

למבט פנינים לזוהר בזוהר הרקיע

לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

ובו: "ספר הזוהר" - "זוהר חדש" - "תקוני זוהר"

❖ זוהר היומי לחודש שבט ❖

שבט תשס"ט - עיד"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים

ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

hazohar.com@gmail.com

לקבלת הספרים בחינם: הרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

011-972-548-436-784

מכון 'זוהר הקדוש השנתי' - ללימוד כל ספר 'זוהר הקדוש' במעגל השנה - שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר הזוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדוש מ'ן ש"מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (נסא מלך לחיקו"ו, תיקון מג אות ט)

לימוד זוהר שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימוד כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחת בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר הזוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בנגלה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גואולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

עזרי מעם ה' עזרתי לכם לזהיר בזהר הקדוש

ספר הזוהר

השלם והמגן

על המושה המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם ולטיל בפרדם זוהר, ותקנים מה שאמר אליהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש. כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א - כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המגן השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמוד מאמר זוהר ותיקונים. (ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו')

מציל ממיפה

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממיפה ושערוות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם וחרבא וביה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים. ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח הקודש. והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. (תיקוני זוהר, תיקון ל')

ל' עמי שומע ל' בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

תפלה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוון לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למוידנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ל.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ל.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ל.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ל.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ל.
- ❖ מאנשים שהסתככו במשפטים קשים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמסתובבים עם חובות לאלפים ורבבות רח"ל.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ל.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל העניינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערוורות.
(אמרי פנחס שער ו אות עג)
כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומתנא וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם רח"ל, וגורמים שמסתלק רוח המשיח. (תיקוני זוהר)
על ידי זה שתעזור לפרסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, יזכו לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו – גליוני "ספר זהר הקדוש" פרוק ומנסה לכל מיני סגילות רפואות וישועות

כ"י לא תשנ"ח מפ"י ורע"ו

ספר זוהר השלם והמגדד
יוצא לאור במנוחשית על ידי:

מכון "זוהר הקדוש היומי"
לדמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה שעל ידי:

מפעל הזוהר העולמי. תלמידים וחסידים של התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א. לפרסם בחנם תורת הנסתר. ועל ידי זה יתקיים מה שהבטיח הרשב"י: "בדא יפקון מן גלותא".

מטרת המפעל, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (רע"ב ח"ג קכ"ו): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדר יתנו ואין עמו אל נכר.

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המגדד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד ממשאל להדפיסו ולהפיצו בחנם ולהלקם לכל אחד ואחד מישאל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים.

תפילה קודם למוד הזוהר
(קפלה מהאריז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדוה ובהשתחויה, שקרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מקבילים בינינו לבניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבנינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אוזיך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדושתם, יעמוד לנו לכל נפש בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

הכשתח אלהינו הנביא וכו' לטוב, לרבן שמעון בר יוחאי זיע"א
ובמה בני נשא לתת ותפרטון מהאי חמרא דילה. בד ותגלי לתתא בדרא בתראה בפוח יומא, ובגנייה וקראתם דרוך בארץ וכו' (תקני זוהר כג)

ע"ר וקדיש מ'ן ש'מ"א נ'ח"ת

זכור השאלה שישאלו אותך בבית היו של מעלה, "צפית לישועה?"
מה עשית לקרב את הגאולה ולהביא את מלך המשיח? שעל זה אנו מתפללים בכל יום "כי לישועתך קנינו כל היום" !!!

הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיאת בפסיקתא (כמאמר גילי) שאמר הקב"ה לצדיקים לא יפה עשיתם שחיבתם לתורתו ולא הכיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המחבבים את התורה דורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מהחפץ חיים ז"ל, פרק ג)

החיי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

אחיותו יוטיא וכו' יורה ונשבתם איש אל אחיותו

הקדמה לספרי ”הזוהר היומי”

ישמחו החסידים ויגילו ה'לומדים בעזרת השי"ת ובזכות התנא האלוקי רבן שמעון בר יוחאי זי"ע הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש ”זוהר היומי” החדש [בהוצאה שניה], עם הוספות של זוהר חדש ותיקוני זוהר. סידרנו אותם ללימוד יומי, זאת אומרת, שכל יום ויום קוראים 11 עמודים ובשנה אחת גומרים אי"ה כל ”ספר הזוהר על התורה”, ”זוהר חדש”, ו”תיקוני זוהר”. וסידרנו אותם ל-12 כרכים, מחולק ליי"ב חדשי השנה, כך שבכל חודש לומדים וגומרים כרך שלם.

עוד הוספנו ג' מפתחות, ואלו הן:

מפתח א': ”סדר הלימוד היומי”, שיכולים למצוא את הדף שבכל יום ויום, באיזה עמוד הוא נמצא, מאיפה מתחילים ואיפה גומרים.

מפתח ב': ”מפתח פרשיות הזוהר, ותיקונים של תיקוני זוהר”, דהיינו הסדרים והפרשיות של ספר הזוהר על חמישה חומשי תורה וזוהר חדש, ושבעין תיקונים של תיקוני זוהר.

מפתח ג': ”מפתח דפי הזוהר הישנים”, כדי שיוכלו למצוא כל הדפים לפי דפוס הזוהר מווילנא, ושנדפסו אחר כך.

בט"ו מנחם אב תשס"ח לפ"ק העבר עלינו לטובה השלמנו בס"ד את סדר לימוד היומי על הזוהר הקדוש ונדפסו בי"ב חלקים, ונתפרסם מחודש אלול תשס"ח עד היום בכל העולם.

ובשבעה חודשים הראשונים מאז שגמרנו את הלימוד היומי של הזוהר, הגענו בס"ד קרוב לחצי מיליון אנשים שלומדים ומעיינים בזוהר הקדוש מידי יום ביומו.

עוד הכנסנו במהדורה הקודמת של י"ב חלקי הזוהר היומי, הספר ”אור הזוהר” (הוצאה ב'), שבו מלוקט קרוב ל-500 ספרים שמדברים על גודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר לכל אחד ואחד, מאמרים הרבה שנמצאים בספרים שונים המדברים בגודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר, מסודר בסדר נאה כל עניין ועניין.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותיקונים במעגל השנה

ובמהדורה המפוארת הנוכחית של י”ב חלקי הזוהר היומי אנו מוסיפים גם את ספר ”אור הזוהר החדש והשלם” (הוצאה ד’), שיצא לאור בשנה זו, דברים חדשים נוראים ונפלאים, גם הוא מחולק לי”ב חלקים, ושאלות ותשובות על אמירת ולימוד הזוהר הקדוש, שהוא קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוהר הקדוש, תיקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, ספרי קבלה, ”כללים יסודיים ועיקריים בעניין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים”..

נודה את ה’ בכל לבב ובתוך רבים נהללנו אשר הגיענו עד הלום לברך על המוגמר שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה להדפיס את י”ב חלקי ספרי הזוהר הקדוש, זוהר חדש, ותיקוני זוהר, ”אור הזוהר”, ”קרא לשמש ויזרח אור הזוהר” שיצא לאור לקראת ”ברכת החמה” דהאי שתא, וספר ”אמירת הזוהר כהלכתה”, כדי לעורר אודות לימוד תורת הסוד.

זכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי יגן בעדינו, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיצן בישראל, לחזק הלימוד בהן. צקון לחשינו, כשם שזכינו להוציא לאור ספרים הנ”ל, כן נזכה להוציא לאור שאר החלקים מספר זה, אמון כן יהי רצון.

וכאן אנו מעתיקים קצת התעוררות מגדולי ישראל הראשונים והאחרונים מדברים שכתבו על לימוד ואמירת ספר הזוהר הקדוש ותיקונים אפילו כשאין מבינים כלום.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השם יתברך ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא ספר הזוהר הקדוש, שנתחבר בקדושה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א. ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש עצמו, מפי קודשו של משה רבנו עליו השלום ”הרעיא מהימנא”, אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע”ה לרשב”י זיע”א בזה”ק פרשת נשא, ”בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי”.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו על כך! בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בעניין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, "וקראתם דרור בארץ".

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך, "הנה מבואר מכאן שחיבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שייזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים, מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישירים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון, " זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד...

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את

"זוהר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזּוֹהַר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמוד ממה שהרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב זיע"א העיד בעצמו ואמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש. היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקרים ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה:

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזוהר, טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקובל, כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזוהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות, טוען, מה לך ולספר הזוהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

”זוהר הַיּוֹמִי” - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזוהַר וְתַקּוּנֵים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו, טוען, אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעיז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

ונביא משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיוון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בסייעתא דשמיא מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז"ל, החיד"א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג'י, שו"ת ישכיל עבדי, שו"ת פרחי כהונה, ועוד.) כמו כן, גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס' דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל, תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה, כנראה בחוש.

מֵרֵן רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זִיע"א בַּעַל הַבֵּן אִישׁ חַי מְבַאֵר אֶת מֵאֵמֶר הַגְּמָרָא "כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה מִבְּפָנִים תּוֹרָתוֹ מְכַרְזָת עֲלָיו מִבַּחוּץ" שְׁכָל הָעוֹסֵק בַּחֲלֵק הַפְּנִימִי שֶׁל הַתּוֹרָה זוֹכֵה וּמְאִירוֹת עֵינָיו בַּחֲלֵק הַנְּגַלָּה שֶׁל הַתּוֹרָה. וְאִף מֵרֵן הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל רַבִּי בֶּן צִיּוֹן אַבָּא שְׂאוּל זְצוּק"ל זִיע"א הִיָּה מוֹרָה לְתַלְמִידָיו בַּעֲדוּם בַּחוּרִים צַעִירִים לְקַרְא בְּכָל יוֹם מֵס' דְּפִים בַּסֵּפֶר הַזוהַר, שׁוּזָה יַעֲזוֹר לְפַתּוּחַ אֶת הַלֵּב לְתוֹרָה וּלְזַכֵּךְ הַנֶּפֶשׁ. וְהוֹסִיף עוֹד וְאָמַר, כִּי סֵפֶר הַזוהַר הַקְּדוֹשׁ מֵלֵא וְגָדוֹשׁ בְּמוֹסַר וּמְלֵהִיב בִּיּוֹתֵר לְעַבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְזֶהוּ סֵפֶר הַמוֹסַר הַטוֹב בִּיּוֹתֵר. אֲנַחְנוּ רֵאִינוּ בַּעֲיֵנָנוּ מַעֲשֵׂה רַב מְאֹד מִגְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ, אֲשֶׁר הִיָּה מִיָּקָר אֶת זְמָנוּ מְכַל יָקָר וְדוּאָג וּמִיָּצַר עַל כָּל רִגַע שֶׁל בִּיטוֹל תּוֹרָה חֲלִילָה, שֶׁהוֹרָה לְתַלְמִידָיו בַּעֲדוּם צַעִירִים לִימֵים לְקַבּוֹעַ זְמַן בְּכָל יוֹם לְקַרְיָאָה בְּזוהַר הַקְּדוֹשׁ. נִיתֵן לְהַאֲרִיךְ עַל כֵּךְ בַּעֲדוֹ עוֹבְדוֹת רַבּוֹת, אֲךָ דִּי בַכֵּךְ לְמַבִּין.

ולאותו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה' בכל דקדוקיהם, גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שעל ידי הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבותות אהבה לעבודת ה' יתברך

כְּנוּדַע בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים וּמְגוּרֵי הָאֵר"י ז"ל. וּבִאֲשֶׁר לְטַעֲנָה הַרְבִּיעִית - הַמְשַׁמֶּשֶׁת מִפְּלֵט לְאוֹתָם שֶׁלֹּא בּוֹדְקִים כֻּלָּל בְּמָה מְדוּבָר, אִם אוֹזְנָם כְּרוּיָה לְשִׁמוּעַ, נִיתֵן לְהַסְבִּיר וּלְבַאֵר לָהֶם כִּי דַעָה זֶה הִיא הַהִיפֶךְ הַגְּמוּר לְאִמַּת, וּבִאֵה לְהַרְחִיקָם חֲלִילָה מִהַטּוֹבָה הַגְּדוּלָה שִׁיכּוּלִים לְזַכּוֹת בָּהּ! סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ - הוּא הַמְרַפֵּא לְנֶפֶשׁ הַגְּדוּל בְּיוֹתֵר שְׁקִיִּים! בְּכַח הַקְּרִיאָה בּוֹ לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נֶפֶשׁ הָאָדָם וּלְרַפְּאֵה מְכַל חוּלֵי וּמְכַל מִידוֹת רַעוֹת וְתַאווּת רַעוֹת רַח"ל עַד שֶׁהִיא מְאִירָה וּמְזַהֶרֶה בְּאוֹר קְדוּשׁ וְעֵלְיוֹן. וְכֹל הָאִזְהָרָה אוֹדוֹת לְיִמּוּד הַקְּבֵלָה וְהַהֲגַבְלוֹת עַל כֵּךְ לֹא נֹאמְרוּ כֻלָּל וְעִיקַר עַל לְיִמּוּד פֶּשֶׁט הַזֹּהַר וּמוֹסְרָיו וְעַל הַקְּרִיאָה בּוֹ. אֵלֹא נֹאמְרוּ עַל לְיִמּוּד בְּכַתְבֵי הָאֵר"י ז"ל, בְּשַׁעַר הַכוּוֹנוֹת, שַׁעַר הַגְּלָגּוּלִים, עֵץ חַיִּים וְכוּ', אֲשֶׁר לְלִימּוּדָם נֶצְרַךְ הַכְּנָה גְּדוּלָה וְאִזְהָרוֹת גְּדוּלוֹת. וְלִכֵּן אֵין בְּכַךְ כָּל חֶשֶׁשׁ, וְתוֹכֵל לְצַמּוּחַ מְכַךְ רַק טוֹבָה וּבְרַכָּה לְאָדָם עֲצֻמוֹ וּלְכֻלָּל יִשְׂרָאֵל.

מְמַעֲלוֹת הָעוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֹּהַר בְּקִצְרָה:

- ◆ מְקַרְבַּ גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים
- ◆ מְבַטֵּל גְּזִירוֹת קִשּׁוֹת
- ◆ זוֹכֵה לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נִשְׁמַתּוֹ שֶׁתֹּאִיר וְתִזְהֵר בְּאוֹר נִפְלָא וּמְזַכְכֵּה מְכַל סִיג וּפְגָם עַד שֶׁמְרַפְּאֵה לְגַמְרֵי.
- ◆ מְרַחֵק מִעֲצֻמוֹ כֹּל הַמְקַטְרָגִים וַיִּצֵר הָרַע.
- ◆ יִשְׁמַר מִמְקָרִים רַעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.
- ◆ יִנְצֵל מִתַּאווּת רַעוֹת וּמִמִּידוֹת רַעוֹת.
- ◆ הָרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמְפַרֵּשׁ אֶת הַשֵּׁם שִׁישׁ בְּכוּחוֹ לְעִשׂוֹת נִסִּים.
- ◆ יִזְכֶּה לְחִזּוֹת בְּנוֹעַם ה'.
- ◆ נִיֻּצֵל מִטְּמֻטּוֹם הַלֵּב וְהוֹפֵךְ לֵב הָאֲבֵן לְלֵב מְאִיר וּמְבִין.
- ◆ זוֹכֵה לְהַבִּין אֶת לְיִמּוּדוֹ וּמִתְקִיִּים בִּידּוֹ.
- ◆ לְיִמּוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ לְעַ"נ נִפְטָרִים מִסּוּגַל בְּיוֹתֵר לְתַקֵּן נִשְׁמַתָּם וְלְהַעֲלוֹתָהּ לְמִקּוּמָה הָעֵלְיוֹן וְלְהַצִּילָה מְכַל דֵּינִים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

◆ ”כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק” שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א, ניוושע בכל הנצרך לנו.

◆ תיבת ”ורפאתיו” עולה בגימ’ (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם

◆ ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב”י שהעוסק בתורתו יזכה בסייעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

השנה הזו ”תשס”ט” בגימטריא ”רבי שמעון בן יוחאי” עם הד’ תיבות.

רבי שמעון בר יוחאי זיע”א ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שכתוב בספר חסידים [סימן רכ”ד]: כל האומר דבר שמועה מפיהם הם מתפללים עליו שם וממליצים טוב עליו.

וזאת למודעי, שספרים האלו מותר ומצווה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגודל כוח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבוד ליוצרנו בכל כוחנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו, ויקויים הבטחת הרעיא מהימנא ”בְּהַאי סְפֵר הַזֶּה־ר, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי” בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן. המוציאים לאור

כָּל נַפְשׁ מִיִּשְׂרָאֵל לְמַגְדֹּל וְעַד קֶטֶן מְחִיב לְלַמֵּד סְפֵר הַזֶּה־ר דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְלִסְיָם אֶת כָּל סְפֵר הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. לְתַקּוֹן הַגְּאוּלְיָה הָאֲמִתִּית. וּבְשָׁעָה אַחַת יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא. (רַבְנֵי יְרוּשָׁלַיִם תַּרְפ”א)

כָּל הַזְכוּיּוֹת שֶׁל הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ הַמְנַקֵּד הַשָּׁלֵם

שְׁמוֹרוֹת לְהַמְחַבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע”א

וּמְצוּה גְדוּלָה לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיּוֹ וּלְהַפִּיּוֹ בְּחֵן וּלְחַלְקֵם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזַכּוֹת אֶת הָרַבִּים, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא”, וְלִהְיוֹת בְּמַחִיצַת הַרְשָׁבִי זִיע”א. וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הָרַבִּים אֵין קִיץ לְשָׁכְרוֹ, וְזוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים, וְאֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ.

וְנָא לְפָרְסֵם בְּבִתֵּי כְּנָסִיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וּבְשִׁמְחוֹת, וּלְכָל הַחֲבָרִים וַיְדִידִים,

לְזַכּוֹת אֶת הָרַבִּים לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא” עַל יְדֵי לְמוּד ”הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ”

בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא ”תוֹרָה לְשִׁמְחָה” !

כללים יסודיים ועיקריים בענין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים מלוקט מתוך הספר "אור הזוהר החדש והשלם" שמופיע בסוף כל כרך

שא.נפש חיים: לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר

כתבו ז"ל כי לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר, ולזה מועיל מאוד לתקן הנפש. (נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א)

שב. דגל מחנה אפרים: לשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר

על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר, כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרה"ק ר' משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בליקוטים דיבור המתחיל ישקני)

שג. אמר הבעש"ט ז"ל: אמירת הזוהר מסוגל לנשמה

אמר הבעש"ט ז"ל, בג' דברים הכלל היפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכוין, אלא אחד המכוין כו' ובלבד שירבה, אמירת הזוהר מסוגל לנשמה. (ספר נתיב רש"י, בשם "מורי", ה"ה הרה"צ ר' הלל מפאריש)

שד. בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים: ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר

שמעתי ממהר"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר, (ספר מגדל עז, מאמרי דא"ח מאדמו"ר חב"ד, ע' תכ"ו)

רצו. פלא יועץ: לימוד הזוהר הקדוש מטהר ומקדש הנפש - לימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה'

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ז', זוהר)

רצה. סידור האריז"ל: אף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים

לימוד בספרי קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (סידור כוונות האריז"ל מהמקובל האלוקי מוהר"ר יעקב קאפיל של רבי יעקב קאפיל איש ליפשיץ זצוק"ל אשר היה מגיד מישרים בבית המדרש מעזריטש, גדול לפני תקופת הבעש"ט - לפני 300 שנה. כולל ביאורים על כל חלקי התפילה. בסדר כוונות הלימוד)

רצט. אור צדיקים: לשון של הזוהר מזכך הנשמה

מי שלא זכה להבין הזוהר, אף על פי כן ילמוד, כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים להר"מ פאפריש, סימן א' ס"ק ט"ז)

ש. החיד"א: לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה. (עבודת הקודש להחיד"א, מורה באצבע סי' מ"ד)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

שט.הגה"ק מקאמארנא: מי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה - ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה - אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד - ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת

על כן בני ואחיי תרגילו עצמכם ללימוד בדברי הזוהר והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת. (הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא ז"ל)

שי. הגה"ק מקאמארנא: אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר

"אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית". (הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקומרנא, ספר "נוצר חסד")

שיא. הבעש"ט: קודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר

הבעש"ט צוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר. (ר' יצחק בר ישעיה עטיה, דורש טוב, ענין זוהר)

שיב. אור צדיקים: הלשון של הזוהר מזכך הנשמה

ומי שלא זכה להבין הזוהר אף על פי כן ילמדו כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים ודרך סעודה, סימן א' סעיף ט"ז)

שה. שמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני: מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר

וכמו ששמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להר"א מהומיל, שמות ע' ס"ד)

שו. הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה

יעסוק בספר הזוהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מאי קאמר, מכל מקום הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה. (תיקון ליל הוש"ה)

שז. בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר: שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

בענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור, והזוהר יאמר כסדר בלי ביאור. (שאריית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב')

שח. מהרצ"א מדינוב: לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה גם למי שלא יודע כלום

מקובל בידינו שגם מי שלא יודע כלום, לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה. (מהרצ"א בהגותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט')

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שיח. רבי חיים הכהן: הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא

מי שלא זכה להבין, אפילו הכי, יקרא הלשון מפני כי הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא. (רבי חיים הכהן, הנהגות טובות, אות מה')

שיט. מהרצ"א מדינוב: מקובל בידינו: שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש

אמת שמקובל בידינו שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש. (ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ"א, הוספות מהרצ"א, אות ט')

שכ. הגה"ק מקאמארנא: כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים

כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

שכא. הגה"ק מקאמארנא: בדור הזה שהמינות גובר צריכין ללמוד עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

שכב. החזון איש: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל

לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל. (מעשה איש, למרן הגה"ק בעל החזון איש זצ"ל)

שיג. הגה"ק מאלעסק: לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש - הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד

לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש ואף על פי שאינו מבין. הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד. (רבי חנוך הניך מאלסק, סדר הלימוד, אות ב')

שיד. שארית ישראל: התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך. (הרב משה ישראל בר אליהו, שארית ישראל שער ההתקשרות, שער א' דרוש ה' מאמר ב')

שיזו. רביה"ק רבי נחמן מברסלב: לימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד - על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה - הלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך

ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד ודע שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה, והלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך. (רבי נחמן מברסלב, שיחות הר"ן, ק"ח)

שיזו. סידור קול יעקב: דברי הזוהר ותיקונים מסוגלים לטהר הנשמה

לימוד בספר קבלה ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (רבי יעקב קאפיל, סידור קול יעקב, בסדר כוונת הלימוד)

שיז. האדמו"ר הזקן זיע"א פוסק: בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים 1 דף תקע"א)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שכז. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לימוד הזוהר הקדוש מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות. (רבני ירושלים, שנת תרפ"א)

שכת. על ידי הזוהר הקדוש יצאו מן הגלות

ובגלל שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. (ר' שמעון בר יוחאי, הזוהר, נשא אות צ')

שכט. הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

של. הגר"א ז"ל: פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו)

שלא. הגר"א ז"ל: עיקר הגאולה בלימוד הקבלה

הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה בלימוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

שלב. הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

שלג. הגר"א ז"ל: ללמוד ספר הזוהר

והשיב ללמוד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכינים בזהר הקדוש רק בלי הפירוש

שכג. הבן איש חי: קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התיקונים וספר הזוהר קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאוד מאוד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התיקונים בניחו)

שכד. החפץ חיים זצ"ל פוסק: על לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה - ילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בנין יוסף)

שכה. הרב יצחק כדורי זצ"ל: אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה

"אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה, מפני שבזה תלוי ניקוי נשמתכם". (הרב יצחק כדורי)

שכו. כסא אליהו: בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל

בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל. (רבי אליהו בן סולימן מאני, כסא אליהו, שער ד')

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שמ. מהרצ”א מדינוב: קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל לימוד הזוהר

קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה', דהיינו ... זוהר או שאר קבלה, זה בכל יום עדכ”ש. (הנהגות צדיקים - הנהגות ואזהרות מרבי צבי אלימלך מדינאב)

שמא. רבי יוסף זונדל מסלאנט: ללמוד בכל יום זוהר

ללמוד בכל יום זוהר ושערי אורה. (הנהגות צדיקים - הנהגות פרטיות מרבי יוסף זונדל מסלאנט על פי הגר”א)

שמב. רבי נחמן מטולטשין: ללמוד זוהר הקדוש

ללמוד ... זוהר הקדוש. (הנהגות צדיקים - סדר עבודת היום מרבי נחמן מטולטשין)

שמג. רבי אליהו מני: בי”ת ראשי תיבות: ירבה תלמודו בזוהר

בי”ת ראשי תיבות: ירבה תלמודו בזוהר. (הנהגות צדיקים - תקונים ואזהרות מרבי אליהו מני)

שמד. שומר אמונים: ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש

ללמוד כל אחד מחברתינו בהתמדה ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש (אגרות שומרי אמונים אגרת ה')

שמה. שומר אמונים: לומר תקוני זוהר בכל יום מסוגל מאוד לנפש – לא להתרשל מזה חלילה – אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים

ואני מצווה לכל אחד מהאברכים לומר איזה דפים תקוני זוהר בכל יום המסוגל מאוד לנפש, ולא להתרשל מזה חלילה, כי אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים. (שם אגרת ט”ו)

כי הוא מבלבל ומסיע לענין אחר. (אבן שלמה פרק י”א אות ג)

שלד. אדמו”ר הזקן: הזוהר סגולה אף שאינו מבין

ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר הקדוש אף שאינו מבין כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו”ר הזקן הקצרים דף תקע”א)

שלה. הגה”ק מקארלין: קודם התפלה ללמוד איזה ענין בזוהר

קודם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזוהר או תיקונים או זוהר חדש. (הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי אהרן מקארלין)

שלו. ערוגת הבושם: דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא

דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך לחדול מזה (הנהגות צדיקים - הנהגות ישרות מרבי משה גרינוואלד מחוסט בעל ערוגת הבושם)

שלוז. רבי מרדכי מטשערנאביל: ללמוד זוהר בכל יום

לקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום ... זוהר, ושלחן ערוך ... וקריאת שמע של האריז”ל (כמבואר בשערי ציון) ולילך במקוה לטבול ט' פעמים בכדי לקבל עליו קדושה וטהרה מן המקוה העליונה והבן. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

שלח. רבי מרדכי מטשערנאביל: זוהר הוא חלק מהתיקון על חטאת נעורים

לשוב באמת על חטאת נעורים... להיות ניעור כל ליל ששי וללמוד באותו לילה... זוהר, תיקונים... ולקרות קריאת שמע של האר”י ז”ל בכל לילה הנדפס בשערי ציון ... (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

שלט. רבי מרדכי מטשערנאביל: אחר התפלה ילמוד זוהר

אחר התפלה יקבע עתים לתורה דהיינו ... זוהר. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

שג. רבני ירושלים תרפ”א לפ”ק: לגמור הזוהר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות ”תקון לגאולה האמתית” ”מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא” אשר היא נעתקה למטה לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים.

וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמור רק לערך שש מאות סיומים על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ”ה אלול הבעל”ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה וישראל ישכון לבטח ונראה וקראתם דרור בארץ.

שנא. כסא מלך: אם אינם לומדים קבלה גורם אורך גלותא ומעכבים הגאולה

ובתיקון ל’ בספר כסא מלך וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אורך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רח”ל כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה כלמוד חודש ימים בפשטי התורה כי גדול כחה לקרב הגאולה.

שנב. כסא מלך: מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא

ובתיקון מ”ג שם בכסא מלך כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפילו פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה

שמו. לומר בכל יום כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים

ותראה לומר בכל יום אם אפשר קודם התפלה יותר טוב כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים בעזרת ה’. (שם כ”ז)

שמו. ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה

גם דע כי יש נוהגים ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה שמחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה ואשריהם ואשרי חלקם. (כסא אליהו שער ד’)

שמת. לחלק הזוהר על פי דפים ולרשום כל חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה’, ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום

גם אלה החכמים ראשי ומנהיגי כל עיר ועיר וכל פלך ופלך שישומו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש ג’ חלקים לכמה חלקים ולרשום כל חלק על פתקא אחד ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה’ ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום וביזה יוכלו לעשות שיגמרו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום וכבר נודע כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבא הגואל בב”א כ”ר. (כסא אליהו שער ד’)

שמט. רבני ירושלים תרפ”א לפ”ק: תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא - לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא - מבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים

לגמור האלף סיומים בכ”ה אלול הבעל”ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומתירשל, גורם אורך גלותא כו', כי לימוד
הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות -
לימודו כל השנה אינו כלום אם אין מעטרו
ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם - אם ישתדל בה כל אחד כפי
יכולתו אפילו יום לשנה, תורתו כולה
עושה פירות למעלה, וכל שכן אם קובע
עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח לו
שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי'
מרואי פני המלך היושבים ראשונה
במלכותא דרקיעא

ומי שיכול לקנות לו רב שילמדוהו קבלה או חבר
או מתוך הספרים ומתירשל, גורם אורך גלותא כו',
כי לימוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל
שכן אם יזכה ללימוד ולהבין פי' מאמר אחד יעשה
בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. ואין צורך להאריך
בראות לזה המפורשים מפי גבורות הקדוש עליון
האריז"ל.

גם מאמר זה מורה באצבע כל דברי רב זלה"ה
למדקדק בו, כי קים לן תורה מגינה ומצלה אפילו
בעידנא דלא עסיק בה, ואיך אמר טב לי' דלא יוליף
כלל, אלא ודאי לימודו כל השנה אינו כלום אם אין
מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם.

וז"ש וגרים דלא ישתדלון בהון, דוק מינה הא
אם ישתדלון בהון כל אחד כפי יכולתו אפילו יום
לשנה, תורתו כולה עושה פירות למעלה, וכל שכן
אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח
לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.
ודי בהערה זו למי שחננו ה' בינה והשכל. (כסא מלך
לתיקוני זהר תיקון מ"ג אות ס')

**שנו. זכירה לחיים: רבי שמעון והחברים
יגיננו עליו**

על ידי לימוד בספר הזהר זכות רבי שמעון
והחברים שלו יגיננו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע"ד).

מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא
דרקיעא.

**שנג. כסא אליהו: עכשיו בעיקבא דמשיחא
נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל
אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים,
היינו בזהר הקדוש, כי לשון הזהר מסוגל
לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג -
ובזה יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע
וממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא**

ועכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם
התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק
בסמים יקרים, היינו בזהר הקדוש, כי לשון הזהר
מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג ובזה
יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם
הזה החומרי וגם בעולם הבא הרוחני כנודע מזהר
הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט) בוצינא קדישא דנהיר
חכמתיה בכל דרין דהוה אבתריה עד ביאת הגואל אור
תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף
אם לא מבינים אותם.

(כסא אליהו שער ד' אות י"ח)

**שנד. רבינו חיים וויטאל: כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה'
ללימוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם
לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלימוד
הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש ימים
בפשטי התורה**

זה המאמר הביאו מזה"ר חיים ויטאל ז"ל
בהקדמתו לספר עץ חיים, להודיע כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה' ללימוד קבלה,
ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה
אחת בלימוד הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש
ימים בפשטי התורה. (כסא מלך לתיקוני זהר שם)

**שנה. כסא מלך: מי שיכול לקנות לו רב
שילמדוהו קבלה או חבר או מתוך הספרים**

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שסה. רבי אברהם מסלונים: סיוע רב להבנת נגלות התורה

לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות)

שסו. הרמ”ז: מביא את האדם לאהבת הבורא

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ”ז בהגהותיו לספר הכוונות)

שסז. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: מביא את האדם לאמונה

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

שסה. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: רפואה לרגלים

והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

שסט. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: מציל את האדם ומשפחתו ממוגפה ושערורות

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממוגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג)

שע. אור החמה: והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים

וזהו עצמו היתה עיקר כוונת רבי שמעון בן יוחאי בחיבור ספר הזוהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה לייחדה ... שזה גורם לייחד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר”ז דהיינו או”ר, וגם על ידי חיבור זה הוא ביטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד ה' ונגד שכינתו ונגד בני' שהם ישראל הנתונים בגלות בין האומות הנקראים חיון, חיון בישין ודובין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא הקלע והחרב והרומח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחיבור זה כו', והספר הזה עתיד

שנו. אברהם במחזה: זכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא

ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ט”ז)

שנח. רבי משה בסולה: לימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים

ולימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים. (הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים)

שנט. האריז”ל: העסק בספר הזוהר סגולה להשגה

העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז”ל בשער רוח הקודש דף יא ע”ב)

שס. שארית ישראל: העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב”ה

העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב”ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א' דרוש ה מאמר ב)

שסא. שבחי האריז”ל: תיקון גדול לבעל תשובה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז”ל).

שסב. החיד”א: תיקון גדול לנשמה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד).

שסג. בעל התניא: הזוהר מסיר טמטום הלב

לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב. (מאה שערים לבעל התניא)

שסד. זוה”ק ובעל התניא: לעתיד לבוא לא ישב בבושה

הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבוא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע”א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו).

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים, אכיה"ר. (הקדמה השניה לספר אור החמה)

מודעה חדשה

כבר ידעו לכבודם מעלת לימוד הוזהר הכרוש אשר הוא מבבל כל מצע פורענות גזירות משות ורעות ומתנא ותרמא ובהא מעלמא והשנה שנתה כבר עוררת עם ישרא במדעה. תמן למאולה האחרית ממעם רבנים הגאונים מארי דארעא סריסאי אשר היא נקמה למשה לשמר עני לימוד הוזהר למבור בארץ ובחוצה לארץ אלה סומים. וכפי הדימויות אשר סבלו לא נגברו רק ערך שש מאות סומים. עיב אנהו רבני גאונים ארץ המדונה מבכשים מכל בר ישראל אשר ידו משנת למבור עוד פעם בבדי נבור האלה סומים בכיה אלו הבעלם כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברה של אשתכר סומ וזהר אחד לעילוי מול עם ישראל ולכפל כל הדרים אותם עליונים ותחתונים וישר עצת אויביו וכללל מחשבותם ולא תעשינה ידוים תושיה וישראל ישכן לבמה ונראה כנפסת צוק אכירי. -- ירושלם ת"ז בשנא החדש אייר שנת תפס"ד לפ"ס

קדם הלימוד יאמר

הרי אנהו למורים בספר הוזהר המרש לעיני שכינת עתנו ולהרים סין מול ישראל ולמתנם פי כל הצדים אנהו עליונים ותחתונים ולהמיר העפדה לישנה ואמר די לצוהינו וישראל ישכון לבמה אמן כיר

סמסס אני לכל המבור
לעלה ומקש סמסס"י בכל
עקס והמיר למבור הקדש
וענ ובסרי הע"י חסות תועב
הקדש רב"זי ויע"א חזוק
יגן עליו לכות ליאת כנאלת
ישראל ברחים נביא סמיס
הנב"א גם כי וענ ביום עמיס
אקבם. ובעלת הם פת שני
תרמ"א בא סיסופיה בשורשנה
לפ"ק.
חבני יעקב מארי ס"ז
ראש חרבים
ויק"ק סריס

לר העלת נדע"ת הלימוד
הקדש של חומר הקדש
התקנים מר כתבתי בה שנה
שגברת השיית סריס"י יתן
התעשרת השנה סלעילא בלב
עמי ישראל ונפס ליאת כישוק
קריבה כעויות לב תפס המבור
תק יוסף חיים
זאנענפעקער
רב ואכיר
ל' לקולת האשכנזים
בשוק ירושלים תפס"א

לב כל יראי די תוסבי שני ישכט
על התעשרות הקדשה של תפסית הלימוד
בספר הוזהר הקדש להידי העלה אשר כותיק
וכתול וסו סובה וקרישה הוא התישקות
הוא של כשרת כל ספר הוזהר אלה פעמים
על חבורת הקדש המעויות מחלופים בני
ועילא כפחים אנהו כעו"י: לא"י הקדש
הכלא שפעת סריס אבה הועב על כל כרות
אור הוזהר ילה וזה הוזהר לזקק לנו את
כפוזי היתעק הבעלת תפסית ויריענו
על כפוזי אהל ויחילנו נה"ל יעקב אבינו
העלה את נפשות כלל עם קדש לתשבה
עילא המבטער נעל לציון נביא
לאות אור"ב כע"ה ססח וקדא
תרמ"א פנתיק ויחסי"ז
תק אנדרלם יצחם הבהן קוק
עובד עבודת הקדש על ארבת הקדש
ראש רבני ארץ ישראל
רב ואכיר
פעתיק וירושלם תפס"א

יכרי וסמק סח"ד ר"ג דיסמין
שלי"ה.
עמי ע"זי ירושלם עיקר ת"ז.
כב"י אפרו וכו"ל. שנתלמוד
ותיה היא שקולה סבר כל המסות
אשרי הוסת ליתח עילוי כחורת
תן כבולת תן כבולת. בספר ותיק
והתקונים.
הוא הא רשבי הנא
הלקי ויע"א לסח"ד את כל העולם
כלו סן חר"ק לקרב את הבעלת
ועיטנו תחתנת כנאלת כנאלת אור
ח. וסלוא חר"ק דיק את ח' כבא
כארי. וישראל נפס כ"ל תפסית
עלמים כנאלת ותיק"ב א"ל.
נא יצחם ירהם
כסמק חסרי סריס
משה ירושע ירדא ל"ב
ג"ל דיסמין

תקון לגאולה האמתית

ממעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא

ידעו לכל כי ספר הוזהר של רמב"ם האלהי, אור העולמות הנלווים והתחתונים תפס"ד עליו זה האיש מרשק הרקן סומי סבלית ובסריא אפרי וילדת אסיה סריס שבען וילדו תא לא תלד. (מס"י י"ז) הוא עשרת ראשית המעורר. הרשבי דיקא אשר תהנו כוקת לאלי ואלים ודיכ רבנה עלמות ועבורת כין שריס המפנים והשכלים והיא הקדש מקום נהרי אש אבהא אש עד קול וסמ"ה ויק לכו תכילה וסמ"ה כי וסמ"ה מה שלמות הריס וסמ"ה על עלא.

פוק זה מה שכתב סמ"ה וירא אללה. לימוד הוזהר סמ"ה על כל לסוד אפירד ולא ידע מאי קאמר. יריב בסמ"ה סל"י. וסמ"ה על חוק"ק ס"ז) אפי לימוד הוזהר בנירסא בנה עלמות עליונים. עד יאמר אלוהו ר"ל לרבי לשמעון כחאי ספר הוזהר יתפרסמן סן נלוחא כר אנהליא כרדא כתרמא.

עד כ"ק קב"י ע"כ למה משה רבינו לרבי שמעון, ומסכילים יאשרי סבור חוק"ק. מאי חכמא דיך ויראה ספי הוזהר כעילוי לא סרין סמ"ה (ר"ל כי הוזהר בספר הוזהר לא יוכל תכלי סמ"ה) ובסן ישראל עוררין לסמ"ה סילטא וירי רא ורא ספר חזרי יעק"ב כיה סגלוחא ברה"ב. עד בקדמת חוקיקים, ומסכילים יאשרי סבור חוק"ק ויר ומסכילים יאשרי ר"ל לשמעון הבריא ידעו כר אנהבש למגני הא חכמא "ירושא איתרוב לוחן זאלירנו עמון ולכל כפסחן דפתיבת לאורחא נגינתי ולכל סלואינא, כמבט"י ומב"ת שכל חלות על סולא יודב רש לכל שוק קדישין וכל חוק"ק וכל בנין לעלה לון רזן כפירין כל שם כדכ"ה חילת. הירושא חכ לעשר כפירין לעלה לון רזן כפירין ולא איתיה רש לעלה לון ק"י וירי דרא וסמ"ה סמ"ה. סמ"ה סן האמ"י כי ונאלת תלוי. בלימוד תלוי, וסמ"ה סמ"ה סה נוס כעולם כשול לימוד הוזהר וק"ק אוחו מרבי חום תהיל הסקבל האלה רבי חיים ויפאל ח"ה"ה מלמד הרב האריזי דיקא חכור. כהקדמת עד הקדמות, ח"ל אפי מעיני כעילוי ח"ל כפול חיים ויפאל סן לאיא חרי ויסק ויפאל ח"ה"ה כהר"י סן שלשים למת תכש כתי ויכרי סמ"ה"ה ומדכדכי סמ"ה"ה כי ע"כ קב"י בלה ק"ק ויכרי לא סמ"ה"ה תרופת לא עלתה לסולחא אפי סמו לבט"י"ה ולא עלתה ארבת לבט"ה. ולח"ה"ה כ"ל סק"ש, אפי ל"ז כי פנת היום וסמ"ה סמ"ה אפי ע"כ וכלו סל חקיקים

ד"ר דוקמן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּהַאי סֵפֶר הַזֹּהַר, יִפְקֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי - [דף 1338]

מִבְּתַח ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לְהַיָּדוּשׁ שָׁבֻט

1341	סדר הלימוד ליום א שבט [יום 119 בשנה]
1350	סדר הלימוד ליום ב שבט [יום 120 בשנה]
1360	סדר הלימוד ליום ג שבט [יום 121 בשנה]
1371	סדר הלימוד ליום ד שבט [יום 122 בשנה]
1381	סדר הלימוד ליום ה שבט [יום 123 בשנה]
1391	סדר הלימוד ליום ו שבט [יום 124 בשנה]
1401	סדר הלימוד ליום ז שבט [יום 125 בשנה]
1411	סדר הלימוד ליום ח שבט [יום 126 בשנה]
1422	סדר הלימוד ליום ט שבט [יום 127 בשנה]
1432	סדר הלימוד ליום י שבט [יום 128 בשנה]
1442	סדר הלימוד ליום יא שבט [יום 129 בשנה]
1453	סדר הלימוד ליום יב שבט [יום 130 בשנה]
1463	סדר הלימוד ליום יג שבט [יום 131 בשנה]
1473	סדר הלימוד ליום יד שבט [יום 132 בשנה]
1483	סדר הלימוד ליום טו שבט [יום 133 בשנה]
1494	סדר הלימוד ליום טז שבט [יום 134 בשנה]

1504	סדר הלימוד ליום יז שבט [יום 135 בשנה]
1514	סדר הלימוד ליום יח שבט [יום 136 בשנה]
1524	סדר הלימוד ליום יט שבט [יום 137 בשנה]
1534	סדר הלימוד ליום כ שבט [יום 138 בשנה]
1545	סדר הלימוד ליום כא שבט [יום 139 בשנה]
1556	סדר הלימוד ליום כב שבט [יום 140 בשנה]
1566	סדר הלימוד ליום כג שבט [יום 141 בשנה]
1576	סדר הלימוד ליום כד שבט [יום 142 בשנה]
1586	סדר הלימוד ליום כה שבט [יום 143 בשנה]
1596	סדר הלימוד ליום כו שבט [יום 144 בשנה]
1606	סדר הלימוד ליום כז שבט [יום 145 בשנה]
1617	סדר הלימוד ליום כח שבט [יום 146 בשנה]
1627	סדר הלימוד ליום כט שבט [יום 147 בשנה]
1637	סדר הלימוד ליום ל שבט [יום 148 בשנה]

סדר הלימוד ליום א שבט [יום 119 בשנה]

[זהר חלק ב' - דף קל"ד ע"ב]

ותא חזי, בההיא שעתא, יעקב ובוני הוו בדיוקנא עלאה לתתא בהדי שכינתא. יעקב הוה ברוא דשית סטרין דעלמא עלאה, ברוא חד. בוני הוו בדיוקנא דשית סטרין דעלמא תתאה. ואיהו בעא לגלאה לון ההוא קץ, כמה דאוקימנא, דאית קץ ואית קץ, אית (קכ"א ע"א) קץ הימין, ואית קץ הימין. קץ הימין: דא מלכות קדישא רזא דמהימנותא רזא דמלכו דשמיא. קץ (דף קל"ד ע"ב) הימין: דא רזא דמלכו חייבא רזא דסטרא אחרא דאקרי קץ כל בשר. והא אוקימנא.

פיון דחמא דאסתלקת שכינתא מניה וכו'. אינון אמרו כמה דלית בלבך אלא אחד, דאנת ברוא דעלמא עלאה, ואיהו אחד. אוף אנו, דאנו ברוא דעלמא תתאה, איהו אחד. ועל דא אדכרו תרי לבבות, רזא דעלמא עלאה, דאיהו לבא דיעקב, ורזא דעלמא תתאה, דאיהו לבא דבוני, כדן אעיל לה בלחישו.

וכמה דאינון אתייחדו רזא דעלמא עלאה באחד, ורזא דעלמא תתאה באחד. אוף הכי אנו צריכין ליחדא עלמא עלאה באחד, וליחדא עלמא תתאה ברוא דאחד. דא בשית סטרין, ודא בשית סטרין. ובגין כה, שית תיבין הכא, ברוא דשית סטרין. ושית תיבין הכא, ברוא דשית סטרין, (זכריה יד) יי' אחד ושמו אחד. זכאה עדביה וחולקיה מאן דישי רעותיה להאי, בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

רב המנונא סבא אמר הכי, דא אתערותא דיהודא שפיר איהו, דרזא דברירא דמלתא הא אוקימנא. ומלין אלין זמינין לאתעתדא קמי עתיק יומין, בלא פסופא כלל.

רעיא מהימנא פקודא ללמוד תורה בכל יומא, דאיהי רזא דמהימנותא עלאה, למנדע ארחה דקודשא בריך הוא. דכל מאן דאשתדל באורייתא, זכי בהאי עלמא, וזכי בעלמא דאתי, ואשתזיב מפל קטרוגין בישין. בגין דאורייתא רזא דמהימנותא איהי, דמאן דאתעסק בה, אתעסק במהימנותא עלאה, קודשא בריך הוא אשרי שכינתיה בגויה דלא תעדי מניה.

מאן דינדע מלה דאורייתא, אצטריך למרדה אבתריה, ולאולפא האי מלה מניה, לקיימא רזא דכתיב, מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. אורייתא אילנא דחיי איהו, למיטהב חייך לכלא. מאן דאתתקף באורייתא, אתתקף באילנא דחיי, כמה דאת אמר (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וכמה רזין עלאין אוקימנא במאן דאשתדל באורייתא, דזפי לאתקשרא באורייתא דלעילא. בהאי עלמא לא שכיך, ולא שכיך בעלמא דאתי, ואפילו בקברא שפוותיה מרחשן אורייתא, כמה דאת אמר (שיר השירים ז) דובב שפתי ישנים. עד כאן.

והיה כעץ שתול וכו' עד כאילו קיים והגית בו יומם ולילה, ומכאן תלך ויקרא רס"ג ע"א שמע ישראל.

פתח ואמר (שמות כה) ויקחו לי תרומה, הכא איהו יחודא בכללא חדא. עילא ותתא. ויקחו תרומה לא כתיב, אלא ויקחו לי תרומה, עילא ותתא בכללא חדא, בלא פרודא כלל.

מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. האי קרא, הכי אצטרך ליה למימר, כל איש אשר ידבנו לבו, (ס"א יקח את תרומתי) מאי מאת כל איש. אלא רזא הכא לאינון מרי מדין. זכאין אינון צדיקיא, דידעי לשואה רעותא דלבהון לגבי מלכא עלאה קדישא, וכל רעותא דלבהון לאו איהו לגבי עלמא דא, ובכסופא בטלה דיליה. אלא ידעי ומשתדלי לשואה רעותהון ולא תדבקא לעילא, בגין לאמשכא רעותא (דלהון) דמאריהון לגבייהו מעילא לתתא. ומאן אתר נטלי ההוא רעותא דמאריהון לאמשכא ליה לגבייהו. נטלין מאתר חד עלאה קדישא, דמניה נפקין כל רעותין קדישין. ומאן איהו. כל איש. דא (מ"ב ע"ב) צדיק, דאתקרי כל, כמה דאת אמר (קהלת ה) ויתרון ארץ בכל היא. (תהלים קיט) על פן כל פקודי כל ישראל. איש: כמה דאת אמר (בראשית ו) איש צדיק. דא איהו צדיק, (ס"א כל איש) מאריה דביתא, דרעותיה תדיר לגבי מטרוניתא, כבעלה דרחים לאתתיה תדיר. ידבנו לבו איהו רחים לה. ולבו דאיהי מטרוניתא דיליה, ידבנו לאתדבקא ביה.

[זוהר חלק ב' - דף קל"ה ע"א]

ואף על גב דרחימו סגי דא בדא, דלא (בראשית ז' ע"א) מתפרשן לעלמין, מההוא כל איש, מאריה ביתא, מאריה דמטרוניתא, מניה תקחו את תרומתי. ארחה דעלמא, מאן (דף קל"ה ע"א) דבעי לנסבא אתתיה דבר נש מניה איהו קפיד ולא שביק לה. אבל קודשא בריך הוא לאו הכי, כתיב וזאת התרומה, זו כנסת ישראל, אף על גב דכל רחימו דילה לגביה, ורחימו דילה לגבה. מניה נטלין לה לאשראה בינייהו, מההוא אתר עלאה, דכל רחימו דאתתא ובעלה שריא. מתמן תקחו את תרומתי, זכאה חולקיהון דישראל, וזכאין פלהו דזכו להאי. (שמות כה) וזאת התרומה אשר תקחו מאתם. ואי תימא, אי הכי, אשר תקחו מאתו מבעי ליה מאי מאתם. מאת תרין שמהן (נ"א דרגין) אלין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תו רב ייבא סבא אמר, מאתם: מאת ס', דאיהו רזא דעלמא עלאה. אתר מדוריה דהאי צדיק, דאיהו אתעטר מאת ס', ומתמן נטיל (קכ"ז ע"א) חיינ, לאתזנא לעלמין פלהו. וכלא מלה חדא, רזא לחפימין אתיהיבת, זכאה חולקיהון.

דאף על גב דאינון נטלין לה, (הכא) לא יכלין לנטלא לה, אלא ברשו דבעלה, וברעו דיליה, ולמעבד פולחנא דרחימו לגביה, וכדין ברחימו דיליה תקחו את תרומתי. וכל דא, באינון פולחני דצלותא, ותקונא וסדורא דישראל מסדרין בכל יומא. דבר אחר מאתם, מפללא דשית סטרין עלאין וכלא חד. (ד"א) מאתם, מאינון זמני ושבת, וכלא רזא חדא. זהב וכסף ונחשת ותכלת וארגמן ותולעת שני. זהב, ברזא דיומא דראש השנה, דאיהו יומא דזהב, יומא דדינא, ושלטא ההוא סטרא, כמה דאת אמר (איוב לו) מצפון זהב יאתה. וכסף, דא יום הכפורים, דמתלבנן חוביהון דישראל פתלגא, כמה דאת אמר (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. וכתוב (ויקרא ט"ז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם.

ונחשת. יומי דקרבנין דחג, דאינון רתיכי דעמין עובדי כוכבים ומזלות, ואינון אקרון רזא דהרי נחשת, ובגין כך מתמעטין בכל יומא ואזלין. ותכלת, דא פסח, שולטנו דרזא דמהימנותא, רזא דגוונא תכלא, ובגין דהיא תכלא, לא שלטא עד דשציאת וקטילת כל בוכרי דמצראי, כמה דאת אמר (שמות יב) ועבר יי' לנגף את מצרים. בגין כך, כל (קל"ט ע"א) גוונין טבין בחלמא, בר מן תכלא.

וארגמן, דא שבועות, רזא דארגוונא, דתורה שבכתב דאתיהיבת ביה, פלילא מתרין סטרין, מימינא ומשמאלא, כמה דאת אמר (דברים לג) מימינו אש דת למו, ודא איהו ארגמן. ותולעת שני, דא איהו ט"ו באב, דבנות ישראל הוו נפקי במאני מלת, כמה דאת אמר (איכה ד) האמנים עלי תולע.

עד הכא, שית סטרין, מכאן ולהלאה רזא די ימי תשובה. וש"ש, ועזים, ועורות אילים מאדמים. ועורות תחשים. ועצי שטים. ושמן למאר. ובשמים לשמן המשחה ולקטורת הסמים. ואבני שוהם. ואבני מלואים. עד הכא תשעה, לקבל תשעה יומין ויום הכפורים אשלים לעשרה. ומפל אלין, אנון נטלין תרומת יי', בכל זמנא וזמנא, בגין לאשראה עלן. בראש השנה אנון נטלין תרומת יי', ואיהו רזא דראש השנה, דאתיא מסטרא דזהב. ביום הכפורים אנון נטלין לה, ואיהי יום הכפורים (אמור ק"ב) דירתא ברתיא לאימא. בפסכות אנון נטלין לה, ואיהי סוכה סוככת ואגינת עלן, וכתוב (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם ודא איהי תרומת יי'.

בפסח אוף הכי אנון נטלין לה, ואיהי פסח. והא אוקימנא, רזא דגוון דנהורא תכלא. בשבועות אנון נטלין לה, ואיהי שתי הלחם. וכתוב (שמות כ) וידבר אליהם את כל הדברים האלה לאמר, ואנון נטלין מתורה שבכתב, תורה שבעל פה. ט"ו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

באב, איהו קיימא בחדוה, על בנות ישראל. כל שאר יומין, אינון לתקונא דילה. ועל דא אשר תקחו מאתם פתיב.

כגוונא דאינון מתייחדין לעילא באחד, אוף הכי איהי, אתיחדת לתתא ברזא דאחד, למהוי עמהון לעילא חד לקבל חד, קודשא בריך הוא אחד לעילא, לא יתיב על כורסייא דיקריה, עד דאיהי אתעבידת ברזא דאחד כגוונא דילה, למהוי אחד באחד. והא (קל"ד ע"א) אוקימנא רזא דיי' אחד ושמו אחד.

[זוהר חלק ב' - דף קל"ה ע"ב]

רזא דשבת, איהי שבת, דאתאחדא ברזא (דף קל"ה ע"ב) דאח"ד, למשרי עלה רזא דאחד. צלותא דמעלי שבתא, דהא אתאחדת כורסייא יקירא קדישא, ברזא דאח"ד, ואתתקנת למשרי עלה מלכא קדישא עלאה.

כד עייל שבתא, איהי אתיחדת ואתפרשת מסטרא אחרא, וכל דינין מתעברין מינה, ואיהי אשתארת ביחודא דנהירו קדישא, ואתעטרת בכמה עטרין לגבי מלכא קדישא, וכל שולטני רוגזין ומארי דדינא פלהו ערקין, (נ"א ואתעברו מינה) ולית שולטנו אחרא בכלהו עלמין. ואנפיה נהירין בנהירו עלאה, ואתעטרת לתתא בעמא קדישא, וכלהו מתעטרין בנשמתינ חדתינ. כדין שירותא דצלותא, לברכא לה בחדוה, בנהירו דאנפין, ולומר ברכו את יי' המבורך. את יי' דייקא, בגין למפתח לגבה בברכה. ואסיר לעמא קדישא למפתח לגבה בפסוקא דדינא, כגון והוא רחום וגו', בגין דהא אתפרשת מרזא דסטרא אחרא, וכל מארי דדינין אתפרשו ואתעברו מינה. ומאן דאתער האי לתתא, גרים לאתערא הכי לעילא. וכרסייא קדישא לא יכלא לאתעטרא בעטרא דקדושה, דכל זמנא דמתערי לתתא אינון מאריהון דדינא, דהוו מתעברין והוו אזלי פלהו לאתטמרא גו נוקבא דעפרא דתהומא רבא, פלהו תייבין לאשראה בדוכתייהו ואתרחקת (ואתדחקת) בהו אתר קדישא דבעאת נייחא.

ולא תימא דדא איהו בלחודוי, אלא לית אתערותא לעילא לאתערא, עד דישראל מתערי לתתא, כמה דאוקימנא, דכתביב, (תהלים פא) בפסא ליום חגנו. ליום חג לא פתיב, אלא ליום חגנו. ועל דא אסיר לעמא קדישא, דקא מתעטרין בעטרינ קדישין דנשמתינ, בגין לאתערא נייחא, דאינון יתערון דינא, אלא פלהו ברעו ורחימו סגי, דיתערון ברכאן עילא ותתא כחדא.

ברכו את יי'. את דייקא. כדקאמרן, דא (בראשית ה' ע"ב) שבת דמעלי שבתא. ברוך יי' המבורך, דא אפיקו דברכאן ממקורא דחיי, ואתר דנפיק מניה כל שקיו, לאשקאה לכלא. ובגין דאיהו מקורא ברזא דאת קיימא, קרינו ליה המבורך, איהו

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מבועא דבירא. כיון דמטו תמן, הא ודאי בירא אתמליא, דלא פסקין מימיו לעלמין.

ועל דא לא אמרינן, ברוך את יי' המבורך, אלא ברוך יי', דאלמלא לא מטי התם נביעו ממקורא עלאה, לא אתמליא בירא כלל, ועל דא המבורך, אמאי איהו המבורך. בגין דאיהו אשלים ואשקי לעולם ועד. עולם ועד דא איהו שבת דמעלי שבתא, ואנן תקעין ברפאן באתר דאקרי מבורך. וכיון דמטאן התם, פלהו לעולם ועד, ודא איהו ברוך יי' המבורך. עד הכא, מטון ברפאן מעלמא עלאה, וכלהו לעולם ועד, לאתברכא ולאשתקאה, ולמהוי שלים כדקא יאות, מליא מכל סטרין.

[זוהר חלק ב' - דף קל"ו ע"א]

ברוך: דא (קס"ב ע"א, עקב רע"א ע"א) מקורא עלאה, דכל ברפן נפקין מניה. וכד סיהרא אשתלים, קרינן לה הכי לגבי תתאי, אבל ברוך מקורא עלאה כדקאמרן. יי': דא אמצעי דכל סטרין עלאין. המבורך: דא שלמא דביתא, מבועא דבירא, לאשלמא ולאשתקאה כלא. לעולם ועד: דא עלמא תתאה, דאצטריד לאתברכא. ומשחא ורבו דברוך יי' והמבורך, כלא איהו לעולם ועד. (מבורך כמה דאת אמר (בראשית מט) בן פורת) ועל דא, ברכה דא, אצטריכו כל עמא לברכא, ובמעלי שבתא, ברעו דלבא, ובחדוה בעו למשרי בשרותא בברכה דא, לאתברכא האי שבת דמעלי שבתא, (ליליא) מעמא קדישא כדקא יאות. בהאי ברכה. (ס"א ברכו) כד שראן ישראל לברכא, קלא אזלא בכלהו רקיעין, דמתקדשי בקדושא דמעלי שבתא. זכאין אתון עמא קדישא, דאתון מברכי ומקדשי לתתא, בגין דיתברכון ויתקדשון לעילא, כמה משריין (דף קל"ו ע"א) עלאין קדישין, זכאין אינון בהאי עלמא, וזכאין אינון בעלמא דאתי, ולא מברכי ישראל ברכה דא, עד דמתעטרן בעטרין דנשמתין קדישין כדקאמרן. זכאה עמא דזכי לון בעלמא דין, למזכי לון לעלמא דאתי.

בהאי ליליא שמושא דחכימין, באלין נשמתין קדישין דמתעטרן בהו, ואף על גב דהא אוקימנא וכלא חד. ובכל אתר דתשכח לחכימין בהאי מלה, בסטרא דא, ולזמנין בסטרא דא, כלא איהו חד. והני מילי הא אוקימנא, אבל בזמנא דא, דמתעטרן פלהו בנשמתין ורוחין חדתין יתירין קדישין, כדן איהי זמנא דשמושא דלהון, בגין דליהוי נגידו לההוא שמושא, בנגידו דקדושה, בניחא עלאה, ויפקון בנייהו קדישין כדקא חזי.

רזא דא לחכימין אתייהיבת. בשעתא דאתפליג ליליא, בליליא דא, קודשא בריך הוא בעי לאעלא בגנתא דלעילא. ורזא דא, ביומי (ויקרא מ"ט ע"ב) דחול קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן דלתתא, לאשתעשעא עם צדיקיא דשראן תמן,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובשבת, בהוא ליליא דשבתא, קודשא בריך הוא עאל בגנתא דלעילא, ברוא דמקורא עלאה.

בגין דביומי דחול, כל נשמתין דצדיקיא פלהו, בגנתא די בארעא שריין. וכד אתקדש יומא במעלי שבתא, כל אינון משריין דמלאכין קדישין די ממנון גו גנתא דלתתא, פלהו סלקין להני נשמתין, דשריין גו גנתא דלתתא, לעאלא לגבי ההוא רקיעא דקיימא על גנתא, ומתמן אודמנו רתיכין קדישין, דסחראן פורסי יקרא דמלכא, וסלקין לון לכל אינון נשמתין, בגנתא דלעילא.

פיון דאלין רוחין סלקין, פדין רוחין (צ"ח ע"ב, שלח קע"ג ע"א) אחרנין קדישין, נחתין, לאתעטרא בהו עמא קדישא. אלין סלקין, ואלין נחתין.

ואי תימא, הא גנתא דבארעא, ביומא דשבתא יתבא בריקנייא בלא נשמתין דצדיקיא. לאו הכי. אלא נשמתין אזלין, ונשמתין אתיין. נשמתין סלקין, ונשמתין נחתין. נשמתין אזלין מגו גנתא, ונשמתין אתיין לגו גנתא. כל אינון נשמתין דצדיקיא, דמתלבנון ביומי דחול, ועד לא עאלו לגו גנתא, בשעתא דאלין נפקין, אלין עאלין וגנתא לא (רנ"ג ע"א) אשתאר בריקנייא. ברוא דלחם הפנים ביום הלקחו.

ואי תימא, פד אהדרו ביומי דחול. במה (נ"א כמה) אתמשכן דוכתי לארכא ופותיא ורומא, בגנתא, ולא אתידע. פגוונא דרוא דארץ הצבי, דהוה אתמשך לכל סטרין ולא אתידע. פגוונא דצבי, דכל מה דאתרבי, משפיה אתרבי לכל סטר, ולא אתידע. ואית כמה נשמתין, דכיון דסלקין, תו לא נחתין.

נשמתין סלקין, ונשמתין נחתין, לאתעטרא בהו עמא קדישא. ובמעלי שבתא, גלגולא דנשמתין איהו, אלין אזלין, ואלין אתיין, אלין סלקין ואלין נחתין. מאן חמי כמה רתיכין קדישין, די משטטי לכאן ולכאן. פלהו בחדוה, פלהו ברעו, באלין נשמתין לאעטרא לעמא קדישא, לאעטרא לכמה צדיקיא, גנתא דעדן לתתא, עד שעתא דכרוזא קאים, וקארי מקודש מקודש. פדין נייחא שכית, ושכיכו לכלא. וחיבי גיהנם פלהו משתככי בדוכתייהו, ואית לון נייחא. ונשמתין פלהו מתעטרן, אלין לעילא ואלין לתתא. זכאה עמא, דחולקא דא להון.

בפלגות ליליא דמעלי שבתא, דחכימין מתערין לשמושא דלהון, ההוא רוחא עלאה, דמתעטרן ביה, פד יומא אתקדש, בשעתא דאינון ניימי בערסייהו, ונשמתין אחרנין דלהון, בעאן לסלקא למחמי ביקרא דמלכא, פדין ההוא רוח עלאה דנחית במעלי שבתא, נטיל ההיא נשמתא, וסלקין לעילא, ואתסחיא נשמתא אחרא בבוסמין דגנתא דעדן, ותמן חמי מה דחמי. וכד נחתא לאשראה בדוכתהא בפלגות ליליא, ההיא נשמתא תבאת לדוכתהא. ובעי לאינון (דף קל"ו ע"ב) חכימין לומר, חד

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פְּסוּקָא דְאַתְעָרוּתָא, דְהָהוּא רוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא דְעֵטְרָא דְשַׁבְּתָא, כְּגוֹן, (ישעיה סא) רוּחַ יי' אֱלֹהִים עָלַי יַעַן מָשַׁח יי', אוֹתִי לְבִשֵׁר עֲנוּיִם וְגוֹ'. (יחזקאל א) בְּלַכְתֶּם יִלְכוּ וּבְעַמְדָם יַעֲמְדוּ וּבְהַנְשָׂאָם מֵעַל הָאָרֶץ וְגוֹ', אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שֵׁם הָרוּחַ לְלַכְתֵּי יִלְכוּ וְגוֹ'. בְּגִין דְּמִתְעַטְרָן בְּהָהוּא רוּחָא, בְּאַתְעָרוּתָא דְלַהוֹן בְּחֻדוּה דְשִׁמוּשָׁא, וְיֵהָא נְגִידוּ דְהָהוּא רוּחַ עֲלָאָה דְשַׁבְּתָא, בְּהָהוּא שִׁמוּשָׁא דְמִצּוֹת.

רַב הַמְנוּנָא סָבָא, כַּד הָוֵה (כ"ד ע"א) סְלִיק מִנְהָרָא בְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא, הָוֵה יְתִיב רַגְעָא חֲדָא, וְזָקִיף עֵינָיו, וְהָוֵה חֲדַי, וְהָוֵה אָמַר, דְהָוֵה יְתִיב, לְמַחְמֵי חֲדוּה דְמַלְאַכֵי עֲלָאֵי. אֵלִין סְלִיקוּ, וְאֵלִין נַחְתִּין. וּבְכָל מַעְלֵי שַׁבְּתָא, יְתִיב בַּר נָשׁ בְּעוֹלָם הַנְּשֻׁמוֹת. זַכָּאָה אִיהוּ מֵאן דִּידַע בְּרוּזִין דְמֵאֲרִיָּה.

כַּד נְהִיר יְמָמָא בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, סְלִיקוּ דְחֲדוּה סְלִיק (בראשית ח' ע"א) בְּכַלְהוּ עֲלָמִין, בְּנִיחָא בְּחֲדוּה. כַּדִּין (תהלים יט) הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וּמַעֲשֵׂי יָדָיו מְגִיד הֶרְקִיעַ. מֵאן שָׁמַיִם. אֵלִין שָׁמַיִם, דְשָׁמָא עֲלָאָה אֲתַחְזִי בְּהוּ, דְשָׁמָא קְדִישָׁא אֲתַרְשִׁים בְּהוּ.

מְסַפְּרִים, מֵאֵי מְסַפְּרִים, אִי תִימָא כְּמָאן דְמִשְׁתַּעֵי סְפוּר דְבָרִים. לָאוּ הָכִי. אֵלָא דְנַהֲרִין וְנִצְצִין בְּנִצְצוּ דְנַהֲרָא עֲלָאָה, וְסְלִיקִין בְּשָׁמָא, דְכֻלִּיל בְּנַהֲרֵרוּ דְשְׁלִימוּ עֲלָאָה.

וּמֵאן אִיהוּ סְפוּר. דְנִצְצֵי בְּנַהֲרֵרוּ דְשְׁלִימוּ דְסִפְרָא עֲלָאָה. וּבְגִין כַּךְ, סְלִיקִין בְּשָׁמָא שְׁלִימִים, וְנַהֲרִין בְּנַהֲרֵרוּ שְׁלִימִים, וְנִצְצֵי בְּנִצְצוּ שְׁלִימִים. אִינְהוּ מְנִצְצֵי וְנַהֲרֵי בְּגַרְמִיָּהוּ, מְגוּ נַהֲרֵרוּ דְנִצְצוּ דְסִפְרָא עֲלָאָה, וְנִצְצֵי וְנַהֲרֵי לְכָל סֵטֵר וְסֵטֵר (נ"א לְכָל כְּבוֹד וְכְבוֹד) דְמִתְדַבְּקִין בֵּיהּ, דְהָא מְנִיחָהוּ, מִהָהוּא סְפִירוּ וְנַהֲרֵרוּ, נַהֲרֵר כָּל עֲזָקָא וְעֲזָקָא, וְנִצְצִין בְּנִצְצוּ, בְּגִין דְבְּהָאֵי יוֹמָא מִתְעַטְרָן שָׁמַיִם, וְסְלִיקִין בְּשָׁמָא קְדִישָׁא, יְתִיר מִשְׁאַר יוֹמִין.

וּמַעֲשֵׂה יְדִיו, הָהוּא טְלָא עֲלָאָה, דְנַהֲרֵר מְכָל סְטָרִין גְּנִיזִין, דְאִיהוּ מַעֲשֵׂה יְדִיו, וְתַקּוּנָא דִילֵיהּ, דְמִתְתַקַּנָּא בְּיוֹמָא דָּא מְכָל שְׁאַר יוֹמִין.

מְגִיד הֶרְקִיעַ. מֵאֵי מְגִיד. מְשִׁיךְ וְנִגִיד לְתַתָּא, מְרִישָׁא דְמַלְכָּא, מְלִיא מְכָל סְטָרוֹי. הֶרְקִיעַ, הָהוּא רְקִיעַ, דְאִיהוּ מְבוּעָא דְבִירָא. וְדָא אִיהוּ הָהוּא נַהֲרֵר דְנִפְיָק מַעְדוֹן, וְדָא אִיהוּ דְנִגִיד וּמְשִׁיךְ לְתַתָּא, נְגִידוּ דְטְלָא עֲלָאָה, דְנַהֲרֵר וְנִצְצִין בְּנִצְצוּ מְכָל סְטָרִין. וְדָא רְקִיעַ אֲנִגִיד לֵיהּ בְּמִשְׁיָכוּ דְרַחֲמֵי וְתִיאֻבְתָּא, לְאַשְׁקָאָה שְׁקִיו דְחֲדוּה, לְמַעְלֵי שַׁבְּתָא. וְכַד נְגִיד וּמְשִׁיךְ הָהוּא טְלָא דְבְדוּלְחָא, כְּלָא (נְגִיד) מְלִיא וְשְׁלִימִים בְּאַתּוּוֹי קְדִישִׁין, בְּכָל אֵינּוֹן שְׁבִילִין קְדִישִׁין. כִּיּוֹן דְכָלָא אֲתַחְבַּר בֵּיהּ, אֲתַעְבִּיד בֵּיהּ אֲרַחָא לְאַשְׁקָאָה וּלְבָרְכָא לְתַתָּא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יום ליום: יומא ליומא, ועזקא לעזקא. השתא משתעי קרא בארז פרט, היך שמים מספרים ומתקנין בספירו ובנציצו עלאה להאי כבוד, והיך נגיד ומשיך תהוא רקיעא, נגידו דטלא עלאה. ואמר, יום ליום יביע אמר. יומא ליומא, ודרגא לדרגא, יחיה (ס"א אחו) לאתפללא דא בדא, ולא תנהרא דא מן דא, מההוא ספירו דמנציצי ומנהרי שמים, להאי כבוד. יביע: כמה דאת אמר מבע אתעביד וגו'. אחו לאנהרא דא מן דא, ולא תנצצא דא מן דא, מההוא ספירו ונציצו.

אמ"ר: כללא דאתון ושבילין דנפקין מאבא ואימא, ותהוא רישא דנפיק מנייהו, דאיהו ברא בוכרא, אלף: אבא. וכד איהו סליק ונחית, אתחברת מ' בהדי א', ואיהו אם. ר': רישא (קע"ח ע"ב) בוכרא. כד מתחברן אתון כלהו, אמר. דא נהירו דאבא ואימא וברא בוכרא, ונהרין דא בדא בחבורא חדא. שלטא ביומא דשבתא. ועל דא כלא אתפליל דא בדא, בגין למהוי חד. ובגין כן אחו דא בדא, תהוא אמר שליטו עלאה, למהוי כלא חד.

[זוהר חלק ב' - דף קל"ז ע"א]

וכד כל האי אתנגיד ואתמשך להאי רקיע, כדין איהו אשקי ואנהיר לתתא, להאי כבוד אל, למעבד תולדין בדיוקנא דאינון (דף קל"ז ע"א) שמים, דנהרין לההוא כבוד אל. (ודא הוא דכתיב)

ולילה ללילה יחיה דעת, רתיכין דילה (דא לדא) דאינון גופא דכרסיא, וכלהו אקרון לילות, כמה דאת אמר (תהלים טז) אף לילות יסרוני כליותי. רתיכא עלאה, אתקרי ימים, יום ליום. רתיכא תתאה, אקרי לילות, לילה ללילה.

יחיה דעת, יחיה: יחיה. יחיה תולדין, דאינון (נ"א באינון) שמים. ואי תימא, יחיה לאו יחיה. תא חזי, כתיב (בראשית ג) ויקרא האדם שם אשתו חוה, כי היא היתה אם כל חי. חוה וחיה במלה חדא סלקין. ועל דאסתלק (נ"א דא אסתלק) י', ועייל ו', דאיהו כדקא יאות, דהא ו' איהו חיינ ודאי, ועל דא חוה וחיה, י' (ס"א זעירא נטילא) נטלא חיינ מן ו'. אוף הכא, יחיה, יחיה.

דעת: דא איהו רזא דשמים. מה שמים שית סטרין, אוף הכא שית סטרין, באינון תולדין דקא יחיה כגוונא דילה, ועל דא יום ליום אתפליל בדרגא עלאה אמ"ר. ולילה ללילה ברזא דכורא, דקא נהיר לה דאיהו שמייה (נ"א שמים) דעת.

ובגין דהאי אמר רזא עלאה איהו, ולא כשאר אמירן, אהדר קרא עליה ואמר, אין אמר ואין דברים, כשאר אמירן דעלמא. אלא האי אמר, רזא עלאה איהו, בדרגין עלאין, דלית תמן אמירן ודברים, ולא אשתמעו, כשאר דרגין דאינון רזא

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּמַהִימְנוּתָא, דְּאִינוּן קָלָא דְּמִשְׁתַּמְעַ, אֲבָל הֵנִי לָא (בראשית נ') אֲשַׁתְּמַעוּ לְעַלְמִין, וְהֵינּוּ דְּכַתִּיב בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם.

אֲבָל בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם, אִף עַל גַּב דְּאִינוּן טְמִירִין עַלְאִין, דְּלָא אֲתִיִּדְעוּ לְעַלְמִין, נְגִידוּ וּמְשִׁיכוּ דְּלֵהוֹן, אֲתַמְשְׁךְ וְאֲתַנְגִּיד לְתַתָּא. וּבְגִין הַהוּא מְשִׁיכוּ, אִית לֹן מְהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא, בְּהַאי עַלְמָא, וְכָל בְּנֵי עַלְמָא מִשְׁתַּעוּ רִזָּא דְּמַהִימְנוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, בְּאִינוּן דְּרַגִּין, כְּאִילוּ אֲתַגְלִיין, וְלָא הוּוּ טְמִירִין וּגְנִיזִין, וְהֵינּוּ וּבִקְצָה תִּבְל מְלִיחָם, מְרִישָׁא דְּעַלְמָא, עַד סִיפֵי עַלְמָא מִשְׁתַּעַן אִינוּן חֲכִימֵי לְבָא, בְּאִינוּן דְּרַגִּין גְּנִיזִין, אִף עַל גַּב דְּלָא אֲתִיִּדְעוּ. אֲבָל בְּמָה אֲשַׁתְּמוּדְעוּ, בְּגִין דְּלִשְׁמַשׁ שָׁם אֲהֵל בְּהֵם, בְּגִין שְׁמִשָּׁא קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ מְשַׁכְּנָא מְאִינוּן דְּרַגִּין עַלְאִין קְדִישִׁין, וְאִיהוּ נְהוּרָא, דְּנִטִּיל כָּל נְהוּרִין גְּנִיזִין, וְהַהוּא מְשִׁיכוּ דְּלֵהוֹן, וּבְגִינְהָ אֲתַחְזִי מְהִימְנוּתָא בְּכָל עַלְמָא.

מֵאן דְּנִטִּיל לְשִׁמְשָׁא, כְּמֵאן דְּנִטִּיל לְכֻלְהוּ דְּרַגִּין. בְּגִין דְּשִׁמְשָׁא אִיהוּ אֲהֵל דְּאֲתַפְּלִיל בְּהוֹן, וְנִטִּיל כְּלָא, וְאִיהוּ נְהִיר לְכָל אִינוּן גְּוֹנֵי נְהוּרִין לְתַתָּא. וְעַל דָּא הוּא כְּחַתֵּן יוֹצֵא מִחֻפְתּוֹ, בְּנְהִירוֹ וּנְצִיצוֹ דְּכָל נְהוּרִין גְּנִיזִין, דְּכֻלְהוּ בְּתִיאוּבְתָא בְּרַעוּתָא שְׁלִים, יְהִיבֵי לֵיהָ רַעוּתֵיהּ וּנְהִירוֹ דְּלֵהוֹן, כְּמָה דְּלַחְתֵּן אִית רַעוּ וְתִיאוּבְתָא דְּכֻלְהוּ (נ"א דְּכֻלְהוּ) לְמִיחָב לָהּ נְבוּבִין וּמִתְנֵן. וְעַל דָּא הוּא כְּחַתֵּן יוֹצֵא מִחֻפְתּוֹ.

מֵאן חֻפְתּוֹ. דָּא עֵדֵן. וְרִזָּא דָּא, (בראשית ב) וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדֵן. עֵדֵן, דָּא אִיהוּ חוּפָא דְּחֻפֵּיא עַל כְּלָא. יִשִּׁישׁ כְּגַבּוֹר. יִשִּׁישׁ, מְסַטְרָא דְּאוּר קְדַמָּה דְּלָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה דִּינָא כְּלָל. כְּגַבּוֹר, מְסַטְרָא דְּגַבּוּרָה, וְאִף עַל גַּב דְּגַבּוּרָה אִיהֵי דִּינָא שְׁלִים, כְּגַבּוֹר כְּתִיב, וְלָא גַבּוֹר, בְּגִין דְּאֲמַתִּיק דִּינָא בְּחַסֵּד, וְנִטִּיל כְּלָא כְּחַדָּא, בְּתִיאוּבְתָא וְרַעוּתָא שְׁלִים. וְכָל דָּא, לְרוּץ אֲרַח. כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (ישעיה מג) הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְּרַךְ לְאֲשַׁקָּה וְלֹאֲשַׁלְמָא נְהִירוֹ דְּסִיְהָרָא בְּכָל סַטְרִין, (רט"ו ע"א) וְלִמְפַתַּח בַּה אֲרַח לְאֲנְהָרָא לְתַתָּא.

מְקַצָּה הַשְּׁמַיִם מוּצָאוּ, מְסִיפֵי אֲלִין שְׁמַיִם עַלְאִין דְּקְאֲמְרוּ, אִיהוּ אֲפִיק, בְּגִין דְּבְּסִיּוּמָא דְּגוּפָא, אִיהוּ אֲפִיק, וּבְהַהוּא אֲתַר אֲשַׁתְּמוּדְעַ בֵּין דְּכַר לְנוּקְבָא. וְדָא הוּא דְּכַתִּיב, (דברים ד) וְלִמְקַצָּה הַשְּׁמַיִם וְעַד קַצָּה הַשְּׁמַיִם. קַצָּה הַשְּׁמַיִם דָּא (ר' ע"א) עַלְמָא עַלְאָה. וְלִמְקַצָּה הַשְּׁמַיִם, דָּא (מלכא ד) שְׁלִמָא דִּילֵיהָ. כְּמָה דְּהַאי נִטִּיל כָּל נְהוּרִין, וְכֻלְהוּ בֵּיה, אוּף הֲכִי הַאי, נִטִּיל כָּל נְהוּרִין, וְכֻלְהוּ בֵּיה, וְאִיהוּ נְפִיק מְקַצָּה הַשְּׁמַיִם.

[זוהר חלק ב' - דף קל"ז ע"ב]

וְתַקּוּפְתּוֹ: דְּסַחְרָא (ס"א דְּסִיְהָרָא) בְּכָל אִינוּן סַטְרִין (נ"א סְפִירוֹן) קְדִישִׁין, דְּאֲתַחְזוּן (דף קל"ז ע"ב) לְאֲתַנְהָרָא וְלֹאֲשַׁקָּה וְלִנְצָצָא מִנֵּיהָ. וְאִין נְסַתְרָ, לִית מֵאן דְּאֲתַחְפֵּיא מִהוּא נְהִירוֹ, דְּהָא לְכֻלְהוּ אֲנְהִיר בְּכֻלְלָא חַדָּא, לְכָל חַד וְחַד כְּמָה דְּאֲתַחְזִי לֵיהָ.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

וְכַד כְּלָהּוּ אֲשֶׁתְּלִימוֹ וְאֶתְנַהֲרִיּוֹ מִגּוֹ שְׁמֵשָׁא, כְּדִין סִיְהָרָא מִתְעַטְרָא בְּגוּוֹנָא דְאִימָא
עֲלָאָה, שְׁלִימָא בְּנִי תְרַעֲיִן, וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב תּוֹרַת יִי' תְּמִימָה, דְּהָא כְּדִין אִיהִי
(שְׁלִימָא) תְּמִימָה, מְכַל סְטְרִין, בְּרִזָּא דְחַמֵּשׁ דְּרַגְיִן, כְּגוּוֹנָא דְאִימָא עֲלָאָה, דְּאִינּוֹן
חַמֵּשׁ רִזָּא דְחַמֵּשִׁין.

וּבְגִינֵי כְּהָ, אִיהִי אֶתְיָא בְּחַמֵּשׁ חַמֵּשׁ תִּיבִין, בְּגִין לְאֲשֶׁלְמָא לְרִזָּא דְחַמֵּשִׁין. תּוֹרַת
יִי' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, הָא חַמֵּשׁ. עֵדוּת יִי' נֶאֱמָנָה מְחַפִּימַת פְּתִי, הָא חַמֵּשׁ. פְּקוּדֵי
יִי' יִשְׂרָיִם מְשִׁמְחֵי לֵב, הָא חַמֵּשׁ. מִצּוֹת יִי' בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם, הָא חַמֵּשׁ. יִרְאֵת יִי'
טְהוּרָה עוֹמְדַת לְעַד, הָא חַמֵּשׁ. מְשִׁפְטֵי יִי' אֲמַת צְדָקוֹ יַחְדָּיו, הָא חַמֵּשׁ. וְכִלְהוּ אֶתְיִין
בְּחַמֵּשׁ חַמֵּשׁ, לְאֶתְפְּלָלָא כְּגוּוֹנָא דְאִימָא עֲלָאָה.

וְעַל דָּא, יְהוּ"ה יְהוּ"ה שֵׁיַת זְמַנִּין, לְקַבֵּל שֵׁיַת סְטְרִין עֲלָיִן, דְּאִינּוֹן רִזָּא דְשְׁמָא
עֲלָאָה, (נ"א דְשְׁמִיא עֲלָיִן) וְעַל דָּא, סִיְהָרָא אֶתְמַלְיָא וְאֲשֶׁתְּלִים בְּסִדּוּרָא עֲלָאָה כְּדָקָא
יְאוּת, וְדָא אִיהוּ בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, דְּכִלְא אֲשֶׁתְּלִים כְּדָקָא יְאוּת, בְּרִזָּא דְשַׁבְּתָא עֵילָא
וְתַתָּא. וְעַל דָּא בְּיוֹמָא דָּא, אֶתְוֹסֶף נְהִירוֹ בְּכִלְא, כְּדָקָא מְרִן. שְׁמִים נְטִילֵי מְמַקּוּרָא
דְּחֵי בְּקַדְמִיתָא, וְאִינּוֹן מְנַהֲרֵי וּמְתַקְנֵי לְכַבּוּד עֲלָאָה, מְרִזָּא (בראשית ל"ה ע"ב) דְּסִפְרָא
עֲלָאָה, אֲבָא דְכִלְא. וּמְרִזָּא דְסִפְרָא, אִימָא עֲלָאָה. וְאִיהוּ, מְרִזָּא דְסִפּוּר. וּבְגִין כְּהָ,
מְסִפְרִים, כְּדָקָא מְרִן. בְּרִזָּא דְתַלְתָּ שְׁמַהֲן אֲלִין, דְּשִׁלְטִין בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, עַל כָּל שְׁאָר
יוֹמִין.

סדר הלימוד ליום ב שבט [יום 120 בשנה]

וּבְגִינֵי כְּהָ תּוֹשְׁבַחְתָּא דָּא, קְאָמַר דּוּד בְּרוּחַ קְדָשָׁא, עַל נְהִירוֹ וּנְצִיצוֹ וְשׁוּלְטָנוֹ
(נ"א וְשִׁלְמוֹ) דְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא עַל כָּל שְׁאָר יוֹמִין (ס"א וְתַקּוּנָא דִּילִיָּה דֶּאֱתַתְקַנַּת בְּיוֹמָא דָּא
מְכַל שְׁאָר יוֹמִין) בְּגִין רִזָּא דְשְׁמָא עֲלָאָה, דְּקָא נְהִיר בְּנְהִירוֹ, וּנְצִיץ בְּנְצִיצוֹ, וְאֲשֶׁתְּלִים
בְּשְׁלִימוֹ עֵילָא וְתַתָּא. וְכְּדִין תּוֹרַת יִי' תְּמִימָה, שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא, (ס"א רִזָּא
דְּשִׁמּוּר כְּבוֹד לִילָה דְּהָא הִיא תּוֹרַת ה' תְּמִימָה תּוֹרַה שְׁבַעֲלָ פַּה מִשֶּׁה קַבֵּל תּוֹרַה
מְסִינֵי וְהָא אֶתְעֵרוּ עַל תּוֹרַה שְׁבַעֲלָ פַּה דֵּאִילוֹ תּוֹרַה שְׁבַכְתַּב הָא כְּתִיב וַיֵּצֵא מִשְׂרָז
אֶת הַלְוִיִּים וְגו' לְקוּחַ אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה. וְדָא לְלִיוָאֵי אֶתְחַזִּי לְהֵאֵי דֶּאֱחִיד בְּשִׁמְשָׁא
וּמְלַכָּא דֶּאֱתִיָּא מִינֵיהּ מִשֶּׁה נְהִיר לְיִשְׂרָאֵל מ' שְׁנִין שְׁמֵשָׁא בְּיוֹמֵי וְתּוֹרַת ה' דָּא
מַעְלֵי שַׁבְּתָא) בְּרִזָּא חֲדָא כְּדָקָא מְרִן.

וְאֶתְקִינּוֹ (ס"א אֲנָשֵׁי כְּנַסַּת הַגְּדוּלָה) חֲבֵרֵיָּא לְשִׁירוּתָא דְּתּוֹשְׁבַחְתִּי, מְאִינּוֹן תּוֹשְׁבַחְתִּין
דְּדוּד, מְרִזָּא דָּא הַשְּׁמִים, דְּאִיהוּ נְטִיל בְּרִישָׁא, וְנְהִיר לְכָל שְׁאָר. וּלְבַתֵּר הָהוּא נְהִיר
דְּנִפְיָק מַעְדָּן, וְדָא אִיהוּ רִזָּא, (תהלים לג) רַנְּנוּ צְדִיקִים בַּיְי' בְּגִין דְּהֵאֵי נְהִיר כְּנִישׁ

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ונטיל פלא מרזא דשמים, ברזא עלאה, ומקורא דחיי, פלא כדקא יאות ביומא דא. ושמשא אתקין לאנהרא כדקא יאות, ביומא דא.

ולבתר סיהרא דקא מתפרשת מסטרא אחרא ביומא דא, בגין לאתנהרא מן שמשא, ודא איהו לדוד בשנותו את טעמו וגו'. ולבתר דאתפרשת מניה, הא אתתברת בשמשא. ותושבחתא דא בכ"ב אתוון, דאעיל בה שמשא בסיהרא. ותושבחתא דא, פרישו דסיהרא מסטרא אחרא, ותושבחתא דכ"ב אתוון בנהירו דשמשא. ולבתר אתחברותא וסליקו דמטרוניתא עם בעלה. ודא איהו (תהלים צ) תפלה למשה איש האלהים. אתחברותא ואתדבקותא דאתתא בבעלה, לפרשא ימינא ושמאלא לקבלא לה, ולמחוי כחדא בחבורא חדא. (למהוי חד ברזא חד. וכל אלין שמים מספרים לון ומתקנין לון. מכאן ולהלאה תושבחן אחרנין דחדוה ותיאובתא שלימתא. אבל הני אינון תקונא שלימתא עלאה ברזא דשמא קדישא כדקא יאות ותושבחן אלין אתקיננו בתקונא דשבת דאיהו סליק ואתעטר בעטרוי כדקא יאות וסלקין ברזא דשמא קדישא למהר חד ברזא דכבוד אל דשמים מספרים ליה וזהרין ליה כדקאמרן)

[זוהר חלק ב' - דף קל"ח ע"א]

ודא איהו (תהלים צח) מזמור שירו ליי' שיר חדש. תושבחתא דא הא (בראשית קכ"ג ע"ב) אוקימנא. אבל אף על גב דאתערנא ביה, אתערו דחברייא דקא אתערו, שפיר איהו, דהנהו (דף קל"ח ע"א) פרות עלות כד הוו נטלי ארונא, אתערו בהאי תושבחתא, כמה דאת אמר (שמואל א ו) וישרנה הפרות בדרך. ומה שירה הוו אמרי. (תהלים צח) מזמור שירו ליי' שיר חדש פי נפלאות עשה. רזא דא איהו כגוונא דלעילא. בשעתא דאינון חיות נטלי (ארונא) פרסייא, לארמא ליה לעילא, אינון אמרי תושבחתא דא.

ואי תימא, אמאי כתיב הכא חדש, והא תדיר קאמרי תושבחתא דא. אלא ודאי חדש איהו, וחדש לא אקרי, אלא באתחדותא דסיהרא, כד אתנהירת מן שמשא, כדן איהו חדש, ודא איהו שיר חדש. הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, הא אתערוותא דימינא ושמאלא לקבלא לה.

ותושבחתא דא, כד נטלי ארונא, קא משבחאן לה. כד סלקין לבית שמש. כגוונא דעגלות סלקין לבית שמש. וכלא ברזא חד סלקין, בגין דבשבת איהו סליקו דכורסייא, לסלקא לעילא. תקונא דתושבחתא דא בשבת אלין תושבחן כלהו אתקיננו בשבת, לשבחא ליה עמא יחידא בעלמא. (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, תושבחתא דא, אדם הראשון קאמר לה, בשעתא דאתתרו מגנתא דעדן, ואתא שבת ואגין עליה. ואוקמוה חברייא, תושבחתא דא, עלמא תתאה קא משבח

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לגבי עלמא עלאה, יומא (דכלא ביה) דאיהו פולו שבת, מלכא, דשלמא דיליה. ודא איהו מזמור שיר, ולא פתיב מאן קאמר ליה, פמה דאוקימנא. ליום השבת, יומא עלאה, שבת עלאה. דא שבת ודא שבת, מה בין האי להאי. אלא, שבת סתם, דא שבת דמעלי שבתא. יום השבת, דא שבת דלעילא. דא יום, ודא לילה. (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, הא ליליא, רזא דנוקבא. (שמותכ) זכור את יום השבת, הא יום, רזא דדכורא. ובגין כך מזמור שיר ליום השבת.

ואשכחן בכמה אתר, דעלמא תתאה לא סליק בשמא, ואתיא (ויקרא ק"ב) סתם, כגון האי, וכגון ויקרא אל משה, וכגון (שמות כד) ואל (קל"א ע"א) משה אמר עליה אל יי'. כלהו סתים שמא, ולא סליק ביה. (אלא) (ס"א וכלא) בגין דאית ביה דרגא עלאה, ולגבי דרגא עלאה איהו לא סליק בשמא. נהורא דשרגא, לא סליק ביממא, בנהורא דשמשא, ועל דא לא סליק בשמא. וכל אלין תושבחון, דשבת, דאיהי פבוד (נ"א יום השבת דאיהו תושבחתא) יום, איהו תושבחתא עלאה, על כל שאר יומין. (ס"א וכל אלין תושבחון אתקיננו בתיקונא דשבתא דאיהו סליק לאתעטר בעטרין עלאין אתרין קדישין על כל שאר יומין)

נשמת כל חי, הא חבריא אתערו ר"ה ביה מלין דקשוט. אבל אית לן לאדכרא, האי נשמתא דפרחא מההוא חי העולמים. ובגין דאיהי דיליה, דמניה נפקן כל ברכאן, ושריין ביה, והוא אשקי ומברך לתתא, האי נשמתא דנפקא מניה, אית לה רשו לברכא להאי אתר.

ועל דא פרחין נשמתין מההוא חי, במעלי שבתא. אינון נשמתין דאינון פרחאן, ממש מברכין להאי אתר דאקרי שם מתתא. וההוא אתר דנפקי מניה מברך ליה לעילא, והאי שם מקבלא ברכאן, מתתא ומעילא, ואתכלילת מפל סטרין.

[זוהר חלק ב' - דף קל"ח ע"ב]

ביומי דחול, איהי מקבלא ברכאן, משאר נשמתין, דקא מברכין לה מתתא. ביומא דשבת, איהי מקבלא ברכאן מאינון נשמתין עלאין, דקא מברכאן לה בארבעין וחמש תיבין, כחושבן מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) (ס"א ברזא דחמשין תיבין, כחושבן מ"י) פמה (הקדמה ב' ע"א) דאוקימנא, ברזא מ"ה, וברזא מ"י. דא עלמא עלאה, ודא עלמא תתאה. נשמת כל חי (ס"א עד האחרונים) מ"ה. ומן ואילו פינו מלא שירה עד ומלפנים, סלקא תושבחתא אחרא חמשין תיבין. ואף על גב דלא קיימא תמן מלה בחושבנא, סלקא חושבנא רזא מ"י. ומתמן ולהלאה סלקא תושבחתא אחרא לחשבון (מ"ה) מאה תיבין, תשלומין דכלא, וחד רתיכא על מה דשריא דאיהו (דף קל"ח ע"ב) תשלומא (ס"א ההוא שלימא עלאה).

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְכָל שְׁבַחָא דָּא, וְכָל מְלִין אֲלִין, כְּלָהוּ שְׁיִיפִין יְדִיעֵן, בְּחוּשְׁבָנָא לְתַשְׁלוּמָא דְשַׁבְּת, וְלֹא שְׁתַּלְמָא מְנִייהוּ, כְּדָקָא חֲזִי. זְכָאָה עָמָא, דִּידְעֵי לְסִדְרָא שְׁבַחָא דְמַרְיָהוֹן, כְּדָקָא יָאוּת. מִכָּאֵן וְלִהְלָאָה סִדְרָא דְצְלוּתָא כְּמָה דְאַתְתְּקִנְתָּ.

כְּתִיב (תהלים כב) וְאַתָּה יי' אֵל תִּרְחַק אֵילוּתֵי לְעֹזְרֵי חוּשָׁה. דְּוִד מְלָכָא אָמַר דָּא, בְּשַׁעְתָּא דְהוּה מִתְקַן וּמְסִדֵּר תּוֹשְׁבַחְתָּא דְמְלָכָא, בְּגִין לְחַבְרָא שְׁמִשָּׂא בְּסִיְהָרָא. כִּיּוֹן דְהוּה מִתְקַן וּמְסִדֵּר שְׁבַחִין דִּילֵיה לְאַתְחַבְרָא, אָמַר וְאַתָּה יי' אֵל תִּרְחַק.

וְאַתָּה יי' רְזָא (רנ"א ע"א, ק"מ ע"א, קע"ט ע"ב) דְחַבְרוּתָא חֲדָא בְּלֹא פְרוּדָא. אֵל תִּרְחַק, כִּיּוֹן דְאִיְהִי סְלִקָא לְאַתְעַטְרָא בְּבַעֲלָהּ, וְכֹלָא בְּעֵלְמָא עֲלָאָה, וּמִתְמַן בְּעֵי לְסְלִקָא לְאִין סוּף, לְאַתְקַשְׂרָא כְּלָא לְעֵילָא לְעֵילָא, וּבְגִין כִּף אֵל תִּרְחַק, לְאַסְתְּלִקָא מִיָּנּוּ, לְשַׁבְּקָא לָן.

וּבְגִין כִּף, בְּגוּ סִדְרָא דְתּוֹשְׁבַחְתָּא, בְּעָאן יִשְׂרָאֵל לְאַתְכַּלְלָא תְּמַן, וְלֹא תִדְבַקָא בְּהַדְרֵיהוּ מִתְתָּא, דְאֵלְמָלָא יְבַעֲי לְאַסְתְּלִקָא הָאִי כְבוֹד, הָא יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא אַחֲדָן בֵּיה וְתַקְפִּין בֵּיה, דְלֹא שְׁבַקֵי לֵיה לְאַתְרַחֲקָא מְנִייהוּ. וְעַל דָּא צְלוּתָא בְּלַחֲשׁ, כְּמָאן דְמְלִיל בְּרֹזָא עִם מְלָכָא, וּבַעוּד דְאִיְהוּ בְּרֹזָא עִמֵּיהּ, לֹא אַתְרַחֲקָא מְנִיָּה כְּלָל.

אֵילוּתֵי, מָה אֵיל וְצַבִּי, בְּשַׁעְתָּא דְאֹזְלֵי וּמְרַחֲקֵי, מִיַּד אַהֲדָרִין לְהַהוּא אַתְר דְשְׁבַקֵי, אֹנֶף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִף עַל גַּב דְאַסְתְּלִק לְעֵילָא לְעֵילָא בְּאִין סוּף, מִיַּד אַהֲדָר לְאַתְרֵיהּ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא אַתְאֲחָדָן בֵּיה, וְלֹא שְׁבַקִין לֵיה לְאַתְנַשְׂיָא, (מְנִיָּה) וְלֹא תִרְחַקָא מְנִייהוּ. וְעַל דָּא, אֵילוּתֵי לְעֹזְרֵי חוּשָׁה.

וּבְגִין כִּף בְּעֵינָן לְאַתְאֲחָדָא בֵּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא אַחְדָּא בֵּיה, כְּמָאן דְאַמְשִׁיךְ מְעֵילָא לְתַתָּא, דְלֹא יִשְׁתַּבַּח בְּרַגְשׁ מְנִיָּה, אֲפִילוּ שַׁעְתָּא חֲדָא. וְעַל דָּא כִּד סְמִיךְ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה, בְּעֵי לְאַחְדָּא בֵּיה, וְלֹא שְׁתַּעֲי בְּהַדְיָה בְּלַחֲשׁוֹ, בְּרֹזָא, דְלֹא יִתְרַחַק מִיָּנּוּ, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח מִיָּנּוּ, וְעַל דָּא כְּתִיב (דברים ד) וְאַתֶּם תִּדְבַּקִים בְּיי' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם. (תהלים קמד) אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁכַכָּה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁיִי אֱלֹהִיו.

בְּהֵיא שַׁעְתָּא, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחַבְרֵיא אֹנֶף הָכִי קָמוּ וְאֹזְלוֹ. אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבוּי, אָבָא, עַד הָכָא הוּינָא יְתִבִי בְּצִלָּא דְאֵילָנָא דְחַיִּי בְּגַנְתָּא דְעַדָּן. מִכָּאֵן וְלִהְלָאָה דְאַנָּן אֹזְלִין, אֲצַטְרִיךְ לָן לְמִיתְהַךְ בְּאַרְחוּי דְנִטְרָן אֵילָנָא דָּא. אָמַר לֵיה, אַנְתָּ תִשְׂרִי בְּשִׁירוּתָא לְמַפְתַּח בְּאַרְחָא.

פְּתַח וְאָמַר, (שמות כה) וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, כְּמָה דְאַתְמַר. בְּמָאי אִיְהִי תְרוּמָה. בְּרֹזָא דְזוּהַב, דְהָא מִתְמַן אַתְזוּנַת בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין דְאִיְהִי גְבוּרָה תְתָאָה, דְאַתֵּיא מְסַטְרָא דְזוּהַב. וְאִף עַל גַּב דְאַתֵּיא מְסַטְרָא דְזוּהַב, כֹּל עֵקֶר לֹא אֲשַׁתְּאֲרַת, אֲלֹא בְּסַטְרָא דְכֶסֶף, דְאִיְהוּ יְמִינָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְרֹא דָא (הקדמה א' ע"א) כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה, דְּאַצְטְרִיךְ לְקַבְּלָא לִיה בִּימִינָא וּבְשִׁמְאַלָא, וְכָל עֵקֶר לָא אֲשֵׁתָאֵר אֶלָּא בִּימִינָא. (ס"א ושמאלא אתעדי מינה ולא וכו') וּשְׁמַאלָא אֲתַעֵר יְמִינָא, וְלָא אֲתַדְבֵּק בֵּיהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתִיְהִיב בֵּין יְמִינָא וּשְׁמַאלָא, וּשְׁמַאלָא אֲתַאחִיד תַּחֲוּתִיהּ, וְיְמִינָא אֲתַאחִיד בֵּיהּ לְעֵילָא, כְּמַה דְּאֵת דְּאֵת אָמַר (שיר השירים ב) שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרַאשֵׁי וְיְמִינוֹ תַּחֲבִקֵנִי. זֶהָב וְכֶסֶף, כְּמַה דְּאֵת אָמַר (חגי ב) לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֶּהָב, וְהָא אֲתַמַּר.

וּנְחוּשֶׁת, דָּא אִיהוּ גֻוּן כְּגֻוּנָא דְּזֶהָב, בְּגִין דְּאַצְטְבַּע מְגֻוּן זֶהָב וּמְגֻוּן דְּכֶסֶף. וְעַל דָּא מְזַבַּח הַנְּחֻשֶׁת קָטָן. אֲמַאי אִיהוּ קָטָן. כְּמַה דְּאֵת אָמַר (מלכים א ח) כִּי הַמְּזַבַּח אֲשֶׁר לְפָנַי יִי קָטָן מִהַכִּיל אֵת הָעוֹלָה וְגו'. כְּמַה דְּאֵת אָמַר (שמואל א יז) וְדוֹד הוּא הַקָּטָן. וְאִף עַל גַּב דְּאִיהוּ קָטָן, כְּלָא אֲתַאחִיד בְּגֻוּיָהּ. וְאִי תִימָא מְזַבַּח אַחְרָא, אֶקְרִי קָטָן. לָאו הֵכִי. דְּלָאו קָטָן בַּר הָאִי, דְּכַתִּיב, (בראשית א) אֵת הַמְּאֹר הַגָּדוֹל לְמַמְשַׁלַּת הַיּוֹם וְאֵת הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשַׁלַּת הַלַּיְלָה. וְדָא אִיהוּ הַמְּאֹר הַקָּטָן. הַמְּאֹר הַגָּדוֹל, דָּא מְזַבַּח הַפְּנִימִי דְּאִיהוּ מְזַבַּח הַזֶּהָב. וְתַכְלַת (דף קל"ט ע"א) דָּא אִיהוּ תַכְלַת דְּצִיצִית. תַכְלַת דָּא אִיהוּ כְּרִסְיָא, רֹא דְתַפְלָה דִּיד. תַכְלַת דָּא אִיהוּ כְּרִסְיָא, דְּדִינִין בֵּיהּ דִּינֵי נְפֻשׁוֹת. בְּגִין דְּאִית כְּרִסְיָא דְּדִינִין בֵּיהּ דִּינֵי מְמוֹנוֹת, וְאִית כְּרִסְיָא דְּדִינִין בֵּיהּ דִּינֵי נְפֻשׁוֹת. וְעַל דָּא, כָּל גֻּוּנִין (קל"ה ע"א, קנ"ב ע"א, בראשית נ"א ע"ב) טְבִין לְחֻלְמָא, בַּר גֻּוּן תַכְלָא, בְּגִין דִּינְדַע דְּהָא נִשְׁמַתִּיה סְלָקָא בְּדִינָא. וְכַד נִשְׁמַתָּא סְלָקָא בְּדִינָא, גּוּפָא אֲתַדֵּן לְאַשְׁתַּצָּאָה וְאַצְטְרִיךְ הַהוּא חֻלְמָא, לְרַחֲמִין סְגִיָאִין.

תַכְלַת דָּא אִיהוּ כְּרִסְיָא, דְּכַתִּיב בֵּיהּ (יחזקאל א) כְּמַרְאָה אֲבָן סְפִיר דְּמוֹת כְּפָא, (וכתיב ואש מתלקחת) וְכַתִּיב וְנִגְהָ לּוֹ סְבִיב. בְּגִין דְּעַבְדִּין בֵּיהּ כְּרִיכִין לְצִיצִית, וְכַד נִגְהָ לּוֹ, אֲתַהַדֵּר לְגֻוּן יְרוּק, כְּגֻוּן כְּרִתִּי. מַהֵהִיא שְׁעָתָא וְאֵילָף, אֲשֵׁתִרִי זְמָנָא דְּקִרְיָאָת שְׁמַע, דְּהָא אֲשֵׁתִנִּי גֻוּן תַכְלָא מְכַמָּה דְּהוּא, וּבְגִין כַּךְ אֲסִיר לְמִידֵן דִּינֵי נְפֻשׁוֹת בְּלֵילָה, בְּגִין דְּשִׁלְטָא הַהוּא גֻוּן תַכְלָא בְּהַהוּא זְמָנָא, וְאֲתִיְהִיב רְשׁוֹ לְמַחֲטָף נְפֻשָּׁא בְּלָא מְשַׁפֵּט. דְּהָא מְשַׁפֵּט לָא שְׁלִטָא בְּהַהוּא זְמָנָא. כַּד אֲתִי צְפָרָא, וְאֲתַעֵר יְמִינָא דְּלְעֵילָא, נְפִיק הַהוּא נְהוּרָא, וּמְטִי עַד הָאִי תַכְלָא, וְאֲשֵׁתִנִּי מְכַמָּה דְּהוּא, וְכַדִּין שְׁלִטָא עָלֶיהָ, וְאֲתַדְבֵּק בֵּיהּ כְּרִסְיָא אַחְרָא קְדִישָׁא. מַהֵהִיא שְׁעָתָא וְאֵילָף, זְמָנָא דְּקִרְיָאָת שְׁמַע.

וְאַרְגָּמָן, דָּא כְּנוּפִיא דְּכֻלִּילָא כָּל גֻּוּנִין כְּחָדָא. וְתוֹלַעַת שָׁנִי, כְּתִיב שָׁנִי, וְכַתִּיב שָׁנִים, דְּכַתִּיב, (משלי לא) כִּי כָּל בֵּיתָה לְבוּשׁ שָׁנִים. אֶלָּא הָאִי אִיהוּ גֻוּן אֶקְרִי שָׁנִי, דְּנִטִּיל כָּל גֻּוּנִין בֵּיהּ, וְכֻלָּא אִיהוּ חַד, שָׁנִי וְשָׁנִים. שָׁנִים: כַּד פְּלָחוּ כְּלִילָן בֵּיהּ כְּחָדָא. שָׁנִי: דְּנְפִיק מְכַרְסִיָּא עֲלָאָה, דְּשִׁלְטָא עַל תַכְלַת מְסֻרָא דִּימִינָא, וְדָא אִיהוּ אֲפוּטְרוּפְסָא דִּישְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב בֵּיהּ (דניאל י) מִיכָאֵל שָׂרְכֶם. תוֹלַעַת: דְּחִילִיה בְּפוּמִיהָ, כְּתוֹלַעַת, דְּמַתְבַּר כְּלָא וְעֵקֶר כְּלָא.

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תולעת שני ושש, תרין גוונין כחדא, דימינא ושמאלא, חיוור וסומק. ושש: בוצא איהו. דשית חוטין מתחברין, ודא איהו דכתיב, (דניאל י) וגויתו כתרשיש. ובאלין תרין, כלין תרין אחרנין.

ועזים: גבוראן תתאי דלבר, לחפיא על פנימאי. וכלא אצטריה, ואצטריה למיהב דוכתא לכלא, דהא מסטרא דדהבא קאתיין. ועורות אלם מאדמים, משיכו דתרין סטרין, דימינא ושמאלא, לחפיא בדוכתא אחרא.

ועורות תחשים, סטרא חדא אית דרבי גו סטרא אחרא בחורבא, ולא בישובא אשתכח, ודא איהו סטרא דכיו, ואקרי תחש.

בספרא דשלמה מלכא אית גו האי מזבח הנחשת דקאמרן, רזין עלאין. דהא מזבח אדמה כתיב, (שמות כ) מזבח אדמה תעשה לי וגו' ודא איהו רזא פדקא יאות. נחשת, פד שלטין טורין אחרנין, ואיהי צריכא למיזן לון, אצטבע בהאי גוון למיזן לון. ואינן אקרון הרי נחשת.

ואינן (ר"ס ע"א) הרי נחשת אתמשך עלייהו רוחא חדא מגו האי מזבח, וכד האי מזבח אסתלק בסליקו אחרא, כדין אסתלק את נ', דאיהו מזבח קדישא, ואשתאר רוחא דאלין טורי נחשת. וכד ההוא רוחא אסתליק בקיימיה, אקרי תחש, דהא אסתלק מניה את נ'.

והאי אתפרש, לכמה רוחין אחרנין, ואקרון אוף הכי, ועל דא אקרי ההוא עמא, תחש. כמה דאת אמר (בראשית כב) ואת (קמ"ז ע"ב) תחש ואת מעכה. אינן הו ידעי בהא חיה דמשכנא, דאקרי על שמהון.

ועצי שטים, אלין אינן רזין קדישין, דאינן לוחי משכנא, ואינן אקרון ברזא דלהון. כתיב עצי שטים עומדים, וכתיב (ישעיה ו) שרפים עומדים.

מכאן ולהלאה שמן למאור, משיכו דמשח רבות קדישא לאמשכא עלייהו. אבני שהם ואבני מלואים, אלין אבני קדשא, יסודי דמקדשא, ברתיכין קדישין אלין, אנדמנן בלחודייהו, ליקר ולשבחא, בלבוש יקר, לעיינא כהנא בהו תמן, ולאדכרא (ולברכא) תריסר שבטין, ועל דא תריסר אבנין כמה דאתמר.

[זוהר חלק ב' - דף קל"ט ע"ב]

תליסר זינן אינן, בר י"ב אבנין יקירין אלין, וכלהו סלקין לכ"ה אתוון, (דף קל"ט ע"ב) ברזא עלאה דיחודא. ולקבל אלין, גליף ואתקין משה, כ"ה אתוון ברזא דפסוקא דיחודא, דכתיב, (דברים ו) שמע ישראל ידוד אלהינו ידוד אחד. ואינן כ"ה אתוון, גליפן מחקון ברזא דלעילא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יעקב בעא לאתקנא לתתא, ברזא דיחודא, ואתקין בכ”ד אתון, ואינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ולא אשלים לכ”ה אתון, בגין דעד לא אתתקן משכנא. פיון דאתתקן משכנא, ואשתלים, מלה קדמאה דהוה נפיק מניה, כד אשתלים, לא מליל אלא בכ”ה אתון, לאחזאה דהא אשתלים דא פגוונא דלעילא, דכתיב, (ויקרא א) וידבר יי אליו מאהל מועד לאמר. הא כ”ה אתון.

ועל דא כ”ה זינין לאשלמא תקונא דמקדשא (ס”א דמשכנא) וכל הני אתון, אוקימנא באינון אתון גליפון, דאוליפנא ממר. ובגין דמשכנא אשתלים ברוך אליו, אקרי כ”ה, ביחודא דשלימו דמשכנא, ועל דא (תהלים קמה) וחסידיך יברכוכה כתיב, רזא דשלימו דכל משכנא ותקונא דיליה. כ”ה, לקבל כ”ב אתון, ואורייתא ונביאים וכתובים, דאינון פללא חדא, ורזא חדא.

בשעתא דישראל קא מיחדי יחודא בהאי קרא, ברזא דכ”ה אתון, דאינון שמע ישראל יי אלהינו יי אחד, וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, דאינון כ”ד אתון, ויכוון כל חד בהו, פלהו אתון מתחברן כחדא, וסלקין בחבורא חד (ס”א כדין אתפתחו) מ”ט תרעין, ברזא דיובלא. וכדין אצטריך לסלקא עד ולא יתיר. וכדין אתפתחו תרעין, וחשיב קודשא בריך הוא לההוא בר נש, כאילו קיים אורייתא פלה, דאיהי אתיא במ”ט פנים. (בכלא) ועל דא אצטריך לכוונא לבא ורעותא בכ”ה ובכ”ד, ולסלקא לון ברעותא דלבא, למ”ט תרעין דקאמרן. פיון דאתפון בהאי יתפון בההוא יחודא דאמר מר, שמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד פללא דכל אורייתא פלה. זכאה חילקיה מאן דיתפון בהו, דודאי פללא איהו דכל אורייתא דעילא ותתא. ודא איהו רזא דאדם שלימא, דדכר ונוקבא, ורזא דכל מהימנותא.

מחלוקת דשמאי והלל בקימה ובשכיבה, דכתיב, (דברים ו) בשכבך ובקומך, דשמאי סבר בערב דקא פלילא נוקבא בשלטנהא, אצטריך לגבי נוקבא דקא יטו ויקראו. ובבבקר, דקא שלטא דכורא בשולטנותא דעלמא עלאה, אצטריך למיקם קמיה דדכורא, כמה דאצטריך בתפלה מעומד, ובכל אתר דדכורא אתיא.

ובית הלל סבר, אלמלא אשתכח דא לחוד ודא לחוד, הכי אצטריך. אבל פיון דאנו מחברן לון כחדא, בחבורא במ”ט פנים, ומ”ט תרעין, לא אצטריכנא לאפרשא דא לחוד ודא לחוד, אלא לאשגחא דכלא איהו חד, בלא פרוידא. וכמה דאזדמן ליה לבר נש, הכי יימא, דהא תרווייהו בחבורא חדא, כמה דניחא לון, והכי אצטריך לאתחזאה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא דכורא, בשית סטרין, בקרא דשמע ישראל, דאינון שית תיבין. ונוקבא בשית סטרין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. דאינון שית תיבין אחרנין, וסלקין בחבורא חדא, ברזא דמ"ט תרעין, והלכה כבית הלל בכל אתר.

רבי שמעון ארים ידוי ובריך לרבי אלעזר בריה. פתח ואמר, (ישעיה מא) מי העיר ממזרח וגו'. האי קרא אוקימנא ואתמר, אבל רזא דחכמתא איהו, מ"י רזא דעלמא עלאה איהו, דהא מתמן נפקא שירותא, לאתגליא רזא דמהימנותא, והא (בהקדמה ב' ע"א) אוקימנא.

[זוהר חלק ב' - דף ק"מ ע"א]

תו. מ"י טמירא דכל טמירין, דלא אתידע ולא אתגלייא כלל. גלי יקריה לאשתמודעא, מההוא אתר דאקרי מזרח, דהא מתמן שירותא דכל רזא דמהימנותא, ונהורא לאתגלייא. ולבתר צדק יקראהו לרגלו, דהא צדק, גלי גבורתא עלאה, ושולטניה דקודשא בריך הוא, ולהאי צדק אשליטיה על עלמין כלהו, לדברא לון, ולא תקנא לון, בדקא יאות. ועל דא, (ישעיה מא) יתן לפניו גוים ומלכים ירד, (דף ק"מ ע"א) דהא כל מלכין דעלמא, ברשותא דהאי צדק קיימין, כמה דאת אמר (תהלים ט) והוא ישפוט תבל בצדק.

תו, צדק יקראהו לרגלו, מאן קרי למאן. אלא, צדק איהו קארי תדיר לאספקלריאה דנהרא, ולא שכיך לעלמין, וצדק קאים תדיר לרגלוי, דלא אתעדי מתמן, וקארי ולא שכיך, הדא הוא דכתיב, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. והשתא קודשא בריך הוא אנהר לן ארחא דא בגינן (ור) אלעזר ברי דקרי לנהורא עלאה ולא שכיך. זכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי. (ס"א) והשתא אלעזר ברי קרי לנהורא עלאה ולא שכיך וקודשא בריך הוא אנהר לן ארחא דא בגיניה, זכאה חולקיה וזכאה חולקיהון דצדיקיא)

רבי אבא פתח קרא ואמר, (תהלים סג) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. מאי שנא מפל שאר תושבחהו, דלא קאמר באן אתר שבח לון דוד מלפא, ומאי שנא הכא דקאמר בהיותו במדבר יהודה. אלא לא דא בלחודוי, דהא אוף הכי נמי, (תהלים לה) בשנותו את טעמו לפני אבימלך. (תהלים נד) בבא הזיפים. וכן פלהו. לאחזאה לכל בני עלמא, שבחיה דדוד, דאף על גב דבצערא הוה, והווי רדפי אבתריה, הוה משתדל לומר שירין ותושבחהו לקודשא בריך הוא.

ואף על גב דברוח קדשא הוה אמר, רוח קדשא לא הוי שארי עלוי, עד דאיהו אשתדל למשרי עלוי. וכן בכל אתר, לא שריא רוח קדשא דלעילא, עד דיתער עליה בר נש מתתא. ודוד אף על גב דקא רדפי אבתריה, והוה בצעריה, לא הוה שביק שירין ותושבחהו מפומיה, ולשבחא למאריה על כלא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי תימא, הא דתנינן, (בראשית ל"ט ע"ב, ס"ה ע"א) מזמור לדוד, או לדוד מזמור, והכא שרת עליה רוח קדשא בקדמיתא, בגין דאמר מזמור לדוד. אלא, אי איהו לא הוה מכיין גרמיה בקדמיתא, לא שרת עליה רוח קדשא. (ג' ע"א, רל"ח ע"ב) מזמור דא רוח קדשא. אמאי אקרי הכי. בגין דאיהי, משבחת תדיר למלכא עלאה (ס"א דכל זמנא איהו קא משבח ומזמר ולא שכיך) דכל זמנא הוה קא משבחת ומזמרת, ולא שכיך. פיון דאתא דוד אלפכ (ק"ג ע"ב) גופא מתתקנא פדקא יאות, ושרת עליה, והווי מגלי בהאי עלמא, לשבחה ולזמרא למלכא, וכלא, בגין דיתתקן האי עלמא, פגוונא דלעילא. לדוד. גבר שלים בתקונוי, גבר מתקנא, גבר זכאה. דוד ודאי דלא אשתני לעלמין. בהיותו במדבר יהודה, דא שבחא דדוד, אף על גב דבצעריה הוה, אף על גב דהווי רדפי אבתריה. ומאי תושבחתא קאמר. תושבחתא דאיהו רב ויקרא.

ושבחה דיליה מאי איהי. (תהלים ג) אלהים אלי אתה אשחרך. אלהים סתם. פיון דאמר אלהים, אמאי אלי. אלא ההוא דרגא דיליה. תלת דרגין הכא: אלהים. אלי. אתה. ואף על גב דאינון תלת שמחה, חד דרגא איהו, ברזא דאלהים חיים. אלהים: לעילא, אלהים חיים. אלי: קצה (בראשית א' ע"ב) השמים עד קצה השמים. (קל"ח ע"ב) אתה: דרגא דיליה. ואף על גב דכלא חד, ובשמא חד סליק. אשחרך, אי כמשמעו דיליה, שפיר. אבל אשחרך, אתקין נהורא דנהיר בשחרותא. דהא נהורא דקיימא בשחרותא, לא נהיר עד דיתתקנון ליה לתתא. ומאן דאתקין נהורא שחרא דא, אף על גב דאיהי אוכמא, זכי (בראשית נ"א ע"ב) לנהורא חוורא דנהיר, ודא איהי נהורא אספקלריא דנהורא, ודא איהו בר נש דזכי לעלמא דאתי.

[זוהר חלק ב' - דף ק"מ ע"ב]

ורזא דא (משלי ח) ומשחרי ימצאנני, ומשחרי: דמתקנין נהורא משחרי אוכמא. ימצאנני, ימצאוני לא פתיב, אלא ימצאנני, דזכי לתרין נהורין. לנהורא דשחרא אוכמא, ולנהורא חוורא דנהורא. וזכי לאספקלריאה דלא נהיר, ולאספקלריאה דנהיר. ודא איהו ימצאנני. ועל דא אמר דוד אשחרך, אתקין נהורא דשחרא אוכמא, לנהורא עליה נהורא חוורא דנהורא. (תהלים ג) צמאה לך נפשי כמה לך בשרי, כמה דכפין למיכל וצחי למשתי. בארץ ציה ועיף בלי מים, בגין דאיהו מדבר, ולא איהו אתר דישובא, ולא איהו אתר דקדשא. (דף ק"מ ע"ב) ובגין כך איהו אתר בלי מים. וכמה דאנן פפין וצחאן לגבך באתר דא, פן בקדש חזיתיה וגו'. ואנן כמה דאנן צחאן לגבי דמר, למשתי בצחותא מלוי באתר דא, אוף הכי צחינן למשתי בצחותא מלוי, בבי מקדשא, אתר דאקרי קדש. אמר רבי שמעון לר' אבא, מאן דשאר מלה השתא יימא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, (שמות כה) וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ וְגו'. מֹשֶׁה בְּשַׁעֲתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחְמִי לִיה עוּבְדָּא דְמִשְׁכְּנָא, הוּהוּ קָשָׁה קָמִיה, וְלֹא יָכִיל לְמִיקָם בֵּיה, וְהָא אוּקְמוּהָ. וְהִשְׁתָּא אִית לֶן לְמִקְשֵׁי הָכָא, אִי תְרוּמָה דָּא, יְהִבָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה בְּלַחֲדוּי, הִיךְ יְהִבָּה לְאַחְרָא, וְאָמַר דְּלַבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִקְחוּ הָאִי תְרוּמָה.

אָלָא וְדַאי לְמֹשֶׁה יְהִבָּה, וְלֹא יְהִבָּה לְאַחְרָא. לְמַלְכָּא דְהוּה בְּגו עֲמִיה, וְלֹא הוּת מְטְרוּנִיתָא עֲמִיה דְּמַלְכָּא. כָּל זְמַנָּא דְּמְטְרוּנִיתָא לָא הוּת עֲמִיה דְּמַלְכָּא, לָא מְתִיאֲשִׁי עֲמָא בֵּיה, וְאִינוּן לָא יְתִבִּין לְרַחְצוֹן. כִּיּוֹן דְּאֵתַת מְטְרוּנִיתָא, כָּל עֲמָא חֲדָאן, וְיִתְבִּי בְּרוּחְצוֹנוֹ. כִּךְ בְּקַדְמִיתָא, אַף עַל גַּב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לוֹן גְּסִין וְאֵתִין עַל יְדֵי דְּמֹשֶׁה, לָא מְתִיאֲשִׁי עֲמָא. כִּיּוֹן דְּאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, וְנִתְתִּי מִשְׁפְּנֵי בְּתוּכְכֶם. מִיַּד אֲתִיאֲשׁוּ פְּלִהוּ, וְחֲדוּ בְּפוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (במדבר ז) וַיְהִי בַיּוֹם כָּלֵת מֹשֶׁה דְּנַחֲתַת כָּלֵת מֹשֶׁה לְאַרְעָא. וְאִי תִימָא, וַיְהִי בְּכָל אֲתַר לָאו אִיהוּ אָלָא לִישְׁנָא דְּצַעְרָא, וְהָכָא כְּתִיב וַיְהִי בַיּוֹם. אָלָא, בְּהָהוּא יוֹמָא דְּשְׁכִינְתָּא נַחֲתַת לְאַרְעָא, אֲשַׁתְּכַח מְקַטְרְגָא לְגַבְהָ, וְחַפִּיא הָהוּא חֲשׂוֹךְ קָבֵל לְגַבְהָ, בְּגִין דְּלֹא תִיחֻת. וְתִנְיִנוּן, אֶלְף וְחֲמֵשׁ מֵאָה רַבּוּא מְלֹאכִין מְקַטְרְגִין, אֲשַׁתְּכַחוּ לְגַבְהָ בְּגִין דְּלֹא תִיחֻת. וּבְהָהוּא זְמַנָּא אֲשַׁתְּכַחוּ כָּל כְּנוּפִיא דְּמְלֹאכִי עֲלֵאי קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָמְרוּ קָמִיה, מְאִרֵי דְּעֲלֵמָא, כָּל זִיּוּא וְכָל גְּהוּרָא דִּילָן בְּשְׁכִינַת יִקְרֶךְ אִיהוּ, וְהִשְׁתָּא תִיחֻת לְגַבֵּי תַתָּאי. בְּהִיא שַׁעֲתָא אֲתַתְּקַפַּת שְׁכִינְתָּא, וְתַבְרַת הָהוּא חֲשׂוֹךְ קָבֵל, כְּמָאן דְּמַתְבַּר גְּזִיזִין תְּקִיפִין, וְנַחֲתַת לְאַרְעָא. כִּיּוֹן דְּחֲמוּ כְּלִהוּ כִּךְ, פְּתַחוּ וְאָמְרוּ (תהלים ח) "אֲדוּנִינוּ מַה אֲדִיר שְׁמֶךְ בְּכָל הָאָרֶץ. אֲדִיר וְדַאי, דְּתַבְרַת כְּמָה גְּזִיזִין וְחִילִין תְּקִיפִין, וְנַחֲתַת לְאַרְעָא, וְשְׁלִיטַת בְּכָלֵא. וְעַל דָּא כְּתִיב וַיְהִי, צַעְרָא דְּקַבִּילוּ כְּמָה חִיילִין וּמְשִׁירִין, בַּיּוֹמָא דְּכָלֵת מֹשֶׁה נַחֲתַת לְאַרְעָא.

וּבְגִין כִּךְ וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה וְגו'. וַיִּקְחוּ לִי וְתְרוּמָה לָא כְּתִיב, אָלָא וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, לְאַחֲזָא דְּכָלֵא חַד בְּלֹא פְּרוּדָא. וְעוּבְדָּא דְּמִשְׁכְּנָא כְּגוּוּנָא דְּלַעִילָא, דָּא לְקָבֵל דָּא, לְאַתְכַּלְלָא שְׁכִינְתָּא מְכָל סְטְרִין עִילָא וְתַתָּא, הָכָא בְּהָא עֲלֵמָא עוּבְדָּא דִּילֵיה, כְּעוּבְדָּא דְּגוּפָא, לְאַתְכַּלְלָא רוּחָא בְּגוּיָה, וְדָא אִיהִי שְׁכִינְתָּא, דְּאַתְכַּלִּילַת לְעִילָא וְתַתָּא, וְאִיהִי רוּחַ קְדָשָׁא.

וְלַעוּלָם אֲתַמְשַׁכַּת וְעָאלַת גּוּ רְזָא דְּגוּפָא, לְאַשְׂרָאָה מוּחָא גּוּ קְלִיפָא כְּלָא כְּמָה דְּאַתְחֻזִי. הָאִי רוּחָא דְּקְדָשָׁא, אֲתַעְבִּיד בְּגוּפָא, לְאַתְכַּלְלָא בְּגוּיָה רוּחַ אַחְרָא עֲלָאָה, דְּקִיק וְנִהִיר, וְכָלֵא הָכִי אֲתַאחִיד וְאַתְכַּלִּיל דָּא בְּדָא, וְעָאל דָּא בְּדָא, עַד דְּאַתְאחִיד בְּהָא עֲלֵמָא, דְּאִיהוּ קְלִיפָה בְּתַרְאָה דְּלִבְר.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קליפה תקיפא איהי לגו מקליפה דהאי עלמא. כגוונא דאגוזא, דהאי קליפה דלבר לאו איהי תקיפא, קליפה דאיהי לגו מיניה, איהי קליפה תקיפא. אוף הכי לעילא, קליפה תקיפא, איהי רוחא אחרא דשלטא בגופא. לגו מיניה, איהי קליפה קלישא. לגו מיניה מוחא.

בארעא קדישא, מתתקנא כלא בגוונא אחרא, דהא קליפה תקיפא אתברת מההוא אתר, ולא שלטא (קע"ג ע"א) ביה כלל. קליפה תקיפא אתברת תביר, (ד"א מההוא יותר תדיר) ואתפתחת מהאי סטרא (ס"א עד דאתאחיד ברזא דמשכנא. בהאי עלמא קליפה בתראה איהי לכרו קליפה תקיפא איהי לגו כגוונא דא אוף הכא לעילא קליפה תקיפא איהי לבר לגו מיניה איהי קליפה קלישא ולא שלטא ביה כלל ואתפתחת מהאי סטרא) (נ"ט ע"ב) ומהאי סטרא.

[זהר חלק ב' - דף קמ"א ע"א]

וההיא פתיחו הוה בארעא קדישא, בכל זמנא דפלחין פולחנא (דף קמ"א ע"א) כדקא יאות. כיון דגרמו חובין, משיכו ההוא פתיחו להאי סטרא ולהאי סטרא, עד דאתקרב קליפה, כלא פחדא. כיון דאסתים קליפה למוחא, כדיון שלטא (ר"ג ע"א) ההיא קליפה עליהו ודחה לון לבר מההוא דוכתא.

ועם כל דא אף על גב דדחה לון לבר, לא יכיל ההיא קליפה תקיפא לשלטא בההוא דוכתא קדישא, דלאו אתריה איהו. ואי תימא, אי הכי, הואיל ולא יכיל ההיא קליפה תקיפא לשלטא בההוא דוכתא קדישא, אמאי קיימא חרוב, דהא חרבא לא הוי בעלמא, אלא מסטרא דההיא קליפה תקיפא.

סדר הלימוד ליום ג שבט [יום 121 בשנה]

אלא ודאי כד אתחרב, לא אתחרב אלא מההוא סטרא, בשעתא דאסתים למוחא, וקודשא בריך הוא עבד דלא תשלוט ההיא קליפה תקיפא על ההוא דוכתא. וכד דחה לון לישראל מיניה, ההיא קליפה אתהדרת ואתפתחת כמלקדמין. ובגין (נ"ח, ע"ח ע"ב) דעמא קדישא לא הוו תמן, חפיא על ההוא פתיחו, חופא קדישא דפרוכתא קלישא, לנטרא ההוא אתר, דלא יסתום ליה ההיא קליפה תקיפא, ואחיד בכל סטרוי.

למהוי רבות קדשא על ארעא כמלקדמין, לא יכיל, דהא ההוא חופא קלישא אחיד, דלא יחות לתתא, דהא עמא קדישא לאו תמן. ועל דא לא אתבני חרבון, מיזמא דאתחריבו. לשלטא ההיא קליפה תקיפא, לא יכלא, דהא ההוא חופא קלישא אחיד ביה בכל סטרוי בההוא פתיחו דלא תשלוט תמן, ולא תסתים מוחא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהוא חופאה דפרוכתא קלישא, דאיהו מגו משיכו דפרוכתא קדישא דלעילא, דנטיר ההוא אתר.

ובגין כך, כל אינון נשמתין דשאר עמין, דדיירין בארעא, כד נפקין מהאי עלמא, לא מקבלא לון, ודחי לון לבר, ואזלין ושטאן ומתגלגלין בכמה גלגלין, עד דנפקי מפל ארעא קדישא, וסחרן (לסוחרנייהו) לסטרייהו, במסאבו דלהון. וכל אינון נשמתין דישראל דנפקין תמן, סלקין, והוא חופאה קלישא מקבלא לון, ועאלין לקדושא עלאה, בגין דכל זינא אזלא לזיניה.

ונשמתיהון דישראל דנפקי לבר מארעא, ברשותא דהיא קליפה תקיפא, אזלא וסחרא ומתגלגלא, עד דתבת לדוכתאה, ועאלת לאתר דאתחזי לה. זכאה חולקיה, מאן דנשמתיה נפקא ברשו קדישא, בהוא פתיחו דארעא קדישא.

מאן דנשמתיה נפקת בארעא קדישא, אי אתקבר בהוא יומא, לא שלטא עליה רוחא מסאבא כלל. ועל דא כתיב בצליבא, (דברים כא) פי קבור תקברנו ביום ההוא ולא תטמא את אדמתך. בגין דבליליא אתיהיב רשו לרוח מסאבא למשטטא. ואף על גב דאתיהיב לון רשו, לא עאלין בארעא קדישא, בר אי אשכחן תמן מנא לאעלא ביה. (ק"ל ע"א) אברין ופדרין דמתאכלן בליליא, לאתזנא זיגין אחרנין, לאו דעיילין בארעא, ולא לאמשכא לון בארעא, אלא, בגין דלא תשלוט סטרא אחרא גו ארעא, ולא יתמשכא לאעלא תמן. ובגין כך, תננא מנייהו הוה סליק (ק"ל ע"א) עקימא, ומתגלגלא לבר, ואזיל (תקיף) בבהילת, עד דעאל לנוקבא דצפון, דתמן מדורין דכל סטרין אחרנין, ותמן עאל תננא, וכלהו אתזנו תמן.

תננא דיממא, הוה סליק לדוכתיה בארעא מישר, ואתזן מה דאתזן. ומההוא פתיחו, (ק"ט ע"ב) אתזנו כל סטרי קליפה תקיפא, דאיהי לבר מארעא קדישא, ומההיא תננא גסה כמה דאוקימנא.

גופיהון דצדיקייא, דלא אתמשכו בהאי עלמא בתר הנאין דהיא קליפה תקיפא, לא שלטא עלייהו רוח מסאבו כלל, דהא לא אשתתפו אבתריה כלום בהאי עלמא. כמה דגופא דרשיעייא (נ"א גופיהון דצדיקייא דלא אתמשכו בתר הנאין וכסופין דהאי עלמא ההיא קליפה תקיפא לא שלטא עלייהו דהא לא אתמשכו אבתריה בהאי עלמא דהא כמה דגופיה דרשיעייא) אתמשך בהאי עלמא בתר ההיא קליפה תקיפא, והנאין וענוגין דיליה ותיקונין דיליה, הכי אסתאב, בתר דנפקת נשמתיה מניה.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"א ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

גופיהון דצדיקיא, דלא מתענגי בהאי (דף קמ"א ע"ב) עלמא, אלא מתענוגי דמצוה, וסעודתי שבתין וחגין וזמנין, ההוא רוח מסאבא לא יכיל לשלטאה עליהו, דהא לא אתענגו מדיליה כלום. והואיל ולא נטלו מדיליה, לית ליה רשו עליהון כלל. זכאה איהו מאן דלא אתהני מדיליה כלום.

מאן דנשמתייה נפקא לבר מארעא קדישא, וההוא גופא אסתאב בההוא רוח מסאבו, ההוא רוח מסאבו אשתאיב בגויה, עד דתב ליה עפרא. (נ"א דאתבלי גופא בעפרא) ואי ההוא (ויקרא ע"ב ע"ב) גופא, דאשתאיב ביה ההוא רוח מסאבא, סלקין ליה לאתקברא גו ארעא קדישא, עליה כתיב, (ירמיה ב) ותבאו ותטמאו את ארצי ונחלתי שמתם לתועבה. ארצי, דלא שלטא עלה רוח מסאבו, בההוא גופא דלכון, דאשתאיב ביה רוח מסאבו, דקא מיייתין לקברא ליה בארצי, אתון מסאבין לה, לאסתאבא ביה. אי לא דעביד קודשא בריך הוא אסוותא לארעא, דהא פיון דאתבלי ההוא גופא, נשיב קודשא בריך הוא רוחא מלעילא, ודחי ליה לההוא רוח מסאבא לבר, דהא איהו חס על ארעיה.

יוסף, לא שליט על גופיה רוח מסאבא לעלמין, אף על גב דנשמתייה נפקת ברשו אחרא. מאי טעמא. בגין דלא אתמשך בחייוי בתר רוח מסאבא. ועם כל דא, לא בעא דגופיה יסלקון ליה לאתקברא בארעא קדישא, אלא אמר, (בראשית ג) והעליתם את עצמותי, ולא גופי.

יעקב לא מית, וגופיה אתקיים בקיומא תדיר, ולא דחיל לסטרא אחרא, דהא ערסיה הוה שלים, בשלימו דנהורא עלאה, בנהירו דתריסר שבטין, ובשבעים נפש, בגין כך לא דחיל לסטרא אחרא, ולא יכיל לשלטאה עליה. ותו, דאיהו גופא דדיוקנא עלאה, דשפירו דיליה אחיד לכל סטרין, וכל אינון שייפין דאדם קדמאה הוו אחידן ביה. ועל דא כתיב ביה, (בראשית מז) ושכבתי עם אבותי ונשאתני ממצרים, גופא שלים. ועל דא ויחנטו הרופאים את ישראל, דגופיה יהא קאים בקיומא. והכי אצטריך. שאר בני עלמא דנפקת נשמתייהו בארעא קדישא, נפשא וגופא אשתאיב מפלא.

תלת שמהן אקרי נשמתא דבר נש, נפש, רוחא, ונשמתא. וכלהו פלילן דא בדא, ובתלת דוכתי אשתכח חילייהו. נפש דא, אשתכח גו קברא, עד דגופא אתבלי בעפרא, ובדא מתגלגלת האי עלמא, לאשתכחא גו חייא, ולמנדע בצערא דלהון, ובשעתא די אצטריכו, בעאת רחמי עליהו.

רוחא דא, איהו דעאל בגנתא די בארעא, ואצטייר תמן, בדיוקנא דגופא דהאי עלמא, בחד מלבושא דמתלבשא תמן. ודא אתהני תמן בהנאין וכסופין בזיוא דבגנתא. ובשבתי וירחי וזמני, סלקא לעילא, (קל"ו ע"א, צ"ט ע"ב) ואתהני תמן, ותב

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאַתְרֵיהּ. וְעַל דָּא פְּתִיב, (קהלת יב) וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַנָּה. תָּשׁוּב וּדְאִי, בְּהַנִּי זְמַנִּין דְּקַאמְרִין.

נְשָׂמָה אִיְהִי סְלָקָא מִיַּד לְאַתְרָהּ, לְהָהוּא אַתְרַּ דְּנִפְקַת מִתְּמִין, וּדְאִי אִיְהִי דְּבִגִּינָה אַתְנַהֲרִית בּוּצִינָא, לְאַנְהָרָא לְעֵילָא. דָּא לֹא נַחְתַּת לְתַתָּא לְעֵלְמִין, בְּדָא אַתְכְּלִילַת, מֵאֵן דְּאַתְכְּלִילַת מִכָּל סְטְרִין מְעִילָא וּמִתְתָּא. וְעַד דְּהָאִי לֹא סְלָקָא לְאַתְקֻשְׂרָא (נ"א בדוכתהא) בְּכוּרְסִיָּא, לֹא מִתְעַטְרָא רוּחַ בְּגִנְתָּא דִּי בְּאַרְעָא, וְנִפְשׁ לֹא מִתִּישְׁבָּא בְּדוּכְתָהּ. כִּיּוֹן דְּאִיְהִי סְלָקָא, כְּלָהוּ אִית לְהוּ נִיחָא.

וְכַד אֲצַטְרִיף לְבִנֵי עֲלָמָא, כַּד אֵינֻן בְּצַעְרָא, וְאֲזִלִּי לְבֵי קְבָרִי, הָאִי נִפְשׁ אַתְעֵרַת, וְאִיְהִי אֲזִלָּא וּמִשְׁטָטָא, וְאַתְעֵרַת לְרוּחַ, וְהָהוּא רוּחַ אַתְעַר לְגִבֵּי אַבְהֵן, וְסָלִיק וְאַתְעַר לְגִבֵּי נְשָׂמָה, וּכְדִין, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַיִּים עַל עֲלָמָא, וְהָא אֲוִקִימָנָא. וְאַף עַל גַּב דְּהָא אַתְעֵרוּ מְלִין אֲלִין דְּנִשְׁמַתָּא בְּגוּוּנִין אַחְרָנִין, כְּלָהוּ סְלָקִין בְּמִתְקָלָא, דָּא, וְדָא אִיְהוּ בְּרִירָה דְּמִלָּה, וְכֹלָא חַד.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ב ע"א]

וְכַד נִשְׁמַתָּא אַתְעַכְבַּת מִלְּסְלָקָא לְדוּכְתָהּ, רוּחָא אֲזִלָּא וְקִימָא בְּפִתְחָא דְּגִנְתָּא דְּעֵדֹן, וְלֹא פִתְחִין לָהּ פִּתְחָא, (דף קמ"ב ע"א) וְאֲזִלָּא וּמִשְׁטָטָא, וְלִית מֵאֵן דִּישְׁגַּח בָּהּ. נִפְשׁ אֲזִלָּא וּמִשְׁטָטָא בְּעֲלָמָא, חֲמַת לְגוּפָא דְּסְלָקָא תּוֹלְעִין, וּבְהָהוּא דִּינָא דְּקְבָרָא, וּמִתְאַבְּלַת עֲלֵיהּ, כְּמָה דְּאֲוִקְמוּהּ דְּכְתִיב, (איוב יד) אֲךָ בְּשָׂרוֹ עָלָיו יִכָּאב וְנִפְשׁוֹ עָלָיו תֵּאבֵּל. וְכֹלָא אִיְהוּ בְּעוֹנָשָׁא. עַד דְּנִשְׁמָה אַתְקֻשְׂרַת בְּדוּכְתָהּ לְעֵילָא, וּכְדִין כּוֹלְהוּ מִתְקֻשְׂרִין בְּדוּכְתֵיהוּ.

בְּגִין דְּכָל הַנִּי תִלַּת, קְשׁוּרָא חַדָּא אֵינֻן, כְּגוּוּנָא דְּלְעֵילָא, בְּרִזָּא דְּנִפְשׁ רוּחַ וְנִשְׂמָה, דְּכֹלָא חַד, וְקְשׁוּרָא חַד. נִפְשׁ: לִית לָהּ נְהוּרָא מְגַרְמָה כְּלוּם, וְדָא אִיְהוּ דְּמִשְׁתַּתְּפָא בְּרִזָּא דְּגוּפָא חַד, לְאַעֲנָגָא וְלְמִיּוֹן לֵיהּ, בְּכָל מָה דְּאַצְטְרִיף, כְּמָה דְּאַתְ אָמַר (משלי לא) וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרוֹתֶיהָ. בֵּיתָהּ, דָּא אִיְהוּ גוּפָא, דְּאִיְהִי זָנָא לֵיהּ. וְנַעֲרוֹתֶיהָ, אֲלִין אֵינֻן שְׂיִיפִין דְּהָאִי גוּפָא.

רוּחַ: דָּא אִיְהוּ דְּרָכִיב עַל הָאִי נִפְשׁ, וְשְׁלִיט עָלָהּ, וְנִהִיר לָהּ בְּכָל מָה דְּאַצְטְרִיף, וְנִפְשׁ אִיְהוּ כְּרִסִּיָּא לְהָאִי רוּחַ. נִשְׂמָה: אִיְהִי דְּאַפִּיקַת לְהָאִי רוּחָא, וְשְׁלִיטַת עֲלֵיהּ, וְנִהִירַת לֵיהּ בְּהָהוּא נְהוּרָא דְּחַיִּין, וְהָהוּא רוּחַ תְּלִיא בְּהָאִי נִשְׂמָה, וְאַתְנַהֲרִיר מִנָּה בְּהָהוּא נְהוּרָא דְּנִהִיר. הָהוּא נִפְשׁ, תְּלִיא בְּהָאִי רוּחַ, וְאַתְנַהֲרִיר מִנָּה, וְאַתְזַנַּת מִנָּה, וְכֹלָא קְשׁוּרָא חַד.

וְעַד דְּהָאִי נִשְׂמָה עֲלָהּ, לֹא סְלָקָא גוּ נְבִיעוּ דְּעֵתִיקָא דְּעֵתִיקִין. סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין, וְאַתְמַלִּיא מִנָּה, בְּגִין דְּלֹא פְּסִיק. רוּחַ דָּא לֹא עָאֵל בְּגִנְתָּא דְּעֵדֹן, דְּאִיְהוּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נפש, ולעולם רוח לא שריא אלא בגנתא דעדן, ונשמה לעילא. נפש דא אתישבת (ס"א לא אתישבת) בדוכתהא גו גופא לתתא. כגוונא דא, כלא לתתא הכי מתפרשן בבר נש, ואף על גב דכלהו קשורא חדא, נשמה סלקא לעילא, גו נביעו דביקרא. רוח עאל בגנתא דעדן, (ויקרא ע' ע"ב) כגוונא דלעילא. נפש אתישבא גו קברא.

ואי תימא, נפש לעילא, דאתישבת גו גופא בקברא, אן הוא קברא. אלא גו ההוא קליפה תקיפא, ועל דא, נפש כגוונא דא לתתא, וכלא דא כגוונא דא. ובגין כך, תלת דרגין מתפרשן, ואינון קשורא חדא ורוזא חדא. ובכל זמנא דגרמי אשתכחו גו קברא, האי נפש אשתכחת תמן. רזא הכא לאינון דידעי ארח קשוט, דחלי חטאה. בשעתא דנשמתא מתעטרא לעילא, גו עטרא קדישא, ורוחא קאים בנהירו עלאה, בשבתי וירחי וזמני, האי נפש בשעתא דרוח נחתא מגו נהירו עלאה, לדירא בגנתא דעדן נהיר ונציץ, איהו (ד"א ל"ג כ"ד) קיימא גו קברא ואתגלימת בדיוקנא, דהות גו גופא בקדמיתא, וכל אינון גרמי בההוא דיוקנא סלקו, ומשבחאן ואודן לקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (תהלים לה) כל עצמותי תאמרנה יי' מי כמוך. אומרות לא כתיב, אלא תאמרנה.

ואלמלי אתיהיב רשו לעינא למחמי וחמי בליליא דעייל (נ"א דנפיק) שבתא, וליילי ירחי וזמני, כדיוקנין על גבי קברי, אודן ומשבחן לקודשא בריך הוא. אבל טפשו דבני נשא, קא מעכבא להו, דלא ידעין, ולא משגיחין על מה קיימין בהאי עלמא, ולא חששין לאשגחא ביקרא דמלכא עלאה בהאי עלמא, כל שכן לאשגחא ביקרא דההוא עלמא, ועל מה קיימא, ואיך מתפרשן מלין.

ביומא דראש השנה, דעלמא אתדן, וכרסיא דדינא קיימא, לגבי מלכא עלאה, למידן עלמא. כל נפש ונפש משטטן, ובעאן רחמי על חיי. בליליא דנפקא יומא דדינא, אזלין וקא משטטין למשמע ולמנדע מאן הוא דינא דאתדן על עלמא, ולזמנין דקא מודיעין בחזווא לחייה, כמה דאת אמר (איוב לג) בחלום חזיון לילה בנפול תרדמה על אנשים וגו', אז יגלה און אנשים ובמוסרם יחתום. מאי מוסרם. דא נפש, דאיהי קיימא וחתים לבני נשא מלין, לקבלא מוסר. (ויחי רכ"א)

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ב ע"ב]

בליליא בתראה דחגא, דקא נפקו פתקין מבי מלכא, וההוא צל אעדיאו מבני גריעו דהאי עלמא, ההוא נפש דקאמרן, אזלא (דף קמ"ב ע"ב) ומשטטא, (קכ"ט ע"א) וחד ממנא סרכא, ברזא גליפא בעזקא בכתב מפרש, ידומיע"ם, דפקיד בכתב דזיוא גליפא, ובגו חזוון עלאין. בההוא ליליא נחית, וכמה אלף אלפין ורבוז רבוון עמיה, ונטלין לההוא צל מכל חד וחד, וסלקין, ליה לעילא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וההיא נפש דקאמרן, אזלא ומשטטא וחמאת לההוא צל, ותב לאתריה גו קברא, וקא מכרות לשאר מתייא, פלוני אתי לגבן, פלוני אתי לגבן. אי זכאה טבא איהו, פלהו חדאן, ואי לאו, פלהו אמרי ווי. פד סלקין ההוא צל, סלקין ליה לגבי ההוא עבד מהימן, דשמיה מטטרוין, ונטיל ההוא צל לגביה, וסליק ליה לאתריה, פמה דאת אמר, (איוב ז) כעבד ישאף צל, ישאף צל ודאי.

מההיא שעתא ואילך, מתתקנא דוכתא לההיא נשמה דההוא בר נש, ודוכתא לרוח בגנתא דעדן. ודוכתא לנפש לניחא ולא תהנאה, בשעתא דמשטטא ואזלא. בגין דאית (ויקרא קע"ב ע"ב) נפש דלית לה נייחא. ואית נפש דאישתציאת עם גופא.

והאי איהי דלית לה נייחא, והאי איהי דכתיב

בה, (שמואל א כה) ואת נפש אויביך יקלענה בתוך פה הקלע. דדא איהי אזלא ומשטטא ומתגלגלא בכל עלמא, ולית לה נייחא כלל יממא ולילי, ודא איהו עונשא יתיר מפלא וההיא דתשתצי עם גופה, (ההיא דכתיב בה (ויקרא יז) והכרתי אותה מקרב עמה ולהאי לית לה דוכרנו כלל ואית נפשא דלא תשתצי עם גופה) ותשתצי מאתר אחרא, (ס"א עלאה) ההיא דכתיב בה, (ויקרא כב) ונכרתה הנפש ההיא מלפני אני יי. מאן מלפני. דלא שריא עלה רוחא. וכד רוחא לא שריא עלה, לית לה שותפו כלל במה דלעילא, ולא ידעת מאינן מלין דההוא עלמא כלל, והאי איהי נפש כבעירי. נפש דלית (ד"א נפש דאית) לה נייחא, האי איהי פד אזלא ומשטטא, אערעת בהאי ממנא ידומיע"ם, ובאינן סרכין דיליה, ונטלין לה, ואעלין לה בכל פתחי גן עדן, ואחזיין לה יקרא דצדיקיא, ויקרא דההוא רוח דיליה, ואיהי מתדבקא ביה בנייחא, גו ההוא לבושא, וכדין ידעת באינן מלין דעלמא.

וכד ההוא רוח סלקא לאתעטרא גו נשמה עלאה לעילא, ההיא נפש מתקשרא בההוא רוח, ואתנהירת מניה, פסיהרא פד אתנהירת משמשא. ורוח מתקשרא גו ההיא נשמתא. וההיא נשמתא מתקשרא, גו סוף מחשבה, דאיהי רזא דנפש דלעילא.

וההיא נפש, אתקשרת גו ההוא רוח עלאה, וההוא רוח אתקשר גו ההיא נשמה עלאה. וההיא נשמה אתקשרת באין סוף. וכדין איהו נייחא דכלא, וקשורא דכלא עילא ותתא, פלא ברזא חדא, וגוונא חדא. וכדין דא איהו נייחא דנפש דלתתא, ועל דא פתיב, (שמואל א כה) והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים את יי אלהיה. בגוונא חדא, וברזא חדא, דההוא את, דא פגוונא דא.

פד נחתא סיהרא, רזא דנפש עלאה, נהורא מכל סטרין. איהי נהרא לכל רתיכין ומשריין, ועביד לון גופא חדא שלימא, דנהיר בנהירו בזיוא עלאה. אוף הכי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹוֹנָא דָא, נַחְתָּא הַאי נַפְשׁ תַּתְּאָה, נַהֲרָא מִכָּל סַטְרִין מַגּוּ נַהֲרֵוּ דְנַשְׁמָה, וּמַגּוּ נַהֲרֵוּ דְרוּחַ, וְנַחְתָּא וְנַהֲרָא לְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין וּמִשְׂרַיִין, דְּאֵינּוֹן שְׂיִיפִין וְגַרְמִין, וְעֵבִיד לֹון גּוּפָא שְׁלִימָא, דְנַהֲרֵר בְּנַהֲרֵוּ.

הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נח) וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצְחוֹת נַפְשָׁהּ, נַפְשָׁהּ מִמֶּשׁ, וּלְבַתֵּר וְעֲצוּמוֹתֶיהָ יַחְלִיץ, דְּעֵבִיד מִנֵּייהוּ גּוּפָא שְׁלִימָא, וְנַהֲרֵר בְּנַהֲרֵוּ, וְקַם וְאוּדֵי וּמִשְׁבַּח לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְאַתְמַר דְּכְּתִיב, (תהלים לה) כָּל עֲצוּמוֹתֵי תַאמְרָנָה יִי מִי כְמוֹךְ. וְדָא אִיהוּ נִיּוּחָא דְנַפְשׁ וְדָאי מִכָּל סַטְרִין.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ג ע"א]

זַכָּאִין אֵינּוֹן צְדִיקָיָא, דְדַחֲלִין לְמַאֲרִיהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין, לְמִזְכֵּי בְתֻלַת נִיּוּחֵי לְעֵלְמָא דְאַתֵּי. אָתָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרַכִּיָּה לְרַבִּי אַבָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זַכָּאִין אֶתְוֹן בְּנִי, וְזַכָּאָה אֲנָא דְעֵינִי חֲמוּ בְכֶךְ. כְּמָה (דף קמ"ג ע"א) דּוּכְתִין עֲלָאִין מִתְתַּקְּנוּ לֹון, וְנַהֲרִין לֹון, לְעֵלְמָא דְאַתֵּי.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קכ"ה) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבוֹטְחִים בַּיְיָ כְּהָר צִיּוֹן לֹא יִמוּט לְעוֹלָם יֵשֵׁב, הַאי קָרָא אוּקְמוּהָ. אֲבָל שִׁיר הַמַּעֲלוֹת תּוֹשְׁבַחְתָּא דְקַאמְרֵי אֵינּוֹן דְרַגִּין קְדִישִׁין עֲלָאִין, מִסְטְרָא דְגַבּוּרִין עֲלָאִין, וְאֵינּוֹן כְּגוֹוֹנָא דְלוֹאֵי לְתַתָּא, וְאֵינּוֹן מַעֲלוֹת, דְרַגִּין עַל דְרַגִּין, וּפְלַחִין בְּרוּזָא דְחַמְשִׁין שְׁנִין. וְהַאי אִיהוּ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטְחִים בַּיְיָ כְּהָר צִיּוֹן דָּא אֵינּוֹן צְדִיקָיָא, דְאֵינּוֹן מִתְרַחֲצִין בֵּיהּ בְּעוֹבְדִין דְלַהוֹן.

כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (משלי כח) וְצְדִיקִים כְּכַפִּיר יִבְטָח. וְאִי תִימָא הָא צְדִיקָיָא לָא מִתְרַחֲצִין בְּעוֹבְדֵיהוֹן כָּלִל, וְתַדִּיר דַּחֲלִין, כְּאַבְרָהָם, דְכְּתִיב בֵּיהּ (בראשית יב) וַיְהִי כְּאִשֶּׁר הִקְרִיב לְבָא מִצְרִימָה וְגו'. פִּי צַחֲקָה, דְכְּתִיב בֵּיהּ, (בראשית כו) פִּי יִרָא לְאָמַר אֲשֶׁרֵי. פִּי עֵקֵב, דְכְּתִיב בֵּיהּ, (בראשית לב) וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּצְרֵר לוֹ. וְאִי הֲנִי לָא אֶתְרַחֲצוּ בְּעוֹבְדֵיהוֹן, כָּל שְׁפָן שְׂאֵר צְדִיקֵי עֵלְמָא, וְאֶת אֲמַרְתֵּי וְצְדִיקִים כְּכַפִּיר יִבְטָח.

אֵלָא וְדָאי, כְּכַפִּיר כְּתִיב, דְהָא מִכָּל אֵינּוֹן שְׁמַהֲוֹן, לָא כְּתִיב אֵלָא כְּכַפִּיר, וְלָא כְּתִיב, לָא אֲרִיָּה, וְלָא שְׁחַל, וְלָא שְׁחִץ, אֵלָא כְּכַפִּיר. דְאִיהוּ חֲלָשָׁא וְזַעֲרָא מִכְּלַהוֹ. וְלָא אֶתְרַחֲצִין בְּחִילֵיהּ, אֶף עַל גַּב דְאִיהוּ תַקִּיָּה. כֶּךְ צְדִיקָיָא לָא אֶתְרַחֲצוּ בְּעוֹבְדֵיהוֹן הַשְׁתָּא, אֵלָא כְּכַפִּיר. אֶף עַל גַּב דִּידְעִין דְתַקִּיָּה חִילָא דְעוֹבְדֵיהוֹן לָא אֶתְרַחֲצִין אֵלָא כְּכַפִּיר, וְלָא יִתִּיר.

וּבְגִינֵי כֶּךְ הַבְּטְחִים בַּיְיָ כְּהָר צִיּוֹן וְגו', לָא כְּכַפִּיר וְלָא כְּאַרְיָה, וְלָאוּ כְּכַלְהוֹ שְׁמַהֲוֹ. אֵלָא כְּהָר צִיּוֹן, וְאוּקְמוּהָ מַה הָר צִיּוֹן אִיהוּ תַקִּיָּה, וְלָא יִמוּט תְּדִיר, אֶף הָכִי בְהֵוּא זְמָנָא, לְהוֹו כְּהָר צִיּוֹן. וְלָא כְּהַשְׁתָּא, דְלָא אֶתְרַחֲצוּ אֵלָא כְּכַפִּיר, דְדַחֲלִיל וְלָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתרחיץ בחיליה. ואתון בני קדישי עליונין, רחצנותא דלכון כהר ציון, ודאי זכאין אתון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

אזלו, כד מטו למתא, אתחשף ליליא. אמר רבי שמעון, כמה דיומא דא, אנהיר לן בהאי ארשא, למזפי ביה בעלמא דאתי, אוף הכי האי ליליא, ינהיר לן, למזפי לן לעלמא דאתי, ולאעטרא מלין דיממא בליליא דא קמי עתיק יומין דהא פיומא דא שלים, לא ישתכח בכל דרין אחרנין. זכאה חולקנא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

עאלו לביתיה דרבי שמעון, ורבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי עמהון. בתו עד דאתפלג ליליא. פיון דאתפלג ליליא, אמר רבי שמעון לחבריא, עידן איהו לאעטרא רתיכא קדישא לעילא, באשתדלותא דילן. אמר ליה לרבי יוסי, אנת דלא אשתמעו מילך בהאי יומא ביננא, אנת הוי שירותא, לאנהרא ליליא, דהא השתא עידן רעותא איהו, לאנהרא עילא ותתא.

פתח רבי יוסי ואמר, שיר השירים אשר לשלמה. שירתא דא אתער לה שלמה מלכא, כד אתבני בי מקדשא, ועלמין פלהו אשתלימו, עילא ותתא בשלמותא חדא. ואף על גב דחבריא פליגן בהאי, (נ”א מתי אתמר) אבל שירתא דא לא אתמר, אלא בשלימו, כד סיהרא אתמליא בשלימו, ובי מקדשא אתבני כגוונא דלעילא בשעתא דאתבני בי מקדשא לתתא, לא הוה חדוה קמיה קודשא ברין הוא, מיומא דאתברי עלמא, כההוא יומא.

[זוהר חלק ב' - דף קמ”ג ע”ב]

משפן דעבד משה במדברא, לנחתא שכנתא לארעא, כההוא יומא משפן אחרא אתוקם עמיה לעילא, כמה דאוקמוה דכתיב, (שמות מ) הוקם המשפן, המשפן: משפן אחרא (קנ”ט ע”א) דאתקם עמיה, ודא משפן דנער מטטרו”ן, ולא יתיר. בית ראשון כד אתבני, בית ראשון אחרא אתבני עמיה, ואתקיים בעלמין פלהו, ואנהיר (ד”א בעלמא ואנהיר) לכל עלמין, ואתבסם עלמא, ואתפתחו כל משקופי עלאין לאנהרא, ולא הוה חדוה בכל עלמין כההוא יומא, כדין פתחו עלאי ותתאי ואמרו שירתא, והיינו שיר השירים. שירתא דאינון מנגנין דמנגנן לקודשא ברין הוא. (דף קמ”ג ע”ב) דוד מלכא אמר שיר המעלות, שלמה מלכא אמר שיר השירים, שיר מאינון מנגנין. מה בין האי להאי, דהא אשתמע דכלא חד. אלא ודאי כלא חד, אבל ביומי דדוד מלכא, לא הוו כל אינון מנגנין מתתקנו בדוכתייהו, לנגנא כדקא יאות, ובי מקדשא לא אתבני, ובגין כך לא אתתקנו לעילא בדוכתייהו. דהא כמה דאית תקוני דמשמרות בארעא, אוף הכי ברקיעא, וקיימין אלין לקבל אלין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וביומא דאתבני בי מקדשא, אתתקנו פלהו בדוכתייהו, ושרגא דלא נהרא שריאת לאנהרא. ושירתא דא אתתקנת לגבי מלכא עלאה, מלכא דשלמא דיליה. ותושבחה דא איהי מעליא, מכל תושבחן קדמאי. יומא דאתגלי תושבחתא דא (בעלמא) בארעא, ההוא יומא אשתכח שלימו בכלא, ועל דא איהו קדש קדשים.

בספרא דאדם קדמאה, הוה פתיב ביה. ביומא דיתקם בי מקדשא (ד”א דיתבני בי מקדשא) יתערון אבהן שירתא, עילא ותתא. ובגין כך אשפחנא שין מאתוון רברבן. ואלין אינון דקא אתערו, לאו דאינון מנגנן, אלא דאינון מתערי לגבי עילא. (ד”א ל”ג כביכול) שיר דאינון שירין רברבן, דממנן על עלמין פלהו.

ותנינו, בההוא יומא קם יעקב שלימא, ועאל בגנתא דעדן, בחידו, על דוכתייה. פדין גנתא דעדן, שארי לנגנא, וכל אינון בוסמין דגנתא. מאן גרים שירתא דא, ומאן אמר לה. הוי אימא דא יעקב, דאלמלא איהו לא עאל בגנתא דעדן, לא אמר גנתא שירתא.

שירתא דא שירתא, דאיהי פללא דכל אורייתא. שירתא דעלאי ותתאי מתערי לגבה. שירתא דאיהי פגוונא דעלמא דלעילא, דאיהו שבת עלאה. שירתא דשמא קדישא עלאה, אתערט בגיניה. ועל דא איהו קדש קדשים. מאי טעמא. בגין דכל מלוי ברחימו ובחדוה פלא. (ודא) בגין דכוס של ברכה אתיהיב בימינא, פיון דאתיהיב בימינא, פדין כל חידו וכל רחימו אשתכח. ובגין כך ברחימו ובחדוה כל מלוי.

בזמנא דהאי ימינא אתהדר לאחורא, כמה דאת אמר (איכה ב) השיב אחר ימינו, פדין כוס של ברכה אתיהיב בשמאלא. פיון דאתיהיב בשמאלא, שריאו עלאי ותתאי למפתח עליה קינה. ומאי קאמרי. איכה, אי פה, אי כוס של ברכה, דאתר עלאה דהוית יתבא בגויה אתמנע ואתגרע מנה בגיני כך שיר השירים, דהוה מסטרא דימינא, כל מלוי רחימו וחדוה. איכה, דחסיר ימינא, ואשתכח שמאלא, כל מלוי אינון קנטורין וקינין.

ואי תימא, הא כל חידו, וכל חדוה, וכל שיר, מסטרא דשמאלא איהו, ועל דא לואי מסטרא דשמאלא מנגני שירתא. אלא, כל חידו דאשתכח מסטרא דשמאלא, לא אשתכח אלא בזמנא דימינא אתדבק בהדיה. ובזמנא דימינא אתער ואתדבק בהדיה, פדין ההוא חדוה מימינא, איהו דקא אוטיב לרתחא, וכד רתחא אשתכח, וחדו איהו מסטרא דימינא, פדין חדוה שלימתא אתי מהאי סטרא. וכד ימינא לא אשתכח, רתחא דשמאלא נפיש, ולא שכיה, ולא אוטיב, ולא חדי. פדין איכה, אי פה. כוס של ברכה מה תהא עליה, דקא יתבא בשמאלא, ורתחא נפיש, ולא שכיה. ודאי קנטורין וקינין מתערין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אבל שיר השירים, ודאי כוס של ברכה דאתיחב בימינא, ואתמסר בגויה, ועל דא כל רחימו וכל חידו אשתכח. ובגין כך כל מלוי ברחימו ובחדוה, ולא אשתכח בשאר כל שירין דעלמא הכי. ובגין דא מסטרא דאבהן אתער שירתא דא.

יומא דאתגלי שירתא דא, ההוא יומא נחתת שכינתא לארעא, דכתיב, (מלכים א ח) ולא יכלו הפהנים לעמוד לשרת וגו'. מאי טעמא. בגין כי מלא כבוד יי' את בית יי'. בההוא יומא ממש, אתגליאת תושבחתא (דף קמ"ד ע"א) דא, ואמרה שלמה ברוח קדשא.

תושבחתא דשירתא דא, איהי כללא דכל אורייתא. כללא דכל עובדא דבראשית, כללא דרזא דאבהן, כללא דגלותא דמצרים. וכד נפקו ישראל ממצרים. ותושבחתא דימא. כללא דיו"ד אמירן. וקיומא דהר סיני. וכד אזלו ישראל במדברא, עד דעאלו לארעא, ואתבני בי מקדשא. כללא דעטורא דשמא קדישא עלאה, ברחימו ובחדוה. כללא דגלותהון דישראל ביני עממיא, ופורקנא דלהון. כללא דתחיית המתים, עד יומא דאיהי שבת ליי'. מאי דהוה, ומאי דהוי, ומאי דזמין למחוי, לבתר ביומא שביעאה, כד יהא שבת ליי', כללא איהו בשיר השירים.

ועל דא תנינן, כל מאן דאפיק פסוקא דשיר השירים, ואמר ליה בבי משתיא. אורייתא איהי חגירת שק, וסלקא לגבי קודשא בריך הוא, ואמרה קמיה, עבדו לי בניך מחוד בבי משתיא. ודאי אורייתא סלקת וקאמרת הכי, בגין דא אצטרין לבטרא, ולסלקא עטרא על רישיה דבר נש, כל מלה ומלה דשיר השירים.

ואי תימא אמאי איהי בין הפתובים, הכי הוא ודאי, בגין דאיהו שיר תושבחתא דכנסת ישראל, קא מתעטרא לעילא. ובגין כך, כל תושבחן דעלמא, לא סלקא רעותא לגבי קודשא בריך הוא, כתושבחתא דא.

הכי אוליפנא, שיר, חד. השירים, תרין. אשר, הא תלת. ורזא דא, דאתיחב כוס של ברכה ואתנטיל בין ימינא ושמאלא. וכלא אתער לגבי מלכא דשלמא דיליה. ובהאי אסתלק רעותא לעילא לעילא ברזא דאין סוף. רתיכא קדישא הכא אשתכח. דהא אבהן אינון רתיכא, דוד מלכא אתחבר עמהון, אינון ארבע רזא דרתיקא קדישא עלאה. ובגין כך, ארבע תיבין בהאי קרא קדמאה, רזא דרתיקא קדישא שלימתא.

תו רזא דא, שיר: דא רזא דדוד מלכא, דאיהו רזא לסלקא בשיר. השירים: אלן אבהן, רזא דממנן רברבן, רתיכא שלימתא פדקא יאות. אשר לשלמה: רזא מאן דרכיב על רתיכא שלימתא דא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובהאי קרא אשתכח שלימו דרזא, מן (ויצא קנ"ג ע"ב) העולם ועד העולם, רזא דכל מהימנותא. וכלא איהו רתיכא שלימתא למאן דידיע, ולמאן דלא אתידיע, ולית מאן דקאים למנדע ביה. ועל דא אתמר האי קרא בד' תיבין, רזא דרתיכא שלימתא מפל סטרין. מכאן ולהלאה, רזא לחכימין אתמסר.

ותו אית ביה רזא פנימאה, דתנינן, מאן דחמי ענבין בחלמיה, אי חוירין אינון טבין. אוכמין, בזמן טבין, דלא בזמן צריכין רחמי. מאי שנא חוירי, ומאי שנא אוכמי, ומאי שנא בזמן, ומאי שנא דלא בזמן. ותו, תנינן אכלן לאינון אוכמי, מובטח ליה דהוא בן עלמא דאתי, אמאי.

אלא תנינן, אילנא דחב ביה אדם קדמאה, ענבין הוו, דכתיב, (דברים לז) ענבמו ענבי רוש. ואלין אינון ענבין אוכמין, בגין דאית ענבין אוכמין, ואית ענבין חוירין. חוירין טבין, דהא מסטר דחיי אינון. אוכמין צריכין רחמי, דהא מסטרא דמותא אינון. בזמן טבין, מאי טעמא. בגין דבזמנא דחוירי שלטון, פלא אתבסם, דהא בההוא זמנא פלא אצטריך לתקונא, וכלא איהו שפיר, וכלא תקונא חדא, אוכמא וחורא. ובזמנא דחוירי לא שלטון, ואוכמי אתחזון, למינדע דהא בדינא דמותא סליק, ואצטריך רחמי, דהא אילנא דחב ביה אדם קדמאה, וגרים מותא ליה ולכל עלמא חמא.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ד ע"ב]

הכא אית לאסתפללא, ואי לאו דמר הכא, לא אימא. תנינן דעלמא דא, איהו כגוונא דעלמא דלעילא, ועלמא דלעילא פל מה דהוה בהאי עלמא, הכי איהו לעילא, אי נחש גרים מותא לאדם לתתא, לעילא אמאי. (דף קמ"ד ע"ב) אי תימא, (עוד) לאתתא, (ס"א לתתא) דבגין נחש אגרע נהורא, דהא סיהרא גרע נהורא לזמנין, ובההוא זמנא איהי מיתת. דכורא אמאי. דאי נימא דסיהרא בעטיו דהאי נחש מיתת, בגריעו דנהורא. הא תנינן, דלא בגין נחש הוה. אלא דאמרה סיהרא קמי קודשא בריה הוא וכו', הא לא הוה בגין נחש. ואי תימא דבעלה הכי הוא, חס ושלום דגריעו הוי לעילא.

אלא פל דא סתרי אורייתא, ונחש בכלא אתקין גריעו. תא חזי והכי אוליפנא, פל מה דעבד קודשא בריה הוא עילא ותתא, פלא ברזא דדכר ונוקבא איהו, וכמה דרגין אינון לעילא, משניין אלין מאלין. ומדרגא עד דרגא רזא דאדם, ואינון דרגין דאינון זינא חדא, עבד לון קודשא בריה הוא דיוקנא דחד גופא, עד דסלקין ברזא דאדם.

ותנינן, ביומא תניינא דעובדא דבראשית, דאתברי ביה גיהנם, אתעביד חד גופא ברזא דאדם, ואינון שייפין ממנו דמתקרבין לאשא, ומתין ומתדרן כמלקדמין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא בְּגִין דְּאִינוּן אַתְקְרִיבוּ לְגַבֵּי הַאי חוּיָא, וְאִיהוּ אָדָם קְדַמָּא דְּאַתְפְּתָא גּוּ מִשְׁכְּנָא
בְּהַאי חוּיָא, וְעַל דָּא מִית, וְחוּיָא גְרִים לִיה מוּתָא דְּאִיהוּ קְרִיב לִיה.

סדר הלימוד ליום ד שבט [יום 122 בשנה]

וּבְכֹל אֲתֵר אָדָם דְּכֹר וְנוֹקְבָא אִיהוּ, אֲבָל (תצא רמ"ז ע"ב) אָדָם דְּאִיהוּ קְדִישָׁא
עֲלָאָה, אִיהוּ שְׁלֵטָא עַל כְּלָא, דָּא יְהִיב מְזוּנָא וְחִיין לְכֹלָא. וְעַם כֹּל דָּא בְּכֹלָא מְנַע
נְהוּרָא הַאי חוּיָא תְּקִיפָא. כֹּד מְסַאיב מִשְׁכְּנָא נּוֹקְבָא דְּהָהוּא אָדָם כְּדִקְאֵמֵר מִיתָת,
וְדְכוּרָא מִית, וְסִלְקִין כְּמִלְקֵדְמִין. וְעַל דָּא כְּלָא כְּגוּוּנָא דִּלְעִילָא.

אֲכֹל אִינוּן עֲנְבִין אוֹכְמִין, מוּבְטַח לִיה דְּהוּא בֵּן עֲלָמָא דְּאַתִּי, בְּגִין דְּשִׁיזִי, וְשְׁלִיט
עַל הָהוּא אֲתֵר, (נ"א ואעבר) וְאַתְגַּבֵּר עֲלֵיהּ, וְאַדֵּק לִיה, כְּמָה דְּאַתְ אָמֵר (דניאל ז)
אֲכֹלָא וּמְדַקָּא. כִּיּוֹן דְּאַעֲבֵר הָהִיא קְלִיפָה תְּקִיפָא, הָא אַתְקֵרֵב לְגַבֵּי עֲלָמָא דְּאַתִּי,
וְלִית מָאן דְּמַחֵי בִּידֵיהּ. וְעַל דָּא, מָאן דְּחַמֵּי בְּחַלְמִיָּה דְּאִינוּן עֲנְבִין אוֹכְמִין אֲכֹל
וּמְהַדֵּק מוּבְטַח לִיה וְכוּ'.

כְּגוּוּנָא דָּא, לָא הוּי שִׁיר בְּבֵיתָא דְּדוּד, עַד דְּאַתְעַבְרוּ אִינוּן עֲנְבִין אוֹכְמִין,
וְשְׁלֵטָא עֲלֵיהּ, וְכִדִּין אֲתֵמֵר שִׁיר הַשִּׁירִים, כְּמָה דְּאַתְמֵר. וְאַפִּילוּ בְּאַתְרָא דָּא אֲקֵרִי
עֲנְבִים, כְּמָה דְּאַתְ אָמֵר (הושע ט) כְּעֲנְבִים בְּמַדְבָּר וְגו', וְאַלִּין אִינוּן עֲנְבִים חוּרִין.

שִׁירְתָּא דָּא אִיהִי מְעֲלִיא עַל כֹּל שְׂאֵר שִׁירִין דְּקְדַמָּאי. כֹּל שִׁירִין דְּקְדַמָּאי אָמֵרוּ,
לָא סְלִיקוּ אֲלָא גּוּ שִׁירִין דְּמִלְאֲכֵי עֲלָאי אֲמָרִי. וְאַף עַל גַּב דְּהָא אוֹקְמוּהָ, אֲבָל
כְּתִיב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדוּד, שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שִׁיר דְּמִלְאֲכֵי עֲלָאי אֲמָרִי. דְּאִינוּן מַעֲלוֹת
וְדִרְגִין. אֲמָרִי לְמָאן. לְדוּד. לְבַקְשָׁא טְרַפָּא וּמְזוּנָא מִנִּיהּ.

תּוּ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, כְּמָה דְּאַתְ אָמֵר (תהלים מו) עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. (שִׁיר הַשִּׁירִים א) עַל
כֵּן עֲלָמוֹת אֲהַבּוּד. לְדוּד, בְּגִין דְּוּד מְלַכָּא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ (ויחי רנ"א ע"א) מְשַׁבַּח תְּדִיר
לְמִלְכָּא עֲלָאָה.

כִּיּוֹן דְּאַתָּא שְׁלֵמָה מְלַכָּא, אָמֵר שִׁיר דְּאִיהוּ עֲלָאָה לְעִילָא. דְּרַבְרַבֵּי עֲלָמָא עֲלָאִין,
קְאֵמֵרִי לְגַבֵּי מְלַכָּא עֲלָאָה, דְּשְׁלָמָא כְּלָא דִּילֵיהּ. כְּלָהוּ דְּאַמְרֵי שִׁירְתָּא, לָא סְלִיקוּ
בְּהָהִיא שִׁירְתָּא לּוּמֵר, אֲלָא הָהוּא שִׁירְתָּא דְּמִלְאֲכֵי עֲלָאי קְאֵמֵרִי. בְּרַ שְׁלֵמָה מְלַכָּא,
דְּסְלִיק בְּהָהִיא שִׁירְתָּא לְמָה דְּרַבְרַבִּין עֲלָאִין עֲמוּדֵי עֲלָמָא קְאֵמֵרִי. כֹּל בְּנֵי עֲלָמָא
בְּרַתִּיכִין תְּתָאִין, שְׁלֵמָה מְלַכָּא בְּרַתִּיכִין עֲלָאִין.

וְאִי תִימָא, מִשָּׁה דְּסְלִיק בְּדִרְגָּא דְּנְבוּאָה וּבְחַבִּיבוּ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל כֹּל
בְּנֵי עֲלָמָא, הָהִיא שִׁירְתָּא דְּקְאֵמֵר בְּרַתִּיכִין תְּתָאִין תּוּ, וְלָא סְלִיק יְתִיר. תָּא חוּי,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שירתא דקאמר משה, סליק לעילא ולא לתתא. אבל לא אמר שירתא כשלמא מלכא, ולא הוה בר נש דסליק בשירתא כשלמה.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ה ע"א]

משה סליק בתושבחתיה לעילא, ותושבחתא דיליה הוה, למיהב תושבחתן והודאן למלכא עלאה, דשייב לון לישראל, ועביד לון נסין וגבוראן במצרים, ועל ימא. אבל דוד מלכא, ושלמה בריה, אמרו שירתא (דף קמ"ה ע"א) בגוונא אחרא. דוד אשתדל לאתקנא עולמתן, ולקשטא לון במטרוניתא, לאתחזא מטרוניתא ועולמתהא בשפירו, ועל דא אשתדל באינון שירין ותושבחתן דגבייהו, עד דאתקין וקשיט כלהו עולמתן ומטרוניתא.

כיון דאתא שלמה, אשכח למטרוניתא מתקשטא, ועולמתהא בשפירו, אשתדל למיעל לה לגבי חתן, ואעיל החתן לחופה במטרוניתא, ואעיל מלין דרחימו בינייהו, בגין לחברא לון כחדא, ולמהוי תרווייהו בשלימו חדא בחביבו שלים. ועל דא שלמה סליק בתושבחתא עלאה, על כל בני עלמא.

משה, זווג למטרוניתא בהאי עלמא לתתא, למחוי בהאי עלמא בזווגא שלים בתתאי. שלמה, זווג לה למטרוניתא בזווגא שלימא לעילא, ואעיל החתן לחופה בקדמיתא, ולבתר עאל לתרווייהו בהאי עלמא, וזמין לון בחדוה בבי מקדשא דאיהו בנה.

ואי תימא, היך עייל משה למטרוניתא בלחודהא בהאי עלמא, דהא אתחזי פרודא. תא חזי, קודשא בריך הוא זווג לה במשה בקדמיתא, ואיהו הוות פלת משה, כמה דאתמר. כיון דאזדווגת ביה במשה, נחתת בהאי עלמא. בזווגא דהאי עלמא, ואתתקנת בהאי עלמא, מה דלא הוות מקדמת דנא, ולעולם לא הוות בפרודא.

אבל לא הוה בר נש בעלמא מיזמא דאתברי אדם, דיעיל רחימו וחביבו, ומלין דזווגא לעילא, בר שלמה מלכא, דאיהו אתקין זווגא דלעילא בקדמיתא, ולבתר זמין לון כחדא בביתא דאתקין לון. ופאין אינון דוד ושלמה בריה, דאינון אתקינו זווגא דלעילא. מיזמא דאמר לה קודשא בריך הוא לסיהרא, זילי ואזעירי גרמיק, לא אזדווגת בזווגא שלים בשמשא, בר כד אתא שלמה מלכא.

שיר השירים, הא הכא חמש דרגין, לאתדבקא בעלמא דאתי. שיר, חד. השירים, תרין, הא תלת. אשר, הא ארבעה. לשלמה, הא חמשה. בחמשאה איהו. דהא יזמא דחמשין, רזא דיובלא איהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, זווגא דלעילא לא יכיל שלמה לאתקנא, אלא בגין דאשתכח זווגא לתתא, מקדמת דנא. ומאן איהו. זווגא דמשה. דאי לא הוי זווגא דנא, לא אתתקן זווגא דלעילא. וכלא ברזא עלאה איהו, לחכימי לבא.

כתיב (מלכים א ה) וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף, האי קרא אוקמוה חברייא. אבל וידבר שלשת אלפים משל, ודאי על כל מלה ומלה דאיהו הוה אמר, הוה ביה תלת אלף משלי, כגון ספרא דקהלת, דאיהו ברזא עלאה, ואיהו בארז משל, דלית ביה קרא דלאו איהו בחכמתא עלאה, ובארז משל, אפילו קרא זעירא דביה.

דכד הוה מטי רב המנונא סבא קדמאה להאי קרא, (קהלת יא) שמח בחור בילדותך ויטיבך לבך בימי בחורותך הוה בכי. ואמר ודאי האי קרא יאות הוא, ואיהו בארז משל, ומאן יכיל למעבד דרשא במשל דא. ואי איהו דרשא לית ביה דרשא, אלא כמה דחמינן בעיינין. ואי חכמתא איהו, מאן יכיל למנדע לה.

מיד הוה תב ואמר, כתיב, (בראשית לו) אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה וגו', האי קרא דקהלת, איהו משל לחכמתא דקרא דא דאורייתא, ודא משל לדא. שמח בחור בילדותך, והוא נער. ויטיבך לבך, היה רעה את אחיו בצאן. בימי בחורותיך, את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו. ודע פי על כל אלה, ויבא יוסף את דבתם רעה. יביאך אלהים במשפט, אלה תולדות יעקב יוסף. יוסף אתכליל ביעקב, ורזין דסתרין תורה, מאן יכיל למנדע לון.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ה ע"ב]

והאי משל אתפשט לתלת אלף משלים, וכלהו (דף קמ"ה ע"ב) בהאי משל, בשעתא דיוסף אתכליל ביעקב, תלת אלף אינון, באברהם יצחק ויעקב, דכלהו בהאי משל ברזא דחכמתא. וכאן, כמה טייעין אינון בטוענין דטמירו, בהו דיירי תריסין, דלית להון חושבנא לטמירין דחכמתא.

ויהי שירו חמשה ואלף, הכי אוקימנא, ויהי שירו של משל, וכלא חד, בין מאן דאמר ויהי שירו דשלמה, בין מאן דאמר ויהי שירו של משל, כלא איהו חד, וכלא איהו קאמר, ויהי שירו, דא שיר השירים. וכי חמשה ואלף איהו שיר השירים. ודאי הכי הוא, חמשה אינון תרעין ופתחין דמתפתחי במלכא דשלמא דיליה. ואינון חמש מאה שנין דאילנא דחיי. חמשין שנין דיובלא.

ואלף, דא איהו אילנא דחיי, חתן דנפיק מסטריה, ואיהו ירית כל אינון חמשה, למיתי לגבי כלה. יומיה דקודשא בריך הוא אלף שנין איהו, ודא איהו נהר דנגיד

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ונפיק מעדן. יוסף זכאה. דאקרי צדיק, על שמא דסיהרא. כמה דאתני בה קודשא בריך הוא. ובגין כך שיר השירים, קדש קדשים.

ולית לך קרא בשיר השירים, דלא אית ביה רזא דחמשה ואַלף ודאי. שיר השירים ודאי הכי הוא. חמש דרגין אינון בהאי קרא, כמה דאתמר. ואי תימא, האַלף אמאי לא אדכר הכא. ודאי ההוא אַלף טמירא הוה, וטמירא איהו עד דאתחברת אתתא בבעלה. ועל דא אשתדל שלמה, למיתי ההוא אַלף לגבי כלה, בטמירו דגושפנקה דחכמתא עלאה.

כיון דעבד קדש הקדשים לתתא, גניז וטמיר, ועאל רזא דקדש הקדשים לתמן, למעבד גניזו דשמושא שלים, עילא ותתא פדקא יאות. קדש (קכ"א ע"א) הקדשים איהו לעילא, רזא דחכמתא עלאה, ויובלא. בגוונא דא ירתין חתן וכלה, ירותא דאבא ואמא.

ואתהדרו אחסנת ירותא בגוונא אחרא. ירותא דאבא, ירותא ברתא, בסליקו דשמא קדישא דא, ואתקרי אוף הכי קדש, חכמה. ירותא דאמא, ירית ברא, ואקרי קדשים, בגין דנטיל כל אינון קדשים עלאין, וכניש לון לגביה. ובתר יהיב לון, ואעיל לון לגבי כלה.

ועל דא אמר שיר השירים. שיר, לגבי קדש. השירים, לגבי קדשים, למהוי כלה קדש קדשים, ברזא חדא כמה דאתחזי. אשר לשלמה הא אתמר למלכא דשלמא דיליה.

ואי תימא שבחא דא דיליה הוא. לא תימא הכי, אלא שבחא באתר עלאה איהו סלקא. אבל הכא הוא רזא. פד מתתקנן דכר ונוקבא פחדא, תחות מלכא עלאה, פדין ההוא מלכא אסתליק לעילא, ואתמליא מפל קדושין, ומפל ברפאן, דנגדן לתתא, ואתמלי ואריק לתתא, ודא איהו תיאובתיה דמלכא עלאה, פד אתמלי קדושן וברפאן, ואריק לתתא.

ועל דא איהו צלותין ובעותין, דיתתקן ואתמליא ההוא מבוועא עלאה. דכיון דאיהו מתתקן פדקא יאות, מחיזו דיליה, ומחיו דההוא תקוונא, מתתקנא עלמא תתאה, ועילמתהא. ולא אצטריך עלמא תתאה לאתתקנא, אלא מחיו דעלמא עלאה. סיהרא, לית לה חיו מגרמהא כלל, בר פד אתתקן בשמושא ואנהיר, ומחיו דשמשא ותקונא דיליה אתתקנת סיהרא ואתנהירת.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ז ע"א]

מה דאצטריך צלותין ובעותין, דיתנהר ויתתקן ההוא אתר דנפקא מניה נהורא, דכיון דההוא אתר מתתקנא, מחיו דיליה, אתתקן כל מאן דלתתא. ובגין כך

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תושבחתא דקאמר שלמה, לא אשתדל אלא בגין מלכא דשלמא דיליה, דיתתקון. פיון דאיהו אתתקון, מחיזו דיליה, כללא יתתקון. ואי איהו לא אתתקון, לית לה תקוונא לסיהרא לעלמין, ובגין כך אשר לשלמה. דיתתקון ויתמלי כדקא יאות בקדמיתא, כמה דאתמר. (דף קמ"ו ע"א) (שמות כה) ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו', רזא דרזין לידעי חכמתא, כד אסתלק ברעותא דסתרא דכל סתרין למעבד יקרא ליקריה, אנשיב רוחא מנקודה עלאה, דנגיד מלעילא לתתא, ושוי תקוניה, לאתישבא בהאי עלמא. אמאי. בגין דאי לא יהא עקרא ושרשא בהאי עלמא, לא יהא מאנא לארקא בהאי עלמא כלל. ואי לא יריק להאי עלמא, מיד אתאביד, ולא יכיל לקיימא אפילו רגעא חדא. אבל בגין דתקוניה איהו מהאי עלמא אתמלי מסטרא חדא לארקא להאי עלמא, ומסטרא אחרא לארקא למלאכי עלאי. וכלא אתזנו מניה כחדא.

שלימו דתקוונא דהאי רוחא, רוחיהון דצדיקיא בהאי עלמא. רוחא דא אשתלים, בזמנא דחנוך וירד ומהללאל הוו בעלמא וכד אסגיאו חייבי עלמא, אעדו ההוא שלימו מניה. לבתר דאתאבידו, אתא נח ואשלים ליה. אתא דור הפלגה, אעדו ההוא שלימו מניה. אתא אברהם ואשלים ליה. אתו אנשי סדום ואעדו ליה. אתא יצחק ואשלים ליה. אתו פלשתים וחיבי דרא ואעדו ליה מניה. אתא יעקב ובנוי, ערסא שלימא, ואשלימו ליה.

נפקו מארעא קדישא ונחתו למצרים, ובגיניהו אתעכבת תמן. ובגין דאהדרי תמן ישראל לעובדין דמצראי, אתכפיא ואתעדי ההוא שלימו, עד דנפקו ממצרים, ואתו למעבד משכנא. אמר קודשא בריך הוא, רעותי לדיירא בינייכו, אבל לא יכילנא עד דתתקנון ההוא רוחא דילי, דישרי בגוייכו. הדא הוא דכתיב, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ודא איהו רזא דכתיב, ויקחו לי תרומה. אמר משה לקודשא בריך הוא מאן יכיל למיסב לה ולמעבד לה. אמר ליה, משה, לא כמה דאת חשיב, אלא מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו', מההוא רעותא ורוחא דלהון, תסבון לה, ותשלמון לה.

כד אתא שלמה, אתקין לההוא רוחא בשלימו דלעילא, דהא מן יומא דאשתלים לתתא ביומי דמשה, לא אעדיאו ההוא שלימו מניה. (עד דאתא שלמה) פיון דאתא שלמה, אשתדל לאשלמא ליה לעילא, ושארי לאתקנא חיזו דעלמא עלאה, לאתתקנא מההוא חיזו עלמא תתאה, ודא איהו אשר לשלמה.

השלמה מההשמטות (סימן ג)

מספר הבהיר ישב רבי ברכיה ודרש מאי דכתיב (שמות כ"ה) ויקחו לי תרומה. כך אמר הקדוש ברוך הוא, אותה תרומה תרימו אותה בתפלותיכם, ומי הוא אותו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שנדבו לבו להמשך מן העולם הזה כבדוהו, פי בו אני שמח שיודיע שמי, וממנו ראוי לקחת את תרומתי. שנאמר (שמות כ"ה) מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, מאותו המתנדב. דאמר רבי רחמיאי צדיקים וחסידים שבישראל שמרימין אותי (אותו) על כל העולם בזכויותיהן ומהם מתפרנס הל"ב, והלב מפרנסן.

וכל הצורות הקדושות הממונות על האומות. וישראל קדושים נטלו מגוף האילן ומלבו. מה לב הדר, פרי הגוף. אף ישראל נטלו עץ הדר. מה אילן תמר, ענפיו סביבו ולולבו באמצע. אף ישראל נטלו גוף האילן הזה שהוא לבו. ופנגד הגוף הוא חוט השדרה באדם שהוא עיקר הגוף למה (ומה) לולב זה, כתיב לו לב אף הלב מסור ל'ו. ומה ל"ב זה שלשים ושתים נתיבות חכמה בו, אף בכל נתיב מהם צורה שומרת. שנאמר (בראשית ג') לשמור את דרך עץ החיים.

ומאי (בראשית ג') וישפן מקדם לגן עדן, וישפן באותן נתיבות שקדמו לאותו מקום שנקרא גן ושקדם לפרובים. דכתיב (בראשית ג') ואת הפרובין, ושקדם ללהט דכתיב (בראשית ג') את להט החרב. והא פתיב דמים ואש קדמו דכתיב (בראשית א') יהי רקיע בתוך המים. וכתיב ויקרא אלהים לרקיע שמים, ומנלן דשמים הוו אש דכתיב (דברים ד) כי יי אלהיך אש אוכלת הוא.

ומנא לן דשמים הקדוש ברוך הוא דכתיב (מלכים א' ח') ואתה תשמע השמים. אטו שלמה מתפלל אל השמים שישמעו תפלתו, אלא שנקרא שמים על שמו. דכתיב (מלכים א' ח') השמים ושמי השמים לא יכלכלוך. הוי שמו של הקדוש ברוך הוא והוי אש. ואמרת קדם. אלא, אימא פחם קדם של אותם הצורות של המקום ההוא. ומאי נינהו פחם דאת אמר (שמואל א' ב') אין קדוש כיי פי אין בלתי, ואין צור כאלהינו.

ישב רבי ברכיה ודרש, מאי לולב דאמרינן, אלא לו מסר הלב והיאך, אמר ליה שלשה שרים הם, תל"י וגלגל ול"ב, ולכל אחד ואחד שנים עשר. חזרו השלשה מנין ל"ו ובהם נתקיים העולם דכתיב (משלי כ"ה) וצדיק יסוד עולם, תנא עמוד א' מן הארץ עד לרקיע וצדיק שמו על שם הצדיקים, ונתגבר. ואם לאו מתחלש, והוא סובל כל העולם דכתיב וצדיק יסוד עולם. ואם חלש לא יוכל להתקיים העולם. הילכך אפילו אין בעולם אלא צדיק אחד, מעמיד את העולם. לפיכך קחו תרומתי ממנו תחלה, ואחריו זאת התרומה אשר תקחו מאתם, מאת הנשאר. ומהו זהב וכסף ונחשת.

דבר אחר ויקחו לי תרומה ויקחו לי לקדש תרומה שהיא יו"ד והיא עשירי. ומנלן דעשירי קדש, דכתיב (ויקרא כ"ז) העשירי יהיה קדש לקדש. ומאי נינהו קדש

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּכַתִּיב (יחזקאל מ"ד) וְרֵאשִׁית כָּל בְּפֹרֵי כָּל וְכָל תְּרוּמַת כָּל מִכָּל תְּרוּמוֹתֵיכֶם דְּכַתִּיב (תהלים קי"א) רֵאשִׁית חֲכֵמָה יִרְאֵת יי, אֵין חֲכֵמָה אֶלָּא יִרְאֵת הַשֵּׁם: (עד כאן מההשמטות)

(שמות כה) וְזֹאת הַתְּרוּמָה, הָא אֲתִמֵּר, דְּכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַגְּלִי עַל טוֹרָא דְּסִינֵי, כַּד אֲתִיְהִיבַת אֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל בְּעֶשֶׂר אַמְרִין. כָּל אַמִּירָה וְאַמִּירָה עֲבִיד קָלָא, וְהוּא קָלָא אֲתַפְּרֵשׁ לְע' קָלִין, וְהוּוּ פְּלָהוּ נְהִירִין וְנִצְצִין לְעֵינֵיהוּ דְּיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ, וְהוּוּ חֲמָאן עֵינִין בְּעֵינִין זֵיו יִקְרָא דִּילֵיהּ, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (שמות כ) וְכָל הָעָם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת. רוֹאִים וְדָאֵי.

וְהוּוּא קָלָא הוּוּ אֲתֵרִי בֵּיהּ בְּכָל חַד וְחַד מִיִּשְׂרָאֵל, וְאָמַר לוֹן, תְּקַבְּלֵנִי עֲלֵךְ, בְּכַד וְכַד פְּקוּדֵין דְּבְּאֹרִייתָא, וְאָמְרוּ הִין. אֲהֲדַר לֵיהּ עַל רִישֵׁיהּ, וּמִתְגַּלְגַּלָּא עֲלֵיהּ, וְהוּוּ אֲתֵרִי בֵּיהּ, וְאָמַר לֵיהּ, תְּקַבְּלֵנִי עֲלֵךְ בְּכַד עוֹנֵשִׁין דְּבְּאֹרִייתָא, וְהוּוּ אָמַר הִין. לְבַתֵּר אֲהֲדַר הוּוּא קָלָא, וְנִשְׁיַק לֵיהּ בְּפֹמִיָּה, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (שיר השירים א) יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ.

וְכַדִּין כָּל מָה דְּהוּוּ חֲמָאן יִשְׂרָאֵל בְּהוּוּא זְמַנָּא, הוּוּ חֲמָאן גּוּ חַד נְהוֹרָא, דְּקַבִּיל כָּל אֵינּוֹן נְהוֹרִין אֲחֲרֵנִין, וְהוּוּ תְּאָבִין לְמַחְמֵי. אָמַר לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּוּא נְהוֹרָא דְּחֲמִיתוּ בְּטוֹרָא דְּסִינֵי, דְּקַבִּיל כָּל אֵינּוֹן גּוּוֹנֵי נְהוֹרִין, וְתִיאֹבְתָא דְּלִכּוֹן עֲלֵיהּ, תְּקַבְּלוֹן לָהּ וְתִסְבוּן לָהּ לְגַבְיֵיכוֹ, וְאֵינּוֹן גּוּוֹנֵין דְּאִיְהִי מְקַבְּלָא, אֵלִין אֵינּוֹן זְהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת וְגו'.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ו ע"ב]

דְּבַר אַחַר יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ, מֵאֵי קָא חֲמָא שְׁלֵמָה מְלֻכָּא, דְּאִיהוּ אָעִיל מְלִי דְּרַחֲמֵי בֵּין עֲלָמָא עֲלָאָה לְעֲלָמָא תַּתָּאָה, וְשִׁירוֹתָא דְּתוֹשְׁבַחְתָּא דְּרַחֲמֵי דְּאָעִיל בֵּינֵיהוּ, יִשְׁקֵנִי אִיהוּ. אֶלָּא הָא אֹקְמוּהָ (קכ"ד ע"ב) וְהִכִּי אִיהוּ, דְּלִית רַחֲמֵי דְּדְּבִיקוֹת דְּרוּחָא (דף קמ"ו ע"ב) בְּרוּחָא, בַּר (רנ"ו ע"ב) נְשִׁיקָה. וְנְשִׁיקָה בְּפֹמֵא, דְּאִיְהִי מְבוּעָא דְּרוּחָא, וּמִפְּקֵנוּ דִּילֵיהּ. וְכַד נְשִׁיקֵן דָּא לְדָא, מִתְּדַבְּקֵן רוּחִין אֵלִין בְּאֵלִין, וְהוּוּ חַד, וְכַדִּין אִיהוּ רַחֲמֵי חַד.

בְּסִפְרָא דְּרַב הַמְּנוּנָא סָבָא קְדָמָאָה, הוּוּ אָמַר עַל הָאֵי קָרָא, נְשִׁיקָה דְּרַחֲמֵי אֲתַפְּשֵׁט לְד' רוּחִין, וְד' רוּחִין מִתְּדַבְּקֵן כְּחַדָּא, וְאֵינּוֹן גּוּ רִזָּא דְּמְהִימְנוּתָא וְסִלְקִין בְּד' אֲתוּוֹן, וְאֵינּוֹן אֲתוּוֹן דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא תְּלִי בְּהוּ, וְעֲלָאִין וְתַתָּאִין תְּלִיִין בְּהוּ. וְתוֹשְׁבַחְתָּא דְּשִׁיר הַשִּׁירִים תְּלִי בְּהוּ. וּמֵאֵן אִיהוּ. אֲהַב"ה. וְאֵינּוֹן רְתִיכָא עֲלָאָה. וְאֵינּוֹן חֲבֵרוֹתָא וְדְּבִקוֹתָא וְשְׁלִימוּ דְּכָלָא.

אֵלִין אֲתוּוֹן. ד' רוּחִין אֵינּוֹן. וְאֵינּוֹן רוּחִין דְּרַחֲמֵי וְחַדוּהָ דְּכָל שְׁיִפֵּי גּוּפָא בְּלָא עֲצִיבוּ כְּלָל. ד' רוּחִין אֵינּוֹן בְּנְשִׁיקָה, כָּל חַד וְחַד כְּלָל בְּחֲבֵרִיָּה. וְכַד הָאֵי רוּחָא כְּלָל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּאַחֲרָא, וְהוּא אַחֲרָא כְּלִיל בְּהַאי. אַתְּעֵבִידוּ תְּרִין רוּחִין כְּחָדָא. וְכַדִּין מִתְחַבְּרִין
בְּדְבִיקוּ חַד, אֵינּוֹן אַרְבַּע בְּשְׁלִימוֹ, וְנִבְעִין דָּא בְּדָא, וְאַתְּכְּלִילוּ דָּא בְּדָא.

וְכַד מִתְפַּשְׁטִין, (נ"א מתפרשין) אַתְּעֵבִיד מֵאֵינּוֹן אַרְבַּע רוּחִין חַד אֵיבָא, וְאִיהוּ רוּחָא
כְּחָד דְּכְלִיל מְד' רוּחִין. וְדָא סְלִיק וּבִקַּע רְקִיעִין, עַד (רכ"ג ע"ב) דְּסְלִיק וְיִתִּיב לְגַבֵּי
חַד הֵיכְלָא. דְּאַתְקְרִי הֵיכְלָא דְּאַהֲבָה, וְאִיהוּ הֵיכְלָא דְּכָל רְחִימוֹ תְּלִיא בֵּיהּ. וְהֵיא
רוּחָא הַכִּי אַקְרִי אַהֲבָה, וְכַד הָאֵי רוּחָא סְלִיק אַתְּעַר לְהוּא הֵיכְלָא, לְאַתְחַבְּרָא
לְעִילָא.

ד' אַתּוּן אֵינּוֹן, לְגַבֵּי ד' רוּחִין. וְאֵינּוֹן אַהֲבָה. וְאֵיבָא דְּלַהוֹן אַהֲבָה. כַּד מִתְחַבְּרִין
דָּא בְּדָא, מִיַּד אַתְּעַר דָּא בְּסִטְרָא דָּא וְדָא בְּסִטְרָא דָּא. א'. מִיַּד נְפִיק ה', וְאַתְחַבְּרָא בְּא',
מִתְדַבֵּק בְּדְבִיקוּ בְּרְחִימוֹ. וְאַתְּעֵבִידוּ (נ"א ואתערין) תְּרִין אַתּוּן אַחֲרָנִין, ב' ה',
וְאַתְכְּלִילוּ רוּחִין בְּרוּחִין בְּדְבִיקוּ דְּרְחִימוֹ, וּפְרַחֲרִין אֵלִין אַתּוּן מַנְיָהוּ, בְּהוּא רוּחָא
דְּסְלִיק, וּמִתְעַטְרִין בֵּיהּ כְּדָקָא יְאוּת.

כִּיּוֹן דְּאֵזִיל וְסְלִיק הוּא אַהֲבָה שְׁלִימָא, כְּלִילָא בְּכָל אֵינּוֹן אַרְבַּע רוּחִין, פִּגְעַת בְּחַד
מִמְּנָא עֲלָאָה רַבְרָבָא, דִּי מִמְּנָא עַל אֶלְפָּה וְתִשְׁעַת מֵאָה וְתִשְׁעִין רְקִיעִין, וְאִיהוּ מִמְּנָא
עַל נְגִידוֹ דְּתִלְסָר נְהָרֵי אַפְרַסְמוּנָא דְּכִיָּא, דְּנִגְדָא מְרֻזָּא דְּטִלָּא דְּלְעִילָא. וְהוּא
נְגִידוֹ אַתְקְרִי מִים רַבִּים. כִּיּוֹן דְּפִגְעַת לְגַבֵּי הוּא רַב מְשָׁרְיִין קָאִים לְגַבֵּיהּ, וְלֹא יָכִיל
לְאַעֲכָבָא לֵיהּ, וְאַעֲבַר בְּהוּ עַד דְּאֵעִיל לְגַבֵּי הֵיכְלָא אַהֲבָה. עַל דָּא אָמַר שְׁלֹמֹה,
בְּסוּיִם שְׁבַחְתִּיהּ, (שיר השירים ח) מִים רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֲהֲבָה. מִים רַבִּים:
אֵלִין מִים עֲלָאִין דְּנִגְדִין גּו' (ס"א מגו) טִלָּא עֲלָאָה. וְנִתְרוֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהּ: אֵלִין אֵינּוֹן
נְהָרֵי אַפְרַסְמוּנָא דְּכִיָּא, דְּאֵינּוֹן תִּלְסָר. הוּא מִמְּנָא אִיהוּ מְלֹאכָא דְּשְׁלִיחַ מִן קַדָּם
י', וְדָא אִיהוּ רַב מְשָׁרְיִין דְּקָשִׁיר כְּתָרִין לְמֵאֲרִיָּה, רְזָא אַכְתְּרִיא"ל, מְעַטְר עֲטָרִין
לְמֵאֲרִיָּה, בְּשִׁמָּא גְּלִיפָא מְחַקְקָא, יְהוּה יְהִי צְבָאוֹת. כִּיּוֹן דְּאֵעִיל לְגַבֵּי הֵיכְלָא (נ"א דאזיל
וסליק ההוא) אַהֲבָה, אַתְּעַר רְחִימוֹ דְּנִשְׁיָקִין עֲלָאִין, דְּכְתִיב, (בראשית כט) וַיִּשָּׁק יַעֲקֹב
לְרַחֵל, לְמַהוּי נִשְׁיָקִין דְּרְחִימוֹ עֲלָאָה כְּדָקָא יְאוּת, וְאֵינּוֹן נִשְׁיָקִין שִׁירוּתָא דְּאַתְעֵרוּ
דְּכָל רְחִימוֹ, וְאַתְדַּבְּקוּתָא וְקָשׁוּרָא דְּלְעִילָא. וּבְגִין כַּךְ שִׁירוּתָא דְּתוֹשְׁבַחְתָּא דְּשִׁירוּתָא
דָּא אִיהוּ יִשְׁקִי.

מֵאַן יִשְׁקִי. הוּא דְּסְתִימִים גּו' סְתִימוֹ עֲלָאָה. וְאִי תִימָא, סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין בֵּיהּ
תְּלִיין נִשְׁיָקִין וְנִשְׁיָק לְתַתָּא. תָּא חֲזִי, סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין, לִית מֵאַן דִּידַע לֵיהּ,
וְאִיהוּ גְּלִי מַנְיָה נְהִירוֹ חַד דְּקִיק סְתִימִים, דְּלֹא אַתְגְּלִי בַר בְּחַד שְׁבִיל דְּקִיק דְּאַתְפַּשְׁט
מַגִּוּיָּהּ, וְאִיהוּ נְהִירוֹ דְּנְהִיר לְכָלָא. וְדָא אַתְעֵרוּ דְּכָל רְזִין עֲלָאִין. וְאִיהוּ סְתִימִים. לְזַמְנִין
סְתִימִים, לְזַמְנִין אַתְגְּלִיא. וְאַף עַל גַּב דְּלֹא אַתְגְּלִיא כְּלָל. וְאַתְעֵרוּ דְּסְלִיקוּ דְּנִשְׁיָקִין
בֵּיהּ תְּלִיין. וּמַגּוֹ דְּאִיהוּ סְתִימִים, שִׁירוּתָא דְּתוֹשְׁבַחְתָּא בְּאַרְחַ סְתִימִים אִיהוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ז ע"א]

ואי ביה תליין מה בעי יעקב הכא, דהא ביה תליין נשיקין. אלא ודאי הכי הוא. ישקני, שהוא דסתים לעילא. ובמה. (דף קמ"ז ע"א) ביה הוא רתיכא (נ"א בוצינא) עלאה, דכל גוונין תליין ומתחברין ביה. והאי איהו יעקב. כמה דאמרינן, דביקוּתא לאתדבבא במלכא בברא דיליה הוא. ועל דא כתיב (שיר השירים א) מנשיקות פיהו.

פי טובים דודיה, אהדר לגבי שמשא, דאנהיר לה לסיהרא, מגו נהירו דאינון בוצינן עלאין, ואיהו נטיל נהורא דכלהו, ואנהיר לסיהרא. ואינון בוצינן (נ"א נשיקין) עלאין, ואיהו נטיל נהורא דכלהו, ואנהיר לסיהרא ואינון בוצינן דמזדווגין ביה, מאן אתר נהרין. הדר ואמר מיין, מההוא יין דמנטרא, מההוא יין דאיהו חדוה דכל חדוון. ומאן איהו ההוא יין, דיהיב חיינ וחדוה לכלא. דא אלהים חיים, יין, דיהיב חיינ וחדוה לכלא.

תו מיין, מההוא שמא דאקרי ידו"ד, דא איהו יין דחדוה דרחימו דרחמי, ומן דא, פלהו נהירין וחדאן. אתו חברייא ונשיקו ליה ברישית. (כד מטו לגבי דרבי שמעון סדרו מילין קמיה)

בכה רבי שמעון, ואמר, ידענא ודאי דרוחא קדישא עלאה קא מכשפשא (ד"א מנצצא) בכו, זכאה דרא דא, דהא לא יהא פדרא דא, עד זמנא דיייתי מלכא משיחא. דהא אורייתא אתהדרת לעתיקותהא. זכאין אינון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

(שמות כה) וזאת התרומה אשר תקחו מאתם. רבי אלעזר אמר, האי קרא אוקמוה, ורזין דיליה הא אתמר. אבל (פשטא) רזא דקרא הכי אוליפנא, וקשיין קראי, דאי אינון ברזא דלתתא קשיין אהדדי. ואי ברזא דלעילא לא אינון בנהירו. (אלא הכי הוא) דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה שפיר. תקחו את תרומתי קשיא. וזאת התרומה אשר תקחו מאתם קשיא ודא (ס"א ודאי) פלא, עילא ותתא כחדא.

אלא הכי איהו, ויקחו לי תרומה. מאן בני ישראל. מאת כל איש: אלין מלאכין עלאין לעילא, בגין דעליהון איהי תרומה, ארמותא דאינון ארימו לה תדיר לגבי מלכא עלאה דהא אינון סלקין לה תדיר, לגבי מלכא עלאה. וכד ישראל זכאין, אינון נטלין לה מנייהו, ונחתין לה לתתא, הדא הוא דכתיב, מאת כל איש אשר ידבנו לבו. ומאן אינון. אינון ארבע דארימו לה לעילא. דההוא לב אתרעי בהו. ויהיא תרומה. איהי זקפא עלייהו.

ואף על גב דאיהי קיימא עלייהו, ומנחא על גבייהו. תקחו: תסבון לה מנייהו לבנתהא לתתא. ובמה. בזמנא דא, באינון עובדין דכשראן, בצלותין ובבעותין,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למעבד פקודי אורייתא. בההוא זמנא, באינן גוונין דאתחזין לתתא פגוונא דלעילא, באינן פולחנין (אחרנין). ואינן גוונין אמשכאן לתתא ההוא ארמותא, ונצחן גוונין דלתתא, לאינן גוונין דלעילא, ומשכין לון גוונין אלין, לגוונין עלאין, ועיילין אלין באלין, ואתעבידו אלין גופא לאלין, ועל דא תקחו מאתם כתיב.

זהב דאתפליל בגבריאל, זהב לעילא, גבריאל אל נטיל ליה לתתא. ושבעה זיני זהב אתפרשאן לתתא מן דא. וכסף לעילא, ואתפליל במיכאל לתתא, ושריא דא על דא. ונחשת לעילא, ונפקא מן זהב, בגין דזהב ואשא ברזא חדא קיימין ואזלין, אשא אפיק נחשת. ומחילא ותקפא דא, אתבדרן (נ"א אתערון) נחשים שרפים דנפקי מאשא. ועל דא, נחשת איהו סומקא פאשא ואתפליל באוריאל (נ"א נוריא"ל) ואתעביד דא גופא לגבי דא.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ז ע"ב]

ותכלת שריא בדא ובדא, בנחשת ובזהב, ובגין דאתתקף בתרין סטרין. תכלת איהו תקיפא, ולית מאן דשלטא (קנ"ב ע"א) עליה לחיין, דאיהו פרסייא דדינא לשריא ביה דינא תקיפא, ודא איהו ב"ו א"ל ב"ו א"ל דכתיב, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. וכד אתהדרן בני נשא בתיובתא שלימתא, (ר"ס ע"ב, ר"י ע"א) אתהדר שמייה רפא"ל, דהא אסוותא אזדמן להו מההוא דינא (דף קמ"ז ע"ב) קשיא.

וארגמן: דא זהב וכסף, דאתהדרן לאכללא פחדא, מיכאל וגבריאל אתפלילו דא עם דא, משלבאן דא בדא. ועל דא כתיב, (איוב כה) עושה שלום במרומינו. ובגין דאינן משלבאן דא בדא, אתעבידו גופא חד.

ותולעת שני לעילא, ואתפליל באוריאל כמלקדמין, למהוי אחידו גו תכלת, ובגו ארגמן. ושש איהו לעילא, ואתפליל כמלקדמין ברזא דרפאל, לאתאחדא בכסף ובזהב.

עד הכא, רזא דז' עמודין לעילא, גו ז' עמודים דלתתא. קליפה גו קליפה, לבטורא. ועזים: הא אוקימנא דהא אלין ז', מוחא למוחא, ודא איהו קליפה למוחא. (שמות כה) ועורות אלים מאדמים, אלין אינן מארי תריסין, עיינן מלהטין בטיסין דנורא, כמה דאת אמר, (דניאל י) ועיניו כלפידי אש. ואקרון רקיעין לבר בגו קליפה. (שמות כה) ועורות תחשים, אלין אינן לגו בסטרא קדישא, ואתאחדן בקדושה, ולא אתאחדן. כמה (קל"ט ע"א) דאמרן דאברהם הא אוליד באינתו אחרא תחש כמה דאת אמר (קל"ט א') ואת תחש ואלין אינן באימא דישמעאל אחוהון דישמעאל דכמה דאית דרגא בעשו הכי נמי אית דרגא בישמעאל. אימא דישמעאל אולידת לתחש ומסטרא דאברהם קאתת דהא נהורא קדמאה (ויקרא רצ"ב

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ב' מצפ"ץ בשעתא דנפק נהורין לכל סטרין. פיון דאתבסם ההוא נהורא קדמא גניז ליה קודשא בריך הוא ולמאן גניז ליה (שם צ"א ב') לצדיקייא. ומאן אינון צדיק וצדק בגין למעבד בההוא נהורא קדמא איבין לעלמא. ואינון איבין דזמינין למיתי לעלמא. דהא אברהם ושרה עבדו (ס"א ואברהם ושרה מההוא נהורא עבדו) איבין ונפשין דכתיב (בראשית י"ב) ואת הנפש אשר עשו בחרן. וכמה דעבדו נפשו בסטרא דקדושה הכי (שלה קס"ח א') נמי עבד נפש בסטרא אחרא דאלמלא ההוא אתערו דאתער אברהם בסטרא אחרא לא אשתכחו גיורין בעלמא כלל. (שמות כה) ועצי שטים, הא אוקימנא דאינון שרפים עומדים, כמה דאת אמר (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו. מאי ממעל לו. ממעל לההיא קליפה. ואי תימא, האי קרא בקודשא בריך הוא אתמר, והא אתמר (ישעיה ו) ואראה את יי, את דייקא, כגוונא דא דכתיב בהאי קרא, דכתיב, (ישעיה ו) ושוליו מלאים את ההיכל, את דייקא לאסגאה ההיא קליפה. פיון דאמר רזא דההיא קליפה, כתיב שרפים עומדים ממעל לו, ממעל לההיא קליפה. (שמות כה) שמן למאור, דא משח רבות עלאה, דאתיא מלעילא. תרין שמן אינון. ואינון תרי, (ד"א חד) לעילא, דאקרי שמן המאור. וחד לתתא דאקרי שמן למאור. שמן המאור איהו עלאה, דקיימא בודאי, ולא פסיק לעלמין, ותדיר מליא רבות קדשא, וכל ברכאן, וכל נהורין, וכל בוצינין, כלא אתברכאן ואתנהרן מתמן. שמן למאור, לזמנין אתמליא ולזמנין לא.

סדר הלימוד ליום ה שבט [יום 123 בשנה]

תו, הא תנינו, כתיב (בראשית א) ויעש אלהים את שני המארות הגדולים וגו', ואף על גב דהא אוקמוה חברייא, והכי איהו. אבל שני המארות הגדולים אלין: שמן המאור, ושמן למאור. עלמא עלאה, ועלמא תתאה. חד דכר, וחד נוקבא. וכל זמנא דדכורא ונוקבא אתיין כחדא, (בראשית מ"ט ע"א) תרווייהו קריין בלישנא דדכורא. ובגין דעלמא עלאה אקרי גדול, בגיניה עלמא תתאה דאתחבר בהדיה בכללא, אקרי גדול.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ח ע"א]

פיון דאתפרש דא מן דא, אדכרו בפרט, כל חד וחד פדקא חזי ליה. דא אקרי גדול, ודא אקרי קטן. ובגין כך אמרו קדמאי, דליהוי בר נש זנבא לאריוותא, ולא רישא לשועליא. דכד איהו קיימא גו אריוותא, אקרי כלא בכללא דאריוותא. זנבא דארניא אריא איהו, בלא פרודא. ואי בגו שועלים, אפילו איהו (דף קמ"ח ע"א) רישא. רישא דשועל שועל איהו, בלא פרודא, ושועל אקרי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ורזא דא האי קרא, דהא בקדמיתא פד יתבין פחדא, שני המאורות הגדולים אתקרון, אף על גב דדא זנבא לגבי דעלאה. פיון דדא אתפרש מעלאה, כפיכול למהוי רישא לשועלים, כדין אקרי קטן. ועל רזא דא שמן המאור, דלא פסיק לעלמין, וקיימא בסליקו עלאה למשלט ביממא. שמן למאור פסיק, ואקרי קטן, ושלטא בליליא.

וחמש בוסמין אינון לגו שמן וקטרת, ואף על גב דאיהי חד אינון תרין וכלא חד. (שמות כה) אבני שהם וגו'. כל הני תליסר אינון ואינון תקוונא דמשכנא.

ואהדרנא למלי קדמאי, זהב הא אתמר דשבעה זיני זהב אינון. ואי תימא דזהב איהו דינא, וכסף איהו רחמי, ואסתלק זהב לעילא מניה. לאו הכי, דודאי זהב סליק יתיר איהו על פלא, אבל זהב בארז סתם איהו, ודא זהב עלאה, דאיהו שביעאה מפל אינון זיני זהב, ודא איהו זהב דנהיר ונציץ לעינין, ודא איהו דכד נפיק לעלמא, (ד"א ל"ג נפיק) מאן דאדבק ליה, טמיר ליה בגויה, ומתמן נפיק ואתמשכן כל זיני זהב. אימתי אקרי זהב, מאן דאקרי זהב. פד איהו בנהירו, ואסתלק ביקר דחילו, ואיהו בחדות עלאה, למחדי לתתאי. וכד איהו בדינא, פד אשתני מההוא גוון, לגוון תכלא אוכם וסומק, כדין איהו בדינא תקיפא. אבל זהב, בחדות איהו, ובסליקו דדחילו דחדות קיימא, ובאתערותא דחדות.

וכסף לתתא, רזא דרועא ימינא, דהא רישא עלאה זהב איהו, דכתביב, (דניאל ב) אנת הוא רישא דדהבא. (דניאל ב) חדוהי ודרעוהי די כסף לתתא. (נ"א ואימתי אישתלים כסף כד אתכליל וכו') וכד אשתלים כסף, כדין אתפליל בהב, ורזא דא (משלי כה) תפוחי זהב במשכיות כסף. אשתכח דכסף אתהדר לזהב, וכדין אשתלים אתריה. (נ"א אלים אריה) ועל דא ז' זיני זהב אינון.

ונחשת נפקא מזהב, ואשתני לגרעונא, דרועא שמאלא. ותכלת ירכא שמאלא. ותולעת שני, ירכא ימינא, ואתפליל בשמאלא. ויש, דא נהר דנגיד ונפיק, דאיהו נטיל כל שית סרין. פגוונא דא לתתא, והא אוקמוה ואתמר.

הא הכא שבע דיובל, ואינון ז' דשמיטה. ואף על גב דאינון שית, אינון תליסר, בשביעאה, דאיהו רישא עליהו, הא תליסר. רישא דקיימא על כל גופא לתתא, רישא דקיימא על כל שייפי גופא, איהו זהב. מה בין האי להאי. זהב עלאה, איהו ברזא סתימא, ושמא דיליה איהו זהב סגור. סגור וסתום מפלא, ועל פן אקרי סגור, דאיהו סגור מעינא דלא שלטא ביה. זהב תתאה איהו באתגליא יתיר. (ושמא דיליה איקרי זהב ירקרק וכו').

השלמה מההשמטות (סימן י')

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ושמא דיליה איקרי זהב ירקרק, ורזא דא אוקמוה חברייא. אסתר ירקרקת היתה, גוון אתרוג. וכלא חד. זהב, דא איהו רישא בסתימו, אף על גב דאיהו באתגלייא לגבי זהב עילאה עד דיתמשכא ושרייא לרישא דגבריאל כמה דאוקימנא. ובגין כך כלא איהו ברזא עילאה ואתמשכא תהוא רזא לתתא כולא כגוונא חד.

ועשית כפרת וגו' רבי שמעון אמר בכל פרשתא דא אשכחנא דאתמסר עבידתא בידא דמשה, בר תרין. בכלהו כתיב, ועשית ועשית, ובארון ובאפוד כתיב, ועשו ועשו, ולא כתיב ועשית. מאי טעמא בארון לא, בגין דארון כליל ליה למשה בגויה לאתנהרא מניה, ואצטריך אחרנין לתקנא תקוונא ושפירו דיליה למיעל ליה לגביה. באפוד לאו דיליה הוא, ולא אשתמש ביה, ולא איצטריך ליה למשה למעבד פולחנא דאחוי, דהא משה איהו מלכא ואהרן שושביניה דמלכא.

ואי תימא והא כתיב (שמות כ"ט) והלבשת את אהרן ואפדת לו ונתת עליו ושמת עליו הא כולי האי פולחנא דמשה ויקרא דאהרן איהו, לאו הכי. אלא יקרא דמשה איהו דהא קודשא בריך הוא לא בעא פולחנא דאהרן, אלא על ידא דמשה. ואהרן לא יכיל לאתקדשא, אלא על ידא דמשה. ובכלא איצטריך אהרן למשה, וכל האי יקרא דמשה איהו. ועשית כפרת.

תא חזי, כתיב בפרשתא דא, עובדא דשמים וארץ וכל אינון חילין דתמן, דהא קודשא בריך הוא לא פקיד למעבד משכנא אלא כעובדי שמים וארץ למהוי כגוונא דדיורא דלעילא ולא תחברא דא בדא, כגוונא דנשמתא וגופא למהוי כלא חד.

כתיב בראשית ברא וגו'. בראשית הא אוקמוה, אבל רזא דעובדא דכפורתא הכא ברמיו דלעילא שלשלא דמטרו"ן גניזא דמשכנא לארמא ארמות קודשא לעילא ותתא. בראשית, ראשיתא עילאה כפורתא גניזא טמירא דאשתכחא מרזא דנקודה דרישא (טמירא) טמירו עילאה, ואתפרס פריסו עילאה לאתנהרא (לאתהרא) גו טהירו טמירא גו האי כפורתא (מיטרו"ן) מטרו"ן דאתאחדא מתתא לעילא מגו דחילו דאזלא בקושטא גו ארעא הוה אשתכח נהירו דאביד אדם קדמאה, ואתטמר ההוא נהירו בגנתא דעדן.

סלקא לעילא לא אתיישבא בדוכתיה. דהא לא הוה אשתלים מכל סטרין שלימו דלתתא הוה גרע. דהא אתאביד בחובה דאדם קדמאה, נחת לתתא, אתטמר גו אילני גנתא, אתפשט תמן בכל סטרי גנתא, עד דאתיליד חנוך בן ירד. פיון דאתיליד הוה אשתכח סמוך לגנתא, שריאת תהוא נהירו לאתנהרא בגווייהו, אתרבי ברבו קודשא ושרייא עליה נהירו דמנצא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עאל לגנתא דעדן, אשכח תמן אילנא דחיי וענפוי ואנבוי דאילנא, ארח ביה ואתיישב גו רוחא דנהירו דחיי. אתו שליחן מלאכי עלאי אוליפו ליה חכמתא עילאה, יהבו ליה ספר דהוה טמיר גו אילנא דחיי, ואוליף מניה, וידע אורחוי דקודשא בריך הוא ואשתדל אבתריה. הדיא הוא דכתיב, (בראשית ה) ויתהלך חנוך את האלהים. עד דההוא נהירו אשתלים בגויה.

פיון דההוא נהירו אשתלים לתתא, בעא לסלקא לדוכתיה ובגין לאחזאה ההוא שלימו ברזא דחנוך. יומא חד עאל גו גנתא דעדן, ואחמו ליה טמירין דגנתא, ואנח ההוא ספר וכל דחמא לבר ואיהו צניע בגו חברייה. לבתר אתלביש ההוא נהירו גו ההוא לבושא לאחזאה לעילא ולמהוי כסופא בהדיה לכל אינון דעבדו קטרוגא במאריהון דלא יתברי בר נש בעלמא. הדיא הוא דכתיב, (בראשית ה) ואינון פי לקח אותו אלהים. ואינון בהאי עלמא, ואינון פדקא הוה בהאי עלמא, פי לקח אותו אלהים לדיקנא אחרא בהאי איהו נער תדיר.

ורזא דא אוקימנא, חנוך לנער על פי דרכו, לאנהגא עלמין פלהו. גם פי יזקין לא יסור ממנה, דהא אשתכח ביה ואהדר נע"ד. בחנוך אתכליל דיוקנא דעלמא טמירא, איהו כורסייה דמאריה. עביד שליחן בעלמא כד עלמא בדינא נפקא, ואיקרי מטטרו"ן רבון על כל חיילין עלאין וסבא איהו.

נער עאל מעלמא לעלמא ואתיישבא רוגזא. דיוקנא דא אתפרס בפריסו פפורתא, ואתצירין ביה בההוא פריסו תרין דיוקנין. חד דכר וחד נוקבא וקיימן תרין רביין עולימין רחמימו דביקן דא בדא. ורזא דא בראשית ברא אלהים, פריסו פפורתא סתימאה.

את השמים ואת הארץ תרין פרובין קיימן בדביקו דחביבותא. שמים וארץ לא כתיב, אלא את. לאסגאה תרין פרובין כחדא. כפרת דא פריסא לגו בטמירו דהיכלא ובתרין סטרין קיימן תרין אלין, בראשית סלקא לעילא, רזא דיליה נחתא לתתא.

כגוונא דההוא רזא דבראשית סלקא לעילא ולא אתרשים ברשימו, נפקא רשימו לתתא ואתעביד מניה פפורתא עילאה רשימא ברשימין תלתא ברזא יהו"ה אלהינו יהו"ה. מאלין תלתא נפקו תלתא אחרנין, ואינון שית. והיינו בר"א שית.

אתפרס כפרת דא לסטר דרום ומערב, ואפיק תרין פרובין כחדא דכר ונוקבא, דאשתפחון דא לקבל דא. דרום איהו ראש, כהן בראש ואיהו דכר. מערב איהו נוקבא, בת יחידה. בת היתה לאברהם, ודאי. והיינו ברזא דבראשית ב"ת ראש י פפורתא דלא אשתמודע עד דאתפרס בפריסו, ואפיק תרין אלין. כגוונא דא ה' ועל דא בת ב"ת רא"ש, בת לאברהם. י פפורתא לאתפרסא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתהדר כפורתא ממערב לצפון ואתפרס בפריסו, ואתגלייא דכר דאתאחיד בסטרא דכפורתא ונוקבא אתטמרת לתתא ואתעבידת באר דצפון. ורזא דא בראשית ב"ת א"ש, י' כפורתא ר' (נ"א י') פריסו דאתפרס ואתחזי חד ולא תרין, דהא נוקבא אתכפייא לתתא.

ואי תימא ר' כלא חד פריסו עילא ותתא, הכי הוא דלא אפריש שמא דא מן דא, כלא איהו אלהים. אתהדר כפורתא ממערב למזרח, פריסו בתרין סטרין, בסטרא דמזרח ובסטרא דמערב. כיון דכפורתא קיימא במזרח ומערב, כדין חדוה אשתכח וחבורא כדקא יאות, והאי בת אתכלילת בעיטרהא כדקא יאות, וקיימא באשלמותא. וכדין איהו ברזא דיליה בראשית בלא פרודא כלל.

ולקבל תלת זמנין אליו, סלקין ישראל תלת זמנין למיחג חגייהו. בפסח אתהדר כפורתא בסטר דרום ומערב, וכדין ההיא בת קיימא באברהם ואיהי ב"ת רא"ש ותמן הלל ולא הלל גמור. דהא תרין כרובין אליו לאו אינון באשלמותא כדקא יאות, דהא ישמעאל נפקא ומקטרגא. מיומא דראש השנה עד יומא דסכות אתהדר כפורתא מצפון למערב, כדין האי בת אתכפייא וקיימא ביה ביצחק ולא בחדוה ואיהו ב"ת א"ש ואינון לאו באשלמותא. ועל דא לית תמן הלילא כלל, דהא עשו נפקא ומקטרגא.

בסוכות סלקא האי בת ואשתלימת ביה ביצחק ומתחברין דא בדא, וכדין הלל גמור. עד דאשתכח רוגזא וחבורתא אשתכח. בשבועות עצרת אתהדר כפורתא בסטר מזרח ומערב כדין שלימו אשתכח וחביבו ודבקותא איהו בכל סטרין וחדוה דעלאי ותתאי. וכדין, (תהלים מ"ט) תורת ה' תמימה משיבת נפש. ובתלת זמנין אליו כפורתא אתהדרת בסטראה כדקא יאות.

כפרת דא אתפרסא לעילא גו ההוא נקודה טמירא, בנהירו קדמאה דאתפרסא, לבתר אתפרס בשלימו ושרייא על ההוא פריסו קדמאה כד אתחפיאן גדפי כרובים על האי כפורת, בגין דאתחפייא כפורת ולא יהא באתגלייא. כפורת כתיב, דכד אתי נהירו עילאה, אינון כרובים בטשי בגדפיהו וסלקי לון לעילא, ואמרין שירתא מסגיאן דההוא חדוה דההוא נהירו.

כגוונא דא לתתא וכפורתא אתהדר ומאינון תלתא וחד, הוו כרובים ימינא ושמאלא, ימינא שרייא ביה רוחא דלעילא מההוא סטרא, ושמאלא דהוה למערב באהדרותא דכפורתא קאים לגביה בסטר שמאלא, ושרייא ביה רוחא דנוקבא, ואתחבר דא בדא בחביבו דדכר ונוקבא. וכן לכל סטרין באהדרותא דכפורתא, ולעולם תרין אינון, דכר ונוקבא. לתתא בהאי עלמא אינון תרין ולא יתיר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי תימא לעילא הואיל ולא איצטריך דבקותא בפפורתא, איך יתהדר בפפורתא. ודאי בההוא אהדרותא אתדבק דא בדא ותדיר אתדבק בה כגוונא דפרובים. אינון לעילא קיימין על את וניסא, והא אוקימנא רזא דכתיב, פורשי כנפים סוככים ולא כתיב פורשי כנפים סוככים אלא על את וניסא הווי קיימין.

זמנין ידיעאן הווי סלקאן גדיפיהו ופרשי לון לעילא בכל יומא, והווי מתסדרן ומחפין על בפפורתא, ועל דא באת וניסא הווי קיימין, בכל אתר דרוחא עילאה הווי אתי ושרייא, ודאי בההוא אתר דשאר, אית ביה ממשו וקיימא באת וניסא. בר נש איהו מעפרא, ועד לא שרא עליה נציצו דרוחא דלעילא, לית ביה ממשו. כיון דשריא עליה, אית ביה ממשו. כיון דשריא עליה אית ביה ממשו וקיימא בקיימא.

ואי תימא דא בלחודוי, תא חזי, מחוטרא דאהרן, דאיהו אעא בלא ממשו כלל, כיון דשדר ביה קודשא בריך הוא זעירו דרוחא, קאים בקיימא ואתעביד בקיימא ביה בריה וממשו. ומה אעא דלאו אורחיה בכך, כיון דשדר ביה קודשא בריך הוא חד זעירו דרוחא, קאים בקיימיה והווי ביה ממשו. פרובים דאינון קדושה וקיימין בקדושה כגוונא דלעילא על אחת כמה וכמה.

בכל זמנא דישראל הווי זכאין, פרובים הווי דביקן בדביקו אפין באפין, כיון דהווי סרחין הווי מתהדרין אפיהו דא מן דא. מנא הווי ידעי, הכא אפליגו עמודין דעלמא. אבל בתנא דקרנא, ובקרנא על גבי מדבחא וכהנא כד בריך ית עמא. באינון תלתא הווי ידעי רזא דפרובים מהדרן אנפין דא מן דא, וקודשא בריך הוא בעי תיובתא דבנוי.

תנא דקרנא, כד הווי ישראל זכאין, תנא הווי סליק לעילא באורח מישר בעטורא בקולפין, אי לסטר מזרח אי לסטר מערב או בכל סיפיי עלמא באורח מישר הווי סליק. וכד לא סטא לימינא ולשמאלא, כדין רעותא קיימא לעילא ותתא וקודשא בריך הוא אתרעי בעובדין דישראל בחביבו יתיר.

בקרנא על גבי מדבחא כד הווי ישראל זכאין, הווי מתחזי על גבי אשא דמדבחא דיוקנא דאריה דאכיל קורנא על מדבחא, וכד לא הווי זכאין הווי חמאן דיוקנא דכלבא רביע על מדבחא.

כהנא כד בריך ית עמא בשעתא דזקיף ידוי, כד הווי ישראל זכאין ואתחזון לברכא, ידוי הווי זקפין בזקיפו בלא טורח כלל ואתרמו בחידו וברעו, כדין שכינתא שרייא עליהו ומזדקפן אינון מגרמייהו, וכדין כהנא הווי ידע דאתחזון ישראל לברכא, וברריך לון ברעותא דלבא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד ידוי הוי יקירן ובטורח סגי אנדקפו ולא יכיל לארמא לון אלא ברוב טורח, פדין הוה ידע דשכינתא לא שרייא על ידוי, וישראל לא אתחזון לברכה. בגין דבשעתא דשכינתא הוה אתייתא לשרייתא על ידוי, כל אינון אצבעאן דאינון בדיוקנא עילאה הוו חדאן בחידו לקבלא לה לשכינתא עלייהו ופרחי לאנדקפא לעילא, כמה דהוו חדאן פרובים דהאי עלמא, וכל שפן לעילא, לקבלא לה לשכינתא על גבייהו.

ורזא דא (שמות י"ז) וידי משה כבדים וגו'. מאי טעמא, בגין דההיא שעתא ישראל לא הוו זכאין וידוי דמשה אתייקרו ולא יכיל לזקפא לון, דכתיב לעילא (שמות י"ז) על ריב בני ישראל וגו' וכדין, ויבא עמלק ואתייקרו ידוי ולא הוה יכיל לזקפא לון, עד דקביל עונשא. דכתיב (שמות י"ז) ויקחו אבן וגו' והיה כאשר וגו'.

כגוונא דא לוחי אבנא, כגוונא דפהנא ועל דא פרובים בההוא זמנא דהוו ישראל זכאין הוו אנפין באנפין מתדבקין דא בדא. וכד לא הוו זכאין, הוו מהדרין אנפין אלין מאלין (נ"א דא מן דא) ועל רזין אלין הוו ידעין אי ישראל זכאין אי לא.

פרובים, רביין, וכלא ברזא חד קיימי, דכתיב (הושע י"א) פי נער ישראל ואהבהו, ובגין כך כלא בחדותא דסיהרא קיימי. כמה דאתחדי דא בחדותא, הכי איהו כלא. ובגין כך נער אינון נערים, ורזא דא אשת נערים דקיימא על תרין נערים בחדותא עילאה.

פרובים אנפי עלאי ואנפי זוטרי ודאי הכי אינון, אנפין טמירין לעילא דלא אתגליין, ובגיניהו חדותא דסיהרא ומילוי דילה, אפי זוטרי לתתא. כמה דאוקימנא בכפרת לעילא ותתא ברזא חדא קיימא, את השמים ואת הארץ. אלין רזא דתרין פרובים, חד דכר וחד נוקבא, למהוי דביקין אלין באלין בחביבותא כמה דאתמר, את לאסגאה עילא ותתא כחדא, למהוי רזא דפרובים בכללא חדא.

פתיב (תהלים ק') עבדו את ה' בשמחה, חדותא דתרין פרובין. דהא רביין, כל מה (מאן) דשארי בגווייהו, אתהדרו אנפוי פריייתא וחדוי עמהון. ורזא דא פיון דשארי עלייהו מאן דשארי, אתהדר נער בחידו דכלא וברעותא, אף על גב דאתייתא בדנינא על עלמא, פיון דשארי עלייהו אתהדר בחדוה, נער קטירא בחידו ועלמא אתהדר ברחמי, (נ"א ברתחי) מאן דאיהו ברוגזא ייתון לגביה נער וישתכך רוגזיה, ויתהדר בחדוה ושוי גרמיה פריייתא, וכדין כלא בחידו.

ועל רזא דסתרא דא, פי נער ישראל ואהבהו לית רחימו וחביבו בר פריייתא. פתיב (שמות ל"ג) ויהושע בן נון נער לא ימיש, הוה קאים גו משכנא דמשה. בגין דההוא אהל, אהל דמשה הוה. ובשעתא דשכינתא הוה אתייתא, אשתכח תמן יהושע דאיהו נער, ומיד הוה בחידו ורעו דחדוה ויהושע אנפוי דסיהרא בכלא בכל רזין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דיליה הכי הוה, כיון דמשפנא אתבני, לא איצטריך יהושע למהוי תמן, אלא פרובים הוו תמן ומשתכחי בחביבו דא בדא אנפין באנפין כרביי בחידו. וכיון דשארי עלייהו, מיד פלא בחידו ודינא לא אשתכח כלל.

בגין כך קודשא בריך הוא דרעותיה בעמא דישראל בעא לאחזאה עובדא לתתא, לאתערא רחמי ולאעברא דינא דלא ישלוט עלייהו כלל, ויהון תדיר בחדוה עמיה. זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי. כתיב (שמואל א' ג') והנער שמואל משרת וגו'. כתיב נער וכתוב (תהלים צ"ט) ושמואל בקוראי שמו, ותנין שקול היה שמואל כנגד משה ואהרן. אי שקול איהו כמשה ואהרן אמאי כתיב נער, דהא בכמה דרגין אינון לא הוה מטי אפילו לדרגא זעירא דמשה, כל שפן למהוי שקול בתרווייהו.

אלא האי קרא הכי הוא, (תהלים צ"ט) משה ואהרן בכהניו. משה איהו נביאה מהימנא עילאה על כל שאר נביאיא, אהרן בכהני, ואיהו פתנא עילאה על כל שאר כהני עלמא. דלא הוה פתנא רבא דסליק בדרגא עילאה פאהרן. זכה אהרן לכהונה ונבואה, נביא וכהן, מה דלא זכה פתנא אחרא. ואי תימא הא זכריה פהן ונביא הוה, ההיא נבואה לשעתא הוות וכו'. (עד כאן מההשמטות)

לשעתא הוה, דכתיב, (דברי הימים ב כד) ורוח אלהים לבשה את זכריה. ואם תאמר, הא ירמיהו, דכתיב ביה, (ירמיה א) בטרם אצרך בבטן ידעתיה. והא אחרנין. אלא פלהו לא זכו לנבואה ולכהונה עלאה פאהרן, דהא אהרן זכה בנבואה עלאה, על כל שאר כהני. זכה בכהונה על פלהו.

משה זכה בנבואה, ושמש בכהונה עלאה. שמואל זכה בתרווייהו. מה משה הוה קרי, וקודשא בריך הוא אתיב ליה מיד. אוף שמואל כתיב ביה, (שמואל א יב) הלא קציר חטים היום אקרא אל יי' ויתן קולות וגו'. אבל לא סליק לדרגא עלאה כמשה. מה אהרן הוה משמש בכהונה גבי קודשא בריך הוא, אוף שמואל הוה משמש קמי קודשא בריך הוא, אבל לא סליק בשמושא עלאה פאהרן.

[זוהר חלק ב' - דף קמ"ח ע"ב]

ומלה הכי הוא. תלתא אינון דהוו נביאי מהימני, ושמשו בכהונה. חד משה, וחד אהרן, וחד שמואל. ואי תימא שמואל לא משיך (ס"א שמש) בכהונה, אלא אחרא הוה דשמש בכהונה, ומנו (דף קמ"ח ע"ב) ירמיהו. לאו הכי, דהא כתיב, (ירמיה א) מן הכהנים אשר (ויחי רמ"ט ע"ב) בענותות. מן הכהנים הוה, אבל לא שמש. ושמואל ביומי דעלי שמש. ומשה זמנא חדא, כל אינון ז' ימי מלואים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שמואל זכה לנער, דכתיב, (שמואל א א) והנער נער. (שמואל א ב) ושמואל משרת. ובגין דקיימא בהאי דרגא, ודאי איהו כמשה ואהרן. מאן דנטיל להאי נער, וזכי ביה, זכי באינן דרגין עלאין, דקיימן בהו משה ואהרן.

פרובים אינן זהב, כמה דאוקמוה, בגין דנפקי מסטרא דזהב, ולא אתערב בהו כסף, ולא גוון אחרא, ודא איהו גוון זהב ירקרק. במשפן מתערבין גוונין, זהב וכסף למיהך פחדא, למהוי רזא דלעילא בחד. תו נחשת למהוי בהדייהו, ולמיזל בינייהו כל סטרין, לאשתכחא שלימו בכלא פחדא, דכתיב זהב וכסף ונחשת.

דבר אחר זהב וכסף. זהב דאתהדר לכסף, וכסף לזהב, וכלא אתכליל פחדא, ובדוכתא חדא. בתלת גוונין אתהדר, כד אצטריך לחדוותא ולא דינא, זהב. כד אצטריך לרחמי, כסף. כד אצטריך תקפא דינא, נחשת.

ועל דא אסתפל משה, בעובדא דנחש הנחשת, דכתיב (במדבר כא) ויעש משה נחש נחשת, והוה ידע אתר דהתוכא דזהב בההוא נחשת, בגין דנחש פלישנא דיליה הוא, ואתריה הוה ידע. דהא קודשא בריך הוא לא אמר ליה אלא עשה לך שרף, ואיהו אתא ועבד נחש נחשת, דכתיב ויעש משה נחש נחשת. מאי טעמא.

אלא אתר הוה ידע, ועקרא דמלתא הוה, דהא בקדמיתא פתיב, (במדבר כא) וישלח יי בעם את הנחשים השרפים, וכתיב (דברים ח) נחש שרף. עקרא דלהון נחש איהו. ובגין דמשה הוה ידע עקרא ושרשא ויסודא מההוא אתר, עבד נחש ואסתמיך עליה. מאי טעמא. בגין דישראל חטאו בלישנהון, דכתיב (במדבר כא) וידבר העם באלהים ובמשה, ועל דא וישלח יי בעם את הנחשים השרפים. ומשה לא אזל אלא בתר עקרא, ועבד נחש נחשת, בההוא גוונא דאצטריך ליה, דהא אתריה נחשת איהו. וקודשא בריך הוא לא אמר ליה ממה יתעביד, ומשה אסתפל ועבד ליה מנחשת, כמה דאצטריך לאתריה. מנלן. דכתיב ויעש משה נחש נחשת וישימהו על הנס. מאי על הנס. על ההוא רשימו דאיהו לעילא.

והא תנינן, בכל אתר האי נחש אזלא בתר רזא דאשת חיל, ובעיא אשת זנונים לאתתקנא גרמה פגוונא דילה, ולא יכילת. אשת חיל, ההוא רשימו ואת דילה, איהו את ה', והכי אתחזי לה. אשת זנונים ההוא רשימא ואת דילה איהו פההוא גוונא (נ"א דאצטריך) ולא אתתקן למהוי הכי, ואת דילה ק', (קנ"ב ע"א) את דילה אתתקנא בתקונא דאת ה', (ס"א את ק' בההוא גוונא דה' ולא אתתקנא למהוי הכי את דילה אתתקנא בתקונא דאת ה') פגוונא דקופא אצל בני נשא, דאזלא בתר בני נשא, ולא אתתקן למעבד הכי. פגוונא דא עבד משה ההוא נחש, על ההוא רשימו דאתחזי ליה, ותדיר אתתקן לאבאשא, ועליה חב אדם, ואתתרך מגנתא דעדן, דהוה אתר דיוריה פגוונא דדיורא דלעילא. (אמרו המגיהים בהרבה העתקות

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נמצאות כתובות כאן השבעה היכלות ושבעה מדורות וכבר נדפסו בפרשת בראשית דף ל"ח כי שם ביתם)

כתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. אמר רבי יוסי, ההוא אור אתגניז ואיהו אודמן לגבי צדיקיא לעלמא דאתי. כמה דאוקמוה, דכתיב, (תהלים צז) אור זרוע לצדיק. לצדיק ודאי סתם. וההוא אור לא שמש בעלמא, בר יומא קדמאה. ולבתר אתגניז, ולא שמש יתיר.

[זהר חלק ב' - דף קמ"ט ע"א]

רבי יהודה אומר, אלמלי אתגניז מפל (דף קמ"ט ע"א) וכל, לא קאים עלמא אפילו רגעא חדא, אלא אתגניז ואזדרע פהאי זרעא דעביד תולדין וזרעין ואיבין, ומניה אתקיים עלמא. ולית לך יומא, דלא נפיק מניה בעלמא, ומקיים פלא דביה זן קודשא בריך הוא עלמא. ובכל אתר דלעאן באורייתא בליליא, חד חוטא נפיק מההוא אור גניז, ואתמשיך על אינון דלעאן בה, הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו ובלילה שירה עמי. והא אוקימנא. יומא דאתקם משכנא לתתא, מה כתיב (שמות מ) ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן. מאי הענן. חד חוטא הוה (נ"א עמודא דעננא) מההוא סטרא דאור קדמאה, דנפק בחדוה בכלא (דכלה), עאלת למשכנא דלתתא. ומתהוא יומא (קדמאה). לא אתגלי, אבל שמושא קא משמש בעלמא, ואיהו מחדש בכל יומא עובדא דבראשית.

רבי יוסי הוה לעי באורייתא, והוה עמיה רבי יצחק ורבי חזקיה. אמר רבי יצחק, הא חמינן דעובדא דמשכנא, כגוונא דעובדא דשמים וארץ, והא אתערו חברייא ברזין דלהון זעירו, דלא יכיל בר נש למיכל בפומיה, ולמישט ידיה לגו פומיה ולמבלע.

אמר רבי יוסי, מלין אלין נסלק לון לגו (נ"א לגביה) בוצינא קדישא, דאיהו מתקן תבשילין מתיקין, כמה דאתקין לון עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, ואיהו אתקין תבשילין, דלית בהו אתר, למיתי אחרא, למשדי בהו מלחא. ותו, דיכיל בר נש למיכל ולמשתתי ולאשלמא פרסוי מפל עדונין דעלמא ולאשתארא, וביה יתקיים, (מלכים ב ד) ויתן לפניהם ויאכלו ויותירו כדבר יי'.

פתח ואמר, (מלכים א ה) ויי', נתן חכמה לשלמה כאשר דבר לו ויהי שלום בין חירם ובין שלמה וכרתו ברית שניהם. האי קרא הא אתמר בכמה דוכתי. אבל ויי', אסתפמותא דלעילא ותתא כחדא. ויי' איהו ובי דיניה. נתן חכמה, נתן: כמאן דיהיב נבובזא ומתנה לרחימיה. כאשר דבר לו, שלימו דחכמתא, בעותרא, ובשלם, ובשלטנו, הדא הוא דכתיב כאשר דבר לו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְיִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין חֵירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה, מֵאֵי טַעַמָּא. בְּגִין דְּהוּוּ יַדְעֵי דָא לְדָא, סְתִימוּ דְמַלְיֵן דְּהוּוּ אַמְרִי, וּבְנֵי נְשָׂא אַחֲרֵינִין לָא הוּוּ יַדְעֵי לְאַסְתְּכְּלָא וּלְמַנְדַּע בְּהוּ כְּלָל, וּבְגִינֵיהוּ, אַתְהֵדֵר חֵירָם לְאוּדָאָה לְשְׁלֹמֹה בְּכָל מְלוּי.

שְׁלֹמֹה מְלָכָא, אֶסְתְּכַל וְהוּוּ חֲמִי, דְּהָא אֶפִּילוּ בְּהֵוּא דְרָא, דְּהוּוּ שְׁלִים מְכַל דְרִין אַחֲרֵינִין, לָא הוּוּ רַעוּתָא דְמְלָכָא עֲלָאָה, דִּיתְגְּלִי חֲכֻמָּה כָּל כְּפֵךְ עַל יַדְיָה, (נ"א ולא אתגליא) דְּאֶתְגְּלִי אוּרִייתָא דְּהוּוּ סְתִימָא בְּקֻדְמִיתָא, וּפְתַח לָהּ פְּתַחִין. וְאָף עַל גַּב דְּפְתַח, סְתִימִין אִינוּן, בַּר לְאִינוּן חֲכִימִין דְּזֻכֹּר, וּמִתְגַּמְגְּמִי בְּהוּ, וְלָא יַדְעֵי לְמַפְתַּח בְּהוּ פּוּמָא. וְדָרָא דָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׂרָיָא בְּגוּיָה, רַעוּתָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ בְּגִינֵיהּ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, דִּיתְגְּלִיין מַלְיֵן סְתִימִין עַל יְדוּי.

אַבְל תּוּוּהֵנָּא עַל חֲכִימֵי דְרָא, הִיךְ שְׂבֻקִין אֶפִּילוּ רְגַעָא חֲדָא, לְמִיקָם קָמִי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, בְּעוּד דְרַבִּי שְׁמַעוֹן קָאִים בְּעֲלָמָא, אַבְל בְּדָרָא דָא לָא יִתְנַשִּׁי חֲכֻמָּתָא מְעֲלָמָא, וּוִי לְדָרָא כַּד יִסְתַּלַּק אִיהוּ, וְחֲכִימִין יִתְמַעְטוּן, וְחֲכֻמָּתָא יִתְנַשִּׁי מְעֲלָמָא.

אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדָאֵי חֲכִי אִיהוּ, דְּהָא יוֹמָא חַד הוּוּנָא אֲזִיל עֲמִיָּה בְּאַרְחָא, וּפְתַח פּוּמִיָּה בְּאוּרִייתָא, וְחֲמִינָא עֲמוּדָא דְעֵנָּא נְעִיץ מְעִילָא לְתַתָּא, וְחַד זִיְהָרָא זְהִיר גּוּ עֲמוּדָא. דְּחִילְנָא דְחִילוּ סְגִי אִמִּינָא זְפָאָה אִיהוּ בַר נֶשׁ, דְּהֲכִי אֲזַדְמֵן לִיָּה בְּהָאֵי עֲלָמָא.

סדר הלימוד ליום ו שבט [יום 124 בשנה]

[זהר חלק ב' - דף קמ"ט ע"ב]

מַה כְּתִיב בֵּיהּ בְּמִשְׁהָ, (שמות לג) וְרָאָה כָּל הָעָם אֶת עֲמוּד הָעֲנַן עוֹמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וְקָם כָּל הָעָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֹהֶלוֹ. יְאוּת הוּוּ לְמִשְׁהָ, דְּאִיהוּ גְבִיָּאָה מְהִימְנָא עֲלָאָה עַל כָּל גְּבִיָּאֵי עֲלָמָא, וְדָרָא הֵוּוּ דְקַבִּילוּ אוּרִייתָא עַל טוּרָא דְסִינֵי, וְחֲמוּ כְּמָה נֶסִין וְכְמָה גְבוּרָאן בְּמִצְרַיִם וְעַל יִמָּא. אַבְל חֲכָא בְּדָרָא דָא, זְכוּתָא עֲלָאָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן קָא עֲבִיד, לְאַתְחַזָּאָה נֶסִין עַל יְדוּי. (דף קמ"ט ע"ב) (שמות כה) וּתְכַלֶּת, אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, תְּכַלֶּת מִהֵוּוּ נּוּנָא דִימָא דְגִינוּסֵר, דְּאִיהוּ בְּעַדְבֵיהּ דְזְבוּלוּן. וְאַצְטְרִיךְ גּוּוּנָא דָא לְעוּבְדָא דְמִשְׁכְּנָא לְאַתְחַזָּאָה הָאֵי גּוּוּן.

פְּתַח וְאֲמַר, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. הָאֵי רְקִיעַ אַתְבְּרִי בְשַׁנִּי, דְּעוּבְדָא דָא מְסַטְרָא דְשְׁמָאָלָא אִיהוּ. וּבְיוֹמָא תְנִינָא דְאִיהוּ סֵטֵר שְׁמָאָלָא, אַתְבְּרִי בֵּיהּ גִיְהֵנָם, דְּאִיהוּ נְפִיק מְגוּ הַתּוּכָא דְנוּרָא דְשְׁמָאָלָא, וּבְיִמָּא אֲצַטְבַּע בְּהַ גּוּוּן תְּכַלָּא, דְּאִיהוּ כּוּרְסִיָּא דְדִינָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְנִטִּיל הָאֵי יוֹמָא מִיָּמֵי דְהוּוּ מְסֻטְרָא דִּימִינָא, וְאִינוּן מִיָּמֵי דְהוּוּ מְסֻטְרָא דִּימִינָא, לָא אֲתַגְלוּ אֶלָּא בְּיוֹם שְׁנִי. בְּיוֹמָא דִּילִיָּה, לָא אֲתַגְלִי מִיָּמֵי, אֶלָּא אֲתַחֲלָף, בְּגִין דְּאֲתַכְלִיל דָּא בְּדָא, וְאֲתַבְּסֵם דָּא בְּדָא. אֹר דִּיּוֹמָא קְדַמָּאָה, נְהִירוּ קְדַמָּאָה מְכַל שִׁיתָא נְהוּרִין אִיהוּ. וְהָאֵי אֹר בְּסֻטְרָא דְאִשָּׁא הוּוּ, דְּכַתִּיב, (ישעיה י) וְהָיָה אֹר יִשְׂרָאֵל לְאִשׁ. וְהָיָה אֹר דִּיִּשְׂרָאֵל מְסֻטְרָא דִּימִינָא הוּוּ, אֲתַכְלִיל בְּאִשָּׁא.

יוֹמָא קְדַמָּאָה מְאִינוּן שִׁיתָא יוֹמִין, מִיָּמֵי אִיהוּ, וְלָא שְׁמֵשׁ עוֹבְדָא דְמִיָּמֵי, אֶלָּא עוֹבְדָא דְאֹר, דְּאִיהוּ מְסֻטְרָא דְאִשׁ, דְּאִיהוּ יוֹם שְׁנִי. לְאֲחֻזָּאָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּוּ לָא בְּרָא עֲלֵמָא, אֶלָּא עַל שְׁלוֹם, וּבְאַרְחָ שְׁלוֹם הוּוּ כְּלָא. יוֹמָא קְדַמָּאָה כָּל מָה דְעֵבֵד, מְסֻטְרָא דְחִבְרִיָּה עֵבֵד. יוֹמָא תְּנַיִנָא בְּסֻטְרָא דִּיּוֹמָא קְדַמָּאָה עֵבֵד הוּוּ אֹמְנָא, וְשְׁמֵשׁ בְּהָ, דְּכָל חַד שְׁמֵשׁ בְּעוֹבְדָא דְחִבְרִיָּה, לְאֲחֻזָּאָה, דְּהָא אֲתַכְלִילוּ דָּא בְּדָא. יוֹמָא תְּלִיתָאָה, הוּוּ בְּסֻטְרָא דְתְּרוּוּיָּהוּ, וּבִיָּה הוּוּ אֲרַגְמָן, וְעַל דָּא כְּתִיב, כִּי טוֹב כִּי טוֹב תְּרִי זְמַנִּי בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה.

תְּכַלְתָּ, דָּא יוֹמָא תְּנַיִנָא, אֲצַטְבַּע בְּב' גְּוֹנִין סוּמְקָא וְאוּכָם. וְתַכְלַת, סוּמְקָא אִיהוּ דִּילִיָּה, מִיּוֹמָא תְּנַיִנָא מְמֵשׁ, כְּעִין גְּוֹן אִשָּׁא, וְדָא אִיהוּ אֱלֹהִים, וְרִית גְּוֹן דְּדַתְבָּא, דְּכִלָּא גְּוֹנָא חֲדָא. תְּכַלְתָּא נְפִיק מְגוּ הוּוּ גְּוֹן סוּמְקָא, וְכַד נְחִית לְתַתָּא, אֲתַרְחַק גְּוֹן סוּמְקָא, וְעַל גּוּ הוּוּ אֲתַר דְּאִיהוּ יָמָא, וְאֲצַטְבַּע גְּוֹן תְּכַלָּא. הוּוּ סוּמְקָא עֵייל גּוּ יָמָא, וְאֲתַחֲלַשׁ גְּוֹן דִּילִיָּה, וְאֲתַהֲדַר תְּכַלָּא, וְדָא אִיהוּ אֱלֹהִים, אֲבַל לָאוּ אִיהוּ תְּקִיפָא כְּקְדַמָּאָה.

אוּכָם, גְּוֹן דָּא נְפִיק מִתְּתוּכָא דְסוּמְקָא, כַּד אֲתַהֲתַף וְאֲתַחֲלַשׁ לְתַתָּא בְּהַתּוּכָא דְזוּהֲמָא, וְנְחִית לְתַתָּא, וְנְפִיק מִתְּתוּכָא זוּהֲמָא גְּוֹן סוּמְקָא, מְזוּהֲמָא תְּקִיפָא, וּמְגוּ זוּהֲמָא תְּקִיפָא, אֲתַהֲדַר לְאוּכָם. וְכִלָּא מִתְּתוּכָא דְזוּהֲמָא לְגוּ תְּהוּמִי, וְאֲתַעֲבִיד מִתְּמָן. וְכָל דָּא אֲתַבְּרִי בְּשְׁנִי, וְהָאֵי אֶקְרִי אֱלֹהִים אַחֲרִים.

הָאֵי אוּכָם אִיהוּ חֲשׁוּף יִתִּיר, דְּלָא אֲתַחֲזִי גְּוֹן דִּילִיָּה מְגוּ חֲשׁוּכָא. בּוּצִינָא קְדִישָׁא חֲכִי אָמַר, דְּהָאֵי גְּוֹן אוּכָם חֲשׁוּף, בְּאֵן אֲתַר אֲצַטְבַּע. אֶלָּא כַּד הוּוּ סוּמְקָא אֲתַהֲתַף בְּגוּ תְּכַלָּא, וְאֲתַעֲרְבוּ גְּוֹנִין, אֲתַהֲתַף הַתּוּכָא דְזוּהֲמָא לְגוּ תְּהוּמִי, וְאֲתַעֲבִיד מִתְּמָן רְפֵשׁ וְטִיט. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (ישעיה נז) וַיִּגְרְשׁוּ מִיָּמִי רְפֵשׁ וְטִיט. וּמְגוּ הוּוּ טִינָא דְתְּהוּמִי, נְפִיק הוּוּ חֲשׁוּף דְּאִיהוּ אוּכָם, וְלָא אוּכָם אֶלָּא חֲשׁוּף יִתִּיר, הֲדָא הוּוּ דְכַתִּיב, (בראשית א) וְחֲשָׁף עַל פְּנֵי תְּהוֹם. אֲמַאי אֶקְרִי חֲשָׁף, בְּגִין דְּגְּוֹן דִּילִיָּה חֲשׁוּף, וְאֲחֻשִׁף אֲנִפִי בְּרִיין. וְדָא אִיהוּ סוּמְקָא וְאוּכָם, וּבְגִין דָּא לָא כְּתִיב בְּשְׁנִי כִּי טוֹב.

[זוהר חלק ב' - דף ק"נ ע"א]

וְאִי תִימָא, וְהָא כְּתִיב (בראשית א) וְהָיָה טוֹב מְאֹד דָּא מְלֶאכֶּה הַמּוֹת, וְהָכָא אָמַרְתָּ דְלָא אֲתַמַּר בְּגִינִיהָ כִּי טוֹב. אֶלָּא רְזָא דְרִזִּין הָכָא, דְּהָא וְדָאֵי מְלֶאכֶּה הַמּוֹת אִיהוּ טוֹב

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאד. מאי טעמא. בגין דהא כל בני עלמא ידעי דימותון ויתהדרון לעפרא, וסגי אין אינון דמהדרי בתיובתא למאריהון, בגין דחילו דא, ודחלי למחטי קמיה. סגי אין דחלי מן מלכא, מגו דתליא רצועה לקמיהו. כמה טבא התיא רצועה לגבי בר נש, דעבדת לון טבין וקשיטין, ומתקנין בארחהו פדקא יאות. ועל דא והנה טוב מאד. מאד ודאי. (דף ק"ב ע"א) רוא דרזין, דאוליפנא מגו בוצינא קדישא והנה טוב, דא מלאך חיים. מאד, דא מלאך המות, דאיהו יתיר. אמאי מלאך המות איהו טוב מאד. אלא כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, כלא הוה מתתקן עד לא ייתי אדם, דאיהו מלכא דהאי עלמא. כיון דאתברי אדם, עבד ליה מתתקן בארחה קשוט, הדיא הוא דכתיב, (קהלת ז) אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, עבד ליה ישר, ולבתר סרה, ואטריד מגנתא דעדן.

גן עדן איהו בארעא, נטיע באינון נטיעין דנטע ליה קודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (בראשית ב) ויטע יי' אלהים גן בעדן מקדם, איהו נטע ליה בשמא שלים, כגוונא עלאה לעילא. וכל דיוקנין עלאין כלהו, מרקמן ומתצירין בהאי גן עדן דלתתא, ותמן אינון כרובים. לאו אינון גליפין בגליפוי דבני נשא מדהבא או ממלה אחרא, אלא כלהו נהורין דלעילא, גליפין ומתצירין בצירא מרקמא, עובדי ידי אומנא דשמא שלים דקודשא בריך הוא, וכלהו מחקקן תמן. וכל דיוקנין וצירין דהאי עלמא, כלהו מתצירין תמן, וגליפין ומתחקקן תמן, כלהו כגוונא דהאי עלמא.

ואתר דא איהו מדורא לרוחין קדישין, בין אינון דאתו להאי עלמא, בין אינון דלא אתו להאי עלמא, ואינון דזמינין למיתי להאי עלמא. כלהו רוחין מתלבשין בלבושין וגופין ופרצופין כגוונא דהאי עלמא, ומסתכלן תמן בזיו יקרא דמאריהון, עד דאתיין להאי עלמא.

בשעתא דנפקי מתמן, למיתי להאי עלמא, מתפשטין אינון רוחין, מההוא גופא ולבושא דתמן, ומתלבשין בגופא ובלבושא דהאי עלמא, ועבדין דיוריהון בהאי עלמא, בלבושא וגופא דא, דאיהו מטפה סרוחה.

וכד מטי זמניה למיהך ולנפקא מהאי עלמא, לא נפיק עד דהאי מלאך המות אפשט ליה לבושא דגופא דא. כיון דאתפשט האי גופא מההוא רוחא, על ידי דההוא מלאך המות, אזלא ומתלבשא בההוא גופא אחרא דבגנתא דעדן, דאתפשט כד אתי להאי עלמא. ולית חדו לרוחא, בר בההוא גופא דתמן, וחדי על דאתפשט מהאי גופא דהאי עלמא, ואתלבש בלבושא אחרא שלים, כגוונא דהאי (נ"א דהוא) עלמא, וביה יתיב ואזיל ואסתכל למנדע ברזין עלאין, מה דלא יכיל למנדע ולאסתכלא בהאי עלמא בגופא דא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד אתלבשת נשמתא בהוא לבושא דהוא עלמא, כמה עדונין, כמה פסופין דילה תמן. מה גרים לגופא דא, לאתלבשא ביה רוחא. הוי אימא ההוא דאפשיט ליה לבושין אלין. וקודשא בריך הוא עביד טיבו עם בריין, דלא אפשיט ליה לבר נש לבושין אלין, עד דאתקין ליה לבושין אחרנין יקירין וטבין מאלין.

בר לאינון חייבי עלמא, דלא אהדרו בתיובתא שלימתא למאריהון, דערטילאין אתו להאי עלמא, וערטילאין יתובון תמן. ונשמתא אזלא בכסופא לגבי אחרנין, דלית לה לבושין כלל, ואתדנת בהוא גיהנם דבארעא, מגו ההוא אשא דלעילא. ואית מנהון דמצפצפי וסלקי, ואלין אינון חייבי עלמא, דחשבי בלביהו תשובה, ומיתו, ולא יכילו למעבד לה. אלין אתדנו תמן בגיהנם, ולבתר מצפצפי וסלקין.

[זהר חלק ב' - דף ק"נ ע"ב]

חמי כמה רחמנותא דקודשא בריך הוא עם בריוהי, דאפילו דאיהו חייבא יתיר, והרהר תשובה, ולא (ויקרא ר"כ ע"ב) יכיל למעבד תשובה, ומית, האי בודאי, מקבל עונשא, עד דאזיל בלא תשובה. לבתר ההוא רעותא דשוי למעבד תשובה, לא אעדיאת מקמי מלכא עלאה, וקודשא בריך הוא אתקין לההוא חייבא דוכתא, במדורא דשאול, ותמן מצפצפא תשובה. דהא ההוא רעותא נחית מקמי קודשא בריך הוא, ותבר כל גזיזין (ס"א לבתר דקביל עונשיה ההוא רעותא טבא דשוי ההוא חייבא למעבד תשובה סלקא קמי מלכא עילאה ולא אעדיאת מתמן עד דקודשא בריך הוא אתקין לההוא חייבא דוכתא במדורת שאול וכדין ההוא ריעותא נחתא מקמי קודשא בריך הוא ותברת כל גזיזין) דתרעי מדורי גיהנם, ומטי לההוא אתר דההוא חייבא תמן, ובטש ביה, ואתער ליה ההוא רעותא כמלקדמין. וכדין מצפצפא (דף ק"נ ע"ב) ההיא נשמתא, לסלקא מגו מדורא דשאול.

ולית רעותא טבא דיתאביד מקמי מלכא קדישא. ובגין כן, זפאה איהו מאן דמהרהר הרהורין טבין לגבי מאריה, דאף על גב דלא יכיל למעבד לון, קודשא בריך הוא סליק ליה רעותיה כאילו עביד. דא לטב. אבל רעותיה לביש, לא. בר הרהורא דכוכבים ומזלות, והא אוקמוה חברייא.

אינון דלא הרהרו תשובה, נחתי לשאול, ולא סלקי מתמן לדרי דרין. עלייהו פתיב, (איוב ז) פלה ענן וילך פן יורד שאול לא יעלה. על קדמאי פתיב (שמואל א ב) יי' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל.

אמר רבי יהודה, דינא דעונשי דגיהנם, הא אוליפנא, דאיהו למידן תמן לחייביא, על מה אתדנו בנורא דגיהנם. אלא גיהנם איהו נור דליק יממי וילי, כגוונא דחייביא מתחממן בנורא דיצר הרע, למעבר על פתגמי אורייתא. בכל חמומא וחמומא דאינון מתחממן ביצר הרע, הכי אתוקד נורא דגיהנם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זמנא חדא לא אשתכח יצר הרע בעלמא, דאעילו ליה גו גושפנקא דפרזלא, בנוקבא דתהומא רבא. וכל ההוא זמנא, כבה נורא דגיהנם, ולא אתוקד כלל. אהדר יצר הרע לאתריה, שארו חייבי עלמא לאתחממא ביה, שארי נורא דגיהנם לאתוקדא, דהא גיהנם לא אתוקד אלא בחמימו דתוקפא דיצר הרע דחייביא. ובההוא חמימו, נורא דגיהנם אתוקד יממי ולילי, ולא שכיך.

שבועה פתחין אינון לגיהנם, ושבועה מדורין אינון תמן. שבועה זיני חייבין אינון: רע. בליעל. חוטא. רשע. משחית. לץ. יהיר. וכלהו לקבליהו אית מדורין לגיהנם, כל חד וחד כדקא תזי ליה. וכפום ההוא דרגא דחטא ביה ההוא חייבא, הכי יהבין ליה מדורא בגיהנם.

ובכל מדורא ומדורא, אית מלאך ממנא על ההוא אתר, תחות ידא דדומה. וכמה אלה ורבו עמיה, דדיינין לון לחייביא, כל חד וחד כמה דאתחזי ליה בההוא מדורא דאיהו תמן. (ס"א אשא דגיהנם דלעילא, מטי להאי גיהנם דלתתא) אשא דגיהנם דלתתא, מטי מגו אשא דגיהנם דלעילא, ומטי להאי גיהנם דלתתא, ואתוקד, בההוא אתערו דחמימו דחייביא, דקא מחמימו גרמייהו גו יצר הרע, וכל אינון מדורין דליקין תמן.

אתר אית בגיהנם, ודרגין תמן דאקרון (רנ"ב ע"א, רס"ה ב', פנחס רנ"ח ע"א) צואה רותחת, ותמן איהו זוהמא דנשמתיין, אינון דמתלכלכן מפל זוהמא דהאי עלמא. ומתלבנן וסלקין, ואשתארת ההוא זוהמא תמן, ואינון דרגין בישין דאתקרון צואה רותחת, אתמנן על ההוא זוהמא. ונורא דגיהנם שלטא, בההוא זוהמא דאשתארת.

ואית חייבין, אינון דמתלכלכן בחובייהו תדיר, ולא אתלבנן מנייהו, ומיתו בלא תשובה, וחסו והחטיאו אתרגין, והו קשי קדל תדיר, ולא אתברו קמי מאריהון בהאי עלמא. אלין (וישב ק"צ ע"ב) אתדנו תמן בההוא זוהמא, ובההיא צואה רותחת, דלא נפקין מתמן לעלמין. אינון דמחבלין ארחייהו על ארעא, ולא חששו ליקרא דמאריהון בהאי עלמא, כל אינון אתדנו תמן לדרי דרין, ולא נפקי מתמן.

בשבת ובירחי ובזמני ובחגי, בההוא אתר נורא אשתכך, ולא אתדנו, אבל לא נפקי מתמן, כשאר חייבין דאית להו נייחא. כל אינון דמחללי שבתות וזמני, ולא חיישי ליקרא דמאריהון כלל, בגין למטר לון, אלא מחללי בפרהסיא, כמה דאינון לא נטרי שבת וזמני בהאי עלמא, הכי נמי לא נטרין ליה בההוא עלמא, ולית לון נייחא.

אמר רבי יוסי, לא תימא הכי, אלא נטרי שבת וזמני תמן בגיהנם בעל כרחייהו. אמר רבי יהודה, אלין אינון עובדי כוכבים ומזלות, דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תמן בעל כרחייהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף קנ"א ע"א]

בְּכֹל מַעְלֵי שַׁבָּתַת פֶּד יוֹמָא אַתְקַדְשׁ, כְּרוּזִין (דף קנ"א ע"א) אֶזְלִין בְּכֹל אֵינּוֹן
מְדוּרִין דְּגִיְהֵנָם: סְלִיקוּ דִּינָא דְחִיבֵינָא, דְּהָא מְלַכָּא קְדִישָׁא אַתִּיא, וְיוֹמָא אַתְקַדְשׁ,
וְאִיהוּ אֶגִּין עַל פְּלָא. וּמִיַּד דִּינִין אַסְתְּלָקוּ, וְחִיבֵינָא אִית לֹון נְיִיחָא. (וכל אינון
מחללי שבתות וזמני בפרהסיא דינין סלקין מנייהו (נ"א ואפילו עובדי כוכבים
ומזלות דלא אתפקדו למיטר שבת שבת וזמני תמן נטרין בעל כרחם)) אַבְל נִוְרָא
דְּגִיְהֵנָם לָא אַשְׁתַּכְּפָה, מַעְלֵייהוּ דְּלָא נְטְרֵי שַׁבָּת לְעֵלְמִין. וְכֹל חִיבֵי גִיְהֵנָם שְׂאֵלֵי
עֲלֵייהוּ, מַאי שְׁנָא אֶלִין דְּלִית לֹון נְיִיחָא, מְכַל חִיבֵין דְּהִכָּא. אֵינּוֹן מְאַרְיֵהוֹן דְּדִינָא
תִּיבִין לֹון, אֶלִין אֵינּוֹן חִיבִין דְּכִפְרוּ בֵיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעִבְרוּ עַל אִוְרֵייתָא
פְּלָא, בְּגִין דְּלָא נְטְרוּ שַׁבָּת תַּמָּן, בְּגִין כֶּד לִית לְהוּ נְיִיחִין לְעֵלְמִין.

וְאֵינּוֹן חִיבִין פְּלֵהוֹן, נְפִיקִין מְדוּכְתֵייהוּ, וְאַתִּייהִב לֹון רִשׁוּ לְמִיְהָרָה לְמַחְמֵי בְּהוּ.
וּמְלֵאךְ חַד דִּי שְׁמִיָּה סְנְטֵרִי"אַל, אֶזְיֵל וְאַפִּיק לְהֵהוּא גּוּפָא דְּלֵהוֹן, וְעֵיִל לִיָּה
לְגִיְהֵנָם, לְעֵינֵיהוֹן דְּחִיבֵינָא, וְחַמֵּן לִיָּה דְּסִלְקָא תּוֹלְעִין, וְנִשְׁמַתָּא לִית לָהּ נְיִיחָא
בְּנוֹרָא דְּגִיְהֵנָם. וְכֹל אֵינּוֹן חִיבֵינָא דְּתַמָּן, סְחָרִין לְהֵהוּא גּוּפָא, וּמְכַרְיֵי עֲלֵיהּ, דָּא
אִיהוּ פְּלִנְיָא חִיבָא, דְּלָא חִיִּישׁ לִיקְרָא דְּמְאַרְיָה, כֶּפֶר בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִפְר
בְּכֹל אִוְרֵייתָא פְּלָא, וְוִי לִיָּה, טָב דְּלָא יִתְבְּרִי, וְלָא יִיתֵי לְדִינָא דָּא, וְלְכַסּוּפָא דָּא,
הָדָא הוּא (ר"ב ע"א) דְּכְתִיב, (ישעיה סו) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִּי
תּוֹלְעֵתֶם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְּרֵאוֹן לְכָל בָּשָׂר. כִּי תּוֹלְעֵתֶם לֹא תָמוּת,
מִן גּוּפָא. וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה, מִן נִשְׁמַתָּא. וְהָיוּ דְּרֵאוֹן לְכָל בָּשָׂר, וְהָיוּ דִּי רֵאוֹן, עַד
דְּכֹל חִיבִין דְּגִיְהֵנָם דְּתַמָּן, יִימְרוּן, דִּי רֵאִיָּה דָּא.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, וְדָאֵי הָכֵי הוּא, בְּגִין דְּשַׁבָּת אִיהוּ לְקַבֵּל אִוְרֵייתָא פְּלָא, וְאִוְרֵייתָא
אִיְהִי אִישׁ, בְּגִין דְּעִבְרוּ עַל אִישׁ דְּאִוְרֵייתָא, הָא אִישׁ דְּגִיְהֵנָם דְּלִיק, דְּלָא שְׂכִיךְ
מַעְלֵייהוּ לְעֵלְמִין.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לְבַתֵּר פֶּד נְפִיק שַׁבָּתַת, אֲתִי הֵהוּא מְלֵאךְ, וּמְהַדְרֵהוּ הֵהוּא גּוּפָא
לְקַבְרֵיהּ, וְאַתְדַּנּוּ תְרוּוֹיְהוּ, דָּא לְסִטְרֵיהּ וְדָא לְסִטְרֵיהּ. וְכֹל דָּא, בְּעוּד דְּגּוּפָא קְיִימָא
עַל בּוּרִיִּיהּ, דְּהָא פִּיּוֹן דְּגּוּפָא אַתְאַכֵּל, לִית לִיָּה לְגּוּפָא כֹּל אֶלִין דִּינִין, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא (תהלים עח) לֹא יֵעִיר כֹּל חַמָּתוֹ כְּתִיב בֵּיהּ.

כֹּל חִיבִין דְּעֵלְמָא, בְּעוּד דְּגּוּפָא שְׁלִים בְּכֹל שְׁיִיפּוּי גּוּ קַבְרָא, אַתְדַּנּוּ גּוּפָא
וְרוּחָא, כֹּל חַד דִּינָא כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה. פִּיּוֹן דְּגּוּפָא אַתְעַכֵּל, דִּינָא דְּרוּחָא אַשְׁתַּכְּדָה. מֵאֵן
דְּאַצְטְרִיךְ לְנַפְקָא, נְפִיק. וּמֵאֵן דְּאַצְטְרִיךְ לְמַהוּי עֲלֵייהוּ נְיִיחָא, אִית לֹון נְיִיחָא. וּמֵאֵן
דְּאַצְטְרִיךְ לְמַהוּי קְטָמָא וְעַפְרָא תַּחַת רַגְלֵי דְּצְדִיקָיָא. כֹּל חַד וְחַד, כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה,
אַתְעַבִּיד לִיָּה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא, כמה טב לון, בין לצדיק, בין לחייבי, למהוי גופא דלהון דביק בארעא, ולא תעכלא גו עפרא לזמן קריב, ולא למהוי בקימא כל ההוא זמנא סגי, בגין לאתדנא גופא ונפשא ורוחא תדיר. דהא לית לך כל צדיק וצדיק בעלמא, דלית ליה דינא דקברא. בגין דההוא מלאך דממנא על קברי, קאים על גופא, ודן ליה בכל יומא ויומא. אם לצדיקים כן, לחייבים על אחת כמה וכמה.

ובזמנא דגופא אתעכל ואתבלי בעפרא, הא דינא אשתכח מכלא, בר מאינן חסידי קיימין דעלמא, דאינן אתחזון לסלקא נשמתהון לההוא אתר עלאה דאתחזי לון, וזעירין אינן בעלמא.

כל אינן מתין דעלמא, פלהו מתין על ידי דמלאכא מחבלא, בר אינן דמתין בארעא קדישא, (וכולהו מתין על ידי דמלאכא מחבלא דאיהו מלאך המות, וכל אינן מתין די בארעא קדישא) לא מתין על ידוי, אלא על ידי דמלאכא דרחמי דשליט בארעא.

אמר רבי יצחק, אי הכי, מאי שבחא איהו למשה ולאהרן ומרים, דכתיב בהו (במדבר לג דברים לה) על פי יי', דאלין לא מיתו על ידי דההוא מלאך מחבלא, ואת אמרת, דכולי עלמא אינן דמיתו בארעא דישראל, לא מתין על ידוי דדא.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"א ע"ב]

אמר (דף קנ"א ע"ב) ליה, הכי הוא ודאי, ושבחא דמשה אהרן ומרים, הוה יתיר מכל בני עלמא, דאינן מיתו לבר מארעא קדישא, דמשה אהרן ומרים לבר מארעא קדישא מיתו, וכלהו מיתו על ידי דההוא מחבלא, בר אינן משה ואהרן ומרים, דלא מיתו אלא על ידי דקודשא בריך הוא. אבל אינן דמתין בארעא קדישא, לא מתין על ידי דההוא מחבלא, דהא ארעא קדישא לא קיימא ברשו אחרא, אלא ברשו דקודשא בריך הוא בלחודוי.

ועל דא פתיב, (ישעיה כו) יחיו מתיך נבלתי יקומון הקיצו ורננו שוכני עפר וגו'. יחיו מתיך, אלין דמתין בארעא קדישא, דאינן מתין דיליה, ולא מאחרא, דלא שלטא תמן סטרא אחרא כלל, ועל דא פתיב מתיך. נבלתי יקומון, אינן דמיתו בארעא נוכראה אחרא, על ידי דההוא מחבלא.

ועל דא אקרון נבלה, מה נבלה מטמאה במשא, אופא אינן דמתין לבר מארעא קדישא, מטמאין במשא. (נ"א במגע) ועל דא אינן נבלה. כל שחיטה דאיפסיל, אקרי נבילה, בגין שחיטה הא איהי מסטרא אחרא, ומיד דאיפסיל שריא עלה סטרא אחרא. ובגין דאיהי דיליה, ושריא עלה אקרי נבלה. ורזא דא (ס"א כשמו כן הוא) נבל הוא, (שמואל א כה) ונבל שמו ונבלה עמו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא בכל אתר דאיהו שריא, אקרי נבלה. מנוול דא לא שריא, אלא באתר פסילו, ועל דא שחיטה דאפסיל, הא דיליה הוא, ואקרי על שמייה. ובגין כך, מתין דאינון לבר מארעא קדישא, תחות רשו אחרא, ושריא עלייהו סטרא אחרא, אקרין נבלה.

הקיצו ורגנו שוכני עפר, שוכני דיירין דמיכין, ולא מתין. ומאן אינון. דמיכין דחברון, דאינון לא מתין, אלא דמיכין. ועל דא כתיב בהו גויעה, כמאן דגווע, ואית ביה קיומא לאנערא. אוף הכי אינון ד' זוגי דחברון, דמיכין אינון ולא מתין, וכלהו קיימו בקיומיהו באינון גופין דלהון, וידעי סתרין גניזין, יתיר משאר בני נשא. גניזין הוו תמן גו פתחא דגן עדן אינון גופין דלהון, ואלין אינון שוכני עפר. ועל דא כל אינון דנפקו נשמתייהו בארעא קדישא, לא נפיק על ידי דההוא מחבלא, ולא שלטא תמן, אלא על ידי דמלאכא דרחמי, דארעא קדישא קיימא בעדביה.

אתר אית בישובא, דלא שלטא ביה ההוא מחבלא, ולא אתייהיב ליה רשו לאעלא תמן, וכל אינון דדיירי תמן, לא מתין, עד דנפקין לבר מקרתא. ולית לה בר נש מפל דדיירין תמן, דלא מתין, וכלהו מתין פשאר בני נשא, אבל לאו במתא. מאי טעמא. בגין דלא יכלין למיתב תדיר במתא, אלא אלין נפקין, ואלין עאלין, ועל דא כלהו מתין.

מאי טעמא לא שלטא תמן ההוא מלאך מחבלא. אי תימא דלא קיימא ברשותיה, הא ארעא קדישא דלא קיימא ברשו אחרא, ומתין, בההוא אתר אמאי לא מתין. אי תימא בגין קדושה, לית אתר בקדושה בכל ישובא פגוונא דארץ ישראל. ואי תימא, בגין ההוא גברא דבני לה. כמה בני נשא הוו דזכותיהון יתיר מדיליה. אמר רבי יצחק, אנא לא שמענא ולא אימא.

אתו שאילו ליה לרבי שמעון, אמר לון, ודאי ההוא אתר לא שלטא עליה מלאך המות, וקודשא בריך הוא לא בעי דבההוא אתר ימות בר נש לעלמין, ואי תימא, דקדם לכן בההוא דוכתא, עד לא אתבני, מיתו ביה בני נשא, לאו הכי. אלא מיזמא דאתברי עלמא, אתתקן ההוא אתר, לקיימא, ורזא דרזין הכא, לאינון דמסתפלי ברזא דחכמתא.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ב ע"א]

כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, ברא ליה ברזא (מקץ ר"ד ע"א) דאתוון, ואתגלגלו אתוון, וברא עלמא, בגלופי דשמא קדישא. אתגלגלו אתוון, ואסחרו עלמא בגלופי וכד אתגלי ואתפשט עלמא ואתברי, והוו אתוון סחרן למברי, אמר קודשא בריך הוא דיסתיים ביו"ד, אשתארת את ט' (נ"א יתגלגלו אתוון, ואסחרו

זֹהַר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

עֲלָמָא בְּגִלּוּפָא דְשָׂמָא קְדִישָׁא וְכַד אֲתַגְלַגְלוּ אֲתוּוֹן וְהוּוּ סַחְרִין לְמַבְרִי, אֲמַרוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּי יִסְתֵּיִם בְּיוֹ"ד, אֲשֶׁתְּאֲרַת אֵת ט' בְּלַחֲוֹדְהָא) בְּהָהוּא דְּוִכְתָּא, (דף קנ"ב ע"א) תְּלִיא בְּאוּרָא, כִּיּוֹן דְּאֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּי יִסְתֵּיִם בְּיוֹ"ד, אֲשֶׁתְּאֲרַת אֵת טִי"ת בְּלַחֲוֹדְהָא תְּלִיא בְּאוּרָא עַל גְּבִי הָהוּא דְּוִכְתָּא טִי"ת, אִיהוּ אֵת, דְּנִהֲרִו חֲיִין, בְּגִין כְּךָ, מֵאֵן דְּחֲמִי טִי"ת בְּחֻלְמִיָּה, סִימְנָא טְבָא הוּא לִיָּה, וְחֲיִין אֲתַתְּקִנוּ לִיָּה. וְעַל דָּא בְּגִין דְּהוּוּ ט' תְּלִיא עַל גְּבִי הָהוּא אֲתַר, לָא שְׁלֻטָא בֵּיה מוֹתָא.

כַּד בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקִיָּמָא עֲלָמָא, זְרִיק חַד צְרוּרָא גּוּ מִיָּא, גְּלִיף בְּרוּא דְּע"ב (נ"א דכ"ב) אֲתוּוֹן, וּמִתְמָן שְׂאֲרֵי לְמִיָּהָד הָהוּא צְרוּרָא, וְלָא אֲשַׁכַּח אֲתַר לְאֲתַקִּיָּמָא בֵּיה, בַּר אֲרַעָא קְדִישָׁא, (נ"א בבי מקדשא) וּמִיָּא הוּוּ אֲזֻלִין אֲבִתְרִיָּה, עַד דְּמֻטָא הָהוּא צְרוּרָא תַּחֲוֹת הַמְּזֻבָּח, וְתַמָּן אֲשֶׁתְּקַע, וְאֲתַקִּיָּם כָּל עֲלָמָא.

וְאִי תִימָא, אִי הָכִי דְּבִתְהוּא אֲתַר שְׂרִיָּין חֲיִים, אֲמַאי לָא אֲתַבְּנִי תַמָּן בִּי מְקַדְשָׁא, לְמִיָּהָב חֲיִין לְיִתְבַּהָא. אֲלָא הָכָא בְּהַאי אֲתַר אֲתַקִּיָּם בְּגִין אֵת חַד דְּשְׂרִיא עֲלִיָּה. בְּבִי מְקַדְשָׁא כָּל אֲתוּוֹן כְּלָהוּ שְׂרָאן בֵּיה, וּבְהוּ אֲתַבְּרִי אִיהוּ בְּלַחֲוֹדִי, כְּגוּוֹנָא דְּכָל עֲלָמָא.

וְתוּ, דְּאֲרַעָא קְדִישָׁא (נ"א בבי מקדשא) יְהִיב חֲיִין וְכַפְרָה לְיִתְבַּהָא בְּהָהוּא עֲלָמָא, וְאֲתַר דָּא לָאוּ הָכִי, יְהִיב חֲיִין לְהָהוּא אֲתַר בְּהַאי (בראשית נ' ע"א, לקמן ר"ל ע"א) עֲלָמָא, וְלָא בְּעֲלָמָא דְּאֲתִי. וּבִי מְקַדְשָׁא בְּהַפּוּכָא מִתְמָן, בְּגִין דְּאִית חוּלְקָא לְיִשְׂרָאֵל בְּהָהוּא עֲלָמָא, וְלָא בְּעֲלָמָא דָּא. וְעַל דָּא קִיָּמָא בִּי מְקַדְשָׁא לְכַפְרָא חוּבִין, וְלְמַזְכֵּי לֶזֶן לְיִשְׂרָאֵל לְעֲלָמָא דְּאֲתִי.

תָּא חֲזִי, טִי"ת נִהֲרִו דְּחֲיִין בְּכָל אֲתַר, וְעַל דָּא פִּתַּח בְּהָ קְרָא כִּי טוֹב. דְּכַתִּיב, (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֵת הָאֹר בִּי טוֹב. מֵהַאי אֵת, (נ"א מאתר דא) עָרִיק מְלֹאכָא מַחְבְּלָא. לָא תִימָא עָרִיק, אֲלָא דְּלָא אֲתִיָּהִיב לִיָּה רְשׁוּ לָאֲעֵלָא תַמָּן.

אֵת דָּא מְשַׁנְיָא מֵאֵת ק', ק' לָא מְתִישְׁבָא (נ"א מאת ח', ח' לא מתיישבא) כָּלִל בְּדוּכְתָא בְּעֲלָמָא, וְסִימְנָד (תהלים קמ) אִישׁ לְשׁוֹן בַּל יִכּוֹן בְּאֲרִץ אֵת טִי"ת אֲתִישְׁבָא בְּכָל דְּוִכְתָּא, וְאֲתַתְּקִנַּת לְאֲתִישְׁבָא כְּדָקָא יְאוּת, וּבְגִין כְּךָ בְּכָל דְּוִכְתָּא דְּאֵת ט' תַמָּן, לִית יְשׁוּבָא לְאֵת ק' תַמָּן לְאֲתִישְׁבָא בֵּיה. וְעַל דָּא אֲתַר דָּא לָא שְׁלֻטָא בֵּיה כָּלִל סְטְרָא אַחְרָא, וְיְהִיב חֲיִים דְּהַאי עֲלָמָא לְיִתְבִי תַּחֲוֹתִיָּה דְּאֵת דָּא, וְלָא יְפוּק לְבַר, וְכַד נְפִיק לְבַר, אִית רְשׁוּ לְסְטְרָא אַחְרָא לְשְׁלֻטָאָה בֵּיה. כְּמָה דְּאֵת דָּא שְׁלֻטָא בְּאֲתַר דָּא, הָכִי נְמִי שְׁלֻטָא אֵת אַחְרָא בְּאֲתַר דְּגִיָּהֲנָם, וּמֵאֵן אִיָּהִי, (ק"פ ע"ב) אֵת ק'.

וּבְסִפְרָא דְּרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, הָכָא אִינּוֹן תְּרִין אֲתוּוֹן: ח', ט'. וְעַל דָּא לָא הוּוּ פְתִיבִין גּוּ אֲבְנֵי בּוּרְלָא, אֲבָנִין דְּאֲשְׁלָמוּתָא, וְשִׁבְטִין דְּיִשְׂרָאֵל, תְּרִין אֲתוּוֹן אֲלִין אֲתַמְנְעוּ מְנִיָּהוּ, בְּגִין דְּלָא יְהֵא רְשִׁים בְּגוּוִיָּהוּ ח"ט.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּאַתֵּר דְּבֵי מְקַדְּשָׁא תְּלִיין כָּל אֲתוּוֹן דְּאַלְפָּא בֵּיתָא, בְּרוּזין גְּלִיפִין דְּשִׁמְהוֹן קַדִּישִׁין, קְשִׁירִין, מְרַקְמִין עֲלֵיהּ, וְכָל עֲלָמָא דְלַעֲיִלָּא וְתַתָּא, כְּלָא בְּרוּזָא דְאֲתוּוֹן מִתְחַמְמִין (נ"א מתחקקון) וְגְלִיפָא, וְרוּזין דְקַדְּשָׁא (ס"א דשמא קדישא) עֲלָאָה, עֲלֵייהוּ אֲתַגְלִיף.

בְּמִשְׁכְּנָא אֲתַגְלִיפוּ וְאֲתַצְיִירוּ אֲתוּוֹן בְּדָקָא חֲזִי. דְּהָא בְּצִלְאֵל הוּוּ יָדַע חֲכַמְתָּא, לְצַרְפָּא אֲתוּוֹן דְאֲתַבְּרִיאוּ בְּהוּ שְׁמִיא וְאַרְעָא. וְעַל חֲכַמְתָּא דִּילֵיהּ, (נ"א דא) אֲתַבְּנִי מִשְׁכְּנָא עַל יְדֵיהּ, וְאֲתַבְּרִיר מִכָּל עַמָּא דִּישְׂרָאֵל. וְכַמְּה דְאִיהוּ אֲתַבְּרִיר לְעִילָא, הַכִּי בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ דִּיתַבְּרִיר לְתַתָּא. לְעִילָא פְתִיב, (שמות לא) רְאֵה קְרָאתִי בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל. לְתַתָּא (שמות לה) רְאוּ קְרָא יי' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל. וְשִׁמְיָה בְּרוּזָא עֲלָאָה אֲקָרִי הַכִּי בְּצִלְאֵל: בְּצִל אֵל. וּמֵאֵן אִיהוּ. דָּא צְדִיק. דְאִיהוּ יְתִיב בְּצִל אֵל, הַהוּוּ דְאֲקָרִי אֵל (לך לך ע"ז ע"א) עֲלִיוֹן. וְאִיהוּ יְתִיב פְּגוּוֹנָא דְהַהוּוּ אֵל. הַהוּוּ אֵל נְטִיל שִׁית סְטְרִין, הַהוּוּ צְדִיק נְטִיל לוֹן. אוּף הַכִּי, הַהוּוּ אֵל אֲנַהִיר לְעִילָא, הַאי צְדִיק אֲנַהִיר לְתַתָּא. הַהוּוּ אֵל, כְּלָלָא דְכְּלָהוּ שִׁית סְטְרִין. הַהוּוּ צְדִיק, כְּלָלָא דְכְּלָהוּ שִׁית סְטְרִין. בֵּן אוּרִי: בֵּן אוּר קַדְמָאָה, דְּבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ בְּעוּבְדָא דְבְּרָאשִׁית. בֵּן חוּר: בֵּן חִירוּ דְכְּלָא. דְּבַר אַחַר, בֵּן חוּר: בֵּן חוּר מִכָּל גּוּוּנִין. וְדָא אֲתַמְנִי לְמִטְּהָ יְהוּדָה, כְּלָא פְדָקָא יְאוּת.

[זהר חלק ב' - דף קנ"ב ע"ב]

כָּל גּוּוּנִין טְבִיין לְחַלְמָא, בַּר תְּכֵלָא, כְּמָה (קל"ט ע"א) דְאֲתַמַּר. בְּגִין דְאִיהוּ פְרַסְיָא, לְמִידֵן דִּינִין דְנַשְׁמַתִּין. וְהָא הַאי דְרַגָּא (נ"א חדא) חוּוּרָא אִיהוּ. אֲלָא בְשַׁעְתָּא דְקִיָּמָא בְּדִינֵי דְנַפְשָׁאן, כְּדִין אִיהוּ גּוּוֹן תְּכֵלָא. וְהָא (דף קנ"ב ע"ב) אוּקִימָנָא.

בְּשַׁעְתָּא דְחַמִּי בַר נֶשׁ לְהַאי גּוּוֹן, אֲדַכְּרַר בַּר נֶשׁ לְמַעַבְדַּ פְּקוּדֵין דְמֵאֲרִיָּה. כְּגוּוֹנָא דְנַחֲשׁ הַנַּחֲשֵׁת, בְּשַׁעְתָּא דְהוּוּ חֲמָאן לֵיהּ, הוּוּ דְחֲלִי מְקַמִּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, וּמִנְטְרִין גְּרַמִּיָּהוּ מִכָּל חוּבִין, וּבְשַׁעְתָּא דְהַהוּוּ דְחִילוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ סְלָקָא עֲלֵייהוּ, מִיד אֲתַסִּין. מֵאֵן גְּרִים לוֹן לְדְחֵלָא מְקַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, הַהוּוּ נַחֲשׁ, הַהִיא רְצוּעָה דְמִסְתַּפְּלֵן בְּהָ. אוּף הַכִּי תְכֵלָת (במדבר טו) וְרֵאשִׁיתם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֵת כָּל מִצְוֹת יי'. מֵהַהוּוּ דְחִילוּ דִּילֵיהּ, וְעַל דָּא תְכֵלָת בְּמִשְׁכְּנָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הַאי דְאָמַר מִר תְּכֵלָת פְּרַסְיָא דְדִינָא אִיהִי, וְכַד אִיהִי קִיָּמָא בְּגוּוֹנָא דָּא, כְּדִין אִיהִי פְרַסְיָא לְמִידֵן דִּינֵי נַפְשָׁאן. אִימְתִי אִיהִי בְּרַחֲמִי. אָמַר לֵיהּ, בְּשַׁעְתָּא דְכְּרוּבִים מְהַדְרִין אֲנַפִּיָּהוּ דָּא עִם דָּא, וּמִסְתַּכְּלֵן אֲנַפִּין בְּאַנְפִּין. פִּיּוֹן דְאִינּוֹן כְּרוּבִים מִסְתַּכְּלֵן אֲנַפִּין בְּאַנְפִּין כְּדִין כָּל גּוּוּנִין מִתְתַּקְּנוּ, וְאֲתַהֲפֵף גּוּוֹן תְּכֵלָא לְגּוּוֹן אַחְרָא. מִתְהֲפֵף גּוּוֹן יְרוּק, לְגּוּוֹן זָהָב. (נ"א חוור) וְעַל דָּא, בְּהַפּוּכָא דְגּוּוּנִין, אֲתַהֲפֵף מִדִּינָא לְרַחֲמִי, וְכֵן מִרַחֲמֵי לְדִינָא, וְכֵלָא בְּהַפּוּכָא דְגּוּוּנִין. כְּמָה דְמִסְדְּרִין יִשְׂרָאֵל תְּקוּנֵיהוּ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, הַכִּי קִיָּמָא כְּלָא, וְהַכִּי אֲתַסְדֵּר. וְעַל דָּא פְתִיב (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר, בְּאִינּוֹן גּוּוּנִין דְכְּלִילֵן דָּא בְּדָא, שְׁפִירוּ דְכְּלָהוּ.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

(חסר כאן) (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו'. רבי יצחק פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך וגו', כמה זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, וקריב לון לגביה מכל עמין, ובגינהון דישראל, יהיב מזונא ושבעא, לכל עלמא. ואלמלא ישראל, לא יהיב קודשא בריך הוא מזונא לעלמא, והשתא דישראל אינון בגלותא, על אחת כמה וכמה דנטלי מזונא על חד תרין. בזמנא דהווי ישראל בארעא קדישא, הוה נחית לון מזונא מאתר עלאה, ואינון יהבי חולק תמצית לעמין עובדי פוכבים, ועמין פלהו לא אתזנו אלא מתמצית. והשתא דישראל אינון בגלותא, אתהפך בגוונא אחרא.

מתל למלכא, דאתקין סעודתא לבני ביתיה, כל זמנא דאינון עבדי רעותיה, אכלי סעודתא עם מלכא, ויהבי לכלבי חולק גרמין למגרר. בשעתא דבני ביתיה לא עבדי רעותא דמלכא, מלכא יהיב כל סעודתא לכלבי, וסליק לון גרמי.

כגוונא דא, כל זמנא דישראל עבדי רעותא דמאריהון, הא על פתורא דמלכא אינון אכלי, וכל סעודתא אתתקן להון. ואינון, מההוא חדוה דלהון, יהבי גרמי דאיהו תמצית לעובדי פוכבים. וכל זמנא דישראל לא עבדי רעותא דמאריהון, אזלי בגלותא, והא סעודתא לכלבי, ואסתלק לון תמצית (יחזקאל ד) פכה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים, דהא תמצית דגעוליהון אכלי. ווי לברא דמלכא, דיתייב ומצפה לפתורא דעבדא, מה דאשתאר מגו פתורא איהו אכיל.

סדר הלימוד ליום ז שבט [יום 125 בשנה]

דוד מלכא אמר, (תהלים כג) תערוך לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רויה. תערוך לפני שלחן, דא סעודתא דמלכא. נגד צוררי, אינון פלבי דיתבי קמי פתורא, מצפאן לחולק גרמין, ואיהו יתיב עם מלכא בענוגא דסעודתא בפתורא.

דשנת בשמן ראשי, דא רישא דסעודתא, דכל משחא, ושמונא, ותקון סעודתא, אתייהיב בקדמיתא לרחימא דמלכא. מה דאשתאר, לבתר אתייהיב לכלבי, ולאינון פלחי פתורא. כוסי רויה, מליא פסא קמי רחימא דמלכא תדיר, דלא יצטריך למשאל. ועל רזא דא, הווי ישראל תדיר, עם שאר עמין.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ג ע"א]

רבי חייא הוה אזיל לגבי דרבי שמעון לטבריה, והווי עמיה רבי יעקב בר אידי, ורבי ייסא זעירא, עד דהווי אזלי, אמר רבי ייסא לרבי חייא, תימיה מה דכתיב, (מלכים א ב) ולבני ברזילי הגלעדי תעשה חסד והיו באוכלי שלחנה וגו'. אי הכי כל טיבו וקשוט, למיכל על פתוריה ולא יתיר, מדקאמר הכא והיו באוכלי שלחנה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותו, לאו יקרא דמלפא איהו, למיכל בר נש אחרא (דף קנ"ג ע"א) על פתוריה דמלפא, ולא אצטרדיך דא, אלא מלפא בלחודוי, וכלהו רברבנוהי סחרניה, לתתא מניה.

אמר רבי חייא לא שמענא בהאי מידי, ולא אימא. אמר ליה לרבי יעקב בר אידי, ואת שמעת בהאי מידי. אמר ליה, אתון דינקין בכל יומא מדבשא דמשחא עלאה, לא שמעתון, כל שפן אנא. אמר ליה לרבי ייסא, ואת שמעת מידי בהאי. אמר ליה אף על גב דאנא רביא ומיומין ועירין אתינא לגבייכו, ולא זכינא מקדמת דנא, אנא שמענא.

פתח ואמר (תהלים קלו) נותן לחם לכל בשר פי לעולם חסדו. מאי קא חמא דוד דסיום הללא רבא, סיים הכי בהאי קרא. אלא תלת שליטין אינון לעילא, דקודשא בריך הוא אשתמודעא בהו, ואינון רזא יקרא דיליה, ואלין אינון: מוחא, ולבא, וכבדא. ואינון בהפוכא דהאי עלמא. לעילא, מוחא נטיל ברישא, ובתר יהיב ללבא, ולבא נטיל ויהיב לכבדא, ולבתר כבדא יהיב חולק לכל אינון מקורין דלתתא, כל חד וחד פדקא חזי ליה. לתתא, כבדא נטיל ברישא, ולבתר איהו מקרב כלא ללבא, ונטיל לבא שפירו דמיכלא. פיון דנטיל, ואתתקף מההוא תקפא ורעו דקא נטיל, יהיב ואתער לגבי מוחא. ולבתר אהדר כבדא, ופליג מזונא לכל מקורין דגופא. (ביומא דבר נש אתער בתעניתא, אתער לעילא כגוונא ההוא ממש, וביומא דשבעא, לאו הכי)

ביומא דתעניתא, בר נש מקרב מיכלא ומשתיא לגבי כבדא עלאה, ומאי איהו מקרב. חלביה ודמיה ורעותיה. ההוא כבדא נטיל כלא ברעותא. פיון דכלא איהו לגביה, נטיל ומקרב כלא לקמי לבא, דאיהו רב ושלט עליה. פיון דלבא נטיל ואתתקף ברעוא, מקרב כלא לגבי מוחא, דאיהו שליטא עלאה על כל גופא, לבתר אהדר כבדא ומפלג חולקין לכל אינון מקורין ושייפין דלתתא. בזמנא אחרא, כד (ד"א כלא) מוחא נטיל בקדמיתא, ולבתר יהיב ללבא, ולבא יהיב לכבדא, וכבדא יהיב לכלהו מקורין ושייפין דלתתא, ולבתר כד בעי לפלגא מזונא להאי עלמא, ברישא יהיב ללבא, דאיהו מלפא די בארעא. ופתורא דמלפא, אתער בקדמיתא מפל שאר בני עלמא.

זכאה איהו, מאן דהוי בחושבנא דפתורא דמלפא, דהא אשתמודעא לאוטבא ליה בההוא טיבו דלעילא. (ובגיני כד) ודא איהו טיבו וקשוט, דעבד דוד לבני ברזילי, דכתיב והיו באכלי שלחנה. ואי תימא דבשלחנא דמלפא, אכיל בר נש אחרא בר מניה. לא. אלא מלפא אכיל ברישא, ובתר כל עמא. ואינון דאכלי עם

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מִלְכָּא, בְּשַׁעְתָּא דְּאִיהוּ אָכִיל אֵינּוֹן דְּחַבִּיבִין עָלֶיהָ מִכְּלָהוּ, וְאֵינּוֹן אֲתַמְנּוֹן מִשְׁלַחְנָא דְּמִלְכָּא.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב, (שמואל ב ט) עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תִּמְיֵד הוּא אוֹכֵל. בְּגִין דְּכָל מְזוֹנָא דִּילֵיהּ, לָא עֵבִיד חוֹשְׁבָנָא אַחְרָא, אֶלָּא עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ, דְּמִתְמַן הוּא אֲתִי מְזוֹנָא וּמִיכְלָא דִּילֵיהּ. וְדָא אִיהוּ עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תִּמְיֵד הוּא אוֹכֵל. אֲתָא רַבִּי חֲזִיא, וּנְשָׁקִיה עַל רִישִׁיהּ, אָמַר לֵיהּ רַבִּיא אַנְתָּ, וְחִכְמָתָא עֲלָאָה שְׂרִיא בְּלַבָּךְ. אֲדַהֲכִי, חֲמוּ לֵיהּ לְרַבִּי חֲזִקִיָּה דְּהוּא אֲתִי. אָמַר לֵיהּ רַבִּי חֲזִיא, וְדָאִי בְּחַבְרוּתָא דָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְחַבֵּר עֲלָנָא, דְּהָא מְלִין חֲדַתִּין דְּאוּרִייתָא יִתְחַדְתּוֹן הֲכָא.

יִתְבוּ לְמִיכָל. אָמְרוּ, כָּל חַד וְחַד לִימָא מְלִי דְּאוּרִייתָא בְּהַאי סְעוּדָתָא, אָמַר רַבִּי יִיסָא, סְעוּדַת עֲרָאִי אִיהִי, וְעַם כָּל דָּא סְעוּדָה אֶקְרִי. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּהַאי אֶקְרִי סְעוּדָתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַהֲנִי מִינָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְיָ, דְּהָא מְלִין דְּאוּרִייתָא יִסְחָרוֹן לְהַאי אֲתָר.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ג ע"ב]

פְּתַח רַבִּי חֲזִיא וְאָמַר, (דברים ח) וְאֶכְלֶתָּ וְשִׁבַּעְתָּ וּבִרְכַתָּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּגְו'. וְכִי עַד לָא אָכִיל בַּר נֶשׁ לְשִׁבְעָא, וְיִתְמְלִי כְּרִיסִיהּ, לָא יִבְרַךְ לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (ד"א ל"ג אי הכי) (דף קנ"ג ע"ב) בְּמַאי נּוֹקִים וְאֶכְלֶתָּ וְשִׁבַּעְתָּ, וּבִתֵּר וּבִרְכַתָּ. אֶלָּא אֶפִּילוּ לָא יִיכּוֹל בַּר נֶשׁ אֶלָּא כְּזִית, וְרַעוּתִיהּ אִיהוּ עָלֶיהָ, וְיִשׁוּי לֵיהּ לְהַהוּא מִיכְלָא עֶקְרָא דְּמִיכְלִיהּ, שְׁבַעָא אֶקְרִי. דְּכְתִיב, (תהלים קמה) פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן. לְכָל חַי אֶכִּילָהּ לָא כְּתִיב, אֶלָּא רְצוֹן. הַהוּא רַעוּתָא דְּשׁוּי עַל הַהוּא מִיכְלָא, שְׁבַעָא אֶקְרִי, וְאֶפִּילוּ דְּלִית קָמִיהּ דְּבַר נֶשׁ אֶלָּא הַהוּא זַעִיר בְּכְזִית, וְלֹא יִתִּיר הָא רַעוּתָא דְּשְׁבַעָא שׁוּי עָלֶיהָ. וּבְגִין כֵּן, וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן, רְצוֹן כְּתִיב, וְלֹא אֶכִּילָהּ. וְעַל דָּא וּבִרְכַתָּ וְדָאִי, וְאֲתַחֲיִיב בַּר נֶשׁ לְבִרְכָּא לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין לְמִיָּהּ חֲדוּהָ לְעִילָא.

פְּתַח רַבִּי חֲזִקִיָּה, בְּהַאי קָרָא אֲבַתְרִיהּ וְאָמַר, וְאֶכְלֶתָּ וְשִׁבַּעְתָּ. מִהֲכָא, דְּשַׁכּוֹר שְׂרִי לֵיהּ לְבִרְכָּא בְּרַכְתָּא דְּמְזוֹנָא, (ויגש ר"ז ע"ב) מַה דְּלִית הֲכִי בְּצִלוֹתָא. דְּצִלוֹתָא לָאוּ הֲכִי, דְּהָא צִלוֹתָא מְעִלָּא בְּלֹא אֶכִּילָהּ אִיהִי, מַאי טַעְמָא, בְּגִין דְּצִלוֹתָא סִלְקָא לְעִילָא לְעִילָא, אֲתָר דְּלִית בֵּיהּ לָא אֶכִּילָהּ וְלֹא שְׁתִּיהּ. וְעַל דָּא תְּנִינּוּ, עֲלֵמָא דְּאֲתִי לִית בֵּיהּ אֶכִּילָהּ וְשְׁתִּיהּ וְכו'.

אֲבַל שְׂאָר דְּרַגִּין דְּלִתְתָּא אִית בְּבִרְכַתָּ מְזוֹנָא, אֲשַׁתְּכַח גְּוּוֹנָא אַחְרָא וּמְעִלָּא, הַהוּא בְּרַכְתָּא דְּאֲשַׁתְּכַח בְּשִׁבְעָא. בְּגִין דְּבִרְכַתָּ מְזוֹנָא, אִיהִי בְּאֲתָר דְּאִית בֵּיהּ אֶכִּילָהּ וְשְׁתִּיהּ, וּמִנִּיהּ נִפְק מְזוֹנָא וְשִׁבְעָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא אֲצִטְרִיךְ לְאַחְזוּאָה קָמִיהּ שְׁבַעָא וְחֲדוּהָ. (ובגין כך האי איהו אתר דאית ביה אכילה ושתייה ומניה נפיק מזונא לתתא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואצטרך לאחזאה קמיה שבעא וחדוה) באַתַר דְצְלוֹתָא, לָאוּ הֲכִי, דְהָא סְלָקָא יִתִיר
לְעִילָא לְעִילָא וְעַל דָּא, שְׁפוּר לָא יִצְלִי צְלוֹתָא. בְּבִרְכַת מְזוּנָא, שְׁפוּר שְׂרִי לִיה
לְבִרְכָא בְרַכַת מְזוּנָא. מִשְׁמַע מֵהָאֵי קָרָא, דְכְתִיב וְאָכַלְתָּ וְשִׁבַעְתָּ וּבִרְכַת. וְאָכַלְתָּ: זֹ
אֲכִילָה. וְשִׁבַעְתָּ: זֹ שְׁתִּיָּה דְהָא שְׁבַעָא, בְּחִמְרָא אִיהִי רֵוִי. חִמְרָא שְׁבַעָא וְדָאֵי, וְדָא
אִיהוּ שְׁפוּר. דְכְתִיב וּבִרְכַת אֶת דֵּיִיקָא, דְמִשְׁמַע דְבִרְכַת מְזוּנָא אֲצִטְרִיךְ חֲדוּה
וְשִׁבַעָא. עַל הָאֲרִיץ הַטּוֹבָה. מֵאֵי טוֹבָה. שְׁבַעָא. כְּמָה דָּאֵת אֲמַר, (ירמיה מה) וַנִּשְׁבַּע
לָחֶם וְנִהְיָה טוֹבִים בְּגִין כֶּךָ אֲצִטְרִיךְ חֲדוּה וְשִׁבַעָא.

פְּתַח רַבִּי יִיסָא וְאֲמַר (שמות כה) וְעֲשִׂיתָ שְׁלַחַן עֲצֵי שִׁטִּים וְגו', שְׁלַחַן דָּא אִיהוּ
קִיִּימָא לְגוּ בְּמִשְׁכַּנָּא. וּבִרְכַתָּא דְלְעִילָא שְׂרִיא עָלֶיהָ, וּמִנִּיהָ נִפְיָק מְזוּנָא לְכָל עֲלָמָא.
וְשְׁלַחַן דָּא לָא אֲצִטְרִיךְ לְמַהוּי בְּרִיקְנִיָּא, אֲפִילוּ רְגַעָא חֲדָא, אֲלָא לְמַהוּי עָלֶיהָ
מְזוּנָא, דְהָא בְּרַכַתָּא לָא אֲשַׁתְּכַח עַל אֲתַר רִיקְנִיָּא. וּבְגִין כֶּךָ אֲצִטְרִיךְ לְמַהוּי עָלֶיהָ
נְהַמָּא תְדִיר, דְלַהוּי תְדִיר בְּרַכַתָּא עֲלָאָה מִשְׁתַּכְּחָא בֵּיה, וּמְגוּ הַהוּא שְׁלַחַן, נִפְיָק
בְּרַכָּאן וּמְזוּנֵי לְכָל שְׂאָר פְּתוּרֵי דְעֲלָמָא, דָּאֵת בְּרַכָּאן בְּגִינֵיהָ.

שְׁלַחַן דְכָל בַּר נִשְׁ אֲצִטְרִיךְ לְמַהוּי הֲכִי קִמִּיהָ, בְּשַׁעְתָּא דְקָא מְבַרַךְ לִיה לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְתִשְׂרִי עָלֶיהָ בְּרַכַתָּא מְלַעִילָא, וְלָא יִתְחַזֵּי בְּרִיקְנִיָּא, דְהָא בְּרַכָּאן
דְלְעִילָא לָא שְׂרִיין בְּאֲתַר רִיקְנִיָּא, דְכְתִיב, (מלכים ב ד) הַגִּידִי לִי מָה יֵשׁ לְכִי בַּבַּיִת,
וְהָא אוּקְמוּהָ חֲבַרִיָּא. שְׁלַחַן דְלָא אֲתַמַּר עָלֶיהָ מְלִי דְאוּרִיָּתָא, (בס"א אינו, ולא בריך
על ההוא מזונא לקודשא בריך הוא) עָלֶיהָ פְּתִיב, (ישעיה כח) פִּי כָל שְׁלַחֲנוֹת מְלָאוּ קִיא
צוּאָה בְּלֵי מְקוּם. וְאֲסוּר לְבִרְכָא עַל הַהוּא שְׁלַחַן.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ד ע"א]

מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְאִית שְׁלַחַן, וְאִית שְׁלַחַן. שְׁלַחַן אִיהוּ דְקָא מְסַדְרָא קִמִּיהָ
דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעִילָא, וְאִיהוּ קִיִּימָא תְדִיר לְסַדְרָא בֵּיה פְּתַגְמֵי אוּרִיָּתָא,
וְלָא אֲכַלְלָא בֵּיה אֲתוּוֹן דְמְלִי דְאוּרִיָּתָא, (בס"א אינו, דא הוא ברכתא דמזונא, דאית
פסוקי ומלי דאורייתא ואינון אתוון דמלי אורייתא אתכלילן ביה בההוא שלחן)
וְאִיהוּ לְקִיט לֹוֹן לְגַבִּיהָ, וְכִלִּיל כְּלָהוּ בְּגוּיָהּ, וּבְהוּ אֲשַׁתְּלִים, וְחַדִּי, וְאִית לִיה חֲדוּה.
וְעַל שְׁלַחַן דָּא פְּתִיב, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנַי יִי, לְפָנַי יִי, וְלָא (ק"ב ע"ב)
מְלַפְנֵי יִי. שְׁלַחַן אַחְרָא אִית, דְלָא אִית בֵּיה חוּלְקָא דְאוּרִיָּתָא, וְלִית לִיה חוּלְקָא
בְּקִדּוּשָׁה דְאוּרִיָּתָא, וְהַהוּא שְׁלַחַן אַקְרִי קִיא צוּאָה, וְדָא אִיהוּ בְּלֵי (דף קנ"ד ע"א)
מְקוּם, דְלִית לִיה חוּלְקָא בְּסַטְרָא דְקִדּוּשָׁה כְּלָוּם.

בְּגִין כֶּךָ, שְׁלַחַן דְלָא אֲתַמַּר עָלֶיהָ מְלִי דְאוּרִיָּתָא, אִיהוּ שְׁלַחַן דְקִיא צוּאָה. אִיהוּ
שְׁלַחַן דְטַעוּא אַחְרָא. לִית בְּהַהוּא שְׁלַחַן חוּלְקָא בְּרִזָּא דְאֲלָהָא עֲלָאָה. שְׁלַחַן דְמְלִי
אוּרִיָּתָא אֲתַמַּרוּ עָלֶיהָ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל הַהוּא שְׁלַחַן, וְשׁוּי לִיה לְחוּלְקִיָּה.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר וְתִקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

וְלֹא עוֹד, (ר"ג ע"ד, רכ"ג ע"א) אֲלֵא סוּרֵי"א רַב מְמַנָּא, נְטִיל כָּל אֵינּוֹן מְלִין, וְשׁוּי דִּיִּקְנָא דִּהְהוּא שְׁלַחַן קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכָל אֵינּוֹן מְלִין דְּאוּרֵייתָא דְּאִתְמַרוּ עֲלֵיהּ, סְלִקִין עַל הֵהוּא פְּתוּרָא, וְאִתְעֵטַר (ס"א וְאִתְעַתַּד) קָמִי מְלִכָּא קְדִישָׁא. מְשֻׁמַּע דְּכִתִּיב זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנַי יי' דְּאִתְעֵטַר (ס"א דְּאִתְעַתַּד) קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׁלַחַן דְּבַר נֶשׁ, קָיִימָא לְדַכְּאָה לִיהּ לְבַר נֶשׁ, מְכַל חוּבוּי. זַכָּאָה אִיהוּ, מֵאֵן דְּאֵלִין תְּרִין קָיִימִין עַל פְּתוּרֵיהּ. מְלִי דְּאוּרֵייתָא. וְחוּלְקָא לְמַסְכְּנִין, מֵהֵהוּא שְׁלַחַן.

כַּד סְלִקִין הֵהוּא פְּתוּרָא מְקַמֵּיהּ דְּבַר נֶשׁ, תְּרִין מְלִאכִין קְדִישִׁין אֲזַדְמַנְן תַּמּוּן, חַד מִימֵינָא, וְחַד מְשֻׁמַּאֲלָא. חַד אָמַר דָּא אִיהוּ שְׁלַחַן דְּמְלִכָּא קְדִישָׁא, דְּפִלְגְנִיא קָא מְסִדֵּר קָמֵיהּ, מְסִדֵּר יְהֵא תְדִיר פְּתוּרָא דָּא, בְּבִרְכָּאֵן עֲלֵאִין, וּמְשַׁחַא וּרְבּוּ עֲלָאָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִשְׂרֵי עֲלוּי. וְחַד אָמַר, דָּא אִיהוּ שְׁלַחַן דְּמְלִכָּא קְדִישָׁא, דְּפִלְגְנִיא קָא מְסִדֵּר קָמֵיהּ, דָּא פְּתוּרָא דִּי עֲלָאִי וְתַתָּאִי יְבָרְכוּן לִיהּ, מְסִדֵּר יְהֵא הֵא פְּתוּרָא קָמִי עֲתִיק יוֹמִין, בְּהֵאִי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְּאִתֵּי.

רַבִּי אַבְא, כַּד הוּוּ סְלִקִין פְּתוּרָא מְקַמֵּיהּ, הוּוּ חֲפִי לִיהּ, וְהוּוּ אָמַר סְלִיקוּ הֵאִי פְּתוּרָא בְּצַנִיעוּן, דְּלֵא יְהֵא בְּכַסּוּפָא קָמִי שְׁלוּחֵי מְלִכָּא. שְׁלַחַן דְּבַר נֶשׁ זָכִי לִיהּ לְעֲלָמָא דְּאִתֵּי, וְזָכִי לִיהּ לְמִזּוּנָא דְּהֵאִי עֲלָמָא, וְזָכִי לִיהּ לְאַשְׁתַּמּוּדְעָא לְטַב קָמִי עֲתִיק יוֹמִין, וְזָכִי לִיהּ לְאַתּוּסְפָּא חִילָא וּרְבּוּ בְּאַתֵּר דְּאַצְטְרִיךְ. זַכָּאָה אִיהוּ חוּלְקֵיהּ דִּהְהוּא בַּר נֶשׁ, בְּהֵאִי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאִתֵּי.

רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, כְּתִיב (שְׁמוּאֵל א' י') וַיְהִי כָּל יוֹדְעוּ מֵאַתְמוּל שְׁלֹשִׁים וָגו', הַגִּם שְׁאוּל בְּנִבְיָאִים. וְכִי שְׁאוּל בְּחִיר יי' מִקְדָּמַת דְּנָא הוּוּ, דְּכִתִּיב, (שְׁמוּאֵל א' י') הִרְאִיתֶם אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ יי', אֲשֶׁר בּוֹחֵר בּוֹ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ מִקְדָּמַת דְּנָא. וּבְשַׁעֲתָא דְּאַתָּא וְעָאֵל בֵּין נְבִיאִי וְאַתְנַבִּי בִּינֵיהוּ, אָמַאי תּוּוּהוּ.

אֲלֵא, כַּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִתְרַעֵי בֵּיהּ, לֹא אִתְרַעֵי בֵּיהּ אֲלֵא לְמַלְכוּ, אָבֵל לְנְבוּאָה לֹא. דִּהֵא תְרִין אֵלִין, לֹא אִתְמַסְרוּ כְּחָדָא בְּבַר נֶשׁ בְּעֲלָמָא, בַּר מְמַשָּׁה מֵהֵימְנָא עֲלָאָה, דְּזָכָה לְנְבוּאָה וּמְלָכוּ כְּחָדָא, וְלֹא אִתֵּיהֵיב לְבַר נֶשׁ אַחְרָא תְרוּוּיָהּ כְּחָדָא.

וְאִי תִימָא, הָא שְׁמוּאֵל דְּזָכָה לְתְרוּוּיָהּ, לְנְבוּאָה וּמְלָכוּ. לָאוּ הָכִי. לְנְבוּאָה זָכָה, דְּכִתִּיב, (שְׁמוּאֵל א' ג') וַיִּדַע כָּל יִשְׂרָאֵל מִדֶּן וְעַד בְּאֵר שֶׁבַע כִּי נֶאֱמַן שְׁמוּאֵל לְנְבִיא. לְנְבִיא וְלֹא לְמַלְךְ. נְבִיא וְדִיִּין הוּוּ, דְּאִי מְלָךְ הוּוּ, לֹא שְׁאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מְלָךְ. אָבֵל אִיהוּ לֹא הוּוּ אֲלֵא נְבִיאָה מֵהֵימְנָא, וְהוּוּ דָּאִין דִּינְהוּן דִּישְׂרָאֵל, דְּכִתִּיב, (שְׁמוּאֵל א' ז') וּשְׁפֹט אֶת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא כַּד הוּוּ שְׁאוּל בְּנְבוּאָה, תּוּוּהוּ עֲלֵיהּ.

וְאִי תִימָא, אָמַאי שְׂרָא עֲלֵיהּ נְבוּאָה, הוּאֵיל וְזָכָה לְמַלְכוּ. אֲלֵא תְרוּוּיָהּ לֹא זָכָה בְּהוּ כְּחָדָא. (וּבִגִּין (נ"א דְּנְבוּאָה) דְּמַלְכוּ יְהֵיב לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאוּדִי לִיהּ עֲלָה

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

עד לא הוי מלכא) ובגין דמלכו אתישב על אתערותא דרוח קדשא, הוה באתערו דנבואה קדם לכן. אבל פד סליק למלכו, לא הוה ביה נבואה, אלא אתערו דרוח סכלתנו, למידן קשוט, אתער עליה, דהכי אתחזי למלכא. ובעוד דהוה גו אינון נביאי, שרא עליה נבואה, לבתר דאתפרש מנייהו, לא הוה ביה נבואה.

ואנא, מאן יהיב לי אתערותא דרוח קדשא, למהוי בגו נביאי מהימני, תלמידי דרבי שמעון בן יוחאי, דעלאין ותתאין ועין מניה, כל שפן אנא, למהוי ביניכו.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ד ע"ב]

פתח ואמר, ועשית (שמות כה) שלחן וגו'. שלחן דא איהו לתתא, לשואה עליה לחם דאפיא מאן עדיף דא מן דא, לחם או שלחן. אי תימא דכלא (דף קנ"ד ע"ב) איהו חד. הא (ס"א אי תימא לחם עדיף דהא) שלחן מתסדרא לגבי ההוא לחם. ותו, שלחן לתתא ולחם עליה. לאו הכי, אלא שלחן איהו עקרא, בסדורא דיליה, לקבלא ברפאן דלעילא ומזונא לעלמא. ומרוא דהאי שלחן, נפיק מזונא לעלמא כמה דאתיהיב ביה מלעילא.

וההוא לחם, איהו איבא ומזונא דקא נפיק מהאי שלחן לאחזאה דהא משלחן דא, נפקי פרין ואבין ומזונא לעלמא. אי לא אשתכח פרי, ענבין דאינון איבא דנפקי מניה, לא יהון משתכחין. אי אילנא לא יהא, איבא לא ישתכח בעלמא, בגין פה, שלחן איהו עקרא, מזונא דנפיק מניה, איהו ההוא לחם הפנים.

וכהני הוו לקטי איבא דשלחן מערב שבת לערב שבת, (ד"א משבת לשבת) לאחזאה דהא מזונא עלאה נפיק מגו ההוא דשלחן. בגין ההוא לחם דהוה לקטי כהני, אתברכא כל מזונא ומזונא דאכלי ושתאן, דלא לקטרגא בהו יצר הרע, דהא יצר הרע לא אשתכח, אלא מגו מיכלא ומשתיא. הדא הוא דכתיב, (משלי ל) פן אשבע וכחשתי וגו', דמגו מיכלא ומשתיא יצר הרע מתרבי במעוי דבר נש.

לחם דא, מזונא דקא נפיק מגו שלחן, מברך מזונא דכהני, דלא ישתכח בהו מקטרגא לקטרגא לון, למפלח בלבא שלים לקודשא בריך הוא. ודא אצטריך לכהני יתיר מפל עלמא. ובגין פה, שלחן איהו עקרא, ואיבא ומזונא דקא נפיק מניה, איהו ההוא לחם.

שלחן דא, אצטריך סדורא דיליה לאתתקנא, בסטרא דצפון, דכתיב והשלחן תתן על צלע צפון. מאי טעמא. בגין דמתמן שירותא דחדות. שמאלא נטיל מימינא תדיר בקדמיתא, ולבתר איהו אתער לגבי נוקבא, ובתר קריבת ליה ימינא לגביה, ואתדבקת ביה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מים אינון מימינא, ואיהו חדוה, מיד יהיב לשמאלא, ואתדבקו ביה אינון מים, וחדאן ליה. ובתר אתכליל איהו לימינא, ואתער לנוקבא בהווא חדוה. וסימנך, מאן דנטיל מיא בידיה מינא במאנא, קדמאה לארקא מיא בשמאלא איהו, ולא משמאלא לימינא, דהא מיא מימינא נטיל לון שמאלא.

ובגין כך מיא לא אשתכחו, אלא מסטרא דשמאלא. פיון דנטילו מיא לגביה, הא אתערו לגבי נוקבא באינון מים. ועל דא גבורות גשמים תנינו. ובגין כך והשלחן תתן על צלע צפון, דמהווא סטר איבין אשתכחו ביה יתיר, מסטרא אחרא. באתערו דחדוה דיליה בקדמיתא, כמה דאת אמר (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי לבתר וימינו תחבקני.

שלחן דבר נש אצטריך לאשתכחא בנקיותא דגופא, דלא יתקרב למיכל מזונא דיליה, אלא בנקיותא דגרמיה. ועל דא אצטריך בר נש, לפנאה גרמיה בקדמיתא, עד לא ייכול מזונא דשלחנא דכיא, דהווא מזונא דאתקין ליה, ביה אתרעי קודשא בריך הוא, בגין דלא יתקרב על ההוא שלחן קיא צואה, דאיהו מרוא דסטרא אחרא וסטרא אחרא לא יקבל מהווא מזונא דשלחן דא כלום.

לבתר דאכיל בר נש, ואתענג, אצטריך למיהב חולקא דתמצית להווא סטרא. ומאן איהו. מים אחרונים. ההוא וזהמא דידין, דאצטריך למיהב להווא סטרא, חולקא דאצטריך ליה. ועל דא ודאי אינון חובה, חובה אינון, ובאתר דחובה שריין. ואיהו חיובא על בר נש, למיהב ליה חולקא דא. ועל דא לא אצטריך לברכא כלל, דהא ברכה לאו איהו בהווא סטרא.

ובגין כך אצטריך בר נש, דלא יהיב מזונא דעל גבי פתוריה, להווא קיא צואה, וכל שפן במעוי, וכל שפן דאיהו דכיו (טב) לבר נש ובריאו ותקונא דגופיה. ועל דא, שלחן איהו למיכל ביה בדכיו, כמה דאתמר.

שלחן דא דקיימא בבי מקדשא, בגין לאשתכחא ביה מזונא, ולאפקא מניה מזונא, ועל דא אפילו (דף קנ"ה ע"א) רגעא חדא, לא (קל"ו ע"א) אצטריך לקיימא בריקניא. שלחן אחרא, איהו שלחן דריקניא, ולא אצטריך למיהב ליה דוכתא באתר קדישא. ועל דא, שלחן דמקדשא, אפילו רגעא חדא לא יתיב בלא מזונא. ויצטריך דלא ישתכח אתר גריע, דהא ברכתא דלעילא לא משתכחא באתר גריע, דא שלחן דקמיה דקודשא בריך הוא. שלחן דבר נש דקא מברך עליה לקודשא בריך הוא, אוף הכי לא אצטריך למהוי בריקניא, דהא לית ברכתא באתר ריקניא.

נהמי דעל גבי שלחן דקודשא בריך הוא, אינון תריסר. והא אוקימנא רזא דנהמי, דאינון רזא דפנים. ועל דא אקרי לחם הפנים, דהא מזונא וספוקא דעלמא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאינון פנים עלאין קאתיאי. ובגין כך, לחם דא, איהו פנימאה דכלא, איהו ברוא עלאה, כדקא יאות.

לחם הפנים, מיכלא דאינון פנים, מזונא וספוקא דנפיק לעלמא, מנייהו אתי, ושריא על ההוא פתורא, ובגין דשלחן דא, מקבלא מזונא וספוקא מאינון פנים דלעילא, ואיהי אפיקת מזונין וספוקין מאינון פנים פנימאין, ומזונא דאפיקת, איהו ההוא לחם, כדקאמרן, חום הוה מתקרב, וחום הוה מתעדי מתמן, והא אוקמוה, דכתיב, (שמואל א כא) ביום הלקחו ובגין שלחן דא אית לבר נש לנטרא רזין דשלחן דיליה בכל אינון גוויין כדקאמרן.

רבי אלעזר פתח ואמר, (קהלת ט) בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל תא חזי, קודשא בריך הוא ברא ליה לבר נש ברוא דחכמתא, ועביד ליה באומנותא סגי, ונפח באפוי נשמתא דחיי, למנדע ולאסתכלא ברוזין דחכמתא, למנדע ביקרא דמאריה, כמה דאת אמר, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו.

ולכבודי בראתיו דייקא, ורוא דא ולכבודי בראתיו אוליפנא, דהא כבוד דלתתא רוא דכורסייא קדישא לא (נח נ"ח ע"ב) אתתקן לעילא, אלא מגו תקונא דבני עלמא. כד אינון בני נשא, זכאין וחסידין, וידעי לתקנא תקוני, הדא הוא דכתיב ולכבודי בראתיו. בגין דהאי כבודי, לתקנא ליה בעמודין תקיפין, ולקשטא ליה בתקונא וקשוטא דלתתא, בגין דהאי כבודי יסתלק, (ביקרא) בזכו דצדיקיא די בארעא.

בגין כך בראתיו. כגוונא דכבוד עלאה, דתקונין אלין ביה. (צ"ע ועיין ר"ח ע"א, קצ"ח ע"ב) בריאה לסטר שמאלא יצירה בימינא כמה דאת אמר יוצר אור ובורא חשך עשיה באמצעיתא כמה דאת אמר אני יי עשה כל וכתוב וכתוב עושה שלום ובורא רע וכתוב עושה שלום במרומי ועל דא בראתיו יצרתיו אף עשיתיו כתקונא עלאה. ועל דא, הואיל ואדם איהו בארעא, ואית ליה לתקנא ההוא כבודי עבדית ביה תקונין דכבוד עלאה, דאית ביה אוף הכי בריאה, ועל דא בראתיו.

בההוא כבוד עלאה, אית ביה יצירה, ועל דא יצרתיו, תקונא דא יתבית ביה באדם, למהוי איהו בארעא, כגוונא דההוא כבוד עלאה. בההוא כבוד עלאה, אית ביה עשייה, ועל דא אוף הכי בבר נש, כתיב עשיתיו, למהוי איהו כגוונא דההוא כבוד עלאה, דמתקן ובריה לכבוד תתאה. מנלן, דההוא כבוד עלאה אית ביה תלת אלין. דכתיב ביה, יוצר אור ובורא חשך עושה שלום. יוצר אור, הא יצירה. ובורא חשך, הא בריאה. עושה שלום הא עשיה. ודא איהו כבוד עלאה, דקא מתקן ובריה וספיק בכל צרכיו לכבוד תתאה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

כְּגֹוֹנָא דָא, בְּרָא אָדָם בְּאַרְעָא, דְּאִיהוּ כְּגֹוֹנָא דְהָהוּא כְּבוֹד עֲלָא, לְתַקְנָא לְהָאֵי כְבוֹד, וְלֹא תְכַלְלָא מְכַל סְטָרִין. כְּבוֹד עֲלָא אֵית בֵּיה תְּלַת אַלְיָן, אָדָם לְתַתָּא אֵית בֵּיה תְּלַת אַלְיָן. וְלֹא תְכַלְלָא הָהוּא כְבוֹד תְּתָא, מֵעֵילָא וּמִתְתָּא, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכָל סְטָרִין. זַכָּא אִיהוּ בַר נֶשׁ, דְּזָכִי בְּעוֹבְדוּי לְמַהוּי כְּגֹוֹנָא דָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (קהלת ט) בְּכָל יַעַת יִהְיוּ בְּגִדֵיךָ לְבָנִים וְשִׁמֹן עַל רֵאשֶׁךָ אַל יִחְסַר.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ה ע"ב]

מָה לְכְבוֹד עֲלָא, הָהוּא מִשְׁחָא רְבוּת קֹדְשָׁא לָא אֲתַמְנַע מִנִּיה, מְרוּזָא דְעֲלָמָא דְאֲתִי. אוּף הָכִי לְבַר נֶשׁ, דְּעוֹבְדוּי מִתְּלַבְּנָן תְּדִיר, הָהוּא (דף קנ"ה ע"ב) מִשְׁךָ רְבוּת קֹדְשָׁא, לָא יִתְמַנַּע מִנִּיה תְּדִיר. בְּמָאי זָכִי בַר נֶשׁ, לְאֲתַעְדְנָא בְּהָהוּא עֲדוּנָא עֲלָא. בְּשַׁלְחֹן דִּילִיה. כְּמָה דְּאִיהוּ מְעַדָן עַל פְּתוּרִיה נִפְשָׁאן דְּמִסְכְּנִי, דְּכְתִיב, (ישעיה נח) וּנְפֹשׁ נַעֲנָה תִשְׁבִּיעַ, מָה כְּתִיב בְּתַרְיָה, אִז תִּתְעַנֵּג עַל יְיָ וְגו', דְּאוּף הָכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְוֵי לִיה, בְּכָל אֵינּוֹן עֲדוּנִין דְּמִשְׁחָא רְבוּת קוּדְשָׁא עֲלָא, דְּנִגִיד וְאֲתַמְשֶׁךָ תְּדִיר לְהָהוּא כְבוֹד עֲלָא, כְּתִיב וּנְפֹשׁ נַעֲנָה תִשְׁבִּיעַ, מָה כְּתִיב בְּתַרְיָה, אִז תִּתְעַנֵּג עַל יְיָ.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא הוּוּ אֲזֵלִי בְּאוּרְחָא, וְהוּוּ חַד טַיִיעָא טַעִין אֲבַתְרִיָּהוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְר' חֲזִיָּא, אֵית לֹן לְאֲתַעְסְקָא וְלֹא שְׁתַּדְלָא בְּמִלֵּי דְאוּרִיָּתָא, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזֵיל לְקַמָן, (נ"א דהא שכינתא אזלא קמן דכתיב (תהילים פ"ה) צדק לפניו יהלך) וְעַל דָּא עֵידָן הוּא, לְמַעַבְד לִיה (נ"א לה) תְּקוּנָא בְּהַדָן בְּהָאֵי אֲרַחָא.

פְּתַח רַבִּי חֲזִיָּא וְאָמַר (תהלים קיט) יַעַת (בראשית קנ"ו ע"ב) לְעֲשׂוֹת לִי הִפְרוּ תוֹרַתְךָ, הָאֵי קָרָא אֲתַמַּר, וְאוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא. אֲבַל יַעַת לְעֲשׂוֹת לִי, בְּכָל זְמָנָא דְאוּרִיָּתָא מִתְקַיָּמָא בְּעֲלָמָא, וּבְנֵי נֶשָׁא מִשְׁתַּדְלָן בְּהָ, כְּבִיכּוֹל, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַדִּי בְּעוֹבְדֵי יְדוּי, וְחַדִּי בְּעֲלָמִין כְּלָהוּ, וְשְׁמִיא וְאַרְעָא קַיָּמִי בְּקִיּוּמִיָּהוּ.

וְלָא עוֹד, אֲלָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּנִישׁ כָּל פְּמִלְיָא דִּילִיה, וְאָמַר לוֹן, חָמוּ עֲמָא קְדִישָׁא דְאֵית לִי בְּאַרְעָא, דְּאוּרִיָּתִי מִתְעַטְרָא בְּגִינִיהוֹן. חָמוּ עוֹבְדֵי יְדִי, דְּאֲתוֹן אֲמַרְתוֹן (תהלים ח) מָה אֲנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֶנּוּ. וְאֵינּוֹן כַּד חָמָאן חֲדוּה דְמֵאֲרִיָּהוֹן בְּעַמִּיהָ, מִיָּד פְּתַחֵי וְאָמַרִי, (שמואל ב ז) וּמִי כְעַמְךָ כִּישְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָא. וּבְשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל מִתְבַּטְּלִי מְאוּרִיָּתָא, כְּבִיכּוֹל, תִּשְׁשׁ חִילִיה, דְּכְתִיב, (דברים לב) צוּר יִלְדָּךָ תִּשִּׁי. וּכְדִין כְּתִיב, (דברי הימים ב יח) וְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם עוֹמְדִים עֲלִיו, וְעַל דָּא יַעַת לְעֲשׂוֹת לִי, אֵינּוֹן (בני עלמא) צְדִיקִיָּא דְאֲשַׁתְּאָרָן, אֵית לוֹן לְחַגְרָא חֲרָצִין, וְלְמַעַבְד עוֹבְדִין דְּכְשָׂרָאן, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְתַקַּף בְּהוּ בְּצְדִיקִיָּא, וּמְשַׁרְיָן וְאוּכְלָסִין דִּילִיה. מָאי טַעֲמָא. בְּגִין דְּהִפְרוּ תוֹרַתְךָ, וְלָא מִשְׁתַּדְלִי בְּהָ בְּנֵי עֲלָמָא, כְּדָקָא יְאוּת.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ההוא טייעא דהוה טעין אבתרייהו, אמר לון במטו מנייכו, שאלתא חדא בעינא למנדע. אמר רבי יוסי, ודאי ארחא מתתקנא קמן, שאיל שאלתך. אמר, האי קרא, אי פתיב יש לעשות, או נעשה, הוה אמינא הכי. מאי עת. ותו, לעשות ליי, לפני יי אצטריך, מאי לעשות ליי. אמר רבי יוסי, בכמה גוונין ארחא מתתקנא קמן. חד, דהוינן תרין, והשתא הא אנן תלתא, ושכינתא אתכלילת בהדן. וחד דחשיבנא דלא הוית אלא כאילנא יבשתא, ואנת רענא פזייתא. וחד, דיאות שאלת, והואיל ושרית מלה, אימא.

פתח ואמר עת לעשות ליי הפרו תורתך. עת לעשות ליי, אית עת. ואית עת. (קהלת ג) עת לאהב ועת לשנא. עת איהו לעילא. דההוא עת, רזא דמחימנותא איהו. ודא אקרי עת רצון, והאי איהו דאתחייב בר נש למרחם ליי תדיר, כמה דאת אמר (דברים ו) ואהבת את יי אלהיך, ועל דא, עת לאהב, דא איהו עת דאתחייב בר נש לאהב. ואית עת אחרא, דאיהו רזא דאלהים אחרים, ואתחייב בר נש למשנא ליה, ולא יתמשך לביה אבתריה, ועל דא עת לשנא, ובגין כך פתיב (ויקרא טז) דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש. (והכא)

בזמנא דישראל משתדלי באורייתא, ופקודי אורייתא, ההוא עת רזא דמחימנותא קדישא, מתתקנא בתקונתא, ומתקשטא בשלימותא, פדקא יאות. ובזמנא דישראל מתבטלי מאורייתא, כפיכול ההוא עת, לאו איהו בתקונתא, ולא אשתכחת בשלימו, ולא בנהורא וכדין עת לעשות ליי. מאי לעשות. כמה דאת אמר (בראשית ב) אשר ברא אלהים לעשות. מאי לעשות. דאשתארו גופי דשידי, דאתקדש יומא, ולא אתעבידו, ואשתארו לעשות, רוחין בלא גופי. אוף הכא עת לעשות, אשתאר בלא תקונא, ובלא שלימו. מאי טעמא. משום דהפרו תורתך, בגין דאתבטלו ישראל לתתא מפתגמי אורייתא. בגין דההוא עת, הכי קיימא, או סלקא, או נחתא, בגיניהון דישראל.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ו ע"א]

אתו רבי יוסי ורבי (דף קנ"ו ע"א) חייא ונשקוהו ברישיה. אמר רבי יוסי, ודאי לית אנת כדאי, לטייעא אבתרן. זכאה ארחא דא, דזכינן למשמע דא, זכאה דרא דרבי שמעון שארי בגויה, דאפילו ביני טוריא, חכמתא אשתכחת תמן. נחתו רבי יוסי ורבי חייא, ואזלו תלתהון בארחא.

פתח ההוא טייעא ואמר (תהלים סט) ואני תפלתי לך יי עת רצון אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעה, תנינן, אימתי אקרי עת רצון. בשעתא דצבור קא מצלאן. שפיר איהו, והכי איהו ודאי. דהא כדין צבורא מסדרי ומתקני תקונא דהאי עת, וכדין איהו עת רצון, ואצטריך למשאל שאלתא, דכתיב אלהים ברב חסדך ענני

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בַּאֲמַת יִשְׁעָךְ דְּהָא כְּדִין אֲצִטְרִיךְ לְמִשְׁאֵל שְׁאֵלְתָּא. וְאֲנִי תְּפַלְתִּי לְךָ יְיָ, הָא הֲכָא רְזָא דִּיחֻדָּא.

וְאֲנִי: דָּא דְּוֹד מְלָכָא, (אמור צ"ה ע"ב) אַתְר דְּאֶקְרִי גְּאוּלָּה. תְּפַלְתִּי: דָּא תְּפַלָּה. וְהֲכָא אִיהוּ סְמִיכָא לְגְּאוּלָּה, דְּאִיהוּ חַד. כַּד אִיהוּ סְמִיךְ גְּאוּלָּה לְתְּפַלָּה, כְּדִין אִיהוּ עַת (ר"ה) רְצוֹן. עַת רְצוֹן: אוּף הֲכִי, כְּלָלָא אִיהוּ כְּחֻדָּא, עַת חַד, רְצוֹן חַד, אַתְּכְּלִילוּ דָּא בְּדָא, וְהוּוּ חַד. וְדוּד מְלָכָא בְּעָא לִיחֻדָּא בְּהַאי קְרָא, יחֻדָּא חֻדָּא.

וְאִי תִימָא, אֲמַאי אַתְּמַנִּי הָאִי קְרָא, בְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבְּתָא. יְאוּת אִיהוּ לְמַתְּוִי בְּשַׁבְּתָא בְּהַהוּא צִלוֹתָא דְּמִנְחָה, וְלֹא בְּצִלוֹתָא דְּחוּל, דְּוֹדָאִי לָאוּ צִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבְּתָא כְּחוּל. בְּגִין דְּהָא בְּחוּל בְּשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה, (פ"ח ע"ב) תְּלִיא דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְלָאוּ אִיהוּ עַת רְצוֹן. אֲבַל בְּשַׁבְּתָא, דְּכָל רוּגְזָא אַתְּעֵדִי, וְכָלָא אַתְּכְּלִיל כְּחֻדָּא, וְאִי עַל גַּב דְּדִינָא אַתְּעֵר, אַתְּבְּסֻמוֹתָא אִיהוּ, וְעַל דָּא אֲצִטְרִיךְ קְרָא דִּיחֻדָּא, לִיחֻדָּא כָּל דְּרַגְיָן, דְּכַד הוּוּ יחֻדָּא, דִּינָא אַתְּחַבֵּר וְאַתְּכְּלִיל בְּרַחְמִי, וְאַתְּבְּסֻם כְּלָא, וְכַדִּין עַת רְצוֹן כְּתִיב. עַת רְצוֹן, כְּלִיל כְּלָא כְּחֻדָּא. וְדִינָא אַתְּבְּסֻם בְּהַהוּא זְמַנָּא, וְהוּוּ חֻדָּהּ בְּכָלָא.

מִשָּׁה אַסְתְּלֵק מְעֵלְמָא, בְּהַהוּא שַׁעְתָּא דְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבְּתָא, בְּשַׁעְתָּא דְּעַת רְצוֹן אַשְׁתַּכַּח. וּבְהַהוּא שַׁעְתָּא רְעוּא הוּוּ לְעֵילָא, וְצַעְרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא נְנַעְלוּ תְּרַעִין בְּשַׁבְּתָא, מִשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה וְלְעֵילָא. מֵאֵן תְּרַעִין נְנַעְלוּ. תְּרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא, בְּגִין לְאַדְכָּרָא לְמִשָּׁה רְעִיא מְהִימְנָא, דְּאוּרִייתָא אַתְּבְּטִלָּא בְּגִינִיהָ.

בְּהַהוּא זְמַנָּא, בִּי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה אַתְּבְּטִיל, כָּל שְׁכָן אַחְרַנִּין. מֵאֵן חֲמִי תְּרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה דְּנְנַעְלוּ, דְּלֹא נְנַעְלוּ אַחְרַנִּין כְּלָהוּ. אוּרִייתָא דְּמִשָּׁה עֲצִיבָא עָלֶיהָ בְּהַהוּא זְמַנָּא, מֵאֵן לֹא עֲצִיב. בְּגִין כִּךְ כָּל תְּרַעִי דְּבִי מְדַרְשֵׁי נְנַעְלוּ, וְאַצְטְרִיכוּ כְּלָא לְצַדְקָא לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ בְּאַרְחַ שְׁבַחָא, וְהִינֵנוּ (תהלים לו) צַדְקַתְךָ כְּהַרְרִי אַל.

סדר הלימוד ליום ח שבט [יום 126 בשנה]

תְּלַתָּא אֵינּוּן דְּאַסְתְּלֵקוּ מְעֵלְמָא בְּהַאי זְמַנָּא, וְכָלְהוּ כְּלִילִין בְּמִשָּׁה. חַד, מִשָּׁה נְבִיאָה מְהִימְנָא עֲלָאָה. וְחַד, יוֹסֵף צְדִיקָא. וְחַד, דְּוֹד מְלָכָא. בְּגִינֵי כִּךְ, תְּלַת צְדִיקֵי דִּינֵי הֲכָא, חַד אִיהוּ דִּיּוֹסֵף זְכָאָה, קְדִים לְכָל הֲנִי, וְדָא אִיהוּ צַדְקַתְךָ כְּהַרְרִי אַל מִשְׁפָּטֵיךָ תְּהוּם רַבָּה וְגו', דָּא יוֹסֵף, דְּאִיהוּ בְּלַחוּדוּי כְּהַרְרִי אַל, כְּכָלְהוּ טוּרִין עֲלָאִין. וְחַד מִשָּׁה נְבִיאָה מְהִימְנָא, וְדָא אִיהוּ דְּכְתִיב, (תהלים עא) וְצַדְקַתְךָ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְּדוּלוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל לְכָל סְטְרִין, יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְחַד אִיהוּ דְּוֹד מְלָכָא, וְדָא אִיהוּ דְּכְתִיב, (תהלים קיט) צַדְקַתְךָ צַדֵּק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֲמֵת, לְעוֹלָם: דָּא דְּוֹד מְלָכָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כדין אתפניש כלא בהאי זמנא, תורה שבכתב, ותורה שבעל פה. ועל דא בהאי זמנא ננעלו תרעי דאורייתא, וננעלו תרעי דכל עלמא, בהאי זמנא.

בשעתא דמית יוסף צדיקא, יבשו מקורין ומבועין, וכלהו שבטין נפלו בגלותא, פתחו עלאי ואמרו, צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה וגו'.

בשעתא דמית משה, אתחשף שמשא בטיהרא, ואנעלת תורה שבכתב, נהורהא דאספקלריאה דנהרא.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ו ע"ב]

בשעתא דמית דוד מלכא, כנישת סיהרא נהורהא (דף קנ"ו ע"ב) ואורייתא דבעל פה כנישת נהורהא. ומההוא זמנא אתגניזו נהורין דאורייתא, ואסגיאו מחלוקת על משנה, וחפימיא במחלוקת, וכלהו תקיפי לבא בערבוביא. ועל דא, חדוה דאורייתא לאו איהו בההוא זמנא, בכל דרין דעלמא.

ומה אינון חומרי דתעניות דגזרו רבנן, כד מית פלוני, גזרו תענית. כד הוה כהן, גזרו כהן. (ס"א דא דהוה) וכד הוה פנישו יתיר דחדוה דתורה דבכתב ותורה דבעל פה, בההוא זמנא, על אחת כמה וכמה דאצטריך למנעל תרעי דאורייתא בההוא זמנא.

ובגין כך אמרינו הני צדוקי דינא, כמה דאתמר. חדו רבי יוסי ורבי תייא, ונשקוהו ברישיה כמלקדמין, אמרו זכאה חולקנא בהאי ארחא.

תו פתח ואמר. (קהלת ז) החכמה תעוז לחכם מעשרה שליטים אשר היו בעיר. החכמה תעוז לחכם, דא משה, כד סליק לטורא דסיני לקבלא אורייתא, אודעזעו כל אינון רקיעין, וכל אינון משריין עלאין, ואמרו קמיה, מאריה דעלמא, ומה כל טובא, וכל חדוה דילן, לאו איהו אלא באורייתא, ואת בעי לנחתא לה בארעא. אתפנישו על משה לאוקדיה בנורא, אתתקף משה וכו', כמה דאוקמוה חברייא, דקודשא בריך הוא אמר ליה למשה וכולי.

אבל החכמה תעוז לחכם, כל מאן דאתעסק באורייתא, ואשתדל בה לשמה, אתתקף בה באורייתא, בשעתא דאצטריך למהוי ליה תקפא וחילא, לאגנא עליה בשעתא דאצטריך. ומהו תקפא וחילא מאן אתר אתתקף. הדר ואמר, מעשרה שליטים. אינון (מ"ט ע"א) עשר אמירן דכתיבין בה באורייתא, דאינון שליטין עלאין, דבר נש אתתקף בהו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי כל רזין דעלמא, וכל פקודין, וכל חכמתא דעילא ותתא, בהו תליא, ובהו אתפליל כללא, וכללא איהו באורייתא. זכאה חולקיה מאן דאשתדל באורייתא, למהוי מתתקף בתקפא לעלמא דאתי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲשֶׂה שְׁלִיטִין, עֲשֶׂה זִינֵי חֲכָמָתָא אֵינֻן בְּהַ בְּאוֹרֵייתָא, בְּעֵשֶׂר שְׁמֵהּ גְּלִיפִין, וְאֵתְכִלְלוּ בְּשֵׁמָא חַד, דְּעֵשְׂרִין וְתָרִין אֲתוּן גְּלִיפִין, רִזִּין דְּעֵלְמָא דְּאֲתִי, בְּאֵינֻן זִיְהִרִין, דְּלֹא שְׁלֵטָא עֵינָא לְמַחְמִי, וְאֵפִילוּ בְּסַכְלָתְנוּ לְמַנְדַּע, וְלֹא־סַתְפְּלָא בְּהֵוֹא עֵדוּנָא, וְכַסּוּפָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחְסִין לֹון לְצַדִּיקֵיִיא לְעֵלְמָא דְּאֲתִי. כְּמָה דְּאֲתִי אָמַר (ישעיה סד) עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זֹולְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לֹו.

פְּתוּרָא דְּבַר נֶשׁ, מְזַפֵּי לִיהַ לְמִיכַל עַל פְּתוּרָא אַחְרָא, בְּעֵדוּנָא דְּהֵוֹא עֵלְמָא, כְּמָה דְּאֲתִי אָמַר (שמואל ב ט) כִּי עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תִּמְיֵד הוּא אוֹכֵל. וְדוּר מְלַכָּא הוּוּ אָמַר, (תהלים כג) תַּעֲרֹךְ לְפָנַי שְׁלַחַן נֶגֶד צוֹרְרִי, וְדָא אִיהוּ אֲתַסְדְּרוּתָא דְּפְתוּרָא בְּהֵוֹא עֵלְמָא, דְּהַא כְּדִין אִיהוּ עֵדוּנָא וְכַסּוּפָא, דְּנִשְׁמָתָא אֲתַהֲנִי בְּהוּ, בְּעֵלְמָא דְּאֲתִי.

וְכִי פְּתוּרָא אִית לֹון לְנִשְׁמָתִין בְּהֵוֹא עֵלְמָא. אֵין. דְּהַא מְזוּנָא וְסַפּוּקָא דְּעֵדוּנָא, אַכְלִי בְּהֵוֹא עֵלְמָא, כְּגוּוּנָא דְּמְלַאכִי עֵלְאִי אַכְלִי. וְכִי מְלַאכִי עֵלְאִי אַכְלִי. אֵין. כְּגוּוּנָא דְּלֵהוּן אַכְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבְּרָא. וְהֵוֹא מְזוּנָא, רִזָּא אִיהוּ לְטֵלָא, דְּנִגִּיד וְאֲתַמְשֵׁךְ מַעֲיֵלָא, מְרִזָּא דְּעֵלְמָא דְּאֲתִי, וְאִיהוּ מְזוּנָא דְּנִהִירוּ מִשַׁח רְבוּת קְדָשָׁא, וְנִשְׁמָתְהוּן דְּצַדִּיקֵיִיא אֲתַזְנוּ מִתְּמֵן בְּגַנְתָּא דְּעַדוּן, וְאֲתַהֲנוּן תְּמֵן. דְּהַא תְּמֵן נִשְׁמָתְהוּן דְּצַדִּיקֵיִיא, מִתְּלַבְּשֵׁן בְּגַנְתָּא דְּעַדוּן דְּלַתְתָּא, כְּגוּוּנָא דְּהַאִי עֵלְמָא.

וּבְשַׁבְתִּי וּבְזַמְנֵי, מִתְּפַשְׁטָאן, וְסַלְקִין לְמַחְמִי בִּיקְרָא דְּמַאֲרִיהוּן, וְלֹאֲתַעֲדָנָא בְּעֵדוּנָא עֵלְאָה כְּדָקָא יְאוּת, דְּכְתִיב, (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ יִבֵּא כָּל בֶּשֶׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי אָמַר יְיָ. וְכִי כָּל בֶּשֶׂר יִיְתִי, לָאוּ חֲכִי הוּוּ לִיהַ לְמַכְתַּב, אֵלָא כָּל רוּחַ אוֹ כָּל נִשְׁמָה, מַהוּ כָּל בֶּשֶׂר.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ז ע"א]

אֵלָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבֵד לִיהַ לְבַר נֶשׁ בְּהַאִי עֵלְמָא, כְּגוּוּנָא דְּיִקְרָא דְּכְבוּד עֵלְאָה לְעֵילָא. הֵוֹא כְּבוּד עֵלְאָה, אִיהוּ רוּחַ לְרוּחַ, וְנִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָה, (דף קנ"ז ע"א) עַד דְּמַטִּי לְחַד אֲתַר לְתַתָּא דְּאִקְרִי גּוּף, וּבְהַאִי עֵייל חַד רוּחַ דְּמַקּוּרָא דְּחַיִּים, דְּאִקְרִי כָּל, בְּדָא אִיהוּ כָּל טוּבָא, וְכָל מְזוּנָא, וְכָל סַפּוּקָא, דְּהֵוֹא גּוּף.

וְרִזָּא דָּא, (קהלתה) וְיִתְרוֹן אֲרִץ בְּכָל הַיָּא (ס"אמאי בכל היא) הַאִי כָּל אִיהוּ רוּחַ לְהֵוֹא גּוּף. כְּגוּוּנָא דָּא בַר נֶשׁ בְּהַאִי עֵלְמָא, אִיהוּ גּוּף, וְרוּחַ דְּשְׁלֵטָא בִּיהַ, כְּגוּוּנָא דְּהֵוֹא רוּחַ עֵלְאָה, (ס"א דשֵׁלְטָא עַל גּוּפָא דַאקְרִי כָּל) דְּאִקְרִי כָּל, דְּשְׁלֵט עַל גּוּפָא לְעֵילָא, וְדָא הוּא דְּאִקְרִי כָּל בֶּשֶׂר, וְעַל דָּא כְּתִיב, יִבֵּא כָּל בֶּשֶׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי אָמַר יְיָ. עַל הֵוֹא עֵדוּנָא כְּתִיב, (ישעיה סד) עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זֹולְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לֹו.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חדו חברי בארְחא. כַּד מָטוּ לְגו טוֹרָא חַד אָמַר רַבִּי חֲיִיא לְהֵוּא טַיִיעָא, מַה שְּׁמָךְ. אָמַר לִיה חֲנַן. אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְחַנְנֵךְ, וַיִּשְׁמַע לְקוֹלְךָ בְּשַׁעֲתָא דְתַצְטְרִיךְ לִיה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וַדַּאי הָא נָטִי שְׁמֵשָׁא, וְהָכִי בְּתַר טוֹרָא דָּא, אִית כּפֹר חַד עַל שְׁמָךְ, דְּאֶקְרִי כּפֹר חֲנַן, נְבִית תַּמָּן בְּגִין יְקָרָא דְשְׁמָךְ. כַּד מָטוּ לְהֵתָם, עָאלוּ לְבֵית אוֹשְׁפִיזִיָּהוּ, וְסִדְרוּ קְמִיָּהוּ פְּתוּרָא, בְּכַמָּה זִינִין לְמִיכַל. אָמַר רַבִּי חֲיִיא, וַדַּאי פְּתוּרָא דָּא, כְּגוּוּנָא דְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְאִית לֶן לְסַלְקָא הָאִי פְּתוּרָא, וְלֹא עֵטְרָא לִיה בְּמַלְיָן דְּאוּרִיָּתָא.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (דברים ח) וְאֶכְלֹת וּשְׁבַעַת וּבִרְכַתְּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. אִי בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל מְבָרְכִינָן, לְבַר מְאַרְעָא מְנַלָּן. דְּהָא בְּגוּוּנָא דָּא לֹא אֶצְטְרִיךְ. אֱלֹא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד בְּרָא עֵלְמָא, פְּלִיג אַרְעָא, יִשׁוּבָא אִיהוּ לְסִטְר חַד, וְחֻרְבָּא אִיהוּ לְסִטְר אַחְרָא. פְּלִיג יִשׁוּבָא, וְאֶסְחַר עֵלְמָא סְחַרְגִּיָּה דְנִקְוֹדָה חַדָּא. וּמֵאֵן אִיהוּ, דָּא אַרְעָא קְדִישָׁא, אַרְעָא קְדִישָׁא אֲמַצְעִיתָא דְעֵלְמָא. וּבְאַמְצְעִיתָא דְאַרְעָא קְדִישָׁא, אִיהוּ יְרוּשָׁלַם. אֲמַצְעִיתָא דִּירוּשָׁלַם אִיהוּ בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, וְכָל טִיבוּ וְכָל מְזוּנָא דְכָל יִשׁוּבָא, תַּמָּן נְחִית מְלַעֲיָלָא. וְלִית לָךְ אַתְר בְּכָל יִשׁוּבָא דְלֹא אֲתוּן מֵתַמָּן.

פְּלִיג חֻרְבָּא. וְלֹא אֶשְׁתַּכַּח חֻרְבָּא תְּקִיפָא בְּכָל עֵלְמָא, בַּר הֵוּא מְדַבֵּר, דְּתַבְרוּ (קפ"ד) חִילִיָּה וְתַקְפִּיָּה יִשְׂרָאֵל אַרְבַּעִים שָׁנָה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דברים ח) הַמּוֹלִיכֶךָ בְּמִדְבַר הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא. בְּהֵוּא מְדַבֵּרָא, שְׁלֵטָא סְטְרָא אַחְרָא, וּבַעַל כְּרַחֲמֵהּ אֲזִלוּ יִשְׂרָאֵל עֲלֵיהּ, וְתַבְרוּ חִילִיָּה, אַרְבַּעִין שָׁנִין. וְאִי יִשְׂרָאֵל יִשְׁתַּכַּחוּ זְכַאִין בְּאַיְנוּן אַרְבַּעִין שָׁנִין, הִוָּה מֵתַעֲבָרָא הֵוּא סְטְרָא אַחְרָא מְעֵלְמָא, וּמִדְקָא אַרְגִּיזוּ לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל אֲיִנוּן זְמִינִן, אֶתְתַּקַּף הֵוּא סְטְרָא אַחְרָא, וּנְפְלוּ כְּלָהוּ תַּמָּן תַּחוֹת רְשׁוּתֵיהּ.

וְאִי תִימָא, וְהָא מֹשֶׁה דְסָלִיק עַל כָּל בְּנֵי עֵלְמָא, הִיךְ מִית תַּמָּן. לָאוּ חָכִי, דְּהָא מֹשֶׁה מְהִימְנָא לָא הוּוּ בְּרְשׁוּתֵיהּ, אֱלֹא בְּהַר הָעֵבְרִים. מְאִי הָעֵבְרִים. פְּלוּגְתָּא. דְּאַתְפְּלְגוּ עֲלֵיהּ שְׁלִיטִין עֵלְאִין דְלַעֲיָלָא, וְלֹא אֶתְמַסֵּר בִּידָא דְמִמְנָא וְשְׁלִיטָא אַחְרָא, וְאַשְׁתַּאֲר חָכִי, עַד דְאַתָּא מֹשֶׁה עֵבְדָא מְהִימְנָא, וְשְׁלִיט עֲלֵיהּ, וְאַתְקַבַּר תַּמָּן, וְלֹא אֶתְעַסַּק בֵּיהּ בְּקְבוּרָתֵיהּ, בַּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחוּדוּי, דְכְּתִיב, (דברים לה) וַיִּקְבַּר אוֹתוֹ בְּגִי.

וַיִּקְבַּר אוֹתוֹ, מֵאֵן. הֵוּא דְכְּתִיב בֵּיהּ בְּאַרְח סְתִים, (שמות כד) וְאֵל (וירא ק"ג ע"ב) מֹשֶׁה אָמַר, וְלֹא כְּתִיב מֵאֵן אִיהוּ. וַיִּקְרָא אֵל מֹשֶׁה, וְלֹא כְּתִיב מֵאֵן אִיהוּ. אוּף הָכָא וַיִּקְבּוּר אוֹתוֹ, וְלֹא כְּתִיב מֵאֵן אִיהוּ, אֱלֹא וַדַּאי הָאִי אַתְר יְדִיעָא אִיהוּ לְגַבִּי חֻבְרִיָּא. וְעַל דָּא, בְּהֵוּא טוֹרָא לָא שְׁלִיט עֲלֵיהּ, בַּר מֹשֶׁה בְּלַחוּדוּי, וְאִיהוּ אֶתְקַבַּר תַּמָּן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין למנדע לכל דרין אחרנין דעלמא, דאינון מתי מדבר יקומו, ההוא רעיא דלהון אשרי ליה בגווייהו, למהוי פלהו באתערותא דקיומא לעלמא דאתי.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ז ע"ב]

ואי תימא, אי הכי דההוא מדברא איהו תקפא דסטרא אחרא, היך פקיד קודשא בריך הוא, על ההוא שעיר, לשדרא ליה לטורא אחרא, דאקרי עזאזל, הוה לון (דף קנ"ז ע"ב) לשדרא ליה לההוא טורא דאזלי ישראל במדברא ביה. אלא, פיון דהא אזלו ביה ישראל ארבעין שנין, הא אתבר תקפיה. ותקפיה אתתקף באתר דלא עבר ביה גבר תמן לעלמין, ובההוא טורא, הא הוה דיוריהון דישראל תמן ארבעין שנין.

אבל בהאי שעיר, ההוא אתר איהו טנרא תקיפא עלאה, ותחות עמקא דההוא טנרא, דבר נש לא (ס"א לא יכיל למיעל תמן) עייל תמן איהו שליט יתיר למיכל טרפיה, בגין דיתעבר מעלייהו דישראל, ולא ישתכח בהו מקטרגא עלייהו בישובא.

שולטנותיה דרנא דמהימנותא, גו אמצעיתא דנקודה דכל (עלמא) ארעא קדישא, בבי קדש הקדשים. ואף על גב דהשתא לאו איהו בקיומא, בזכותיה כל עלמא אתון, ומזונא וספוקא מתמן נפקא לכלא, בכל אתר סטרא דישובא. ובגין כן, אף על גב דישראל השתא לבר מארעא קדישא, עם כל דא מחילא וזכותא דארעא, אשתכח מזונא וספוקא לכל עלמא. ועל דא פתיב (דברים ח) וברכת את יי' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. על הארץ הטובה ודאי, דהא בגינה מזונא וספוקא אשתכח בעלמא.

מאן דאתעדן על פתוריה ומתענג באינון מיכלין, אית ליה לאדכרא ולדאגא על קדושה דארעא קדישא, ועל היכלא דמלכא דקא אתחריב. ובגין ההוא עציבו דאיהו קא מתעצב על פתוריה, בההוא חדוה ומשתיא דתמן, קודשא בריך הוא חשיב עליה כאלו בנה ביתיה, ובנה כל אינון חרבי דבי מקדשא, וכאה חולקיה.

כוס של ברכה, לא הוי אלא בתלתא. בגין דהא מרוא דתלת אבהן קא מתברכא, ועל דא לא אצטריך כוס אלא בתלתא. כוס של ברכה אצטריך למיהב ליה בימינא ובשמאלא, ולקבלא ליה בין תרווייהו, בגין דאתיהיב בין ימינא ושמאלא. ולבתר ישתביק ליה בימינא, דהא מתמן אתברכא.

עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, וכלהו הוו כדקא יאות, בגין דתקוני דכוס של ברכה עשרה אינון, והא אוקמוה חבריא. כוס של ברכה אצטריך לאשגחא ביה בעינא, בגין דכתיב, (דברים יא) עיני יי' אלהיך בה, ולא אצטריך לאתנשי מעינא, אלא לאשגחא ביה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

כוס של ברכה, אתברך בה הוא ברכתא, דקא מברך בר נש עליה לקודשא בריך הוא, בגין (כך) דאיהו רזא דמהימנותא, ואצטריך לנטרא ליה בנטירו עלאה, כמאן דאיהו חשיבותא דמלכא, דהא בגיניה, אתברך פתוריה, בשעתא דברכתא מזונא, דההוא בר נש מברך.

פתוריה אצטריך דלא יהא בריקניא, דהא לית ברכתא משתפחא על פתורא ריקניא, כמה דאוקמוה, דכתיב, (מלכים ב ד) הגידי לי מה יש לכי בבית וגו'. ועל דא פתורא לא אצטריך לאתחזאה בריקניא, דהא ברפאן עלאין לא שריין, אלא באתר שלים. ורזא דא (שמות לא) ובלב כל חכם לב נתתי חכמה, וכתיב (דניאלב) יחב חכמתא לחפימין. ועל רזא דנא שלחן דלחם הפנים, דכתיב, (שמות כה) ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד.

רעיא מהימנא תנאין ואמוראין אתפנשו פלכו, דהא קא מטו שעתא, לתקנא ביה מאני מלכא, (ס"א לאזהרא ולאנתקנא) לאנהרא לאתתקנא קמיה, דאינון: משפנא, מנרתא, פתורא, מדבחא, פיור, וכנו, ארון, וכפורת, וכרובים, וכלא בשקל. ובגין דא מני לישראל, זה יתנו.

קם תנא חדא ואמר, (ודאי) רעיא מהימנא ודאי הכי הוא, ולך מני למעבד פלהו, הדא הוא דכתיב, ועשית מנורה. ועשית שלחן. והכי בכלא, וראה ועשה, ומכלא לא אתקשי לך למעבד, אלא תלת מלין דרשימין באתוון דשמך, מ"נורה, ש"קלים, ה"חדש. אמאי אתקשי לך.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ח ע"א]

אמר ליה, סבא סבא, אתון מפיקין (דף קנ"ח ע"א) קושיא דא דאתקשי לי, מן מקשה תיעשה המנורה. ודאי מאנא דקודשא בריך הוא, איהי שכנינתא, דאיהי מאנא לשמשא לבעלה, איהי מנרתא דיליה, דאתמר ביה, (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך, דאינון: הגדולה, והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד, יסוד, ומלכות. שבע כלילא.

משבע דרגין אלין, שלשת קני מנורה מצדה האחד, גופא ותרין דרועי דמלכא. איהו גר מצוה, לאנהרא בהון. ושלשה קני מנורה מצדה השני, אינון תרין שוקין, וברית. ואיהו גר מערבית, לאנהרא בהון. מנרתא דמלכא אתקריאת, ואיהי גר לאנהרא ביה גר מצוה, דאתמר ביה (תהלים יט) מצות יי ברה מאירת עינים.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

וּמֵאֵן רִישָׁא דְּמִנְרֵתָא, בִּינָה ה' עֲלָאָה, דְּאִית לָהּ תְּלַת קְנִינ, בְּדִיּוּקְנָא דָּא ה', תְּלַת וּוִי"ן, דְּאִינּוּן תְּלַת אַבְהֵן. ה' תְּנִינָא, ג' קְנִינִים תְּנִינִין בְּדִיּוּקְנָא דָּא ה', (ס"א תְּלַת וּוִי"ן) דְּאִינּוּן נֶצַח הוּד יְסוּד. ו' מִנְרֵתָא דְּאִמְצָעִיתָא בֵּן י"ה. עַל שְׁמִיָּה אֲתִקְרִי בִּינָה. אִיהוּ כְּלִיל ו' קְנִינ לְתַתָּא, בְּחוּשְׁבֵּן ו', בּו' קְנִינ דִּילִיָּה. י' (מְשַׁלֵּי יב) אִשְׁת חֵיל עֲטָרַת בְּעֵלָה, תְּגָא דְּסִפְר תּוֹרָה, כְּצוּרַת ז' מְסֻטָּרָא דְּעֲלָמָא דְּאִתִּי, לָאוּ אִיהִי מְאֵנָא לְגַבִּיָּה, וְלָאוּ מְשַׁמְשָׁא לְגַבִּיָּה, אֲלֵא עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּה. אָבֵל בְּעֲלָמָא דִּין, אִיהִי כְּגוּוֹנָא דָּא, הוּוּ" אִיהוּ מְאֵנָא תְּחוּתִיָּה, שְׁמוּשָׁא דִּילִיָּה, בְּכָל סְפִירָה דִּילִיָּה, בְּכָל אַבְר דִּילִיָּה, בְּכָל מְדָה דִּילִיָּה.

וּבְגִין דָּא, י' דָּא, לְזִמְנִין אִיהִי תְּחוּתוּהִי, לְזִמְנִין עַל רִישִׁיָּה, לְזִמְנִין בְּאִמְצָעִיתָא. עַל רִישִׁיָּה יְהוּ"ה (תְּהֵלִים קִיח) אָבֵן מְאֵסוּ הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֵאשׁ פְּנָה. וְדָא (וִיקְרָא כד) לְהַעֲלוֹת נֵר תְּמִיד, דְּאִיהוּ י' עַל הוּ"ה מְסֻטָּרָא דְּמִנְרֵתָא. בְּאִמְצָעִיתָא, מְחַצִּית הַשְּׁקָל, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת ל) זֶה יִתְנוּ, כְּגוּוֹנָא דָּא הוּי"ה. בְּסוּפָא, בְּמִשְׁכָּנָא, כְּגוּוֹנָא דָּא הוּוּ"ה, חֲמֵשׁ אֲמוֹת אַרְבֵּי, מְסֻטָּרָא דְּה' עֲלָאָה, וְה' אֲמוֹת רַחֵב, מְסֻטָּרָא דְּה' תְּתָאָה. וְאִמָּה: ו'. וְחֲצִי הָאִמָּה: י'. וְכֻלָּא אֲתֵרְמִיז בְּאֵת ו'.

וְדָא אִיהוּ רְזָא, (יִשְׁעִיָּה מֵה) אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדִי אֵין אֱלֹהִים דְּאֲתֵרְמִיז בְּהַאי שְׁמָא, יו"ד ה"י וי"ו ה"י וכל שם דְּשְׁלִיט ה' עַל י' נּוֹקְבָא אִיהוּ, מְסֻטָּרָא דְּשְׁמָאָלָא. וְאִף עַל גַּב דְּמְסֻטָּרָא דְּאֵת י' אִיהִי בְּרִישָׁא, בְּתֵר דְּבִתְרִין הַהִי"ן אִיהִי בְּסוּפָא, כְּגוּוֹנָא דָּא ה"י ה"י, אֲתֵדֵן לְרוּב, וְנוֹקְבָא אִיהִי. אֲלֵא י' עַל ה' (נ"א ו') תְּגָא, תְּחוּת ה', שְׁמוּשׁ. כָּל שְׁכָן תְּחוּת ו'.

וּבְגִין דָּלָא עֲבִידְנָא קְצוּץ וּפְרוּד בִּיחּוּדָא דְּלְעִילָא, דְּכֻלָּא יַחּוּדָא חַד, נְתַקְשָׁה לִי לְמַעְבַּד. (או תְּגָא, או אִמְצָעִי, או שְׁמוּשָׁא) וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּידַע כָּל מְחַשְׁבֵּתִין, אָמַר, בְּתֵר דָּדָא לְטוֹב אֲתַפּוּן, דְּלָא לְמַעְבַּד קְצוּץ וּפְרוּד, (שְׁמוֹת כה) תִּי"עֲשֶׂה הַמְּנַ"וֹרָה, תִּיעֲשֶׂה מַעְצָמָה כְּגוּוֹנָא דְּשְׁכִינְתָּא, תִּיעֲשֶׂה מַעְצָמוֹ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּלֵא פְרוּדָא. שְׂאָר מְאֵנִין דְּבַהוֹן אִיהִי שְׁכִינְתָּא שְׁמוּשׁ, (שְׁמוֹת לו) וִיעֲשׂ בְּצִלָּל.

וּבְכָל אֲתֵר דְּשְׁכִינְתָּא תְּתָאָה אִיהִי עֲטָרָא דְּעַמּוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא, כַּד נְטִילַת מִן בִּינָה, דְּאִיהוּ עֲלָמָא דְּאִתִּי, וְדָאִי לִית יְדִיעָה לְבֵר נֵשׁ. בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֵא בְּכָל מִדּוֹת דִּילִיָּה, עַד דִּיעוּל בְּהַאי תְּרַעָא, דְּאֲתֵמַר עֲלָה (תְּהֵלִים קִיח) זֶה הַשַּׁעַר לִי"י.

בְּאוֹת ל', דְּאִיהִי יי (י"י), אִיהִי כְּלִילָא מְכָל סְפִירָה, וּמְכָל אֲתוּוֹן דְּשְׁמָהֵן, מְפּוֹרְשִׁים וְנִסְתָּרִים. אִיהִי נְקוּדָה בְּכָל אֵת וְאֵת, שְׁמוּשָׁא תְּחוּת בְּעֵלָה. וְאִיהִי עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּה, מְסֻטָּרָא דִּילָה דְּטַעֲמִי. כְּגוּן סְגוּל נְקוּדָה תְּחוּת יְרֵכֵי מְלָכָא, (יִשְׁעִיָּה סו) וְהַאֲרִץ הַדּוּם רְגְלֵי. וְאִיהִי בְּאִמְצָעִיתָא, עֲמִיָּה, מְחַצִּית הַשְּׁקָל, בְּשׁוּרְק. וְאִיהִי עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּה, מְסֻטָּרָא דְּסְגוּלָּתָא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וְרָקָא מְקַרְרָא, שׁוֹפֵר הוֹלֵךְ, סְגוּלָתָא, בְּהוּא זְמַנָּא אִיהִי כְּתָר עַל רִישָׁא דְמַלְכָּא,
כְּתָר יְתֵנוּ לָךְ יי' אֱלֹהֵינוּ. אִיהִי יְדִיעַת הַהוּא דְאִתְמַר בֵּיהּ, בְּמוֹפְלָא מְמַךְ אַל תְּדְרוּשׁ
וּבְמַכּוּסָה מְמַךְ אַל תְּחַקֹּר. דְּבָה אֲשֶׁתְּמוּדַע, דְּאִיהוּ רֵאשׁוֹן לְעֵילָא בְּתַגָּא, דְּהֵינּוּ
סְגוּלָתָא וְאִיהוּ אַחֲרוֹן, בְּסְגוּל. וּמִבְּלַעְדֵּי אֵין אֱלֹהִים, בְּשׁוּרְק. וְכֹלָא בְּהָ אֲשֶׁתְּמוּדַע.
(לתתא)

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ח ע"ב]

מֵאֵן דְּאִתְדַבֵּק בְּהָ לְתַתָּא, אִיהִי מְסַלְקָא לִיהָ לְעֵילָא. וּמֵאֵן דְּבַעֵי לְאִסְתְּלֵקָא עָלָה
לְאִדְבֵקָא לְעֵילָא מִינָהּ, אִיהִי מְשַׁפִּילָתוּ לְתַתָּא מִינָהּ, וְלִית לִיהָ חוּלְקָא בְּהָ. וּבְגִין
דְּיַעֲקֹב אֲשֶׁתְּמוּדַע בְּהָ, אִוְלִיף (דף קנ"ח ע"ב) לָהּ לְבַנּוּי, וּמְנִי דְלֹא יְבַקְשׁוֹן לְסַלְקָא
לְדְרָגָא לְעֵילָא מִינָהּ, דְּאִיהִי כְּלָא, עֵילָא וְתַתָּא וְאִמְצַעִיתָא. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב,
(בראשית מט) וְזֹאת אֲשֶׁר דָּבַר לָהֶם אֲבִיהֶם.

נְבִיא דְהוּא אֲשֶׁתְּמוּדַע בְּהָ, צְוּחַ וְאִמְר לְמֵאֲרִי תוֹרָה חֲכָמִים בְּאוּרִייתָא, וְעֵתִירִין
בְּהָ, וְשִׁמְחִים בְּחֻלְקֵם. צְוּחַ לְגַבִּייהוּ וְאִמְר, (ירמיה ט) כֹּה אָמַר יי' אַל יִתְהַלֵּל וְגו', כִּי
אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁכֶל וְיִדְוַע אוֹתִי. דְּוֹד דְּהוּא יְדַע בְּהָ אִמְר, (תהלים כז)
אִם תִּחְנֶנָּה עָלַי מִחְנֶנָּה וְגו', בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ. וְיִרְמִיָּה חֲזָא גְלוּתָא אַרְיָךְ, וְסַמְאֵל (נ"א
אתא) וְנַחֲשׁ וְכֹל מְמַנֵּן דְּשַׁבְעִין אוּמִין בְּרַבּוּ רַבּוּן, דְּנַחֲתִי עַל יִשְׂרָאֵל, וְחֲזָא הָאִי קָרָא
דְּאִמְר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (ויקרא כו) וְאִף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתֶם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם וְגו', אִמְר
נְבִיא (איכה ג) זֹאת אָשִׁיב אֵל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל. וְאֲשֶׁר לֹא שָׁת לְבוֹ גַּם לְזֹאת, עָלִיהָ
אִתְמַר (תהלים צב) וְכִסִּיל לֹא יִבִּין אֵת זֹאת. (דברים לג) וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר שְׁמַע יי'
קוֹל יְהוּדָה, בְּגִין דְּנָטִיר מֵאִי דְמְנִי לִיהָ אֲבוּי זָכָה לְמַלְכוּ. וְדוּד בְּגִינָה אִסְתְּלֵק
לְמַלְכוּ, דְּטָרַח כָּל יוֹמוֹי עָלָה.

אִמְר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, עָלָה אִתְמַר, (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה וְגו'.
בְּהָ אֲזַהַרְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעַת מִיתְתָךְ. בְּהָ בְּרַכְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבָּט וְשַׁבָּט. הִדָּא הוּא
דְכְּתִיב, (דברים לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בִּרַךְ מֹשֶׁה וְגו', וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא
מֵאֲרִי מִתְנַתִּין, דְכְּתִיב, (במדבר יט) זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, וְאִמְרוּ עָלָה
מֵאִי כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, אֶלָּא אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֵּמַת, אֶלָּא בְּמִי שְׁמִמִּית עֲצָמוּ עָלֶיהָ,
וְלִית מִיתָה אֶלָּא עוֹנִי, דְּעַנֵּי חָשׁוּב כְּמַת.

דְּאִיהוּ קְרַבֵּן עוֹלָה וְיוֹרֵד. מְסַטְרָא דְּעֵשִׂיר עוֹלָה וְדָאִי, דְּאִסְתְּלֵק עָלֶיהָ. דְּכָל
עֵתִירִין, כָּל טִיבוּ דְעַבְדִּין, כְּלָחוּן (ס"א רובא דלחון) לְזַכָּאָה לְחוּן לְעֵלְמָא דְאִתִּי, וְתַמָּן
אִיהִי תַגָּא עַל רִישֵׁיהוּ. בִּינוּנִי, דְּפִלַּח לְמִזְכֵּי בְתַרִּין עֵלְמִין, אִיהוּ מַחְצִית הַשֶּׁקֶל
עַמִּיהָ בְּעֵלְמָא דְאִתִּי, כְּגוֹן מִצָּה דְאִתְפְּלִיג, חֲצִיָּה תַחַת הַמִּפָּה לְאִפְּיקוּמָן בְּתַר סְעוּדָה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְחִצִּיָּה לְמִצְוֵה קֳדָם סְעוּדָה. וּמִסְטָרָא דָּא נְאֻמְר בְּאַסְתֵּר, (אסתר ה) מַה שְּׂאֵלְתִּיךְ וַיִּנְתֵּן לְךָ וּמַה בְּקִשְׁתִּיךְ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשׂ.

אַבְל מֵאֵן דְּאִיהוּ עָנִי, דְּמִמִּית גְּרַמִּיה בְּגִינָה, כְּגוּוֹנָא דִּילְךָ רַעִיא מְהִימְנָא, אִיהוּ קְרַבֵּן יוֹרֵד תְּחוּתֵךְ, וְאַמְאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאַשְׁפִּיל גְּרַמִּיה בְּגִין שְׂכִינְתִּיה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ נְחִית עֲלֵיהּ, וְהֵאֵי הוּא דְּאֻמְר דְּוֹד, (תהלים קלח) כִּי רַם יִי' וְשֹׁפֵל יִרְאֶה. וְהַנְּבִיא אָמַר, (ישעיה נז) כִּי כֹה אָמַר רַם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ וְגו' וְאֵת דְּכָא וְשֹׁפֵל רוּחַ. דְּאֵף עַל גַּב דְּאַנָּא מְרוֹם וְקָדוֹשׁ אֶשְׁכּוֹן, בְּגִין הֵהוּא דְּאֵתְעָבִיד דְּכָא וְשֹׁפֵל רוּחַ בְּגִין שְׂכִינְתִּי, לְסַלְקָא לָהּ מִשְׁפָּלוֹת דִּילָהּ עֵטְרָא לְרִישִׁיהּ, אֲנָא נְחִית לְדִירָא עֲמִיהּ. וּבִתֵּר דְּבַעֲלָה דְּשְׂכִינְתָּא נְחִית עַל בֵּר נֶשׁ, אִיהֵי נְחִיתת מַעַל רִישִׁיהּ, וְיַהֲבֵת אֲתָרָא דְּרִישָׁא לְבַעֲלָהּ, וְנְחִיתת לְרַגְלוֹי דְּמַלְכָּא. וְרוּזָא דְּמַלְכָּה, (ישעיה סו) הַשָּׁמַיִם כְּסָאֵי וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רַגְלֵי.

דְּמִיזְמָא דִּירִית בֵּר נֶשׁ נִשְׁמַתָּא, כְּלִילָא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, מִתְּהִיא שְׁעֵתָא (צ"א ע"א) אֲתִקְרִי בֵּן. אֻמְר חַד תְּנָא, וְכִי מִתְּהוּא יוֹמָא דִּירִית בֵּר נֶשׁ נִשְׁמַתָּא, כְּלִילָא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, יִתְקַרֵּי בְּרִיהּ מְנָא לָן. מִתְּהִיא קִרָּא דְּאֻמְר דְּוֹד בְּסִפְר תְּהֵלִים, (תהלים ב) אִסְפְּרָה אֶל חֵק יִי' אֻמְר אֵלֵי בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדִּתִּיךְ.

אֻמְר לִיָּה בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, רַעִיא מְהִימְנָא, מֵאֵי הַיּוֹם יִלְדִּתִּיךְ. אֵלָא בְּגִינְךָ אֻמְר דְּוֹד בְּרוּחַ קְדִישָׁא, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדִּתִּיךְ. הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל, בְּתֵהוּא דְּאֵתְמַר בִּיהּ, (דברים לה) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בִּישְׂרָאֵל כְּמִשָּׁה. אַנְתְּ קִיִּימַת בְּשְׂכִינְתָּא וְאַתְבַּת אֵת יִי' אֵלֶיךָ בְּכָל לְבַבְךָ, דְּהֵינּוּ גּוֹפָא. וּבְכָל נַפְשֶׁךָ, דְּהֵינּוּ נִשְׁמַתָּא. דְּחַמֵּשׁ שְׁמַחֵן אֵית לָהּ: נִשְׁמַתָּה. רוּחַ. נַפְשָׁה. חַיָּה. יַחֲדָה. וּבְכָל מְאֻדְךָ, בְּכָל מְמוּנָא דִּילְךָ.

קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ לֹא יוֹזוּ מִינְךָ בְּכָל אֲלִין. אַנְתְּ חֲשַׁבְתָּ, דְּאַפִּילוּ הוּוּ כָּל עֲלָמִין תְּחוּת רְשׁוּתֵךְ, הָוִית יַהֲיֵב לְאַקְמָא לְשְׂכִינְתָּא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא מַלְכָּא לִיָּה בְּשְׂכִינְתִּיהּ עַל כָּל מְמַנֵּן דְּאוּמִין דְּעֲלָמָא, וְלִבְתֵּר לְסַלְקָא לִיָּה וְשְׂכִינְתִּיהּ. בְּדִיוֹקְנָא דִּילְךָ כְּלִילָא מְכַל מְדוּת טְבִין, בְּכָל עֲלָמִין, וּבְמִשְׁרִיין עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

[זוהר חלק ב' - דף קנ"ט ע"א]

מְחֲשַׁבְתָּ (דף קנ"ט ע"א) טוֹבָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצַרְפָּה לְמַעֲשָׂה. בְּתֵר דְּאַנְתְּ בְּרִיהּ, עַל כָּל דְּחֲשַׁבְתָּ לְמַרְךָ, יִקְיִים עַל יַדְךָ, וְלֹא תִזוּזוּ מִנִּיהּ לְעֲלָמִין, אֵלָא תֵּהֵא בְּדִיוֹקְנִיהּ בְּכֻלָּא. וְאַנְתְּ בְּגִלּוּתָא גְּנִיז מְבַנֵּי נִשְׂא. וְאַנְתְּ מַעֲלָמָא דָּא, שְׁלִיחָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִימַר מְלִין אֲלִין קְדָמְךָ, וְאַנָּא מִצְוּוֹה מִנִּיהּ, דְּלֹא לְמִזּוּ מִינְךָ בְּכָל עֵת וְשְׁעֵתָא דְּאַנְתְּ בְּעִי. אֲנָא וְכָל תְּנַאִין וְאַמּוֹרָאִין דְּמִתְּיַבְתָּאֵן. קוּם אֲשֵׁלִים פְּקוּדִין דְּמַרְךָ.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

פָּתַח וְאָמַר, וְעָשׂוּ (שְׁמוֹת כה) אַרְוֹן עֲצֵי שֵׁטִים. סֵפֶר תּוֹרָה, עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. אַרְוֹן דִּילִיָּה, שְׁכִינְתָא. מִבֵּית וּמַחֲוֵץ תְּצַפְנוּ, לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׁכְנֵיתִיה, מְלַבֵּר וּמְלַגּוֹ (ד"א ל"ג דיליה) וְכֻלָּא חֵד. מַה דְּלָאוּ הָכִי בְּאַרְוֹן דְּהָאֵי עֲלָמָא, דְּאוּרִייתָא מְלַגּוֹ מִזֵּן אַחַד, וְאַרְוֹן מִזֵּן אַחְרָא. דָּא בְּכַתִּיבַת דִּיּוֹ, וְדָא עֵץ מְצוּפָה זָהָב. דְּוִדָּאֵי אוּרִייתָא חֲבִיבָא מְפֻלָּא, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (איוב כח) לֹא יַעֲרֹכְנָה זָהָב וְזָכוּכִית.

וּמְסֻטְרָא אַחְרָא אֲפִילוּ בְּהָאֵי עֲלָמָא, אַחְוֵי דְכֻלָּא חֵד, דִּיּוֹ וְעֵץ, דְּדִיּוֹ מִתְּפוּחִים, דְּאַתְעֵבִידוּ בְּעֵץ אֵינּוֹן, (וְכֹל מִלִּין דְּדִיּוֹ עֵץ אֵינּוֹן) וְעוֹד, דִּיּוֹ אוּכְסָא מְלַבֵּר, וְחֹוּר מְלַגּוֹ. הָכִי אֵינּוֹן (נ"א חכמים מארי תורה) מְאַרִי תּוֹרָה וְחֻכְמִים, אוּכְמִים בְּהָאֵי עֲלָמָא דְּאִיהוּ לְבַר, שְׁפִירִין בְּהֵוּא עֲלָמָא דְּאַתִּי, דְּאִיהוּ מְלַגּוֹ. וּבְגִין דָּא, דִּיּוֹ, לִישְׁנָא דִּיּוֹ לְעֵבֵד לְהִיּוֹת כְּרַבּוֹ. דִּיּוֹ: יו"ד ידו, חֻכְמָה וְתַבּוּנָה וְדַעַת דְּכַתְּבַת בְּרַ נֶשׁ בִּידוֹ בְּדִיּוֹ. (ע"כ רעיא מהימנא) (פנחס רמ"ב ע"א, פקודא דא להקריב מנחה)

פָּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, בְּאֵינּוֹן רְזִין עֲלָאִין דְּמִשְׁכְּנָא כְּתִיב, (שְׁמוֹת כה) וְרָאָה וְעָשָׂה בְּתַבְנִיתֶם וְגוֹ', וְכַתִּיב וְהִקְמַתְ אֶת הַמִּשְׁכָּן כַּמִּשְׁפָּטוֹ וְגוֹ', אוּלִּיפְנָא דְּאָמַר לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשְׁהָ, כָּל תַּקּוּנִין, וְכָל דִּיּוּקְנִין דְּמִשְׁכְּנָא, כָּל חֵד וְחֵד כְּדָקָא חֲוֵי לִיָּה, דְּחָמָא לִיָּה לְמִטְטְרוֹן, דְּקָא מְשַׁמֵּשׁ לְכַהֲנָא רַבָּא לְגוֹ. וְאִי תִימָא, וְהָא לֹא אֶתְקַם מִשְׁכְּנָא לְעִילָא, עַד יוֹמָא דְּאַתְקַם מִשְׁכְּנָא לְתַתָּא, וְלֹא (קמ"ג ע"א) שְׁמִשׁ הֵוּא נַעַר דְּלְעִילָא, עַד יוֹמָא דְּשִׁמְשׁוּ לְתַתָּא, בְּהָאֵי מִשְׁכְּנָא אַחְרָא.

אֶלָּא וְדָאֵי הָכִי הוּא, דְּהָא מִשְׁכְּנָא לֹא אֶתְקַם לְעִילָא, עַד דְּאַתְקַם מִשְׁכְּנָא לְתַתָּא, אֲבָל חָמָא מִשְׁהָ חֲוִי דְּכָל מִשְׁכְּנָא, וְלֹא הוּוּ מִתְּסַדֵּר בְּקִיּוּמִיָּה, עַד דְּאַתְקַם מִשְׁכְּנָא לְתַתָּא, וְחָמָא לִיָּה לְמִטְטְרוֹן מְשַׁמֵּשׁ לְבַתֵּר, לָאוּ דְּהוּוּ אִיהוּ מְשַׁמֵּשׁ, אֶלָּא דְּהוּוּ מְשַׁמֵּשׁ לְבַתֵּר, וְלָאוּ בְּהֵוּא זְמַנָּא. אָמַר לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשְׁהָ, חָמֵי מִשְׁכְּנָא, וְחָמֵי נַעַר, כָּלָא מִתְעַכֵּב עַד דִּיתְקַם הָכָא לְתַתָּא.

וְאִי תִימָא, אִי הָכִי, מִטְטְרוֹן אִיהוּ דְּקָא מְשַׁמֵּשׁ. אֶלָּא וְדָאֵי מִשְׁכְּנָא דִּילִיָּה אִיהוּ, וּמִיכָאֵל כַּהֲנָא רַבָּא, אִיהוּ דְּקָא מְשַׁמֵּשׁ גּוֹ הֵוּא מִשְׁכְּנָא דְּמִטְטְרוֹן. כְּגוּוֹנָא דְּמִשְׁמִשׁ כַּהֲנָא רַבָּא עֲלָאָה לְעִילָא, גּוֹ מִשְׁכְּנָא אַחְרָא סְתִימָא דְּלֹא אֲתַגְלִיָּא, בְּרִזָּא דְּעֲלָמָא דְּאַתִּי. תְּרִין מִשְׁכְּנִין אֵינּוֹן. חֵד אִיהוּ סְתִימָא עֲלָאָה. וְחֵד הָאֵי מִשְׁכְּנָא דְּמִטְטְרוֹן. תְּרֵי כַּהֲנֵי אֵינּוֹן, חֵד אוּר קְדַמָּאָה. וְחֵד מִיכָאֵל כַּהֲנָא רַבָּא לְתַתָּא.

מִכָּאֵן רְזִין סְתִימִין דְּבִי מִשְׁכְּנָא, מְפּוּמָא דְּבוּצִינָא. מִשְׁכְּנָא עֲלָאָה, אֲתַבְנִי עַל תְּרִיסַר מְרַגְלִיטִין, שְׁיִיפִין עֲלָאִין, יְמִינָא וּשְׁמָאֵלָא, שְׁמָאֵלָא וַיְמִינָא.

תְּלַת שְׁמֵהֶן אֵינּוֹן כְּלִילִין כְּחָדָא, וְדָא עֵייל בְּדָא, וְדָא עֵייל בְּדָא. א"ל, קְדַמָּאָה וְאַתְסַדֵּר בִּימִינָא. א, אִיהוּ קְדַמָּאָה דְּאִיָּהִי (ויקרא ג) יְמִינָא, וְאַגְלִים וְאַתְצִייר בְּרִזָּא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דימינא, וכד עייל וקא משמש לגו אתאחד בהדיה ל, ואקרי ברזא דיליה א”ל, דהא ל’ מרזא דלעילא גו קדש הקדשים נפק.

לאו דתמן אגלים, אלא ודאי פד נפק אגלים, כשאר אתוון, דכד נפקו מרזא דעלמא דאתי, אגלימו ואתצירו. אוף הכי האי ל’, אוף על גב דאיהו רזא דלעילא, לא אגלים, עד דנפק לבר, וכדין א”ל. ודא רזא דימינא.

[זוהר חלק ב' - דף קנ”ט ע”ב]

שמאלא פליל בגויה דימינא, ונטיל האי שמא לגביה, ואתפליל בהדיה, וכד אתפליל (דף קנ”ט ע”ב) בהדיה אקרי איהו אלהים. ואי תימא, הא אקדים שמאלא ברזא דעלמא דאתי. ודאי הכי הוא. אלא, פד נפקו דרגין, ברזא דאתוון מגו עלמא דאתי, בעא שמא דא לאתחזא ולא תבני, לאתחזא על ההוא אתר דנפקי מתמן, ואתבני שמא דא, כגוונא דא. א”ל בקדמיתא בסטרא דימינא, אתפליל גו שמאלא, ונטיל ליה שמאלא, ואקרי אלהים, ודא איהו רזא דימינא, אמר ליה בשמא וכו' בשמא דאלהים, ועל רזא דא, בכל אתר דאיהו דינא, תמן איהו רחמי, דהא פליל איהו דינא, והא אתבני ואתחזי.

ההוא דנפק מתמן, אמצעיתא, נטיל לתרווייהו, ואשתלים, ואקרי אלהינו. הא הכא שלימו דאתחזי מרזא דעלמא עלאה, וכלא אתפליל דא בדא. פיון דהאי אמצעיתא אשתלים, שרא עליה שמא קדישא, מפתחא דכלא, דאקרי יהו”ה, וכדין נטיל לכל סטרין, עילא ותתא, ימינא ושמאלא, ולכל סטרין אחרנין. ועל דא, פד אשתלים מרזא דתרין סטרין מימינא ושמאלא, אקרי אלהינו, הא הכא ימינא ושמאלא ואמצעיתא בכללא דשמא דא. ודא אתחזי ואתבני. רזא דאתוון נפקו מתמן, כגוונא דא אתבני ואתחזי, כל חד וחד.

הא אתפליל ימינא בשמאלא, ונטיל שמאלא שמא דימינא, ימינא אן פליל בגויה שמאלא, למהוי נטיל ימינא רזא דשמאלא. אלא, פד אתפליל ימינא בשמאלא, ונטיל שמאלא שמא רזא דימינא, ימינא פליל בגויה שמאלא, שמא א”ל. ואיהו הי”ם.

אמאי הכי. אלא בשעתא דאתבני ההוא אתר דנפקו מתמן, נטיל לשמאלא תרין אתוון, ימינא נטיל חד, מרזא דעלמא דאתי. שמאלא תרין, ואיהו הי”ם. פדין ימינא פליל בגויה לשמאלא, ונטיל לאת בתראה ס, ונטיל י' דהוה בשמאלא, ס איהו בשלימו מ”ם, ואתבני הכי מים, בההוא י' דנטיל יתיר. פדין ימינא פליל ליה לשמאלא בגויה.

סדר הלימוד ליום ט שבט [יום 127 בשנה]

לְבַתָּר אֶתְבָּנוּן אֶתּוּן, א' דְּהוּה בְּקִדְמִיתָא בְּסִטְרָא דִּימִינָא, אוֹלִיד וְאִפִּיק אֶת ש',
כְּלִיל בְּתֵלֶת סִטְרִין, וְאֶשְׁתַּתְּףָּ בְּאֵת א', וְאֶתְעֵבִיד אֲשׁ. תּוּ אַעְדּוּ אֶתּוּן אֲלִין, גּוּ
בְּטִישׁוּ דְתֵרִין סִטְרִין אֲלִין, וְאֶתְקֵרִיבוּ כַּחְדָּא בְּמַחְלוּקָתָא, וּמִגּוּ מַחְלוּקָתָא דָּא דְמִימָם
בְּאֲשׁ, וְאֲשׁ בְּמִימָם, אוֹלִידוּ אֶתּוּן וְאִפִּיקוּ אֶת ר' וְאֵת ו' וְאֵת ח' וְאֶתְעֵבִידוּ רִוְחָא, וְעָאֵל
בֵּין תֵּרִין סִטְרִין, וְכִדְיָן אֶתְיִישְׁבוּ אֶתּוּן קִדְמָאִי בְּדוּכְתֵייהוּ, כָּל חַד וְחַד בְּשִׁלְמִוּ.

תּוּ אֶתּוּן אַעְדּוּ, וְאֶתְגַּלְגְּלוּ כַּחְדָּא, א' אִפִּיק מ', דְּאִיהוּ מְסִטְרָא דִּילֵיהּ בִּימִינָא,
דְּהָא בִּימִינָא אֶתְיִישֵׁב. מ' אִפִּיק ש' בְּגִין דְּהָא מ' כְּלִילָא אִיהִי, בְּקִדְמִיתָא הוּת
מִשְׁמָאלָא, וְאֶתְכְּלִיל לְבַתָּר בִּימִינָא וְאֶשְׁתַּלֵּים בְּתֵרִין סִטְרִין, כִּיּוּן דְּאֶשְׁתַּלֵּים, אַעְדּוּ
וְאוֹלִידוּ כַּחְדָּא, וְאֶתְכְּלִלוּ בְּתֵרִין סִטְרִין.

אֶתְתַּקְפוּ אֶתּוּן אִמ"ש תֵּלֶת אֲלִין, וְאַעְדּוּ וְאוֹלִידוּ תֵּלֶת אַחֲרָנִין, גּוּ גִלְגּוּלָא. מ'
אֶתְתַּקֵּן וְאַעְדִּי וְאוֹלִיד ר'. א' אַעְדִּי וְאוֹלִיד ו'. ש' אַעְדִּי וְאוֹלִיד ח', וְאֶשְׁתַּכְּלֵל כְּלָא.
תּוּ אַעְדּוּ אֶתּוּן אֲלִין רְזָא אִמ"ש, וְאֶתְגַּלְגְּלוּ כְּמַלְקָדְמִין, א' אַעְדִּי וְאוֹלִיד וְאִפִּיק אֶת
ב' בְּסִטְרָא דְּמַעְרָב, כְּדִין אֶתְיִישֵׁב אִיהוּ בְּסִטְרָא דְּרוּם. מ' אַעְדִּי וְאוֹלִיד וְאִפִּיק אֶת ד'
בְּסִטְרָא דְּצָפוֹן, כְּדִין אֶסְתַּלֵּק אִיהוּ בֵּין צָפוֹן וְדְרוּם, וְתֵלִיא בְּאוּרָא. ש' אַעְדִּי וְאוֹלִיד
וְאִפִּיק אֶת ג', וְאֶתְיִישֵׁב בְּסִטְרָא דְּמִזְרָחָא, וְאִיהוּ אֶסְתַּלֵּק בֵּין מַעְרָב וּמִזְרָחָא, וְתֵלִיא
בְּאוּרָא. אֶשְׁתַּכְּחוּ תֵּרִין אֶתּוּן מ"ש, תֵּלִיין בְּאוּרָא.

[זוהר חלק ב' - דף ק"ם ע"א]

א' דְּאֶשְׁתַּאֲרֵי, אֶסְתַּלֵּק בְּדוּכְתֵייהּ, וְסִלִּיק לְעֵילָא, וְאַתְעֵטֵר בֵּיהּ י"ה. בְּאֲלִין
אֶתְתַּקֵּן, וְאַעְדִּי וְאוֹלִיד ה"ו, וְקָאִים בְּדוּכְתֵייהּ, כְּדִין אֶתְעֵטֵר, וְאַנְהִיר, וּפְשִׁיט נְהִירוּ,
וְאוֹלִיד נְהִירוּ, וְאִפִּיק אֶת ט', בְּטִישׁוּ דְּקָא בְּטִישׁ וְנְהִיר רְזָא דְּעֵלְמָא עֵלְאָה, (דף ק"ס
ע"א) בְּנְהִירוּ.

כְּדִין אֶסְתַּלֵּק א', וְנִטִּיל מִגּוּ אוּרָא מ"ש, וְאַתְחַבְרוּ בְּהִדְיָהּ, וְהוּוּ אִמ"ש
כְּמַלְקָדְמִין, וְאֶתְיִישֵׁב א' בְּסִטְרָא דְּדְרוּם, ש' בְּסִטְרָא דְּמִזְרָחָא, מ' בְּסִטְרָא דְּצָפוֹן.
סִלְקָא ג' דְּהוּה בְּסִטְרָא דְּמִזְרָחָא, וְאַעְדִּי וְאוֹלִיד צ"ת. אֶתָּא ב' דְּהוּה בְּסִטְרָא דְּמַעְרָב,
וְסִלִּיק וְאַתְחַבֵּר בֵּין צ"ת. סִלִּיקוּ א' ו', דָּא מְסִטְרָא דְּמַעְרָב (נ"א דרום) וְדָא מְסִטְרָא דְּמִזְרָחָא,
וְאַתְחַבְרוּ תְּרוּוּיְיהוּ בְּהִדְיָהּ ב' בֵּין צ"ת, וְאַנְהִיר שְׁמָא צְבָאוֹת. כִּד אֶתְנְהִיר שְׁמָא דָּא גּוּ
מִשְׁכַּנָּא, אַעְדּוּ אֶתּוּן וְאוֹלִידוּ ז' ב' (נ"א ג') נ'. סִלִּיקוּ אִמ"ש כְּמַלְקָדְמִין, וְאַעְדּוּ
וְאוֹלִידוּ ס' ע' פ'.

אֶשְׁתַּאֲרֵי ק' יְחִידָאִי, וְסִלְקָא וְנַחְתָּא, קִימָא גּוּ נוֹקְבָא דְּתְהוּמָא רַבָּא, חָמָא לָהּ
קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, דְּקָא מִתְעַרְבְּבָא, בְּלָא גּוּפָא וְלָא צִיּוּרָא, וְלָא עֵייל לְמִשְׁכַּנָּא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עבד לָהּ חוּפָּאָה לְמִשְׁכָּנָא. וּמֵאֵי נִיהוּ. יְרִיעוֹת עֲזִים לְאַהֲלָא עַל הַמִּשְׁכָּן, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (שמות כו) וְעָשִׂיתָ יְרִיעֹת עֲזִים לְאַהֲלָא עַל הַמִּשְׁכָּן, לְאַהֲלָא וְלֹא אֶהָל. קו”ף וְלֹא אָדָם.

תו אַתְּגַלְגְּלוּ אֶתְוֹן כְּמַלְקָדְמִין, גּוּ עוּבְדָא דְמִשְׁכָּנָא, אִמ”ש, ש’ אַתְּגַלְגְּלָא וְאַתְיִישְׁבָא בְּסִטְרַ מְזֻרְתָּ, וְאַשְׁתָּאֵר ג’ תְּלִינָא בְּאוּרָא. מ’ אַתְּגַלְגְּלָא וְאַתְיִישְׁבָא בְּסִטְרַ צְפוֹן, וְנִפְקַ ד’ וְאַתְחַבְרַ גּוּ ש’ בְּהֵוֹא סְטְרָא. א’ אַתְּגַלְגְּלָא וְאַתְיִישְׁבָא וְסָלִיק לְגַבֵּי י’, וְסָלְקָא וְאַתְתַּקְפָּא בְּהַדְיָה, וְנָטִיל לִיָּה, וְאַתְחַבְרַ גּוּ בַחְבוּרָא חֲדָא שְׁד”י. כַּד שְׁמָא דָא אַתְתַּקֵּן גּוּ מִשְׁכָּנָא, כְּדִין קִיּוּמָא וְקִיּוּמָא אִיהוּ מַגּוּ מִשְׁכָּנָא דְלִתְתָא.

תו אֶתְוֹן אַתְּגַלְגְּלוּ כְּמַלְקָדְמִין, לְאַתְיִישְׁבָא מִשְׁכָּנָא, סָלִיקוּ אֶתְוֹן, א’ בְּרִישָׁא, ת’ לְבַתֵּר, א”ת. ב’ בְּרִישָׁא, ש’ לְבַתֵּר, אַתְחַלְפוּ אֶתְוֹן, אב”ג ית”ץ, אַתְּגַלְגְּלוּ בְּגִלּוּפֵי קִדְשָׁא א’ ק’. א’ אִפִּיק ק’. לְנִטְרָא מִשְׁכָּנָא. ק’, אִפִּיק ר’. ר’ אִפִּיק ע’ קר”ע.

רְזָא דָא, (בראשית כז) וְאֵת עוֹרוֹת גְּדֵי הָעֲזִים הַלְבִּישָׁה עַל יָדָיו וְעַל חֻלְקֹת צוּאָרָיו. כְּגוֹוֵנָא דָא, וְעָשִׂיתָ יְרִיעֹת עֲזִים לְאַהֲלָא עַל הַמִּשְׁכָּן. דְּהָא חוּלְקָא דָא, אֲצִטְרִיךְ לְאַחְזוּאָה לְבַר, לְנִטְרָא הֵיא דְלָגָאוּ, וְעַל רְזָא דָא אֲלַבִּישָׁת לִיָּה לִיעֻקֵּב לְבַר. שְׁט”ן קר”ע, אֶתְוֹן אֵינּוֹן רְשִׁימָן לְבַר, בְּגִין נִטְרָא דְמִשְׁכָּנָא, דְּאִיהוּ רְזָא דְבְרִית קִדְשָׁא, וְאַתְפְּרַעָא עֲרֻלָּה לְבַתֵּר בַּחוּפָּאָה דָא.

תו אַתְּגַלְגְּלוּ אֶתְוֹן, וְאַפִּיק א”ת ב”ש, שְׁקוּצִי”ת בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ וְגו’. בְּגִלְגוּלָא דָא וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ וּבָהוּ בְּאַתְוֹן קר”ע שְׁט”ן. וְחֻשְׁףַּ עַל פְּנֵי תְּהוּם ג’ אִפִּיק ר’, ד’ ק’ עַד הֵכָא אֶתְוֹן, אַתְּגַלְגְּלוּ, וּבִטְיִישׁוּ דָא בְּדָא לְתַקוּנָא גּוּ מִשְׁכָּנָא. אֵינּוֹן אִמ”ש אִפִּיקוּ תוּלְדִין, (נ”א ת’) ה’ צ’ ו’ ה’ אֶתְוֹן דְּתִלְיִין גּוּ אוּרָא, וּבִטְיִישׁוּ בְּאֵינּוֹן אַחְרָנִין וְאַפִּיקוּ צִיּוּרָא דְמִשְׁכָּנָא ז’ ע’. עַד הֵכָא קִיּוּמָא וְחֻשְׁףַּ עַל פְּנֵי תְּהוּם ח’ כְּלָהוּ בְּסִטְרוֹי אֶתָּא ס’ וְאַתְחַבְרַ בְּהַדְיָה, כְּדִין יְהִי אוּר וְיְהִי אוּר.

אַתְּגַלְגְּלוּ אֶתְוֹן כְּמַלְקָדְמִין, אב”ג ית”ץ, אַעְדוּ וְאוּלִּידוּ וְאַפִּיקוּ צִיּוּרָא גּוּ רְזִין דְמִשְׁכָּנָא, (ס”א בכלא) אַתְּגַלְגְּלוּ חֲדָא בְּרֻזָא א’ ל’ ב’ ס’, דְּהָא אֵת א’ אַעְדִּי, וְאוּלִּיד בְּרֻזָא דְחִילָא וְתוּקְפָא, אֵת ל’. אַתְּגַבְרַ בְּתוּקְפִיָּה, וְאַסְתַּלַּק בִּיקְרִיָּה, וְאוּלִּיד אֵת ב’, כְּדִין אַעְדִּיאוּ וְאוּלִּידוּ אֶתְוֹן וְאַתְחַבְרוּ אַחְרָנִין אֵלִין א’ אַתְחַבְרַ בְּגִלּוּפִיָּה בְּאֵת ב’, כְּדִין ט”ר בַּחְבוּרָא ט”ת לְמַהוּי אֶתְוֹן סָלְקִין בְּאַתְרֵיהוּ, גּוּ צְרוּפָא דְרְזָא דְמִשְׁכָּנָא. (שמות לה) אֵת הַפִּיּוֹר וְאֵת כְּנֹו.

[זוהר חלק ב' - דף ק"ם ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יהי רקיע בתוך המים, דהא מיין סליקו ונחתו ברזא דאתון אל. א' אפיק ו'. ו' אפיק ק'. את ל' סליק אתגליפו אתון בגלופייהו, בחבורא חדא, (תהלים כט) קול יי' על המים אל וכו', אלין אתון אל, דהא אלין אעדו ואולידו ואפיקו אתון, גו ציורין דמשכנא. אמ"ש אעדו ואולידו ואתגליפו בגלופי רזין דאתון, לאפקא ציורין דמשכנא, א' אפיק ג', ש' (דף ק"ס ע"ב) אפיק ו', לחברא גו את ג' ברזא גן. תדשא הארץ דשא עשב וגו'. אתגלגלו אתון כמלקדמין אמ"ש, ברזא ב"ם באלין כנישו מיא לאתר חד, דכתיב יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד. (עד כאן מצאתי בהעתק)

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחה, עד דהוו אזלי אמר רבי יוסי, נפתח בעידונין, (נ"א בעירין ובעידנין) ונימא מלי דאורייתא. פתח רבי יוסי במלי דקריאת שמע ואמר, כתיב (דברים ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. וכתיב (דברים כז) שמע ישראל היום הזה נהיית לעם. וכתיב (דברים ט) שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן. כל הני שמע שמע דקאמר משה אמאי. דהא שמע ישראל דיחודא יאות. (דהאי לדרשא קאתי) הני אחרנין אמאי.

אלא פלהו לדרשא קאתו, שמע ישראל דיחודא ודאי האי לדרשא קא אתיא, והכא רמיז ואתחזי יחודא דחכמתא עלאה. שמע, ע' מאתון רברבן איהי, אמאי. אלא רמז קא רמיז בכללא חדא, לאכללא עילא ותתא פחדא ביחודא חדא, (רט"ז ע"א) שמע: שם ע'. הכא אתפליל האי שם באינון ע' (ק"ח ע"א) שמחן עלאין, לאכללא לון, דהא שם אתברכא מנייהו, ואתפליל בהו. ואצטריך לאכללא לון פחדא ביחודא חד, ולשוואה רעותיה בהו.

דהא ודאי ע' שמחן אינון ברזא דרתיכא עלאה, ומהאי רתיכא עלאה, אתברכא האי שם, ואתפליל בגווייהו, ולבתר ישראל בכלל. אבל הא תנינו, דא ישראל סבא, למהוי ישראל בכללא חדא, ההוא אתר דבקוּתא דכלא. ועל דא שמע ישראל, השתא אתדבקת אתתא בבעלה, והוי כלא בכללא חדא, ודא שמע ישראל דיחודא. (ישראל) לבתר קא מיחד תלת סטרין, יי' אלהינו יי' אחד, למהוי כלא חד.

שמע ישראל דכלהו שאר, לאו אינון פהאי גוונא, אבל פלהו אחרנין לדרשא קאתו, וכלהו באתר אחרא אתדבקו, שמע ישראל אתה עבר היום. שמע ישראל היום הזה נהיית לעם. וכלהו בדרגא תתאה אתדבקו.

שמע ישראל היום הזה נהיית לעם, שמע ישראל יאות. היום הזה נהיית לעם מהו. היית מבעי ליה, מאי נהיית. אלא בכל אתר עם, כד אתברו לבייהו לפלחנא, כמה דאת אמר (דניאל ח) נהייתי ונחלתי. ודא הוא דכתיב, (דברי הימים א כח) שמעוני אחי ועמי. אי אחי, למה עמי, ואי עמי, למה אחי. אלא אמר דוד, אי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברעותא אתון אחי, ואי לאו אתון עמי, לתברא לבייכו לפולחני. כף היום הזה נהיית לעם, תברת לבך לפלחנא דקודשא בריך הוא.

שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן, פלא בדרגא תתאה, איהו, ושמע ישראל דיחודא הוא דרגא עלאה. מה בין האי להאי. אלא ההוא שמע ישראל דיחודא, לא הוי בכלהו כהאי גוונא, דהא איהו הוי רזא דעילא ותתא. (כדקא יאות) (נ"א ובכל אתר רזא לקבל וכו') ואיהו רזא לקבלא עלייהו עול מלכות שמים, בכל סטרא, בגין דיצטריך ליה לבר נש, למתוי זמין (בההוא שמא) בההיא שעתא, ליחודא שמא דקודשא בריך הוא, ולקבלא עליה עול מלכות שמים.

ובשעתא דאתי בר נש לקבלא עליה עול מלכות שמים, פדין שכונתא אתיא ושריא על רישיה, וקאים עליה כסהיד, לסהדא סהדותא קמי מלכא קדישא, דהאי איהו דקא מיחד שמייה תרי זמני ביומא, ושמייה אתיחד עילא ותתא פדקא יאות. ועל דא ע' משמע ישראל מאתוון רברבן, וד' נמי מאתוון רברבן, למתוי עד קמי מלכא קדישא. והא אוקמוה, ידו"ד אלהינו ידו"ד, ודא הוא רזא דיחודא בתלת סטרין, כמה דאוקמיה בוצינא קדישא, ואתער ביה בכמה דוכתי, ולית לן רשו לאתערא ביה יתיר.

[זוהר חלק ב' - דף קס"א ע"א]

ודאי האי בר נש, דקא מיחד שמא (דף קס"א ע"א) דקודשא בריך הוא עילא ותתא פדקא יאות, שכונתא אתיא ושריא על רישיה, ומברך ליה בשבע ברפאן, וקרי עליה, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

רבי חייא פתח אבתריה ואמר, (דברים ד) אתה הראת לדעת פי יי' הוא האלהים וגו', האי קרא אית לאסתכלא ביה, אתה הראת, מאי הראת. אלא פד נפקו ישראל ממצרים, לא הוו ידעי ברזא דמהימנותא דקודשא בריך הוא כלום, בגין דכלהו הוו פלחי פולחנא נוכראה בגלותא, ואנשוו כל עקרא דמהימנותא דהוה בהו בקדמיתא, דיריתו כל אינון תריסר שבטין מאבוהון יעקב.

וכד אתא משה, אוליף לון דאית אלוה עלאה בעלמא, כמה דאוקמוה. לבתר חמו כל אינון נסין וגבורין דעל ימא, וכל נסין וגבורין דעבד להו במצרים. לבתר חמו כמה גבורין, במנא ובמיא ואתיהיבת לון אורייתא, ואוליפו ארחי דקודשא בריך הוא, עד דמטי לעדנא דא.

אמר לון משה, עד השתא אצטריכנא למילף לכו, כמה דילפין לרביא. (מכאן ולהלאה) ודא הוא אתה הראת לדעת, ואוליפת עד הכא, לדעת למנדע ולאסתכלא ולמיעל ברזא דמהימנותא. ומאי איהי. פי יי' הוא האלהים.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אי תימא מלה זעירא היא למנדע, הא פתיב וידעת היום והשבות אל לבבך פי יי' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. הכא תליא כל רזא דמהימנותא, למנדע מגו דא, רזא דכל רזין, למנדע סתימו (נ"א רזא דכלוכו) דכל סתימין, יהו"ה אלהים שם מלא, וכלא חד. אתה הראת לדעת, הכא רזא דרזין לאינון ידעי מדין.

זכאין אינון כל אינון דמשתדלי באורייתא. ובגין דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אסתפל בה באורייתא, וברא עלמא, ובאורייתא אתברי עלמא, כמה דאוקמוה, דכתיב, (משלי ט) ואהיה אצלו אמון, אל תקרי אמון אלא אמון.

וכי אורייתא אומנא הוה. אין. למלכא דבעי למעבד פלטרין, אי לא שוי לגביה אומנא, לא יכיל למעבד פלטרין. פיון דפלטרין אתעבידו, לא סליק שמא, אלא דמלכא. אלין פלטרין דעבד מלכא, מלכא שוי באינון פלטרין מחשבה.

כך קודשא בריך הוא, בעי למברי עלמא, אסתפל באומנא, ואף על גב דאומנא עבד פלטרין, לא סליק שמא אלא דמלכא, אלין פלטרין דעבד מלכא, ודאי מלכא בנה פלטרין. אורייתא צווחת ואהיה אצלו אמון, פי ברא קודשא בריך הוא עלמא, דעד (נ"א אלא עד) (ס"א לא אתברי) אתברי עלמא, אקדימת אורייתא תרין אלפי שנין לעלמא, וכד בעא קודשא בריך הוא למברי עלמא, הוה מסתפל בה באורייתא, בכל מלה ומלה, ועביד לקבלה אומנותא דעלמא. בגין דכל מלין ועובדין דכל עלמין, באורייתא אינון. ועל דא קודשא בריך הוא הוה מסתפל בה, וברא עלמא.

לאו דאורייתא ברא עלמא, אלא קודשא בריך הוא, באסתפל ותא דאורייתא ברא עלמא. אשתכח דקודשא בריך הוא איהו אומנא, ואורייתא לקבלה ולגביה אומנא, שנאמר ואהיה אצלו אמון, ואהיה אמון לא פתיב, אלא אצלו, הואיל וקודשא בריך הוא אסתפל בה, אצלו הוה אומנא.

ואי תימא מאן יכיל למהוי אומנא לגביה. אלא אסתפל ותא דקודשא בריך הוא בגוונא דא, (ד"א אתעביד בלא עמל ויגיעה דכתיב בדבר יי' שמים נעשו וגו'). בגוונא דא באסתכלותא דיליה היא אומנא) באורייתא, פתיב בה, (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, אסתפל בהאי מלה, וברא את השמים. באורייתא פתיב בה, ויאמר אלהים יהי אור, אסתפל בהאי מלה, וברא את האור. וכן בכל מלה ומלה דכתיב בה באורייתא, אסתפל קודשא בריך הוא, ועביד ההיא מלה, ועל דא פתיב ואהיה אצלו אמון. בגוונא דא כל עלמא אתברי.

[זוהר חלק ב' - דף קס"א ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כיון דאתברי עלמא, כל מלה ומלה לא הוה מתקיים, עד דסליק ברעותא למברי אדם, דיהוי משתדל באורייתא, ובגינה אתקיים עלמא. השתא (דף קס"א ע"ב) כל מאן דאסתפל בה באורייתא, ואשתדל בה, כפיכול, הוא מקיים כל עלמא. קודשא בריך הוא אסתפל באורייתא, וברא עלמא. בר נש מסתפל בה באורייתא ומקיים עלמא. אשתכח דעובדא וקיומא דכל עלמא, אורייתא איהי. בגין כך זכאה איהו בר נש דאשתדל באורייתא, דהא איהו מקיים עלמא.

בשעתא דסליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברי אדם, קאים קמיה בדיוקניה וקיומיה, כמה דאיהו בהאי עלמא. ואפילו כל אינון בני עלמא, עד לא ייתון בהאי עלמא, פלהו קיימין בקיומיהו ובתקונייהו כגוונא דקיימין בהאי עלמא, בחד אוצר דתמן כל נשמתין דעלמא מתלבשן בדיוקניהו.

ובשעתא דזמינן לנחתא בהאי עלמא, קרי קודשא בריך הוא לחד ממנא, די מני קודשא בריך הוא ברשותיה כל נשמתין דזמינן לנחתא להאי עלמא, ואמר ליה, זיל אייתי לי רוח פלוני. בההיא שעתא אתיא ההיא נשמתא, מתלבשא בדיוקנא דהאי עלמא, וההוא ממנא אחזי לה קמי מלכא קדישא.

קודשא בריך הוא אמר לה, ואומי לה, דכד תיחות להאי עלמא, דתשתדל באורייתא למנדע ליה, ולמנדע ברזא דמהימנותא. דכל מאן דהוי בהאי עלמא, ולא אשתדל למנדע ליה, טב ליה דלא יתברי. בגין כך אתחזי קמי מלכא קדישא, למנדע בהאי עלמא, ולאשתדלא ביה בקודשא בריך הוא, ברזא דמהימנותא.

הדא הוא דכתיב, (דברים ד) אתה הראת לדעת, אתחזיאת על ידא דההוא ממנא, קמי קודשא בריך הוא. לדעת למנדע ולאסתפלא בהאי עלמא, ברזא דמהימנותא, ברזא דאורייתא. וכל מאן דהוה בהאי עלמא, ולא אשתדל באורייתא למנדע ליה, טב ליה דלא אתברי, דהא בגין דא אייתי ליה קודשא בריך הוא לבר נש בהאי עלמא.

לדעת פי יי' הוא האלהים. דא איהו פללא דכל רזא דמהימנותא, (נ"א כללא) דכל אורייתא, פללא דעילא ותתא, ורזא דא איהו פללא דכל רזא דמהימנותא, והכי הוא ודאי. פללא דכל אורייתא, דא איהו רזא דתורה שבכתב, ודא איהו רזא דתורה שבעל פה, וכלא חד, פללא דרזא דמהימנותא, בגין דאיהו שם מלא, דאיהו רזא דמהימנותא, ומאן איהו. ה' אחד ושמו אחד, יי' אחד שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. דא איהו יחודא חד. ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הא יחודא אחרא למהוי שמיה חד. ורזא דא (מלכים א יח) יי' הוא האלהים, דא כתיב, כד אינון ביחודא חדא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי תימא, אי הכי, כגוונא דכתיב, (זכריה י"ד) יי' אחד ושמו אחד, לאו איהו יי' הוא האלהים, דאי כתיב (נ"א יי' הוא ושמו אחד) יי' אחד ושמו הוא אחד, הוה אמינא הכי. אבל לא כתיב, אלא יי' אחד, ושמו אחד, ואצטריך למימר כגוונא דא יי' הוא, האלהים הוא, ואתחזי יי' אחד ושמו אחד.

אלא כלא חד, דכד מתייחדן תרין שמהן אלין, דא ביחודא חד, ודא ביחודא חד, כדן תרין שמהן אלין אתעבידו חד, ואתפלילו דא בדא, והוי כלא שמא שלים, ביחודא חדא, ובכך יי' הוא האלהים, דהא כדן אתפליל כלא דא בדא, למחוי חד. ועד דאתיחדו כל חד, דא בלחודוי, ודא בלחודוי, לא אתפלילו דא בדא, למחוי כלא חד.

כללא דכל אורייתא הכי איהו ודאי, דהא אורייתא איהי תורה שבכתב, ואיהו תורה שבעל פה. תורה שבכתב, דא איהו דכתיב יי'. תורה שבעל פה, דא הוא דכתיב האלהים. ובגין דאורייתא איהו רזא דשמא קדישא, אקרי הכי תורה שבכתב ותורה שבעל פה, דא כלל, ודא פרט. כלל אצטריך לפרט, ופרט אצטריך לכלל, ואתיחדו דא בדא, למחוי כלא חד.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ב ע"א]

ועל דא, כללא דאורייתא איהו כללא דעילא ותתא, בגין דשמא דא לעילא, ושמא דא לתתא, דא רזא דעלמא עלאה, ודא רזא דעלמא תתאה, ועל דא כתיב, אתה הראת לדעת כי יי' הוא (דף קס"ב ע"א) האלהים. דא איהו כללא דכלא, ודא אצטריך בר נש למנדע בהאי עלמא.

ואי תימא, פקודי אורייתא אן אינון הכא בכללא דא. אלא דא איהו זכור, ודא איהו שמור, וכל פקודי אורייתא בהני כלילן, ברזא דזכור וברזא דשמור, וכלא איהו חד.

פתח רבי יוסי ואמר, הא דתנינן דצלותא דערבית חובה, חובה איהי ודאי, בגין דקריאת שמע דערבית חובה, וקודשא בריך הוא אתיחד בליליא, כמה דאתיחד ביממא, ומדת ליליא אתפליל ביממא, ומדת יממא אתפליל בליליא, ואתעביד יחודא חדא. ומאן דאמר רשות, בגין אמורין ופדרין דמתאפלי בליליא (ק"ל ע"א) והא אוקימנא.

כתיב (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך וגו', האי קרא אוקימנא ליה, ואוקמוה חברייהא. אבל אית לשאלא, אי בהאי יחודא דשמע ישראל, אתפליל כלא, ימינא ושמאלא, אמאי (כתיב) לבתר ואהבת (דברים יא) והיה אם שמוע, דהא ביחודא אתפלילו. אבל התם בכלל, והכא בפרט, והכי אצטריך.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וברזא ד'יחודא דא אתערנא ביה, יחודא דא איהו כגוונא דתפלין דרישא, ותפלין דדרועא. בתפלין דרישא ד' פרשיין, והא אתמר, והכא תלת שמיהן אינון. התם בתפלין דרישא, ד' פרשיין, כל חד וחד בלחודוי, והכא תלת שמיהן, מה בין האי להאי.

אלא אינון ד' פרשיין, הא אתערנו בהו, חד, נקודה קדמאה עלאה. וחד, רזא דעלמא דאתי. וחד, ימינא. וחד, שמאלא. אלין רזא דתפלין דרישא. והכא, ברזא ד'יחודא דא, תלת שמיהן, ואינון כגוונא דאינון ד' פרשיות. יי' (ט' ע"א) קדמאה, דא נקודה עלאה, ראשיתא דכלא. אלהינו רזא דעלמא דאתי. יי' בתראה, כללא דימינא ושמאלא כחדא, בכללא חדא, ואלין אינון תפלין דרישא, ודא איהו יחודא קדמאה.

תפלין דדרועא, כללא דכל הגי כחדא, ודא איהו רזא ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. הכא כללא דאינון תפלין דרישא, דאתפלילו גו תפלין דדרועא.

ורזא דא, (קל"ה ע"ב) ברוך: דא רזא דנקודה עלאה, דאיהו ברוך, דכל ברכאן נבעין מתמן. ואי תימא עלמא דאתי אקרי ברוך. לאו הכי, דהא נקודה עלאה איהו דכר, עלמא דאתי נוקבא. איהו ברוך ואיהי ברכה. ברוך דכר. ברכה נוקבא. ועל דא ברוך איהו נקודה עלאה, (ר' ע"א) שם: דא עלמא דאתי, דאיהו שם גדול, כמה דאת אמר (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול. כבוד: דא כבוד עלאה, דאיהו ימינא ושמאלא.

וכלהו פלילין בהאי תפלה של יד, דאיהו מלכותו, ונטיל פלא בגויה, ובהאי מלכותו אתפלילין ביה עלמין בלהו, למיזן לון, ולספקא לון, בכל מה דאצטריכו ועל דא לעולם ועד.

ודא איהו יחודא דתפלין דרישא, ותפלין דדרועא, וכגוונא דרזא ד'יחודא דתפלין, הכי איהו יחודא דכלא, ודא איהו ברירא דמלה. והא סדרנא יחודא דא קמי בוצינא קדישא, ואמר לי, דהא בד' גוונין אתסדר יחודא, ודא ברירא מפלהו, והכי איהו ודאי, וכלהו רזא דמהימנותא, אבל סדורא דתפלין, דא איהו יחודא עלאה, כדקא יאות.

ומגו דאתפלילו ימינא ושמאלא ברזא דשמא קדישא בארץ כלל, אצטריך לבתר לאפקא לון בארץ פרט, אבל לאו בארץ יחודא, דהא יחודא בקרא קדמאה איהו, למהוי ידו"ד אחד בתפלין דרישא, ושמו אחד בתפלין דדרועא, והוי פלא חד. פיון ד'יחודא דא אתסדר כללא בכללא מרישא דנקודה עלאה, (ס"א דאיהו ראשיתא דכלא) אצטריך לבתר לאתערא מרישא (ס"א מרזא) דנהורא קדמאה, דאיהו רישא דכלא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף קס"ב ע"ב]

ואהבת דא ראשיתא דימינא, למרחם ליה לקודשא בריך הוא ברחימו דאתדבקוּתא דיליה, ומאן איהו. (נ"א רחימו דאתער ימינא) ימינא, דאיהו אתער רחימו. מאן דרחים ליה לקודשא בריך הוא, איהו אתער ימינא דיליה לגביה. ומקבל ליה (דף קס"ב ע"ב) ברחימו. כל מלין דעלמא לא תליין אלא ברעותא, רוח אמשיך רוח ואייתי רוח וסימנך דא (איוב לה) אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף.

כד אתער בר נש רחימו לגבי קודשא בריך הוא, אתערותא דימינא לא אתער, אלא בתלת גוונים, כמה דאת אמר, (דברים ו) בכל לבבך. ובכל נפשך. ובכל מאדך. הא תלת גוונים הכא. דלא תימא או האי או האי, דהא לא פתיב או בכל לבבך, או בכל נפשך, או בכל מאדך. אלא פלהו אצטריך, לבא ונפשא וממונא. וכדין קודשא בריך הוא אתער ימיניה לגביה, ופשיט ליה לקבליה, ומקבלא ליה.

ועל דא פתיב, (תהלים קי) נאם יי' לאדני שב לימיני. ורזא דהאי קרא, הא אתערנא ביה, דדוד מלפא על דרגא דיליה קאמר, כד אתקשר בימינא. תליסר פקודין הכא בימינא, ואהבת את יי' אלהיך, הא חדא. בכל לבבך, תריין. ובכל נפשך, ג'. ובכל מאדך, ארבע. ושננתם לבניך, חמשא. ודברת בם, הא שיתא. בשבתך בביתך, הא שבעה. ובלכתך בדרך, תמניא. ובשכבך, הא תשעה. ובקומך, הא עשרה. וקשרתם לאות על ידך, הא חד סר. והיו לטטפת בין עיניך, הא תריסר. וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, הא תליסר.

תליסר פקודין אלין, תליין בימינא, ושמאלא אתפליל בימינא, והכי אצטריך, ובכל זמנא דשמאלא אתער, ימינא שארי ביה ברישא. ובגין דא, אם יזכון, שמאלא אתפליל בימינא. ואי לאו, ימינא אתפליל בשמאלא, ושלטא שמאלא וסימנא דא, אם ברישא, כגון (ויקרא כו) אם בחוקותי תלכו. ובכל אתר, שמאלא אתער ברחימו ברזא דימינא, ולבתר אתתקף דיניה, כמה דאצטריך. וכך אצטריך בכל אתר, והא אתערו חבריאי, בהני מלין. אתא רבי חייא ונשקיה.

פתח ואמר (שמותכו) ואת המשכן תעשה עשר יריעות וגו', הא הכא רזא (קל"ט ע"ב) דיחודא, דהא תקונא דמשכנא מפמה דרגין איהו, דכתיב ביה והיה המשכן אחד. לאתחזאה דכל שייפין דגופא, פלהו רזא דגופא חד. בבר נש אית ביה כמה שייפין עלאין ותתאין, אלין פנימאין לגו, ואלין באתגליא לבר, וכלהו אקרון גופא חדא, ואקרי בר נש חד, בחבורא חדא. אוף הכי משכנא, פלהו שייפין כגוונא דלעילא, וכד אתחברו פלא פחדא, פדין פתיב והיה המשכן אחד. (נ"א כגוונא דאדם)

”זוהר היוםמי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פקודי אורייתא, כלא שייפין ואברין, ברוא דלעילא. וכד מתחברין פלהו פחד, פדין פלהו סלקן לרוא חד. רוא דמשכנא, דאיהו אברין ושייפין, פלהו סלקין לרוא דאדם, כגוונא דפקודי אורייתא, דהא פקודי אורייתא, פלהו ברוא דאדם, דכר ונוקבא, דכד מתחברין פחדא, אינון חד, רוא דאדם. מאן דגרע אפילו פקודא חדא דאורייתא, כאלו גרע דיוקנא דמהימנותא, דהא פלהו שייפין ואברין בדיוקנא דאדם, ובגין כך פלא סלקא ברוא דיוקנא. ועל דא, ישראל אינון גוי אחד, דכתיב, (יחזקאל לה) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. וכתיב (שמואל ב ז) מי כעמך בישראל וגו'.

רבי יצחק תוה שכיח קמיה דרבי אלעזר, אמר ליה, ודאי רחימו דקודשא בריך הוא, דבר נש רחים ליה, לא אתער אלא מלבא, בגין דלבא איהו אתערותא לאתערא לגביה רחימו, (ורחמנא לבא בעי) אי הכי, אמאי פתיב בכל לבבך, ולבתר ובכל נפשך. דמשמע דתרין גוונין אינון, חד לבא, וחד נפשא, אי לבא הוא עקרא, מאי בעי נפשא. אמר ליה, ודאי לבא ונפשא תרין אינון, ואתאחדן לחד. דהא לבא ונפשא וממונא, פלהו אתאחדן דא בדא, ולבא איהו עקרא ויסודא דכלא.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ג ע"א]

והא דאתמר בכל לבבך, בתרין ליבן איהו, דאינהו תרין יצרין, חד יצרא טבא, וחד יצרא בישא, ותרין אלין פל חד וחד אקרי לב, דא (דף קס"ג ע"א) אקרי לב טוב, ודא אקרי לב רע. ובגין כך איהו לבבך, דאינון תרין, יצר הטוב ויצר הרע.

ובכל נפשך, ובנפשך מבעי ליה, מאי ובכל נפשך, האי בכל אמאי. אלא לאכללא נפ"ש ורו"ח ונשמ"ח, דא איהו ובכל נפשך, בכל מה דאחיד האי נפש. ובכל מאדך, אוף הכי כמה זינין אינון דממונא, פלהו משניין אלין מאלין, ועל דא פתיב בכל. רחימו דקודשא בריך הוא, לממסר ליה כל דא, למרחם ליה בכל חד וחד.

ואי תימא, ביצר הרע היך יכיל בר נש למרחם ליה, דהא יצר הרע מקטרגא איהו, דלא יקרב בר נש לפולחנא דקודשא בריך הוא, והיך ירחים ליה ביה. אלא, דא איהו פולחנא דקודשא בריך הוא יתיר, כד האי יצר הרע אתפפיא ליה, בגין רחימו דקא מרחם ליה לקודשא בריך הוא. דכד האי יצר הרע אתפפיא, ותבר ליה ההוא בר נש, דא איהו רחימו דקודשא בריך הוא, בגין דידיע לקרבא לההוא יצר הרע, לפולחנא דקודשא בריך הוא.

סדר הלימוד ליום י שבט [יום 128 בשנה]

הכא איהו רזא למארי מדין. כל מה דעבד קודשא בריך הוא עילא ותתא, כלא איהו בגין לאחזאה יקרא דיליה, וכלא איהו לפולחניה. וכי מאן חמי עבדא, דלתוי מקטרגא דמאריה, ובכל מה דרעותיה דמאריה, אתעביד איהו מקטרגא, רעותיה דקודשא בריך הוא, דיהון בני נשא תדיר בפולחניה, ויהכון בארץ קשוט, בגין למזכי לון בכמה טבין, הואיל ורעותיה דקודשא בריך הוא בהאי, היך אתיא עבדא בישא, ואשתכח מקטרגא מגו רעותיה דמאריה, ואסטי לבני נשא לארץ ביש, ואדחי לון מארץ טב, ועביד לון דלא יעבדון רעותא דמאריהון, ואסטי לבני נשא לארץ ביש.

אלא, ודאי רעותיה דמאריה עביד. למלפא דהוה ליה בר יחידאי, והוה רחים ליה יתיר, ופקיד עליה ברחימו, דלא יקרב גרמיה לאתתא בישא, בגין דכל מאן דיקרב לגבה, לאו פדאי איהו לאעלא גו פלטרין דמלפא. אודי ליה ההוא ברא, למעבד רעותיה דאבוי ברחימו.

בביתא דמלפא, לבר, הות חדא זונה, יאה בחיזו, ושפירא בריוא. ליומין אמר מלפא, בעינא למחמי רעותיה דברי לגבאי. קרא לה לההיא זונה, ואמר לה זילי ותפתי לברי, למחמי רעותיה דברי לגבאי. ההיא זונה מאי עבדת, אזלת אבתריה דבריה דמלפא שראת לחבקא ליה ולנשקא ליה, ולפתי ליה בכמה פתויין. אי ההוא ברא יאות, ואצית לפקודא דאבוי, גער בה, ולא אצית לה, ודחי לה מניה. פדין אבוי חדי בבריה, ואעיל ליה לגו פרגודא דהיכליה, ויהיב ליה מתנן ונבזבזא ויקר סגיא. מאן גרים כל האי יקר להאי ברא, הוי אימא ההיא זונה.

וההיא זונה אית לה שבחא בהאי או לאו. ודאי שבחא אית לה מפל סטרין. חד, דעבדת פקודא דמלפא. וחד, דגרמת ליה לההוא ברא, לכל ההוא טיבו, לכל האי רחימו דמלפא לגביה. ועל דא כתיב, (בראשית א) והנה טוב מאד. והנה טוב, דא מלאך חיים. (ס"ח ע"ב) מאד, דא מלאך המות, דאיהו ודאי טוב מאד, למאן דאצית פקודין דמאריה. ותא חזי, אי לא יהא האי מקטרגא, לא ירתון צדיקיא הני גנוזיא עלאין, דזמינין לירתא לעלמא דאתי.

זכאין אינון דאערעו בהאי מקטרגא, וזכאין אינון דלא אערעו ביה. זכאין אינון דאערעו ביה, ואשתזיבו מניה, דבגיניה ירתין כל אינון טבין, וכל אינון עדויגין, וכל אינון פסופין דעלמא דאתי, דעליה כתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וולתך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וזכאין אינון דלא אערעו ביה, דבגיניה ירתין גיהנם, ואטרדו מארץ החיים, דהא אינון חייביא דאערעו ביה, הוּ צייתין ליה, ואתמשכו אבתריה. ועל דא אית לצדיקיא למחזק ליה טבין דהא בגיניה ירתין כל אינון טבאן ועדונין וכסופין לעלמא דאתי.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ג ע"ב]

תועלתא דהאי מקטרגא. כד חייביא צייתין ליה (דף קס"ג ע"ב) מאי איהי. אלא, אף על גב דלית ליה תועלתא, פקודא דמאריה איהו עביד. ותו, דהא אתתקף בגין האי, הואיל ואיהו רע, אתתקף כד עביד ביש. חייבא לא אתתקף עד דקטיל בר נש, כיון דקטיל בני נשא, כדין אתתקף ואתגבר בחיליה, ואית ליה נייחא. כף ההוא מקטרגא, דאתקרי מלאך המות, לא אתגבר בחיליה, עד דאסטי לבני נשא, ומקטרג לון, וקטיל לון, כדין אית ליה נייחא, ואתתקף ואתגבר בחיליה.

כמה דאתתקף סטרא דחיים, כד בני נשא טבין, ויהכון בארץ מישר. אוף הכי, האי מקטרגא אתתקף ואתגבר, כד חייביא צייתין ליה, ושליט עליהו. רחמנא לישזבן. וזכאין אינון דזכאן לנצחא ליה, ולאכפיא ליה, למזכי בגיניה לעלמא דאתי, ואתתקף בר נש במלכא קדישא תדיר, על דא ודאי אתמר, (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו בך מסלות בלבבם, זכאין אינון בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא, הוּ אוזלי בארשא, פגע בהו רבי אלעזר, עד דחמו ליה, נחתו מן חמרי כלהו. אמר רבי אלעזר, ודאי אנפי שכינתא חמינא, דהא כד חמי בר נש צדיקיא, או זכאין די בדרא, ואערע בהו, ודאי אינון אנפי שכינתא. ואמאי אקרון אנפי שכינתא. בגין דשכינתא אסתרת בגווייהו, איהי בסתימו, ואינון באתגליא. בגין דשכינתא אינון דקריבין לה, אקרון פנים דילה. ומאן אינון. אינון דאיהי אתתקנת בהדיהו, לאתחזאה לגבי מלכא עלאה. והואיל ואתון הכא, ודאי שכינתא אתתקנת עליכו, ואתון פנים דילה. (ס"א ואערע בהו ודאי חמי אנפי שכינתא בגין דשכינתא אסתרת בגווייהו איהי בסתימו ואינון באתגליא ואיהי אתתקנת בהדיהו לאתחזאה קמי מלכא והואיל ואתון הכא תלתא ודאי שכינתא אתתקנת עליכו ושריית בגווייכו)

פתח ואמר, (בראשית לג) קח נא את ברכתי אשר הובאת לך וגו', כד חמא יעקב לסמאל, מקטרגא בההוא ליליא, חמא ליה בההוא דיוקנא דעשו, ולא אשתמודע ביה עד דסליק צפרא. כיון דסליק צפרא, ואשגח ביה, חמא ליה באנפין סתימין ואתגליין. אסתכל בההוא דיוקנא, דהוה כדיוקנא דעשו, מיד אשגח וידע דהוה ממנא דעשו. אתקף ביה מה כתיב, (בראשית לב) ויאמר שלחני כי עלה השחר.

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וְחַבְרִיָּא אֲתַעְרוּ, דְּבַגִּין דְּמָטָא זְמַנֵּיהּ לְזַמְרָא וּלְשַׁבְּחָא לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא פִּי עָלָה הַשְּׁחַר.

וְהִכָּא אֵית לְאַסְתַּכְּלָא, דְּדוּדָאֵי שְׁלֹטְנוּתָא דִּילֵיהּ לָאו אִיהוּ אֱלָא בְּלִילְיָא, גּוּ חֲשׂוּכָא, וְרָזָא דָּא (שיר השירים ג) מִפְּחַד בְּלִילוֹת דָּא פְּחַדָּא דְּגִיּהֲנָם. וּמַה דְּאָמַר בְּלִילוֹת. רְצוּנוֹ לְאָמַר אִיהוּ וְנוֹקְבֵיהּ. וּבְגִינֵי כֹךְ לָא שְׁלִיט אֱלָא בְּלִילְיָא.

וְדָא דְּאָמַר וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשְּׁחַר. מֵאִי פִּי עָלָה הַשְּׁחַר. בְּגִין דְּכַד אֲתֵי צְפָרָא, וְאֲתַעְבֵּר שְׁלֹטְנוֹ דְּחֲשׂוּכָא דְּלִילְיָא, כְּדִין עָאֵל אִיהוּ וְאֲכַלּוּסִיָּה בְּנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא, דְּלִסְטֵר צְפוּן, עַד דְּעָאֵל לִילְיָא, וְאֲשַׁתְּרוּ כְּלָבִי, וְשִׁלְטִי וּמִשְׁטִי בְּלִילְיָא, (ד"א בעלמא) עַד דְּאֲתֵי צְפָרָא. וְעַל דָּא הוּהוּ דְּחִיק לֹמַר, שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשְּׁחַר, דְּהָא לָא שְׁלִיט בִּימְמָא.

כְּגוּוּנָא דָּא גְלוּתָא דִּישְׂרָאֵל, דְּאִיהוּ בְּלִילְיָא, וְאֲקָרִי לֵילָהּ. מְלַכָּא עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזוּלוֹת חֲיִיבָא שְׁלֹטָא עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, עַד דֵּיִתֵּי צְפָרָא וַיִּנְהִיר לֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וַיִּתְעַבֵּר שְׁלֹטְנֵיהוֹן, וְעַל דָּא פִּי עָלָה הַשְּׁחַר, דְּחִיק הוּהוּ בִּידֵיהּ, וְתַשֵּׁשׁ חִילֵיהּ, דְּהָא אֲתַעְבֵּר לִילְיָא וְעַל דָּא אֲתַתְּקַף יַעֲקֹב בֵּיהּ, וְחַמָּא דִּיוֹקְנֵיהּ כְּדִיוֹקְנָא דְּעֵשׂוֹ, אֲבַל לָא בְּאֲתַגְלִיא כָּל כֹּךְ. וּכְדִין אוּדֵי לֵיהּ עַל בְּרַפְאֵן.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ד ע"א]

מַה כְּתִיב לְבַתֵּר, (בראשית לג) כִּי עַל כֵּן רָאִיתִי פְּנֵיךְ כְּרֹאוֹת פְּנֵי אֱלֹהִים וְתַרְצִנִּי. דְּחַמָּא בְּאִינּוֹן אֲנַפִּין דְּעֵשׂוֹ כְּדִיוֹקְנָא דְּאֲתַחְזִי לֵיהּ סְמָא"ל מִמֶּשׁ, דְּהָא בְּכָל אֲתַר דְּבַר נֶשׂ אֲתַקְשֵׁר, הָכִי אֲתַחְזִי בְּאֲנַפּוּי. וְאֲתוֹן קְדִישֵׁי עֲלִיוּנִין שְׁכִינְתָא בְּהַדִּיכּוֹ, וְאֲנַפִּין דְּלִכּוֹן כְּאִינּוֹן אֲנַפִּין דִּילָהּ, זְכַאִין אֲתוֹן. אָמַר אִי אֲרַחָא חֲדָא הוּינָא אֲזִלִּי בְּהַדִּיכּוֹ, הוּינָא יְתִבִי עֲמֻכוֹן, הַשְׁתָּא דְּאֲתוֹן לְאֲרַחֲיִכּוֹ, וְאֲנָא לְאֲרַחֲי, אֲתַפְרֵשׁ מִנִּיכּוֹ בְּמִילֵי (דף קס"ד ע"א) דְּאוּרִיָּתָא.

פְּתַח וְאָמַר (תהלים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת (וישלח קע"ב ע"א) לְשִׁלְמָה אִם יֵי לָא יְבַנְהּ בֵּית שׁוּא עֲמְלוֹ בּוּנֵי בּוֹ אִם יֵי לָא יִשְׁמַר עֵיר שׁוּא שְׁקַד שׁוּמֵר. וְכִי שְׁלֹמָה אָמַר תּוֹשַׁבְּחָתָא דָּא כַּד בְּנָה בִּי מְקַדְשָׁא. לָאו הָכִי, דְּהָא דוּד מְלַכָּא אָמַר לֵיהּ בְּגִין שְׁלֹמָה מְלַכָּא בְּרִיָּה, כַּד אֲתָא נְתָן לְגַבִּיָּהּ, וְאָמַר לֵיהּ עַל שְׁלֹמָה דְּאִיהוּ יְבַנֵּי בִּי מְקַדְשָׁא. וּלְבַתֵּר דוּד מְלַכָּא אֲחִזִּי לְשִׁלְמָה בְּרִיָּה דִּיוֹקְנָא דְּבִי מְקַדְשָׁא. כִּיּוֹן דְּחַמָּא דוּד דִּיוֹקְנָא דְּבִי מְקַדְשָׁא, וְכָל תְּקוּנֵי, אָמַר שִׁירְתָּא עַל שְׁלֹמָה בְּרִיָּה, וְאָמַר אִם יֵי לָא יְבַנְהּ בֵּית וְגו'.

דְּבַר אַחַר שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה, לְמַלְכָּא דְּשְׁלֹמָה דִּילֵיהּ. וְהֵאֵי שִׁירְתָּא אִיהוּ שִׁירְתָּא וְתוֹשַׁבְּחָתָא עַל כָּל שְׂאֵר שִׁירְתָּא, וְשִׁירְתָּא הַדָּא סְלָקָא עַל כְּלָהּ. אִם יֵי לָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יבנה בית, דחמא דוד מלכא, כל אינון עמודין שבעה, דהאי בית קאים עליהו, דאינון קיימי שורין שורין, למבני האי בית. לעילא מכלהו קיימא מאריה דביתא דאזיל על גבייהו, ויהיב לון חילא ותוקפא, לכל חד וחד כדקא יאות.

ועל דא אמר דוד, אי האי מלכא דשלמא פלא דיליה, דאיהו מאריה דביתא, לא בני להאי ביתא, שוא עמלו בוניו בו, אינון (פי' עמודים) קיימין דקיימין למבני על האי ביתא. אם יי' לא ישמר עיר, דא מלכא דשלמא פלא דיליה. שוא שקד שומר, דא איהו חד קיימא דעלמא אתתקן עליה, ומנו. צדיק, דהא איהו נטיר לה להאי עיר.

משפנא דעבד משה, יהושע הוה קאים תדיר ונטיר ליה, דהא לית נטירו דיליה בר ביה דאקרי נער, דכתיב, (שמות לג) ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. לבתר האי משפנא לא הוה נטיר, אלא בגין נער אחרא, דכתיב, (שמואל א ג) והנער שמואל משרת, (והוה מסדר תמן) בגין דלית נטירו דמשפנא, אלא בנער. (אבל בי מקדשא לאו הכי דלא נטירו דיליה אלא בקודשא בריך הוא דכתיב אם יי' לא ישמור עיר שוא שקד שומר) ומאן איהו שומר (ק"א ע"א) דא. תהוא דנטיר משפנא דאקרי הכי נער מטטרו"ן.

אבל אתון קדישי עליונים, לאו נטירו דלכון פנטירו דמשפנא, אלא נטירו דלכון פנטירו דבי מקדשא, קודשא בריך הוא בלחודו, דכתיב אם יי' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, דהא בכל זמנא דצדיקיא אזלי בארשא, קודשא בריך הוא נטיר לון תדיר, דכתיב, (תהלים קכא) יי' ישמר צאתך ובואך.

אזלו אבתריה, ואזפוהו תלת מלין, ואהדרו לארתיהו קרו עליה, (תהלים צא) פי מלאכיו (ויקרא רס"ב ע"א) יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, על פפים ישאונה וגו'. (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. (שמות כו) ואת המשכן תעשה עשר יריעת וגו'. רבי יהודה פתח, (משלי יד) ברב עם הדרת מלך, ברב עם הדרת מלך, אלין אינון ישראל, דכתיב בהו (דברים ז) פי עם קדוש אתה ליי' אלהיך. ואינון עמא דסלקין לכמה אלפין, ולכמה רבוון, וכד אינון סגיאין בחושבניהו, יקרא דקודשא בריך הוא איהו. דהא עלאין ותתאין משבחן שמייה דמלכא עלאה, ומשבחן ליה בגין עמא קדישא דא. הדא הוא דכתיב, (דברים ד) רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה.

ואי תימא, הא פתיב, (דברים ז) פי אתם המעט מפל העמים, אלא, מפל העמים ודאי, אבל מעמא חד יתיר סגיאין אינון. דהא לית עמא בכל עלמא רב וסגי פישראל. ואי תימא הא בני ישמעאל, והא בני אדום, הא כמה אינון. ודאי הכי סגיאין אינון, אבל כל שאר עמין פלהו מתערבי אלין באלין, בגין אית לעם דא,

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בעם דא, ולאלין בנין בעם אחרא, ואלין באחרא. ובגין כך לית עמא בכל עלמא, רב סגי פישראל, עמא ברירא ויחידאה, אלין באלין, בלא ערבוביא אחרא כלל, דכתיב פי עם קדוש אתה ליי אלהיך, ובך בחר יי, ועל דא ברב עם הדרת מלך, הדורא איהו דמלכא עלאה קודשא בריך הוא.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ד ע"ב]

תו בזמנא (דף קס"ד ע"ב) דקודשא בריך הוא אתי לבי פנישתא, (דאיהו מקדש מעט) וכל עמא אתיין פחדא, ומצלואן, ואודון, ומשבחן ליה לקודשא בריך הוא, כדין הדורא דמלך איהו, דמלך סתם דא מלכא קדישא. (ד"א משיחא) דאתתקן בשפירו ובתקונא לסלקא לעילא.

ובאפס לאם מחתת רזון, וכד איהו אקדים לבי פנישתא, ועמא לא אתיין לצלאה ולשבחא ליה לקודשא בריך הוא, כדין כל ההוא שלטנותא דלעילא, וכל אינון ממנן ומשריין עלאין, כלהו אתברו (ס"א אתעברו) מההוא עלויא דמתתקני בתקוני ההוא מלך.

מאי טעמא. בגין דבההיא שעתא, דישראל לתתא קא מסדרי צלותהון ובעותהון, ומשבחן למלכא עלאה. כל אינון משריין עלאין, מסדרין שבחין, ומתתקנין בההוא תקונא קדישא, בגין דמשריין עלאין כלהו חברין אינון בישראל לתתא, לשבחא לקודשא בריך הוא כחדא, למהוי סלוקא דקודשא בריך הוא עילא ותתא כחדא.

וכד אינון מזדמנן למהוי חברים בהו בישראל, וישראל לתתא לא אתיין לסדרא צלותהון ובעותהון ולשבחא למאריהון, כלהו משריין קדישין, שלטנותא עלאה אתברו (אתעברו) מתקוניהון, דהא לא סלקין בסלוקא, ולא יכלין לשבחא למאריהון כדקא יאות. בגין דשבחי דקודשא בריך הוא, אצטריך למהוי כחדא עילא ותתא, עלאין ותתאין בשעתא חדא, ועל דא מחתת רזון ולא מחתת מלך.

ואפילו דלא אסגיאו בבי פנישתא, אלא עשרה, באינון עשרה מזדמנן משריין עלאין, למהוי עמהון חברים. מאי טעמא בגין דכל תקוני דההוא מלך, אינון בעשרה, ועל דא די בעשרה, אי לאו אינון יתיר.

ותא חזי במשפן מה כתיב, (שמות כו) ואת המשפן תעשה עשר יריעות, עשר: בגין דתקונא דמשפנא, (נ"א דשכינתא) בעשרה איהו, למהוי כדקא יאות. עשר, מאי טעמא עשר, ולא עשרה. אלא עשר, בכל אתר איהו בלא שכינתא, דלאו איהי בחושפנא פגוונא דא (מלכים א ז) עומד על שני עשר בקר, שכינתא לאו איהי בחושפנא, דהא איהי קיימא לעילא, דכתיב, (מלכים א ז) והים עליהם מלמעלה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובאלין דוכתי דרמיזי לרזא דלעילא דחסר מנהון, (ס"א ה') הא שכינתא יתיר על
ההוא חושבנא, דלאו איהי בחושבנא.

לסטרא אחרא, ייהבי חושבנא יתיר, ואיהי במניינא בגריעו, (ד"א לא תימא חושבנא
יתיר אלא תוספת את וחושבנא בגריעו) כגון עשתי, והא אוקמוה. ובכל אתר דאתוון
אתוספן, כגוונא דא, איהו לגריעותא. כגון (שמואל ב יג) האמינון אחיה, דסגיא
אמנון. ובסטרא דקדושא, גרע את ואיהו תוספת.

רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קד) עוטה אור כשלמה נוטה שמים פריעה. האי
קרא אוקמוה, דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, (פנחס רמ"ה ע"ב) אתעטף בההוא
אור קדמאה, וברא ביה שמים.

ותא חזי, אור וחשך (ד"א לאו) פחדא הוו. אור מסטרא דימינא, וחשך מסטרא
דשמאלא. מאי עבד קודשא בריך הוא, שתף לון פחדא, וברא מנהון שמים. מאי
שמים. אש ומים. שתפן פחדא, ועביד שלם ביניהו. וכד אתפלילו פחדא, ומתח
לון, פריעה מתח לון, ועביד מנהון את ו' ודא אקרי יריעה. יריעות, דהא את דא
אתפשיט מניה נהירו, ואתעבידו יריעות, הדא הוא דכתיב ואת המשפן תעשה עשר
יריעות.

ושבע רקיעין אינון מתיחין, גניזין בגניזו עלאה, כמה דאוקמוה. וחד רקיעא
דקיימא עליהו, וההוא רקיע לית ביה גוון, ולית ליה אתר באתגליא ולא קיימא
לאסתכלא ביה, (ס"א אלא בסוכלתנו) והאי רקיע איהו גניז, ונהיר לכלהו, ונטיל לון
במטלניהו, כל חד וחד פדקא חזי ליה. אלא קיימא בסוכלתנו.

מהאי רקיע ולהלאה, לית מאן דיידע וישגח, ואית ליה לבר נש למסתם פומיה,
ודלא למללא ולאסתכלא בסוכלתנו. מאן דיסתפל אהדר לאחורא, דלית מאן דיכיל
למנדע.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ה ע"א]

עשר יריעות אינון, דאינון עשרה רקיעין. ומאן אינון יריעות דמשפנא דאינון
עשר. וקיימן למנדע לחכימי לבא. מאן דינדע בהו, אסתכל בחכמתא סגיא, וברזין
דעלמא, ואסתפל (דף קס"ה ע"א) לעילא בההוא אתר, דכל חד וחד אתדבק ביה, בר
תרין אינון דקיימן בימינא ובשמאלא, ואינון גניזין בהדי שכינתא.

רבי יוסי אמר תשע רקיעין אינון, ושכינתא איהי עשיראה. דאי תימא בגין
דכתיב עשר, בר משכינתא איהו. אי הכי, שכינתא חד סרי איהי דקיימא על עשר.
אלא ודאי תשע אינון, ואינון תשע יומין שבין ראש השנה ליום הכפורים, ואיהי
עשיראה. כגוונא דא, משפן איהו עשר יריעות.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אינון עשר רקיעין רזא דרוזין דלא אתמסר בר לאינון דידיעי חכמתא, וכלא איהו ברזין דבוצינא קדישא, דאיהו גלי רזא דכל רקיעא ורקיעא, ואינון שמשין דמשמשי בכל חד וחד. שבע רקיעין אינון לעילא, שבע רקיעין אינון לתתא, כגוונא דלעילא. שבע רקיעין אינון, דבהו ככביא ומזלי לאנהגא עלמא דא כפום ארחה, כמה דאצטריך ליה.

בכלהו שביעאה עדיה, בר תמינאה, דקא מדבר לכלהו, וקיימא על פלהו. כתיב (תהלים סח) סלו לרוכב בערבות, מאן רוכב בערבות, ומאן אינון ערבות. אלא, ערבות דא רקיעא שביעאה, אמאי אתקרי ערבות. על דאיהו כליל מאשא ומיא כחדא, ומסטרא דדרום, ומסטרא דצפון, ואיהו מעורב מתרין סטרין.

ואי תימא, אי הכי, שתי ערבות דקא מתחפרן בלולב, ותנינן ערבות, הדא הוא דכתיב סלו לרוכב בערבות. אי הכי, מאן יהיב ירפין בגופא, או גופא בירפין, דהא דא עביד פרין ואיבין, ודא (קס"ט ע"ב) לא עביד פרין ואיבין.

אלא, ודאי פלא הוא רזא דערבות דבלולב, אינון ערבות דבלולב, חד אש, וחד מים. ברזא דא דכלהו, ואיהו שביעאה איהו אש ומים כליל כחדא, ברזא כחדא, ובגין דערבות איהו רזא פלא דכלהו שית אחרנין, איהו רזא דרתיכא עלאה, וקודשא בריך הוא אתרעי בהאי רקיע, יתיר מפלהו רקיעין, ותיאובתיה תדיר לאתקנא לההוא רקיעא, בשפירו עלאה. ועל דא, סלו לרוכב בערבות לההוא דרכב בערבות. ומאן איהו. ההוא רקיע טמיר וגניז, דקיימא על גפי חיותא, דאיהו רכב בערבות.

ועלזו (ק"ע ע"ב) לפניו. מלפניו לא כתיב, אלא לפניו, דהא לית מאן דינדע ביה כלום. אבל לפניו, מאן דעייל לקמיה דהאי רקיע, אצטריך למיעל בחדוה, ולא בעציבו כלל, בגין דהאי רקיעא גרים, דתמן לא שריא עציבו ורוגזא כלל, דהא תמן כלא איהו בחדוה.

ועל דא, כהן גדול דקיימא לקמיה, לא הוה עאל לבי קודשא, בר בחדוה, ולאחזאה חדוה, דהא אתרא גרים. ועל דא כתיב, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה באו לפניו ברננה. דהא אצטריך דלא לאחזאה בה עציבו.

ואי תימא, אי הכי, האי מאן דאיהו בצערא ובדוחקא, דלא יכיל למחדי לביה, ומגו דוחקיה אית ליה למתבע רחמין, קמי מלכא עלאה, אי הכי, לא יצלי צלותא כלל, ולא ייעול בעציבו כלל, דהא לא יכיל למחדי לביה, ולא עלא קמיה בחדוה, מאי תקוונא אית ליה להאי בר נש.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא וְדַאי הָא תְּנִינָן, כָּל תְּרַעִין נְנַעְלוּ וְאַסְגִּירוּ, וְתְרַעִין דְּדַמְעִין לֹא אֲסַגִּירוּ,
וְלִית דְּמַעָה אֵלָא מְגוּ צַעְרָא וְעַצִּיבוּ. וְכָל אֵינּוֹן דְּמַמְנָן עַל אֵינּוֹן תְּרַעִין, כְּלָהוּ
מִתְּבַרִין גְּזִיזִין וּמְנַעֲוִלִין, וְעֵיילִין אֵינּוֹן דְּמַעִין, וְהֵהִיא צְלוֹתָא עֲאֵלֵת קָמִי מְלָכָא
קְדִישָׁא.

[וזהר חלק ב' - דף קס"ה ע"ב]

כְּדִין הֵהוּא אַתְר אֵית לִיה דּוּחְקָא, מֵהֵהוּא עַצִּיבוּ וְדוּחְקָא דֵּהֵהוּא בְּר נָשׁ, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (ישעיה ג) בְּכָל צָרְתֵם לֹא צָר. תִּיאוּבְתִיָּה דֵּהֵהוּא עֲלֵמָא עֲלָאָה, לְגַבִּי הָאִי
אַתְר, כְּדוּכְרָא דְתִיאוּבְתִיָּה תְּדִיר לְגַבִּיה דְּנוּקְבָא. כְּד מְלָכָא עֲאֵל לְגַבִּי מְטְרוּנִיתָא,
אֲשַׁכַּח לָהּ בְּעַצִּיבוּ, כְּדִין כָּל מָה דְּאִיְהִי בַּעֲתָא, בִּידְהָא אַתְמָסֵר, וְהֵהוּא בְּר נָשׁ,
וְהֵהִיא צְלוֹתָא, לֹא אַהֲדָר בְּרִיקְנִיָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַיִּים (דף קס"ה ע"ב) עֲלִיהָ.
זְכָאָה חוּלְקִיָּה דֵּהֵהוּא בְּר נָשׁ, דְּאוּשִׁיד דְּמַעִין קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּצְלוֹתֵיהָ.

כְּגוּוֹנָא דָּא בְּשַׁבַּת, מֵאֵן דִּיתִיב בְּתַעֲנִיתָא בְּשַׁבַּת, מְגוּ צַעְרִיָּה אַחוּי עַצִּיבָא,
וּבְשַׁבַּת שְׁלֵטָא הֵהוּא רְקִיעָא עֲלָאָה, הֵהוּא דְאַתְחִזִּי בְּחֻדוֹתָא, וְאִיְהוּ חֻדוֹתָא וְחֻדִּי לְכָלָא.
הֵהוּא דִּיתִיב בְּעַצִּיבוּ, בְּגִין דְּאִיְהוּ שְׁלֵטָא, אֲפִיק לֵהֵהוּא בְּר נָשׁ מֵהֵהוּא עוֹנֵשָׁא
דְּאַתְגְּזוֹר עֲלִיהָ, וְהָא אַתְמַר, סְלוּ: הָבוּ יָקָר, וְרוּמְמוּ לֵהֵהוּא דְרוּכְב בְּעַרְבוֹת, דְּאִיְהוּ
חֻדוֹתָא וְחֻדִּי כְּלָא, רְקִיעָא עַל גַּבִּי חֵיוֹתָא בִּי"ה שְׁמוֹ וְדַאי, דֵּהָא בֵּהֵהוּא אַתְר שְׁמָא דָּא
אַתְכְּלִיל. וְעֲלוּ לְפָנֵינוּ, בְּגִין דְּלֹא אַצְטְרִיךְ לְאַחוּזָאָה קָמִיָּה עַצִּיבוּ, כְּמָה דְּאַתְמַר.

רְבִי אֶלְעָזָר אָמַר, הָאִי קָרָא, הֵכִי אַצְטְרִיךְ לְמִימַר, סְלוּ לְרוּכְב עַל עַרְבוֹת, מֵאִי
בְּעַרְבוֹת. בֵּיה שְׁמוֹ, בֵּיה הוּא מְבַעֵי לִיה, מֵאִי שְׁמוֹ. אֵלָא הָאִי קָרָא, עַל סְתִימָא דְכָל
סְתִימִין, עֲתִיקָא דְכָל עֲתִיקִין אַתְמַר. הֵהוּא דְלֹא אַתְגְּלִיָּא, וְלֹא אַתִּידַע כְּלָל, דְּאִיְהוּ
רוּכְב בְּעַרְבוֹת. וְאִי תִימָא, דְּאִיְהוּ אַתִּיא וְרוּכִיב בֵּיה, אִי הֵכִי, אִף עַל גַּב דְּסְתִים הוּא
בְּאַתְר דָּא קִימָא לְאַתְגְּלִיָּא.

אֵלָא סְלוּ לְרוּכְב בְּעַרְבוֹת, דָּא אִיְהוּ עֲתִיקָא דְכָל עֲתִיקִין, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין,
דְּלֹא יָדִיעַ. וּבְמָה אִיְהוּ רוּכְב, בְּעַרְבוֹת, בִּי"ה, דְּאִיְהוּ רְזָא קְדַמָּאָה דְּנַפִּיק קָמִיָּה (ד"א
מְנִיָּה) וְדָא אִיְהוּ שְׁמִיָּה, מֵהֵהוּא סְתִימָא, דְּלֹא יָדִיעַ, שְׁמָא (וּיְקָרָא כ"ט) דִּילִיָּה הוּא י"ה.
לֹא דְּאִיְהוּ הוּא, אֵלָא אִיְהוּ הוּא, בְּגִין דֵּהֵהוּא פְּרוּכְתָא (וּיְקָרָא קכ"ח) דְּאַתְפְּרָסָא
וְנַפִּיק מִקָּמִיָּה. אֲבָל הָאִי פְּרוּכְתָא אִיְהוּ שְׁמוֹ, וְדָא אִיְהוּ רְתִיכָא דִּילִיָּה, וְלֹא אַתִּידַע
כְּלָל.

וְדָא אִיְהוּ שְׁמוֹ הַגְּדוֹל, בְּגִין דְּאִית שְׁמִיָּה דְלֹא אִיְהוּ כָּל כַּף גְּדוֹל, כְּהָאִי אִף עַל
גַּב דְּאִית בֵּיה תּוֹסַפַּת אַתּוּוֹן. דָּא אִיְהוּ שְׁמָא רְבָא, וְעַל דָּא בְּהָאִי שְׁמָא, אֲנָן מְפִיקִין
אֲמֵן, דְּאִיְהוּ מְנִיָּה. בְּהָאִי אֲזֵלָא אֲמֵן בְּכָל זְמַנָּא, וּבְשְׁמָא אַחְרָא לֹא הֵכִי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמן יהא שמיה רבא מברך, דכד האי שמא אתתקן, כלא איהו בשלימו, וכל עלמין חדאן בחדו. בהאי שמא, כלין עלאין ותתאין. בהאי שמא, כלין שית מאה ותליסר פקודי אורייתא, דאינון כלא דכל רזין עלאין ותתאין. כלא דעלמא דכורא לעילא, וכללא דעלמא דנוקבא לתתא.

וכלהו פקודין, כלהו שייפין ואברין, לאתחזאה בהו רזא דמחימנותא. מאן דלא ישגח ולא אסתכל ברזין דפקודי אורייתא, לא ידע, ולא אסתכל, היך מתתקנן שייפין ברזא עלאה. שייפין דגופא כלהו, מתתקנן על רזא דפקודי אורייתא, ואף על גב דאית שייפין, דאינון רברבין ועלאין, כלהו זעירין ורברבין, אי אתנטיל חד מנייהו, אפילו זעירא דבר נש, אקרי מאריה דמומא, כל שכן וכל שכן ההוא דגרע אפילו חד פקודא מאינון פקודי אורייתא, דאטיל מומא באתר דלא אצטריך.

תא חזי, מה פתיב, (בראשית ב) ויקח יי' אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה. ותנינו, לעבדה ולשמרה אלין קרבנין, וכלא חד. אבל דא רזא דפקודי אורייתא, לעבדה: אלין רמ"ח שייפין עלאין. ולשמרה: אלין תלת מאה ושתין וחמש שייפין תתאין. אלין עלאין דזכור. ואלין תתאין דשמור, וכלא חד.

זכאה איהו מאן דזכי לאשלמא לון. פקודין דאורייתא, גרים לבר נש לאשלמא רוחיה ונשמתייה בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. אורייתא מזכה לבר נש, לאחסנא תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי. כל מאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בחיים. חיים בהאי עלמא, וחיים בעלמא דאתי. אשתזיב מפל עונשין בישין, דלא יכלין לשלטאה עליה. אי באשתדלותא הכי. כל שכן מאן דעביד עובדא.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ו ע"א]

רבי חייא ורבי אבא, שרו בבי אושפיזיהו, קמו בפלגות ליליא, (דף קס"ו ע"א) לאשתדלא באורייתא. ברתייה דאושפיזא, קמת ואנהירת לון שרגא, ולבתר קיימת אבתרייהו למשמע מלין דאורייתא.

פתח רבי יוסי ואמר, (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. כי נר מצוה, כל מאן דאשתדל בהאי עלמא, באינון פקודין דאורייתא, אתסדר קמיה בכל פקודא ופקודא חד שרגא, לאנהרא ליה בההוא עלמא. ותורה אור, מאן דאתעסק באורייתא, זכי לההוא נהורא עלאה, דאדליקת שרגא מניה, דהא שרגא בלא נהורא לא פלוס. נהורא בלא שרגא, אוף הכי לא יכיל לאנהרא. אשתכח דכלא דא לדא אצטריך. אצטריך עובדא לאתקנא שרגא. ואצטריך למלעי באורייתא, לאנהרא שרגא. זכאה איהו מאן דאתעסק בה בנהורא ובשרגא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדַרְךָ חַיִּים תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר, אֶרְחַח חַיִּים לְאַעְלֵא בֵּיהּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי, אֵינּוֹן תּוֹכְחוֹת, דְּמִקְבֵּל בְּרַגְלֵי נֶשׁ לְאַעְדָּא גְרַמְיָה מֵאַרְחָ בֵּישׁ, וְלִמְיָהּ בְּאַרְחָא טָבָא. תּוֹ וְדַרְךָ חַיִּים, אֵינּוֹן תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר, דְּאַיִתִּי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עָלֵיהּ דְּבַר נֶשׁ, לְדַפְּאָה לִּיהּ מִחוּבּוּי בְּאַיִנּוֹן תּוֹכְחוֹת. זַכָּאָה אִיהוּ מֵאַן דְּקִבֵּיל לְהוּ בְּרַעוּ דְּלָבָא.

דְּבַר אַחַר כִּי נֵר מְצוּהָ, (תקונא דשרגא) דָּא שְׂרָגָא בּוֹצִינָא דְדוּד, דְּאַיִהוּ נֵר מְצוּהָ אֹרִייתָא דְּבַעַל פֶּה, דְּאַצְטְרִיךְ לְאַתְתְּקֵנָא תְּדִיר, וְאַיִהי לָא נִהְרָא אֱלָא מְגוּ תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, דְּהָא אֹרִייתָא דְּבַעַל פֶּה לִית לָהּ נִהִירוּ, אֱלָא מְגוּ תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, דְּאַיִהי אֹר לְאַנְהָרָא.

אַשְׁגַּח אֲבַתְרִיָּה, וְחַמָּא בְּרַתִּיהּ דְּאוּשְׁפִיזָא קִימָא אֲבַתְרִיָּהּ, אָמַר כִּי נֵר מְצוּהָ, מֵאַי נֵר. דָּא נֵר דְּאַיִהי מְצוּהָ דְּנֶשֶׁן זַכֵּינּוּ בֵּיהּ, וְאַיִהי נֵר דְּשַׁבַּת, דְּאַף עַל גַּב דְּנֶשֶׁן לָא זַכָּאָן בְּאוּרִייתָא, הָא גּוֹבְרִין זַכֵּינּוּ בְּאוּרִייתָא, וְנִהְרִין לְהָא שְׂרָגָא, דְּנֶשֶׁן מִתְתְּקֵנּוּ בְּהָא מְצוּהָ. נֶשֶׁן בְּתַקוּנָא דְּהָא נֵר. גּוֹבְרִין בְּאוּרִייתָא, לְאַנְהָרָא לְהָא נֵר, תַּקוּנָא דְּמְצוּהָ דְּנֶשֶׁן אֲתַחֲיִבוּ בְּהוּ.

שְׁמַעַת הָהִיא אֲתַתָּא וּבְכָאָת, אֲדַהְכִּי קָם אֲבוּהָ דְּאַתְתָּא, דְּהוֹת תַּמָּן, וְעָאֵל בִּינִיָּהּ, וְחַמָּא בְּרַתִּיהּ קִימָת אֲבַתְרִיָּהּ וּבְכָאָת, שְׁאִיל לָהּ אֲבוּהָ. סַחַת לִיהּ (רבי אבא) עוֹבְדָא. שְׁאַרִי אֲבוּהָ דְּאַתְתָּא אוּף אִיהוּ וּבְכָת. אָמַר לִיהּ רַבִּי יוֹסִי, דִּילְמָא חֲתַנְךָ בְּעֵלָה דְּבְרַתִּיךָ, לָא זַכָּה בְּאוּרִייתָא. אָמַר לִיהּ וְדָאִי הֲכִי הוּא, וְעַל דָּא וְדָאִי בְּכִינָן, אָנָּא וּבְרַתִּי תְּדִיר.

וּבְגִין דְּחַמִּינָא, לִיהּ יוֹמָא חַד, דְּדִלִּיג מֵאַגְרָא דָּא, לְמִשְׁמַע קִדִּישׁ בְּהַדִּי צְבוּרָא, סְלִיק בְּרַעוּתָא דִּילִי, לְמִיָּהּ לִיהּ בְּרַתִּי, וְתַכְךָ דְּנַפְקוּ צְבוּרָא מִבִּי כְּנִישְׁתָּא, יְהִיבְנָא לִיהּ בְּרַתִּי. דְּאַמִּינָא בְּדִלּוּגָא דָּא דְּאַתָּא לְמִשְׁמַע קִדִּישׁ, גְּבָרָא רַבָּא לִיהוּי בְּאוּרִייתָא, וְאַף עַל גַּב דְּאַיִהוּ רַבִּיא, וְלָא יְדַעְנָא בֵּיהּ מְקַדְמַת דְּנָא. וְהַשְׁתָּא אֲפִילוּ בְּרַכַּת מְזוּנָא לָא יְדַע, וְלָא יְכִילְנָא בְּהַדִּיהּ לְמַלְעִי בֵּין חֲבַרִּיא, דִּילִיף קְרִיאַת שְׁמַע, אוּ בְּרַכַּת מְזוּנָא.

אָמַר לִיהּ אַעְפֵּר לִיהּ בְּאַחְרָא, אוּ דְּלִמָּא בְּרָא יוֹלִיד דְּלִהוּי גְּבָרָא רַבָּא. אֲדַהְכִּי קָם אִיהוּ, וְדִלִּג עַלִּיָּהּ וְיַתִּיב לְקַמִּיָּהּ. אֲסַתְּפֵל בֵּיהּ רַבִּי יוֹסִי, אָמַר, וְדָאִי אָנָּא חַמִּינָא בְּהָאִי רַבִּיא, דְּנִהוּרָא דְּאוּרִייתָא יְפוּק לְעֵלְמָא מְנִיָּה. אוּ בְּרָא דִּיוֹקִים מְנִיָּה. חֲיִיךָ הָהוּא רַבִּיא, וְאַמַּר, רַבּוּתִי אִימָא קַמִּיָּכוּ חַד מְלָה.

פֶּתַח וְאַמַּר (איוב לב) צַעִיר אֲנִי לְיָמִים וְאַתֶּם יֹשִׁישִׁים עַל פְּנֵי זַחְלָתִי וְאַיִרָא מַחּוֹת דְּעִי אֲתַכֶּם. הָאִי קְרָא אֲתַעְרוּ בֵּיהּ עַמּוּדֵי עֵלְמָא. אֲבָל אֱלִיהוּא דְּכַתִּיב בֵּיהּ מִמְּשַׁפַּחַת רַם, אֲתַעְרוּ, דְּהָא מְזַרְעָא דְּאַבְרָהָם קָאָתָא. וְשַׁפִּיר. אֲבָל אֱלִיהוּא כְּהֵנָּא הוּוּ, וּמְזַרְעָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דיחזקאל נביאה הוה, פתיב הכא בן ברכאל הבווי, וכתוב התם (יחזקאל א) יחזקאל בן בווי הכהן.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ז ע"ב]

ואי תימא בגין דכתיב בווי, (איוב לא) בוז משפחות הוה. לאו הכי, הדר ואמר ממשפחת רם, עלאה על פלא. אמאי אקרי בווי. על דמבזה גרמיה לגבי מאן (דף קס"ו ע"ב) דגדול מניה, ועל דא סליק בשמא עלאה, בווי, דא דאקרי אדם שלימא בכלא, מה דלא אקרי הכי בר נש אחרא, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל ב) ואתה בן אדם, ועל דסליק בשמא דא, אקרי רם, עלאה על פלא.

סדר הלימוד ליום יא שבט [יום 129 בשנה]

ועל דא אמר צעיר אני לימים. לימים, מימים מבעי ליה, מאי לימים. אלא אמר צעיר אני, ואזעירנא גרמי לימים, לגבי בר נש דאית ליה יומין סגיאיין. מאי טעמא. בגין דאמרתי דימים ידברו, ועל דא צעיר אני, ואזעירנא גרמי לגבי ימים. ואתם ישישים, חמינא לכו ישישים. על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. אוף אנא, אמרתי ימים ידברו ורב שנים יודיעו חכמה. ודאי. אכן רוח היא באנוש ונשמת שדי תבינם. ועל דא בגין דאנא רביא, שוינא ברעותי דלא למללא עד תרין ירחין, ועד יומא דא אשתלימו. והשתא דאתון הכא, אית למפתח באורייתא קמייכו.

פתח ואמר, (משלי ו) פי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. פי נר מצוה דא איהי משנה, כמה דאת אמר (שמות כד) והתורה והמצוה. והתורה: זו תורה שבכתב. והמצוה: זו משנה. דאיהי נר שרגא, דקיימא לאדלקא.

גר אמאי אקרי נר. אלא כד מקבלא מבין תרין דרועין, רמ"ח שייפין עלאין, איהו פתחת לגבייהו תרין דרועין דילה, כדין אתפלילו אלין תרין דרועין בהו, ואקרי נר. ותורה אור, דקא נהיר לההוא נר ואדליקת מניה מסטרא דאור קדמאה, דאיהו ימינא. דהא אורייתא מההוא סטרא דימינא דאור קדמאה אתיהיבת, דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו, מסטרא דימינא אתיהיבת, (מ"ד ע"א) אף על גב דאתפליל ביה שמאלא, דהא כדין איהו שלימו דכלא.

אור דא אתפליל במאתן ושבעה עלמין, דאינון גניזין בסטרא דההוא אור, ואתפשט בכלהו. תחות כורסייא עלאה טמירא, שריין אינון עולמות, מסטרא דההוא ימינא. תלת מאה ועשר אינון, מאתן ושבע, אינון בסטרא דימינא. מאה ותלת, אינון בסטרא דשמאלא. ואינון תלת מאה ועשר. ואלין אינון דקודשא בריך הוא מתקן תדיר לצדיקיא, ומאלין מתפשטן כמה וכמה אוצרי חמדה, וכלהו גניזין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לאתעדנא מנהון צדיקיא לעלמא דאתי ועל אלן פתיב (משלי ח) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא ועל אלן פתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וולתך וגו'.

י"ש: אלן, תלת מאה ועשר עולמות, גניזין תחות עלמא דאתי, (ועל) אינון מאתן ושבע דאינון מסטרא דימינא, אקרון אור קדמאה. בגין דאפילו אור שמאלא אקרי אור. אבל אור קדמאה איהו זמין למעבד תולדין לעלמא דאתי. ואי תימא לעלמא דאתי ולא יתיר. אלא אפילו בכל יומא ויומא דאי לא הוה האי אור, עלמא לא יכיל למיקם, דכתיב, (תהלים פט) אמרתי עולם חסד יבנה.

האי אור זרע ליה קודשא בריך הוא בגנתא דעדנוי, ועביד ליה שורין שורין, על ידוי דהאי צדיק, דאיהו גננא דגנתא, ונטיל להאי אור, וזרע ליה זרועא דקשוט. ועביד ליה שורין שורין בגנתא ואוליד ואצמח ועביד פרין, ומנייהו אתון עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים צז) אור זרוע לצדיק וגו'.

וכתיב (ישעיה סא) וכגנה זרועיה תצמיח. מאן זרועיה. אלן זרועי דאור קדמאה, דאיהו זרוע תדיר, השתא אוליד ועביד איבין, והשתא זרוע איהו, בקדמיתא, עד לא ייכול עלמא איבא דא, אוליד זרועא דא ויהיב איבא ולא שכיף. ועל דא, כל עלמין אתון בספוקא דההוא גננא, דאקרי צדיק, דלא שכיף ולא פסיק לעלמין.

בר בזמנא דישראל בגלותא. ואי תימא בזמנא דגלותא פתיב, (איוב יד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש, היך עביד תולדין. אלא פתיב זרוע, זרוע איהו תדיר, ומיומא דאפסיק ההוא נהר. בגנתא (ס"א בגנתא) לא עאל (דף קס"ז ע"א) ביה ההוא גננא. וההוא אור דאיהו זרוע תדיר, עביד איבין ומנייה ומגרמיה אזדרע פקדמיתא, ולא שכיף תדיר. כגנתא דעביד תולדין, ומההוא זרוע נפיל ביה באתריה, ומגרמיה עביד תולדין פדבקדמיתא. ואי תימא, דאינון תולדין ואיבין הוו פמה דהוה בזמנא דגננא תמן. לאו הכי. אבל לא אתמנע זרוע דא לעלמין.

כגוונא דא ותורה אור, אורייתא דאתיהיבת מסטרא דההוא אור קדמאה, הכי אזדרע תדיר בעלמא, ועביד תולדין ואיבין, ולא שכיף לעלמין, ומההוא איבא דיליה אתון עלמא.

ודרך חיים תוכחות מוסר. תרין ארחין אינון, חד ארח חיים, וחד בהפוכא מניה. סימנא דארח חיים מאן איהו. תוכחות מוסר. דכד בעא קודשא בריך הוא לנטרא להאי ארח חיים, שוי עליה ההוא דאלקי, ועביד תוכחות מוסר לבני עלמא. ומאן איהו. האי דכתיב, (בראשית ג) ואת להט החרב המתהפכת לשמר את דרך עין החיים ועל דא, דרך חיים איהו תוכחות מוסר. ומאן דאית ביה תוכחות, ודאי דמתערי ליה למתך בההוא ארח חיים, דשארי תמן תוכחות מוסר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. אלא פלא רזא דמהימנותא דהאי קרא. כי נר מצוה, דא רזא דשמור. ותורה אור, דא רזא דזכור, ודרך חיים תוכחות מוסר, אלין גזרין ועונשין דאורייתא, וכלא רזא דמהימנותא. ואצטריך דא לדא, ולמהוי רזא דכלא פדקא יאות.

ועל רזא דא דהאי אור, דדליק ונהיר להאי נר, פתיב ביה באהרן, (במדבר ח) בהעלותך את הנרות, בגין דהוא אתי מסטרא דהאי אור. אור דא פתיב ביה, (בראשית א) יהי אור ויהי אור. פיון דאמר יהי אור, אמאי פתיב ויהי אור, דהא בוייהי כן סגיא. אלא, יהי אור, דא אור קדמאה, דאיהו ימינא, ואיהו לקין הימין. ויהי אור, דמימינא נפק שמאלא, ומרזא דימינא נפק שמאלא, ועל דא ויהי אור, דא שמאלא.

מפאן דויהי קדמאה דאורייתא, בסטרא דשמאלא הוה. ובגין כך לאו איהו סימן ברכה. מאי טעמא. בגין דביה (נ"א דמניה) נפק ההוא חשך דאחשיך אנפי עלמא. וסימנא דא פד אתגלי רזא דעשו ועובדוי, בהאי ויהי הוה, דכתיב (בראשית כה) ויהי עשו איש יודע ציד. אתקיים בויהי איש יודע ציד, לפתאה בני עלמא, דלא יתכון בארץ מישר.

וירא אלהים את האור כי טוב, דא איהו עמודא דקאים באמצעיתא, וקאים ואחיד בסטרא דא, ובסטרא דא. פד הוה שלימו דתלת סטרין, פתיב ביה כי טוב, מה דלא הוה בהני אחרנין, בגין דלא הוה שלימו עד אור תליתאה, דאשלים לכל סטרין, וכיון דאתא תליתאה דא, פדין אפריש מחלוקת דימינא ושמאלא, דכתיב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך.

ועל דאינון חמש דרגין, דאתפרשו ואתמשכו מהאי אור קדמאה, פתיב (תצא ר"פ ע"א) אור חמש זמנין, וכלהו הו מסטרא דימינא, ואתכלילו ביה, וכד אתכלילו בסטר שמאלא, אתכלילו ברזא דמים, דנטיל בימינא (ס"א מימינא) ובגין כך פתיב מים חמש זמנין. וכד אשתלימו ברזא דאמצעיתא, פתיב רקיע חמש זמנין, ועל דא תלת אינון אור. מים. רקיע. לקבל תלת דרגין אלין, דכלהו חמש דרגין אתכלילו בהו, ועל דא בכלהו פתיב חמש זמנין, בכל חד וחד.

הכא רזא דרזין, באלין תלתא, אתציר ואתגליף בגלופי רזא דיוקנא דאדם, דאיהו אור בקדמיתא, לבתר מים, לבתר אתפשט בגווייהו רקיע, דאיהו גליפא דגליפו דיוקנא דאדם.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ז ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹנוֹנָא דְגְלִיפוֹ צִיּוּרָא דְדִיּוֹקְנָא דְאָדָם בְּתוּלְדָתִיהּ. דְּהָא בְּתוּלְדָתָא דְבַר נֶשׁ, בְּקַדְמִיתָא זֶרַע, דְּאִיהוּ אֹר, דְּהָא נְהִירוֹ דְכָל שְׂיִיפֵי גּוּפָא, אִיהוּ תְּהוּא זֶרַע, וּבְגִין כַּד אִיהוּ אֹר, וְתְּהוּא אֹר אֶקְרִי זֶרַע, דְּכְתִיב אֹר זֶרַע, תְּהוּא זֶרַע מִמֶּשׁ. לְבַתֵּר תְּהוּא זֶרַע דְּאִיהוּ אֹר אֲתַפְּשֵׁט וְאֲתַעְבִּיד (דף קס"ז ע"ב) מִים, בְּלְחוּתָא דִּילֵיהּ, אֲגַלִּיף יִתִּיר, וְאֲתַפְּשֵׁט פְּשִׁיטוֹ גּוֹ אֵינּוֹן מִים, פְּשִׁיטוֹ דְּגּוּפָא לְכָל סְטְרִין. כִּיּוֹן דְּאֲתַצְיִיר, וְאֲגַלִּיף צִיּוּרָא וְדִיּוֹקְנָא דְּגּוּפָא, אֶקְרִישׁ תְּהוּא פְּשִׁיטוֹ, וְאֶקְרִי רְקִיעַ. וְדָא אִיהוּ רְקִיעַ בְּתוּף הַמִּים. וְלְבַתֵּר דְּאֶקְרִישׁ, כְּתִיב וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרְקִיעַ שָׁמַיִם. דְּהָא אֶקְרִישׁ תְּהוּא לְחוּתָא (ד"א דאנגיד ואשתאר תהווא פסולת) דְּגּוּפָא, דְּתִּיהּ גּוֹ אֵינּוֹן מִים.

כִּיּוֹן דְּאֲבְרִיר גּוּפָא, וְאֲנָקִי בְּנָקִיו, תְּהוּא לְחוּתָא דְּאֲתַנְגִּיד וְאֲשֶׁתָּאֵר, הוּהּ פְּסוּלָת דְּקָא אֲתַעְבִּד גּוֹ תְּתוּכָא, וְאֵינּוֹן מִים הֲרַעִים עֶכוּרִין, וּמְנַהוֹן אֲתַעְבִּיד פְּסוּלָת, מְקַטְרָגָא לְכָל עֲלָמָא, דְּכַר וְנוֹקְבָא. לְבַתֵּר כַּד נַחְתוּ אֵינּוֹן מִים עֶכוּרִין, וְאֲתַתְּכוּ לְתַתָּא בְּסֵטֵר שְׂמָאֵלָא, נְפָקוּ (ס"א דאתנגיד ואשתאר אתעביד פסולת מקטרגא לכל עלמא דכר ונוקבא ואינון מים הרעים עכורין. לבתר כד נחתו אינון מים עכורין אתהתכו לתתא בסטר שמאלא ונפקו) לְקַטְרָגָא כָּל עֲלָמָא. זַפְּאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּאֲשֶׁתְּזִיב מְנַהוֹן.

כִּיּוֹן דְּנַפְיָא מְקַטְרָגָא, כְּתִיב יְהִי מְאֹרֵת חֹסֵר ו' וְאֲתַמְשַׁכָּא אֲסַפְּרָה בְּרַבִּי, וְחֹסֵר נְהוּרָא דְּסִיְהָרָא. לְבַתֵּר וְהִיוּ לְמְאֹרֹת, בְּשִׁלְמֹו תְּרוּוִייהוּ כְּחָדָא. בְּמֵאֵן. בְּתְּהוּא רְקִיעַ הַשְּׁמַיִם, דְּהָא כַּד סִלְקָא וְאֲתַתְּבְּרָא בְּתְּהוּא רְקִיעַ הַשְּׁמַיִם, כְּדִין וְהִיוּ לְמְאֹרֹת, נְהוּרִין שְׁלִימִין תְּרוּוִייהוּ כְּחָדָא דְּלֵא פְּגִימִי כָּלִל.

שְׂאֵרֵי חֲזִיף הָאֵי רַבִּיא וְחָדִי. אֲמַר לֹוֹן הָאֵי דְּאֵמִינָא דְּאֲתַבְּרִיר הֲכָא רְוָא דְּאָדָם, בְּאֹר דְּתְּהוּא (ד"א דאיהו) זֶרַע, וְלְבַתֵּר אֲתַעְבִּיד מִים, וּמְגוֹ אֵינּוֹן מִים, אֲתַפְּשֵׁט רְקִיעַ, דִּיּוֹקְנָא דְּאָדָם כְּמָה דְּאֲתַעְרְנָא. תִּינַח כַּד אֲתַעְבִּיד דָּא לְגוֹ מְעוּי דְּאֲתַתָּא, דְּהָא לָא אֲתַצְיִיר זֶרַע, אֲלָא בְּגוֹ מְעוּי דְּנוֹקְבָא, לְאֲתַפְּשֵׁטָא בְּהַ דִּיּוֹקְנָא דְּאָדָם, וְהֲכָא אֵי אֲלִין חֲמֵשׁ דְּרָגִין, אֵינּוֹן דִּיּוֹקְנָא דְּאָדָם, בְּאֵן אֲתַר אֲתַצְיִיר וְאֲתַפְּשֵׁט הָאֵי דִּיּוֹקְנָא, בְּגוֹ אֵינּוֹן מִים.

אֵי תִימָא גּוֹ נּוֹקְבָא הוּוּ, דָּא עֲלָמָא דְּאֲתִי, לָאוּ הֲכִי, דְּהָא לָא אֲתַצְיִיר צִיּוּרָא וְדִיּוֹקְנָא, עַד דְּנַפְקוּ אֲתוּוֹן לְבַר, וְלְבַתֵּר אֲתַגְּלִימוּ. וְתוּ דְּהָא עֲלָמָא דְּאֲתִי הוּוה אֲוּמָנָא, דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וַיְהִי אֹר. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ, הָא אֲוּמָנָא הוּוה.

אֵי תִימָא בְּנוֹקְבָא דְּלְתַתָּא, לָאוּ הֲכִי, דְּהָא עַד לָא הוּוה, וְכַד נְפָק הָאֵי דִּיּוֹקְנָא דְּאָדָם, נּוֹקְבִיָּה נְפָקָת בְּהִדְיָה. הָא לָא אֲתַצְיִיר דִּיּוֹקְנָא דְּאָדָם בְּהַ. אֵי הֲכִי, בְּאֵן אֲתַר אֲתַצְיִיר וְאֲתַגְּלִיף הָאֵי זֶרַע, לְמַהוּי גְּלִיפוֹ דִּיּוֹקְנָא דְּאָדָם. אֲלָא דָּא רְזָא עֲלָאָה, אָדָם

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קדמאה אתצײר ואתגליף בלא נוקבא. אדם תניינא, מחילא וזרעא דהאי, אגליף ואתצײר גו נוקבא.

אדם קדמאה, גליפו דציורא ודיוקנא דגופא, לא הוה בנוקבא, ובלא ציורא כלל הוה. ואתצײר ואגליף לתתא מעלמא דאתי, בלא דכורא, ובלא נוקבא, אינון אתוון אגלימו גו משחתא, ואתצײר ואגליף בהו רזא דאדם. ואתוון בארע מישר, בסדורא דלהון, מרזא דאור קדמאה, שריאו לאתגלפא ולאצײרא, (אתוון) ואזדרע האי אור בגויה גו משחתא. כד מטא גו משחתא, אתהדר מיא, גו מיא, אתפשט רקיע ציורא דאדם, דיוקנא כדקא חזי.

לבתר דאתקשטת נוקבא לגביה, ואתהדרו אנפין באנפין, האי דיוקנא דאדם, עאל בתיאובתא לגבי נוקבא, ותמן אגליף ואתצײר כגוונא דיליה, ועליה כתיב (בראשית ה) ויולד בדמותו כצלמו וגו', האי אתצײר גו נוקבא, מה דלא הוה ההוא קדמאה, דאתצײר (ד"א ל"ג גו) ההוא קדמאה בגויה במדידו גו משחתא כמה דאתמר.

כגוונא דא לתתא. לתתא מה כתיב, (בראשית ד) והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין, שריאת קוף לאולדא, במעעהא, בחילא וסיועא (רל"א ע"א) דאדם לבתר דהא קבילת (קמ"ח ע"ב) זוהמא מגו האי קוף. ועל דא לא כתיב הכא ויולד, אלא ידע ותהר ותלד, ונפק פסולת גו נוקבא.

ותוסף ללדת את אחיו את הבל, ובהאי נמי לא כתיב ויולד, ואף על גב דמסטרן דדכורא הוה. אבל מקטרגא תשש ותבר חיליה, דהא באת קוף שריאו (דף קס"ח ע"א) אתוון לאולדא.

כיון דאתבריר פסולת, שריאו אתוון לאולדא מרזא דאת ש"ת. תקונא דכר ונוקבא. באסתכמותא כחדא. וכדין כתיב ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת, ולא כתיב ותקרא. ויקרא איהו, ולא איהי. איהו קרא שמייה שת, תקונא דכר ונוקבא כחדא, דהו באסתכמותא חדא.

תו אתגלגלו אתוון, ואתהדרו לאולדא אלף דאדם, ואינון אתוון באתר דאיהו סיום שמייה. ומאן איהו. נ', ולבתר ו' לא ה', דהא אתעדיאת (נ"א אתיילידת) בהבל. בגין כך נטיל את אחרא אבתריה ו', סיים בשירותא דשת ש', ואקרי אנוש.

אנוש מה בין שמה דא לשמה דאדם. אלא אנוש לאו איהו בתקפא הוה, תקונא דקדמאי הוה, (תהלים ח) מה אנוש פי תזכרנו. וכתיב (איוב ז) מה אנוש פי תגדלנו וגו', ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו. ועל דא כתיב (ישעיה נג) וי' חפץ דכאו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

החלי, תבירו דגופא, ותקפא דנפשא, אורית שת לאנוש ירותא דהוה ליה לקבלא. ואיהו אוף הכי אורית לבנו.

תו אתגלגלו אתון לאתקנא עקימא, ואתהדרו לאולדא. קינן. האי תקונא דקין, ואתתקן תחותיה, ואתהדרו אתון לבסמא עלמא מעקימו דהוה. מהללא מ' סופא דאתון דאדם. ה' ול' תקונא דאתון דהבל, ובגין דלא הוה חייבא פקין, לא אתחלפו אתון משמיה בר חד. דבאתר ב' הוה א' למהוי תקונא יתיר.

עד הכא אתבסם עלמא, ואתתקן עקימא משירותא דאנוש. בר חובא דאדם, דלא אתבסם, עד דקיימו ישראל בטורא דסיני, אבל תקונא דעקימו דקין והבל אתתקן ואתבסם, אבל עלמא הוה בצערא ועצבונא, עד דאתא נח דכתיב, (בראשית ה) זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה אשר אררה יי'. וחובא דאדם לא אתבסם, עד דקיימו ישראל על טורא דסיני, וקבילו אורייתא, וכד ישראל קבילו אורייתא, פדין גר ואור אתתקן פחדא.

והשתא רבותי, אנא מבבל, וברא דרב ספרא אנא, ולא זכינא לאשתמודעא לאבא, ואטרידנא הכא, ודחילנא, דהא יתבי ארעא דא, אינון ארייוון באורייתא, ושוינא עלי דלא אימא מילי דאורייתא קמי בר נש, עד תרין ירחין, ויומא דא אשתלימו. זכאה חולקי דאתערעתון הכא. ארים רבי יוסי קליה ובכי, וקמו פלהו ונשקוהו ברישיה. אמר רבי יוסי זכאה חולקנא דזכינא בהאי ארעא, למשמע מילי דעתיק יומין מפומך, מה דלא זכינן למשמע עד השתא.

יתיבו פלהו, אמר לון רבותי, מדחמינא צערא דהאי חמי וברתיה, דדחקי ומצטערי בנפשיהו, דלא ידענא ברפת מזונא. אמינא לון, דעד דאנדע ברפת מזונא, לא אתחבר באנתתי, כארח כל בני עלמא, ואף על גב דיכילנא לשמשא בה בלא חובה, לא בעינא למעבר על דעתייהו, הואיל ולא הוינא יכיל למימר מדי, עד תרין ירחין. חדו רבי יוסי ורבי חייא וחמוי וברתיה, ובכו מסגיאו חדוה. אמר רבי יוסי, במטו מינד, פיון דשריאת, אנהיר לן יממא, זכאה חולקנא בארח דא.

פתח ההוא רביא בברפת מזונא ואמר, כתוב אחד אומר (דברים יד) ואכלת לפני יי' אלהיך, וכתוב אחד אומר (דברים כז) ושמת לפני יי' אלהיך. הגי קראי פד ישראל הוו שראן בארעא קדישא, ואתחזון קמי קודשא בריך הוא בבי מקדשא, הוו מתקיימי. השתא היך מתקיימי, מאן יכיל למיכל לפני יי' ולמחדי לפני יי'.

אלא ודאי הכי הוא, בקדמיתא פד יתיב בר נש על פתוריה למיכל, מברך על נהמא המוציא. מאי טעמא המוציא, ולא מוציא, דהא כתיב (ישעיה מב) בורא השמים, ולא כתיב הבורא. (ירמיה י) עושה ארץ, ולא כתיב העושה ארץ. מאי טעמא הכא המוציא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף קס"ח ע"ב]

אֵלָא כָּל מַלְיָן דְּאִינוּן מְרוּזָא דְּעֵלְמָא עֵלְאָה סְתִירָא, אֲסַתְרָא ה' מִתְמָן, לְאַתְחֻזָּא
דְּהָא מְעֵלְמָא גְּנִיזָא וְסְתִירָא אִיהוּ. (דף קס"ח ע"ב) וְכָל מַלְיָן דְּאִינוּן מְעֵלְמָא תְּתָא
דְּאַתְגְּלִיא יְתִיר, כְּתִיב בְּה', דְּכְתִיב, (ישעיה מ) הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם (עמוס ה)
הַקּוֹרָא לְמֵי הַיָּם, כְּלָהוּ מְרוּזָא דְּעֵלְמָא תְּתָא אִיהוּ, וְאִי (רל"א ע"ב) אֲכַתִּיב בְּשָׂמָא
אִיהוּ בְּה', כְּגוֹן הָאֵל הַגָּדוֹל, וְהָכָא דְּאִיהוּ בְּאַרְח סְתִים (נ"א באתגליא) מְרוּזָא דְּעֵלְמָא
תְּתָא אִיהוּ, כִּיּוֹן דְּמִבְרַךְ בְּר נֶשׁ, שְׂכִינְתָא אֲתִיא קָמִיהָ.

וְמָה דְּאָמַר וְאַכְלַת לְפָנֵי יי' אֱלֹהֶיךָ. הָכָא אֲתַכְלִיל לְמַלְלָא בְּמִלֵּי דְּאוּרִייתָא, דְּהָכִי
אֲצַטְרִיךְ הוּאִיל וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָמִיהָ, לְקַיְימָא דְּכְתִיב, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן
אֲשֶׁר לְפָנֵי יי'. וְכְתִיב (דברים יד) וְאַכְלַת שֶׁם לְפָנֵי יי' אֱלֹהֶיךָ.

הוּאִיל וְקָאִים בְּר נֶשׁ קָמִי מְאָרִיָּה, אֲצַטְרִיךְ גְּמִי לְמִיחֻן לְמִסְכְּנֵי, לְמִיתָן לוֹן, כְּמָה
דְּאִיהוּ יְהִיב לֵיה לְמִיכָל. (ס"א וּמָאן דַּאכִיל קָמִיה מְלַכָּא קְדִישָׁא אֲצַטְרִיךְ וְכו') כְּמָאן דְּאָכִיל
קָמִי מְלַכָּא קְדִישָׁא וְאַצְטְרִיךְ דְּלָא יִשְׁתַּכַּח בְּלַעֲן עַל פְּתוּרִיָּה, דְּהָא בְּלַעֲנֵי מְסֻטְרָא
אַחְרָא הוּי, וְרוּזָא דָּא (בראשית כה) הִלְעִיטְנִי נָא, אַרְח בְּלַעֲנֵי, וְהָכִי אֲצַטְרִיךְ לְסֻטְרָא
אַחְרָא, וְכְתִיב (משלי יג) וּבִטָּן רְשָׁעִים תַּחֲסֹר. וְעַל דָּא וְאַכְלַת לְפָנֵי יי' אֱלֹהֶיךָ כְּתִיב,
וְלֹא לְפָנֵי סֻטְרָא אַחְרָא. וְאַצְטְרִיךְ דְּלָא יִתְעַסֵּק בְּמַלְיָן בְּטָלִין, וּבְצָרְכֵי סְעוּדָה (שפיר)
וְאַצְטְרִיךְ לְאַתְעַסְקָא בְּמַלְיָן דְּאוּרִייתָא, דְּהָא כַּד מַלְיָן דְּאוּרִייתָא אֲתַמְרוּ עַל פְּתוּרָא,
יְהִיב הֵהוּא בְּר נֶשׁ תְּקַפָּא לְמְאָרִיָּה.

וְשִׂמְחַת לְפָנֵי יי' אֱלֹהֶיךָ, דָּא אִיהוּ בְּכוּס שֶׁל בְּרָכָה, כַּד בְּרִיךְ בְּר נֶשׁ בְּכוּס שֶׁל
בְּרָכָה, אֲצַטְרִיךְ לְמַחְדֵי וְלְאַחְזוּזָה חֲדוּה וְלֹא עֲצִיבוּ כָּלֵל, כִּיּוֹן דְּנִטִּיל בְּר נֶשׁ פּוּס שֶׁל
בְּרָכָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָאִים עַל גְּבִיָּה, וְאִיהוּ אֲצַטְרִיךְ לְאַעֲטָפָא רִישִׁיה בְּחֲדוּת.
וְלְבָרְכָא עַל הַכּוּס בְּמוֹתָב תְּלָתָא, גְּבָרַךְ שְׂאֲכַלְנוּ מִשְׁלוֹ.

וּבְטוּבוּ חֵינּוּ, דָּא אֲצַטְרִיךְ רְעוּתָא לְעֵילָא לְגַבֵּי עֵתִיקָא דְּעֵתִיקוֹן, וְעַל דָּא אִיהִי
בְּאַרְח סְתִים. וּבְטוּבוּ, וְלֹא מְטוּבוּ, וּבְטוּבוּ: דָּא יְמִינָא (ד"א זינָה) עֵלְאָה. וּמְטוּבוּ: דָּא
דְּרָגָא אַחְרָא, דְּאֲתִי מְסֻטְרָא דִּימִינָא, וְאִיהוּ דְּרָגָא לְתַתָּא מְנִיָּה, בְּגִין דְּבַהֲהוּא טוּב
אֲתַבְנֵי עֵלְמָא, וּבִיָּה אֲתוֹן.

אֲמָאִי אֲקָרִי טוּב וְאֲמָאִי אֲקָרִי חֲסֵד. טוּב אִיהוּ, כַּד כְּלִיל כְּלָא בְּגוּיָה, וְלֹא
אֲתַפְּשֵׁט לְנַחְתָּא לְתַתָּא. חֲסֵד כַּד נַחְתָּא לְתַתָּא. וְעַבִּיד טִיבוּ בְּכָל בְּרִיין, בְּצַדִּיקֵי
וּבְרִישִׁיעֵי וְלֹא חֵיִישׁ, וְאִף עַל גַּב דְּדַרְגָּא חַד הוּא. מְנַלְן דְּכְתִיב, (תהלים כג) אִף טוּב
וְחֲסֵד יִרְדְּפוּנִי, אִי טוּב לְמָה חֲסֵד, וְאִי חֲסֵד לְמָה טוּב, דְּהָא בְּחַד סְגִיָּא אֵלָא טוּב
כְּלִיל כְּלָא בְּגוּיָה, וְלֹא אֲתַפְּשֵׁט לְתַתָּא. חֲסֵד נַחֲתִית (ק"ט ע"א) וְאַתַּפְּשֵׁט לְתַתָּא, וְזֶן
כְּלָא צַדִּיקֵי וְרִישִׁיעֵי כְּחַדָּא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

והכא פיון דאמר ובטובו חיינו, הדר ואמר הון את העולם כלו בטובו בחד, הדא הוא דכתיב, (תהלים קלו) גותן לחם לכל בשר פי לעולם חסדו. ועל דא הון את הכל, לצדיקי ולרשיעי לכלא. דא אקרי ברפת ימין. שמאל לאו איהו בברפת מזונא. ובגין כך שמאלא לא תסייע לימינא.

דכיון דבריה ברפת ימין (נ"א היין), אצטריך לדבקה ארץ החיים בימין, לאתונא מתמן, ולפרנסא ולמיהב מזונא לכלא, ועל דא תניינא ברפת הארץ, ואצטריך לאדפרא בה ברית ותורה, על בריתה שחתמת בבשרנו, ועל תורתה שלמדנתנו, לאחזאה דמההוא טוב אתון ברית ותורה, דאיהו תקונא דהאי טוב.

מכאן אוליפנא, דנשים פטורות מברכת מזונא לאפקא ידי חובה, דהא לית בהו תורה וברית. ולחתום על הארץ ועל המזון, הא דדבקוּתא פחדא בחדא, על הארץ דא איהו ארץ החיים. ועל המזון דא איהו חסד, הא כלילו דא בדביקותא חדא.

אתפשטותא דטוב איהו הודאה דאקרי חס"ד, ועל דא איהו אומר, גודה לך, על כך ועל כך נסין ואתין דאתעבידו מסטרא דטוב. ואי תימא והא פתיב (תהלים טו) נעימות בימינה, נצח, הא איהו מסטרא דימין. לאו הכי, אלא כל חד וחד אחזי על ההוא אתר דנפיק מניה.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ט ע"א]

ואי תימא נצח בימין, הא פתיב נעימות, וכתיב (שמואל ב כג) ונעים זמירות ישראל, (בראשית כ"א ע"ב) (ד"א בימינך נצח) ודא שמאלא. (דף קס"ט ע"א) וכל שמאלא אתכליל ברזא דימינא. אבל הודאה אודי על ימינא, לאחזאה דהא מניה נפקא, ודא פשיטו דטוב, דאתפשט בארץ החיים.

מאי טעמא לית הכא שמאלא, בגין דלית חולקא לסטרא אחרא במזונא דישראל. ואי אתער שמאלא, סטרא אחרא יתער עמיה, והא איהו זבין בכרותיה וחולקיה ליעקב אבונא. (ויקרא כ"א ע"א) והא אנן יהיבנא ליה חולקיה, לההוא מקטרגא בזוהמא דמיין בתראין, ואי לית זוהמא, הא חולקיה דההוא מיכלא, דקריבו ביה ידין.

ועל דא לית ליה חולקא בהדן. והואיל ולית ליה חולקא בהדן, דהא נטל חולקיה, לית לן לאתערא שמאלא כלל. דלא יתער מקטרגא ויטול תרין חולקין, חד לתתא, וחד לעילא, פבכור. דהא זבין בכרותיה ליעקב אבונא. חולקיה איהו לתתא, ולית ליה לעילא כלום. ישראל נטלי לעילא, ועשו נטיל לתתא, ועל דא לא יתקרב שמאלא כלל, בברכת מזונא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כיון דמתברכא האי ארץ החיים מסטרא דימינא, ומקבל מזונא, כדן בעינן רחמין על פלא. רחם יי' אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך וגו', דהא מההוא מזונא וספוקא דארץ החיים, נזכי בה אנן ובי מקדשא. דיתבני בי מקדשא לתתא באינון רחמים.

ובשבת דלא אשתכח דינא, למהוי נצח והוד כלל חסדים, אומר רצה והחליצנו למהוי (ויחי ר"ט ע"א) תרוייהו, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים, ועל דא אל תהי צרה ויגון וכו', דהא רצה ומודים, אינון חסדי דוד, ושים שלום דקאמרן בצלותא, בברכת עושה שלום במרומינו הוא ברחמינו יעשה שלום עלינו.

הטוב והמטיב, דכלא אתי מסטרא דימינא, ולא מסטר שמאלא פלום. מאן דמברך ברפת מזונא, איהו נטיל ברכאן בקדמיתא מפלהו, ואתברך בכלל ברפת מזונא, ועל דא אית ליה ארפא דחיין. מאן דנטיל כוס של ברכה, וקא מברך עליה, פתיב (תהלים קטז) כוס (בראשית א' ע"א, רכ"ג ע"א) ישועות אשא. מאן ישועות דא ימינא, דאיהו מושיע מפל מקטרגין דעלמא, דכתיב (נ"א הושיעה לו ימינו) ותושע לו ימינו, וכתיב (תהלים ס) הושיעה ימינה וענני.

אדהכי הוה נהיר יממא, קמו פלהו ונשקוהו. אמר רבי יוסי, ודאי הלולא איהו יומא דא, ולא גיפוק מהכא, עד דיתעביד הלולא בכל אנשי מתא, דא הוא הלולא דקודשא ברין הוא אתרעי ביה. נטלו לה לאנתתיה, וברכו לה בכמה ברכאן, עבדו דאבוה יתקן ביתא אחרא לחדות, פנישו כל אנשי מתא לשהיא חדותא, וקראו לה פלה. וחדו עמהון כל ההוא יומא, ואיהו חדי עמהון במלי דאורייתא.

פתח איהו על פתורא ואמר, (שמותכו) ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים. פתיב הכא עומדים. וכתיב התם (ישעיה ו) שרפים עומדים. מה להלן שרפים, אוף הכא נמי שרפים. אלין קרשים קיימן בתקוני דכלה, וסחרן סחרנא דחופה, למשרי בהתיא חופה רוח עלאה, (נ"א רזא עלאה) כגוונא דא פלה לתתא, אצטריך לתקנא חופה לחופאה בתקינו שפירו, ליקרא דכלה אחרא, דאתיא למשרי תמן בחדות, לכלה תתאה.

ובגין יקרא דהתיא פלה עלאה, אצטריך למעבד חופאה דשפירו, בכל תקוני דשפירו, לזמנא לכלה עלאה, לשהיא חדות. כגוונא דא בכל גזירו דברית לתתא, אצטריך לאתקנא כסא אחרא בשפירו, (הקדמה י"ג ע"א) למארי קנאה דברית קיימא דאתי תמן. אוף הכא בכל חופה, אצטריך תקוני שפירו, לחופאה לחופה ליקרא דכלה סתם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּהָא דָּא, כְּגוּוּנָא דְדָא קְיִמָּא. דָּא סְלָקָא בְּשִׁבְעַ בְּרַכָּאן, וְדָא סְלָקָא בְּשִׁבְעַ בְּרַכָּאן. וְכַד סְלָקָא בְּשִׁבְעַ בְּרַכָּאן כְּדִין אֶקְרִי כְּלָה. וְעַל דָּא אָסִיר לְשַׁמְשָׂא בְּהָ עַד דְּאִתְכְּלִילַת בְּאִינוּן שִׁבְעַ בְּרַכָּאן, כְּגוּוּנָא עֲלָתָה.

[זוהר חלק ב' - דף קס"ט ע"ב]

אִינוּן שִׁבְעַ בְּרַכָּאן, יִרְתָּא כְּלָה, מְרוּחָא (נ"א מְרוּחָא) עֲלָתָה, (דף קס"ט ע"ב) אֲתֵר דְּכָל בְּרַכָּאן נִגְדִין מִתְמָן. שִׁית בְּרַכָּאן אִינוּן דְּכָלָה אֲתַבְּרַכָּא מִנְיִיהוּ, וְאֵת אֲמַרְתָּ דְּאִינוּן שִׁבְעַ. אֲלָא שְׁבִיעָתָה אִיהוּ דְּקָא מְקִיִּים כְּלָא.

רוּבָא דְּבְרַכָּאן עַל הֵיזַן אֲמַאי. אֲלָא דְּאִיהוּ סְטָרָא דְּחֲדַי לְכָלָא, עַל הַהוּא יִין דְּאִתְנָטִיר בְּעֵנְבוֹי תְּדִיר. וּבְגִין כֶּךָ בְּרַכָּה קְדַמָּא דְּאִינוּן שִׁבְעַ, אִיהוּ רְזָא דְּיִין, יִין עֵבִיד פְּרִי (ס"א חִידו) בֵּין לְעֵילָא בֵּין לְתַתָּא. גִּפְן נְטִיל כְּלָא, וְאֶפִּיק אִיבָא לְעֵלְמָא, וְאִתְעָרוּ דְּחֲדוּה שְׁמַאלָא אִיהוּ, דְּכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי וּלְבַתֵּר וַיִּמְינוּ תַּחֲבַקְנִי. וְהַהוּא אִילְנָא דְּחַיִּי עֵבִיד פִּירִין וְאִיבִין (ס"א בַּהֲהוּא גִפְן) בְּאִתְעָרוּתָא דָּא, וְדָא אִיהִי בְּרַכָּה קְדַמָּא דְּכָלָא. (בורא פרי הגפן).

תְּנִינָא שְׁהַכַּל בְּרָא לְכַבּוּדוֹ, רְזָא דְּבְרִית קְדִישָׁא, חֲדוּה דְּחַבּוּרָא, דְּנְטִיל כָּל בְּרַכָּאן מְרוּזָא דִּימִנָּא, לְמַעַבְדַּי אִיבִין בַּהֲהוּא גִפְן, דְּהָא בְּקְדַמִּיתָא הַהוּא פְּרִי (נ"א חִידו) נְחִית מְלַעִילָא, אֲרַח שְׁיִיפִין, וְנִגִּיד לְבְרִית קְדִישָׁא, לְנִגְדָא לִיה בַּהֲהוּא גִפְן, וְדָא מְסֻטְרָא דִּימִנָּא, דְּהָא לִית אִיבָא מְשַׁתְּכָחָא אֲלָא בִּימִנָּא. שְׁמַאלָא אֲתַעַר וַיִּמְנָא עֵבִיד.

לְבַתֵּר כְּלִיל שְׁמַאלָא בִּימִנָּא, וַיִּמְנָא בְּשְׁמַאלָא, לְמַהוּי רְזָא דְּאָדָם. וּבְגִין כֶּךָ תְּלִיתָא אִיהוּ יוֹצֵר הָאָדָם. וְעַל דָּא יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא, דִּיִּקְנָא דְּאָדָם הוּהוּ.

רְבִיעָתָה, אִיהוּ עֲמוּדָא חֲדָא, דִּירְכָא יְמִנָּא. חֲמִישָׁתָה, שׁוֹשׁ תְּשִׁישׁ וְתַגַּל עֲקָרָה דְּבִיתָא, בְּחֲדוּה בְּקַבּוּץ וּכְנִישׁוֹ דְּבִנְהָא, מְאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלָמָא, וְדָא רְזָא דִּירְכָא אַחְרָא, דְּאִתְחַבֵּר בִּירְכָא שְׁמַאלָא, לְמִיזַל וּלְמִיכְנֵשׁ לְכָל סְטָרִין, וּכְנִישׁוֹ דְּבִנִּין, וְרַחֲמֵי, לְמִיעַל לֹון בֵּין בְּרַכִּין.

וּבְאִינוּן תְּרִין, דְּנִבְיָאִים שְׂרִיין בְּגוּוּיִיהוּ, חֲדוּה דְּעֲקָרָא דְּבִיתָא. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּהָא שְׁתֵּי עֲרֻבוֹת, לָא עֵבִידִין אִיבָא וּפִירִין, וּכְנִישׁוֹ דְּבִנִּין לְגַבִּיִיהוּ, אִינוּן פִּירִין וְאִיבִין דְּלַהוּן, וְלָא אֲתַעַרוּ כְּנִישׁוֹ דְּבִנְהָא לְגַבְהָא, בַּר בְּנִבְיָאִים.

שְׁתִּיתָא שְׁמַח תְּשַׁמַּח רַעִים הָאֱהוּבִים, אֲתֵר דְּרַעוּתָא וְחֲדוּה וְאֲחוּה אֲשַׁתְּכַח, עֲמוּדָא דְּכָל עֲלָמָא דְּאֶקְרִי צְדִיק, וְצְדִיק וְצְדִק רַעִים וְאֱהוּבִים אִינוּן, דְּלָא אֲתַעַדוּן דָּא מִן דָּא. עַד הָכָא שִׁית בְּרַכָּאן, דְּכָלָה אֲתַבְּרַכַת מִנְיִיהוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שביעאה איהו מקיים כלא, ומהאי שביעאה מתברכאן כלא ודאי, כלא דעשר אמירו, בגין דדא, כליל עילא ותתא. ועל דא כליל בהאי, י' זיני דחדוה, ששון, שמחה, חתן, (ס"א וכלה, גילה, דיצה, אהבה, ואחוה, שלום) וכלה, אהבה, אחוה, גילה, רינה דיצה, חדוה, שלום וריעות, למהוי כלה שלימו דכלא.

זכאין אינון ישראל, דאינון זכו לתתא, כגוונא דלעילא. עלייהו פתיב, (שמואל ב ז) ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ. חדו כלהו כל ההוא יומא במלין דאורייתא, וכל בני מתא עבדו ליה רישא עלייהו. ליומא אחרא, קמו רבי יוסי ורבי חייא וברכו לון, ואזלו לארחייהו.

כד מטו לגביה דרבי שמעון, זקף עינוי וחמא לון. אמר לון מסתכל הוינא בכו יומא דא, וחמינא לכו תרין יומין וחד ליליא, דהויתון לגבי משכנא דההוא נער מטטרו, וההוא נער הוה אוליה לכו רזין עלאין בחדוה דאורייתא, זכאה חולקכון בני.

סדרו מלין כלהו קמיה, וסחו ליה עובדא, אמר לון זכאין אתון, וזכאה חולקי, דהא אדכרנא יומא חד דהוה אזיל עמי בארחה רב ספרא אבוי, ובריכית ליה כד אתפרש מני, דיהא ליה בר אריא באורייתא, ולא בריכית ליה דאיהו יזפי ביה. זכאה חולקכון בני, עליכו פתיב (ישעיה נד) וכל בניך למודי יי.

דבר אחר וכל בניך למודי יי. וכי כל בנין דאינון דישראל, כלהו אוליה לון קודשא בריך הוא אורייתא. אין. דהא בשעתא דאינון ינוקי לעאן באורייתא, שכנתא אתיא ויהיב לון חילא ותקפא למלעי באורייתא, דאלמלא סיועא דקודשא בריך הוא, לא יכלין אינון ינוקי למסבל.

[זוהר חלק ב' - דף ק"ע ע"א]

רבי שמעון הוה שכית יומא חד גבי פתחא דלוד, ורבי חייא בהדיה, פגע ביה חד ינוקא, אמר רבי שמעון ודאי דקודשא בריך הוא אתרעי (נ"א אתער) בעלמא השתא ליומין זעירין, גלגולא רבא למלכי ארעא אלין באלין. (דף ק"ע ע"א) ודאי בעוד דאינון מקטרגין אלין על אלין, ישראל יהון גו רווחא.

אמר ההוא ינוקא, והא ביומא דא שארי אתערותא דא, דהא בהאי יומא דמין סגי אין אושדין בעלמא. אמר ליה רבי חייא, מנא ליה להאי ינוקא. אמר רבי שמעון, לזמנין נבואה נפיל בפום ינוקון, ומתנבאי יתיר מחד נביאה.

אמר ההוא ינוקא, וכי תוהא איהו בינוקי למהוי לון נבואה, והא קרא שלים איהו. מנלן. דכתיב וכל בניך למודי יי. אינון ודאי למודי יי, ונבואה מנהון נפקא, מה דלית הכי לכל עלמא, אלא לישראל בלחודוי, דכתיב בהו וכל בניך למודי יי,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגיני כד מנהון נפקא נבואה. אתא רבי שמעון ונשקיה אמר מיומאי לא שמענא דא, בר השתא.

דא פקודא דקודשא בריך הוא למשה: (שמות כו) ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים. (כלא כגוונא עלאה) (ד"א ל"ג פתח רבי יצחק) וכתיב (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים וגו', עובדא דמשפנא באינון קרשים, כגוונא דאינון שרפים, (בהאי אתר) אלין עומדים, ואלין עומדים.

ואי תימא, והא כל חיילי שמיא אינון עומדים פלהו, כמה דאת אמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה, וכתיב (מלכים א כב) וכל צבא השמים עומדים עליו וגו', דהא פלהו משריין עלאין לית להו קפיצין, וכלהו קיימי בקימה. אלא ודאי פלהו קיימין, ולזמנין אלין אקרון שרפים, ולזמנין סלקין בשמא אחרא, אבל אלין פלהו בחד שמא קיימי.

סדר הלימוד ליום יב שבט [יום 130 בשנה]

והאי קרא אוקמוה, (נ"א רבי יצחק פתח) כתיב (תהלים כג) מזמור לדוד יי' רעי לא אחר. הא (נ' ע"א) אתמר, מה בין מזמור לדוד, ובין לדוד מזמור. והכא, שכנתא קדמא ואתיא, ושראת עליה בקדמיתא. יי' רעי, וכי אמאי שכנתא קדמא הכא, והא דוד אצטריך לאקדמא (ס"א לאתערא) איהו בקדמיתא, הואיל ובעי מזוניה מעם קודשא בריך הוא.

אלא, ודאי שכנתא קדמא ואתיא, ושראת עליה, ואתערת ליה לשבחא למלכא שבחא דא, ולמבעי מזוני מקמי מלכא, דהא הכי אצטריך על מלה דמזונו דבעיא איהי ורעותא דילה, דכל בני עלמא יבעון מזוני. בגין דכד קודשא בריך הוא בעי לנחתא מזוני לעלמא, איהי נטלא בקדמיתא, ועלה נחתי מזוני לעלמין פלהו. ובגיני כד איהי אקדימת למלה דא דמזוני, ושראת עליה דדוד. יי' רעי, יי' רעיא דילי, כהאי רעיא דמדבר עאנא דיליה באתר דדשאין ועשבין, דלא מחסר ביה כל מדעם. אוף הכי קודשא בריך הוא, הוא איהו רעיא דילי, למיזן לי בכל מה דאנא אצטריך. דבר אחר יי' רעי, תנינן, דקשין מזונותיו דבר נש קמי קודשא בריך הוא, כקריעת ים סוף. הכא תרין גוונין אינון, ותרוייהו בארח קשוט.

חד בגין דקודשא בריך הוא כל עובדוי בדינא וקשוט, ועל דינא וקשוט אתקייים כל עלמא. ובכל יומא ויומא, ובכל זמנא וזמנא, דן כל עלמא בדינא לצדיקי ולרשיעי ולכל בני עלמא, כמה דאת אמר (תהלים יא) פי צדיק יי' צדקות אהב. וכד איהו דן בני נשא, וחמי בני נשא כמה חייבין, וכמה חטאין קמיה, פדין קשה בעינוי למיהב לון מזונו בכל זמנא, בגין דאית ליה למיזן חייביא, ולאינון דחטאן.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואיהו עביד עמהון לגו משורת הדין, וזן ומפרנס לון כפום חסד עלאה, דאתמשך (קס"ח ע"ב) ואתנגיד על כל (ס"א עמין ובני) בני עלמא, וביה איהו זן ומפרנס לכלא, לצדיקי ולחסידי ולרשיעי, ולכל אינון בני עלמא, ולכל חיון ובעירי חקלא, ועופי שמיא, מקרני ראמים עד ביצי כלמי, ולא אשתאר בעלמא, דאיהו לא זן ומפרנס לכלא, אף על גב דקשה קמיה, לפום עובדין דבני עלמא, פקריעת ים סוף.

[זהר חלק ב' - דף ק"ע ע"ב]

וכי קריעת ים סוף קשה קמיה, והכתיב (נחום א) גוער בים ויבשהו, (עמוס ה) הקורא למי הים וישפכם על פני הארץ, והא פיון דסליק (דף ק"ע ע"ב) רעותא קמיה, כלא קמיה פאין הוא חשיב, ואת אמרת דקריעת ים סוף קשה קמיה.

אלא בזמנא דישראל אעברו לגבי ימא, ובעא קודשא בריה הוא למקרע לון ימא דסוף, אתא רהב ההוא ממנא דעל מצרים, ובעא דינא מקמי קודשא בריה הוא. אמר קמיה, מאריה דעלמא, אמאי את בעי למעבד דינא על מצרים, ולמקרע ימא לישראל, הא פלהו חייבין קמה, וכל ארחך בדינא וקשוט. אלן פלחי כוכבים ומזלות ואלן פלחי כוכבים ומזלות. אלן בגלוי עריות, ואלן בגלוי עריות. אלן אושדי דמין, ואלן אושדי דמין.

בההיא שעתא הוה קשה קמיה, למעבר על ארח דינא. והא ישראל הוה נטלי על ימא, דכתיב, (שמות יד) ויאמר יי אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו, והוה קשה קמיה למעבר על דינא, ולמקרע לון ימא דסוף, ואלמלא דאשגח קודשא בריה הוא בזכות אברהם, דאקדים בצפרא למעבד פקודא דמאריה, ורעותא דיליה, פדכתיב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר, פלהו אתאבידו בימא, בגין דבכל ההוא ליליא, בדינא הוה קודשא בריה הוא עלייהו דישראל.

דתנינו, מאי דכתיב ולא קרב זה אל זה כל הלילה. מלמד דאתו מלאכי עלאי לשבחא בההוא ליליא קמי קודשא בריה הוא, אמר לון, וכי (ס"א בני) עובדי ידי טבעין בימא, ואתון משבחן קמאי, מיד ולא קרב זה אל זה כל הלילה. מה פתיב, ויהי באשמרת הבקר, אשגח קודשא בריה הוא בזכותא דאברהם, דאקדים בצפרא למעבד רעותיה דמאריה, פדכתיב וישכם אברהם בבקר. פדין אהדר ימא, וערקו מיין קמיהו דישראל.

דכתיב וישב הים לפנות בקר לאיתנו, ותנינו, לאיתנו: לתנאו. לההוא תנאי דהתנה עמיה קודשא בריה הוא, פד ברא עלמא, לאיתנו, פתיב הכא לאיתנו, וכתיב התם (תהלים פט) משכיל לאיתן האזרחי, ועל דא לפנות בקר, בההוא זמנא דאקדים אברהם למעבד רעותא דמאריה, פדין אתקרע ימא, (הכא ויהם את מחנה מצרים) ועל דא קשה הוה קמיה קריעת ים סוף.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּגוֹנוֹא דָא, קָשִׁין זוּוִגִין קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּקָרִיעַת יָם סוּף, מַה קָרִיעַת יָם סוּף קָטִיל לְאֵלִין בְּהַאי סְטָרָא, וּמְקַיִים לְאֵלִין בְּהַאי סְטָרָא, אוּף הָכָא בְּזוּוִגִין, פְּתִיב (תהלים סח) מוֹצִיא אֲסִירִים בְּכוֹשְׁרוֹת, וְתַנִּינָן בְּכִי וְשִׁירוֹת, מִיַּת הָאִי, וְיַהֲיִב אֶתְתִּיהָ לְהַאי, וְלִזְמַנִּין לְחַיִּיבָא מִזְדַּמְנָא לִיה אֶתְתָּא מְעַלְיָא. אַבְל רִזִּין סְתִימִין אִינּוֹן בְּכֻלָּא וְכֻלָּא הוּא בְּדִינָא, וְיַמָּה דְאֶתְעֵרוּ חֲבֵרִיָּא בְּהָא, וְדַאי חֲכִי הוּא.

וְיַמָּה דְאֶתְעֵרוּ לְפָנֵי, וְלֹא (קנ"ג ע"ב) מְלַפְנֵי, לְפָנֵי הַהוּא דְקָאִים לְפָנֵי, קָמִיהָ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְשִׁמְשׁ קָמִיהָ, וְעַל דָּא לֹא אָמְרוּ דְקָשִׁין זוּוִגִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכֵן קָשִׁין מְזוּנּוֹתֵינוּ שֶׁל אָדָם לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶלָּא לְפָנֵי, וְלַהַאי קָשִׁין כָּל הַיָּמִין, דְּהָא לָאוּ בְּרִשׁוֹתֵיהָ קָיִמִי, אִף עַל גַּב דְּאִיהוּ עֲבִיד, בְּרִשׁוֹתָא אַחְרָא עֲבִיד. (ד"א ל"ג אבֵל אִף עַל גַּב דְּאִיהוּ עֲבִיד)

פְּתִיב (ויקרא כב) וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִלְּפָנֵי. מֵאִי מִלְּפָנֵי. אֶלָּא דָּא עֲלָמָא דְאֶתִּי, הַהוּא דְכָל חַיִּין קָיִמִין תַּמָּן. דְּבַר אַחַר, דָּא צְנוּרָא עֲלָאָה, נָהַר דְלֹא פְּסִקִין מִימּוֹי לְעֲלָמִין. וְכֻלָּא חַד, וְדָא אִיהוּ דְנִטִּיל כָּל עֲדוּנִין דְעֲלָמָא דְאֶתִּי. וּמֵאִינּוֹן עֲדוּנִין עֲלָאִין תְּשַׁתְּצִי, (האי נפש) מֵאַתֵּר דְּהַהוּא נְעַם יִי תַמָּן, וְדָא אִיהוּ מִלְּפָנֵי.

[זהר חלק ב' - דף קע"א ע"א]

וְאִי תִימָא, אִי חֲכִי, הָא פְּתִיב, (יונה א) וַיִּקָּם יוֹנָה לְבְרוּחַ תְּרִשִׁישָׁה מִלְּפָנֵי יִי כִי יָדְעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי מִלְּפָנֵי יִי הוּא בּוֹרַח, וְתַנִּינָן מֵאִי טַעְמָא אֲזִיל יוֹנָה וּבְרַח, וְכִי מֵאֵן יִיכוּל לְמַבְרַח מְקָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶלָּא הוּוּ אֲזִיל וּבְרַח לְנַפְקָא מֵאַרְעָא קְדִישָׁא, דְּהָא שְׂכִינְתָּא לֹא שְׂרִיא לְבַר מֵאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וּבְגִין דְלֹא תִשְׂרִי עֲלוּי שְׂכִינְתָּא, הוּוּ בְּרַח בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, דְּהָא שְׂכִינְתָּא אִיהִי שְׂרִיא תַמָּן, כְּמַה דְאֶתְ אָמַר (תהלים קכח) אֲשַׁתַּךְ כְּגַפְּן פּוֹרְיָה בִּירְכַתִּי בֵיתְךָ. גַּפְּן פּוֹרְיָה דָּא שְׂכִינְתָּא, מַה שְׂכִינְתָּא הוּוּ סְתִימָא לְגוּ בְּבֵית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים, (דף קע"א ע"א) אוּף חֲכִי אֶתְתָּא צְנִיעָא, לֹא נַפְקָא מִתְּרַעָא דְבֵיתָה לְבַר. וּבְגִינֵי כִּף הוּוּ בְּרַח יוֹנָה לְבַר מֵאַרְעָא קְדִישָׁא, וְהָא חֲכָא פְּתִיב מִלְּפָנֵי, וְלֹא פְּתִיב לְפָנֵי.

אֶלָּא וְדַאי חֲכִי הוּא, מִלְּפָנֵי, דְּהָא רוּחַ נְבוּאָה לֹא אֶתִּיא מִגּוּ שְׂכִינְתָּא, אֶלָּא מִלְּפָנֵי. אִינּוֹן תְּרִין דְּרָגִין דְּנְבִיאִים, דְּקָא שְׂרִיין עַל שְׂכִינְתָּא, וְיַמָּה הוּוּ אֶתְר דְּחִיל לְמַהוּי תַמָּן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, וְעַל דָּא מִלְּפָנֵי. כִּי מִלְּפָנֵי יִי הוּוּ בּוֹרַח, וְלֹא לְפָנֵי יִי, דְּהָא הוּוּ יָדַע דְּנְבוּאָה לֹא הוּוּ אֶתִּי אֶלָּא מִלְּפָנֵי.

וּבְגִינֵי כִּף קָשִׁין זוּוִגִין, קָשִׁין מְזוּנּוֹתֵינוּ שֶׁל אָדָם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל דָּא דוּד מְלַכָּא תְּלִי מְזוּנּוֹתֵינוּ לְעִילָא, בְּגִין דְלְעִילָא לֹא פְּסִיק לְעֲלָמִין. אַבְל חֲכָא פְּסִיק, דְּהָא לֹא תְּלִיין בֵּיה מְזוּנּוֹת. לְעִילָא אִינּוֹן. וְעַל דָּא פְּתִיב, (תהלים כג) יִי רַעִי לֹא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אַחַסְרָה, לֹא יִפְסְקוּן מְזוּנוֹת מְנִי לְעֵלְמִין, בְּגִין דְּהָהוּא נָהַר דְּנִגְיָד וְנִפְיָק מֵעֵדָן לֹא פְסִיק לְעֵלְמִין, וּבְגִין דָּא קִדְמָא שְׂכִינְתָא עַל דָּא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּהָא אַתְרַּם מְקַבְּלָא מְזוּנָא מְלַעֲיָלָא, כְּלָהוּ דְּמִקְדָּשֵׁי לְמַאֲרִיחֹן, כְּלָהוּ מִתְעַדְנִין, וּמִתְעַרִין, וְסִלְקִין גְּדַפִין, כִּד אַתְיָא שְׂכִינְתָא בְּהָהוּא מְזוּנָא, בְּגִין דְּלֹא יִסְתַּכְּלוּן בָּהּ.

וְאִינֹן תְּלַת מְשַׁרְיִין בְּסִלְקוֹ חַד, קָרְאֵן וְאַמְרִי (ישעיה ו) קְדוּשָׁה. קָרְאֵן אֲלִין לְמְשַׁרְיָתָא תְּנִינָא, וְסִלְקִין גְּדַפִין אֲלִין קִדְמָא, וְאֲלִין תְּנִינִי, וְאַמְרִין אֲלִין תְּנִינִי קְדוּשָׁה. קָרְאֵן אֲלִין לְמְשַׁרְיָתָא תְּלִיתָא, וְסִלְקִין גְּדַפִין תְּלַת מְשַׁרְיִין כְּחַדָּא, וְכִלְהוּ אַמְרִי קְדוּשָׁה יִי צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְעַל דָּא כְּלָהוּ מְשַׁלְבָן דָּא בְּדָא, אֲלִין עֲאֲלִין לְגוֹ אֲלִין, וְאֲלִין עֲאֲלִין לְגוֹ אֲלִין, מְשַׁלְבָן דָּא בְּדָא, כְּמָה דְּאֵת אֲמַר מְשׁוּלְבוֹת אֵשָׁה אֵל אַחֻתָּה בֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל קְרִשֵׁי הַמְּשַׁכָּן.

קְרִשִׁים קְיִימִי תְּדִיר בְּקִיּוּמֵיהוּ, וְלֹא מִתְּכַפְּפִי, כְּגוּוֹנָא דְּאִינֹן עוֹמְדִים, דְּלֹא מִתְּכַפְּפִי דְּלִית לֹון קְפִיצִי, וְקִיּוּמִי תְּדִיר בְּלֹא יְשִׁיבָה, וְעַל דָּא כְּתִיב בְּקְרִשִׁים עוֹמְדִים.

מָה כְּתִיב, שְׁתֵּי יָדוֹת לְקִרְשֵׁי הָאֶחָד, אוֹף הֶכִי, בְּתַרִי גְּוֹנִי אִינֹן כְּלִילֵן כָּל חַד וְחַד מְנִייהוּ, הָהוּא דִּילִיָּה וְדַחְבְּרִיָּה, וְחַבְּרִיָּה אוֹף הֶכִי בֵּיהּ, וְעַל דָּא מְשַׁלְבָן דָּא עִם דָּא. (דא נטיל דיליה ודחבריה, ודא נטיל דיליה ודחבריה).

כְּגוּוֹנָא דָּא כְּתִיב בְּאוֹרֵייתָא, (משלי ג) כִּי טוֹב סַחְרָה מִסַּחַר כֶּסֶף וּמַחְרוּץ תְּבוּאָתָהּ, דָּא אוֹלִיף לְדָא, וְדָא אוֹלִיף לְדָא, אַתְעַבְדוּ מְשַׁלְבָן דָּא עִם דָּא. דָּא נְטִיל דִּילִיָּה וְדַחְבְּרִיָּה, וְדָא נְטִיל דִּילִיָּה וְדַחְבְּרִיָּה, וּמְשַׁלְבָן דָּא בְּדָא.

כְּתִיב בְּנֵאוֹת דְּשָׂא יִרְבִּיצְנִי עַל מֵי מְנוּחֹת יְנַהֲלֵנִי. נֵאוֹת דְּשָׂא, אֲלִין אִינֹן מְקוֹרִין עֲלֵאִין, דְּכָל מְזוּנָא וְסְפוּקָא אַתְיָא מְנִייהוּ. נֵאוֹת אֲלִין אֲקָרוּן (איכה ב) נֵאוֹת יַעֲקֹב. נֵאוֹת דְּשָׂא, בְּגִין דְּאֵית נֵאוֹת לְבַר דְּאֲקָרוּן (יואל ב) נֵאוֹת מְדַבֵּר, וְעַל דָּא בְּנֵאוֹת דְּשָׂא. וְאִי תִימָא הָא כְּתִיב תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא, דְּהָא אִיהוּ לְתַתָּא. אֲלֹא דְּשָׂא מֵאִינֹן נֵאוֹת אַתְיָא דְּאֲתִיילִיד וְאַצְמַח מְנִייהוּ, וְעַל דָּא בְּנֵאוֹת דְּשָׂא יִרְבִּיצְנִי. עַל מֵי מְנוּחֹת יְנַהֲלֵנִי, אֲלִין מִינֵן דְּנִיחָא, דְּקָא נְגַדִין מִהָהוּא אַתְרַּם דְּנִגְיָד וְנִפְיָק מֵעֵדָן, וְאִינֹן מִינֵן אֲקָרוּן מֵי מְנוּחֹת. נְפִשֵׁי יְשׁוּבָב דָּא הוּא נְפִשׁ דְּוֹד, וְלֹא בְּעָא דְּוֹד לְאַתְקָנָא אֲלֹא לְהָהוּא דְּרָגָא דִּילִיָּה כְּדָקָא יָאוֹת. בְּאֲלִין מֵי מְנוּחֹת, זְמִינִין צְדִיקָא לְנִיחָא לְעֵלְמָא דְּאֲתִי, דְּכְתִיב, (ישעיה נח) וְנַחֲדָ יִי תְּמִיד וְגוֹ'. (שמות כו) וְעֲשִׂיתָ קְרָסִי נַחֲשֵׁת חֲמֻשִׁים וְגוֹ'. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבְא הוּוּ יְתִבִי לִילְיָא חַד. כִּד רַמְשׁ לִילְיָא, עֲאֲלוּ גוֹ גְּנָא דְּעַל יְמָא דְּטַבְּרִיא. אַדְהֶכִי, חֲמוּ תְּרִין כְּכַבֵּיא דְּנַטְלִי, דָּא מִהֶכָּא, וְדָא מִהֶכָּא, וְאַעֲרַעְרוּ דָּא בְּדָא וְאַטְמָרוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף קע"א ע"ב]

אמר רבי אבא, כמה רברבן עובדי דקודשא בריה הוא, בשמיא מלעילא, ובארעא מלרע. מאן יכיל למנדע באלין תרין ככביא, דנפקו חד מהכא, וחד מהכא ואערעו דא בדא, ואטמרו. אמר ליה רבי אלעזר וכי לא חמינא לון, הא אשגחנא בהו, ואשגחנא בכמה עובדין אחרנין (דף קע"א ע"ב) דקודשא בריה הוא עביד תדיר.

פתח ואמר (תהלים קמז) גדול אדונינו ורב פת וגו' גדול ורב ועלאה איהו קודשא בריה הוא. וכי לא ידענא דקודשא בריה הוא גדול איהו ורב פת, מאי שבחא דדוד הכא.

אלא בכל אתר איהו אמר (תהלים קמה) גדול יי, והכא אמר גדול אדונינו. מאי טעמא. אלא התם דאיהו אמר גדול יי ומהלל מאד. בדרגא עלאה קאמר. והכא דכתיב גדול אדונינו בדרגא תתאה קאמר, דאיהו אדון כל הארץ. מה פתיב לעילא מהאי קרא, מונה מספר לפכבים לכלם שמות יקרא. אי כל בני עלמא מיומא דאתברי אדם, יתפנשון לממני ככביא, לא יכלין לממני, כמה דאת אמר (בראשית טו) וספור הפכבים אם תוכל לספור אותם. וקודשא בריה הוא מה פתיב ביה, מונה מספר לפכבים לכלם שמות יקרא. מאי טעמא. בגין דכתיב גדול אדונינו ורב פת וגו'. כמה דלית מספר לפכבי שמיא, בר מניה. אוף הכי איהו פתיב ביה, ולתבונתו אין מספר.

תא חזי, פתיב (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו', פלהו חיילין ומשריין וככביא, קודשא בריה הוא אפיק לון בשמא, כל חד וחד, ולא גרע אפילו חד. בכל ככביא ומזלי דרקיעין פלהו, אתמנון נגידין ופקידין לשמשא עלמא, כל חד וחד בדקא חזי ליה. ולית לף עשבא זעירא בכל עלמא, דלא שלטא עליה ככבא ומזלא ברקיעא, ועל ההוא ככבא ממנא חד, דקא משמש קמיה דקודשא בריה הוא, כל חד וחד בדקא חזי ליה.

כל ככביא דברקיעין פלהו משמשי על האי עלמא, וכלהו פקידין לשמשא כל מלה ומלה, לאינון דבהאי עלמא, ולא צמחין ולא מגדלין עשבין ואלנין ודשאין, ועשבי ברא, בר בחיזו דככביא דקא קיימי עליהו, ואתחזון עליהו אנפין באנפין, כל חד וחד כמה דאתחזי ליה.

רוב משריין דככביא ומזלי, פלהו נפקין בראשיתא דליליא, עד תלת שעתין חסר רביעא. מתמן ולהלאה לא נפקין בר זעירין. ואינון ככביא פלהו לא משמשי לבטלה, ולא אתחזון לבטלה. ואית ככביא דקא משמשי כל ליליא, בגין לאצמחא ולגדלא כל אינון מלין דאתפקדו עליהו. ואית ככביא דקא משמשי עד פלגות ליליא, וצמחין ומגדלין מראשיתא דליליא, עד ההיא שעתא, כל אינון מלין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאתפקדו עלייהו. ואית ככביא דקא משמשי זעיר מליליא, דכיון דאתחזי בהדי
ההוא עשבא, או ההוא דשא, מיד אשלים שמושיה, ולא אצטריך יתיר בההוא
ליליא. והא אינון לא קיימין לבטלה, כיון דאשלימו שמושייהו, לא אתחזון יתיר
בהאי עלמא, ועיילין לאתרייהו.

בספרא דחכמתא עלאה דבני קדם, אמרי על כל אינון ככביא (ויחי רכ"ג ע"א,
ויקרא רל"א ע"ב) דשרביטא, דקא משדרי שרביטא ברקיעא, אמרי דעשבין אינון
בארעא, מאינון דאקרון סמי דחיי, ואבנין יקרין אית בארעא, וזהב שחוט דמגדלא
גו טורי רמאי, בזעיר מיין דחפיא עליה, ולא חפיא אלא דנגיד עליה, ושלטאן על
כל אלין אינון ככביא דשרביטא, ומגדלי אלין בגינייהו.

וכל תקוונא וגדולא דלהון, לאו איהו אלא בחיזו ונגהא דההוא שרביטא, דקא
משדר ההוא ככבא, גו רקיעא, וכדין אתתקנו ומתגדלן כל אינון מלין.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ב ע"א]

מרעין אית בבני נשא, כגון ירוקין וקסטירין. דאסוותא דלהון לא תלי, אלא
בחד מראה דפרזלא קליל נציץ לעיינון, ואית ליה למאריה דמרע לאסתכלא ביה.
ולא (נ"א שכ"ד) שייך (ס"א אתסי) בהאי עד דאעבר ההוא מראה לסטרא דא ולסטרא
דא, כגוונא דשרביטא, דיושיט נציצו דברק לאנפוי, ובההוא אושיטו דברק דקא
נציץ לעיינון, אתי ליה אסוותא. אוף הכי, כל אינון דשלטי עלייהו אינון ככביא,
לית לון תקוונא וגדולא במה דאתחזי, בר ההוא פשיטו דשרביטא, ובהאי מתתקני,
בחיזו, (דף קע"ב ע"א) בגוון, בחילא, כמה דאתחזי.

ושפיר איהו, דהא כגוונא דא, רמיז בספרא דשלמה מלכא, בחכמתא דאבנין
יקירן, דאי חסר מנהון נגהא דנציצו ולהיטו דככביא ידיען, לא מגדלין, ולא (ס"א
מתתקנין לעלמין) מתקני לון לעלמין, וכלא אתקין קודשא בריך הוא לתקוונא
דעלמא, כמה דאת אמר (בראשית א) להאיר על הארץ, בכל מה דאצטריך בהאי
עלמא לתקנא ליה.

כתיב (שמותכו) ועשית קרסי נחשת חמשים, וכתיב ועשית חמשים קרסי זהב,
ותנינו, מאן דלא חמא אינון קרסים במשפנא, לא חמא נהירו דככביא ברקיעא,
בגין דבההוא חיזו, ובההוא גוונא, דמיין לכל מאן דאסתכל בהו.

ככביא אית ברקיעא, דאלין נפקי מההוא רקיעא, דכל ככביא אדוקין תמן.
בההוא רקיעא אית מאה חלוני משקופין, מנהון לסטר מזרח, ומנהון לסטר דרום.
ובכל חלונא וחלונא ככבא חד.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד שמשא אזיל באינן חלונין ומשקופין די ברקיעא נציץ בנציצו, ואלין ככביא נפקי לאתנצצא מההוא נציצו דשמשא ואצטבעו, מנהון סומקין כגוונא דנחשת, ומנהון ירוקין כגוונא דזהב, ועל דא, אלין סומקין, ואלין ירוקין. חמשים אינן באינן חמשים חלונין, (נ"א וחמשים אינן באינן חלונין) אחרנין. דלסטר מזרח אינן ירוקין, דלסטר דרום אינן סומקין, בהו אתאחד סיומא דמשכנא.

בכל אינן ככביא דנפקי מההוא רקיע, מתערבי אינן ככביא בליליא, ונציצי ומלהטי ושלטי בהאי עלמא. מנהון על נחשת, מנהון על זהב ירקרק, ואתתקנו ומגדלן על חילא דלהון.

אלין ככביא שלטי בכ"ה ופלגא נקודין דליליא, דאינן רגעי שעתא, ואינן דמגדלי נחשת דאינן סומקי ולהטי ונציצי. וכד אושיטו תלת זמנין נציצו לסטרא דמזרח, או חמש, או שבע, מלכי עמין יתון על ההוא סטרא, וכל עתרא ודהבא יסתלק מההוא סטרא. ואי נציצו חד, תרין, ארבע, שית, דא בתר דא, אימתא ופחדא יפול, וישרי על ההוא סטרא. בטיש נציצו ושכיח, בטיש נציצו ושכיח, יתערו קרבי, ולא יתעבידו, (ד"א בעלמא בההוא סטרא) דהא בההוא זמנא, אתערוותא הוא לעילא קמי קודשא בריך הוא, באינן ממנן דעלמא דשלטין על שאר עמין, וכן כגוונא דא בסטרא אחרא.

פתח ואמר, (דניאל ב) להוא שמייה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא די חכמתא וגבורתא דיליה היא. והוא מהשנא עדניא וזמניא. וכלא איהו ברשותיה, ואפיק לעמיה קדישא, מחילא ורשותא דככביא ומזלי, בגין דאינן טעוון אחרן ולא באלין חולקא דיעקב, כי אם (ירמיה י) ביוצר הכל הוא.

רקיע אית לעילא, על כל אלין רקיעין, ואיהו טמיר וגניז, וחותרא דגושפנא דמשכנא שלטא על האי רקיע, והאי רקיע אקרי אדרא דמשכנא, ובהאי רקיע כל אינן חלונין, מסטרא דא, ומסטרא דא, ואחיד כל אינן סדורין דמשכנא. שית (בלק קפ"ג ע"ב) חלונין אינן רברבין על פלהו, וחד סתים לשלטא עליהו.

חלונא חד, אקרי חלון זהרא, וביה נפקא ככבא חדא, דאקרי לחפמי י"ד, ודא איהו התוכא דקא מהתך לתתא בשלטנוותא דיהודה. לאו דאית ליה חולקא ביה, דהא לית לשבטין דישראל חולקא ואחסנא בהו, אלא שבטא דיהודה שלטא על האי, ולא איהו עליה.

וכד אסטו בני יהודה ארחייהו מבתר קודשא בריך הוא, אזלו למנדע בתר חלונא דא, והאי ככבא. ואמרו (ס"א דהא ידע) דהאי ידא דקא מנצח לשאר עמין, דכתיב ביה (בראשית מט) ידך בערף אויביך, ואזלו אבתריה ועבדו ליה שמושא ופלחנא, ועל דא כתיב, (מלכים א יד) ויעש יהודה הרע בעיני יי'.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף קע"ב ע"ב]

האי ככבא פד נפיק פשיט חד יד בחמש אצבעו, נהיר ונציץ בהוא חלון. (דף קע"ב ע"ב) מאריהון דקוסמין וחרשין, דחלי מהאי אתר, בגין דבשעתא דהאי שלטא, פלהו קסמין וחרשין מתבלבלי, ולא אצלח בידייהו.

ואי תימא, הואיל ואיהו האי רקיע טמירא, היך ידעי ליה. אלא סימנא אית לון לבר, וידעי דהא שלטא ככבא דא, ודחלי תדיר מניה, ולא אצלח בידיהון, אינון קסמין וחרשין. ועל דא אית זמנין דאצלחו ביה בני נשא, ואית זמנין דלא אצלחו ביה. ובגין דא אינון מארי קוסמין וחרשין מתמעטי מעלמא, בגין דלא ידעין עקרא, פד חמאן דלא אצלח בידייהו. ועל דא אינון קדמאי הוו ידעי, ומסתפלן לבר בהוא סימנא, דקא ידעי.

חלונא תניינא, אקרי חלון טופרא, בגין דאיהו פגוונא דטופרא, וביה נפקא ככבא חד, דאקרי לחכימין צפעון, דהא דא שלטא בשולטנא תקיף בדינא ברישא וזנבא, אית ליה כצפעון כמין לקטלא.

מההוא חלון, נפקי שית מאה אלה רבוא רוחין, דשלטין על אינון טופרין דבני נשא, פד אזדרקן באתגליא. בהאי עבדי חרשין וקסמין, פל אינון דידיעי לון. בההיא שעתא דהאי ככבא שלטא, פל אינון דזרקי טופרי, (ס"א אי עביד) או עבדי חרשין בהון, גרים מותא לכל עלמא, וסליק חרשין בידייהו דאינון דעבדי לון.

חלונא תליתאה, אקרי חלון חושנא, וביה נפקא ככבא חדא, ואקרי נגה"א דבוסי"נא, (נ"א דבוציני) האי איהו נציצו דנציץ, וקיימא על כל רוחא, ונייחא ושיזבותא (נ"א וטיבותא) ביה. לית ביה קטרוגא כלל, פד איהו שלטא, פל נייחא, וכל נהירו שלטא בעלמא, שלוח שבעא וכלא שליט בעלמא.

חלונא רביעאה, איהו חלון דאקרי גביע, וביה נפקא ככבא חד, דאקרי לחכימין אשכול הפפר, בגין דהכי נפיק פאשכול, נציץ נציצין פענבין בכופרא, בהאי אתערו דרחמי אתער בעלמא, מרחיק ומקריב, תולדין סגיאין אסגיאן בעלמא. בני עלמא לא קפדי פד אצטריכו דא לדא, שלמא וחדוה אתער בעלמא.

חלונא חמישאה, איהו חלון דאקרי באר, על די ככבא דנפיק ביה, עאל ונפיק שאיב פדלי, לא שכיך לעלמין. בהאי חכימי לבא לא יכלין למיקם בארח קשוט, בגין דלא קאים בקיימא, ולא שכיך לעלמין. ועל דא אתדחקן גרמיהו, לעיינא בהאי אתר, ולמידן דינא.

חלונא שתיתאה, איהו חלון דאקרי נגהא, ונפקא ביה ככבא חד, דאקרין גזרון, בגין דכד האי שלטא, עלמא קאים בדינא, וכמה גזרין, ובכמה עונשין, ובכל יומא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויזמא מתחדשן גזרין על עלמא, ועד לא יסיימון אלין, הא אחרנין מתחדשין, והאי לא שלטא כל כך בעלמא.

אבל סמוך ליומי משיחא, ישלוט האי חלונא, בהאי ככבא, על עלמא. ועל דא ישלטון חיון ומרעין בישין על עלמא, ויתחדתון זיגין בישין, דא בתר דא, וישראל יהון בעקו. וכד יתדחקון גו חשוכא דגלותא, כדין יגהר לון קודשא בריה הוא גהירו דיממא, ויקבלון מלכותא קדישי עליונין, ויתבטל מלכותא מידי דעממין עובדי כוכבים, וישלטון עליהו ישראל, ויתקיים (ישעיה ל) והיה אור הלבנה וגו'.

וכדין חלונא שביעאה יתפתח בכל עלמא, וככבא דיליה איהו ככבא דיעקב, והאי איהו דקאמר בלעם, (במדבר כד) דרך ככב מיעקב, וככבא דא יהא גהיר (נ"א ד' יומין וד' לילין) ארבעין (ח' ע"א) יומין. (וארבעין לילין) וכד יתגלי מלפא משיחא, ויתכנסון לגבי מלפא משיחא כל עמין דעלמא, כדין יתקיים קרא דכתיב, (ישעיה יא) שרש ישי אשר עומד לנס עמים אליו גוים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד.

פתח רבי שמעון ואמר, (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עשי נותן זמירות בלילה. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל עושי, עושי מפעי ליה, מאן עושי. אלא שמא דאלוה שמא כליל איהו דאתחזי הוא ובי דיניה. דא שמא שלים איהו, דכליל דכר ונוקבא: א"ל ו"ה ובגיני כך עושי.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ג ע"א]

נותן זמירות בלילה, בגין דדא איהו דקא (ק"ע ע"א) משבחת תדיר לגבי מלפא דשלמא דיליה, כגוונא דבוצינא דלא שכין תדיר, בגין לקבלא נהורא חדה עלאה, מסגיאנות (דף קע"ג ע"א) חדה דיליה. ועל דא נותן זמירות בלילה.

כל אינון ככביא דקא מנהרין ברקיעא, פלהו אודאן ומשבחן לקודשא בריה הוא, בכל ההוא זמנא דאתחזון ברקיעא, בגין דמלאכי עלאי, פלהו אודאן ומשבחן אשמורות אשמורות, בתלת פלגי דהוי ליליא.

בליליא אתפלגן כמה סטרין. בראשיתא דליליא, כד רמש ליליא ואתחשך, כל אינון רוחין בישין וזיגין בישין, פלהו מתבדרן ומשטטי בכל עלמא. ואתפרשת סטרא אחרא, ותבעי ארחי דבי מלכא, מפל אינון סטרין קדישין.

כיון דההוא סטרא אחרא אתער, כל בני עלמא טעמי טעמא דמותא, (נ"א דשינה) חד משתיין במותא, ושלטא עליהו. כדין כיון דמסאבו אתפרשא מלעילא, ושלטא ונחתא לתתא, כדין אתפרשן תלת משריין לשבחא ליה לקודשא בריה הוא, בתלת סטרין (נ"א מטרין) דליליא, כמה דאתערו בהאי חבריא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בעוד דאינון משבחין לקודשא בריך הוא, סטרא אחרא אזלא ומשטטא לתתא, בכל סטרי עלמא, ועד דסטרא אחרא לא אתעבר מתמן, לא יכלין אינון לאתייחדא במאריהון.

רזא לחפמיין, מלאכי עליונין, וישראל לתתא, פלהו דחקי בההוא סטרא אחרא. מלאכין עלאין כד בעאן לאתייחדא במאריהון, לא יכלין עד דדחיין לה לבר. מה עבדין, נחתין שיתין רבוא דמלאכי קדישין, ואפילו שינתא על כל בני עלמא, כיון דאיהי נחתא, דקא דחיין לה לבר, ויהבי לה כל עלמא דא בההיא שינתא, כדין איהי שלטא עליהו, ומקבלין מסאבו מינה. בר בארעא דישראל בלחודהא, דלא (ק”מ ע”ב) שלטא תמן. כיון דאיהי אתפרשא מנייהו, עאלין לקמי מאריהון, ומשבחין ואודאן קמיה.

כגוונא דא ישראל לתתא, לא יכלין לאתייחדא במאריהון, עד דדחיין לההוא סטרא אחרא מנייהו, ויהבי לה חולקא במה דאתעסקת, ולבתר, אינון מתקרבי לגבי מאריהון, ולא אשתכח מקטרגא עילא ותתא.

ואי תימא תינח לתתא, אבל לעילא מאי קטרוגא תמן. אלא לעילא, בגין דאיהו רוח מסאבא, ואינון רוחין קדישין, עד דמשדרי רוחא מסאבא מפינייהו, לא יכלין לקרבא לגבי מאריהון, דהא קודשא גו מסאבא, לא מתערב לעלמין. וכן כגוונא דא, ישראל לתתא, לא מתערבין באומין עובדי פוכבים ומזלות דעלמא. ותרין סטרין, עלאין ותתאין, כד בעיין לקרבא לגבי מלכא קדישא, דחיין לה לבר.

ועל דא, כד עייל ליליא, ומלאכין קדישין עלאין, כד מסתדרן שורין שורין לקרבא (נ”א לשבחה) לגבי מאריהון, דחיין ליה לההוא סטרא לבר בקדמיתא, ולבתר עאלין בקודשא. (נ”א ועל דא, כד עייל ליליא כל רוחין בישין וזינין בישין ורוחי מסאבי אתדחיין לכר ושמשי מלכא עיילין לגו קדשא).

למלכא, דהוו ליה אבנין יקירין בחד תיבותא, מתגלפא בקוסטרוי. וההוא מלכא הוה חפיים. בגין דלא יתקרב כל מאן דבעי, לגבי ההוא תיבותא דאבנין יקירן ומרגלן דתמן, נטל בחכמתיה, חד חויא תקיפא, ופריד ליה סחרניה דההוא תיבותא, כל מאן דבעי לאושטא ידיה לגבי תיבותא, הא חויא דליג עליה, וקטיל ליה.

חד רחימא הוה למלכא, אמר ליה מלכא, כל זמנא דאת בעי לאעלא ולאשתמשא בתיבותא, תעביד כף וכף לגבי ההוא חויא, ותפתח תיבותא, ותשמש בגניזין דילי. כף קודשא בריך הוא, פריד חויא סחרניה דקדשא, אתאן מלאכין עלאין לאעלא גו קדשא, הא חויא תמן, ודחלי לאסתאבא ביה. (ואי תימא זה אכולהו אשא, ואשא לא מקבלא מסאבא)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף קע"ג ע"ב]

תא חזי, כתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט, עושה מלאכיו רוחות, אלין מלאכין דקיימין לבר. משרתיו אש להט, אלין מלאכין דקיימין לגו, איהו רוחא מסאבו, ואינן רוח. רוח ברוח לא עייל דא בדא. רוח מסאבו ברוח קדשא לא (דף קע"ג ע"ב) אתערבי דא בדא. ובגין כך אינן דאקרון רוח, לא יכלין לאעלא לגו, בגין ההוא רוחא מסאבו. אינן דלגו, אינן אש, וההוא אש דחי לההוא מסאבו דלא עייל לגו. ובגין כך בלא דחייין ליה לבר למסאבו, דלא יתערב בהדיהו. ועל דא, מלאכי עלאי קא משבחן ליה לקודשא בריהווא, בתר דדחייין ליה למסאבו לבר.

תלת אשמורות אינן בליליא, לקבליהון תלת משריין, דקא מתפלגי לשבחה לקודשא בריהווא, כמה דאתמר. ועל דא האי רבון דכלהו, איהו נר (נ"א כינור) דדוד דלא שכיף לעלמין, אלא תדיר אודי ומשבח ליה למלכא עלאה, ועל דא (איוב לה) נותן זמירות בלילה.

סדר הלימוד ליום יג שבט [יום 131 בשנה]

דבר אחר, ולא אמר איה אלוה עושי, כמה דאתמר, בגין דהא מעילא ומתתא אתפליל בר נש, ואתעביד, כמה דאיהו גופא מתרין סטריין, מגו דכר ונוקבא, אוף הכי רוחא. רוח איהו פליל, מגו דכר ונוקבא. ועל רזא דנא אתתקן בר נש בגליפוי, בגופא ורוחא. ובגין דאיהו פליל ברזא דא, ובעובדא דא, כמה דאתמר, על דא (ודאי) כתיב, (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו והא אתמר.

בליליא הא אמרת, דהא בראשיתא דליליא, כל אינן זינן ורוחין בישין מתערי בעלמא, היך איהו יכיל למהוי, דאי הכי, הא תנינן, דמסטרא דצפון נפקי כל הני זינן בישין, ואתאמרת (ס"א ואתמר) דכד אתער רוח צפון בפלגות ליליא, דהא כדין כל אינן רוחין בישין, וסטריין בישין, אתכנשו מעלמא, ועאלין גו נוקבא דתהומא רבא, אי הכי הא בסטרא דדרום דאיהו ימינא, אמאי משטטי אינן זינן בישין בריש ליליא, דקא שלטא רוח דרום.

אלא ודאי, אלמלא ההוא סטרא דדרום, דקא מעכב ודחייא לההוא סטרא בישא, הוה מטשטש כולי עלמא, ולא יכיל עלמא למסבל. אבל כד אתער ההוא סטרא אחרא, לא אתער אלא בסטרא רוח מערב, דקא שלטא בריש ליליא, ועלמא איהו כלא פניש. ועל דא קודשא בריהווא אקדים אסוותא לעלמא, בגוונא דא כמה דאתמר. זכאין אינן ישראל בהאי עלמא ובעלמא דאתי דקודשא בריהווא אתרעי בהו מפל שאר עמין דעלמא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עָלוּ לְבֵיתָא רַבִּי אֲלֶעָזָר וְרַבִּי אָבָא. כַּד אֲתַפְּלַג לִילְיָא, קָמוּ לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא. אָמַר רַבִּי אָבָא, הַשְּׁתָּא וְדַאי אִיהוּ עֵידָן רְעוּתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהָא זְמַנִּין סְגִיָּאִין אֲתַעְרְנָא הָאִי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַפְּלַג לִילְיָא, עָאֵל גּוּ אֵינּוּן צְדִיקָיָא בְּגִנְתָּא דְּעָדָן, וְאֲשַׁתְּעֵשַׁע בְּהוּ. זַכָּאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוּרֵייתָא, בְּהֵיא זְמַנָּא.

אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזָר, הָא דְּאֲשַׁתְּעֵשַׁע קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוּ צְדִיקָיָא בְּגִנְתָּא דְּעָדָן, הִיךְ אֲשַׁתְּעֵשַׁע. אָלָא בְּהֵיא זְמַנָּא דְּאֲתַפְּלַג לִילְיָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַעַר בְּרַחֲמֵי דְּשַׁמְאֵלָא, לְגַבֵּי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּהָא לִית רַחֲמֵי אָלָא מְסַטְרָא דְּשַׁמְאֵלָא. וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל לִיהָ לָהּ דּוּרוּנָא לְמִקְרַב לְגַבֵּי מְלַכָּא, אוּ חֲשִׁיבוּ מַעְלֵיָא, אָלָא בְּאֵינּוּן רוּחִין דְּצְדִיקָיָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲמֵי לֹון מְתַעֲטְרֵן, בְּכַמָּה עוּבְדִין טְבִין, וּבְכַמָּה זְכִיִּין דְּעַבְדוּ בְּהֵיא יוֹמָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִיחָא לִיהָ מִכָּל קַרְפְּנִין וְעַלְוֹן, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲרַח בְּהוּ רִיחַ גִּיחַח, דְּקָא עַבְדֵי יִשְׂרָאֵל.

כְּדִין נְהִירוּ אֲתַנְהִיר, וְכַל אֵילָנִין דְּגִנְתָּא דְּעָדָן אָמְרוּ שִׁירְתָּא, וְצְדִיקָיָא מְתַעֲטְרֵן תַּמָּן בְּאֵינּוּן עֵדוּנִין דְּעַלְמָא דְּאֲתִי. כַּד אֲתַעַר בַּר נֶשׁ בְּהֵיא שַׁעְתָּא לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא, נְטִיל חוּלְקִיָּה עֲמַהוּן דְּצְדִיקָיָא דִּי בְּגוּ גִנְתָּא, חַד שַׁמָּא גְּלִיפָא דְּתַלְתִּין וְתֵרִין אֲתוּון, (ס"א אֲתַעַר) אֲתַעֲטַר בְּהוּ תַמָּן, וְאִיהוּ גּוּ רִזִּין דְּצְדִיקָיָא.

פְּתַח רַבִּי אֲלֶעָזָר וְאָמַר, (תְּהִלִּים קיא) הִלְלוּיָהּ אוֹדָה יִי בְּכָל לֵבָב וְגו', הִלְלוּיָהּ, הָא אֲתַמַּר וְאֲתַעְרוּ בֵּיהּ חֲבֵרֵיָא, וְהִכִּי אִיהוּ, דְּדָא אִיהוּ שְׁבַחָא דְּקָא סְלָקָא עַל כָּל אֵינּוּן שִׁירִין וְתוֹשְׁבַחֵן דְּאָמַר דּוֹד, בְּעֵשֶׂר זִינֵי תוֹשְׁבַחֵן דְּאִיהוּ אָמַר, בְּגִין דְּאִיהוּ כְּלִיל שַׁמָּא (וישלה קע"ב ע"ב) וְשְׁבַחָא בְּחַד, וְאִיהוּ כְּלָלָא דְּשַׁמָּא קְדִישָׁא עַלְאָה.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ד ע"א]

אוֹדָה יִי בְּכָל לֵבָב, בְּכָל אֲתַר דְּאָמַר דּוֹד מְלַכָּא, רְזָא דְּאֲלַפָּא (דף קע"ד ע"א) בֵּיתָא, אִיהוּ רְזָא דְּאֲתוּון גְּלִיפֵן, דְּנַפְקִין בְּגִלְפֵי דְּתַלְתִּין וְתֵרִין שְׁבִילִין. וְאִית אֲתוּון עַלְאִין, מְרָזָא דְּעַלְמָא עַלְאָה. וְאִית אֲתוּון אַחַרְנִין, דְּאֵינּוּן אֲתוּון (הקדמה ג' ע"א) זְעִרִין. וְהִכָּא אִיהוּ רְזָא דְּאֲלַפָּא בֵּיתָא, דְּעַלְמָא (ס"א עילאה יהיב לעלמא) תַתְּאָה.

אוֹדָה יִי בְּכָל לֵבָב: בִּיצְרָא טְבָא וּבִיצְרָא בִישָׂא דְּאִיהוּ שְׂרִי בְּגוּיָהּ. דְּהָא עַל כָּלָא אִית לְאוּדָאָה לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בִּיצְרָא טְבָא וּבִיצְרָא בִישָׂא. דְּהָא מְסַטְרָא דִּיצְרָא טְבָא אֲתִי טוֹב לְבַר נֶשׁ, וְאִית לְבִרְכָא לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַטּוֹב וְהַמְטִיב. וּבְסַטְרָא דִּיצְרָא בִישָׂא, אֲתִי קְטוּרָגָא לְבַר נֶשׁ, וְאִית לְאוּדָאָה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (ביצרא טבא וביצרא בישא) בְּכָל מָה דְּאֲתִי עַל בַּר נֶשׁ, מְסַטְרָא דָא וּמְסַטְרָא דָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בסוד ישרים ועדה, בסוד ישרים: באיננון (ס"א מלאכין עלאין קדישין) דרוא דקודשא בריך הוא איננון ידעי. דהא כל רזין דקודשא בריך הוא איננון ידעי, ואיננון רוא דיליה, ועל דא בסוד ישרים. ועדה: אלין איננון ישראל, כד מתכנשי בעשרה, לאודאה ליה לקודשא בריך הוא, ובגין כך, אית לאודאה ליה לקודשא בריך הוא, על טב ועל ביש, ולפרסמא קמי פלא. דאי תימא הא איהו ידע, אמאי אצטרף לפרסמא. אלא בדא, אתייקר קודשא בריך הוא בעלמא לפרסמא נסא. ועל דא קודשא בריך הוא כתיב ביה, (יחזקאל לח) והתגדלתי והתקדשתי וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים קג) כל הנשמה תהלל יה. תנא, כל נשמתין אתו מהאי גופא קדישא, ואתערו בבני נשא. ומאן אתר. מההוא אתר דאקרי יד. (ס"א י"ה) מאן אתר דא אמר רבי יהודה דכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי' כלם בחכמה עשית. תנא, מהאי חכמתא דמבועוי נפקין לתלתין ותרין שבילין, אשתכלל פלא, וכל מה דאית לעילא ותתא, והוא אתקרי רוחא קדישא, דכל רוחין אשתכללו ביה.

אמר רבי יצחק, ביומא דהוה רבי שמעון פריש מלה דא, עינוי נבעין מיא, והוה אמר, כל גנוזיא דמלכא עלאה, אתמסרן בחד מפתחא, ואתגלייא בקזפיטן דקורדיטי גליפין עלאין.

אלא הכי תאנא, מאן יכיל לאשתמודעא ולאשתכללא מה דגניז בדא מבועא. דהא משה לא גלי דא ביומוי, כד הוה גלי רוא עמיקתא לישראל, ואף על גב דכלא הוה מתגלייא על ידוי. אלא בההיא שעתא דבעא קודשא בריך הוא לסלקא ליה למתיבתא קדישא עלאה, ולטמרא ליה מבני נשא, דכתיב, (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום. היום ממש, דההוא יומא אשתלימו יומוי, לאתקרבא לאתר דא, דכתיב, (דברים לא) הן קרבו ימיה, קרבו ממש.

דתניא אמר רבי שמעון, משה לא מית. ואי תימא הא פתיב (דברים לא) וימת שם משה. כך בכל אתר לצדיקיא קרי בהו מיתה. מאי מיתה. מסטרא דילן אקרי הכי. דתניא אמר רבי שמעון, וכן תנא, דמאן דאיהו בשלימותא דמהימנותא קדישא תלייא ביה, לא תלייא ביה מיתה ולא מית. כמה דהוה בייעקב דמהימנותא שלימתא הוה ביה.

דאמר רבי שמעון, (בראשית לה) לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך, ויקרא את שמו ישראל. מאי ישראל. שלימותא דכלא. דכתיב, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים וגו'.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יהודה מהכא, (ירמיה ל) כי אתה אני, דייקא, זכאה חולקיה, דמאריה
אמר ליה פן. כי אתי אתה לא כתיב, אלא כי אתה אני, דמאריה אתי לאתחברא
דיוריה עמיה.

אמר רבי שמעון שפיר קאמר רבי אבא דאמר (ירמיה ל) ושב יעקב ושקט ושאנן
ואין מחריד. ושב יעקב: לאתקרי בשמא אחרא, דכתיב לא יקרא שמך עוד יעקב
כי אם ישראל.

דבר אחר ושב יעקב, לאתר דאתנסיב מתמן. ושקט, בעולם הזה. ושאנן, בעולם
הבא. ואין מחריד ממלאך המות. דמשמע דכלא הוה ביה. רבי יצחק אמר, חברייא
הא אוקמוה, דכתיב ואת זרעך מארץ שבים, מה זרעו בחיים, אף הוא בחיים.

והברית התיכון בתוך הקרשים מברית מן הקצה אל הקצה. רבי יהודה פתח (קהלת
י) (צ"ה ע"ב) אשריך ארץ שמלכך בן חורים ושריך בעת יאכלו. וכתיב, אי לך ארץ
שמלכך נער ושריך בבקר יאכלו. (במאי אוקימנא הני קראי) ווי לעלמא דלא משגחן
בפולחנא דמאריהון, דהא מאריהון אשגח בגיניהון לאוטבא להו, דאנח קמייהו
פתגמי אורייתא, ולא משגחן.

דתנינן, תלת מלין בעי בר נש למעבד לבריה, מילה, ופדיון, ולנסבא ליה אנתו.
וכלא עביד קודשא בריך הוא לישראל. מילה: דכתיב, (יהושע ה) ושוב מול את בני
ישראל שנית. וכתיב (בראשית יז) ובן שמונת ימים ימול לכם כל זכר. פדיון. דכתיב,
(דברים טו) ויפדה (יי אלהיך) (ס"א דברים ז) מבית עבדים) מיד פרעה מלך מצרים.
לנסבא ליה אנתו: דכתיב, (בראשית א) זכר ונקבה ברא אותם, וכתיב ויברך אותם
אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו. תו, אטיל להו פהאי נשרא, דאטיל לבנוי על
גדפוי, דכתיב, (שמות יט) ואשא אתכם על כנפי נשרים.

אמר רבי יוסי, פלא הוא יאות, אבל אורייתא דאהדר קמייהו דישראל, ואוליף
לון, יתיר מפלא. תא חזי, לית שבחא דבר נש בהאי עלמא ובעלמא דאתי, כשבחא
דאורייתא דכתיב בה (משלי ה) בי מלכים ימלכו. (מדרש הנעלם הוא) דהא תנינן פד
סליק רב הונא להתם, אשכח רבנן דהוו עסקי בהאי קרא, דכתיב, (ירמיה נא)
ופקדתי על כל בבל והוצאתי את בלעז מפיו ולא ינהרו אליו עוד גוים. ורב הונא
לא הוו משגיחין ביה, דהא לא אשתמודען ליה בקדמיתא, בגין דהוה זעיר. עאל
לבי מדרשא, ואשכח רבנן דהוו אמרי, האי קרא אית לאסתכלא ביה, אי טעותיה
ודחלתיה דנבוכדנצר הוה שמיה בל, הא כתיב ביה, (דניאל ד) ועד אחרין על קדמי
דניאל די שמה בלטשאצר כשם אלהי. ועוד, מאי והוצאתי את בלעז מפיו.

קם רב הונא ביני קיימי דעמודי, ואמר אילו הוינא באתרי, דרישנא ליה להאי
פסוקא. לא אשגחו ביה. קם תניינות, ואמר מלה דא. אתא רבי יודאי בר רב,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואותביה קמיה. אמר ליה, אימא ברי אימא, דמלי אורייתא פתיב בהו, (משלי א) בראש הומיות תקרא וגו'.

פתח ואמר, הכי תנינן, ביומי קדמאי עד לא אתא יעקב, הוה בר נש שלו בביתיה, מטא זמניה, מית בלא מרעין, פיון דאתא יעקב, בעא קמיה דקודשא בריך הוא, אמר ליה, מרי דעלמא, אי ניחא קמך, דלנפול בר נש בבי מרעיה, תרין או תלת יומין, ולבתר יתכנש לעמיה, ויפקד לביתיה, ויתוב מחובוי. אמר ליה שפיר. את הוא סימנא בעלמא. תא חזי, מה פתיב ביה (בראשית מח) ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה. חלה פתיב מה דלא הוה לבר נש מן קדמת דנא.

בתר דשכיב, לא הוה בר נש דהוה ליה מרעין, דלא מית. עד דאתא חזקיה, מה פתיב ביה, (ישעיה לח) בימים ההם חלה חזקיהו למות וגו'. תא חזי, מה פתיב ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל יי', אמר ליה, אי ניחא קמך דיתסון בני נשא מבי מרעיהון, ויודון שמך, וישתמודעון, ויתובון לבתר בתיבתא שלימתא, וישתכחון בני עלמא זכאין קדמך. אמר ליה קודשא בריך הוא, יאות הוא, את תהא סימנא בעלמא, וכך הוא, מאי דלא הוה מקדמת דנא. תדא הוא דכתיב, (ישעיה לח) מכתב לחזקיהו מלך יהודה בחלותו ויחי מחליו. ותאנא, ההוא יומא אתחזר שמשא עשר דרגין.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ה ע"א]

ותאנא, מרודך בלאדן הוה אכיל כל יומא בד' שעתין, ונאים עד תשע שעתין, וההוא יומא נאים עד ט' שעתין, פד אתער חמא שמשא דקאים בד' שעתין, אמר מאי האי, בקטולא דקונטירא קונטרוי אנקטרתון. אמרו (דף קע"ה ע"א) ליה למה. אמר, דנאימנא יומא חד, ותלתות יומא. אמרו ליה, לאו הכי, אלא אלהא דחזקיה עבד יומא דין תרין ניסין. אסי לחזקיה מבי מרעיה, ואחזר שמשא לעדנא דא. אמר וכי אית בעלמא אלהא רבא בר מאלהי. אמרו, אלהא דחזקיהו.

קם וכתב פתבוי, שלם לחזקיהו מלפא דיהודה ושלם לאלהיה ושלם לירושלם קרתא קדישא. לבתר אמליך וקם מברסיה, ופסע תלת פסיען, וכתב אחרנין, שלם לאלהא רבא דבירושלם ושלם לחזקיהו מלפא דיהודה ושלם לירושלם קרתא קדישא. אמר ליה קודשא בריך הוא, אנת פסעת בגין יקרי תלת פסיען, תייד, מינך יפקון תלת מלכין שליטין, קסטירין רופינין דשליטין בכל עלמא, וקדמאה מנייהו נבוכדנצר הוה.

תא חזי, מאי אמר ליה דניאל, (דניאל ב) אנת הוא ראשה די דהבא. ובתרך תקום מלכו אחרי ארע מינך ומלכו תליתאה אחרי וגו'. מה פתיב (דניאל ג) נבוכדנצר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מִלְכָּא עֲבַד צְלָם דִּי דְהַב רומיה אֲמִין שְׁתִּין פְּתִיָּה אֲמִין שִׁית. אֲמַר נְבוּכַדְנֶצַּר צְלָמָא דְחַמִּינָא, הוּוּ רִישָׁא דִּי דְהַבָּא, מְעוּי דְכֶסֶף, אֲנָא אֲעֲבִיד כְּלָא דְדְהַבָּא, דְלַהוּי קִזְפִּירָא דְדְהַבָּא בְּרִישָׁא.

וְתַאנָּא, הֵהוּא יוֹמָא כְּנֶשׁ כָּל אוּמִיָּא וְעַמִּיָּא וְלִישְׁנֵיָּא לְמַפְלַח לְהֵהוּא צְלָמָא, וְנִטְל מֵאנָּא מִמַּאנִּי מְקַדְשָׁא, דְהוּוּ גְלִיף בֵּיה שְׁמָא קַדִּישָׁא, וְעֵייל לִיה בְּפּוּמִיָּה דְהֵהוּא צְלָמָא, וּבַהֲהִיא שְׁעֵתָא הוּוּ מְמַלֵּל רַבְרַבֵּן, עַד דְאַתָּא דְנִיָּאל, וְקָרִיב גַּבִּי דְהֵהוּא צְלָמָא, וְאֲמַר אֲנָא שְׁלִיחָא דְמֵאַרָא עֲלָאָה, גּוֹזְרֵנִי עֲלֵךְ לְמַפְק מֵהֶכָּא. אֲדַכְּר שְׁמָא קַדִּישָׁא, וְנִפְק הֵהוּא מֵאנָּא, וְנִפְל צְלָמָא וְאַתְבַּר. הֵיִינוּ דְכְּתִיב וְהוֹצֵאתִי אֶת בְּלַעֲזוּ מִפִּינוּ וְלֹא יִנְהַרוּ אֵלָיו עוֹד גּוֹיִם. קָם רַבִּי יְהוּדָה וְנִשְׁקִיָּה עַל רִישֵׁיהּ, אֲמַר אֵי לָא דְקָרִיבְנָא בְּקוּטְפֵיָּא הֶכָּא, לָא אֲשַׁתְּמוּדְעָנָא בְּךָ. וְהוּוּ דְחַלִּין קַמִּיָּה מֵהֵהוּא יוֹמָא.

תַּאנָּא (קַהֲלַתִּי) אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ שְׁמֶלְכַךְ בֵּן חוֹרִים וְשֶׁרִיךְ בְּעַת יֹאכְלוּ. רַבִּי יוֹסִי אוּקִים לְהֵאֵי קָרָא, בְּמִשָּׁה, בְּשַׁעֲתָא דְאַפִּיק לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְעַבַּד לוֹן בְּנֵי חוֹרִין. וְשֶׁרִיךְ בְּעַת יֹאכְלוּ, דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת י"ב) וְאִכְלַתֶּם אוֹתוֹ בַּחֲפוּזוֹן פֶּסַח הוּא לִי.

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, וְכִי לָא אֲמִינָא דְמַלּוּי דְשְׁלֵמָה מְלָכָא, דְכְּלַהּוּ בְּגוּ, לְגוּ הִיכְלָא קַדִּישָׁא הוּוּ. וְהֵאֵי דְאַמְרִיתוּ כְּלָא שְׁפִיר הוּוּ, וְלְדַרְשָׁא הוּא דְאַתָּא, אֲבַל הֵאֵי קָרָא, לְעֵילָא בְּהִיכְלָא קַדִּישָׁא הוּא.

תַּאנָּא, אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ שְׁמֶלְכַךְ בֵּן חוֹרִים. מֵאֵי אֶרֶץ. אֶרֶץ סַתָּם. דְתַנִּיָּא, מֵהוּ דְכְּתִיב, (אֵיכָה ב) הַשְּׁלִיךְ מִשְׁמַיִם אֶרֶץ תְּפֹאֲרַת יִשְׂרָאֵל. אֶלָּא הֵאֵי אֶרֶץ, הִיא רְזָא, בְּגוּ כְּתָרִי מְלָכָא קַדִּישָׁא, דְכְּתִיב בֵּיה (בְּרַאשִׁית ב) בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. וְהֵאֵי אֶרֶץ, וְכַל מַה דִּינִיק וְאַתְזוֹן, מֵהֵהוּא אַתְר דְאַקְרִי שְׁמַיִם הוּא, וְלָא אַתְזוֹנַת אֶרְעָא דָּא, אֶלָּא מִשְׁלִימוֹתָא קַדִּישָׁא, דְאַקְרִי שְׁמַיִם.

וּבְשַׁעֲתָא דְבַעַא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחַרְבָּא בִּיתִיָּה דְלַתְתָּא, וְאַרְעָא קַדִּישָׁא דְלַתְתָּא, אֲעֲבַר לְהֵאֵי אֶרְעָא קַדִּישָׁא דְלַעִילָא בְּקַדְמִיתָא, וְנַחֲתִית לִיה מֵהֵהוּא דְרָגָא דְהוּוּ יְנָקָא מִשְׁמַיִם קַדִּישָׁא, וְלְבַתֵּר חָרִיב לְהֵאֵי דְלַתְתָּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב הַשְּׁלִיךְ מִשְׁמַיִם אֶרֶץ בְּקַדְמִיתָא, וְלְבַתֵּר וְלֹא זָכַר הַדּוֹם רַגְלֵיו. דְתַנִּיָּא, כִּף אֶרְחוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד בְּעֵי לְמִידוֹן עֲלָמָא, בְּקַדְמִיתָא עֲבִיד דִּינָא לְעֵילָא, וְלְבַתֵּר אַתְקֵיִים לְתַתָּא, דְכְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה כד) יִפְקוּד יְיָ עַל צַבָּא הַמְרוּם בְּמְרוֹם, בְּקַדְמִיתָא, וְלְבַתֵּר וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ה ע"ב]

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ שְׁמֶלְכַךְ בֵּן חוֹרִין, דִּין לָךְ בְּסִגְיָאוֹת כְּלָא, בְּלָא דְחִילוּ דְאַחַרָּא, וּמֵהֵהוּא מְלָכָא עֲלָאָה אַתְזוֹן כְּלָא. וְשֶׁרִיךְ בְּעַת יֹאכְלוּ, כְּמַה דְאַתָּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר (במדבר כג) פֶּעַת יֹאמֵר לְיַעֲקֹב וְלִישְׂרָאֵל מֶה פֶּעַל אֵל, אִי לָךְ אֶרֶץ שְׂמִלְפָךְ נֶעַר כְּמֵה דָּאת אָמַר (ישעיה ג) וְנִתְּתִי נְעָרִים שְׂרִיָּהִם. דְּוִי לְאַרְעָא כַּד יִנְקָא מִשְׂמַאלָא. וְשִׁרְיָךְ בְּבִקְרָא יֹאכְלוּ, (דף קע”ה ע”ב) בְּהֵהוּא קְדְרוּתָא, וְעַד לָא נְהִיר, וְלֹא שְׁלֻטָא מְה דְשְׁלֻטָא.

תָּנָא אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, (שמות כו) וְהִבְרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה, דָּא הוּא יַעֲקֹב קְדִישָׁא שְׁלִימָא, כְּמֵה דְאוּקִימְנָא, דְכְּתִיב, (בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֲהָלִים. יוֹשֵׁב אֲהָל לֹא כְּתִיב, אֶלָּא יוֹשֵׁב אוֹהֳלִים, תְּרִי, דְאַחִיד לְהָאִי וְאַחִיד לְהָאִי. אִף הֵכָא כְּתִיב, וְהִבְרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים, מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה, דְאַחִיד לְהָאִי וְאַחִיד לְהָאִי.

דְתַנִּינּוּ, מֵאִי אִישׁ תָּם. כְּתַרְגוּמוֹ, שְׁלִים. שְׁלִים מִכְּלָא, שְׁלִים לְתַרִּין סְטְרִין, לְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, וְלִזְעִיר אִפִּין. שְׁלִים לְחֶסֶד עֲלָאָה וְלְגְבוּרָה עֲלָאָה, וְאַשְׁלִים לְהָאִי וְלְהָאִי.

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, חֲמִינָא דְהָא חֲכָמָתָא כְּלָל כְּלָא. וְחֶסֶד עֲלָאָה נְפָקָא מִחֲכָמָה. גְבוּרָה, דְהוּא דִינָא תְקִיפָא, נְפָקָא מִבִּינָה. יַעֲקֹב אֲשְׁלִים לְתַרִּין סְטְרִין וְאַבְהֹן כְּלָל כְּלָא, וַיַּעֲקֹב כְּלָל אֲבָהָתָא.

תָּאנָא בְּטַשׁ חֲכָמָה בְּשִׁבְלִין, וְכִנְיָ בְרוּחָא (ס”א למיא) וְאַתְכַּנְפוּ מִיָּא לְאַתְרַךְ חַד, וְאַתְפְּתַחוּ חֲמִשִּׁין תְּרַעִין דְבִינָה. מֵאֲלִין שְׁבִילִין, נְפָקִי עֲשָׂרָה כְּתַרִּין, בְּקַרְנֵי שְׁבִילֵיךְ וְהִרִין, וְאַשְׁתַּאֲרוּ עֲשָׂרִין וְתַרִּין שְׁבִילִין. בְּטַשׁ הַהוּא רִוּחָא בְּאִינוֹן שְׁבִילִין, וְאַתְפְּתַחוּ חֲמִשִּׁין תְּרַעִין דְבִינָה, וְאַתְגְּלִיפוּ עֲשָׂרִין וְתַרִּין, בְּחֲמִשִּׁין תְּרַעִין דִּיבְבִלָּא, וְאַתְעַטְרוּ בְּשִׁבְעִין וְתַרִּין אַתּוּן דְשְׂמָא קְדִישָׁא. אֲלִין אַתְפְּתַחוּ לְסְטְרוֹי.

וְאַתְעַטְרוּ עֲשָׂרִין וְתַרִּין כְּתַרִּין דְרַחֲמֵי, דְכְּלִילֵן בְּעַתִּיק יוֹמִין, דְנְהִיר לֹון כָּל חַד בְּסְטְרוֹי. אַתְעַטְרוּ חֲמִשִּׁין גְּלִיפִין, בְּמ”ב אַתּוּן קְדִישִׁין דְשְׂמָא קְדִישָׁא, דְבַהֹן אַתְבְּרִי שְׂמִיָּא וְאַרְעָא. וְאַתְגְּלִפוּ בְּגְלוּפִיָּהוֹן, תְּמַנְיָא תְּרַעִין, דְאִינוֹן תְּמַנְיָא אַתּוּן דְרַחֲמֵי, דְכְּתִיב, (שמות לה) יי’ אֵל רַחוּם וְחַנוּן, דְנְפָקָא מְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, לִזְעִירָא, וּמִתְחַבְּרֵן בְּאֲלִין כְּתַרִּין קְדִישִׁין, חֲכָמָה וּבִינָה עֲלָאִין דְסִלְקִין. נְפָקָא חֶסֶד עֲלָאָה מֵהָאִי סְטְרָא, וְדִינָא דְגְבוּרָה מֵהָאִי סְטְרָא, אַתָּא זְכוּתָא דְיַעֲקֹב, וְאַשְׁלִים אַתְרוּוִיָּהוּ וְאַחִיד לֹון. דְהָא הוּא שְׁלִימוּתָא עֲלָאָה.

תָּאנָא אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, בְּגִין כְּךָ יִשְׂרָאֵל אַתְקְרִי. דְתָאנָא יַעֲקֹב תְּתָאָה. יִשְׂרָאֵל עֲלָאָה. יַעֲקֹב לָאו שְׁלִימוּתָא, יִשְׂרָאֵל שְׁלִימוּתָא דְכְּלָא. וְכֵן תָּאנָא, (שמואל ב כג) נָאִם דָּוִד בֶּן יִשָׁי, דָּוִד לָאו שְׁלִימוּתָא, דְהָא בְּתַרְאָה הוּא. יִשָׁי יְסוּד עֲלָאָה הוּא, וְשְׁלִימוּתָא. וְהִינּוּ דְתַנִּינּוּ, לָא גְלוּ יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצָם עַד שְׁכַפְרוּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְמַלְכוּתָא דְבֵית דָּוִד, דְכְּתִיב, (שמואל ב כ) אִין לָנו חֵלֶק בְּדוֹד וְלֹא נַחֲלָה בְּבִין יִשָׁי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

איש לאהלו ישראל. מאי איש לאהלו. אתר דעבודת פוכבים ומזלות שריא בגוייהו, היינו לאהלו.

אמר רבי יהודה, פד שריא חכמתא לגלפא גליפין בכלהו פתרין, מאן פתרא שארי מההוא דאתקרי בינה. בבינה אתכליל פלא. ובגין כך אתפתחו בה חמשין תרעין, ואשתכח דכלא בחכמה אתגלפו, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) פלם בחכמה עשית.

תאנא, פתיב (ישעיה מ) מי מדד בשעלו מים וגו'. בשעלו מים. מאן מים. דא הוא בינה. רבי אלעזר מתני הכי, דא חסד. אמר ליה רבי שמעון, פלא בחד מתקלא סלקא. (ס"א מתתקון) (ישעיה מ) ושמים בורת תפן, מאן שמים. תפארת. דכתיב תפארת ישראל. וכל בשליש עפר הארץ. דא הוא גבורה. ושקל בפלם הרים, אלין אינון שאר פתרין, דאקרון טורי אפרסמונא דכיא. וגבעות במאזנים, אלין שאר רתיכין תתאין מנייהו.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ו ע"א]

תא חזי, בשעלו, מאי שעלו. דא רוח חכמתא דהכי תנינו, שעלא דקיטרי בקיזפא שקיען. ושמים בורת תפן, מאן זרת. אלין אינון (חמשין) תרעין דאתפתחו ואתפורו לכל סטרין, כמה דאת אמר (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו'. וכל בשליש, מאן שלישי. רחמי. שלימותא דכלא. ושקל בפלם, מאי פלם, אמר רבי שמעון, דכתיב, (ויקרא יט) מאזני צדק. אבני צדק. תו אמר רבי שמעון, הני מילי בשיעורא (דף קע"ו ע"א) דיוצר כלא אוקימנא.

אמר רבי אלעזר, שמע מינה, דיעקב מגו דינא קשיא נפיק, דהא יצחק דינא קשיא, אחיד לחולקיה. אמר ליה רבי שמעון, ודא הוא בלחודוי, והא יצחק מגו חסד נפק, והכי פלהו, דינא מגו רחמי נפקא, ורחמי מדינא. אברהם ירית אחסנא דחסד, נפק יצחק בדינא מגו חסד. יעקב נפק ברחמי, מגו דינא קשיא, וכך הוא לעילא, דא מן דא, וינקא דא מן דא, עד דאשתמודע פלא דהוא חד, ומחד תליין פלהו, וכלא אשתכח חד. בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין.

אמר רבי אלעזר, אשתמודע, דלית שלימותא אלא פד אחיד דא מן דא, (ס"א וחד) ודא אחיד בתרווייהו, לשכללא כלא, כגון יעקב, והיינו דכתיב מברית מן הקצה אל הקצה.

תאנא, כולי האי לא אתקרי אלא מסטרא דילן, ומסטרא דילן אשתמודע פלא. (ס"א דהא בהאי לעילא) ולעילא פלא בחד מתקלא סלקא. לא שני, ולא ישתני, כמה דכתיב, (מלאכי ג) אני יי' לא שניתני. אמר רבי יהודה, פלהון בוצינין נהירין מחד,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומחד תליין, ובוצינין אינהו חד כלא. דהא לא בעו לאתפרשא, ומאן דפריש לון, כאלו אתפרש מן חיי עלמא.

אמר רבי יצחק, פתיב (ישעיה ג) ונתתי נערים שריהם ותעלולים ימשלו בם, היינו דכתיב, (שמות כה) ועשית שנים פרובים זהב. פתיב (שמואל א ד) יושב הפרובים, וכתיב (שמואל ב כב) וירכב על פרוב ויעף. יושב הפרובים, פד שריא לאתישבא בשלימותא, פתיב יושב הפרובים. (ס"א כד אשתכח בשלימותא) וכד לא שריא, ולא אתיישבא מלכא בכרסיא, פתיב וירכב על פרוב חד, דלא אתיישבא מלכא בכרסייה. יושב הפרובים תרי.

אמר רבי יוסי, ווי לעלמא, פד חד פרוב אהדר אנפיה מחבריה, דהא פתיב ופניהם איש אל אחיו, פד הוה שלמא בעלמא. אמר רבי יצחק, הא תנינן (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמה לא תגלה, ווי למאן דגלי ערייתהון. פגוונא דא פתיב ביעקב, מברית מן הקצה אל הקצה. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא משתבח בתשבחתיהו פגוונא דלעילא, דכתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

תאנא אמר רבי יצחק, ביומי קדמאי, הוה בר נש אמר לחבריה, אימא לי מלה חדא דאורייתא, וטול מנה פסף. השתא אמר בר נש לחבריה, טול מנה פסף ואשתדל באורייתא, ולית מאן דישגח, ולית מאן דירפין אודניה, בר אינון ועירין (נ"א זרעין) קדישי עליונין, דקודשא בריך הוא משתבח בהו, דכתיב, (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

(שמות כז) ווי העמודים וחשקיהם פסף. רבי יצחק אמר, ווי העמודים, הא אמינא כל אינון דמתאחדן מקטרי קיימין עלאין, אקרונ ווי העמודים. וכל אינון דלתתא, תליין מאינון ווים. מאי ווים. שתא בגו שתא, ומתאחדן ומתשקיין מחוטא דשדרה, דקאים עליהו. ובספרא דצניעותא תאנא, ווים לעילא, ווים לתתא, וכלהו במתקלא חד סלקין.

ספרא דצניעותא מאן צניעותא דספרא. אמר רבי שמעון, חמשה פרקין אינון דכלילן בהיכל רב, ומליין כל ארעא. אמר רבי יהודה, אי כלילן הני, מפלהו עדיפי. אמר רבי שמעון, הכי הוא, למאן דעאל ונפק, ולמאן דלא עאל ונפק לאו הכי.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ו ע"ב]

מתלא, לבר נש דהוה דיוריה ביני טורין, ולא ידע בדיורי מתא. זרע חטין. ואכיל חטי בגופייהו. יומא חד עאל למתא, אקריבו ליה נהמא טבא. אמר ההוא בר נש, דנא למתא. אמרו נהמא הוא למיכל. אכל וטעם לחדא לחפיה. אמר וממה אתעביד

דא. אמרו מחטין. לבתר אקריבו ליה גריצין דלישין במשחא. טעם מנייהו, אמר ואלין ממה אתעבידו. אמרו מחטין. לבתר אקריבו ליה טריקי מלכין, דלישין בדובשא ומשחא. אמר ואלין ממה אתעבידו. אמרו מחטין. אמר ודאי אנא מארי דכל אלין, דאנא אכיל עקרא דכל אלין דאיהו חטה. בגין (דף קע"ו ע"ב) הווא דעתא מעדוני עלמא לא ידע ואתאבידו מניה. פה, מאן דנקיט פללא, ולא ידע בכלהו עדונין דמהניין, דנפקין מהווא פללא.

ספרא דצניעותא פרקא קדמאה תאנא. ספרא דצניעותא, ספרא,

דשקיל (רל"ה ע"א) במתקלא. (תאנא) דעד דלא הוה מתקלא, לא הוה משגיחין אפין באפין, ומלכין קדמאין מיתו, וזיוניהון לא אשתכחו, וארעא אתבטלת. עד דרישא דכסופא דכל כסופין, לבושי דיקר אתקין, ואחסין.

האי מתקלא תלי באתר דלא הוה, אתקלו ביה אינון דלא אשתכחו. מתקלא קאים בגופיה. לא אתאחד, ולא אתחזי. ביה סליקו, וביה סלקין דלא הוה, והוה, ויהויין.

סתרא גו סתרא, אתתקן ואזדמן, (אד"ר קכ"ח ע"ב, באד"ז רפ"ז, רפ"ח ע"א) בחד גולגלתא, מלייא טלא דבדולחא. (שם אד"ר קכ"ט) קרומא דאוירא אזדכך וסתים, אינון עמר נקי תליין בשקולא. רעוא (אד"ז שם) דרעוין אתגליא בצלותא דתתאי. אשגחא פקיחא דלא נאים, ונטיר תדירא. אשגחותא דתתא באשגחותא דנהירו דעלאה. (דביה) תרין נוקבין דפרדשקא, דאתער רוחא לכלא.

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, שיתא בראשית (ברא שית) עלייהו, פולוהו לתתא, ותליין משבעה דגולגלתא עד יקירו דיקירותא, והארץ תגיינא לאו בחושפון והא אתמר. ומההיא דאתלטייא נפקא, דכתוב (בראשית ה) מן האדמה אשר אררה יי. היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים. תליסר, תליין בתליסר יקירו דיקירותא.

שיתא אלפי שנין, תליין בשיתא קדמאי, שביעאה עלייהו, דאתתקף בלחודוי. ואתחריב פלא בתריסר שעתין, דכתוב היתה תהו ובהו וגו'. תליסר יקים לון ברחמי, ומתחדשן בקדמיתא, וקמו (ס"י קמו) כל אינון שיתא. בגין דכתוב ברא, ולבתר כתיב היתה, דהא הות ודאי, ולבסוף תהו ובהו וחשך, (ישעיה ב) ונשגב יי לבדו ביום ההוא.

גלופי דגליפין כחיוז דחויא אריך, ומתפשט לכאן ולכאן, זנבא ברישא. רישא (אחורא) אחיד אכתפין, אעבר וזעים, נטר וגניז. חד לאלף יומין זעירין אתגלייא, (נ"א אתמלייא) קולטרא בקטרוי, סנפירא בעדבוי, אתבר רישיה במיין דימא רבא,

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּכָתִיב (תהלים עד) שְׁבֵרַת רְאשֵׁי תַנִּינִים עַל הַמַּיִם. תְּרִין הוּו, חַד אֲתַחֲזֹרִי, (ל"ד ע"ב) תַּנִּינָם פְּתִיב חֶסֶר. רְאשֵׁי, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (יחזקאל א) וּדְמוּת עַל רְאשֵׁי הַחִיָּה רָקִיעַ.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וַיְהִי אֹר, הֵיִינוּ דְכָתִיב (תהלים לג) כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי, הוּא בְּלַחֲדוּי. לְבַתֵּר אֲתַחֲזֹרוּ חַד יְהו"י יְהו"ו ו"י ו' בְּתַרְאָה שְׁכִינְתָּא לְתַתָּא. כְּמָה דְה' שְׁכִינְתָּא אֲשַׁתְּכַח וּבַחַד מִתְקַלָּא אֲתַקְלוּ.

וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוּב, דְכָתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. (ישעיה ג) אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב. הָאִי, בְּמִתְקַלְיָה סְלָקָא. קַדְמָאָה בְּלַחֲדוּי. וְכֹלָא לְחַד אֲתַחֲזֹרִי. אַחְתָּא וּמוֹדַעְתָּא כְּלִילָן דָּא בְּדָא בְיו"ד ה"א, כְּתִרִין רַחֲמִין דְּמִתְחַבְּקִין.

שִׁיתָא נְפָקִין מֵעֲנַפָּא דְשִׁרְשָׁא דְגּוֹפָא, לִישָׁן מִמְלַל רַבְרַבֵּן. לִישָׁן דָּא, סְתִים בֵּין יו"ד וְה"א, דְכָתִיב (ישעיה מד) זֶה יֹאמֵר לֵה' אֲנִי וְזֶה יִקְרָא בְשֵׁם יַעֲקֹב וְזֶה יִכְתּוֹב יְדוּ לִי' וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה (יכנה) מִמֶּשׁ. זֶה יֹאמֵר לֵה' אֲנִי: אַחְתָּא. וְכֹלָא אֲתַמַּר בִּיהו"ו. כֹּלָא כְּלִילָן בְּלִישָׁן סְתִים לְאִימָא. דְהָא אֲתַפְתַּחַת לִיָּה דְנַפְיָא מִינָהּ. אָבָא יְתִיב בְּרִישָׁא, אִימָא בְּאַמְצְעִיתָא, וּמִתְכַסֵּיָא מִכָּאן וּמִכָּאן וְוִי לְמָאן דְגַלִּי עַרְיִיתְהוּן.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ז ע"א]

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹדֵת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, שְׁלִיט דְכַר בְּנוֹקְבָא. (ס"י שלימו דכר וּנוֹקְבָא) דְכָתִיב (משלי י) וְצְדִיק יִסּוּד עוֹלָם, נְהִיר יו"ד בְּתִרִין, וְנְהִיר וּמַעְבַּר לְנוֹקְבָא. אֲתַיִיחַד יו"ד בְּלַחֲדוּי, (ובתר כן) סְלִיק בְּדַרְגוּי לְעִילָא לְעִילָא. אֲתַחֲשַׁכָּא נּוֹקְבָא, וְאֲתַנְהִירֵת אִימָא וּמִתְפַּתְחָא (דף קע"ז ע"א) בְּתַרְעוּי. אֲתָא מִפְתַּחָא דְכִלִּיל בְּשִׁית, וּמִכְסִיָּא פְתַחָא, וְאַחִיד לְתַתָּא לְהָאִי וְלְהָאִי, וְוִי לְמָאן דְגַלִּי פְתַחָא.

סדר הלימוד ליום יד שבט [יום 132 בשנה]

פְּרָקָא תַנִּינָא דִיקְנָא (אד"ר מן דף קל"א עד קל"ה) מְהִימְנוּתָא. (דיקנא) לָא אֲדַכַּר בְּגִין דְהָא יְקִירוּתָא דְכֹלָא מְאֲדָנִין נְפָקַת, בְּסַחְרָנְהָא דְבִסִּיטָא, סְלִיק וְנַחֲתַת חוּטָא חוּרָא. בְּתַלְיִסָר מִתְפָּרֵשׁ.

בְּיְקִירָא דְבִיְקִירוּתָא הָהִיא, פְּתִיב (ירמיה ב) לֹא עָבַר בְּהָ אִישׁ וְלֹא יֵשֵׁב אָדָם שָׁם. אָדָם (ויקרא מ"ח ע"א) לְבַר הוּא. אָדָם לֹא כְּלִיל הָכָא. כָּל שְׁכָן אִישׁ. בְּתַלְיִסָר נְבִיעִין מְבוּעִין מִתְפָּרֵשׁ, אַרְבַּע בְּלַחֲדוּי אֲסַתְמָרוּ. תַּשְׁעָה אֲשַׁקִּיּוֹן לְגּוֹפָא. (נ"א לגנתא). (תיקונא קדמאה) מְקַמֵּי פְתַחָא דְאֲדָנִין, שְׁאַרֵי יְקִירוּ לְאֲתַתְקִין, (תניינא) נַחֲתַת בְּשַׁפְיָרִי בְּרִישָׁא דְשַׁפוּון. מְהָאִי רִישָׁא לְהָאִי רִישָׁא קָאִים. (תליתאה) אַרְחָא דְנַפְיָא תַחֲתַת תְּרִין נּוֹקְבִין דְפַרְדֵּשְׁקָא, לְאַעְבְּרָא חוּבָה, דְכָתִיב (משלי יט) וְתַפְאֲרַתּוֹ עֵבוּר עַל פֶּשַׁע. (רביעאה) תַחֲתַת שַׁפוּון אֲסַחַר שַׁעְרָא לְרִישָׁא אַחְרָא. (חמישאה) אַרְחָא אַחְרָא נְפִיק

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תחותיו. (שתיתאה) חפי תקרובתא דבוסמא, לרישא דלעילא. (שביעאה) תרין תפוחין אתחזון לאנהרא בוצינין. (תמינאה) מזלא דכלא, תלייא עד לבא, ביה תליין עלאין ותתאין. (תשיעאה) אינון דתליין לא נפקין דא מן דא. (עשיראה) חפיין זעירין על גרונא (חד סר) דיקירו. רברבין, מתשערין בשיעורא שלים. (תריסר) (וכד) שפון אתפנון מכל סטרין, זכאה למאן דנשיק מאינון נשיקין. (תליסר) בהחיא מזלא דכלא נגדין תליסר משיחין דאפרסמונא דכיא. כלא בהאי מזלא שכית, וסתים.

בזמנא דמטא תשרי, ירחא שביעאה, משתכחי (ירחי) אלין תריסר (ס"א תליסר) בעלמא עלאה ומתפתחי תריסר (ס"א תליסר) תרעי דרחמי, בהחוא זמנא (ישעיה נה) דרשו יי' בהמצאו כתיב. (בראשית א) ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי וגו', היינו דכתיב (ויקרא טז) ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחדש בערב. (בהאי זמנא) (דברים ג) אדני ידו"ד אתה החלות להראות את עבדך את גדלך. יהו"ה שלים בסטרוי. והכא ברחישותא דא דארעא, לא שלים.

יה"י לא כתיב, קרינן יו"ד עלאה יו"ד תתאה, וייצר י' עלאה י' תתאה, (יהי) י' עלאה, י' תתאה. ה' בגווייהו. כללא דשלימו. שלים, ולא לכל סטר. אתעקר מהאי אתר שמא דא, ואשתיל באחרא, כתיב ויטע יי' אלהים.

ה' בין יו"ד ליו"ד דיה"י, נשבא דפרדשקא דעתיקא, לזעירא דאנפין בלא רוחא לא אתקיים. בה"א, אשתכלל ה"א עלאה ה"א תתאה, דכתיב (ירמיה א) אהה אדני אלהים.

בקיטפוי דקטפין, (ציריא) ברוחא דמתקלין, יה"ו. י' עלאה דאתעטר בקטרא (ס"א בעטרא) דעתיקא, הוא קרומא עלאה דאזדכך וסתים. ה"א עלאה, דאתעטר ברוחא דנוקבין דפרדשקא, דנפיק לאחיא. ו' עלאה, בוצינא דקרדינותא דאתעטר בסטרוי, (ס"א בעטרוי) מתפשטן אתוון לבתר, ואתכללו בזעירא דאפין. כמה דשריא בגולגלתא, אשתכחו מתפשטן בכל גופא, לשכללא כלא. בעמר נקא. כד תלי תליין אלין אתוון. כד אתגלי לזעירא מתיישבן ביה אלין אתוון, ואתקרי בהון.

יו"ד דעתיקא סתים בעטרוי, בגין שמאלא אשתכח ה"ה אתפתח באחרא ואינקיב בתרין נוקבין, ואשתכח בתקונין. ו"ו אתפתח באחרא, דכתיב, (שיר השירים ז) הולך לדודי למישרים. בבוצינא דקרדינותא למכסיא פתחא.

ו' לעילא ו' לתתא, ה' לעילא ה' לתתא. י' לעילא ובה לא אשתתף אחרא, ולא סליק בהדה, בר רמיזא דרמיז כד אתגליין תרין (באורייתא) ומתחברן בחד דרגא, חד רגשא בגין לאתפרשא, ו"ד כלילן ביו"ד ווי כד אסתלק האי, ואתגליין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אינון בוסמין דטיפסא שריקין, דעברי (ס"א עבד) לא מתעכבא בדוכתא, והחיות רצוא ושוב. ברח לה אל מקומה. אם תגביה פנשר ואם בין כוכבים שים קנה משם אורידה.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ז ע"ב]

ותוצא הארץ (דף קע"ז ע"ב) דשא. אימתי, פד שמא אתנטע. וכדין אורא נפיק, ונצוצא אודמן. (תיקונא קדמאה דרישא) חד גולגלתא אתפשט בסטרוי, טלא מלי עלה, דתרי גווי.

תלת חללין דאתוון רשימין, אתגליין ביה. (תליתאה) אוכמין (ס"א כעורבא) כערבאה תליין על נוקבין עמיקין, דלא יכיל למשמע ימינא ושמאלא. הכא חד ארחא לעילא דקיק. (רביעאה) מצחא דלא נהיר, קטטותא דעלמא. בר פד רעוא אשגח ביה. (חמישאה) עייבין דתלת גווי, למרתת קמייהו אתסחן בחלבא דנהיר. פתיב (ישעיה לג) עיניך תראינה ירושלים נוה שאנו, וכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה. נוה שאנו, עתיקא דסתים, עינך פתיב. (שתיתאה) חוטמא פרצופא דזעירא, לאשתמודעא. תלת שלהובין מתוקדין בנוקבוי. (שביעאה) דרגא עקימא, למשמע טב וביש. פתיב (ישעיה מב) אני יי' הוא שמי. וכתיב (דברים לכ) אני אמית ואחיה. וכתיב (ישעיה מו) ואני אשא ואני אסבול. (קל"ד ע"ב) (תהלים ק) הוא עשנו ולו אנחנו. (איוב כג) והוא באחד ומי ישיבנו. הוא אקרי מאן דסתים ולא שכיה, הוא מאן דלא אודמן לעינא. הוא מאן דלא אקרי בשמא. (ה"א ה")

א' פליל (הוא) ו'. ו' פליל א' ולא פליל ה'ו. (ס"א ה") א' אזיל לאלה. אל'ף אזיל ליו"ד, יו"ד אזיל ליו"ד, דסתים מפל סתימין, דלא מתחברן ביה ו"ד. ווי פד לא נהיר י' בו"ד.

כד אסתלק י' מן ו"ד בחובי עלמא, ערייתא דכלא אשתכח, על דא פתיב (ויקרא יח) ערות אביה לא תגלה. וכד אסתליק יו"ד מן ה"א, על דא פתיב וערות אמה לא תגלה אמה היא לא תגלה ערותה. אמה היא ודאי, (משלי ב) כי אם לבינה תקרא וגו'.

פרקא תליתאה תשעה תקונין יקירין אתמסרו לדיקנא פל מה דאתטמר ולא אתגלייא עלאה ויקירא אשתכח. (והוא) והא (ס"א דיקנא) גניזה (ס"א יקירא) קרא.

תיקונא קדמאה דדיקנא, נימין על נימין מקמי פתחא דאדנין עד רישא דפומא. (תניינא) מרישא האי, עד רישא אחרא אשתכח. (תליתאה) מתחות תרין נוקבין ארחא מלייא דלא אתחזייא. (רביעאה) עלעין אתחפין מהאי גיסא ומהאי גיסא. (חמישאה) בהו אתחזיין תפוחין סומקין כוורדא. (שתיתאה) בחד חוטא תליין אוכמין תקיפין עד

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חדוי. (שביעאה) שפון סומקין פוורדא אתפנון. (תמינאה) זעירין נחתין בגרונא, ומחפין קדלא. (תשיעאה) רברבין וזעירין כגידין (ס"א נגדין) (ס"א נחתין) בשקולא. באלין אשתכח גיבר ותקיף מאן דאשתכח.

כתיב (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה. תשעה אמר דוד עד כל גוים סבבוני, לאסחרא ולאגנא עלוי. ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עושה פרי אשר זרעו בו למינהו. (נשא קל"ט ע"ב) תשעה אלין אתעקרו משמא שלים, ואשתילו לבתר בשמא שלים, דכתיב ויטע יי' אלהים. תקונין דדיקנא בתליסר אשתכחן אינה, דהיא עלאה. תתאה, בתשעה אתחזון. כ"ב אתון אתגליפו בגוניהון (ס"א בגינהון).

(שייך לדה קע"ז ע"ב) דבר אחר ישרצו המים, תרגום ירחשון. פלומר, פד מרחשין בשפוותיה פתגמי צלותא, בזכותא, ובנקיות דעתא, ובמיא הוה רחיש נפשא חיתא. וכד בעי בר נש לסדרא צלותיה למאריה, ושפוותיה מרחשן בהאי גוונא מתתא לעילא, לסלקא יקרא דמאריה, לאתר דשקיו דעמיקו דבירא, נגיד ונפיק. לבתר ינגיד לאמשכא מלעילא לתתא, מההוא שקיא דנחלא, לכל דרגא ודרגא, עד דרגא בתראה לאמשכא נדבה לכלא מעילא לתתא. לבתר בעי לקשרא קשרא בכלא, קשרא דכונה דמהימנותא ויעבדון כל משאלוהי, בין שאלתא דצבורא, בין שאלתא דיחידא.

ושאלתא דאית לבר נש לשאלא ממאריה, הן מסודרות בט' גווני, אית באלפא ביתא, ואית באדפר מכילוהי דקודשא בריך הוא, רחום וחנון וגו'. אית בשמהן יקירן דקודשא בריך הוא, כגון אהיה, יה, יהו, אל, אלהים, יי' צבאות, שדי, אדני. אית בעשר ספירא, כגון: מלכות, יסוד, הוד, נצח, תפארת, גבורה, חסד, בינה, חכמה, פתר. אית באדפר צדיקייא, כגון האבות והנביאים והמלכים. אית בשירי ובתושבחת, דאית בהון קבלה אמיתית. ועילא מנהון מאן דינדע לתקן תקונין למאריה, פדקא יאות. ואית בידיעה סלקא מתתא לעילא, ואית מאן דינדע להמשיך שפעא מעילא לתתא. ובכל ט' גווני אלין, צריכא פונה גדולה, ואי לא עליה קרא דכתיב, (שמואל א ב) ובוזי יקלו. ובכוונת אמון, דהוא כליל תרין שמהן יהו"ה אדני. והאחד גניז טוביה וברכוהי, באוצר הנקרא היכל, והוא רמוז בפסוק (חבקוק ב) וה' בהיכל קדשו הס מפניו ולדא רמוז רבותינו זכרונם לברכה, כל טוב האדם בביתו, שנאמר (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא, ומתרגמין בכל דעמי. ואי מכיון בכל חד וחד מט' גווני פדקא יאות, דא הוא בר נש דאוקיר לשמא דמאריה לשמא קדישא, ועל דא כתיב פי מכבדי אכבד ובוזי יקלו, אכבד בעלמא דין, לקיים ולמעבד כל צרכוי. ויחזון כל עממי ארעא, ארי שמא דה' אתקרי עליה, וידחלון מניה. ובעלמא דאתי, יזפי למיקם במחיצת חסידים, אף על פי דלא קרי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כל צורכיה, כיון דזכה לאשגחא ידיעת מאריה, ואיכוון ביה פדקא יאות. מאי ובוזי יקלו. דא הוא מאן דלא ידע לאחדא שמא קדישא, ולקשרא דמהימנותא, קשרא לאתר ולאמשכא דאצטריך, ולאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אתברי. ופל שפן מאן דלא אתכוון באמן. ועל דא, כל מאן דמרחיש בשפוותיה בנקיותא דלבא, במיא דמנקה, מאי פתיב בהדיה, ויאמר אלהים נעשה אדם, פלומר, בשביל אדם דיידע לאחדא צלם ודמות פדקא יאות, וירדו בדגת הים. (עד כאן דבר אחר)

על האי, (ס"א על האי מאן דחזי בחלמיה דיקנא) חלמא דאחיד דיקנא דבר נש עלאה בידיה, (נ"א או דאשיט ידיה ליה אנדע דשלים במאריה) שלים במאריה. שנאין תחותוי יכנעון. כל שפן דיקנא עלאה דנהירא (ס"א לתתאה) בתתאה, דעלאה רב חסד אקריה, בזעירא חס"ד סתם, פד אצטריך נהירו אנהר ואקרי רב חסד. (ס"א בידיה הא מתרחיץ דהא בשלם עם מאריה ושנאוי יכנעון תחותוי ודין הוא בדיל דחוא בחלמיה כל שכן אם זכה לאודעא מה היא דיקנא עלאה דהוא נהיר לתתאה ארים עלאה רב בחסד אקרי בזעירא חסד סתם)

[זוהר חלק ב' - דף קע"ח ע"א]

פתיב ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה, פלומר, (נ"א ח"י י"ה) י"ה אתפשט נהירו דדא בדא, פלא אתרחשון בזמנא חדא, מים טבאן מים בישן. בגין דאמר ישרצו, אתפללו דא בדא. חיה עלאה, חיה תתאה. חיה (דף קע"ח ע"א) טבא. חיה בישא.

ויאמר אלהים נעשה אדם. האדם לא פתיב, אלא אדם סתם, לאפקא אדם דלעילא. דאתעביד בשמא שלים. פד אשתלים דא, אשתלים דא. אשתלים דכר ונוקבא לאשלמא פלא. ידו"ד סטרא דדכר. אלהים סטרא דנוקבא. אתפשט דכורא, ואתתקן בתקונוי כאמא, בפומיה דאמה. מלכין דאתבטלו, הכא אתקיימו.

דינין (קמ"ב ע"ב) דדכורא תקיפין ברישא, בסופא נייחין. דנוקבא באיפכא. וי"ה קונטרין דקיטורא בעטפוי שקיעין. י' זעירא בגוהא אשתכח. אי אתבסמו דינין, בעא עתיקא. אתא חו"א על נוקבא, וקינא דזוהמא אתתקן בגוהא, למעבד מדורא בישא. דכתיב ותהר ותלד את קין. קינא דמדורא דרוחין בישין ועלעולין וקטפורין.

אתקין ביה בהאי אדם, כתרים, בכלל ופרט, אתפללו בפרט וכלל, שוקין ודרועין, מינא ושמאלא. דא אתפלג בסטרוי אתתקן דכר ונוקבא יח"ו. י' דכר. ה' נוקבא. ו' פתיב זכר ונקבה בראם ויברך אותם ויקרא שמם אדם. דייקנא ופרצופא דאדם יתיב על פרסיא, וכתיב (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות פמראה אדם עליו מלמעלה.

פֶּרְקָא רַבֵּיעָא. עֲתִיקָא, טְמִיר וּסְתִים. זְעִירָא דְאַנְפִּין, אֲתַגְלִיָּא וְלֹא אֲתַגְלִיָּא. דְּאֲתַגְלִיָּא, בְּאֲתוּן כְּתִיב. דְּאֲתַכְסִּיָּא, סְתִים בְּאֲתוּן, דְּלֹא מִתְיִשְׁבֵּן בְּאֲתְרוּי, בְּגִין דְּאִיהוּ לֹא אֲתִיִּשְׁבוּ בֵּיהַ עֲלֵאִין וְתַתְּאִין.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְגו', הֵינֵנו דְּכְתִיב, (תהלים לו) אָדָם וּבְהֵמָה תּוֹשִׁיעַ יי'. חַד בְּכֻלָּא דְאַחֲרָא מִשְׁתַּכְּחָא. בְּהֵמָה בְּכֻלָּא דְאָדָם, (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבֵּן לַיי' מִן הַבְּהֵמָה, מִשּׁוּם דְּאֲתַכְּלֵל בְּכֻלָּא דְאָדָם.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ח ע"ב]

כַּד נָחַת אָדָם דְּלַתְתָּא (דף קע"ח ע"ב) בְּדִיוֹקְנָא עֲלָאָה, אֲשַׁתְּכַחוּ תְרִין (תזריע מ"ח ע"ב) רוּחִין מִתְרִין סְטְרִין, דִּימִינָא וְשְׁמָאֵלָא כְּלִיל אָדָם. דִּימִינָא, נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא. דְשְׁמָאֵלָא נֶפֶשׁ חַיָּה. חַב אָדָם אֲתַפְּשֵׁט שְׁמָאֵלָא, וְאֲתַפְּשֵׁטוּ אֵינֻן בְּלֹא גּוּפָא.

כַּד מִתְדַבְּקִין דָּא בְּדָא, אֲתִיִּלְדֵן כְּהַאי חַיָּה דְאֻלִּידַת (רוחין) סְגִיָּאִין בְּקִטְרָא חֲדָא. כ"ב אֲתוּן סְתִימִין, כ"ב אֲתוּן אֲתַגְלִיָּין, י' סְתִים, י' גְּלִיָּא. סְתִים וְגְלִיָּא, בְּמִתְקַלָּא דְטַפְסִין, אֲתַקְלוּ. י' נִפְקִין מִנִּיהַ דְכַר וְנוֹקְבָא ו"ד, בְּהַאי אֲתַר, ו' דְכַר, ד' נּוֹקְבָא. בְּגִין דָּא, ד"ו תְרִין. ד"ו דְכַר וְנוֹקְבָא. ד"ו תְרִין קְפֻלִין. תְרִין י' בְּלַחֲדוּי דְכַר. ה' נּוֹקְבָא. ה' ד' הוֹת בְּקַדְמִיתָא, (ק"פ ע"ב) וּמִדְּאֲתַעֲבַרְתָּ בּו' בְּגוּהַ, (אולידת) אֲפִיקַת ו', (הרי כי בה' אית ד"ו וביה אית ה"ה הרי יה"ו) אֲתַחֲזִי יו"ד בְּחַזוּיָה כְּלָלָא דִּיהו"ו. מִדְּאֲפִיקַת יו"ד דִּיהו"ו דְכַר וְנוֹקְבָא, אֲתִיִּשְׁבַת לְבַתְרָא, וּמְכַסִּיָּא לְאַמָּא. (בראשית ו) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם, הֵינֵנו דְכְתִיב, (יהושע ב) שְׁנַיִם אַנְשִׁים מִרְגָּלִים חָרַשׁ לֵאמֹר, מֵאֵי בְנוֹת הָאָדָם. דְכְתִיב, (מלכים א ג) אִז תְּבַאנָה שְׁתֵּים נְשִׁים זֹנוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ. בְּגִינֵיהוֹן כְּתִיב, כִּי רָאוּ כִּי חֲכַמַת אֱלֹהִים בְּקֶרְבּוֹ וְגו'. אִז תְּבַאנָה וְלֹא בְּקַדְמִיתָא. בְּקִיסְטְרָא דְקִיטוּרֵי דְפִיגְאֵן, תְרִין מִתְחַבְּקֵן הוּוּ לְעִילָא, לְתַתָּא נְחַתוּ יִרְתּוּ עֲפְרָא, אֲבָדוּ חוּלְקָא טְבָא דִּיהוּ בְהוּ. עֲטְרָא דְבוּמְלָא (ס"א דחמלא) וְאֲתַעֲטַר בְּקוּסְטָא דְעִנְבָא. (שמות יד) וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה מַה תַּצַּעַק אֵלַי. אֵלַי דִּיִּיקָא. דְכַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ. וַיִּסְעוּ דִּיִּיקָא. בְּמוֹלָא הוּוּ תְלִי, דְבַעָא לְאוּקִיר דְקִנְיָה. (שמות טו) וְהִישָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצּוֹתָיו וְשִׁמְרַתְּ כָּל חֻקָּיו עַד כָּאֵן. כִּי אֲנִי יי' רַפְּאִיךָ, לְהַאי דּוּקָא.

פֶּרְקָא חֲמִישָׁא. (ישעיה א) הוּי גּוֹי חוּטָא עִם כְּבֵד עוֹן זֶרַע מְרַעִים בְּנִים וְגו'. שְׁבַעָה דְרַגִּין יו"ד ה"ה ו"ה ה"י ו"ו אֲפִיק ד' ה"ה הו"י, ה"ה אֲפִיק ו"ו ד"ו לְבַר אֲסִתִּיר אָדָם דְכַר וְנוֹקְבָא דִּינֻן ד"ו דְכְתִיב בְּנִים מִשְׁחִיתִים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּרֵאשִׁית בְּרָא. בְּרֵאשִׁית מְאֹמֵר. בְּרָא חֲצִי מְאֹמֵר. אָב וּבֵן. סְתִים וּגְלִיָּא. עֵדֵן
עֲלָאָה דְסְתִים וּגְנִיָּו. עֵדֵן תְּתָאָה, נְפִיק לְמִטְלָטְלִי (ס"א למטלנוי) וְאֲתַגְלִיָּא יְהוּהָ. יְהָ.
אֱלֹהִים. אֵת. אֲדַנִּי אֱהִיָּה. יְמִינָא וּשְׂמָאלָא כְּחָדָא אֲשֶׁתְּתָפוּ, הַשְּׂמִים. וְאֵת, דְּכְתִיב,
(דבּה הימים א כט) וְהִתְפָּאֲרַת וְהִנְצַח אֵינּוֹן כְּחָדָא אֲשֶׁתְּתָפוּ. הָאָרְץ, דְּכְתִיב, (תהלים ח)
מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ. (ישעיה ו) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.

יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, עֲתִיקָא לְזַעֲרָא,
אֲתַפְרֵשׁ, וְאֲתַדְבֵּק. לָא אֲתַפְרֵשׁ מִמֶּשׁ פּוּמָא מִמְלַל רַבְרַבֵּן. אֲנִתִּיק וְאֲתַעְטֵר בְּכַתְרִין
זַעֲרִין, בְּחַמְשָׁה זִנְיָן מַיִם, וְכְתִיב (במדבר יט) וְנָתַן עָלֶינוּ מַיִם חַיִּים. (ירמיה י) הוּא
אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלֹךְ עוֹלָם. (תהלים קטז) אֲתַהֲלֵךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים. (שמואל א כה)
וְהִיִּתָּה נֶפֶשׁ אֲדַנִּי צְרוּרָה וְגוֹ'. וְעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֵּן. י"ה, יו"ד ה"א, אהי"י בֵּין מַיִם
לְמַיִם. מַיִם שְׁלִימִין, וּמַיִם דְּלָא שְׁלִימִין. רַחֲמִין שְׁלִימִין, רַחֲמִין דְּלָא שְׁלִימִין.
(בראשיתו) וַיֹּאמֶר יְיָ לֹא יֵדוֹן רוּחִי בְּאָדָם לְעוֹלָם בְּשֹׁגֵם הוּא בָשָׂר. וַיֹּאמֶר יְיָ, כִּד
אֲתִישָׁבָא בְּזַעֲרָא. מְכָאן (נ"א דכד אמר בשם אמרו) (לומר) דְּבַר. דְּעֲתִיקָא סְתִים קָאָמֵר
לָא יֵדוֹן רוּחִי בְּאָדָם דְּלַעֲיָלָא, מְשׁוּם דְּבַתְּהוּא רוּחָא דְּאֲתַנְשָׁבָא מְתַרִּין נוֹקְבִין
דְּפַרְדֵּשָׁקָא, מְשִׁיךְ לְתַתָּאִי.

וּבְגִין כֶּף פְּתִיב (ימי עולם) וְהָיוּ יָמָיו מְאֹה וְעֵשְׂרִים שָׁנָה. יו"ד שְׁלִים וְלָא שְׁלִים. י'
בְּלַחֲדוּדֵי מְאֹה. תְּרִין אֲתוּוֹן תְּרִין זְמַנִּין, מְאֹה וְעֵשְׂרִים שָׁנָה. י' בְּלַחֲדוּדֵי כִד (דף קע"ט
ע"א) אֲתַגְלִיָּא בְּזַעֲרָא, אֲתַמְשֵׁךְ בְּעֵשֶׂר אֲלָפִין שָׁנִין. מְכָאן כְּתִיב, (תהלים קלט) וְתִשָּׁת
עָלַי כַּפְּכָה. (בראשית ו) הַנְּפִילִים הָיוּ בְּאָרֶץ, הֵינּוּ דְכְתִיב וּמְשֵׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה
רְאשִׁים. מְאֵתֵר דְּאֲתַפְרֵשׁ גְּנָתָא, אֲקָרִי הַנְּפִילִים, דְּכְתִיב וּמְשֵׁם יִפְרֹד. הָיוּ בְּאָרֶץ
בְּיָמֵים הָהֵם, וְלָא לְבַתֵּר זְמַנָּא. עַד דְּאֲתָא יְהוֹשֻׁעַ, וּבְנֵי הָאֱלֹהִים אֲסַטְמָרוּ.

עַד דְּאֲתָא שְׁלֹמֹה וּבְנוֹת הָאָדָם אֲתַכְּלָלָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (קהלת ב) וְתַעֲנוּגוֹת.
תַּעֲנוּגַת קָאָרִי (תענוגים לא קארי) בְּנֵי הָאָדָם (נ"א דאתרמיזו) דְּאֲתַרְמִיּוּ מֵהָאִי רוּחִין
אֲחַרְנִין, דְּלָא אֲתַכְּלָלוּ בְּחַכְמָה עֲלָאָה. דְּכְתִיב, (מלכים א ה) וַיְיָ נָתַן חֲכָמָה לְשְׁלֹמֹה.
וְכְתִיב (מלכים א ה) וַיַּחֲכֶם מִכָּל הָאָדָם. מְשׁוּם דְּהֵנִי לָא אֲתַכְּלָלוּ בְּאָדָם.

וַיְיָ נָתַן חֲכָמָה, ה' עֲלָאָה. וַיַּחֲכֶם, דְּמִינָה אֲתַחֲכֶם לְתַתָּא. הָמָה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר
מְעוֹלָם, עוֹלָם דְּלַעֲיָלָא. אֲנָשֵׁי הַשָּׁם, דְּאֲתַנְהֵגֵן בְּשָׂמָא. מְאִי שְׂמָא. שְׂמָא קְדִישָׁא,
דְּאֲתַנְהֵגֵן בֵּיה דְּלָא קְדִישִׁין לְתַתָּא, וְלָא אֲתַנְהֵגֵן אֲלָא בְּשָׂמָא. אֲנָשֵׁי הַשָּׁם סְתָם, וְלָא
אֲנָשֵׁי הוּי"ה. לָאוּ מְסִתִּים סְתִימָא, אֲלָא גְרִיעוּתָא, וְלָא גְרִיעוּתָא אֲנָשֵׁי הַשָּׁם סְתָם,
מְכַלְלָא דְּאָדָם נְפִקוּ, כְּתִיב (תהלים מט) אָדָם בִּיקָר בַּל יִלִּין, אָדָם בִּיקָר, בִּיקָרוּ
דְּמִלְכָא, בַּל יִלִּין, בַּלָּא רוּחָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תְּלִיסֵר מְלִפֵי קָרְבָּא, בְּשִׁבְעָה. שְׁבַעַה. מְלִפִין בְּאַרְעָא, אֲתַחֲזִיאוּ נִצְחֵי קָרְבָּא. תְּשַׁעַה דְּסִלְקִין בְּדִרְגִין, דְּרַהֲטִין בְּרַעוּתְהוֹן, וְלִית דִּימְחֵי בִּינְדִיהוֹן. חֲמִשָּׁה מְלִפִין קִימִין בְּבַהֲלוֹ, לְקַמֵי אַרְבַּע לָא יִכְלִין לְמִיקָם.

אַרְבַּע מְלִפִין נְפִקִין לְקַדְמוֹת אַרְבַּע, בְּהוֹן תְּלִיין כְּעַנְבִין בְּאַתְכְּלָא צְרִירִין בְּהוֹ שְׁבַעַה רַהֲטִין. סְהַדִין סְהַדוּתָא וְלֹא קִימִין בְּדוּכְתִייהוּ. אֵילְנָא דְּמַבְסָם יִתִיב בְּגוֹ. בְּעַנְפוֹי אֲחִידִין וּמְקַנְנִין צְפִירִין. תְּחֹתוֹי תְּטַלְל חֵיוֹתָא דְּשְׁלִיטָא בְּהוּא אֵילְנָא בְּתַרֵי כְּבִישִׁין, לְמַהֲךָ בְּשִׁבְעָה סְמִכִין סְחַרְנִיָּה, בְּאַרְבַּע חֵיוֹן, מִתְגַּלְגְּלִין בְּאַרְבַּע סְטָרִין.

חֵיוֹתָא דְּרַהֲטִין בְּשׁׁע דְּלוּגִין, דְּלִיג עַל טוּרִין, מְקַפֵץ עַל גְּבַעְתָּא, דְּכְתִיב, (שיר השירים ב) מְדַלֵּג עַל הַהַרִים מְקַפֵץ עַל הַגְּבַעוֹת. זְנַבִּיָּה בְּפּוּמִיָּה, בְּשִׁנּוּי, נְקִיב בְּתַרִין גִּיסִין. כַּד נְטִיל גִּיסְטָרָא אֲתַעְבִּיד לְתַלְת רֹחִין.

כְּתִיב וַיִּתְּהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים. וְכְתִיב (משלי כב) חֲנוּךְ לְנַעַר עַל פִּי דְרַכּוֹ. לְנַעַר הַיְדוּעַ. אֶת הָאֱלֹהִים, וְלֹא אֶת יְיָ. וְאֵינְנוּ, בְּשֵׁם זֶה, כִּי לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים לְהַקְרִיא בְּשִׁמּוֹ. תַּלְת בְּתֵי דִינִין, אַרְבַּע אֵינּוֹן. אַרְבַּע בְּתֵי דִינִין דְּלַעֲיָלָא. אַרְבַּע לְתַתָּא. דְּכְתִיב, (ויקרא יט) לֹא תַעֲשׂוּ עוֹל בְּמִשְׁפַּט בְּמִדָּה בְּמִשְׁקַל וּבְמִשׁוּרָה. דִּינָא קְשִׁיא. דִּינָא דְּלֹא קְשִׁיא, דִּינָא בְּשִׁקּוּלָא, דִּינָא דְּלֹא בְּשִׁקּוּלָא. דִּינָא רַפִּיא. (דינא) דְּאִפִּילוֹ לָא הָאֵי וְלֹא הָאֵי.

וַיְהִי כִּי הִחַל הָאָדָם לָרֵב עַל פְּנֵי הָאָדָמָה. הִחַל הָאָדָם לָרֵב. הֵינּוּ דְּכְתִיב בְּשִׁגְם וְגוֹ, הָאָדָם דְּלַעֲיָלָא. וְכְתִיב עַל פְּנֵי הָאָדָמָה. (שמות לה) וּמִשָּׁה לָא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פְּנִיו, הֵינּוּ דְּכְתִיב, (בראשית ג) כְּתָנוֹת עוֹר. קָרַן, דְּכְתִיב, (שמואל א טז) וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶת קָרַן הַשִּׁמּוֹן. לִית מְשִׁיחָא אֲלָא בְּקָרַן, (תהלים פט) וּבְשִׁמּוֹ תִרּוּם קָרְנֹנּוּ. (תהלים קלב) שֵׁם אֲצִמִּיחַ קָרַן לְדוֹד. הֵינּוּ עֲשִׂירָאָה דְּמִלְכָּא. וְאַתְיָא מִן יוֹבְלָא דְּהִיא אֵימָא, דְּכְתִיב, (יהושע ו) וְהָיָה בְּמִשׁוֹךְ בְּקָרַן הַיּוֹבֵל. קָרַן בְּיוֹבְלָא אֲתַעֲטָר עֲשִׂירָאָה בְּאֵימָא. קָרַן, דְּנְטִיל קָרַן וְרוּחַ לְאַתְבָּא רֹחִיָּה לֵיהּ.

[זוהר חלק ב' - דף קע"ט ע"ב]

וְהָאֵי קָרַן דְּיוֹבְלָא הוּא. וְיוֹבֵל ה'. וְה' נְשִׁיבָא דְּרוּחָא לְכָלָא. וְכָלָא תִיִּבִין לְאַתְרִיָּהוּ, דְּכְתִיב, (ירמיה א) אָהָה יְיָ אֱלֹהִים, כַּד אֲתַחֲזִי ה' לַה', יְיָ אֱלֹהִים אֲתַקְרִי שֵׁם מְלֹא וְכְתִיב (ישעיה ב) וְנִשְׁגַּב יְיָ לְבַדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא. (ס"א כד אֲתַחֲזוֹר ה' לַה' וְאֲסַתְלַק י' פּוֹרַעְנוּתָא אֲתִי לְעֵלְמָא וְאִי לָאוּ בְּשִׁבִיל אָדָם יְהוּ"ה לָא אֲתַקִּיִם עֵלְמָא וְכָלָא אֲתַחֲרַב וְעַל דָּא כְתִיב וְנִשְׁגַּב וְגוֹ) עַל פִּן סְתִים וְאַתְעֲטָר צְנִיעוּתָא דְּמִלְכָּא, דְּהֵינּוּ סְפָרָא דְּצְנִיעוּתָא. זְכָאָה (נ"א לְמָאן דְּנִפְק וַיְדַע) לְמָאן דְּעָאֵל וְנִפְק וַיְדַע שְׁבִילוֹי וְאַרְחוֹי.

זוהר פרשת תצוה

פָּרַשְׁתָּ וְאַתָּה תְּצַוֶּה (דף קע"ט ע"ב) (שמות כז) וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְאַתָּה הִקְרַב אֵלַיךְ אֶת אֹהֶרֶן אַחִיךָ וְגו'. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, מֵאֵי שְׁנָא הֲכָא מִבְּכַל אַתָּר, דְּכַתִּיב וְאַתָּה הִקְרַב אֵלַיךְ וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֶל כָּל חֻכְמֵי לֵב. וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (שמות ל) וְאַתָּה קַח לָךְ בְּשָׂמִים רֵאשִׁי מִרְדָּוֹר. אֲלֵא כִּלְאֵי בְּרוּזָא עֲלָא אִיהוּ, לְאַכְלֵלָא שְׂכִינְתָא בְּהֵדִיָּה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, נְהוּרָא עֲלָא, וְנְהוּרָא תְּתָאָה פְּלִיל כְּחֵדָא, אַקְרִי (קל"ח ע"ב) וְאַתָּה. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (נחמיה ט) וְאַתָּה מְחִיָּה אֶת כָּלָם. וְעַל דָּא לָא פְּתִיב, וְהִקְרַבְתָּ אֶת אֹהֶרֶן אַחִיךָ. וְצוֹיִת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְדַבְּרַת אֶל כָּל חֻכְמֵי לֵב. בְּגִין דְּהִהוּא זְמַנָּא שְׂרִיא שְׂמֵשָׂא בְּסִיְהָרָא, וְאַשְׁתַּתַּף כִּלְאֵי כְּחֵדָא, לְשְׂרִיא עַל אוּמְנוּתָא דְּעוּבְדָא. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, מֵהֲכָא, (שמות לו) אֲשֶׁר נָתַן יי' חֻכְמָה וְתְבוּנָה בְּהֵמָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר מֵהֲכָא, וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֶל כָּל חֻכְמֵי לֵב אֲשֶׁר מְלֵאֲתִי רֹחַ חֻכְמָה. אֲשֶׁר מְלֵאֲתִים מִבְּעֵי לֵיהּ. אֲלֵא אֲשֶׁר מְלֵאֲתִי, לְהִהוּא לְבָא, מְלֵאֲתִי רֹחַ חֻכְמָה. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (ישעיה יא) וְנָחָה עָלָיו רֹחַ יי' רֹחַ חֻכְמָה וְגו' וְעַל דָּא אֲצִטְרִיךְ אֲשֶׁר מְלֵאֲתִי רֹחַ חֻכְמָה, דְּשְׂרִיא שְׂמֵשָׂא בְּסִיְהָרָא בְּאַשְׁלֻמוּתָא דְּכִלְא, וְעַל דָּא אֲתַרְשִׁים כִּלְאֵי בְּכָל אַתָּר. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, אֵי הֲכִי הֲנִי וְאַתָּה וְאַתָּה, הֵיאֵךְ מִתִּישְׁבֵּן בְּקִרְאֵי.

אָמַר לֵיהּ, פְּלֵהוּ מִתִּישְׁבֵּן נִינְהוּ. וְאַתָּה הִקְרַב אֵלַיךְ: לְיַחְדָּא בְּהֵדִיָּה, וְלִקְרַבָּא בְּהֵדִיָּה, רִזָּא דְּשִׂמְא קְדִישָׁא כְּדָקָא יָאוּת. וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֶל כָּל חֻכְמֵי לֵב: בְּגִין דְּכִלְהוּ לָא אֲתִיין לְמַעַבְד עֲבִידְתָּא, עַד דְּרוּחַ קְדִישָׁא מְמַלְלָא בְּגוּוֹיֵיהוּ, וְלַחֲשׁ לֹוֹן בְּלַחֲשֵׁוּ, וְכַדִּין עֲבַדִּי עֲבִידְתָּא. וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: רֹחַ קְדִישָׁא פְּקֵדָא עֲלֵיהוּ, וְאַנְהִיר עֲלֵיהוּ, לְמַעַבְד עוּבְדָא בְּרַעוּתָא שְׁלִים. וְאַתָּה קַח לָךְ: כְּמָה דְּאוּקִימְנָא. (דכתיב) וְאַתָּה הִקְרַב אֵלַיךְ, וְהֲנִי פְּלֵהוּ, הֲכָא בְּעוּבְדָא דְּמִשְׁכָּנָא. דְּכִלְא אֲתַעְבִּיד בְּרוּזָא דָּא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (תהלים כב) וְאַתָּה יי' אֵל תְּרַחֵק אֵילוּתֵי לְעוֹרְתֵי חוֹשֶׁה. וְאַתָּה יי' כִּלְא חַד. אֵל תְּרַחֵק: לְאַסְתְּלֵקָא מִינֵן, לְמַהוּי סְלִיק נְהוּרָא עֲלָא מִתְתָּאָה. דְּהָא כַּד אֲסְתְּלֵק נְהוּרָא עֲלָא מִתְתָּאָה, כְּדִין אֲתַחֲשֵׁךְ כָּל נְהוּרָא, וְלָא אֲשַׁתְּכַח כָּלֵל בְּעֵלְמָא.

וְעַל דָּא אֲתַחֲרַב בִּי מִקְדָּשָׁא בְּיוֹמוֹי דִּירְמִיָּהוּ. וְאַף עַל גַּב דְּאַתְּבְּנִי לְבַתְּרָא, לָא אֲהַדְּר נְהוּרָא לְאַתְרֵיהּ כְּדָקָא יָאוּת. וְעַל רִזָּא דָּא, שְׂמָא דְּהִהוּא נְבִיאָה דְּאַתְּבְּנִי עַל דָּא, יְרַמִּיָּהוּ. אֲסְתְּלֵקוּתָא דְּנְהוּרָא עֲלָא, דְּאַסְתְּלֵק לְעֵילָא לְעֵילָא, וְלָא אֲהַדְּר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאַנְהָרָא לְבַתֵּר פְּדָקָא יְאוּת. יְרַמְיָהוּ: אֶסְתֵּלֵק וְלֹא אֶהְדֵּר לְאַתְרֵיהּ, וְאַתְחַרְבַּ בִּי מִקְדָּשָׁא וְאַתְחַשְׁכוּ נְהוּרִין.

אָבֵל יִשְׁעֵיהּ, שְׁמָא גְרִים לְפּוֹרְקָנָא, וְלֹאֲהֲדָרָא נְהוּרָא עֲלָאָה לְאַתְרֵיהּ, (ישעיהו לאנהרא ההוא נהורא עלאה ולמעבד פורקנא) וְלִמְבַנֵּי בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְכֹל טָבִין וְכֹל נְהוּרִין, יִהְדְּרוּן כְּדַבְּקְדֵמִיתָא. וְעַל דָּא, שְׁמַהֲן דְתַרִין נְבִיאִין אֵלִין, קִיִּמִין דָּא לְקַבֵּל דָּא, בְּגִין דְשְׁמָא גְרִים, וְצְרוּפָא דְאַתּוּן דָּא בְּדָא, גְרַמִין עוֹבְדָא, הֵן לְטַב וְהֵן לְבִישׁ. וְעַל רְזָא דָּא, צְרוּפָא דְאַתּוּן דְשְׁמַהֲן קְדִישִׁין, וְכֵן אַתּוּן בְּגַרְמֵייהּ, גְרַמִין לְאַתְחַזָּאָה רְזִין עֲלָאִין, כְּגוּוֹנָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא, דְאַתּוּן בְּגַרְמֵייהּ, גְרַמִין רְזִין עֲלָאִין קְדִישִׁין לְאַתְחַזָּאָה בְּהוּ.

[זוהר חלק ב' - דף ק"פ ע"א]

רְזָא קְדֵמָאָה, יו"ד, נְקוּדָה קְדֵמָאָה (דף ק"פ ע"א) דְקִיִּמָּא עַל תְּשַׁע סְמִכִין דְסְמִכִין לָהּ. וְאַיִנוּן קִיִּמִין לְאַרְבַּע סְטְרֵי עֲלָמָא. כְּמָה דְסוּפָא דְמַחְשָׁבָה, נְקוּדָה בְּתַרְאָה, קִיִּמָּא לְאַרְבַּע סְטְרֵי עֲלָמָא. בַּר דְהָאֵי דְכַר, וְאַיְהִי נּוֹקְבָא.

וְהָאֵי קִיִּמָּא בְּלֹא גּוּפָא, וְכַד קִיִּמָּא בְּלְבוּשָׁא, דְאַתְלָבֵשׁ בְּהוּ, אִיְהִי קִיִּמָּא עַל תְּשַׁע סְמִכִין, בְּרְזָא דָּאָת ם בְּלֹא עֲגוּלָא. וְאַף עַל גַּב דָּאָת ס' אִיְהִי בְּעֲגוּלָא, וְקִיִּמָּא בְּעֲגוּלָא. אָבֵל בְּרְזָא דְאַתּוּן חֲקִיקוּן, גּוּ נְקוּדֵי, טְהִירִין לְעִילָא, אִיִּנוּן בְּרַבּוּעָא, דְלַתְתָּא אִיְהוּ בְּעֲגוּלָא.

הָאֵי בְּרַבּוּעַ אִיְהִי קִיִּמָּא בְּשִׁיעוּרָא דְתְשַׁע נְקוּדִין, תְּלַת תְּלַת לְכָל סְטֵר. וְאַיִנוּן בְּשִׁיעוּרָא דְחוּשְׁבָנָא תְּמַנְיָא נְקוּדִין, וְאַיִנוּן תְּשַׁע. וְאַלִין אִיִּנוּן דְקִיִּמִין מְרְזָא דְבוּצִינָא בְּרַיְבוּעָא בְּסְמִכִין תְּשַׁעָה לְאַת יו"ד, נְקוּדָה חֲדָא. אִיִּנוּן תְּשַׁעָה. אִיִּנוּן תְּמַנְיָא בְּרְזָא דָּאָת ם בְּרַבּוּעָא, כְּגוּוֹנָא דָּא:: תְּלַת תְּלַת לְכָל סְטֵר וְדָא אִיְהוּ רְזָא : דָּאָת יו"ד נְקוּדָה חֲדָא, וְאַף עַל גַּב דְאַיְהִי נְקוּדָה חֲדָא, דִּיִּקְנָא דִּילָהּ, רִישָׁא לְעִילָא, וְקוּצָא לְתַתָּא, וְשִׁיעוּרָא דִּילָהּ תְּלַת נְקוּדִין כְּגוּוֹנָא דָּא וְעַל דָּא אַתְפְּשׁוּתָא לְאַרְבַּע סְטְרִין, תְּלַת, תְּלַת לְכָל סְטֵר אִיְהִי תְשַׁע וְאַיְהִי תְּמַנְיָא. וְאַלִין אִיִּנוּן סְמִכִין דְנַפְקִין מְרְזָא דְבוּצִינָא, לְמַהוּי סְמִכִין לְאַת יו"ד, וְאַלִין אַקְרוּן רְתִיכָא דִּילָהּ. וְלֹא קִיִּמִין בְּשְׁמָא, בַּר בְּרְזָא דְתְשַׁע נְקוּדִין דְאַוּרִיָּתָא.

וּבְרְזָא דְסְפָרָא דְאַדָּם, אַתְפְּלָגוּ אֵלִין תְּשַׁע דְאַיִנוּן תְּמַנְיָא, בְּצְרוּפָא דְאַתּוּן דְשְׁמָא קְדִישָׁא, לְצְרָפָא לֹון וְלִיחְדָּא לֹון בְּכֹל אִיִּנוּן גּוּוֹנִין, כַּד נְטְלִין אֵלִין תְּמַנְיָא דְאַיִנוּן תְּשַׁע, נְהִרִין בְּנְהִירוּ דָּאָת ם בְּרַבּוּעָא, וְאַפִּיק נְהוּרִין תְּמַנְיָא, (ס"א תְּמַנְיָא אַתְחַזוּן) אַתְחַזוּן וְאַתּוּן תְּשַׁעָה. וְאַתְפְּלָגוּן לְתַתָּא לְנְטְלָא כָּל מְשַׁכָּנָא.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ואינן צרופא דשׁמא קדישא, בְּרִזָּא דְשַׁבְּעִין וְתַרְיִן אַתּוּן מַחְקָקוּ, דְּנַפְקִי מִרְזָא דְתַלְתַּת גּוּוּנִין, יְמִינָא וּשְׁמַאלָא וְאַמְצַעִיתָא. וְכֹלָא מִרְזָא דְתַלְתַּת נְקוּדִין, שִׁיעוּרָא דָּאֵת יו"ד, דְּאִיהִי לְד' סְטְרִין, וְאִינּוּן תַּמְנִיָּא נְקוּדִין, וְאִינּוּן תַּשַּׁע נְקוּדִין, וְאִינּוּן תַּרְיִסְר נְקוּדִין עֲלָאִין. ג' ג' לְכֹל סְטְר וְסְטְר, וּמַהֲכָא נְחַתִּין לְתַתָּא בְּתַרְיִסְר לְשִׁית סְטְרִין. וְכֹד אַתְחַקְקוּן תַּרְיִסְר אֲלִין בְּשִׁית סְטְרִין, אִינּוּן שַׁבְּעִין וְתַרְיִן שְׁמֹהּ, רְזָא דְשְׁמַא קְדִישָׁא דְשַׁבְּעִין וְתַרְיִן דְּאִינּוּן שְׁמַא דָּא קְדִישָׁא.

וְכֹלָא אִיהוּ סְלִיק בְּרַעוּתָא, דְּסַמִּיכוּ דְמַחְשְׁבָהּ בְּאִינּוּן סַמְכִין דָּאֵת יו"ד, וְעַל דָּא אַתּוּן בְּצַרְפִּייהוּ, תַּלְתַּת תַּלְתַּת בְּכֹל צַרְפָּא דִּילִיהּ, בְּגִין לְסַלְקָא בְּרַעוּתָא דָּאֵת י', דְתַלְתַּת נְקוּדִין, כְּמָה דְאַתְמַר, וְעַל דָּא לָא אֶסְתְּלִיק בְּסַלְיָקוּ דְצַרְפָּא, אֲלָא מַעְקָרָא וּשְׂרָשָׁא דְרְזָא דְאֲלִין סַמְכִין, דְּסַמְכִין לְאֵת י' רְזָא דָּאֵת ם' בְּרַבּוּעָא, ט' נְקוּדִין, תַּמְנִיָּא נְקוּדִין, תַּרְיִסְר נְקוּדִין, שַׁבְּעִין וְתַרְיִן נְקוּדִין. אֲשַׁתְּכַת, דְּכֹל רְזָא דְשְׁמַא קְדִישָׁא, קִיַּימָא בְּאֵת י', וְכֹלָא רְזָא חֲדָא, וְקִיַּימָא בְּרְזָא דְבוּצִינָא, כְּמָה דְאַתְמַר לְמַעַבְד סַמִּיכוּ לְכֹל אֵת וְאֵת. וְאִינּוּן סַמְכִין אִינּוּן רְתִיכָא דְלַהוּן, דְּכֹל אֵת וְאֵת, כְּמָה דְאַתְמַר.

רְזָא תְנִינָא, אֵת ה', דְּקִיַּימָא עַל חֲמִשָּׁה סַמְכִין, דְּסַמְכִין לָהּ, דְּנַפְקִין מִרְזָא דְבוּצִינָא, כֹּד אַתְכַּנְשׁ לְאַסְתְּלִיקָא לְעִילָא, מִרְזָא (ר"ד ע"א) דְּמַשְׁחַתָּא. אֵת דָּא הִיכְלָא קְדִישָׁא אֲקָרִי, לְגוּ, נְקוּדָה דְקַאמְרִין. וְכֹלָא אִיהוּ בְּרְזָא דְקַאמְרִין דָּאֵת ם בְּרַבּוּעָא. אֲבַל הָכָא לָא אַתְרָשִׁים בַּר אֵת ה', וְרְתִיכָא דִילָהּ חֲמִשָּׁה סַמְכִין דְקַאמְרִין.

[זוהר חלק ב' - דף ק"פ ע"ב]

דְּכֹד בְּטִשׁ נְהִירוּ דְבוּצִינָא בְּאֵת י', אַתְנַהִיר, וּמַהֲהוּא בְּטִישׁוּתָא, אַתְעַבִּידוּ אִינּוּן תַּשַּׁע (פנחס רפ"ג ע"ב, תצא ר"ח ע"א) סַמְכִין דְקַאמְרִין. וּמַגּוּ נְהִירוּ דְאַתְנַהִיר אֵת י', אַתְפִּשְׁטוּ תַּלְתַּת נְקוּדִין דִּי'. תַּרְיִן לְעִילָא, דְּאִינּוּן רִישָׁא. וְחַד לְתַתָּא, דְּאִיהוּ קוּצָא דִּי', כְּגוּוּנָא דָּא דְקַאמְרִין. כֹּד אַתְפִּשְׁטוּ, תַּרְיִן, אַתְעַבִּידוּ תַּלְתַּת. חַד אַתְעַבִּיד תַּרְיִן. וְאַתְפִּשְׁטוּ, וְאַתְעַבִּיד חַד הִיכְלָא. דָּא הִיכְלָא, לְבַתַּר דְאַתְעַבִּיד הִיכְלָא לְחַד נְקוּדָה קְדַמָּא, (דף ק"פ ע"ב) אַתְעַבִּיד בְּגַנְיִו טְמִיר רְזָא דָּאֵת דָּא, וְקִיַּימָא עַל חֲמִשׁ אַחְרַנִּין.

סדר הלימוד ליום טו שבט [יום 133 בשנה]

אַרְבַּעָה גְנִיזִין אִינּוּן, בְּחַד נְקוּדָה דְקִיַּימָא לְגוּ בְּאַמְצַעִיתָא, אִינּוּן חֲמִשׁ. וְאִיהִי ה'. כְּמָה דְה"א דְלַתְתָּא, קִיַּימָא עַל אַרְבַּע, וְאִיהִי נְקוּדָה עַל אַרְבַּע, דְּקִיַּימָא בְּגוּ אַמְצַעִיתָא. אוּף הָכָא נִמִּי הָאִי. וּמַה דְקִיַּימָא עַל ה' סַמְכִין, הָכִי הוּא וְדָא, בְּגִין דְהָאִי נְקוּדָה עֲלָאָה, אִיהִי עַל תַּרְיִן גּוּוּנִין, חַד בְּלַחֲדוּי, וְחַד בְּטְמִירוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובספרא דרזין דחנוך, ה' ודאי קיימא על חמש סמכין דנפקין מגו בוצינא. וכדין אפיק חמש קיימין אחרנין, ואשתכח האי ה' ברזא דעשרה. וכד אתפרשת, קיימא ה' דא, על סמכין, ואינן הוו תליסר מכילן דרחמי, בחד דרגא דאתוסף עלייהו.

ואלין אינן (ק"פ) תריסר דקיימין בשית. זמנין אינן ארבעין ותריין. זמנין שבעין ותריין הוו, אבל (קל"ב) נחתין לתתא. והכא אתפרשו שבילין לכל סטר, דאינן תלתין ותריין, אשתאר ארבעין. ותריין אודנין ימינא ושמאלא, הא ארבעין ותריין, אלין מ"ב אתון עלאין, דאינן אתון רברבן דאורייתא.

בגין (הקדמה ג' ע"ב) דאית אתון רברבן, ואית אתון זעירין. אתון רברבין אינן לעילא, אתון זעירין לתתא. וכלא לתתא פגוונא דלעילא. בגין דאית שמהן קדישין עלאין, דקיימין ברעו דרוחא ולבא בלא מלולא כלל.

ואית שמהן קדישין תתאין, דקיימין במלה, ובמשיכו דמחשבה ורעו עלייהו. ואית שמהן אחרנין לתתא, דאינן מההוא סטרא אחרא, דאיהו מסטרא דמסאבא, ואלין לא קיימין, אלא ברעו דעובדא לתתא, לסלקא רעו דההוא עובדא דלתתא לגביה. בגין דאיהו סטרא אחרא לאו איהו, אלא בעובדין דהאי עלמא, לאסתאבא בהון. פגוונא דבלעם, ואינן בני קדם, וכל אינן דמתעסקי בההוא סטרא אחרא.

ואלין, לא קיימי באתון רשימין מן כ"ב דאורייתא, בר תריין, ואלין ח' וק', וסמכין לון בסמיכו (בראשית ב' ע"א) אתון דשקר. אבל אלין אינן אשתמודעאן לגבייהו יתיר. ועל דא בתהלה לדוד, בכלהו כתיב ו' בכל את ואת, בר מאלין תריין, דלא כתיב ו', דהא ו' שמא דקודשא בריך הוא איהו.

ובגין כך אינן ארבעין ותריין אתון, דעלמא דא אתברי בהו, אשתכח האי ה' עלאה, לסלקא לתשעין ותריין, תשעין הוו, בר תריין אודנין ימינא ושמאלא. ורזא דא (ס"א וסימניך) (בראשית י"ז) ואם שרה הבת תשעים שנה תלד. אבל איהו בחשבנא תשעין ותריין, וכד אתוסף דרגא דרזא דברית, דאיהו רקיעא תמינאה, וקיימא לתמינא יומין, הא מאה. ואלין ודאי מאה ברכאן בכל יומא דאצטריכא פגסת ישראל לאתעטרא בהו. וכלא ברזא דה'.

האי ה', איהי דיוקנא דילה בתריין נונין, רזא דמאה, ואינן חמש סמכין רתיכין, דנפקי מגו בוצינא, ואינן חמש אחרנין דנפקין מינה. ועל דא דיוקנהא פגוונא דא ו, תריין נונין, ונקודה דקיימא באמצעיתא. ועל דא ו' קיימא בינייהו תדיר, פגוונא דא (רל"ה ע"ב) נון, בגין דהכא איהו אתריה לאתעטרא, ואף על גב דרזין אחרנין אינן ברזא דה', אבל דא איהו ברזין דספרא דחנוך, והכי הוא ודאי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד אתתקנא באינן חמשין בלחודייהו, איהו נקודה חדא דקיימא ברזא דנ', כגוונא דא (ה) נ', נו"ן. וחד נקודה באמצעייתא דאיהי שלטא עלייהו, וכלא רזא חדא. זכאין אינן דידיעי ארחוי דאורייתא, למהך בארחי קשוט. זכאין אינן בהאי עלמא, וזכאין אינן בעלמא דאתי.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"א ע"א]

רזא תליתאה את ו', האי את דיוקנא דרזא דאדם, כמה דאתמר. והא אוקימנא, דהאי את, קיימא על י"ב רתיכין. וכד מתפרשא, אינן כ"ד רתיכין, דכלילן בהאי את פשיטו דיוקנא דבר נש, לקבל דרועין וירכין וגופא (דף קפ"א ע"א) שייפין דלהון כ"ד אינן דדרועין, וירכין, וגופא, הא אתמר, אבל פלהו סתימין בגופא, וגופא קיימא בכלהו כ"ד, וכלהו רתיכין כלילן ביה בגופא, ובגין דכלילן פלהו ביה, קיימא, ו' פשיטו חד.

גופא חד כליל בכ"ד רתיכין, ואלין אינן: רישא בשית. גופא בי"ח, ואף על גב דכל רתיכין אינן (נ"א י' י') (נ"א י"ח) י"ב לכל סטר, בכלא קיימא גופא. אבל עשרים וארבע אינן שית דרישא, דאינן שייפין לאעלאה רישא. תמני סרי חוללין דקיימא רישא, וסמכא גופא עלייהו.

וכלהו פשיטו חד, ברישא וגופא, ואינן שיתין פלהו כליל לון, דאיהו רזא דשית. ועל דא שיעורא דאת ו', רישא שיעורא בשית נקודין ממש, גופא בתמני סרי. כגוונא דא כל אלין רזין מתפרשן, לאכללא לון בגופא, בגין דדרועין וירכין פלהו בגניזו, ועל דא כלא אתכליל ברזא דאת ו' ודיוקנא דילה.

וכד שלימו דאת דא אתחזי, פדין כל סטרין בישינן אסתתמו, ואתפרשן מסיהרא, ולא אתחפין, בגין דאיהו מבקע כל משקופין דרקיעין, ואנהיר לה, ולא יכלא מקטרגא לאבאשא כלל. וכד האי אסתלק, פדין סליק ואסטי ומפתי, ויכיל לקטרגא על כל בני עלמא, בגין דאיהו מלך זקן וכסיל, והא אוקימנא.

ו' איהו נהורא דנהיר לסיהרא, ואף על גב דנהירין סגיאינן אתכלילן ביה, נהורא דנהיר לסיהרא איהו חד פשיטו למליא לה. ואיהו רזא דאלף, רשימו בכל אינן רזין. וכד נהיר לסיהרא ברזא דו' נהיר לה.

ובספרא דאדם קדמאה, בדיוקנא דאתוון, ו' חד נקודה לעילא, וחמש נקודין דלתתא, וכן שיעורא דילה כגוונא דא, ו' וכל נקודה קיימא ברזא דעשר, בגין דלית לה נקודה דלא אשלים לעשר, דכל נקודה אית ביה תשע סמכין רתיכין, והיא נקודה אשלים לעשר. נקודה דימינא תשע סמכין רתיכין לה, ואיהי עשרה. וכן לשמאלא. וכן לכל סטרין. ועל דא, פלהו נקודין אינן כל חד וחד כללא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּעָשֶׂר, אִיהִי וּרְתִיכּוּי. וּכְלָהּוּ כְּלִילָן בְּהֵהוּא פְּשִׁיטוּ דְּאֵת ו', בְּגִין כֶּךָ כְּלָא אִיהוּ בְּדִיּוּקְנָא בְּרִזָּא דְּאֵת ו'.

וְכַד עֵייל שְׁמִשָּׁא בְּסִיְהָרָא, (סִיְהָרָא) נִפְקַּ מֵהָאִי ו' חַד פְּשִׁיטוּ רִזָּא דְּבְרִית, כְּגִוּוֹנָא דָּא ג', וְדָא אִיהוּ לְאֵעְלָא בְּנוּקְבָא. וְכַד אֲתַפְּלִיל כְּלָא בְּהָאִי פְּשִׁיטוּ דְּאֵת ו', כְּדִין קִיִּמָּא לְשְׁמִשָּׁא בְּנוּקְבָא. וְרִזָּא דָּא דְּכְתִיב, וְאַתָּה הִקְרַב אֵלַיךְ אֶת אַהֲרֹן אַחִיךָ, לְאַתְּפַלְלָא (וּילךְ רמ"ג ע"ב, קצ"א ע"ב) דְּרוּעָא בְּגוּפָא, וְאַתָּה בְּנִי אֲתוּ, אֵלַיִן כָּל אֵינּוֹן רְתִיכִין וְסַמְכִין דִּילִיָּה. דְּרוּעָא שְׁמַאלָא לְגַבִּיָּה, דְּכְתִיב, (במדבר ג) קח את הלויים, לְאַשְׁתַּכַּח ו' דְּכְלִיל כְּלָא. בְּחַד פְּשִׁיטוּ, לְמַהוּי חַד.

וְעַל דָּא אֲשַׁתְּכַח יְחֻדָּא בְּהָאִי, יְמִינָא וְשְׁמַאלָא וְאַמְצָעִיתָא, כְּלָא אִיהוּ חַד. וְעַל דָּא אֲתַעְבִּיד חַד פְּשִׁיטוּ, וְאַקְרִי אַחַד, וְלֹא תִשְׁכַּח בַּר פְּשִׁיטוּ חַד בְּלַחֲדוּדִי, וְדָא הוּא חַד.

ה' בְּתַרְאָה, אֲתַעְבִּיד חַד גּוּפָא, בְּהָאִי נְקוּדָה דְּאַמְצָעִיתָא. וְאַעִיל בְּה' ו', וְאַשְׁתַּכַּח ו' בֵּין ב' נְקוּדִין, חַד לְעֵילָא, וְחַד לְתַתָּא. וְכַדִּין, אֲתַאֲחִיד עֲלֵמָא עֲלָאָה, בְּעֲלֵמָא תַתָּאָה, וְאִיהוּ חַד. וְאַוְקִימְנָא. אֲתָא רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וְנִשְׁקוּ יְדוּי. בְּכַה רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, וּוִי לְעֲלֵמָא כַּד יִתְכַנְיֵשׁ שְׁמִשָּׁא וְיִתְחַשֵּׁף עֲלֵמָא.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"א ע"ב]

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יִרְכִין לְתַתָּא, בְּרִזָּא דְּאֵת ו', מְנָא לָן דְּאַתְּפַלְלוּ בְּהָאִי אֲתָ. אָמַר לִיָּה, דְּכְתִיב, (מלאכי ג) זָכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי, וְלֹא פְתִיב נְבִיאִי, לְאַתְחַזְוָה דְּכְלָא אֲתַפְּלִיל בְּרִזָּא דְּו', וְאַתָּה ו' אַקְרִי חַד, וְאִיהוּ חַד בְּלַחֲדוּדָהָא, וּפְשִׁיטוּ חַד וְהָא אֲתַמַּר. (שמות כח) וְאַתָּה הִקְרַב אֵלַיךְ וְגו'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא שְׁמִשׁ מֹשֶׁה (נ"א שְׁמִשָּׁא) (נ"א דֹּאִיהוּ שְׁמִשָּׁא) בְּסִיְהָרָא, עַד דְּאַתְּפַלְלִיל בְּכָל סַטְרִין בְּרִזָּא דְּו', כְּמָה דְּאוּקִימְנָא. תָּא חֲזִי, מָה פְתִיב, מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֲנוּ לִי. לְכַהֵן לִי לֹא פְתִיב, אֲלֵא לְכַהֲנוּ לִי, לְשִׁמּוּשָׁא דִּילִיָּה, לְשִׁמּוּשָׁא דְּאֵת דָּא, לְשִׁמּוּשָׁא דִּילִיָּה וְדָאִי. לִי דָּא אֲתָ ה', לְאֵעְלָא וְלְשִׁמּוּשָׁא ו' בְּה', לְמַהוּי כְּלָא חַד. זַכָּאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, (דף קפ"א ע"ב) דְּעָאֲלוּ וְנִפְקוּ, וְיַדְעִי בְּרִזָּא דְּאַרְחֻי דְּאוּרִיָּתָא, לְמַהֲךָ בְּאַרְחָ קְשׁוּט.

מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמַאי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אֲלֵא כְּלָא לֹא אֲתַקְרִי לְמַהוּי חַד כְּדָקָא יְאוּת, אֲלֵא מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּהָא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִיִּמִי לְתַתָּא, לְאַתְפַּתְחָא אַרְחִין, וְלֵאנְהָרָא שְׁבִילִין, וְלֵאדְלָקָא בּוּצִינִין, וְלֵאקְרַבָּא כְּלָא מִתַּתָּא לְעֵילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד, וּבְגִינֵי כֶּךָ פְתִיב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי וְגו'.

וְאַתָּה הִקְרַב אֵלַיךְ וְגו' אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּלָא אִיהוּ קְרִיבָה, לְמָאן דִּידַע לִיְחֻדָּא יְחֻדָּא, וְלְמַפְלַח לְמַאֲרִיָּה, דְּהָא בּוּזְמָנָא דְּאַשְׁתַּכַּח קְרַבְנָא כְּדָקָא יְאוּת, כְּדִין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתקוֹרִיב פְּלֵא פְּחָדָא, (נ"א דרגין כלהו כחד) וְנִהֲרִי דְאַנְפִּין, אֲשֶׁתְּכָה, בְּעֶלְמָא בְּבִי
מְקַדְשָׁא, וְאַתְכַּפֵּיָא וְאַתְכַּסֵּיָא סְטְרָא אַחְרָא, וְשְׁלִיט סְטְרָא דְקְדוּשָׁא בְּנִהֲרִי וְחִידוֹ.
וְכַד קְרַבְנָא לָא אֲשֶׁתְּכָה פְּדָקָא יְאוּת, אוּ יְחֻדָּא לָא הוּי פְּדָקָא יְאוּת, פְּדִין אַנְפִּין
עֲצִיבוּ. וְנִהֲרִי לָא אֲשֶׁתְּכָה, וְאַתְכַּסֵּיָא סִיְהָרָא, וְשְׁלִטָא סְטְרָא אַחְרָא בְּעֶלְמָא, (נ"א
דלא אתחריב בי מקדשא אלא בגין וכו') בְּגִין דְּלֵא אִית מֵאן דִּידַע לִיְחֻדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא,
פְּדָקָא יְאוּת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (פ' בא ל"ד ע"א) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא נָסִי לְאִיּוֹב, וְלֵא אַתָּא
עֲמִיָּה בְּנִסְיוֹנָא, פְּנִסְיוֹנָא דְשָׂאֵר צְדִיקָיָא, דְהָא לָא פְּתִיב בֵּיהּ וְהֶאֱלֹהִים נָסָה אֶת
אִיּוֹב, כְּמָה דְכְּתִיב בְּאַבְרָהָם (בראשית כב) וְהֶאֱלֹהִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם. דְּאִיהוּ בִּידֵיהּ
אֶקְרִיב לְבְרִיָּהּ יְחִידָאֵי לְגַבִּיָּהּ. וְאִיּוֹב לָא יְהִיב לֵיהּ וְלֵא מָסַר לֵיהּ כְּלוּם. וְלֵא אַתְמַר
לֵיהּ, אֲבַל אַתְמַסֵּר בִּידָא דְמַקְטָרְגָא, בְּדִינָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּאִיהוּ אַתְעַר
לְהוּא מַקְטָרְגָא לְגַבִּיָּהּ, מַה דְּאִיהוּ לָא בְּעָא. דְהָא בְּכַל זְמַנָּא אַתָּא הוּא מַקְטָרְגָא
לְאַתְעָרָא עַל בְּנֵי נְשָׂא, וְהֵכָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְעַר לְגַבִּיָּהּ, דְכְּתִיב, (איוב א)
הִשְׁמַתְ לַבָּךְ עַל עַבְדֵי אִיּוֹב. אֲבַל רְזָא עֲמִיקָא אִיהוּ.

פְּתַח וְאָמַר (בראשית ד) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קִיץ מִפְּרֵי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַיְיָ. וַיְהִי
מִקֵּץ יָמִים, רְזָא אִיהוּ, מִקֵּץ יָמִים, וְלֵא מִקֵּץ (קל"ד ע"א) יָמִין, דְחָה לְקֵץ יָמִין, וְקָרִיב
לְקֵץ יָמִים. וְהָא אוּקְיָמְנָא, דְכְּתִיב, (דניאל יב) וְאַתָּה לֵךְ לְקֵץ. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְדְנִיָּאל וְאַתָּה לֵךְ לְקֵץ. אָמַר לֵיהּ, לְאֵן קֵץ, לְקֵץ הַיָּמִים אוּ לְקֵץ הַיָּמִין, עַד דְּאָמַר
לֵיהּ לְקֵץ הַיָּמִין.

וְעַל דָּא דְחִיל דְּוֹד, דְכְּתִיב, (תהלים לט) הוֹדִיעֵנִי יְיָ קִצִּי. אוּ לְקֵץ הַיָּמִים, אוּ לְקֵץ
הַיָּמִין. וְהֵכָא מַה פְּתִיב, וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וְלֵא מִקֵּץ יָמִין. וּבְגִינֵי כַּךְ לָא אַתְקַבֵּל
קְרַבְנֵיהּ דְהָא מַסְטְרָא אַחְרָא הוּוּה פְּלֵא.

תָּא חֲזִי מַה פְּתִיב, (בראשית ד) וְהֶבֶל הֵבִיא גַם הוּא. מֵאֵי גַם הוּא. לְאַסְגָּאָה פְּלֵא
דָּא בְּדָא. קְרַבְנָא פְּלֵא וְעַקְרָא דִילֵיהּ הוּוּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וַיְהִיב חוּלְקִיָּהּ לְסְטְרָא
אַחְרָא, כְּמָה דְאִתְ אָמַר וּמְחַלְבִּיָּהּ. וְקִיץ, עַקְרָא עֲבַד מִקֵּץ יָמִים, וַיְהִיב חוּלְקָא
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא אַתְדַּחָא אִיהוּ וְקְרַבְנֵיהּ.

בְּאִיּוֹב מַה פְּתִיב, (איוב א) וְהִלְכוּ בְנֵי וְעֵשׂוּ מִשְׁתָּהּ וּגְוִי. וְכְּתִיב וַיְהִי כִּי הִקִּיפוּ יָמֵי
הַמִּשְׁתָּה. וְכְּתִיב וְשָׁלְחוּ וְקָרְאוּ לְשִׁלְשֵׁת אַחִיוֹתֵיהֶם לְאָכּוֹל וּלְשִׁתּוֹת עִמָּהֶם, דְּדָא אִיהוּ
עַקְרָא לְסְטְרָא אַחְרָא. וּלְבַתֵּר אֶקְרִיב עוֹלוֹת, וְעוֹלָה אִיהוּ דְכַר, וְלֵא נוּקְבָא, וְסֻלְקָא
לְעִילָא, וְקְרַבְנָא לָא קָרִיב לְאַכְלֵלָא לֵיהּ פְּדָקָא יְאוּת.

וְתָא חֲזִי, אֲלִמְלָא חוּלְקָא יְהִיב לְכֻלָּא, מַקְטָרְגָא לָא יְכִיל לֵיהּ לְבַתֵּר, וְאִי תִימָא
אַמְאֵי אַבְאִישׁ לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲלֵא, בְּגִין דְּגָרִים לְכַסֵּיָא נְהוּרָא וְלֵאֲתַחְפֵּיָא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואיהו לא קריב קרבנא אחרא, לאתונא ביה אחרנין, אלא עולה, דסלקא לעילא, ועל דא כתיב, ככה יעשה איוב כל הימים, דאלמלא סטרא אחרא אתונת בחולקא, אתעבר מעל מקדשא ואסתלק מניה, וסטרא דקדושה הוה סליק לעילא לעילא.

אבל איהו לא בעא דאתהני אחרא מקרבניה, ואעדי גרמיה מניה. מנא לן. דכתיב, (איוב א) וסר מרע. ועל דא קריב תדיר עולה, דהא עולה לא אתהני מניה סטרא אחרא לעלמין. ובגין כך, כל מה דנטיל לבתר, מדידיה נטיל. ועל דא איוב גרים לחפיא ערלה על ברית קיימא, דלא הוה אעדי מניה. ובגין כך קודשא בריך הוא אתער להווא מקטרגא, דכתיב השמת לבך על עבדי איוב.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ב ע"א]

תא חזי, כד בעא (דף קפ"ב ע"א) קודשא בריך הוא לאתאחדא בהו בישראל במצרים, לא קיימא שעתא. בגין דערלה חפיא נהורא, עד זמנא דהווא מקטרגא הוה נטיל דיליה מאיוב, ועל דא פקיד ליה קודשא בריך הוא למיכליה להווא פסח בבהילו, עד דהווא סטרא אחרא אשתדל ביה באיוב, ופקיד לאתעברא ערלה מנייהו, וכדין אתאחד קודשא בריך הוא בישראל, והווא סטרא אחרא אתפרש מן קדשא, ואשתדל ביה באיוב, ונטיל מדיליה. וכדין (שמות יב) פסח הוא ליי' ודאי. דעד השתא לא הוה פסח ליי'. זכאין אינון דידעי ומיחדי יחודא דמאריהון כדקא יאות.

כתיב (שמות לה) אלהי מסכה לא תעשה לך, וכתיב בתריה את חג המצות תשמר. (מאי עביד) מאי האי לגבי האי. אלא הכי אוקמוה, מאן דאכיל חמץ בפסח (כאילו עביד כוכבים ומזלות למפלח לגרמיה, דהא רזא הכי הוא דחמץ בפסח) כמאן דפלח לכוכבים ומזלות איהו.

תא חזי, כד נפקו ישראל ממצרים נפקו מרשו דלהון, מרשו אחרא, מהווא רשו דאקרי חמץ, נהמא בישא. ועל דא אקרי כוכבים ומזלות הכי, ודא איהו רזא דיצר הרע, פולחנא נוכראה, דאקרי אוף הכי שאור. ודא איהו יצר הרע, דהכי איהו יצר הרע בבר נש, כחמיר בעיסה, עאל במעוי דבר נש זעיר זעיר, ולבתר אסגי ביה, עד דכל גופא אתערב בהדיה. ודא איהו כוכבים ומזלות. ועל דא כתיב, (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר. אל זר ודאי.

את חג המצות תשמר, רבי יהודה פתח, (ישעיה ב) חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא. האי קרא אוקמוה. אבל מאי חדלו לכם מן האדם, וכי אזחר ליה לבר נש לאתמנע משאר בני נשא. אוף אינון נמי לגביה, ישתכחון בני נשא דלא יקרבו אלין באלין לעלמין. אלא הא אוקמוה במאן דאשפים לפתחא דחבריה למיהב ליה שלם. ואנא אוקימנא ליה בקרא אחרא, דכתיב, (משלי כז)

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מְבַרְךָ רַעְהוּ בְּקוֹל (רכ"ו ע"ב) גְּדוֹל בְּבִקְרֵי הַשְּׁכָם קָלְלָה תַחֲשֹׁב לוֹ. וְאִף עַל גַּב דְּכִלְא שְׁפִיר. אֲבָל מְאִי חֲדָלוּ לְכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ. הֵכָא פְּקִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבַר נֶשׁ, וְאִזְהִיר לִיהַּ לְאַסְתְּמָרָא מְאִינֹן בְּנֵי נֶשָׁא, דְּסִטּוֹ אֲרַחֲיִיהוּ מֵאַרְח טָב לְאַרְח בֵּישׁ, וּמְסֻאֲבֵי נִפְשֵׁיהוּ בַּהֲהוּא מְסֻאֲבוּ אַחְרָא.

דְּהָא כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבַר נֶשׁ, עֵבֵד לִיהַּ בְּדִיוקְנָא עֲלָאָה, וְנִפְח בֵּיה רֹחַא (נ"א נשמתא) קְדִישָׁא, דְּכִלְיַל בְּתַלְתַּת כְּמָה דְּאוּקִימְנָא, דְּאִית בֵּיה נֶפֶשׁ רֹחַ וְנִשְׁמָה, וְעִילָא מִכְּלָא נִשְׁמָה, דְּאִיהִי חִילָא עֲלָאָה לְמַנְדַּע, וְלִמְטַר פְּקוּדוֹי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאִי הָהִיא נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא אֲעִיל לָהּ בְּפוּלְחָנָא אַחְרָא, הָאִי אִיהוּ מְסֻאֲבֵי לָהּ, וְנִפְיָק מְפוּלְחָנָא דְּמֵאַרְיָה. בְּגִין דְּתַלְתַּת חִילִין אֲלִין, כְּלָהוּ חַד, נֶפֶשׁ רֹחַ וְנִשְׁמָה מְשַׁתְּפֵי כְּחַדָּא, וְהוּוּ חַד, וְכִלְא כְּגוּוֹנָא דְּרִזָּא עֲלָאָה. (על דא נאמר (שם י"ג) הולך את חכמים וגו')

וְאִי חֲזִינֵן לְהָאִי בַר נֶשׁ, דְּהוּוּ בֵּיה אֲלִין דְּרַגִּין כְּלָהוּ. עַד לָא קִימָא בְּקִיּוּמִיהַּ לְמַנְדַּע מֵאֵן אִיהוּ, בְּמֵאִי אֲתִידַע (דלא) לְקַרְבָּא בַר נֶשׁ בְּהַדְיָה, אוּ לְאַתְמַנְעָא מִנְיָה. (ס"א בר נש דאית ביה דרגין אלין כלהו וקיימא בקיומיה דא איהו גבר שלים עבדא מהימנא דמאריה ובעי לאשתתפא ביה ולאשתברא בהדיה למילף אורחוי מניה. ובמאי אתיידע בר נש למנדע מאן איהו לקרבא בהדיה או לאתמנעא מניה) בְּרוּגְזִיָּה מְמַשׁ, יָדַע לִיהַּ בַר נֶשׁ, וְיִשְׁתַּמּוּדַע מֵאֵן אִיהוּ. אִי הָהִיא נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא נֶטְר בְּשַׁעְתָּא דְּרוּגְזוּי, (אתיא עליה) דְּלָא יַעֲקֹר לָהּ מֵאַתְרָהָא, בְּגִין לְמִשְׁרֵי תַחֲוֹתָהּ הָהוּא אֵל זָר, דָּא אִיהוּ בַר נֶשׁ כְּדָקָא יְאוּת. דָּא אִיהוּ עֵבֵדָא דְּמֵאַרְיָה, דָּא אִיהוּ גְּבַר שְׁלִים.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ב ע"ב]

וְאִי הָהוּא בַר נֶשׁ לָא נְטִיר לָהּ, וְאִיהוּ עֵקֶר קְדוּשָׁה דָּא עֲלָאָה מֵאַתְרָהָא, לְמִשְׁרֵי בְּאַתְרָהָא סְטָרָא אַחְרָא. וְדָאִי דָּא אִיהוּ בַר נֶשׁ דְּמָרִיד בְּמֵאַרְיָה, וְאִסִּיר לְקַרְבָּא בְּהַדְיָה וְלֵאֲתַחֲבְרָא עֲמִיהַּ, וְדָא אִיהוּ (איוב יח) טָרְף נִפְשׁוֹ בְּאִפּוֹ. אִיהוּ טָרִיף וְעֵקֶר נִפְשֵׁיהַּ, בְּגִין רוּגְזִיָּה, וְאִשְׁרֵי בְּגוּיָה אֵל זָר. וְעַל דָּא כְּתִיב חֲדָלוּ לְכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, דְּהָהִיא נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא טָרִיף לָהּ, וְסֻאֲבֵי לָהּ, בְּגִין אִפּוֹ. אֲשֶׁר נִשְׁמָה (דף קפ"ב ע"ב) אַחֲלָף בְּאִפּוֹ. כִּי בִמָּה נַחֲשֹׁב הוּא. כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אֲתַחֲשִׁיב הָהוּא בַר נֶשׁ.

וּמֵאֵן דְּאַתְחַבְרַת עֲמִיהַּ, וּמֵאֵן דְּאַשְׁתַּעֲי (ס"א משתתף) בְּהַדְיָה, כְּמֵאֵן דְּאַתְחַבְרַת בְּכוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת מְמַשׁ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת מְמַשׁ שְׁאֲרֵי בְּגוּיָה. וְלָא עוּד, אֲלָא דְּעֵקֶר קְדוּשָׁה עֲלָאָה מֵאַתְרָהָא, וְשְׁאֲרֵי בְּאַתְרָהָא כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אֵל זָר. מַה אֵל זָר כְּתִיב בֵּיה (ויקרא יט) אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים, כְּגוּוֹנָא דָּא, אִסִּיר לְאַסְתְּכִלָּא בְּאַנְפוּי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי תימא הא רוגזא דרבנן. רוגזא דרבנן טב איהו לכל סטרין, דהא תנינן דאורייתא אשא איהי, ואורייתא קא מרתחא ליה, דכתיב, (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם יי'. רוגזא דרבנן במלי דאורייתא. רוגזא דרבנן למיהב יקרא לאורייתא, וכלא לפולחנא דקודשא בריך הוא הוי, לכך נאמר (דברים ד) פי יי' אלהיך אש אוכלה הוא אל קנא.

אבל אי במלין אחרנין, לאו פולחנא דקודשא בריך הוא האי, בגין דבכל חטאים דקא עביד בר נש, לאו איהו פוכבים ומזלות ממש פהאי, ואסיר לקרבא בהדיה דהאי. ואי תימא הא לשעתא הוה, דעבר והדר אהדר. לאו הכי, דכיון דאעקר קדושא דנפשיה מניה ומאתריה, וההוא אל זר, מקפח ההוא אתר, אתתקף ביה, ולא שביק ליה. בר פד אתדכי בר נש מכל וכל, ועקר ליה לעלמין, ולבתר אשתדל לאתקדשא ולאמשכא קדושה עליה. פדין ולואי דאתקדש. אמר ליה רבי יוסי, אתקדש ממש. (ס"א אמאי והא אתדחי ואתקדש)

אמר ליה תא חזי, בשעתא דאיהו עקר קדושה דנפשיה, ושריא באתריה ההוא אל זר דאקרי טמא, אסתאב בר נש, וסאיב למאן דקריב בהדיה, ותהיא קדושה עקרת מניה, וכיון דעקרת מניה זמנא חדא, כמה דיעביד בר נש עוד, לא תיתוב לאתרהא.

אמר ליה אי הכי, כמה מסאבין אינון דמתדכאן. אמר ליה שאני מסאבו אחרא, דלא יכיל למעבד יתיר. אבל דא שניא מפלא, דכל גופא סאיב מגו ומפר, ונפשא, וכלא מסאיב. ושאר מסאבו דעלמא, לאו איהו אלא גופא לבר בלחודוי, ובגין כך פתיב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, דאחלה קדושה דמאריה בגין אפו, דדא איהו מסאבו דמסאיב פלא. פי במה נחשב הוא. במה פוכבים ומזלות ודאי נחשב איהו.

תא חזי, האי איהו רוגזא דאיהו פוכבים ומזלות, סטרא אחרא, כמה דאמרן, דבעי בר נש לאסתמרא מניה ולאתפרשא מעלוי, ועל דא פתיב (שמות לה) אלהי מסכה לא תעשה לך. לך: בגין לאבאשא גרמך. וכתוב בתריה את חג המצות תשמר. תשמר: דא סטרא דקדושה, דבעי בר נש לנטרא ליה, ולא יחלה ליה בגין סטרא אחרא. ואי יחלה ליה הא איהו מסאיב, וסאיב לכל מאן דקריב בהדיה.

את חג המצות תשמר, האי איהו אתר דאקרי שמור. ובגין כך פתיב, את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך. שבעת ימים אליו, לאו אינון פשבעת הימים דסכות, דאינון עלאין ואלין תתאין. ועל דא, באינון הלל גמור, ובהני לאו הלל גמור, ועל דאינון לתתא, שבעת ימים תאכל מצות. מצות פתיב חסר בלא ו, דעד לא שראן אינון יומין עלאין, רזא דו'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי תימא, כיון דהאי רזא דחג המצות אתקדש, אמאי נחתא, דהא תנינן מעלין בקדש ולא מורדין, אמאי נחתא לתתא באינון יומין תתאין.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ג ע"א]

תא חזי, כתיב (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו וגו', מאן דיכפר, אצטריף (נ"א לכפרא) עליה בקדמיתא, ובתר על ביתיה. כגוונא דא, האי דרגא, שארי לאתקדשא ולנפקא בקדושה, לכפרא עליה, וכיון דאיהו אתקדש, בעי לכפרא על ביתיה, ולקדשא לון, ועל דא נחתא לתתא לקדשא ביתיה. ובמה מקדש לון, בישראל דלתתא. בחושבנא דעומר וכיון דאלין מתקדשאן, בעינון לסלקא לה לעילא, דהא כד ביתא דמטרוניתא אתקדשת, כדן סלקת לעילא, לאתקשרא באינון יומין עלאין (דף קפ"ג ע"א) לעילא.

ועל דא אנון עבדין חושבנא, בקיומא על קיימין, בגין דאינון יומין, יומין עלאין אינון, וכן בכל זמנא דעאל בר נש לאינון יומין עלאין, בין בצלותא, בין בשבחא, אצטריף לקיימא על רגלוי, ירכין וגופא כחדא תמן. ירכין וגופא לקיימא, כדכורא דקיימא בחיליה, ולא כנוקבא דארחהא למיתב. ועוד בגין שבחא דעלמא עלאה.

ובגין דאיהו רזא דדכורא, נשים פטורות מחושבנא דא, ולא מתחייבן למימני בר דכורין, לאתקשרא כל חד כדקא יאות. כגוונא דא, (שמות כג) יראה כל זכורך, דכורין, ולא נשין. בגין דרזא דברית בדכורא איהו, ולא בנוקבא, ובגין דקיימא רזא לעילא, נשין לא מתחייבן.

ורזא אוליפנא הכא, דבכל שבעת יומין, מאלין יומין עלאין, נטלא קדושא יומא חד (ומתאחד) דאלין תתאי, והאי תתאה אקרי שבוע, דאתקדש בשבעה יומין עלאין. וכן בכל שבועה ושבעה מאינון חמשין יומין, עד ולא עד בכלל, וכד אשתכחו ארבעין ותשע יומין עלאין, אשתכחו לתתא שבע יומין, דאתקדשו בהו וכל חד אקרי שבוע, דעאל באינון שבע. ועל דא כתיב, (ויקרא כג) שבע שבתות תמימות תהיינה. בגין דאינון נוקבין, נקט קרא לישנא דנוקבין.

וכד אתקדשו בהו, וביתא, מתתקנא לאתחברא אתתא בבעלה, כדן אקרי חג שבועות, מאינון נוקבי דשאריו עלייהו אינון יומין עלאין, דאתקדשו בהו. ובגין כד כתיב בשבועותיכם, אינון דלכון, ולא כתיב בשבועות, בגין דהכי נמי מתקדשין ישראל לתתא עמהון.

ועל דא כד מטון לתשע וארבעין יומין, ההוא יומא עלאה דעלייהו, דאיהו יומא דחמשין, דשליט על תשעה וארבעין יומין, רזא דכללא דאורייתא, בתשעה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וארבעין אנפין, וכדין ההוא יומא עלאה, יומא דחמשין, באתערוותא דלתתא, אפיק אורייתא כללא בתשעה וארבעין אנפין.

רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרוחיה את מזבחותיה וגו'. גם צפור מצאה בית, אלין צפרי שמיא, דמנהון שויין מדוריהון לבר, ומנהון שויין מדוריהון בביתא, כגון דרור, דאיהו עופא דשוי דיוריה בביתא דכל בר נש, ולא דחיל. אמאי. בגין דכלא קראן ליה דרור. מאי דרור. חירו, כמה דאת אמר, (ויקרא כה) וקראתם דרור, ותרגומו חירו. ודא איהו צפור דרור. דהא מיזמא דעביד קנא בביתא אפיק בנין, מדוריה בביתא חמשין יומין, ולבתר מתפרשן אלין מאלין, ודא הוא עופא דאקרי דרור: חירו.

תא חזי מה פתיב, וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ. מהכא נפקא חירו לכלא, ובגין דנפקא מניה חירו, אורייתא דנפקת מניה אקרי חירו. ועל דא פתיב, (שמות לב) חרות על הלחת, אל תקרי חרות, אלא חירות, ודא אורייתא דאתקרי חירות דהא מה דאפיק יומא דא עלאה, אקרי חירו, ואיהו חירו דכלא. והאי יומא איהו חירו עלאה, בגין דאית חירו תתאה, וחירו עלאה. ה"א עלאה, ה"א תתאה. חירו עלאה. חירו תתאה שמטה ויובל פחדא אינון.

תרין נהמי אכלו ישראל, חד, פד נפקו ממצרים, אכלו מצה, לחם עוני. וחד במדברא, לחם מן השמים. (חד בפסח וחד בשבועות) דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ועל דא קרבנא דיומא דא נהמא איהו. ועל נהמא, אתקריבו כל שאר קרבנין. דנהמא איהו עקר, דכתיב, (ויקרא כג) והקרבתם על הלחם שבעת כבשים וגו', וכתיב (ויקרא כג) ממושבותיכם תביאו לחם תנופה וגו', דדא איהו נהמא דאחפימו ביה ישראל, חכמתא עלאה דאורייתא, ועאלו בארחתא.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ג ע"ב]

השתא אית לן לאסתכלא, בפסח נפקו ישראל מנהמא דאתקרי חמץ, פתיב, (שמות יג) ולא יראה לך חמץ, וכתיב (שמות יב) כי כל אוכל מחמץ (דף קפ"ג ע"ב) מאי טעמא. בגין יקרא דההוא נהמא דאתקרי מצה. השתא דזכו ישראל לנהמא עלאה יתיר לא יאות הוה לאתבטלא חמץ, ולא אתחזיא כלל. ואמאי קרבנא דא, חמץ הוה, דכתיב סלת תהיינה חמץ תאפינה. ותו, דהשתא ביומא דא אתבטל יצר הרע, ואורייתא דאתקרי חירו אשתכחת.

אלא, למלכא דהוה ליה בר יחידאי, וחלש. יומא חד הוה תאיב למיכל, אמרו ייכול בריה דמלכא (ס"א מיכלא דאסוותא דא) אסוותא דא, ועד דייכול ליה, לא ישתפח מיכלא ומזונא אחרא בביתא. עבדו הכי. פיון דאכל ההוא אסוותא, אמר מפאן ולהלאה ייכול כל מה דאיהו תאיב, ולא יכיל לנזקא ליה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כך פד נפקו ישראל ממצרים, לא הוי ידעי עקרא ורזא דמהימנותא, אמר קודשא בריך הוא, יטעמון ישראל אסוותא, ועד דייכלון אסוותא דא, לא אתחזי להון מיכלא אחרא. כיון דאכלו מצה, דאיהי אסוותא למיעל ולמנדע ברזא דמהימנותא. אמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה אתחזי לון חמין, וייכלון ליה, דהא לא יכיל לנזקא לון. ופל שפן דביומא דשבועות, אזדמן נהמא עלאה, דאיהו אסוותא בכלא.

ועל דא מקרבין חמין, לאתוקדא על מדבחה. ומקרבין תרין נהמין אחרנין פחדא. וחמין, אתוקדא בנורא דמדבחה ולא יכיל לשלטאה, ולנזקא לון לישראל. ובגיני כך, ישראל קדישין אתדבקו ביה בקודשא בריך הוא, באסוותא דאורייתא ביומא דא. ואלמלי הווי נטרי ישראל תרין סטרין דנהמי אלין, לא הווי עיילין בדינא לעלמין.

ביומא דראש השנה, דאיהו יומא דדינא, (בכל יומא) דלאו איהו, אלא לאיבון דלא נטלו מיכלא דאסוותא, ושבקו לאסוותא דאורייתא, בגין מיכלא אחרא דאיהו חמין. דהא ביומא דא דראש השנה, ההוא חמין סלקא, ומקטרגא עליה דבר נש, ואלשין עליה, ואיהו קיימא ביומא דא מקטרגא על עלמא. וקודשא בריך הוא יתיב בדינא על פלא ודאין עלמא.

ובגיני כך פד ירב קודשא בריך הוא אורייתא לישראל, אטעים להו מההוא נהמא עלאה, דההוא אתר, ומגו ההוא נהמא, הווי ידעין ומסתפלין ברזי דאורייתא, למהך בארח מישר, והא אוקמוה מלה איבון חברייא ברזין (ס"א אלין דקאמרון) אלין בדיקאמרון.

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הווי אזלי בארחה, והווי אזלין עמהון, רבי אבא ורבי יוסי, עד דהווי אזלי אערעו בחד סבא, והווי אחיד בידיה חד ינוקא, זקף עיניו רבי שמעון וחמא ליה, אמר ליה לרבי אבא ודאי מלין חדתין אית גבן בהאי סבא.

כד מטו לגביה, אמר רבי שמעון, במטול דקופטרוך בגבך קא אתית, מאן אנת. אמר ליה, יודאי אנת. אמר, מלין חדתין ודאי יומא דא לגבך, אמר ליה לאן הוא ארעה. אמר ליה, דיורי הוה באיבון פרישי מדברא, דהוינא, משתדל באורייתא, והשתא אתינא לשובא, למיתב בצלא דקודשא בריך הוא, באלין יומי דירחא שביעאה דא.

סדר הלימוד ליום טז שבט [יום 134 בשנה]

חדי רבי שמעון, אמר, נתיב, דודאי קודשא בריך הוא שדרך לגבן. אמר ליה, חייך דנשמע מלה מפומך, מאינן מלין חדתינ עתיקין, דנטעותן תמן במדברא, מהאי ירחא שביעאה. ואמאי אתפרשתון השתא ממדברא, למיתי לישובא. אמר ליה ההוא סבא, בשאלתא דא, ידענא דחכמתא גבך, ומילך מטו לרקיעי דחכמתא. (ס"א נטו לתקיעו דחכמתא)

פתח ההוא סבא ואמר, (דברים א) ובמדבר אשר ראית אשר נשאך יי' אלהיך כאשר ישא איש את בנו וגו'. האי קרא הכי מבעי ליה, ובמדבר אשר נשאך, מהו ראית. אלא קודשא בריך הוא דבר לון לישראל במדברא, מדברא תקיפא, פמה דכתיב, (דברים ח) נחש שרף ועקרב וגו'. ומדברא דאיהו תקיף משאר מדברין בעלמא. מאי טעמא.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ד ע"א]

בגין דההוא שעטא דנפקו (דף קפ"ד ע"א) ישראל ממצרים ואשתלימו לשתין רבבן, אתתקף מלכותא קדישא, ואסתלק על כלא, וסיהרא אתנהירת וכדין אתכפיא מלכו חייבא סטרא אחרא. ואפיק לון קודשא בריך הוא למיהך במדברא תקיפא. דאיהו אתר ושלטנו דסמאל חייבא, דאיהו דיליה ממש, בגין לתברא תוקפיה וחיליה, ולכתתא רישיה, (ס"א ולאחחא ליה) ולאכפיא ליה, דלא ישלוט. ואלמלא דחאבו ישראל, בעא קודשא בריך הוא לאעברא ליה מעלמא, ועל דא אעבר לון באחסנתיה ועדביה וחולקיה ממש.

פיון דחאבו בכמה זמנין, נשיך לון חויא, וכדין אתקיים (בראשית ג) הוא ישופך ראש וגו'. ישראל מחו רישיה בקדמיתא, ולא ידעי לאסתמרא מיניה, ולבתר איהו מחא בבתרייתא, ונפלו פלהו במדברא, ואתקיים ואתה תשופנו עקב. וארבעין שנין לקו מיניה, לקבל מ' מלקות דבי דינא.

ועל דא כתיב אשר ראית, בעינייהו הוי חמאן לההוא מארי דמדברא, אזיל כפית קמייהו, ונטלי אחסנתיה ועדביה. מנלן. מדכתיב (שמות טו) אז נבהלו אלופי אדום, ואלין אינן (דברים ח) נחש שרף ועקרב. ואנן אוף הכי אתפרשנא מישובא למדברא תקיפא, ולעיינא תמן באורייתא, בגין לאכפיא לההוא סטרא.

ותו דלא מתישבן מלי דאורייתא, אלא תמן. דלית נהורא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכא, דכד אתכפיא סטרא דא, אסתלק קודשא בריך הוא לעילא, ואתייקך ביקריה. ולית פולחנא דקודשא בריך הוא, אלא מגו חשוכא, ולית טובא אלא מגו בישא. וכד עאל בר נש באורח בישא, ושביק ליה, כדין אסתלק קודשא בריך הוא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביקריה, ועל דא שלימו דכלא טוב ורע כחדא, ולאסתלקא לבתר בטוב, ולית טוב אלא ההוא דנפק מגו בישא. ובהאי טוב, אסתלק יקריה, ודא איהו פולחנא שלים.

ואנו, עד השתא יתיבנא תמן, כל יומי שתא, בגין לאכפיא במדברא לההוא סטרא. השתא דמטא זמנא דפולחנא קדישא, דסטרא דקדושא, אהדרנא לישובא דתמן איהו פולחנא דיליה. ותו, דהשתא בראש השנה מטא זמנא דההוא חווא, למתבע דינא מקמי קודשא בריך הוא, ותמן איהו שליט. ובגין כך נפקנא מתמן ואתינא לישובא.

פתח ההוא סבא ואמר, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בפסח ליום חגנו, השתא איהו זמנא, לאתערא דינא עלאה תקיפא, וכד איהו אתער סטרא אחרא אתתקף בהדיה, וכיון דאיהו אתתקף, סליק ותפיא לסיהרא, דלא נהיר גהורא, ואתמליא מסטרא דדינא. כדן כל עלמא איהו בדינא, עלאין ותתאין, וכרוזא פרוי בכלהו רקיעין, אתקיננו כורסיא דדינא, למאריה דכלא, דאיהו בעי למידן.

ורזא הכא, ואתנהיר לן במדברא, אמאי אתער דינא עלאה ביומא דא. אלא כל רזין וכל קדושין יקירין, פלהו תליין בשביעאה. וההוא שביעאה עלאה, עלמא עלאה, דאקרי עלמא דאתי. מניה נהרין כל בוציגין, וכל קדושין, וכל ברפאן. וכד מטי זמנא, לחדתותי ברפאן וקדושין לאנהרא, בעא לאשגחא בכל תקונא דעלמין פלהו, וכל אינון תקונים לאתקיימא פלהו, סלקין מגו תתאי, אי אינון פשראן. ואי לא פשראן, כדן קיימא (ס"א מלה) דלא נהיר, עד דאתפרשן חייבין מגו זכאין, כדן אתער דינא.

ומההוא דינא, אתתקף סטרא אחרא, ואשתכח מקטרגא, בגין דינתנון ליה אינון, חייביא. בגין דעליה כתיב, (איוב כח) ולכל תכלית הוא חוקר. וחפיא לסיהרא, אמאי (ד"א לא מסרא לון בידא דמקטרגא). בגין דלית תיאובתיה דקודשא בריך הוא, לאובדא לעובדי ידוי.

וההוא סטרא אחרא, קיימא קליפא תקיפא, דלא יכיל לאתפרא, בר בההוא עיטא דקודשא בריך הוא יחיב לישראל, דכתיב תקעו בחדש שופר בפסח ליום חגנו. בגין לתברא ההוא פסה דאתחפיא סיהרא, ולא נהיר.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ד ע"ב]

וכד מתערי ישראל לתתא בשופר, ההוא קלא דנפיק משופר, בטש באוירא, ובקע רקיעין, עד דסלקא לגבי ההוא טנרא תקיפא, (נ"א סטרא אחרא) דחפי לסיהרא, אשגח, ואשכח אתערותא דרחמי, כדן ההוא (דף קפ"ד ע"ב) דסליק וקיימא לעילא, אתערבב. כדן ההוא קלא קיימא, ואעבר ההוא דינא, וכיון דלתתא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתערו רחמי, הכי נמי לעילא, אתער שופרא אחרא עלאה, ואפיק קלא דאיהו רחמי, ואתערעו קלא בקלא, רחמי ברחמי, ובאתערותא דלתתא, אתער הכי נמי לעילא.

ואי תימא, היך יכיל קלא דלתתא, או אתערותא דלתתא לאתערא, הכי נמי תא חזי, עלמא תתאה, קיימא לקבלא תדיר, והוא אקרי אבן טבא. ועלמא עלאה לא יתיב ליה, אלא כגוונא דאיהו קיימא. אי איהו קיימא בנהירו דאנפין מתתא, פדין הכי נהרין ליה מלעילא. ואי איהו קיימא בעציבו, יתבין ליה דינא בקבליה.

כגוונא דא, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה. חדוה דבר נש, משיך לגביה חדוה אחרא עלאה. הכי נמי האי עלמא תתאה, כגוונא דאיהו אתערותא, הכי אמשיך מלעילא. בגין כך מקדמי ישראל, ואתערי בשופר קלא דאיהו (רזא דרחמי) פליל באשא ומיא ורוחא, ואתעביד חד, וסלקא לעילא, ובטש בהאי אבן טבא, ואצטבע באינון גוונין דהאי קלא, וכדין פמה דאתחזיא, הכי משיך מלעילא.

וכיון דאתקנת בהאי קלא. רחמי נפקי מלעילא, ושריין עלה, ואתכלילא ברחמי, מתתא ומלעילא. וכדין אתערבב סטרא אחרא. (אסתכל וחמי בנהירו דאנפין) ואתחלש תקפיה, ולא יכיל לקטרגא. והאי אבן טבא, קיימא בנהירו דאנפין, מכל סטרין, בנהירו דלתתא, ובנהירו דלעילא.

אימתי קיימא בנהירו דלעילא, הוי אומר ביומא דכפורי. וביומא דכפורי אתנהיר ההוא אבן טבא, בנהירו דלעילא, מגו נהירו דעלמא דאתי, (ואתערבב ההוא דלטורא) וכדין מתקנין ישראל לתתא חד שעיר, ומשדרין להאי מדברא תקיפא, דאיהו שלטא עליה.

וההוא סטרא אחרא, איהו נקודה אמצעיתא דחריבו דעלמא, בגין דכל חריבו ושמון (ס"א מניה, הוא מההוא סטרא אחרא דשליט) מניה, ההוא סטרא אחרא שליט עליה. ונקודה אמצעיתא דכל ישובא, סטרא דקדושה איהו, ועל דא, קיימא ירושל ם באמצעיתא דכל ישובא דעלמא.

בתרין נקודין אתפרשת מלכו שמיא, סטרא דקדושא, חד דילה, וחד דעלמא דאתי, נקודה עלאה טמיראה, ועל דא קיימא בתרין נקודין: נקודה דילה קיימא תחותה, ירושל ם, אמצעיתא דכל ישובא. נקודא דנטלא מאימא עלאה טמירא, (רי"ט ע"ב, רפ"א ע"ב) איהו גן עדן דארעא, דקיימא באמצעיתא דכל עלמא, לכל סטרין, דחריבו וישובא, וכל סטרין דעלמא.

ועל דא, באמצעיתא (קל"ב ע"ב) דגן עדן, קיימא נקודה חדא עלאה טמירא וגנינא, דלא ידיע. וחד עמודא, נעיץ מתתא לעילא, גו תהיא נקודה, ומתמן נבעי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מיא, דאתפרישו לארבע סטרי עלמא. אשתכחו תלת נקודין בעלמא, דקיימאן דא על דא, כגוונא דתלת נקודין דאורייתא.

תא חזי, ההוא שעיר דמשדרין ישראל לעזאזל, לההוא מדברא, בגין למיהב חולקא לההוא סטרא אחרא, לאתעסקא בהדיה. ואי תימא, תרין שעירין אמאי הכא, חד ליי' וחד לההוא סטרא אחרא. תינח ההוא שעיר דסטרא אחרא. ליי' אמאי.

אלא למלכא דהוה ארגיז על בריה, קרא לסנטירא, ההוא דעביד דינא בבני נשא תדיר, בגין דידדמן למעבד דינא בבריה. ההוא סנטירא חדי, ועאל בבי מלכא למיכל תמן, פיון דאשגח ביה בריה, אמר, ודאי לא עאל סנטירא דא בבי אבא, אלא בגין דארגיז מלכא עלי. מה עבד, אזל ואתפייס בהדיה. פיון דאתפייס בהדיה, פקיד מלכא למעבד סעודתא עלאה ליה ולבריה, ופקיד דלא ידע ביה ההוא סנטירא.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ה ע"א]

לבתר עאל ההוא סנטירא. אמר מלכא השתא אי ינדע דא, מסעודתא עלאה (דף קפ"ה ע"א) דאתקנית לי ולברי, יתערבב פתורא. מה עבד. קרא לממנא על סעודתא, אמר ליה, אתקין מדי, ותשוי קמאי, ותשוי קמיה דההוא סנטירא, בגין דיחשיב דסעיד קמאי מדילי, ולא ינדע בההיא סעודתא יקירא דחדוה די לי ודברי, ויטול ההוא חולקא ויזיל ליה, ויתפרש מחדוה דסעודתא דילן. ואי לאו דמלכא עביד הכי, לא יתפרש ההוא סנטירא מבי מלכא.

כך אמר קודשא בריך הוא לישראל, אזמינו תרין שעירין, חד לי וחד לההוא דלטורא, בגין דיחשיב דמסעודתא די לי קאכיל, ולא ינדע בסעודתא דחדוה אחרא דילן, ויסב ההוא חולקא, ויזיל לארחה, ויתפרש מביתי. פיון דאמא עלאה, עלמא דאתי, אתי למשרי (ק' ע"ב) גו היכלא דעלמא תתאה, לאשכחא נהירו (נ"א לאשגחא עלה בנהירו) דאנפין, דין הוא דלא ישתכח ההוא דלטורא, ולא מארי דדינן לקמיה, כד אפיק כל ברכאן, ואנהיר לכלא. וכל ההוא חירו ישתכח, וישראל נטלי מאינזון ברכאן.

דהא כד עלמא דאתי, עאל להיכלא דעלמא תתאה, ואשכח דחדי עלמא תתאה עם בנוי בההיא סעודתא עלאה, כדין איהו בריך פתורא, ועלמין פלהו מתברכין, וכל חידו וכל נהירו דאנפין אשתכחו תמן. הדיא הוא דכתיב, (ויקרא טז) לפני יי' תטהרו. (ק' ע"ב)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כתיב (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השעירים גורלות גורל אחד ליי' וגורל אחד לעזאזל. דא איהו ההוא תדוה דההוא דלטורא, בגין דקודשא בריך הוא יטיל עמיה גורל, וזמין ליה, ולא ידע דנור דליק אטיל על רישיה, ועל עמא דיליה, כמה דאת אמר (משלי כה) פי גחלים אתה חותה על ראשו.

וסימנך, (אסתר ה) אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה פי אם אותי. וכתיב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלאה, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא בריך הוא למעבד עם אדום, ואתגזר היך זמין דלטורא דא לאתעפרא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המות לנצח.

וסימנך, בזמנא דגלותא (אסתר ז) כי נמכרנו אני וגו'. כי אין הצר שוה בנזק המלך. מאי בנזק המלך. כמה דאת אמר, (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. דהא שמא עלאה, לא אתקיים בקיומיה, ודא איהו בנזק המלך.

וכדין והמן נבעת מלפני המלך והמלכה כדין, נהירו דאנפין, וכל חידו אשתכת, וישראל נפקי לחירו, בההוא יומא. כדין מההוא יומא ולהלאה, חירו וחדוה באתגליא, לשלטאה עלייהו, כדין בעי למחדי עמהון, מכאן ולהלאה, כמה דיהבו ליה חולקא לאתפרשא מנהון, הכי נמי יהבין לשאר עמין, לאתפרשא מנהון לתתא.

תא חזי, מה הוא רזא דקרבנא, לקרבא שעיר, (לקבל שעיר) ולא מלה אחרא. ואמאי שעיר בראש חדש, והכא נמי שעיר. אלא אי תימא בגין דאיהו סטרא דיליה יאות. אמאי לא הוי עז.

אלא מלה דא אצטריך, ואיהי אשתכחת למאריהון דחרשין, דכל עובדייהו במה דלא (אתחבר) יהא בנוקבא. ועל דא שעיר לא אתחבר בנוקבא, בסטרין דיליה כלהו. עז כד אתחבר בנוקבא. ובגין דאיהו מלכא, יהבין ליה בגין יקרא דיליה, האי דלא אתחבר בנוקבא, ולא יהיב חיליה לאחרא. ודא אשתמודע לאינון חרשין, דמשתמשין בהני עובדי. ובגיני כף, שריין על ההוא שעיר, כל אינון חטאיהון.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ה ע"ב]

ותא חזי, אף על גב דאיהו חולקא לההוא סטרא אחרא, רזא הכא, כל הני סטרין אחרנין דלתתא, (דאקרון מצולות ים) כלהו מסאבין יתיר. וכל מה דנחתין דרגין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תתאין, הכי מסאבו דלהון יתיר. ובגין פה, בעז יתיר חולקיהון, בגין דשערא (דף קפ”ה ע”ב) דיליה תליא יתיר מבעירא אחרא, כמה דדינא דלהון תלי לתתא במסאבו. אבל האי מלכו חייבתא אחרא, מלכא דכלא בהווא סטרא, ברור איהו יתיר מסאבו דיליה, ולא מסאבו שלים כהני תתאי. ועל דא שעיר, דשער דיליה לא תליא, ולא שעיע. לא שעיע, בגין דהווא מסאבו דיליה. ולא תליא, בגין דלא יתתקה ביה מסאבו כהני תתאי, ועל דא ודאי שעיר ולא אחרא.

כפור, אמאי אקרי כפור, אלא בגין דנקי כל מסאבו, ואעבר ליה מקמיה, בהווא יומא. ועל דא, יום כפור: יומא דנקיותא, והכי קרינא ליה. כתיב (ויקרא טז) פי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, פי היום הזה מבעי ליה, מאי פי ביום הזה. אלא בגין דאתדכי מקדשא לעילא, אתנקי (נ”א ואתנהיר) כתיב פי ביום הזה יכפר עליכם, יכפר וינקי בקדמיתא ביום הזה, בגין דיתדכי, ולבתר עליכם.

תו, יכפר ביום הזה, וינקי ליה בקדמיתא, וכל דא עליכם, בגינכון אצטריך לנקאה ליה, ולדכאה ליה בקדמיתא. יכפר, מאן יכפר. אלא דא הוא עלמא עלאה, דנהיר ונקי לכלא. ועל דא כלהו סטרין בישין, דאקרון מצולות ים, אתעברו. וכמה דאינון מצולות ים תליין, הכי נמי תלייא שערא (ס”א דיליה, דהוא סטרא וכו’) דיליה כל ההוא סטרא דלהון, ושערא דהווא סטרא לא שעיע.

כגוונא דא כתיב, (ויקרא טז) וכפר על הקדש מטומאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל חטאתם מבעי ליה, אלא להנאה להון, מכאן ולהלאה לכל חטאתם דלא יכיל מקטרגא לשלטאה עלייהו (ועל דא) ביומא דכפור, דאיהו קנוחא דכל חובין, ונקיו דלהון. בעאן ישראל לנקאה גרמייהו, ולמהך יחפי רגלין, כמלאכי עלאין. חמש ענויין, בגין לאסתיעא בחמש סטרין עלאין, דיומא דכפורי אפיק לון, ואינון תרעין דיליה.

ואי שתיה קא חשיב, דאיהו מסטרא דיצחק, הא שית, ואף על גב דבכלל אכילה איהו, וכדין אינון שית, וענויא בתראה תשמיש המטה איהו, ובדרגא שתיתאה שכית, ולקבליה אנון עבדין ענויא דא.

כתיב (במדבר כט) ובעשור לחדש השביעי הזה, וכתוב (ויקרא כג) אך בעשור לחדש. בעשור, בעשירי מבעי ליה, מאי בעשור. אלא, בגין דהשתא ביומא דא, כל דרגין עלאין, אתיין אלין על אלין, למשרי על סיהרא, ולאנהרא לה. וכלהו ברזא דעשר, עד דסלקא למאה. וכד קיימא ברזא דמאה, כדין כלא חד, ואקרי יום הכפורים. ועל דא בעשור, כמה דאת אמר זכור, שמור, דכלהו אתיין בגין לעשרא ולאנהרא ברזא דעשר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אהדר האי סבא רישיה לקבליה דרבי שמעון, ואמר ליה, (רבי שמעון) הא ידענא דשאלתא תבעי בהאי, בעשור לחדש השביעי. אמר ליה רבי שמעון ודאי, (ס”א דא בעשירי יאות הוא, והכי הוא, אבל בעשור אמאי וכו’) בעשור יאות הוא. אי הכי הוא, אמאי סליק למאה, והא מקרא לא אתחזי, אלא דסליק לשבעין, משמע דכתיב בעשור לחדש השביעי, וכד מעשרי לשביעה עשר זמנין, הא ודאי סליק לשבעין. אמר ליה, על דא אהדרנא רישא לגבך, דהא ידענא דחפימא אנת.

[זוהר חלק ב’ - דף קפ”ו ע”א]

תא חזי, תרין רזין הכא, חד דהא סיהרא חדש השביעי אקרי, ובגין כך אקרי חדש השביעי עשור, בגין דקא מנהרין לה עשר זמנין, הא מאה. ותו, האי מלה דקאמרת, ודאי לשבעין סליקא בהאי יומא, (ובדרגא דשבעין איהו, ובדרגא דמאה איהו. לדרגא דמאה לאשלמא ולאנהרא.) ובהאי דרגא דשבעין, דהא ביומא דא נטיל לכל עמא דישראל למידן, וכלהו קיימין בנשמתא יתיר מגופא, דהא ביומא דא ענויא דנפשא איהו, ולא מגופא, כמה דאת אמר ועניתם את נפשותיכם פי כל הנפש אשר לא תעונה. והאי יומא נטיל לכל נפשאן והווי ברשותיה, ואי לא קיימא ברזא (נ”א ברשותא) דשבעין, לית ליה רשו בנפשאן, (ס”א לקיימא תמן) דקיימא דנפשאן ברזא (דף קפ”ו ע”א) דשבעין, כמה דאת אמר (תהלים ז) ימי שנתינו בהם שבעים שנה וגו’.

ואי תימא נפשאן דרביי דלא אשלימו לשבעין שנין לא שלטא בהו. ודאי שלטא בהו, אבל לא בשלימו, כמה דזכי יומין סגיאין לפקודי אורייתא, ועם כל דא בכלהו שבעין שנין אזלא. ועל דא תנינן אחד המרבה ואחד הממעיט. מאן אחד. ביחודא דשבעין שנין, מאן דאסגי, ומאן דאמעטי.

ועל דא, ביומא דכפורי אעבר בכלהו שבעין, ואשתלים האי דרגא בכלהו, וכל נשמתין סלקין קמיה, ודאין להון בדינא, וקודשא בריך הוא חייס עליהו דישראל ביומא דא, מאן דלא אעבר טינא מרוחיה לכפרא עליה, (ביומא דא) כד סליק צלותיה בהאי יומא, טבע בההוא אתר דאקרי רפש וטיט, ואיהו מצולות (שלח קס”ג ע”ב) ים ולא סליק לאתעטרא ברישא דמלכא.

ביומא דא לא אצטרף בר נש (ויקרא רל”א ע”א) לפרשא חטאוי קמי אחרא, בגין דכמה אינון דנטלי תהיא מלה, וסלקי לה לעילא, ואית סהדין בההיא מלה. ומה (מיכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיך, כל שכן אינון דאזלי ועייני לקטרגא לון, וסהדי עליה. וכל שכן דחציפו איהו לקמי כלא, וחלול שמא דקודשא בריך הוא. ועל דא כתיב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך. (מכאן והלאה רזא בגוון)

"זֶהר הַיּוֹמִי" - לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר וְתַקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

פָּתַח וְאָמַר, (שְׁמוֹת יב) הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים וְגו', וְכִי כָּלְהוּ זְמַנֵּי וְחֲדָשִׁין לָאוּ אֵינּוּן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אלא חֲדָשִׁים לֹא כְּתִיב) אֲלֵא הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם, דִּילִי אִיהוּ, אֲבָל אֲנָא מְסָרִית לִיהּ לְכוּן, דְּלְכוּן אִיהוּ בְּאַתְגְּלִיא, אֲבָל שְׁבִיעָא דִּילִי אִיהוּ, וְעַל דָּא אִיהוּ בְּכֶסֶה, וְלֹא בְּאַתְגְּלִיא. יְרַחא דְּלְכוּן, אִיהוּ בְּסִדְרָא, כְּסִדְרָא דְּאַתּוּן אֲבִיב, דְּאִיהוּ אֲב"ג. י"ב אִיהוּ רְזָא דְּג'. (ס"א וְאִיהוּ אֲב"ג כְּסִדְרָא דְּאַתּוּן) אֲבָל יְרַחא שְׁבִיעָא דִּילִי אִיהוּ מְסוּפָא דְּאַתּוּן. (ס"א תִּשְׂרִי) מַאי טַעְמָא. אַתּוּן מַתְתָּא לְעִילָא, וְאֲנָא מְעִילָא לְתַתָּא.

הַאי דִּילִי. בְּרִישָׁא דְּיְרַחא, אֲנָא אִיהוּ בְּאַתְכְּסִיָּא. בְּעֶשְׂרָה דְּיְרַחא, אֲנָא אִיהוּ, בְּגִין דְּאֲנָא בְּחַמֵּשׁ קְדָמָאִי, וּבְחַמֵּשׁ אַחֲרָנִין, וּבְחַמֵּשׁ תְּלִיתָאִי. בְּקְדָמִיתָא דְּיְרַחא אֲנָא אִיהוּ, בְּגִין חַמֵּשָׁא יוֹמִין. בְּעֶשְׂרָה דְּיְרַחא אֲנָא אִיהוּ, בְּגִין חַמֵּשׁ יוֹמִין אַחֲרָנִין. בְּט"ו דְּיְרַחא אֲנָא אִיהוּ, בְּגִין חַמֵּשׁ תְּלִיתָאִי.

מַאי טַעְמָא כּוּלִי הַאי. בְּגִין דְּכָל יְרַחא דָּא מְעַלְמָא עֲלָא אִיהוּ, וְעַלְמָא עֲלָא בְּרִזָּא דְּחַמֵּשׁ אִיהוּ, בְּכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא, וּבְגִינֵי כָּךְ יְרַחא דָּא אִיהוּ בְּכֶסֶה, וְלֹא בְּאַתְגְּלִיא, בְּגִין דְּעַלְמָא עֲלָא בְּכֶסֶה אִיהוּ, וְכָל מְלוֹי בְּאַתְכְּסִיָּא. וְיְרַחא דָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ בְּלַחוּדוּי. כִּיּוֹן דְּמָטָא יוֹמָא דְּחַמִּיסָר, כְּדִין גְּלִיָּא. כָּלֵא אִיהוּ מְטָא בְּחֲדָתוּתָא דְּסִיְהָרָא, וְסִיְהָרָא אֲשֶׁתְּלִימָת, וְאַתְנֵהִירָת מְאִימָא עֲלָא, וְקִיִּימָא לְאַנְהָרָא לְתַתָּאִי מְגוּ נְהוּרָא דְּלְעִילָא, וְעַל דָּא אֲקָרִי רֵאשׁוֹן, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (וִיקְרָא כג) וְלִקְחָתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן. עַד הַשָּׁתָּא קִיִּימִי כָּלְהוּ יוֹמִין בְּרִזָּא עֲלָא, מְכָאן נְחִתִּין לְרִזָּא תַתָּא.

תָּא חֲזִי, מִיּוֹמָא עֲלָא הוּוּ אֵלִין יוֹמִין קְדָמָאִין, רְזָא דְּעַלְמָא עֲלָא, מֵאן דָּאִין דִּינָא דְּעַלְמָא, דְּהָא דִּינָא לֹא אֲשֶׁתְּכַח בְּהַאי עֲלָמָא, אֲלֵא מְדִינָא תַתָּא, (ס"א רִזָּא) דְּדָא (יִשְׁעִיָּה נד) אֱלֹהֵי כָּל הָאָרֶץ יְקָרָא. דָּאִי תִימָא דִּינָא דְּעַלְמָא דָּאִין לְעִילָא, אִי חֲכִי לֹא אַתְקָרִי עֲלָמָא דְּחִירוֹ, עֲלָמָא דְּנְהִירוֹ דְּכָל עֲלָמִין. עֲלָמָא דְּכָל חִיִּין, עֲלָמָא דְּכָל חִירוֹ. וְאִי תִימָא מְדִינָא דִּיצְחָק. אִי אִיהוּ אַתְעַר דִּינָא לְגַבִּי הַאי עֲלָמָא, לֹא יְכַלִּין כָּל עֲלָמָא לְמַסְבֵּל, דְּהָהוּא אֲשָׁא תְקִיפָא עֲלָא, לֹא אִית מֵאן דְּסָבִיל לִיהּ, אֲלֵא אֲשָׁא דְּלַתְתָּא, דְּאִיהוּ אֲשָׁא דְּסָבִיל אֲשָׁא.

אֲלֵא, כְּמָה דְּעַלְמָא דָּא עֲלָמָא תַתָּא דְּכָלְהוּ עֲלָמִין. חֲכִי נְמִי כָּל דִּינֵוִי מְעַלְמָא תַתָּא, דְּאֱלֹהִים שׁוֹפֵט. וְדָא אֲקָרִי דִּינָא עֲלָא עַל הַאי עֲלָמָא, וּבְגִין דְּאִיהוּ דְּרָגָא שְׁבִיעָא, לֹא גְזִיר גְזָרָה עַל בְּר נֶשׁ, אֲלֵא מְעַשְׂרִין שְׁנִין וְלְעִילָא.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ו ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲשַׁגַּח הַאִי סְבֵא בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְחָמָא לִיה דְּזִלְגִין עֵינְוֵי דְמַעִין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
אִי הִיא שְׁבִיעָא, אָמַאי (דף קפ”ו ע”ב) מַעֲשָׂרִין שְׁנִין וְלַעֲיָלָא. אָמַר לִיה, זִכָּאָה מֵאֵן
דְּמַלִּיל עַל אוֹדְנִין דְּשְׁמַעִין.

תָּא חֲזִי, בִּי דִינָא דְלַתְתָּא בְּאַרְעָא, לֹא גִזְרִין דִּינָא עַל בַּר נֶשׁ, עַד תְּלִיסַר שְׁנִין.
מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּשִׁבְקִין שְׁבַע שְׁנִין לְשְׁבִיעָא, אֱלֹהֵי כָּל הָאָרֶץ יִקְרָא. וְלִית רִשׁוּ
לְבַר נֶשׁ בְּאִינוֹן שְׁבַע. וְאִינוֹן שְׁבַע, לֹא שְׂרָאן אֱלֹא עַל תְּלִיסַר דְּלַתְתָּא, בְּאַרְעָא
דְּאִינוֹן כּוּרְסֵיָא לְגַבִּיהּ, וּבְגִין כֵּךְ, כָּל גִּזְרִין, וְכָל דִּינִין דְּלַתְתָּא, מֵאִינוֹן שְׁבַע שְׁנִין
דְּלַתְתָּא, כְּלָלָא דְּעֲשָׂרִין שְׁנִין אִיהוּ.

וְדִינָא דְּעֲלָמָא בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה, עַל יְדָא דְּהֵאִי דְּרָגָא אִיהוּ, דְּאִיהוּ מִמֶּשׁ קִיָּמָא
בְּדִינָא עַל בְּנוֵי בְּהֵאִי עֲלָמָא, בְּגִין לְאַתְדַּכָּא לְגַבִּי עֲלָמָא עֲלָא, בְּגִין דְּלִית לִיה
סִיוַע לְסִלְקָא וְלְאַתְדַּכָּא אֱלֹא מִגּוּ תַתָּאי.

וְכַד יִשְׂרָאֵל אִינוֹן בְּחַמִּיסַר יוֹמִין, כְּדִין נָטִיל לְבְנוֵי, לְפָרְשָׁא גְדַפּוּי עַלִּיהוּ,
וְלְמַחְדֵי עֲמַהוּן. וְעַל דָּא כְּתִיב וְלִקְחַתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הַרְּאִשׁוֹן, (נח ס”ב ע”א) פְּרִי דָּא,
אִיהוּ אֵילָנָא דְּאֶקְרִי עֵץ פְּרִי, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיה פְּרִי. עֵץ הַדֶּרֶ: כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תהלים צו)
הוֹד וְהַדֶּר לְפָנָיו. מֵאִי טַעְמָא אֶקְרִי הַדֶּר, וּמֵאֵן אִיהוּ הַדֶּר. אֱלֹא דָּא צְדִיק.

אָמַאי אֶקְרִי הַדֶּר, וְהָא אַתְר טְמִירָא אִיהוּ דְּלִית לִיה גְּלוּיָא, וְצְרִיכָא לְאַתְכַּסְיָא
תְּדִיר, וְלִית הַדֶּר אֱלֹא מֵאֵן דְּאַתְגְּלִיָּא וְאַתְחֲזִי. אֱלֹא, אַף עַל גַּב דְּאִיהוּ דְּרָגָא
טְמִירָא, הַדְּוּרָא אִיהוּ דְּכָל גּוּפָא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח הַדְּוּרָא לְגּוּפָא, אֱלֹא בֵּיה. מֵאִי
טַעְמָא. מֵאֵן דְּלִית עֲמִיה הָאִי דְּרָגָא, לִית בֵּיה הַדְּוּרָא, לְמִיעַל בְּבִנֵי נֶשׂא. קָלָא לָאו
עֲמִיה בְּדְבוּרָא, (ס”א כדכורא) וְהַדְּוּרָא (ס”א ודבורא) דְּקָלָא אֲתַפְסֵק מְנִיה. דִּיקְנָא,
וְהַדְּוּרָא דְּדִיקְנָא לָאו עֲמִיה, וְאַף עַל גַּב דְּאַתְכַּסְיָא הֵהוּא דְּרָגָא, כָּל הַדְּוּרָא דְּגּוּפָא
בֵּיה תְּלִיא. וְאַתְכַּסִּי וְאַתְגְּלִיָּא. וּבְגִין כֵּךְ עֵץ הַדֶּר אִיהוּ, עֵץ דְּכָל הַדְּוּרָא דְּגּוּפָא בֵּיה
תְּלִיא, וְדָא אִיהוּ (בראשית א) עֵץ עוֹשֶׂה פְּרִי.

כַּפּוֹת תְּמָרִים, הָכָא אֲתַפְּלִילַת אֲתַתָּא בְּבַעֲלָה בְּלֹא פְּרוּדָא, כַּפּוֹת תְּמָרִים (ויחי ר”כ)
כְּחָדָא. וְעַנְפָּה עֵץ עֲבוֹת, תְּלַתָּא. וְעַלִּין דִּילִיה, דָּא בְּסִטְרָא דָּא, וְדָא בְּסִטְרָא דָּא, וְחַד
דְּשְׁלִיט עַלִּיהוּ. וְעַרְבֵי נַחַל, תְּרִין. דְּלִית לְהוּ רִיחָא וְטַעְמָא, כְּשׁוֹקִין בְּבִנֵי נֶשׂא.
(ובגין כך) לְוֵלֵב נָטִיל כְּלָהוּ, כְּחוּטָא דְּשִׁדְרָה קִיָּמָא דְּגּוּפָא. וּמָה דְּנַפְיָק לְבַר טַפַּח,
הָכִי הוּא, בְּגִין לְאַשְׁלָמָא וְלְאַפְקָא כְּלָא, וְלְשַׁמְשָׁא כְּדָקָא חֲזִי. (ובגין כך) בְּהֵנִי זִינִין,
בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְחַזָּא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. עַלִּין וְטַרְפִּין דְּהֵנִי תְּמָרִים, אִינוֹן כָּל
שְׂאֵר חִילִין דְּאַתְאֲחֻדֵן בְּאִינוֹן כְּנוּיִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְרִי בְּהוּן. בְּגִין דְּבַעֲיָנָן
(ס”א לאתחדתא) לְתַתָּא כְּנוּנָא דְּלַעֲיָלָא, דְּלִית לָךְ מְלָה בְּעֲלָמָא, דְּלֹא אִית לָהּ דּוּגְמָא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לְעֵילָא, כְּגוֹנוֹנָא דְלְעֵילָא הָכִי אֵית לְתַתָּא, וּבְעוּ יִשְׂרָאֵל לְאַתְאַחְדָּא בְרוּז דָּא דְמַהִימְנוּתָא, קָמִי קוּדְשָׁא בְרִידָא הוּא.

כְּתִיב (ויקרא כג) בַּסֶּפֶת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים, דָּא הוּא רוּז דְמַהִימְנוּתָא, וְהָאֵי קָרָא עַל עֲלָמָא עֲלָאָה אַתְמַר, וְהָכִי תַנִּינוּ, כִּד אַתְבְּרִי עֲלָמָא, אַתְמַר הָאֵי קָרָא.

כִּד שְׂרָא חֲכָמָה לְנִפְקָא, מֵאַתְר דְּלֹא יָדִיעַ וְלֹא אַתְחֻזִי, כְּדִין נִפִּיק חַד מִשְׁחַתָּא, וּבִטְשׁ, וְהָיָא חֲכָמְתָּא עֲלָאָה, נִצִּיץ וְאַתְפְּשֵׁט לְכָל סִטְרִין, בְּרוּז דְמִשְׁכְּנָא עֲלָאָה. וְהָיָא מִשְׁכְּנָא עֲלָאָה, אִפִּיק שִׁית סִטְרִין, וּכְדִין הָהוּא נִצִּיצוּ דְמִשְׁחַתָּא נְהִיר לְכָלָא, וְאַמַר בַּסֶּפֶת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים.

מֵאַן סֶכֶת חֶסֶד ו'. דָּא מִשְׁכְּנָא תַתָּאָה, דְּאִיהוּ כְּעֵשְׂשִׁיתָא, לְאַחֲזָאָה לְכָל גְּהוּרִין, וּכְדִין אָמַר, בַּסֶּפֶת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים. מֵאַן שִׁבְעַת יָמִים. מֵעֲלָמָא עֲלָאָה לְתַתָּאָה, דְּכִלְהוּ קְיָיְמִי בְּקִיּוּמָא, לְאַנְהָרָא לְהָאֵי סֶכֶת. וּמֵאַן אִיְהִי. דָּא (עמוס ט) סֶכֶת דְּדוּד הַנוֹפֶלֶת. סֶכֶת שְׁלוֹם. וּבְעֵי עָמָא קְדִישָׁא לְמִיתָב תַּחוּת צְלָהָא, בְּרוּז דְמַהִימְנוּתָא, וּמֵאַן דִּיתִיב בְּצֵלָא דָּא, יְתִיב בְּאֵינוֹן יוֹמִין עֲלָאִין.

וְעַל דָּא כְּלָהוּ בַּסֶּפֶת בַּסֶּפֶת וְחַד בְּסוּכוֹת שְׁלִים, חַד שְׁלִים, לְאַחֲזָאָה דְמֵאַן דִּיתִיב בְּצֵלָא דָּא, יְתִיב בְּאֵינוֹן יוֹמִין עֲלָאִין לְעֵילָא, דְּקִיָּיְמִין עַל הָאֵי תַתָּאָה, לְאַנְהָרָא לִיה, לְחַפִּיא עֲלִיה, וְלְאַגְנָא לִיה, בְּשַׁעֲתָא דְאַצְטְרִיד.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ז ע"א]

וְתוּ, כְּלָהוּ אַקְרוּן סִכּוֹת בְּשְׁלִימוּ, וּכְתִיב סֶכֶת חֶסֶד, דָּא עֲלָמָא תַתָּאָה, דְּבַעָא בְּהַנִּי ז' יוֹמִין (דף קפ"ז ע"א) קְדִישִׁין, לְמִיּוֹן לְשָׂאָר מְמַנָּן רַבְרַבֵּן דְּעַמִּין, בְּעוּד דְּאִיְהִי נִטְלָא חֲדוּה בְּבַעֲלָה, וְלֹא יְקַטְרְגוֹן חֲדוּתָא, בְּגִין דִּיתְרַבְּרוּן (ס"א דיתעדנון) בְּהָהוּא מְזוּנָא, קְרַבְּנִין דְּלָהוֹן סְגִיאִין יְתִיר מִשְׂאָר יוֹמִין, בְּגִין דִּיתַעֲסָקוֹן בְּהוּ, וְלֹא יְתַעַרְבוּן לְבַתַּר בְּחֲדוּה דִּישְׂרָאֵל. וּמֵאַן חֲדוּה דִּישְׂרָאֵל, דָּא יוֹמָא תְּמִינָאָה דְּעַצְרָת.

וְתָא חֲזִי, בְּעוּד דְּאֵינוֹן שְׂאָר מְמַנָּן חֲדָאן, וְאַכְלִין בְּהָהוּא מְזוּנָא דְמִתְקַנֵּי לֹון יִשְׂרָאֵל. אֵינוֹן מִתְקַנֵּי כּוּרְסִיָּא לְקוּדְשָׁא בְרִידָא הוּא מִתְתָּא, וְלְסִלְקָא לִיה לְעֵילָא, בְּאֵינוֹן זִינִין, וּבְחֲדוּה, וּבְהַלּוּלָא, וְלְאַקְפָּא מְדַבְּחָא. כְּדִין אִיְהִי סִלְקָא, וְנִטְלָא בְּרַפָּאן וְחֲדוּה בְּבַעֲלָה.

וְשָׂאָר חִיוּן רַבְרַבֵּן מְמַנָּן דְּעַמִּין, אַכְלִין וּמְדַקֵּן וּרְפָסֵן וְאַתְזוּנוּ. וְאִיְהִי נִקְטָא נִפְשָׁאן בְּעַנּוּגִין לְעֵילָא, כְּמָה דְאַתְמַר. פִּיּוֹן דְנַחֲתָא, וְהָא נִקְטָא כָּל בְּרַפָּאן וְכָל קְדוּשִׁין וְכָל עַנּוּגִין, וְיִשְׂרָאֵל כָּל הַנִּי שִׁבְעָה יוֹמִין הוּו (ויקרא רצ"ד ע"ב) מִשְׁכִּין לָהּ בְּאֵינוֹן עוּבְדִין דְקָא עַבְדִּין וּמְקַרְבִּין בְּהֲדָה, כְּדִין נַחֲתָא לְקַרְבָּא בְּבִנְהָא, וְלְמַחְדֵי לֹון יוֹמָא חַד, וְהָהוּא יוֹמָא אִיְהוּ יוֹמָא תְּמִינָאָה, בְּגִין דְּכָל ז' יוֹמִין אַחֲרָנִין בְּהֲדָה. וְעַל דָּא אִיְהוּ

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תמינא, ותמינא יומין פחדא. ובגין כך אקרי עצרת: כנישין. כנישין פלהו בהאי יומא. ואקרי שמיני, ולית שמיני אלא מגו שבעה.

כתיב (איוב א) יהי שם יי' מבורך. מאי מבורך. (אלא כלא ידעי), אבל רזא חדא ידע חד מחברנא, במדברא אחזיאו ליה בחלמא, ורבי יצחק פפתורא שמייה. מאי מבורך. שירותא קשה, וסופיה רך. מ"ב קשה, ודינא איהו ודאי. (ולבתר כך) כגוונא דא, יומא דראש השנה מ"ב, דהא במ"ב (וברזא דמ"ב) אתוון אתברי עלמא, ועל דא אתברי בדינא. לבתר רך, ועל דא תנינן, כל שירותין קשין, וסופא דלהון רכין. (ס"א דא במ"ב וברזא דמ"ב אתוון אתברי עלמא ועל דא אתברי בדינא לבתר כך כגוונא דא) ביומא דראש השנה מ"ב קשה בדינא. ביומא דעצרת רך בחדות.

סדר הלימוד ליום יז שבט [יום 135 בשנה]

תא חזי, מה בין דינא עלאה, להאי דינא. דינא עלאה שירותא וסופא קשה, ולית מאן דיקום ביה, וכל מה דאזיל אתתקת, ובתר דשאר, לא סליק מניה, עד דאכיל ושצי פלא, דלא אשתאר כלום. אבל דינא אחרא דתתא, שירותא קשה, וכל מה דאזיל אתחלש, עד דנהיר אנפין, כגוונא (ס"א דא דינא דנוקבא) דנוקבא דחלש חילהא.

אימתי אתער דינא דלעילא למשרי על עלמא. ביומא דטופנא. ועל דא לא אשתאר כלום בעלמא, בר ההוא תבותא דנת, דאיהי כגוונא עלאה, דסביל לההוא תוקפא. ואי לא דזמין קודשא בריך הוא, ואשתכח ברחמי על עלמא, כל עלמא אתאביד, דכתיב, (תהלים כט) יי' למבול ישב, ועל דא לא שריא דינא דלעילא על עלמא, דלא יכיל עלמא למסבל ליה, אפילו רגעא חדא.

אדהכי הוה רבי שמעון בכי וחדי. זקפו עיינין, וחמו חמשה מאינן פרושים, דהו אולי אבתריה, למתבע ליה. קמו. אמר רבי שמעון, מכאן ולהלאה מה שמך. אמר, נהוראי סבא, בגין דנהוראי אחרא אית גבן. אזלו רבי שמעון ואינן חברייה עמיה תלת מילין, אמר רבי שמעון, לאינן אחרנין, מה ארחא דא גבייכו. אמרו, למתבע ליה להאי סבא, דמימיו אנן שתאן במדברא. אתא רבי שמעון ונשקיה, אמר ליה, נהוראי שמך, ונהורא אנת, ונהורא עמד שרי.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ז ע"ב]

פתח רבי שמעון ואמר, (דניאל ב) הוא גלא עמיקתא ומסתרתא ידע מה בחשוכא ונהורא עמה שרא. הוא גלה עמיקתא ומסתרתא, קודשא בריך הוא גלי עמיקתא ומסתרתא, דכל עמיקין סתימין עלאין איהו גלי לון. ומאי טעמא גלי לון. בגין דידע מה בחשוכא. דאלמלא חשוכא לא אתידע נהורא. ואיהו ידע מה בחשוכא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך גלי עמיקתא ומסתרתא, דאי לאו חשוכא לא יתגליין עמיקין ומסתראן. ונהורא עמה שרא. מאן נהורא דא. נהורא (דף קפ”ז ע”ב) דאתגלייא מגו חשוכא.

ואנן מגו חשוכא דהוה במדברא, אתגלי לן נהורא דא. רחמנא ישרי עמך נהורא, בעלמא דין, ובעלמא דאתי. אזלי רבי שמעון וחברייא, אלין תלת מילין אבתריה, אמר ליה, אמאי לא אזלי אלין עמך פקדמיתא. אמר ליה, לא בעינא לאטרחא לבר נש עמי, השתא דאתו גזיל כחדא. אזלו, ורבי שמעון אזל לארחיה. אמר רבי אבא, הא אנן ידענא שמייה, ואיהו לא ידע שמייה דמר, אמר ליה, מניה ידענא דלא לאתחזאה.

ברוך יי לעולם אמן ואמן:

זוהר פרשת כי תשא

(שמות ל) וידבר יי אל משה לאמר. כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם וגו', רבי אבא ורבי אחא ורבי יוסי הוו אזלי מטבריה לצפרי. עד דהוו אזלי, חמו ליה לר' אלעזר דהוה אתי, ורבי חייא עמיה. אמר רבי אבא, ודאי נשתתף בהדי שכינתא. אורכוו להו, עד דמטו לגבייהו. פיון דמטו גבייהו, אמר רבי אלעזר, ודאי פתיב, (תהלים לה) עיני יי אל צדיקים ואזניו אל שועתם. האי קרא קשיא וכו'. (זה המאמר תמצאנו בפרשת פקודי דף רכ”ה ע”ש, שם מקומו)

תא חזי, הא אוקמוה, לית ברכתא דלעילא שרייא על מלה דאתמני. ואי תימא, ישראל חיה אתמנון. אלא כופרא נטיל מנייהו, והא אוקמוה, וחושבנא לא הוי עד דאתכניש כל ההוא כופרא, וסליק לחושבנא. ובקדמיתא מברכין להו לישראל, ולבתר מנין ההוא כופרא, ולבתר אהדרן ומברכין לון לישראל. אשתכחו ישראל מתברכאן בקדמיתא ובסופא, ולא סליק בהון מותנא.

מותנא אמאי סליק במנינא. אלא בגין דברכתא לא שריא במנינא, פיון דאסתלק ברכתא, סטרא אחרא שריא עליה, ויכיל לאנוקא, בגין כך נטלין כופרא ופדיונא לסלקא (ס”א מעלייהו) עליה מנינא, והא אוקמוה, ואתמר.

רעיא מהימנא פקודא ליתן מחצית השקל בשקל הקדש. מאן מחצית השקל איהו פגון חצי ההין, ודא ו', ממוצע בין שני החי”ן. אבנא למשקל בה, דא י', עשרים גרה השקל: דא יו”ד. העשיר לא ירבה, דא עמודא דאמצעיתא, לא ירבה על י'. והכי אתמר בספר יצירה, עשר ספירות בלימה, עשר ולא אחד עשר. והדל לא ימעט, דא צדיק, לא ימעט מעשר, כמה דאת אמר עשר ולא תשע. ממחצית השקל, דאיהו י'. (נ”א מחצית השקל עשר הוא)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה רעיא מהימנא, (מלאך) אנת בשמים, רחים אנת ממאריך, לית תוהא בכל אינון מלין יקירין דיפקון מפומך, דהא מאן דאיהו מלכא, או ברא דמלכא, לית תוהא, דיפקון מרגלאין בפתוריה, מליין סגולות, מליין נהורין. לבר נש אחרא, איהו תוהא. אמר ליה בריך אנת רעיא מהימנא. מתמן ואילך אימא אנת, דעלאין ותתאין נחתו למשמע מינה. אמר ליה, אשלים מלולך, אמר ליה, לא אית בען למימר יתיר, אימא אנת עד זמנא אחרא.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ח ע"א]

פתח רעיא מהימנא, פקודא בתר דא, לקדש את החדש. בגין דסיהרא קדישא איהי כלה, דמתקדשת (דף קפ"ח ע"א) על פי בית דין, דאיהו גבורה, בגין דתמן ליזאי, דאתמר בהו וקדשת את הלויים. ולבתר דאתחזי סיהרא דיאותו לאורה, מברך עליה ברוך אתה יי' אלהינו מלך העולם, אשר במאמרו ברא שחקים, וברוח פיו כל צבאם. ובמי מתקדשת ומתברכת, בתפארת בגין דאיהו עטרת תפארת לעמוסי בטן. (ע"כ רעיא מהימנא) (תצא דף ר"פ ע"ב כי ישבו אחיו יחדיו וכו')

רבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי בארשא, עד דהוו אזלין רמש ליליא, יתבו. אדהוו יתבין, שריאת צפרא לאנהרא, (ס"א אמרו קום ונהך) קמו ואזלו. אמר רבי חייא, חמי אנפוי דמזרח דקא מנהרין, השתא כל אינון בני מדינחא דטורי נהורא, סגדין לגבי האי נהורא, דנהיר באתר דשמשא, עד לא יפוק, ופלחין ליה, דהא פיון דנפיק שמשא, כמה אינון (ל"ה ע"א) דפלחין לשמשא. ואלין אינון דקא פלחין לנהורא דא, וקראן להאי נהורא, אלהא דמרגלא דנהיר. ואומאה דלהון בא"ה דמרגלא דנהיר.

ואי תימא פולחנא דא למגנא הוא. מיומין עתיקין קדמאי, חכמתא ידעו ביה. בזמנא דשמשא נהיר, עד לא יפוק, ההוא ממנא דפקיד על שמשא, נפיק, ואתון (ק"ל ע"ב) קדישין דשמא עלאה קדישא רשימן על רישיה, (דשמשא) ובחילא דאינון אתון, פתח לכל כוי שמיא ובטש בהו, ועבר. וההוא ממנא עאל גו ההוא זהרא דנהיר סחרניה דשמשא, ותמן שכיה, עד דנפק שמשא, ואתפשט בעלמא.

וההוא ממנא, איהו פקידא, על דהבא, ועל מרגלן סומקון. ואינון פלחין לההוא דיוקנא דתמן, ובנקודין וסימנין דירתו מקדמאי מיומין עתיקין, אזלי וידעי נקודין דשמשא, למשכח אתרין דדהבא ומרגלן, אמר רבי יוסי, עד כמה יהון פולחנין סגיאין אלין בעלמא, דהא שקרא לית ליה קיימין לקיימא.

פתח אידך (ס"א רבי חייא) ואמר, (משלי יב) שפת אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר. תא חזי, אלו כל בני עלמא הוו פלחין לשקרא, הוה הכי, אבל האי נהורא וזהרא דנהיר, ודאי קשוט איהו. ככבי רומא דרקייעא קשוט אינון. אי בטפשו וחסרונא דדעתא דלהון, אינון אמרי וקראן להו אלהא, לא בעי קודשא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברוך הוא לשיצאה עובדוי מעלמא. אבל לזמנא דאתי לא ישתצון ככביא ונהורין דעלמא. אבל מאן ישתצוי. אינון דפלוהו לון.

יקרא דא הכי הוא. שפת אמת תפון לעד, אלין ישראל, דאינון שפת אמת. (דברים ו) יי' אלהינו יי' אחד. וכלא איהו אמת, ורזא דאמת, ומסיימי יי' אלהיכם אמת. ודא איהו שפת אמת תפון לעד.

ועד ארגיעה, ועד רגע מבעי ליה, מאי ארגיעה. אלא, עד כמה יהא קיומא דלהון בעלמא, עד זמנא דייתי, ויהא לי נייחא מפולחנא קשיא דעלוי. ובזמנא דארגיעה, ישתצוי לשון שקר, אינון דקראן אלהא, למאן דלאו הוא אלהא. אבל ישראל דאינון שפת אמת, כתיב בהו, (ישעיה מג) עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו.

אדכרנא חדא זמנא דהוינא אזיל בהדי רבי אלעזר, פגע ביה הגמונא, אמר ליה לרבי אלעזר, אנת ידעת מאורייתא דיהודאי. אמר ליה ידענא. אמר ליה, לית אתון אמרין דמהימנותא דלכון קשוט, ואורייתכון קשוט, ואנן דמהימנותא דילן שקר, ואורייתא דילן שקר. והא כתיב שפת אמת תפון לעד ועד ארגיעה לשון שקר. אנן מיומין דעלמא, קיימין במלכותא, ולא אעדי מינן לעלמין, דרא בתר דרא, תפון לעד ודאי. ואתון, זעיר הוה לכו מלכותא, ומיד אעדי מנכון, וקרא אתקיים בכו דכתיב ועד ארגיעה לשון שקר.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ח ע"ב]

אמר ליה, חמינא בך דאנת חכים באורייתא. תפח רוחיה (דף קפ"ח ע"ב) דההוא גברא. אלו אמר קרא, שפת אמת פוננת לעד, הוה כדקאמרן, אבל לא כתיב אלא תפון, זמינא שפת אמת דתפון, מה דלאו הכי השתא, דהשתא שפת שקר קיימא, ושפת אמת שכיבא לעפרא, ובההוא זמנא דאמת יקום על קיומיה, ומגו ארץ תצמח, כדין שפת אמת תפון לעד וגו'.

אמר ליה ההוא הגמון, זכאה אנת. וזכאה עמא דאורייתא דקשוט ירתינ. בתר יומין שמענא דאתגגיר. אזלו, מטו חד בי חקל, וצלו צלותהון. פיון דצלו צלותהון, אמרו מפאן ולהלאה נתחבר בשכינתא, ונזיל ונתעסק באורייתא.

פתח רבי יוסי ואמר, (ישעיה מא) הן יבושו ויכלמו כל הנחרים בך וגו'. זמין קודשא בריך הוא למעבד לישראל, כל אינון טבאן, דקאמר על ידי גביאי קשוט, וישראל סבלו עליהון, כמה בישין בגלותהון. ואלמלא כל אינון טבאן דקא מחכאן וחמאן כתיבין באורייתא, לא הוו יכלין למיקם ולמסבל גלותא.

אבל אזלין לבי מדרשות, פתחין ספרין, וחמאן כל אינון טבאן, דקא מחכאן, וחמאן כתיבין באורייתא, דאבטח לון קודשא בריך הוא עליהו, ומתנחמין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגלותהון, ושאר עמין מחרפין ומגדפין לון, ואמרי אן הוא אלהכון, אן אינון טבאן דאתון אמרין דזמינין לכון, וכי כל עמין דעלמא יכספון מנייכו.

הדא הוא דכתיב, (ישעיה 10) שמעו דבר יי' החרדים אל דברו אמרו אחיכם שונאיכם וגו'. מאי החרדים אל דברו, אינון דסבלו כמה בישין, כמה שמועות שמעי, אלין על אלין, ואלין בטר אלין, וחרידן עליהון, כמה דאת אמר (ירמיה ל) כי וגו' קול חרדה שמענו פחד ואין שלום וגו'. אינון חרדים תדיר אל דברו פד אתעביד דינא.

אמרו אחיכם שונאיכם, אלין אינון אחוכון בני עשו. מנדיכם, כמה דאת אמר (איכה ד) סורו טמא קראו למו. דלית עמא דקא מביזין לון באנפי, ומרקקין באנפייהו לישראל כבני אדום. ואמרי פלהו מסאבין כנדה, ודא איהו מנדיכם. למען שמי יכבד יי', אנון (דאמרין) בנוי דאל חי. די בן יתייקר שמייה. אנון שלטנין על עלמא בגין תהוא דאקרי גדול. (בראשית כז) עשו בנו הגדול. ובשמא דא אקרי קודשא בריה הוא גדול, (תהלים קמה) גדול יי' ומהולל מאד. אנון בני הגדול, ואיהו גדול. ודאי למען שמי יכבד יי'.

אבל אתון זעירין מפלא, (בראשית כז) יעקב בנה הקטן פתיב, אן הוא אלהכון. אן הוא אינון טבאן, דיכספון כל עממיא מחדוה דלכון. מאן יתן ונראה בשמחתכם כמה דאתון אמרין. והם יבושו (רוח הקדש אומר והם יבושו) (ס"א תו כמאן) כמאן דתלי קללתא באחרא, בגין דאתון אמרין דכדין יבושו ויפלמו, ובגין דא רוח קדשא הוה אמר מלה הכי, ועל דא, הן יבושו ויפלמו כל הנחרים בך. מאי כל הנחרים בך. דאתקפו נחיריהון ברוגזא עלך בגלותא דא. בההוא זמנא, יבושו ויפלמו מפל טבין דיחמון להון לישראל.

אמר רבי חייא הכי הוא ודאי, אבל חמינין והכי חמו תקיפי עלמא, דהא גלותא אתמשך ועדיין בריה דדוד לא אתי. אמר רבי יוסי, וכל דא הכי הוא, אבל מאן עביד דיסבלון ישראל גלותא דא, כל אינון הבטחות דאבטח לון קודשא בריה הוא. והא אתמר, דעאלין לבתי פנסיות ולבתי מדרשות, וחמאן פל אינון נחמות, וחדאן בלבייהו למסבל כל מה דייתי עלייהו, ואלמלא דא לא יכלין למסבל.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ט ע"א]

אמר רבי חייא ודאי הכי איהו, וכלא בתשובה תליא. ואי תימא דיכלון השתא לאתערא תשובה פלהו פחדא. לא יכלין. מאי טעמא לא יכלין. בגין דכתיב, (דברים ל) והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה. וכתיב והשבות אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחתך וגו'. וכתיב ושבת עד יי' אלהיך וגו'. וכדין (דברים ל') אם יהיה נדחתך בקצה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

השמים משם יקבצך וגו'. ועד דכל אינון מלין לא יתקיימון, לא יכלין (דף קפ”ט ע”א) לאתערא תשובה מנייהו.

אמר רבי יוסי, כמה סתמת כל ארחין ושבילין מפל בני גלותא, ולא שבקת לון פתחון פה. אי הכי, להו כמה דהו בכל דרא ודרא, דלא יסבלון גלותא ולא אגרא, ויפקון (ס”א אי הכי, להו כמה דלהון בכל דרא ודרא, יסבלון גלותא ולא יפקון) מדינא דאורייתא, ויתערבון בשאר עמין.

פתח ואמר, (ישעיה כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה וגו'. מאי כמו הרה, ארח איהו לעוברתא, לאעברא עלה תשע ירחין שלמין. ואית בעלמא כמה וכמה, דלא עבר עלה אלא יומא חד או תרין יומין מתשיעאה, וכל צירין וחבלין דעוברתא בתשיעאה אינון. ואף על גב דלא אעבר עלה אלא יומא חדא, אתחשיב עלה פאילו אתעברו כל תשיעאה שלים. אוף הכי ישראל, פיון דאטעמי טעם גלותא, אי יהדרון בתשובה, יתחשב עלייהו פאלו אעברו עלייהו כל אינון מלין דכתיבין באורייתא. כל שפן וכל שפן דכמה וכמה יסורין אעברו עלייהו מן יומא דגלותא שרי.

אבל מאי דכתיב, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים. תא חזי, כמה רחמנותא רחים קודשא בריך הוא לישראל במלה דא. למלכא דהוה ליה ברא יחידאה, ורחים ליה רחמו דנפשא, ומגו רחמו דיליה, יחב ליה לאמיה מטרוניתא דתרבי ליה, ותוליה ליה ארחי מתתקנון. זמנא חדא חב לגבי אבוה, אתא אבוהי ואלקי ליה, ולבתר אעבר על חוביה. תב פמלקדמין וחב לאבוה, ואפקיה אבוה מביתיה, וארגיו עליה, נפק ההוא ברא מביתיה.

ובאתר דיהך בארח קשוט, ויהא זכאה פדקא יאות, בגין דישמע מלכא אבוה, ויהא תיאובתיה עליה. מה עבד. אמר הואיל ונפקנא מהיכלא דאבא, אעביד מכאן ולהלאה כל מה דאנא בעי. מה עבד. אזל ואתחבר בזונות, ואתלכלך בלכלוכא דטנופא בהדייהו, ולא הוה משתכח אלא בהדייהו, בתבורא דלהון. דמטרוניתא אמיה פקדת בכל יומא על ההוא ברא, וידעת דברה בהדי זונות אתחבר, וכל חברותא דידיה בהדייהו הוות. שריאת למבכי, ולא תמררא על ברה.

יומא חד עאל מלכא לגבה, חמא לה דאיהי מבכה. שאיל לה על מה את בכאת. אמרה ולא אבכה, דהא ברנא לבר מהיכלא דמלכא. ולא די דהוא לא יתיב בהיכלא דמלכא, אלא דהוא יתיב בהדי זונות. מה יימרון כל בני עלמא, בריה דמלכא איהו דיתבי בבי זונות. שריאת למבכי, ולא תחננא למלכא.

אמר מלכא, בגינך אהדר ליה, ואנת ערבא דיליה. אמרת הא ודאי. אמר מלכא הואיל וכך הוא, לא אצטריך לאהדרא ליה ביממא באתגליא. דכסופא דילן איהו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למהך בגיניה לבי זונות. ואי לא הוי כגוונא דא, דטנף גרמיה הכי וחלל יקרי. הוינא אנא, וכל חיילין דילי, אזלין בגיניה בכמה יקר, בכמה בוקינס קמיה, בכמה מאני קרבא, מימיניה ומשמאליה, עד דכל בני עלמא יזעזעו, וינדעון כלא, דברא דמלכא איהו. השתא פיון דאיהו טנף גרמיה, וחלל יקרי, איהו יתדר בטמירו, דלא ינדעון ביה. אתדר לגבי מלכא, יהביה לגבי אמיה.

ליומין סרח כמלקדמין. מה עבד מלכא. אפיק ליה ולאמיה בהדיה מגו היכלא, אמר תרוויכו תהכון, ותרוויכו תסבלון גלותא, ומלקיותא תמן. פיון דתרוויכו תסבלון כחדא, כדין ידענא דברי יתוב פדקא חזי.

[זוהר חלק ב' - דף קפ"ט ע"ב]

כך ישראל בנוי דמלכא קדישא אינון. אחית לון למצרים. ואי תימא בההוא זמנא לא חאבו, גזרה דגזר קודשא בריך הוא בין הבתרים הוה אתחזי למהוי קיים, וקודשא בריך הוא אשגח לתרין מלין, חד בגין ההוא מלה דאמר אברהם, (בראשית טו) במה אדע כי אירשנה, דא הוא (דף קפ"ט ע"ב) סבה ועילה. אבל עד דנפקו ממצרים, לא הוי גוי, ולא אתחזו כדקא יאות.

פתח ואמר, (שיר השירים ב) כשושנה בין החוחים כן רעיתי בין הפנות. בעא קודשא בריך הוא למעבד לון לישראל כגוונא דלעילא ולמהוי שושנה חדא בארעא, כגוונא עלאה. ושושנה דסלקא ריחא, ואתבריר מפל שאר וורדין דעלמא, לא הוי אלא ההיא דסלקא בין החוחים. ודא ארחא כדקא יאות. ועל דא זרע שבעין זוגין, דהוו שבעין נפש, ואעיל לון בין החוחים, ואינון חוחים, מיד דהוו אינון זוגין תמן, סליקו ענפין וטרפין ושליטו על עלמא, וכדין פרחת שושנה בינייהו.

פיון דבעא קודשא בריך הוא לאפקא שושנה ולקייט לה מבינייהו, כדין יבשו חוחים, ואזדריקו, ואשתציאו, ולא אתחשבו לכלום. בשעתא דאזיל למלקט שושנה דא, לאפקא בריה בוכריה, בההוא זמנא אזל מלכא גו כמה חיילין רברבנין ושליטין, עם דגלין פרישון, ואפיק לבריה בוכריה בכמה גבורין, ואייתי ליה להיכליה, ויתיב סגי בבי מלכא.

פיון דחב לגבי אבוה, אוכח ליה, ואלקי ליה, דכתוב, (שופטים ב) ויחר אף יי' בישראל ויתנם ביד שוסים וגו', סרח כמלקדמין, ומרד באבוה, אפקיה מביתיה. מה עבדו ישראל, חמו דהא אתברדו לבבל, אתערבו בעממיא, נסיבו נשין נכריות, ואולידו בנין מנהון. עם כל דא, אימא קדישא הות אפטרופוסא עלייהו.

ועל דעבד הכי, קודשא בריך הוא אמר, הואיל וכסופא איהו, ליתי ברי איהו מגרמיה, הואיל וחלל יקרי, לא אתחזי דאנא איזיל תמן לאפקא ליה, ולמעבד ליה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נָסִין וּגְבוּרִין כְּמַלְקָדְמִין. תְּבוּ אֵינֹן, בְּלֹא סִיעָא דְאַתְחֻזֵּי לֹון, בְּלֹא פְּלִיאָן וְנָסִין, אֲלֵא כְּלֵהוּ מִתְבַּדְּרִין, כְּלֵהוּ לֵאן בְּמַסְכְּנֹו, וְתְבוּ לְהִיכְלֵא דְמַלְכָּא בְּכַסּוּפָּא, וְאִמָּא קַדִּישָׁא עֲרֵבַת לֹון.

חֲאֵבו כְּמַלְקָדְמִין. מָה עֵבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲפִיק לְהֵאִי בְּרָא כְּמַלְקָדְמִין מְהִיכְלֵיהּ, וְאִמָּיִה בְּהִדִּיהּ. אָמַר, מִכָּאן וּלְהֵלְאָה, אִמָּא וּבְרָה יִסְבְּלוֹן כְּמָה בִּישִׁין כְּחֵדָּא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה ג) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שִׁלַּח אִמְכֶם. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים ד) בְּצַר לָךְ וּמִצָּאוּךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. מָאִי בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. אֲלֵא דָּא הִיא אִמָּא קַדִּישָׁא, דְּהִיא אַחֲרִית הַיָּמִים, וְעַמָּה סְבָלוֹ כָּל מָה דְּסְבָלוֹ בְּגִלּוּתָּא.

וְאִילוּ יִהְדְּרוֹן בְּתִיבּוּתָּא, אֲפִילוּ חֵד בִּישׁ, אוּ חֵד צְעָרָא, דִּיעֵבֵר עֲלֵייהוּ, אֲתַחֲשַׁב עֲלֵייהוּ, כְּאֵלוּ סְבָלוֹ כְּלֵא (ס"א ואי לאו סתים קיצא) וְאִי לָא, כְּדִ יִסְתִּיִם קִיצָא, (בישא) וְכָל דְּרִין דִּילֵיהּ. כְּמָה דְּאָמַר בּוּצִינָא קַדִּישָׁא, דְּכְּתִיב, (ויקרא כה) לְצִמִּיתוֹת לְקוֹנָה אוֹתוֹ לְדוֹרוֹתָיו. וְכָל דָּא, בְּתִיבּוּתָּא תְּלִיא מִלְּתָּא. אָמַר רַבִּי חֲזִיא, וְדָאִי הָכִי הוּא. וְעַל דָּא גִּלּוּתָּא אֲתַמְשֵׁךְ.

אֲבָל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל מָה דְּחָמִי (ס"א דמתא) (נ"א דלקא) לֹון לְיִשְׂרָאֵל, בְּהֵאִי אַחֲרִית הַיָּמִים, וּבְהֵאִי אַחֲרִית הַיָּמִים יַעֲבִיד לֹון נָסִין וְנֹוֹקְמִין, דְּכְּתִיב, (ישעיה ב') וְהָיָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים נֶכּוֹן יְהִיֶּה הַר בֵּית יְיָ בְּרֵאשׁ הַהָרִים. מָאִן רֵאשׁ הַהָרִים. דָּא אַבְרָהָם סְבָא, (רנ"ב ע"ב) כְּהֵנָּא רַבָּא, רֵאשׁ דְּכָלָּא. וּבְגִין דְּאִיהוּ רֵאשׁ, כּוּס דְּבִרְכָּה, יְהִיֶּה נֶכּוֹן בְּרֵאשׁ הַהָרִים, דָּא אַבְרָהָם סְבָא, קַדְמָאָה לְשָׂאֵר הַהָרִים. כּוּס דְּבִרְכָּה, אֲצַטְרִיךְ לְמַהוּי מִתְקַנָּא בִּימִנָּא. (רנ"ב ע"ב) וְנִשְׂאָ (ק"ב ע"ב) מְגַבְעוֹת. אֲצַטְרִיךְ לְמַהוּי זְקִיפָּה מִן פְּתוּרָא, שִׁיעוּרָא דְּאֲקָרִי (ס"א דאיהו) זֹרַת, לְבִרְכָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְדָא הוּא וְנִשְׂאָ מְגַבְעוֹת. מְגַבְעוֹת מָאִי הוּא. אֲלֵא בִּינָה, וּבִין בְּתוּלוֹת אַחֲרִיָּה רְעוּתִיהּ, שִׁיעוּרָא דְּזֹרַת אִיהוּ. נִשְׂאָ כּוּס דְּבִרְכָּה מְגַבְעוֹת וְדָאִי, וְעַל דָּא טְבָא דִּיהָא לִּיהּ לְהֵאִי בְּרָא בּוּכְרָא, בְּאַחֲרִית הַיָּמִים אִיהוּ.

[זוהר חלק ב' - דף ק"צ ע"א]

אָמַר לִיהּ שְׁפִיר קְאָמְרַת, הֵאִי קְרָא וְדָאִי הָכִי הוּא. בְּרֵאשׁ הַהָרִים, דָּא יְמִינָא, אַבְרָהָם סְבָא, דְּאִיהוּ רֵאשׁ הַהָרִים וְדָאִי. וְנִשְׂאָ מְגַבְעוֹת, מְשִׁיעוּרָא דְּגַבְעוֹת, דְּאֵינֹן רְעוּתִיהּ. וְשְׁפִיר קְאָמְרַת. (ישעיה ב) וְנִהְרֹוּ אֲלֵיוּ כָּל הַגּוֹיִם. מָאִי הוּא. אָמַר לִיהּ, וְאֲפִילוּ נָשִׁים וּקְטָנִים וְשֹׁמֵשׁ דְּפִלַּח עַל פְּתוּרָא, אָף עַל גַּב דְּאִיהוּ לָא אַכְל, אֲצַטְרִיךְ לְמִשְׁמַע, וְלְמִימַר אָמֵן. (ס"א להריק ברכה לכוס דלא וכו') דְּלֵא יִימָא בְּרַ נִשׁ, אָנָּא לָא אַכְלִית, וְהוּאִיל (דף ק"צ ע"א) דְּלֵא אֲצַטְרִיפְנָא לְזִמּוֹן, לָא אֲשַׁמַּע וְלֵא אִימָא אָמֵן. הַכֵּל חֲזִיבִין בֵּיהּ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר ונהרו אליו כל הגוים, אף על גב דנשים וקטנים פטורין מן המצות, בכוס דברכה הכל חייבין, בלבד דינדעון למאן מברכין, ודא היא ונהרו אליו כל הגוים. אתא רבי יוסי ונשקיה, אמר כמה שפיר מלה דא, ומתיקא לחכא.

השתא אית לדייקא, אי האי אחרית הימים, איהו כוס דברכה ממש, מהו הר בית יי, הוה ליה למכתב הכי, והיה אחרית הימים נכון יהיה בראש ההרים. מהו באחרית הימים נכון יהיה הר בית יי. אמר ליה, אחרית הימים איהו אילנא כלא, מרישיה ועד סיפיה, דהוא אילנא דטוב ורע. ואתא קרא לברא באחרית הימים, ואפיק הר בית יי, דא טוב בלא רע. הר בית יי ודאי דלית תמן חולקא לסטרא אחרא, דהא אתבריר הר בית יי, מגו אילנא דאיהו אחרית הימים. ודא איהו כוס דברכה, דאיהו נכון בראש ההרים.

אמר רבי יוסי, זפאה ארחא דא, דזכינא להאי מלה. אמר ליה ממאן שמעת לה. אמר ליה, יומא חדא הוינא אזיל בארחא, ושמענא וחמינא ליה לרב המנונא סבא, (נ"א לרבי שמעון) דהוה דריש להאי קרא לרבי אחא, וכיון דשמענא חדינא ביה, ונטירנא ליה צריר בכנפא דלבושאי, דלא יתעדי מנאי לעלמין. אמר ליה, ודאי מלה קדישא דא, מנהירו דבוצינא קדישא אתנהיר. זפאה דרא, דקיימי עלמא וסמכוי, שריין בגויה. ואי אנת צרירת להאי מלה בקשרא חדא דלא יתעדי מינה. אנה אצרוור לה בתלתין, או בארבעין קשרין בכיסאי, דלא יתעדי מינאי לעלמין. (כאן חסר). על תהיא מלה דאחמי קודשא בריך הוא למשה, בגין דאף על גב דישראל חבין קמיה בכל דרא ודרא, לא בעי מאן דיימא עלייהו דלטורין. מנלן. מהושע, דכתיב, (הושע א) תחלת דבר יי בהושע, הא אוקמוה מלה. ועל דא (הושע ב) והיה מספר בני ישראל כחול הים וגו'. ובגין דא בריך לון בכמה ברפאן, לאהדרא בתיובתא, ולא תבא לון לגבי אבוהון דבשמיא, ולא אעדי מתמן, עד דקודשא בריך הוא מחל על חובייהו, ואתנקיאו קמיה.

אליהו מה פתיב ביה, (מלכים א יט) ויבא וישב תחת רתם אחד וגו', אמר מאריה דעלמא, אתתא חדא שדרת לון לישראל, ודבורה שמה, דכתיב, (שופטים ד) והיא יושבת תחת תמר דבורה. דא הוא רתם, ואהדרת לון למוטב, דכתיב, (שופטים ה) עד שקמתי דבורה. ואנא עאלית בינייהו, ואכרוזית קמיהו ולא יכילנא.

עד דהוה יתיב, אתגלי עליה קודשא בריך הוא, אמר ליה מה לך פה אליהו, בקדמיא קא הוית מקטרגא ומקני על ברית, ומדחמינא בך דקניית עלי בההוא ברית, נטלית ליה ברעו דמשה, ויהיבנא לך, עד דמשה (רי"ב ע"א) הוה אמר (במדבר כה) הנני נותן לו את בריתי שלום. השתא דאיהו דילך, לא אתחזי לך לקטרגא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עלוי, הוה לך למשבק קנויך לי, כמה בקדמיתא דהוה דילי, שבקנא ליה לידא אחרא, ולא קטריגנא עלוי.

מה לך פה, מאי פה. ברית קיימא, פה יי' איהו. פיון דלא בעאת לשבקא לי פומך, יתוב באתר דההוא פומא. תנו, בההיא שעתא, אתעבר מניה ההוא נבובנא דיהב ליה משה. דתנו, מאי דכתיב, (מלכים א יט) וילך בכח האכילה ההיא וגו'. עד הר האלהים חורבה. למתבע מתמן, וכי מתמן הוה בעי. אלא למתבע פמלקדמין, מההוא דירית בהר האלהים, ברית דא. פנחס הוא אליהו, ודאי בדרגא חדא. אמר ליה משה, לית אנת יכיל לקבלא מנאי, אלא זיל לינוקיהו דישראל, ומאינון תרוח, ואינון יהבי לך, וכך הוא עביד. (חסר).

[זוהר חלק ב' - דף ק"צ ע"ב]

כמה טיבו עביד קודשא בריך הוא בכל דרא ודרא לישראל. תא חזי, מה כתיב, (מיכה ו) ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים. והא כמה נביאי הוו לבתר משה, (דף ק"צ ע"ב) ואשלח לפניך את משה אהרן ואלעזר ופנחס יהושע ואליהו ואלישע, וכמה שאר צדיקי וחסדי מבעי ליה. אלין תלתא אמאי. אלא אמר קודשא בריך הוא, עמי בני, אמאי לא תדפרון לכל טבין דעבדית לכו, דשדרית לכו למשה אהרן ומרים.

למלך בשר ודם, דאית ליה מדינתא, ושדר לגבה, גוברין, אפרפין רברבנין, דיהון מנהלי עמא, ומעיינין בהו, ובדינייהו. מאן אצטריך למהוי זקוק במזונייהו, במלין דיצטרכון. לאו עמא דמדינתא, בעל פרחיהו יצטרכו לעיינא בהו, ולמיהב להו יקרא.

שדרית למשה, איהו אייתי קמייכו מן למיכל, ונהיל לכו ולבנייכו ולבעירייכו, ואשתדל בדינייכו, (ס"א במזונייכו) ובכל מה דאצטריך לכו. שדרית לאהרן, אייתי (ס"א לכו ענני) היכלין דענני יקר לחפאה עלייכו, פמלכין. אסחי לכו בטלי יקר, דלא אתרקבו לבושיכון ומנעליכון, והו מתחדשי בכל יומא. שדרית למרים, אייתיאת בירא לאשקאה לכו, ושתייתון אתון ובעירכון. אינון יהבו לכון, ומדלהון אכלתון ושתייתון, ויתבתון בחופאה דיקר דלהון. ומדלכון לא יהבתון לון. ולא עוד, אלא דאשתדלו עליכון, ונטלו על צואריהון מטולכון, והויתון מחרפין ומגדפין לון.

אמר רבי יוסי, לאו הוה אבא רחמן על בני פקודשא בריך הוא, וקרא הוא דכתיב, (מלכים א ח) לא נפל דבר אחד מפל דברו הטוב וגו'. תא חזי רחמנו דיליה, אלו אמר לא נפל דבר אחד מפל דברו ולא יתיר, נח לעלמא דלא אתברי. אבל מדאמר מפל דברו הטוב, ואפיק ביש לאחורא, דהא מלה דביש לא בעי למעבד.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואף על גב דאגזים, וארים רצועה, אתאת אמא ואתקפת בדרועיה ימינא, וקם רצועה בקיומיה, ולא נחית לתתא, ולא אתעביד, בגין דבעיטא חדא הוה תרווייהו, איהו דאגזים, ואיהו דאחידת בימיניה.

ואי תימא מנלן. ממלה דאיהי באתגליא, דכתיב לך רד פי שחת עמך, שרי לארמא רצועה, ומשה דלא הוה ידע ארחא דאמא, שתיק. פיון דחמא קודשא בריך הוא כף, אנקיד ליה, ובטש ביה ואמר ועתה הנחתה לי, מיד ארגיש משה, ואחיד בדרועיה דקודשא בריך הוא, דכתיב זכור לאברהם, דא דרועיה ימינא, ובגין כף לא נחית רצועה.

ואי תימא, אמא דאיהי רגילה לאחדא ברצועה דמלכא, אן הות, דשבקת מלה למשה. שאילנא ואמינא והא לא ידענא ברירא דמלה, עד דנהוי קמיה דבוצינא קדישא. כד אתו לקמיה דרבי שמעון, חמא באנפיהו סימן. אמר עולו בני קדישין, עולו רחמין דמלכא, עולו רחמין דילי, עולו רחמין אלין באלין.

דאמר רבי אבא, כל אלין חברייא, דלא רחמין אלין לאלין, אסתלקו מעלמא עד לא מטא זמנייהו, כל חברייא ביומי דרבי שמעון, רחימו דנפשא ורוחא הוה בינייהו, ובגין כף בדרא דרבי שמעון באתגליא הוה, דהוה אמר רבי שמעון, כל חברייא דלא רחמין אלין לאלין, גרמין דלא ליהך בארח מישר. ועוד דעבדין פגימו בה, דהא אורייתא רחימו ואחווה וקשוט אית בה. אברהם רחים ליצחק, יצחק לאברהם, מתחבקן דא בדא, יעקב תרווייהו אחידן ביה, ברחימו, ובאחווה, יתבין רוחייהו דא בדא. חברייא פתהו דוגמא אצטריכו, ולא למעבד פגימו.

סדר הלימוד ליום יח שבט [יום 136 בשנה]

[זוהר חלק ב' - דף קצ"א ע"א]

פיון דחמא סימן באנפיהו, ואמר לון הכי. אמרו ליה ודאי רוח נבואה שרא על בוצינא קדישא, ותכי אצטריך לן למנדע. בכה רבי שמעון ואמר, חד מלה מאינן מלין דלחישו לי מגו ריש מתיבתא דגנתא דעדן, דלא אמרו באתגליא מלה דא סתרא איהי, ואימא לכו בני רחימאי, בני רחמין דנפשאי, מה אעביד, אמרו לי בלחישא, ואנא אימא באתגלייא. ולזמנא דנחמי אנפין באנפין, (דף קצ"א ע"א) כל אנפין יסתמכון בדא.

בני חובא דעבדו (ערב רב) עמא דלבר. ואשתתפו ביה עמא קדישא, באמא חאבו, דכתיב קום עשה לנו אלהים, אלהים ודאי. כבוד ישראל דא, איהו דשריא עלייהו כאמא על בנין, ודא הוא רזא דכתיב, (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור. דא כבודם דישראל, אמא דלהון. ודא הוא דכתיב, (שמואל א ד) גלה כבוד.

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלויתא ברחמי - [דף 1514]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דגמרו לשכינתא דאתגלי בגלותא עמהון. ועל דא וימירו את כבודם, במה. בתבנית שור.

הכא איהו רזא דמלה, תא חזי, לתתא גו שמרים דחמרא, דורדיין בישין, נפק חד ערעורא, מקטרגא, מזיקא קדמאה, ואיהו ברזא דיוקנא דאדם. כד קריב לגו קדשא. פיון דאתעבר מתמן, ובעי לנחתא לתתא. בעי לאתלבשא בלבושא, לנזקא עלמא. ונחית הוא ורתיכוי. ולבושא (קצ"ג ע"ב) קדמאה דקא נקיט, תבנית שור, דיוקנא דשור, וקדמאה לנזיקין מאינון ארבע, שור איהו. ואינון ארבע (ק"ח ע"א) אבות לנזקא עלמא. וכלהו תלתא דאבות נזיקין בר שור, כלהו דיליה, ועל דא כתיב, וימירו את כבודם בתבנית שור.

מהו אוכל עשב. הא דרשינן ביה. אבל עקרא דמלה, מתמצית דלחם ושבעה זיני דגן, לית ליה בהו חולקא. ובגיני כה, אימא לא הות תמן, ולא יאות לה למהוי תמן. ובגין דאבא הוה ידע רחמנו דאמא וארחא דילה, אמר למשה, בני רחמאי, עיטא בתרווייהו בדא תדיר. ודא הוא דלחישו לי בלחישו, דלא חזי לגלאה, דברא לא ינדע, ויחמי דהא רצועה אתתקנת, וידחל תדיר. אבל תרווייהו בעיטא דא, ובעיטא חדא.

תא חזי כתיב (שמות לז) וירא העם כי בשש משה. מאן העם. אינון ערב רב. מאן ערב רב. וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים הוון, דקראן לון ערב רב, והלא מצריים הוון, וממצרים נטלו, ואלו הוון ערבוביא דעמין סגיאין, הכי הוה ליה למכתב, ערב רב עלו אתם לפי ערבוביא דלהון.

אלא (שמות יב) ערב רב עלה אתם. עמא חד הוה, ולישן חד, אבל כל חרשי מצרים, וכל חרטומי דלהון הוון, דכתיב בהו, (שמות ז) ויעשו גם הם חרטומי מצרים. דבעו למיקם לקבל פליאן דקודשא בריך הוא, פיון דחמו נסין ופליאן דעבד משה במצרים, אהדרו לגבי משה. אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, לא תקבל לון. אמר משה, מאריה דעלמא, פיון דחמו גבורתא דילה, בעאן לאתגירא. יחמון גבורתך בכל יומא, וינדעון דלית אלהא בר מנך. וקבל לון משה.

אמאי קרא לון ערב רב. אלא כל חרשין דמצרים הוון, וברישיהון (בלק קצ"ד ע"א) יזנוס (אמרו המגיהים אולי אלו הם יוחני וממרא שנזכרו בשמות רבה פרשת ט' דף ע"ב ע"ג שורה ל"א אמרו יוחני וממרא אל משה תבן אתה מכניס לעפריים) וימברוס, ובשעת דיומא הוון עבדי תדיר חרשיהו. וכל אלין חרשין עלאין, הוון מסתפלי מפי נטי שמשא, משירותא דשית שעות ומחצה, עד שירותא דתשע ומחצה. דהיינו ערב רב. כל אינון חרשין זעירין, משירותא דתשע ומחצה, עד פלגות ליליא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף קצ"א ע"ב]

אינון עלאין דבהו, הוּו מסתכלי מפי נטי שמשא. דהא פדין שראן תשע מאה ותשעין וחמש דרגין, למשטטא על טורי חשוד. ורוחא דלהון, הוּו (בלק קצ"א ע"א) משטטא על כל אינון חרשין (נ"א דרגין) בחרשיהו. ואלין הוּו עבדי, כל מה דאינון בעאן. עד דכל מצראי רחצנו דלהון באלין הוּו. וקראן לון ערב רב. בגין דאית ערב זעירא, מתשע שעות (דף קצ"א ע"ב) ומחצה ולתתא, דא ערב זעירא. ותרי ערבי אינון, ועל דא וגם ערב רב עלה אתם.

וחכמתא דלהון, הוּו סגי. ואינון אסתכלו בשעתי דיומא, ואסתכלו בדרגא דמשה, וחמו דהא בכל סטרין בשש משה: בשש שעתי קדמאין דיומא, דאינון לא יכלין לשלטאה בהו, (נ"א בגין שית) בשית דרגין עלאין דאחדינן ביה (נ"א דאחיד בהו). ובכל סטרין בשית הוּו, ובעטרין דאלין שית, הוּו זמין לרדת מן ההר, דכתיב כי בשש משה לרדת מן ההר.

מיד ויקהל העם על אהרן, (דהכי תנינן דבההיא שעתא דנחית משה וקביל אורייתא בלחודוי כללא דכל ישראל ואיהו קביל אורייתא בעלמא. ואפילו מגילת אסתר דכתיב (אסתר ט') וקבל היהודים. וקבלו היהודים מבעי ליה. מאי וקבל אלא דא משה דאיהו היהודים כללא דיהודאי. ויקהל העם על אהרן) אמאי על אהרן. בגין לאתפללא בסטרא דימינא, דהא אינון שמאלא בעו מניה, ובגין דלהוי פליל בימינא, אתפנשו על אהרן, ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים. (אלהים ודאי בעו סטר שמאלא. אשר ילכו אשר ילך מבעי ליה. מאי אשר ילכו. אלא אלהים שית דרגא אינון (ד"א ששת ימי המעשה) כלהו בסטר שמאלא דאלהים שית אינון. דאי תימא דהא שבע אינון. תהוא אלהים עילאה לא עאל בכללא).

תא חזי, כל זמנא דהוּו משה במצרים, שמא דאלהים לא דכיר, אלא שמא דיני, ועל דא קשיא ליה לפרעה בגין דלא יהא תוקפא להוּו סטרא אחרא, ולא יתקף בעלמא. השתא בעו ההיא מלה, והיינו קום עשה לנו אלהים. לנו דייקא, דאנון צריכין להאי מלה, לתקפא סטרא דילן, דהוּו אתדחיא עד השתא.

אשר ילכו לפנינו. מאי אמרו. אלא הכי אמרו, חמינן דאתון ישראל, כל טוב וכל יקר דעלמא לכו, ואנון דחיין לבר. דלכו, (שמות יג) וי' הולך לפניהם יומם. אוף הכי אלהים אשר ילכו לפנינו, כמה דאזיל קמייכו יי'. דהא רשו אית לסטרא דילן למהך אוף הכי לקמנא, אי נזמין ליה עובדא.

תא חזי, כל ענני יקר דאזלו במדברא, לא הוּו חפיין אלא לבני ישראל לחודייהו. ותהוא עננא דיקר, דכתיב וי' הולך לפניהם יומם, אזלא לקמיייהו. ואלין ערב רב, וכל אינון בעירי עאנין ותורין, הוּו אזלו לבר ממשרייתא, לבתרייתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, כל אינון ארבעין שנין דקא אזלו ישראל במדברא, שום לכלוכא וטנופא לא הוה גו ענני לגו. ועל דא עאני ותורי דהו אכלי עשב לבר הו, וכל אינון דנטרי לון.

אמר רבי אלעזר, אבא, אי הכי אינון ערב רב לא הו אכלי מן מנא. אמר ליה ודאי הכי הוא. אלא מה דיהבין לון ישראל, כמאן דיהיב לעבדיה. וממה הו אכלי. מתמצית, מה דאשתאר מבתר ריחיא, פסולת. וקרא אכריז ואמר, (שמות טז) ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה. בני ישראל, ולא אחרא. וידאו בני ישראל ויאמרו מן הוא, ולא שאר ערב רב, עאני ותורי, דהו בנייהו.

עד השתא, הו אתכפיין אינון ערב רב והשתא קמו ובעו עובדא, לאתקפא לסטרא אחרא. אמרו, או נהא פלגא עמא חדא, ונהוי בכללא עמכון, או יהא לן מאן דיהך קמנא, כמה דיהך אלהכון קמיכון. אמר אהרן, חס ושלום דאלין ישתתפון בעמא קדישא, למהוי פלא פלגא חדא, ולא יתערבון עמא קדישא בעמא דא, פלגא חדא, אלא טב איהו לאפרשא לון מגו עמא קדישא, עד דייתי משה.

[זהר חלק ב' - דף קצ"ב ע"א]

ואהרן לטב אתכוון, אלא סגיאיין הו מישראל דאשתתפו בהדיהו בלבא. ובגין כך, כד אתא משה, אצטריך לבררא וללבנא לעמא קדישא מההוא חובא, ואשקי לון שקיו, עד דאתברירו (דף קצ"ב ע"א) פלהו ולא אשתאר בהו פסולת פלל.

אמר לון אהרן, (שמות לב) פרוקו נזמי הנהב, וכי לא הוה לון דהבא אחרא. אלא אמר אהרן, בעוד דאית לון קטטה בבנייהו ובנשייהו, יתעכבון, ובין כך ייתי משה. תא חזי, תנינון קשים גרים לישראל כספחת בבשר החי, כל שפן אלין, דלא הו גרים פדקא יאות. אינון מה עבדו. ויתפרקו כל העם את נזמי הנהב אשר באזניהם. כמה אלפי ורבון הו מנזמיהון תמן.

מה פתיב, ויקח מידם ויצר אותו בחרט וגו'. אהרן לא אסתמר, מאינון תרין חכימין, דהו ברישיהון דההוא ערב רב. חד מנייהו הוה קמיה, ואחרא הוה עביד בחרשוי. כיון דתרווייהו אתייעטו פחדא, נטלו ההיא דהבא, (חד) תרין שלישי בידא דחד, ושליש בידא דאחרא. בגין דהכי אצטריך בההוא זינא דחרשא.

בכה רבי שמעון, אמר אי חסידא קדישא, אהרן משיחא דאלהא רבא, בחסידותך נפלו כמה מעמא קדישא. ואנת לא הוית ידע לאסתמרא. מהו עבדו. כד מטו שית שעתינן, ויומא הוה במתקלא, נטלו ההוא דהבא דפריקו מאודניהון. מאי טעמא. בגין דמאן דאצטריך למעבד חרשא, לא בעי למיחס עינוי על ממונא. ואינון אמרי, שעתא קיימא לן, אי אנן לא מעפבין. לאו שעתא למיחס על דהבא, מיד

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויתפרקו כל העם. מאי ויתפרקו. כמה דאת אמר (מלכים א יט) מפרק הרים ומשבר סלעים, דחבילו ותברו אודנייהו. בכה כמלקדמין ואמר אי עמא קדישא אי עמא קדישא, דקודשא בריך הוא.

פתח רבי שמעון בבבליה, ואמר, (שמות כא) והגישו אדניו אל האלהים וגו'. הא אוקמוה חברייא, און דשמע בסיני, (ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים וגו'. ואיהו פריק עול מלכות שמים מעליה, וזבין גרמיה לאחר, תרצע. ואלין חייביא רשיעין, גוברין בישין, בתיאובתא דלהון למהדר לסרחנייהו, לא בעו מנשיהון ובניהון אלא חבילו אורחנייהו (ס"א אודנייהו) ואתפרקו מעול שמיא דפקיד להו משה, ותברו אודנייהו, דלית לון חולקא בשמא קדישא, ועמא קדישא.

מה עבדו. פליגו תרווייהו ההוא דהבא, חד נטיל תרין שלישיין, וחד שלישי. קמו לקבל שמשא, בשית שעתיין. עבדו חרשייהו, ובלטו בלטיהון בחרשא דפומא. פיון דמטא שירותא דשבע, ארימו תרווייהו ידיהו על ידוי דאהרן. (ומנלן דמידא דתרוויהו יד מכל חד נטל ולא יתיר) דכתוב ויקח מידם, תרווייהו הו, ולא יתיר. פיון דאיהו קביל מידם (ס"א תרי ולא ידיהם), קלא נפק ואמר, (משלי יא) יד ליד לא ינקה רע, דכתוב פי ברע הוא. אייתי רע לעלמא.

רזא דמלה. אינון רשעים חייבין חרשין בנוי דבלעם חייבא, בני בנוי דלבן רשיעא, חמו דכוס של ברכה בימין איהו, ומן מינא אתקף תדיר. (ס"א יתיר) אמרו, אי יהא בסטר דא, ההוא רישא דימינא, הא תוקפא דילן כדקא יאות.

[זהר חלק ב' - דף קצ"ב ע"ב]

פיון דמטא שבע שעתיין דיומא, יהבו ליה לאהרן מיד. אי איהו הוה אמר לון שוה ליה בארעא בקדמיתא, ואנא אטול, לא הוה יכלין בחרשייהו פלום, אלא מידם נטל. וקרא מתרעם ואמר, ויקח מידם, חמו מה עבד אהרן גבר נביאה גבר חפים, לא ידע לאסתמרא, דאילו נטיל מארעא, כל חרשין דעלמא לא הוה יכלין לאצלחא. אבל במה אצלחו בעובדא דא, בגין דויקח מידם ולא מארעא. (שמות לב) ויצר אותו בחרט, לאו כמה דחשבין בני נשא, דעבד ציורין במחוגה, או במלה אחרא. אלא אתא קרא לאוכחא מלה, דאהרן לא ידע לאסתמרא. אילו כד נטל מידיהון, הוה שדי לארעא, ואף על גב דיטול ליה לבתר, לא הוה (דף קצ"ב ע"ב) אצלח עובדא בישא דא. אבל בכלא סיועא בישא הוה, דנקיט דהבא, וטמריה מעינא, ביש בתר ביש, מאי ויצר אותו בחרט. דשוי כל דהבא בכיסא חדא, ואסתמר מעינא. כדין סליק כלא לעובדא.

בספרא דחנוך אשפחנא, דהוה אמר הכי, ברא יחידאה יתיילד לההוא רישא חוורא, וכד ייתון מבשרא דחמרי, יטעין ליה, בההוא דעייל (נ"א דנטיל) מרגלן בוגין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּהֵבָא, בְּלֹא דַעְתָּא דִּילֵיהּ, וּדְיוֹקְנָא יַצִּיר בְּצִיּוּרָא בְּחַרְט. מֵאִי בְּחַרְט. בְּחַרְט אָנוּשׁ.
דָּא קְלָמוּסָא דְּאָנוּשׁ חֵיבָא, דְּאֲטַעֵי לְבַנֵּי נָשָׂא.

וּדְאִי דָּא בְּרִירָא דְּמַלְהָ, דְּאָנוּשׁ כַּד אֲטַעֵי עֲלָמָא, בְּקְלָמוּסָא הוּוּ רְשִׁים רְשִׁימִין,
דְּכָל דְּיוֹקְנִין וּפְלַחְנִין נְכַרְאִין בְּהֵוּוּ קְלָמוּסָא, (ס"א רש"ם רשימין) וְעַל דָּא כְּתִיב
בְּחַרְט, הֵוּוּ דְּאֲשְׁתַּמוּדַע לְמַעְבַּד הָכִי. וְדָא הוּוּ בְּרִירוֹ דְּמַלְהָ.

וְכֹלָא הוּוּ, דְּוּדְאִי בְּכִיסָא אַרְמֵי דְּהֵבָא, וְכִסִּי לֵיהּ מַעֲיָנָא, כְּמָה דְּאָמְרוּ אֵינּוּן
חַרְשִׁין, וְהָכִי אַצְטְרִיךְ בְּזַיְנֵי דְּחַרְשִׁין אֲלֵין. וְדָא הוּוּ עוּבְדָּא דְּחַרְשִׁין אֲלֵין, מְלָה
דְּאַצְטְרִיךְ בְּאַתְגְּלִיא, לְאַתְגְּלִיא לְבַתְרָא, אַצְטְרִיךְ טְמִירוֹ וְכִסּוּיָא בְּקְדַמִּיתָא, דִּיתְכַסִּי
מַעֲיָנָא, וּבַתְרָא יְפּוּק אֹמְנָא לְאֹמְנוּתִיהּ. וּמְלָה דְּאַצְטְרִיךְ בְּכִסּוּיָא לְבַתְרָא, אַצְטְרִיךְ
בְּאַתְגְּלִיא בְּקְדַמִּיתָא.

הַשְׁתָּא בְּנֵי רַחֲמֵי, רַחֲמִין דְּנַפְשָׁאֵי, מָה אַעְבִּיד, וּדְאִי אַצְטְרִיכְנָא לְגַלְגָּלָהּ,
אַצִּיתוּ וְאַטְמִירוּ מְלִין. בְּסִטְרָא קְדוּשָׁה הֵוּוּ, אֱלֹהִים דְּקָשׁוּט, מְלַךְ עַל עֲלָמָא, בְּתַלְתָּ
(מילין) עֲלָמִין (אלין) אַתְתְּקַף. (בראשית קע"ז ע"ב, ר"ח ע"א) בְּבְרִיאָהּ. בְּיַצִּירָהּ. בְּעֵשִׂיהּ.
וְהָא אַתְמַר, רְזָא דְּכָל חַדָּא וְחַדָּא הָכָא. לְקַבֵּל בְּרִיאָהּ, וַיִּקַּח מִיָּדָם, מְלָה דְּלֹא הוּוּ
בֵּיהּ עַד כְּעַן כְּלוּם. לְקַבֵּל יַצִּירָהּ, וַיַּצַּר אוֹתוֹ בְּחַרְט. לְקַבֵּל עֵשִׂיהּ, וַיַּעֲשֶׂהוּ עַגְלָא
מִסְכָּה. מֵאֵן חָמָא חַרְשִׁין בְּכָל עֲלָמָא כְּאֲלֵין.

הַשְׁתָּא אֵית לְמִימַר, וְכִי לֹא כְּתִיב וְאֲשְׁלִיכְהוּ בְּאֵשׁ, וְלֹא יִתִּיר, וְכַדִּין וַיַּצֵּא הָעַגְלָא
הַזֶּה. וְהַשְׁתָּא אֵת אַמְרַת וַיַּעֲשֶׂהוּ עַגְלָא מִסְכָּה אֲלֵא חֵס וְשְׁלוּם דְּאַהֲרֹן עֲבַד, וַיִּקְרָא
אוֹכַח דְּכְתִיב וַיִּקַּח אֵת הָעַגְלָא אֲשֶׁר עָשׂוּ. אֲבָל מִמָּה דְּכְתִיב וַיִּקַּח מִיָּדָם, וְכְתִיב וַיַּצַּר
אוֹתוֹ. מַחֲלֵלָא דְּתַרִּין אֲלֵין, אַתְתְּעִבִיד כְּלָא. כְּכִיכּוּל הוּוּ עֲבִיד לֵיהּ, דְּאִי תַרִּין אֲלֵין
לֹא הוּוּ, לֹא אַתְתְּעִבִיד וְלֹא נִפְק לְאֹמְנוּתָא. אֲבָל מֵאֵן גְּרָם דְּאַתְתְּעִבִיד. אֵינּוּן תַרִּין.
(ככיכול ויעשהו איהו ודאי עשהו) בְּעוּד דְּאִיהוּ לְקַח מִיָּדָם, אֵינְהוּ עֲבִידֵי חַרְשִׁיָּהוּ,
וּמְלַחְשֵׁי בְּפּוּמִיָּהוּ, וּמְשַׁכֵּי רוּחָא לְתַתָּא, מִן סִטְרָא אַחֲרָא.

וּמְשַׁכּוּ תַרִּין רוּחִין כְּחַדָּא, חַד מִן דְּכַר, וְחַד מִן נוֹקְבָא. דְּכַר אַתְלָבֵשׁ בְּדְיוֹקְנָא
דְּשׁוּר. נוֹקְבָא בְּדְיוֹקְנָא דְּחַמּוּר, תַרְוִוִּיהוּ הוּוּ כְּלִילָן כְּחַדָּא. אֲמַאי תַרִּין אֲלֵין. אֲלֵא
שׁוּר הָא אַתְמַר. חַמּוּר אֲמַאי. בְּגִין דְּחַרְשִׁין אֲלֵין דְּמַצְרָאֵי, כְּתִיב בְּהוּ, (יחזקאל כג)
אֲשֶׁר בָּשָׂר חַמּוּרִים בְּשָׂרָם.

וְעַל דָּא, כָּל אֵינּוּן דִּישְׂרָאֵל דְּמִיתוּ, אַתְתְּחַבְרוּ בְּהַדְּיָהוּ בְּלַבְהוֹן. וּבְגִין דְּהוּוּ תַרִּין
דְּיוֹקְנִין, כְּתִיב אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא כְּתִיב זֶה, אֲלֵא אֱלֹהֵי, תַרִּין הוּוּ כְּחַדָּא,
אֲשֶׁר הָעֵלּוּף מֵאַרְץ מִצְרַיִם. הָעֵלּוּף וְלֹא הָעֵלְפָא כְּתִיב. (שמות לב) וַיַּעֲשֶׂהוּ עַגְלָא מִסְכָּה
וַיֹּאמְרוּ. וַיֹּאמֶר לֹא כְּתִיב, אֲלֵא וַיֹּאמְרוּ, דְּאַהֲרֹן לֹא אָמַר מִדִּי. תַנְיִנּוּ, (ויקרא ע"ט
ע"א) מָאֵה וַעֲשִׂרִים וְחָמֵשׁ קִנְטְרִין הוּוּ בֵּיהּ. הִיךְ כְּתִיב וַיִּקַּח מִיָּדָם, וְכִי בְּיָדָם הוּוּ כָּל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלין קנטרין. אלא מכללא דאינון קנטרין נטלו מלי ידיהו. ויהוא זעיר, אסתלק על כלא, כאילו הוה כלא בידיהו.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ג ע"א]

תא חזי, מה פתיב וירא אהרן ויבן מזבח לפניו. אי חסידא קדישא, כמה רעותך הוה לטב, ולא ידעת לאסתמרא. פיון דארמי ליה בנורא, אתתקף חילא דסטרא אחרא תמן בנורא, ונפק (דף קצ"ג ע"א) דיוקנא דשור, כמה דאתמר בתרין משיכין דסטרא אחרא. מיד וירא אהרן. מהו וירא אהרן. חמא דסטרא אחרא אתתקף, מיד ויבן מזבח לפניו, דאלמלא דאקדים ובנה מזבח דא, עלמא אתהדר להרבנא.

ללסטים דהוה נפיק לקפחא ולקטלא בני נשא, חמא לגיונא דמלכא, דההוא לסטים נפק בחילא תקיף מה עבד ההוא לגיונא, אשתדל בהדי מלכא לנפקא בארתא. ומשיך ליה ההוא לגיונא בההוא ארחא, עד דאזיל ההוא לסטים בההוא ארחא, חמא דיוקנא דמלכא קאים קמיה, פיון דחמא ליה למלכא דהוה אזיל קמיה בארחא, מיד נרתע ואהדר לאחורא.

כך וירא אהרן דסטרא אתקף, אחיד באסוותא, ואתקיף בסטר קדושה ושווי ליה קמיה. פיון דחמא סטרא בישא דיוקנא דמלכא דקאים קמיה, מיד אהדר לאחורא, ואתחלש תקפיה וחיליה, דהא אתתקף, (מיד ויבן מזבח לפניו) ומזבח דא אתגבר, ואתחלש סטרא אחרא.

תא חזי מה פתיב (שמות לב) ויקרא אהרן ויאמר חג ליי' מחר. חג ליי', ולא לעגל. ולסטור קדושה עבד, ולסטור קדושה קרא ואמר. ודא אסוותא אקדים, דאלמלא דעבד דא, לא קאים עלמא על קיומיה, ועם כל דא, לא שכיך רוגזיה מאהרן, אף על גב דלא אתכוון לביש.

אמר ליה קודשא בריך הוא, אהרן, תרין חרשין אלין משכו לך למה דבעו. חייך, תרין בנך יפלון, ועל חובא דא יתפסקון (ס"א ובחובא דא יתפסון) הדא הוא דכתיב, (דברים ט) ובאהרן התאנף יי' מאד להשמידו. מאי להשמידו. אלין בנוי, כמה דאת אמר (עמוס ב) ואשמיד פרו ממעל, דפרי דבר נש בנוי אינון.

תא חזי, אהרן שוי ליה לההוא מזבח לפניו, ועגלא תב לאחורא. בנוי שווי לסטר אחרא לפניו, וסטור קדושה אהדר לאחורא, דכתיב, (ויקרא י) ויקריבו לפני יי', לפני יי' שווי. אתפסו בחובה דא.

אהרן חשב, דבין כך ייתי משה, ועל דא ההוא מזבח לא סתיר ליה משה, דאילו הוה כמה דחשבין בני נשא, מלה קדמאה דאבעי למשה, לנתצא לההוא מזבח אצטריך, כמה דנבי עדו על מזבח דבית אל, ונבואתיה על ההוא מזבח הוה. אבל

”זהר היומי” – לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הכא מלה אחרא הוה כמה דאתמר. וכתוב, ויקח את העגל אשר עשו, ולא כתיב וינתץ את המזבח.

תא חזי ויקרא אהרן. אכריז איהו בקלא ואמר. כתיב הכא ויקרא ויאמר, וכתוב ביונה (יונה ג) ויקרא ויאמר, מה להלן פריז לדינא, אוף הכא פריז לדינא. חג ליי' מחר, גפי נבואה בהווא רוח דמזבח, דזמין דינא לשריא עליהו. חג ליי', למעבד בכו דינא.

ותלת דינין הוו, חד, ויגוף יי' את העם. וחד, בבני לוי. וחד, דאשקי לבני ישראל. והיינו חג דבני לוי. ליי', דויגוף יי'. מחר, דאשקי לון משה. וביתו בהווא ליליא, ולמחר אשתכחו נפיהן ומתין. ואינון מיין הוו מכשפשין במעיהון כל ליליא, ובצפרא אשתכחו מתין, ועל דא חג ליי' מחר. וכל אסותא דעבד אהרן, בגין דכתיב ויבן מזבח לפניו.

תא חזי, (ההוא מזבח דקדושה הוה) דכתיב וירא את העגל ומחולות, ואלו מזבח לא כתיב. דהא אהרן מנדע הוה ידע, דכתיב, (שמות כב) זבח לאלהים יחרם בלתי ליי' לבדו, ודאי אשתזיב אהרן בעיטא טבא דדבר לנפשיה, וכלא ברעותא שלים טב, דלא אתפוין לביש.

אמר ליה רבי אלעזר, אבא ודאי הכי הוא, וישראל לא הוו. אבל ירבעם דעבד עגלין, הא ישראל הוו, ועגל עבדו. אמר ליה ודאי, ואוקמוה, אבל ירבעם חטא והחטיא, ולא כמה דאמרו. דודאי חובא בישא עבד ובמלכות חטא.

[זוהר חלק ב' – דף קצ"ג ע"ב]

אמר ירבעם, ודאי ידענא דהא סטר קדושה לא שריא, אלא בלבא דכל עלמא, ודא ירושלם. אנא לא יכילנא לאמשכא להווא סטר הכא, מה אעביד. מיד (מלכים א יב) וינעץ המלך ויעש וגו'. נטל עיטא בישא, אמר הא (דף קצ"ג ע"ב) סטרא אחרא, דאתמשכא מיד לכל אתר. וכל שפן בארעא דא, דתיאובתיה לאשראה בגויה, אבל לא יכלא לאתלבשא אלא בדיוקנא דשור.

תרין עגלים אמאי. אלא אמר ירבעם, (ס"א במצרים ובמדברא) במדברא הוו אינון חרשין, דכתיב, (יחזקאל כג) בשר חמורים בשרם. (ס"א לאאינון מצרים אלא) הכא, אינון תרין רוחין בישין, יתלבשו פדקא חזי לון, דכר ונוקבא אינון. דכר הוה בבית אל, ונוקבא הוה בדן. ומגו דכתיב, (משלי ה) נפת תטפנה שפתי זרה, אתמשכו ישראל אבתרה יתיר, דכתיב וילכו העם לפני האחד עד דן. ובגין כף תרין עגלין הוו. ומשיך לון ירבעם בארעא קדישא, והוה חובא עליה ועל ישראל, ומנע ברפאן מן עלמא. ועליה כתיב (משלי כח) גוזל אביו ואמו וגו'.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא הוּו עגלין, דהא לבושא קדמאה דמתלבש סטרא אחרא שור איהו, (קצ"א ע"א) כמה דאתמר. ואי תימא אמאי איהו עגל ולא שור. אלא ודאי כף אתחזי, וכן בכל סטרין, שירותא דלבושא זוטא איהו, והא אוקימנא.

ועל דא בני רחמאי, כיון דאלהים בעו, ובסטור דאלהים אתבני עובדא, אלהים קדישא, אימא, דאחידת תדיר בדרועא דמלכא, וסליקת רצועה, לא הות תמן, ואצטריך ליה למשה למהוי תמן באתרהא, כיון דאנקיד ליה קודשא בריך הוא, אסתכל.

תלת זמנין אנקיד ליה, אי משה רעיא מהימנא, כמה חילף תקיף, כמה גבורתך רב, תלת זמנין אנקיד ליה, דכתיב ועתה הניחה לי הא חד. ויחר אפי בהם ואכלם, הא תרין. ואעשה אותך לגוי גדול, הא תלת. חכמתא דמשה בתלת נקודין אליו. אחיד בדרועיה ימינא, לקבל הניחא לי. אחיד בדרועיה שמאלא, לקבל ויחר אפי בהם ואכלם. אתחבק בגופא דמלכא, לקבל ואעשה אותך לגוי גדול. וכד אתחבק בגופא, תרין דרועין מסטרא דא ומסטרא דא, לא יכיל לאתנענעא לסטרא בעלמא. דא הוי חכמתא דמשה, (ס"א דבמילי) דמיני נקודין דמלכא ידע בכל חד מנייהו, באן אתר יתתקף, ובחכמתא עבד.

אתו רבי אלעזר וחבריא, ונשקו ידוי. הוה תמן רבי אבא, אמר, אלמלי לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא, די לן. בכה ואמר, ווי רבי, כד תסתלק מעלמא, מאן ינהר ויגלי נהורין דאורייתא. מלה דא, בחשוכא אתטמר עד השתא, דנפק מתמן, והא נהיר עד רום רקיעא, ובכרסיא דמלכא רשים, וקודשא בריך הוא חדי השתא בהאי מלה. וכמה חדו על חדו, אתוסף מקמי מלכא קדישא. מאן יתער מלי דחכמתא בעלמא דין כוותיק.

תא חזי, עד לא חטא אדם, הוה סליק וקאים (בראשית נ"ב ע"ב) בחכמה דנהירו עלאה, ולא הוה מתפרש מאילנא דחיי. כיון דאסגי תיאובכתא למנדע, ולנחתא לתתא, אתמשוף אבתרייהו, עד דאתפרש מאילנא דחיי, וידע רע ושבק טוב. ועל דא פתיב, (תהלים ה) פי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע, מאן דאתמשוף ברע, לית ליה דיקרא עם אילנא דחיי. ועד לא חטאו, הוו שמעין קלא מלעילא, וידעין חכמתא עלאה, ולא דחלי. כיון דחטאו, אפילו קלא דלתתא, לא הוו יכלין למיקם ביה.

כגוונא דא, עד לא חטאו ישראל, בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני, אתעבר מנייהו זוהמא דהאי חויה, דהא פדין בטול יצר הרע הוה מעלמא, ודחו ליה מנייהו. וכדין אתאחידו באילנא דחיי, וסליקו לעילא, ולא נחתו לתתא. כדין הוו ידעין, והוו חמאן, אספקלריאן עלאין, ואתנהרן עינייהו, וחדאן למנדע ולמשמע.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכדין חגר לון קודשא בריך הוא, חגירין דאתוון דשמא קדישא, דלא יכיל לשלטאה עלייהו האי חויה, ולא יסאב לון פדבדמיתא.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ד ע"א]

כיון דחטו בעגלא, אתעברו מנייהו כל אינון דרגין, ונהורין עלאין, ואתעבר מנייהו חגירו מזיינין, דאתעטרו משמא קדישא עלאה, ואמשיכו עלייהו חויה בישא כמלקדמין, וגרימו מותא לכל עלמא. ולבתר מה פתיב. וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה (דף קצ"ד ע"א) קרן עור פניו וייראו מגשת אליו.

תא חזי, מה פתיב בקדמיתא, (שמות יד) וירא ישראל את היד הגדולה, וכלהו חמאן זהרין עלאין, אתנהרין באספקלריא דנהרא, דכתיב, (שמותכ) וכל העם רואים את הקולות. ועל ימא, הו חמאן ולא דחלין, דכתיב זה אלי ואנוהו, לבתר דחטו, פני הסרסור לא הו יכלי למחמי. מה פתיב, וייראו מגשת אליו.

ותא חזי, מה פתיב בהו (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים (ע"ג ע"ב) מהר חרב, דאתעברו מנייהו, אינון מזיינין דאתחברו בהו בטורא דסיני, בגין דלא ישלוט בהו תהוא חויה בישא, כיון דאתעבר מנייהו, מה פתיב, ומשה (רל"ו) יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. אמר רבי אלעזר, מאי האי קרא לגבי האי. אלא, כיון דידע משה, דאתעברו מנייהו דישראל אינון זיינין עלאין, אמר, הא ודאי מכאן ולהלאה, חויה בישא ייתי לדירא בינייהו, ואי יקום מקדשא הכא בינייהו יסתאב, מיד ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. בגין דחמא משה, דהא כדין ישלוט חויה בישא, מה דלא הוה מקדמת דנא.

וקרא לו אהל מועד, וכי לא הוה בקדמיתא אהל מועד. אלא, בקדמיתא אהל סתם, השתא אהל מועד. מאי מועד. רבי אלעזר אמר לטב, רבי אבא אמר לביש, רבי אלעזר אמר לטב, מה מועד דאיהו יום חדוה דסיהרא, דאיתוספא ביה קדושה, לא שלטא בה פגימותא, אוף הכא קרי ליה בשמא דא, לאחזאה דהא אתרחיק מבינייהו, ולא אתפגים, ועל דא וקרא לו אהל מועד פתיב.

ורבי אבא אמר לביש, דהא בקדמיתא הוה אהל סתם, כמה דאת אמר (ישעיה לג) אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח. והשתא אהל מועד. בקדמיתא, למייהב חייין ארוכין לעלמין, דלא ישלוט בהו מותא. מכאן להלאה אהל מועד, כמה דאת אמר (איוב ל) ובית מועד לכל חי, השתא, אתייהב ביה זמנא וחייין קצובין לעלמא. בקדמיתא לא אתפגים, והשתא אתפגים. בקדמיתא חברותא וזווגא לסהרא בשמשא, דלא יעדון. השתא אהל מועד, זווגא דלהון מזמן לזמן, ובגין כך וקרא לו אהל מועד, מה דלא הוה קודם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי שמעון, הוה יתיב ליליא חדא, ולעי באורייתא, והווי יתבי קמיה רבי יהודה ורבי יצחק ורבי יוסי. אמר רבי יהודה, הא פתיב ויתנצלו בני ישראל את עדימ מהר חרב. וקאמרינן דגרמו מותא עליהו, מיתהו זמנא ולעילא, ושלטי בהו ההוא חויה בישא, דאעדי ליה מנייהו בקדמיתא. ישראל תינח. יהושע דלא חטא, אתעדי מניה ההוא זיינא עלאה דקביל עמהון בטורא דסיני, או לא.

אי תימא דלא אתעדי מניה. אי הכי, אמאי מית כשאר כל בני נשא. ואי תימא דאתעדי מניה, אמאי. והא לא חטא, דהא איהו עם משה הוה בשעתא דחבו ישראל. ואי תימא דלא קביל ההוא עטרא בטורא דסיני, כמה דקבילו ישראל. אמאי.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים יא) פי צדיק יי' צדקות אהב ישר יחזו פנימו, האי קרא אמרו ביה חברייא מה דאמרו, אבל פי צדיק יי', צדיק הוא, ושמייה צדיק, ובגין כך צדקות אהב. ישר. ואיהו ישר, כמה דאת אמר (דברים לכ) צדיק וישר. ועל דא יחזו פנימו, כל בני עלמא, ויתקנון ארחייהו, למתך בארץ מישר כדקא יאות.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ד ע"ב]

ותא חזי, כד דאין קודשא בריך הוא עלמא, לא דן ליה אלא לפום רופן דבני נשא. ותא חזי, כד חב אדם באילנא דאכל מניה, גרם להווא אילנא, דשרי ביה מותא לכל עלמא, וגרם פגימו לאפרשא אתתא מבעלה, וקאים חובה דפגימו דא בסיהרא, עד דקיימן ישראל בטורא דסיני, פיון דקיימו ישראל בטורא (דף קצ"ד ע"ב) דסיני, אתעבר ההוא פגימו דסיהרא, וקיימא לאנהרא תדיר. פיון דחבו ישראל בעגלא, תבת סיהרא כמלקדמין לאתפגמא, ושלטא חויה בישא, ואחיד בה, ומשיך לה לגביה, ואתפגימת.

סדר הלימוד ליום יט שבט [יום 137 בשנה]

וכד ידע משה דחבו ישראל, ואתעברו מנייהו אינון זיינין קדישין, ידע ודאי, דהא חויה אחיד בה בסיהרא, לאמשכא לה לגביה, ואתפגימת. כדן אפיק ליה לבר. וכיון דקיימא לאתפגמא, אף על גב דיהושע קאים בעטרא דזיינין דילה, פיון דפגימו שריא בה, ואתהדרת כמה דאתפגימת בחובא דאדם, לא יכיל בר נש לאתקיימא. בר משה, דהוה שליט בה, ומותיה הוה בסטר אחרא. ועל דא לא הוה רשו בה, לקיימא ליהושע תדיר, ולא לאחרא. ועל דא אהל מועד קרי ליה, דהא שריא ביה זמן קציב, לכל עלמא.

ועל דא, רזא דמלה, אית ימינא לעילא, ואית ימינא לתתא. אית שמאלא לעילא, ואית שמאלא לתתא. אית ימינא לעילא, בקדושה עלאה. ואית ימינא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לתתא, דאיהו בסטרא אחרא. אית שמאלא לעילא בקדושה עלאה, לאתערא רחמותא, לאתקשרא סיהרא, באתר קדישא לעילא, לאתנהרא.

ואית שמאלא לתתא, דאפריש רחמותא דלעילא, ואפריש לה מלאנהרא בשמשא, וילאתקרבא בהדיה, ודא הוא סטרא דחויא בישא. דכד שמאלא דא דלתתא אתערא, כדין משיך לה לסיהרא, ואפריש לה מלעילא, ואתחשכת נהורהא, ואתדבקת בחויא, וכדין שאיבת מותא לתתא, לכלא דאתדבקת בחויא, ואתרחקת מאילנא דחיי, ועל דא גרים מותא לכל עלמא. ודא הוא פד אסתאב מקדשא, עד זמנא קציב, דאתקנת סיהרא, ותבת לאנהרא, ודא הוא אהל מועד.

ועל דא יהושע לא מית, אלא בעיטא דנחש דא, דקריב ופגים משכנא כדקדמיתא. ודא הוא רזא דכתיב, (שמות לג) יהושע בן נון נער. דאף על גב דאיהו נער לתתא, לקבלא נהורא, לא ימיש מתוך האהל, כמה דאתפגים דא, הכי נמי אתפגים דא אף על גב דזינא קדישא הוה ליה, כיון דאתפגים סיהרא, הכי הוא ודאי לא אשתזיב בלחודוי מניה, מההוא גוונא ממש, והא אתמר.

וכאין אינון צדיקיא, דיידעין רזין דאורייתא, ומתדבקין בה באורייתא, ומקיימין קרא דכתיב, (יהושע א) והגית בו יומם ולילה וגו'. ובגינה יזפון לחיי עלמא דאתי, דכתיב, (דברים ל) פי הוא חייך ואורך ימך וגו'.

זוהר פרשת ויקהל

(שמות לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'. רבי חייא פתח, (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקני לכו סורו רדו וגו'. תא חזי, מה פתיב בעמלק, (שמואל א' טו) פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל וגו'. וקודשא בריך הוא בכלהו קרבין דעבדו שאר עממין לגבייהו דישראל, מאי טעמא לא אקשי קמיה, כהאי קרבא דעבד עמלק לגבייהו. אלא ודאי, קרבא דעמלק הוה בכל סטרין, לעילא ותתא, דהא בההוא זמנא אתתקף חויא בישא לעילא, ואתתקף לתתא.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ה ע"א]

מה חויא בישא כמין על פרשת ארחין, אנה הכא נמי עמלק, חויא בישא הוה לגבייהו דישראל, דכמין לון (דף קצ"ה ע"א) על פרשת ארחין, דכתיב, (שמואל א' טו) אשר שם לו בדרך בעלותו ממצרים. כמין הוה לעילא, לסאבא מקדשא. וכמין הוה לתתא, לסאבא לישראל. מנלן, דכתיב (דברים כה) אשר קרף בדרך. פתיב הכא אשר קרף, וכתיב התם (דברים כג) פי יהיה בך איש אשר לא טהור מקרה לילה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא בבלעם פתיב, (במדבר כג) ויקר אלהים אל בלעם. ויקר לישנא דמסאבא נקט. ואי תימא, הא פתיב אלהים. אלא קודשא בריך הוא אזמין ליה ההוא אתר דמסאבא, לאסתאבא ביה, בההוא דרגא דאיהו אתדבק לאסתאבא ביה. מה עבד בלעם. איהו חשיב באינן קרבנין לסלקא לעילא, מיד זמין ליה קודשא בריך הוא ההוא אתר. אמר ליה הא מסאבו לגבך, כמה דאתחזי לך, ועל דא ויקר אלהים אל בלעם.

כגוונא דא אשר קרך בדרך וגו'. אזמין לגבך ההוא חוץ בישא לעילא, לסאבא לך בכל סטרין. ואלמלא דאתתקף משה לעילא, ויהושע לתתא, לא יכילו ישראל ליה. ובגין כך, נטיר קודשא בריך הוא ההוא דבבו, לדרי דרין. מאי טעמא. בגין דחשיב לאעקרא את קיימא מאתריה. ובגין כך פקדתי, בפקידה, דהא תמן (ויצא קנ"ט ע"ב) אתרמיז רזא דאת קיימא קדישא.

תא חזי, מה פתיב, ויאמר שאול אל הקני. מאן קני. דא יתרו. וכי מאן יהיב בני יתרו הכא, למהוי דיוריהון בעמלק, והא ביריחו הו שריין. אלא הא פתיב, (שופטים א) ובני קני חתן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה מדבר יהודה וגו'. וכד עלו מתמן, שרו בתחומא דעמלק, עד ההוא זמנא דאתא שאול מלכא, דכתיב ויסר קני מתוך עמלק.

בגין דהא בזמנא דחייבא אשתכחו, (נ"א אתענשו) אינן חסידי וזכאי דמשכתחין בינייהו, מתפסן בחוביהון, והא אוקמוה. כגוונא דא, אלמלא ההוא ערבוביא דאתחברו בהו בישראל, לא אתענשו ישראל, על עובדא דעגלא.

ותא חזי מה פתיב (קצ"ו, רכ"ד ע"א) בקדמיתא, (שמות כה) מאת כל איש אשר ידבנו לבו, לאכללא כלא, בגין דבעא קודשא בריך הוא למעבד עובדא דמשכנא מפל סטרין, במוחא וקליפה. ובגין דהו אינן ערב רב בגווייהו, אתמר מאת כל איש אשר ידבנו לבו, לאכללא לון בינייהו דישראל, דאינן מוחא. וכלהו אתפקדו.

לבתר סטא זינא לזיניה, ואתו אינן ערב רב ועבדו ית עגלא, וסטו אבתרייהו אינן דמיתו, וגרמו לון לישראל מותא וקטולא. אמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה עובדא דמשכנא לא יהא, אלא (קצ"ז ע"א) מסטרא דישראל בלחודדיהו. מיד ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'. וכתיב בתריה קחו מאתכם תרומה ליי. מאתכם ודאי, ולא פקדמיתא דכתיב, מאת כל איש אשר ידבנו לבו. ויקהל משה וגו', מאן אתר פניש לון. אלא בגין דהו אינן ערב רב בינייהו, אצטריך משה לאכנשא לון, וליחדא לון מבינייהו. (שמות לה) ויקהל משה. רבי אבא פתח, (דברים לא) הקהל את העם האנשים והנשים והטף. מה להלן כללא דכלהו ישראל, אנה הכא כללא דכלהו ישראל, ומאן אינן. שתין רבוא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אלעזר פתח קרא בישראל, כד נחית משה מן טורא דסיני, דכתיב, (שמות לב) וישמע יהושע את קול העם ברעה ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה. וישמע יהושע, וכי יהושע שמע, ומשה לא שמע. אלא ודאי, עד השתא יהושע לא הוה ידע, ומשה הוה ידע. אי הכי מהו ברעה. אלא ברעה בה' כתיב, דהוה קלא בסטרא אחרא הוה. ויהושע דהוה אנפוי דסיהרא, אסתכל בהוה קלא, דהוה דסטרא דרעה, מיד ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ה ע"ב]

בההיא שעתא אתברו תרין לוחי אבנא דהוה בקדמיתא. והא אוקימנא, דאינון אתייקרו על ידי (דף קצ"ה ע"ב) ונפלו ואתברו. מאי טעמא. בגין דפרחו אתוון מגו לוחי אבנין. (פ"א ע"א, ויקרא ע"ו)

תא חזי, בד' תקופין דשתא, קלא אתער, בד' סטרין דעלמא, בהוה קלא אתערותא דסטרא אחרא אתער ביה. והוה אתערותא דסטרא אחרא עאל בין קלא לקלא, ואתחשך נהורא בקלא דלתתא. בגין דלא מטא נהורא דקלא דלעילא, לקלא דלתתא, פדין אקדים הוה אתערותא, ועאל בין דא לדא נחש דמפתי לאתתא, ונטיל נהורא. והוה קלא, הוא קול מלחמה, קול רעה. ודא איהו ברעה.

ועל דא שמע יהושע ולא משה, בגין דנטל הוה רעה נהורא דסיהרא דהוה אחיד בה יהושע. ומשה דהוה אחיד בשמשא, לא שמע. וישאל פלהו אתחשך נהורא דילהון, בגין הוה רעה דאתדבקת בהו. כיון דמחל קודשא בריך הוא חוביהון, פדין ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים וגו', דהא הוה ערב רב אתעבר מנייהו.

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו יתבי ליליא חד, וקא מתעסקי באורייתא, עד לא אתפלג ליליא. אדהכי קרא גברא, בריכו ברכתא, (אמר ליה רבי אלעזר, השתא הוא זמנא דקודשא בריך הוא עאלבגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא, אמר ליה רבי יוסי, אמאי משתעשע קודשא בהך הוא) בכה רבי אלעזר ואמר, תא חזי, עד השתא קודשא בריך הוא אודעזע, תלת מאה ותשעין רקיעין, ובטש בהו, ובכה על חרבן בי מקדשא, ואוריד תרין (י"ט ע"ב) דמעין לגו ימא רבא, ואדפר לבנוהי מגו בכיה.

בגין דלתלת סטרין אתפלג ליליא, בתריסר שעתין דהוו רשימין ביה, ואי אתוספן שעתין בליליא, אינון שעתין דמתוספאן, דיממא אינון, ולא אתחשיבו מליליא, בר תריסר דאינון דילה. ואינון תריסר, אתפלגו לתלת סטרין, (זהר רות כ"ו ע"א) ותלת משריין דמלאכין קדישין, אתפלגו (ס"א אתמנון) באינון תלת סטרין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

משריית קדמא, אתמנא בד' שעתי קמייתא, דשירותא דליליא, לשבחא למאריהון, ומה קאמרי. (תהלים כד) ליי' הארץ ומלאה וגו', כי הוא על ימים יסדה וגו', מי יעלה בהר יי' וגו', נקי כפים ובר לבב וגו'. מאי טעמא דא. בגין דכד ליליא פריש גדפוי על עלמא, פדין, כל בני עלמא טעמין טעמא דמותא, ונפקי נשמתיהו לסלקא לעילא, ואינן מלאכין קיימין וקא אמרי, מי יעלה בהר יי'. הר יי', דא הר הבית. מקום קדשו, דא עזרת ישראל. פגוונא דלעילא, הכי נמי לתתא.

בגין דבכל רקיעא ורקיעא, כמה ממנו, וכמה סרכין קיימין תמן. וכד נשמתין נפקין, בעאן לסלקא לעילא, ואי לא זכין אינן דחין לון לבר, ואזלין ושאטין בעלמא, ונטלין לון כמה חבילי טהירין, ואודעין לון מלין פדיבן, ולזמנין מלין דקשוט, כמה דאתי לזמן (רנ"ב ע"ב) קריב, כמה דאוקמות.

ואינן נשמתין דצדיקייא, אזלין ושאטין לעילא, ופתחין לון פתחין, וסלקין לון לגו ההוא אתר דאקרי הר יי', פגוונא דרזא דהר הבית לתתא. ומתמן עאלין לגו ההוא אתר דאקרי מקום קדשו. דתמן אתחזין כל נשמתין לקמי מאריהון. פגוונא דא ההוא אתר, דאתחזון ישראל קמי קודשא בריך הוא, אתר דאקרי עזרת ישראל. בשעתא דנשמתין קיימין תמן, פדין חדוה דמאריהון, לאתתקנא בהו אתר, דאקרי קדש (רנ"ח ע"ב) הקדשים. ותמן רשימין כל עובדיהון וזכוון דלהון.

משריית תניינא, אתמנא בארבע שעתי אחרנין, ולא אמרי שירתא, בר תרי שעתי, עד דאתפלג ליליא, ועאל קודשא בריך הוא בגנתא דעדן.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ו ע"א]

ואלין אינן אבלי ציון, ואינן דבכו על חרבן בי מקדשא. ובשירותא דארבע שעתי אמצעין, פתחי ואמרי, (תהלים קלז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו וגו', ואלין אינן דבכו על נהרות בבל, עמהון דישראל, (דף קצ"ו ע"א) ממשמע דכתיב גם בכינו. ומנלן דבכו תמן. דכתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה. מהו חוצה. דא בבל, בגין דכלהו אוזפוה לשכינה עד בבל. ותמן בכו עמהון דישראל. ועל דא פתחי בהאי, ומסיימי זכור יי' לבני אדם וגו'.

פדין אתער קודשא בריך הוא בדרגוי, ובטש ברקיעין פדאמרן, ואודעונו תריסר אלפי עלמין, וגעי ובכי, דכתיב, (ירמיה כה) יי' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נוהו, ואדכר לון לישראל, ואחית תרין דמעין לגו ימא רבא. וכדין אתער שלהוביתא חד דבסטר צפון, ובטש רוחא חד דבסטר צפון בההוא שלהוביתא, ואזלא ושאטא בעלמא, וההיא שעתא אתפלג ליליא, ושלהוביתא אזלא ובטש בגדפוי דתרנגולא, וקארי, פדין קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וקודשא בריך הוא לית ליה נייחא עד דעאל לגנתא דעדן לאשתעשא
בנשמתהון דצדיקייא. וסימן (אסתר ז) פי נמכרנו אני ועמי וגו'. ויאמר המלך מי הוא
זה וגו', והמלך קם בחמתו ממשטה היין אל גנת הביתן וגו'.

בשעתא דקודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן, כדין כל אינון אילנין דגנתא,
וכל אינון נשמתין דצדיקייא, פתחי ואמרי, (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם וגו'.
מי זה מלך הכבוד וגו'. שאו שערים ראשיכם וגו'. ובשעתא דנשמתהון דצדיקייא
די בארעא אהדרו לגופייהו, כדין אתקיפו בהו כל אינון מלאכין, ואמרי (תהלים
קלד) הנה ברכו את יי' כל עבדי יי'. ואוליפנא דדא משרייא תליתאה קא אמרי דא,
בארבע שעותי בתרייתא.

וקאמרי שירתא, עד דסליק נהורא דצפרא, דכדין משבחין למריהון כל אינון
ככביא ומזלי, וכל אינון מלאכין עלאין, די שלטניהון ביממא, כלהו משבחין
למאריהון, ואמרי שירתא. הדא הוא דכתיב, (איוב לח) ברוך יחד ככבי בקר וידיעו כל
בני אלהים.

בשעתא דשמשא נפיק, ביממא, ישראל נטלי שירתא לתתא, ושמשא לעילא,
דכתיב, (תהלים עב) יראוך עם שמש. בשעתא דנטיל שמשא בגלגלוי, פתח קל
נעימותא, ואמר שירתא. ומאי שירתא קאמרי. (תהלים קה) הודו ליי' קראו בשמו
וגו'. (תהלים קה) שירו לו זמרו לו וגו'. וישראל משבחין לקודשא בריך הוא ביממא,
עם שמשא. הדא הוא דכתיב יראוך עם שמש, ואף על גב דהא אוקימנא להאי
קרא, אמר רבי אלעזר, אלמלא דבני עלמא אטימין לבא וסתימין עיינין לא יכלין
למיקם מקל נעימותא דגלגלא דשמשא, כד נטיל (ונפיק) ומשבח קמי קודשא בריך
הוא.

אדהכי דאתעסקו באורייתא, נהר יממא. קמו ואתו לקמיה דרבי שמעון, פיון
דחמא לון, אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, אנת וחברייתא אסתימו גרמייכו אלין תלת
יומין, דלא תפקון לבר בגין דמלאך המות אשתכח במתא, ואית ליה רשו לחבלא,
וכיון דאתייהיב ליה רשו לחבלא, יכיל לחבלא, לכל מאן דאתחזי קמיה.

ותו דבר נש דאתחזי קמיה, סליק ואסטי עליה, ואדכר חובוי, ובעי דינא מקמי
קודשא בריך הוא, ולא אתעדי מתמן, עד דאתדן ההוא בר נש, ואתייהיב ליה רשו
וקטיל ליה.

אמר רבי שמעון, האלהים, רופא דעלמא, לא מיתו, עד לא מטא זמנייהו, בר
דלא ידעי לאסתמרא גרמיייהו, דהא בשעתא דמיתא אפקי ליה מביתיה לבי קברי,
מלאך המות אשתכח ביני נשי, אמאי ביני נשי. דהכי (רכ"ז ע"א) הוא אורחוי,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מיומא דפתי לחוה, ובגינה גרים מותא לכל עלמא. ועל דא (כד) קטיל בר נש, וגוברי אשתכחו עם מיתא, עאל ביני נשי בארחא.

ואית ליה רשו, למקטל בני נשא, ואסתפל באנפייהו בארחא דאתחזיאו קמיה, משעתא דמפקי ליה מביתיה לבי קברי, עד דאהדרו לביתיהו ובגיניהון גרים מותא לכמה גוברין בעלמא, עד לא מטא זמניהו. ועל דא פתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. בגין דסליק ואסטין, ואדפר חובוי דבר נש קמי קודשא בריך הוא, ואתדן על אינון חובין ואסתלק עד לא מטא זמניה.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ו ע"ב]

מאי תקנתיה. בשעתא דנטלי מיתא לבי קברי, יהדר בר נש (דף קצ"ו ע"ב) אנפוי וישבוק לנשי בתר כתפוי. ואי אינון מקדמי, יהך לאחורא, בגין דלא יתחזי עמהון אנפין באנפין. ולבתר דמהדרי מבי קברי, לא יהדר בהווא ארחא דנשי קיימן, ולא יסתפל בהו כלל, אלא יסטי בארחא אחרא. ובגין דבני נשא לא ידעי, ולא מסתפלן דא רובא דעלמא, אתדנו בדינא, ואסתלקו עד לא מטא זמניהו.

אמר רבי אלעזר, אי הכי, טב ליה לבר נש דלא יזיף למיתא. אמר ליה לא. דהא בר נש דאסתמר פהאי גוונא, אתחזי לארכא דיומין, וכל שפן לעלמא דאתי.

תא חזי, לאו למגנא אתקינו קדמאי שופר, לאמשכא מיתא מן ביתא לבי קברי. אי תימא דעל מיתא ויקרא דיליה לחוד איהו. לא. אלא, בגין לאגנא על חייא, דלא ישלוט עלייהו מלאך המות, לאסטאה לעילא ויסתמרון מניה.

פתח ואמר, (במדבר י) וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם וגו', ודייקנא על הצר, דא מלאך המות. הצורר אתכם תדיר, וקטיל לבני נשא, (ואעיק לון לחיי) ובועי לקטלא אחרנין. מאי תקנתיה. והרעותם. אם בראש השנה, דהוא יומא דדינא לעילא, האי מלאך המות נחית לתתא, בגין לאשגחא בעובדין דבני נשא, ולסלקא לעילא לאסטאה לון. וישראל דידיעי דהא מלאך המות נחית לתתא וסליק לעילא, בגין למהוי קטיגורא עלייהו. מקדמי בשופר ליבבא עליה, דלא יכיל לון ולאגנא עלייהו.

וכל שפן בשעתא דעביד דינא וקטיל בני נשא, ואשתכח לתתא. וכל שפן בשעתא דאזלי לבי קברי, ואהדרו מבי קברי, דהא בשעתא דנשי נטלי רגלייהו עם מיתא, איהו נחית ואשתכח קמיהו, דכתיב, (משלי ה) רגליה יורדות מות, יורדות למאן. להווא אתר דאקרי מות. ועל דא חוה גרמת מותא לכל עלמא, רחמנא לשזבינון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כתיב (משלי ל) פן דרך אשה מנאפת וגו'. והא אוקימנא. אבל פן דרך אשה מנאפת, דא הוא מלאך המות, והכי הוא, והכי אקרי. אכלה ומחתה פיה, אוקידת עלמא בשלהובי, וקטלת בני נשא עד לא מטא זמנייהו, ואמרה לא פעלתי און, דהא דינא בעא עלייהו, ואשתכחו בחובין, ובדינא קשוט מיתו.

בשעתא דעבדו ישראל ית עגלא, ומיתו כל אינון אוכלוסין, הוה מלאך המות אשתכח ביני נשי, בגו משרייתא דישראל. כיון דאסתכל משה, דהא מלאך המות אשתכח ביני נשי, ומשרייתא דישראל בינייהו, מיד פניש לכל גוברין לחודייהו, הדא הוא דכתיב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. אלין גוברין, דכניש לון ואפריש לון לחודייהו.

ומלאך המות לא הוה מתפרש מגו נשין, עד דאתוקם משפנא, דכתיב ויקם משה את המשכן. ואפילו בשעתא דנשין הוו מייתין נדבה למשפנא, לא הוה מתעדי מבינייהו, עד דחמא משה, ויהב לגוברין עיטא, דלא ייתון בחבורא חדא עמהון, ולא יתחזון אנפין באנפין, אלא לבתר כתפיהו. הדא הוא דכתיב ויבאו האנשים על הנשים (נ"א ויבאו האנשים על הנשים לא כתיב, אלא ויבאו על) ויביאו לא כתיב, אלא ויבאו בארחה חדא לא הוה אזלין, אלא לבתר כתפיהו. בגין דמלאך המות לא אתפרש מבינייהו עד דאתוקם משפנא.

תא חזי, לא אשתכח ביני נשי, פחות משבע נשים, ולא פחות מעשר. ובארחה באתגליא, בשבע אשתכח, ובעי דינא. בעשר, אסטי לקטלא. ובגין דאשתכח בינייהו בארחה באתגליא, כתיב ויבאו האנשים על הנשים. ואסתמרו כל ההוא יומא פלהו חברייה, ואשתדלו באורייתא.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ז ע"א]

פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית ז) ויאמר יי' אל נח בא אתה וכל ביתך אל התבה. האי קרא אוקימנא, אבל תא חזי, וכי לא יכיל קודשא בריך הוא לנטרא ליה לנח, באתר חד בעלמא. דיהא (דף קצ"ז ע"א) מבול בכל עלמא, ולא יהא בהווא אתר, כמה דכתיב בגדעון, (שופטים ו) ויהי חורב אל הגנה לבדה. או לנטרא ליה בארעא דישראל, דכתיב בה, (יחזקאל כב) לא גשמה ביום זעם, דלא נחתו עלה מי טופנא.

אלא, כיון דמחבלא נחת לעלמא, מאן דלא סגיר גרמיה, ואשתכח קמיה באתגליא, אתחייב בנפשיה, דאיהו קטיל גרמיה. מנא לן. מלוט, דכתיב, (בראשית יט) המלט על נפשך אל תביט אחריך. מאי טעמא אל תביט אחריך. בגין דמחבלא אזיל בתר כתפוי, ואי אהדר רישיה, ואסתכל ביה אנפין באנפין, יכיל לבזקא ליה.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית ז) וַיִּסְגּוּר יְיָ בְּעֵדוֹ. דְּלָא יִתְחַזֵּי קָמִי מַחְבְּלָא, וְלֹא יִשְׁלוּט עֲלֵיהּ מִלְּאָךְ הַמּוֹת. וְעַד דְּהוּוּ טְמִירִין, מִיתוּ תְּלִיסַר גּוֹבְרִין בְּמַתָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיךְ רַחֲמָנָא, דְּלָא אֶסְתַּכַּל בְּדִיקְנֵיכּוּ מִלְּאָךְ הַמּוֹת. (שמות לה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה וְגו'.

(קצ"ה ע"א) אֶהְדֵּר לֹון כְּמִלְקָדְמִין, עוֹבְדָא דְּמִשְׁכָּנָא. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, כִּלְא כְּמָה דְּאַתְמַר. וְעוֹבְדָא דְּמִשְׁכָּנָא לֹא אֶתְעֵבִיד אֶלָּא מִיִּשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֹדֵיהּ, וְלֹא מֵאַיִנוֹן עֵרֵב רַב, בְּגִין דְּאַיִנוֹן עֵרֵב רַב אֶמְשִׁיכוּ לֵיהּ לְמִלְּאָךְ הַמּוֹת לְנַחְתָּא לְעֵלְמָא. כִּיּוֹן דְּאַסְתַּכַּל מֹשֶׁה בֵּיהּ, אֶשְׁדִּי לְאַיִנוֹן עֵרֵב רַב, לְבַר, וְכִנְיֵשׁ לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֹדֵיהּ, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב וַיִּקְהַל מֹשֶׁה וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח, (משלי ל) מִי עָלָה שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ מִי אֶסְפֵּה רוּחַ בְּחַפְנֵי מִי צָרַר מִיָּם בְּשִׁמְלָה מִי הַקִּים כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ מָה שָׁמוּ וּמָה שָׁם בְּנוּ כִּי תִדְעוּ. הַאי קָרָא הָא אֹקִימָנָא, וְכִמָּה סְמִכִין אִית בֵּיהּ. וְכִלְא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְמַר, דְּאַיְהוּ כְּלָא. (ע"ט ע"א) וְאַתְמַר, מָה שָׁמוּ וּמָה שָׁם בְּנוּ כִּי תִדְעוּ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מָה שָׁמוּ יְדוּ"ד. וּמָה שָׁם בְּנוּ, יִשְׂרָאֵל דְּכְתִיב, (שמות ד) בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָא אֹקִימָנָא. מִי עָלָה שָׁמַיִם. הָא אֹקִימוּנָהּ, דָּא מֹשֶׁה, דְּכְתִיב, (שמות כד) וְאַל מֹשֶׁה אָמַר עָלָה אֶל יְיָ.

דְּבַר אַחַר מִי עָלָה שָׁמַיִם, דָּא אֲלֵיהּ, דְּכְתִיב בֵּיהּ (מלכים ב ב) וַיַּעַל אֲלֵיהּ בַּסַּעֲרָה הַשְּׁמַיִם. וְכִי הֵיךְ יְכִיל אֲלֵיהּ לְסַלְקָא לְשָׁמַיִם. וְהָא כְּלָהּ שָׁמַיִם, לָא יְכִלִין לְמַסְבַּל, אֶפְיִלוּ גְרַעֲיָנָא כְּחַרְדֵּל מְגוּפָא דְּהָאֵי עֵלְמָא, וְאַתְּ אֶמְרַת וַיַּעַל אֲלֵיהּ בַּסַּעֲרָה הַשְּׁמַיִם.

אֶלָּא כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר, (שמות יט) וַיִּרְדּוּ יְיָ עַל הַר סִינַי. וְכְתִיב (שמות כד) וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעָנָן וַיַּעַל אֶל הָהָר. וְכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּהוּוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי, וְכְתִיב (שמות כד) וַיִּמְרָאָה כְּבוֹד יְיָ כַּאֲשֶׁר אוֹכֵלֶת בְּרֹאשׁ הָהָר, אֵיךְ יְכִיל מֹשֶׁה לְסַלְקָא לְגַבִּיָּהּ. אֶלָּא בְּמֹשֶׁה כְּתִיב, וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעָנָן וַיַּעַל אֶל הָהָר. דְּעָאֵל גּוּ עֲנָנָא, כְּמָאן דְּאַתְלָבֵשׁ בְּלְבוּשָׁא. הַכִּי נָמִי אֶתְלָבֵשׁ בְּעֲנָנָא, וְעָאֵל בְּגוּיָהּ. וְבְּעֲנָנָא אֶתְקָרִיב לְגַבִּי אֶשָּׁא, וְיְכִיל לְמַקְרָב. אוּף הַכִּי אֲלֵיהּ, דְּכְתִיב וַיַּעַל אֲלֵיהּ בַּסַּעֲרָה הַשְּׁמַיִם, דְּעָאֵל בְּהֵיא סַעֲרָה, וְאַתְלָבֵשׁ בֵּיהּ בְּהֵיא סַעֲרָה, וְסִלִּיק לְעֵילָא.

וְרִזָּא אֶשְׁכַּחנָא, בְּסַפְרָא דְּאַדָּם קְדָמָאָה, דְּאָמַר בְּאַיִנוֹן תּוֹלְדוֹת דְּעֵלְמָא, רוּחָא חַדָּא יְהָא דִּיחֻת לְעֵלְמָא בְּאַרְעָא, וְיִתְלָבֵשׁ בְּגוּפָא, וְאַלֵּיהּ שְׁמִיָּהּ. וּבְהֵיא גוּפָא יִסְתַּלֵּק, וְאַשְׁתַּלִּיל מְגוּפִיָּהּ, וְיִשְׁתַּאֵר בַּסַּעֲרָה. וְגוּפָא דְּנַהוּרָא אַחְרָא יִזְדַּמֵּן לֵיהּ, לְמַהוּי גּוּ מְלָאכִי. וְכַד יַחֻת, יִתְלָבֵשׁ בְּהֵיא גוּפָא, דִּישְׁתַּאֵר בְּהֵיא עֵלְמָא, וּבְהֵיא גוּפָא יִתְחַזֵּי לְתַתָּא, וּבְגוּפָא אַחְרָא יִתְחַזֵּי לְעֵילָא. וְדָא אֵיהּ רִזָּא, דְּמִי עָלָה שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ. לָא הוּוּ בַר נֶשׁ דְּסִלִּיק לְשִׁמְיָא רוּחָא דִּילֵיהּ, וְנַחֲתִית לְבַתַּר לְתַתָּא, בַּר אֲלֵיהּ, דְּאַיְהוּ דְּסִלִּיק לְעֵילָא וְנַחֲתִית לְתַתָּא.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר מי עלה שמים, דא אליהו. וירד, דא יונה, דנחת ליה נונא גו תהומי, לעמקי ימא. יונה מחילא דאליהו קא אתא, אליהו סליק, יונה נחית, דא שאיל נפשיה למימת, ודא שאיל נפשיה למימת, ובגין כך אקרי בן אמת. וכתיב, (מלכים א יז) ודבר יי' בפיה אמת.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ז ע"ב]

מי צרר מים, דא אליהו, דצריך צוררא דמיא בעלמא, ולא נחתו טלא ומטרא דשמיא. בשמלה, דא אליהו, דהוה (נ"א מחי אדרתיה) מייתי (דף קצ"ז ע"ב) אנדרתיה למעבד נסין. מי אסף רוח בחפניו, דא אליהו, דאהדר רוחא דבר נש לגו מעוי. (אסף כמה דאת אמר (מלכים ב ה) ואסף המצורע).

מי הקים כל אפסי ארץ. דא אליהו, דלבתר דצרר מים, ואומי על (ס"א מטרא) שמיא לבתר אהדר בצלותיה, ואוקים כל עלמא, ונחית מטרא, ואתיהיב מזונא לכלא. מה שמו, דא אליהו. ומה שם בנו, דא אליהו. מה שמו, כד סליק לעילא, אליהו. ומה שם בנו, כד נחית לתתא, ואתעביד שליחא למעבד נסין, אליהו שמייה.

דבר אחר מי עלה שמים, דא קודשא בריך הוא, כמה דאוקימנא. ורזא דמלה, מ"י, והא אוקימנא. והכא איהו רזא דרתיכא עלאה, (כ"ג ע"ב) ארבע סטרין דעלמא, דאינון יסודי קדמאי דכלא, וכלהו תליין בההוא אתר עלאה דאקרי מ"י, כמה דאתמר.

תא חזי, כד קיימא שעתיא דרעותא קמי קודשא בריך הוא, ליחדא רתיכא עלאה (ס"א ברתיכא תתאה) למהוי פלא חד. כדין קלא נפיק, מההוא אתר עלאה קדישא, דאקרי שמים, וכניש כל אלין קדישין דלתתא, וכל אינון רברבן קדישין, ומשריין עלאין, למהוי פלהו זמינן כחדא, הדא הוא דכתיב, ויקהל משה, דא רזא דשמים. את כל עדת בני ישראל, אלין אינון תריסר משריין עלאין קדישין.

ויאמר אליהם. ומאי קאמר זה הדבר וגו', קחו מאתכם תרומה, אתתקנו פלכון, לסלקא עלייכו, ולמיטל עלייכו, יקרא דכרסייא קדישא, לסלקא לעילא.

אפרישו מנייכו אינון יקירין, אינון רברבין עלאין, לסלקא לההיא תרומה, רזא דכרסייא קדישא, לאתחברא באבתן, (נ"א בבעלה) דהא מטרוניתא לא אתחזי למיתי לבעלה, אלא באינון בתולתן עולמתהא, דייתון עמה, ומדברן לה, עד דמטת לבעלה, כמה דאת אמר, (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה וגו', וכל כך למה, למיתי לאתחברא בבעלה. (שמות לה) כל נדיב לבו, אלין אינון ארבע משריין עלאין, דבכללא דלהון פלילן, כל אינון שאר משריין, ואלין אינון דנפקון באבתן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עלאין, דאקרון נדיבים. כמה (ויקרא י"ט ע"ב, כ"ד ע"א, ק"ג ע"ב) דאוקמוה, דכתיב, (במדבר כא) פרוה נדיבי העם, אלין אבהו.

ביאה, ביאה לא פתיב, אלא יביאה, ליחדא פלא פחדא. וכן יביא לא פתיב, אלא יביאה, לסלקא לה לגבי בעלה ביקרא, כמה דאצטריך. את תרומת יי, את לאסגאה, פל אינון משריין עלאין אחרנין, לאתחברא פלא פחדא, ואינון תריסר בכללא חדא. זהב. וכסף. ונחושט. תכלת. וארגמן. ותולעת שני. ושש ועזים. וערת אלים מאדמים. וערת תחשים. ועצי שטים. ושמן למאור. ובשמים לשמן המשחה. ולקטרת הסמים. אלין אינון תריסר משריין עלאין, דכלילן פלהו פחדא בכללא דארבע דאקרון חיות הקדש כמה דאתמר.

וכלהו אלין סלקין לכרסייא קדישא, לאעלא לה לעילא, לאתחברא בבעלה, בגין למיהוי פלא חד, בגין דישתכח עמה ביקרא עלאה. כדין יתיב מלפא עלאה על פורסייא קדישא, ואתחברא אתתא בבעלה, למיהוי פלא חד. וכדין, איהו חדוותא דכלא.

תא חזי, הכא שארי לממני זהב בקדמיתא, וכסף לבתר, בגין דהאי חשבנא מתתא. אבל פד אתי לממני מחושבנא דרתיכא דלעילא, שארי לממני מימינא בקדמיתא, ולביתר מן שמאלא. מנלן. דכתיב, (חגי ב) לי הפסח ולי הזהב. פסח בקדמיתא, ולביתר הזהב. וברתיכא דלתתא, שארו משמאלא ולביתר מימינא, דכתיב זהב וכסף ונחשת. זהב בקדמיתא, ולביתר פסח.

[זהר חלק ב' - דף קצ"ח ע"א]

וכל אינון רתיכין אקרון נדיב לב. פל: לאכללא פל שאר רתיכין. לב. מאי לב. היינו רזא דכתיב, (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד. ודא איהו לפא דכלא, ודא פרסייא קדישא. ועל דא אקרון (דף קצ"ח ע"א) לב. פל נדיב לב, כמה דאוקימנא, דארבע משריין אלין, פללא דכלהו אקרון ברזא חדא, נדיב לב. תרומת יי, דא פרסייא קדישא. ובגין דארימו לה לעילא, וסלקין לה לעילא, אקרי תרומת יי.

סדר הלימוד ליום כ שבט [יום 138 בשנה]

ועל דא, פד חמא יחזקאל רזא דחיות, דהו סלקין, לא חמא מהו דסלקין, בגין דאיהי סלקא לגבי מלפא עלאה בגניזו בטמירא ביקרא עלאה. (שמות לה) וכל חכם לב בכם, אלין אינון שתין מקורין, דאשקייא עלמא, ומנהון אתשקי. יבאו, אמאי יבאו. אלא דייטון למנקט מעם גנזא דחיינ. יבאו, ולביתר ויעשו מה דקינדשא בריך הוא פקיד לון לאהנאה עלמא. (שמות לה) קחו מאתכם תרומה ליי. רבי יהודה פתח, (ישעיה נח) הלא פרוס לרעב לחמד וגו'. תא חזי, זכאה חולקיה דבר נש, פד מסכנא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָעֲרַע לְגַבִּיהַ. דִּתְהוּא מִסְכָּנָא דוֹרוֹנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הוּי, דְשִׁדְר לִיהַ. מֵאן דְמִקְבֵּל לִיהַ לְהֵהוּא דוֹרוֹנָא בְּסִבְרָא אֲנִפִין, זְכָאָה חוּלְקִיהַ.

תָּא חֲזִי, מֵאן דְחֵיִיס לְמִסְכָּנָא, וְאֲתִיב לִיהַ נְפִישֵׁיהַ, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא סְלִיק עָלֶיהַ, כְּאִילוּ הוּא בְּרָא לְנְפִישֵׁיהַ. וְעַל דָּא אֲבֵרְהֵם דִּתְהוּ חֵיִיס לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא, סְלִיק עָלֶיהַ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כְּאִילוּ הוּא בְּרָא לוֹן, דְכָתִיב, (בראשית יב) וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְחָרֹן.

וְאִף עַל גַּב דִּתְהוּ אֲוִקִימָנָא הֵלָא פְרוּס, מֵאִי פְרוּס, לְמִפְרָס לִיהַ מִפְּהַ בְּנֵהמָא וּמְזוֹנָא לְמִיכָל. דְבֵר אַחַר הֵלָא פְרוּס, כְּמַה דָּאֵת אֲמַר (דניאל ה) פְּרִיס פְּרִיסַת וְגוֹ'. דְבַעֵי לְמִפְרָס פְּרִיסִין דְנֵהמָא קָמִיהַ, בְּגִין דְלָא לְכַסִּיף. וַיִּפְרוּס קָמִיהַ בְּעֵינָא טְבָא. לְחַמְדָּה, לְחַם לָא כְּתִיב, אֵלָא לְחַמְדָּה. הֵהוּא דִילָךְ מִמְמוֹנְךָ, וְלָא דִגְזִילוּ, וְלָא דַעֲשָׂק, וְלָא דִגְנֵבַה. דָּאִי הֲכִי, לָאו זְכוּתָא הוּא, אֵלָא ווִי לִיהַ, דָּאֵתִי לְאֲדַכְרָא חוּבוֹי. כְּגוּוֹנָא דָּא קָחוּ מֵאֲתַתְכֶם תְּרוּמָה, לְאַרְמָא מִמָּה דְלִכּוֹן, וְלָא מַעֲשָׂק, וְלָא מַגְזוּל, וְלָא מַגְנֵבַה, וְהָא אֲוִקִימָנָה.

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹסִי, הוּוּ אֲזִילִי בְאַרְחָא, עַד דִּתְהוּ אֲזִילִי, פִּגְעַ בְּהוּ רַבִּי אַבְא. אֲמַר רַבִּי חֵיִיא, וְדָאִי שְׁכִינְתָא בְּהַדָּן. כַּד מָטָא לְגַבִּיִיהוּ, אֲמַר רַבִּי אַבְא, כְּתִיב, (מלכים א ח) מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶת עַמִּי אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם לֹא בְּחַרְתִּי בְּעִיר מִכָּל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲבָחַר בְּדוּד וְגוֹ' לְבָנוֹת בֵּית לְהִיּוֹת שְׁמִי שֵׁם. הָאִי קָרָא, לָאו רִישֵׁיהַ סִיפִיהַ, וְלָאו סִיפִיהַ רִישֵׁיהַ, דְכָתִיב לֹא בְּחַרְתִּי בְּעִיר, וְאֲבָחַר בְּדוּד, מֵאִי הָאִי עִם הָאִי. וְאֲבָחַר בִּירוּשָׁלַם מִבְּעֵי לִיהַ.

אֵלָא כַּד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֵית רְעוּתָא קָמִיהַ לְמַבְנֵי קַרְתָּא, אֲסַתְפֵּל בְּקַדְמִיתָא, בְּהֵהוּא רִישָׁא דְנֵהִיג עֲמָא דְקַרְתָּא, וְלִבְתֵּר בְּנֵי קַרְתָּא, וְאֵיִתִי לְעֲמָא בִּיהַ. הֵדָּא הוּא דְכָתִיב לֹא בְּחַרְתִּי בְּעִיר, עַד דְאֲסַתְפֵּלְנָא בְּדוּד, לְמַהוּי רְעִיא עַל יִשְׂרָאֵל. בְּגִין דְמִתָּא וְכָל בְּנֵי מִתָּא, כְּלָהוּ קִיִּימִין בְּרְעִיא דְנֵהִיג לְעֲמָא, אִי רְעִיא אִיהוּ טְבָא, טָב לִיהַ, טָב לְמִתָּא, טָב לְעֲמָא. וְאִי רְעִיא אִיהוּ בִישָׂא, ווִי לִיהַ, ווִי לְמִתָּא ווִי לְעֲמָא. וְהִשְׁתָּא אֲסַתְפֵּל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּעֲלָמָא, וְסְלִיק בְּרְעוּתִיהַ לְמַבְנֵי לִיהַ, וְאֲוִקִים בְּרִישָׁא לְדוּד, הֵדָּא הוּא דְכָתִיב וְאֲבָחַר בְּדוּד עַבְדִּי. (ס"א ואוקים ברישא דדרא לרבי שמעון וחבריה למיקם קמיה)

מִלְתָּא חֲדַתָּא שְׁמַעְנָא. פֶּתַח וְאֲמַר, (תהלים קמו) אֲשֶׁרִי שָׂאל יַעֲקֹב בְּעֵזְרוֹ שְׁבָרוּ עַל יְיָ אֱלֹהָיו. וְכִי אֵל יַעֲקֹב, וְלָא אֵל אֲבֵרְהֵם, וְלָא אֵל יִצְחָק, אֵלָא אֵל יַעֲקֹב. בְּגִין דְיַעֲקֹב לָא אֲתִרְחִיץ בְּאֲבוּהַי, וְלָא בְּאִמִּיהַ, כַּד עָרַק קָמִי אַחוּי, וְאֲזִל יַחֲידָאִי, בְּלָא מְמוֹנָא, כְּמַה דָּאֵת אֲמַר (בראשית לב) כִּי בְּמִקְלִי עִבְרַתִּי אֶת הַיַּרְדֵּן הִנֵּה, וְאִיהוּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתרחיץ ביה בקודשא בריך הוא, דכתיב, (שם כח) אם יהיה אלהים עמדי ושמרני וגו'. וכלא שאיל מקמיה דקודשא בריך הוא, ויהב ליה.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ח ע"ב]

שברו על יי' אלהיו. שברו, ולא אמר תקותו, ולא בטחונו, אלא שברו. אל תקרי שברו, אלא שברו. דניחא להו לצדיקייא, לתברא גרמיהו, ולא תברא תבירו על תבירו, וכלא על יי' אלהיו. כמה דאת אמר, (תהלים מה) פי עליך הורגנו כל (דף קצ"ח ע"ב) היום. פי עליך נשאנו חרפה.

כגוונא דיעקב, דכתיב וירא יעקב פי יש שבר במצרים, דהא תבירו דגלותא, חמא דהוה ליה במצרים, ושוי תוקפיה בקודשא בריך הוא. ובנוי דיעקב סבלו תבירו דגלותא, ולא אשתנו מגו רזא דמהימנותא דאבתהון ושמא דקודשא בריך הוא הוה בגלותא רגילא בפומיהו.

ועל דא כתיב במשה, (שמות ג) ואמרו לי' מה' שמו' מה'. בגין דהוה ידעי ליה, ולא אנשו ליה לעלמין, וסבלו תבירו דגלותא על קודשא בריך הוא, ובגין כן זכי לפורקנין ולנסין ולאתון סגיאין.

ואתון קדישין עליונין, דסבלין תבירו דגופא מאתר לאתר על קודשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה דזכאין אתון למעבד לכו נסין ופורקנין, ותזכון לחיי עלמא דאתי. אזלו בלהו כחדא.

פתח ואמר (שמות לה) קחו מאתכם תרומה ליי' כל נדיב לבו יביאה וגו'. תא חזי, בשעתא דבר נש שוי רעותיה, לגבי פולחנא דמאריה, ההוא רעותא סליק בקדמיתא על לבא, דאיהו קיומא ויסודא דכל גופא. לבתר סליק ההוא רעותא טבא, על כל שייפי גופא. ורעותא דכל שייפי גופא, ורעותא דלבא, מתחבראן כחדא, ואינון משכין עליהו זיהרא דשכינתא לדירא עמהון, וההוא בר נש איהו חולקא דקודשא בריך הוא הוי, הדא הוא דכתיב קחו מאתכם תרומה. מאתכם הוה אמשכותא, לקבלא עליכו ההיא תרומה, למהוי חולקא ליי'.

ואי תימא דלאו ברשותיה דבר נש קיימא מלה. תא חזי, מה פתיב כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי'. כל נדיב לבו ודאי, מאן דיתרעי לביה, ימשיך לה לשכינתא לגביה. הדא הוא דכתיב יביאה, אף על גב דאיהי באסתלקותא לעילא, יביאה מאתר עלאה, לאמשכא לדירא עמיה.

וכד תיתי לאשראה עמיה, כמה ברפאן וכמה עתרא תיתי עמה. הדא הוא דכתיב זהב וכסף ונחשת. לא יחסר ליה כל עתרא דעלמא. דא לשאר בני עלמא. אבל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתון קדישין עליונין, קחו מאתכם תרומה ליי'. אמר רבי חייא, מאן דשרי לארמא, הוא ירים.

פתח רבי אבא ואמר, (יונה ב) ויאמר יי' לדג וגו', וכי באן אתר אמר ליה. אלא בשעתא דברא קודשא בריך הוא עלמא בעובדא דבראשית, ביומא חמישאה ברא נוני ימא. פדין פקיד ואמר, דיהא זמין חד נונא למבלע ליונה, ויהא במעוי תלתא יומין ותלת לילוון, ולבתר דירמי ליה לבר.

ולא דא בלחודוי, אלא כל מה דעבד קודשא בריך הוא בעובדא דבראשית, בכלא אתני עמיה. ביומא קדמאה ברא שמיא, אתני עמהון דיסליק לאליהו השמימה בגו סערה, וכן הוה, דכתיב, (מלכים ב ב) ויעל אליהו בסערה השמים. בהוא יומא ברא נהורא, ואתני עמיה דיחשיף לשמשא במצרים תלתא יומין, דכתיב, (שמות י) ויהי חשך אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים.

ביומא תניינא ברא רקיעא, דיהא מפריש בין מיא למיא, פדכתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ואתני עמהון קודשא בריך הוא, דמיא יהון מפרישין לישראל בין טומאה לטהרה, לאתדכאה בהו, וכך הוה.

ביומא תליתאה אפיק ארעא מגו מיא, ואכניש למיא, ועבד מההוא פנישו דאתפנישו לאתר חד, ימא. ואתני בימא למעבר לישראל בגויה ביבשתא, ולמטבע למצראי, וכך הוה, דכתיב, (שמות יד) וישב הים לפניו בקר לאיתנו. אל תקרי לאיתנו, אלא לתנאו, למה דאתני עמיה קודשא בריך הוא, בעובדא דבראשית. תו אתני בארעא, דתפתח ית פומהא במחלקותא דקרח, ותבלע לקרח ולכל פנישתיה, וכך הוה, דכתיב, (במדבר טז) ותפתח הארץ את פיה ותבלע אותם ואת קרח.

[זוהר חלק ב' - דף קצ"ט ע"א]

ביומא רביעאה, ברא שמשא וסיהרא, דכתיב יהי מארת ברקיע השמים, ואתני עם שמשא, למהוי קאים בפלגו שמיא ביומי דיהושע, (דף קצ"ט ע"א) דכתיב, (יהושע י יב) ויעמוד השמש בחצי השמים. אתני בככביא למעבד קרבא בסיסרא, דכתיב, (שופטים ה) הפכבים ממסלותם נלחמו עם סיסרא.

ביומא חמישאה ברא נוני ימא, ועופי דשמיא, אתני בעופי למיזן עורבים לאליהו, בזמנא דעצר לשמיא, דכתיב, (מלכים א יז) ואת העורבים צויתי לכלפלך שם. צויתי דייקא. ואתני בנוני ימא לאודמנא נונא חד, למבלע ליה ליונה, ולאשדאה ליה לבר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביומא שתיתאה ברא לאדם, ואתני עמיה, דתפוק מניה אתתא, דתיוון לאליהו, דכתיב, (מלכים א יז) הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך. הנה צויתי, מיומא דאתברי עלמא. וכן בכל עובדא ועובדא דאתחדש בעלמא, קודשא בריך הוא פקיד ההוא עובדא מיומא דאתברי עלמא. אוף הכא, ויאמר יי לדג. ויאמר, משית יומין דבראשית קאמר ליה.

הכא אית לן סמך בעלמא, על עובדין דבני נשא בהאי עלמא. יונה דנחת לספינה, דא איהי נשמתא דבר נש, דנחתא להאי עלמא למהוי בגופא דבר נש. אמאי אתקרי יונה. בגין דכיון דאשתתפת בגופא, כדין איהי יונה בהאי עלמא. כמה דאתמר, (ויקרא כה) ולא תונו איש את עמיתו. וכדין בר נש אזיל בהאי עלמא, כספינה בגו ימא רבא, דחשיבת לאתברא, כמה דאת אמר (יונה א) והאניה חשבה להשבר.

ובר נש כד איהו בהאי עלמא חטי, וחשיב דערק מקמי מאריה. ולא אשגח בההוא עלמא. וכדין אטיל קודשא בריך הוא רוח סערה תקיפא. דא איהי גזירת דינא, דקיימא תדיר קמי קודשא בריך הוא. ובעאת דינא דבר נש מקמיה, ודא איהו דקא מטי לספינה, ואדכר חובוי דבר נש לאתפסא ליה.

כיון דאתפס בר נש על ידא דההיא סערה בבי מרעיה, מה כתיב ויונה ירד אל ירכתי הספינה וישכב וירדם. אף על גב דבר נש בבי מרעיה, נשמתא לא אתערת לאתבא קמי מאריה, למפרק חובוי. מה כתיב, ויקרב אליו רב החובל. מאן רב החובל. דא יצר טוב, דאיהו מנהיג כלא. ויאמר לו מה לך נרדם קום קרא אל אלהיך וגו'. לאו שעתיא הוא למדמה, דהא סלקין לך לדינא, על כל מה דעבדת בהאי עלמא, טוב מחובך.

אסתפל במלין אליו, ותוב למארך. מה מלאכתך דאת עסקת בה בהאי עלמא, ואודי עליה קמי מארך. ומאין תבא, אסתפל מאין באת, מטפה סרוחה, ולא תתגאי קמיה. מה ארצה, אסתפל דהא מארעא אתבריאת, ולארעא תיתוב. ואי מזה עם אתה, אסתפל אי אית לך זכו דאבהו, דיגין עלך.

כיון דסלקין ליה לדינא, בבי דינא דלעילא, ההיא סערה, דאיהי גזרת דינא, דסעיר עליה דבר נש, תבעת מן מלכא למידן אינון תפיסין דמלכא, וכלהו אתיין חד חד קמיה. ביה שעתיא אתקריבו בי דינא. אית מנהון דפתחי בזכות, ואית מנהון דפתחי בחובה. וגזרת דינא תבעת דינא.

ואי ההוא בר נש לא זכי בדינא, מה כתיב. ויחתרו האנשים להשיב אל היבשה ולא יכלו. משתדלין אינון דאורו זכותיה לאתבא ליה להאי עלמא, ולא יכלו. מאי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

טעמא. כי הים הולך וסוער עליהם, גזרה דדינא, אזיל וסעיר בחובי דבר נש, ואתגבר עלייהו.

כדין נחתין עליה תלת שליחן ממנו, חד, דכתיב כל זכוון, וכל חובין, דעבד בר נש בהאי עלמא. וחד דעביד חושבן יומי. וחד דהוה אזיל עמיה, כד הוה במעי אמיה. והא אוקימנא דגזרת דינא לא שכיך, עד ההוא זמנא דכתיב, וישאו את יונה. וישאו: כד נטלי ליה מביתיה, לבי קברי.

[זהר חלק ב' - דף קצ"ט ע"ב]

כדין מכוזי עלוי. אי איהו זכאה, מכוזי עליה ואמרי, הבו יקר לדיוקנא דמלכא, (ישעיה נז) יבא שלום ינוחו על משכבותם הלך נכחו. מנא לן. דכתיב, (ישעיה נח) והלך לפניך צדקך (דף קצ"ט ע"ב) כבוד יי' יאספך. ואי חייבא איהי, מכוזי עליה ואמרו, ווי ליה לפלגיא. טב ליה דלא יתברי. כדין מה פתיב, ויטלהו אל הים ויעמוד הים מזעפו. כד עאלין ליה לבי קברי דאיהו אתר דדינא. כדין גזרת דינא דהוה סעיר, שכיך מזעפיה. ונונא דבלע ליה, דא איהו קברא.

מה פתיב, ויהי יונה במעי הדג. מעוי דדג, דא איהו בטן שאול. מנלן. דכתיב, (יונה ב) מבטן שאול שועתי. ואיהו במעי דנונא הוה, וקארי ליה בטן שאול, שלשה ימים ושלשה לילות, אלין תלת יומין, דבר נש בקברא, ואתבקעו מעוי.

לבתר תלתא יומין, ההוא טנופא אתהפך על אנפוי, ואומר לו טול מה דיהבת בי. אכלת ושתיית כל יומא, ולא ייהבת למסכני, וכל יומך הוה פחגין וכמועדין, ומסכני הוה כפנין, דלא אכלו בהדה, טול מה דיהבת בי. הדא הוא דכתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו', והא אוקימנא.

לבתר דא, מתלתא יומין ולהלאה, כדין אתדן בר נש מעינוי, מידוי, ומרגלוי, ואוקמוה עד תלתין יומין. כל אינון תלתין יומין, אתדנו נפשא וגופא כחדא. ובגיני כך אשתכח נשמתא לתתא בארעא, דלא סלקת לאתרה. כאתתא דיתבת לבר, כל יומי מסאבותא. לבתר, נשמתא סלקא, וגופא אתבלי בארעא. עד ההוא זמנא דיתער קודשא בריך הוא למיתיא.

וזמינא קלא חדא לאתערא בבי קברי, ויימא, (ישעיה כו) הקיצו ורגנו שוכני עפר כי טל אורות טלך וארץ רפאים תפיל. אימתי יהא דא. בזמנא דיתעבר מלאך המות מעלמא, דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח וגו'. פיון דבלע המות לנצח, לבתר, ומחה יי' אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ. כדין פתיב, ויאמר יי' לדג ויקא את יונה אל היבשה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פיון דאתער ההוא קלא ביני קברי, כדין כל קברי יקאו לאינון מתייא דבהון לבר. הדיא הוא דכתיב וארץ רפאים תפיל. מאי תפיל. דיקיא לון לבר. רפאים, מהו רפאים. דקבילו. אסוותא כמלקדמין, ואתסיו גרמין בגרמין. ואלין אקרון רפאים.

ואי תימא, הא כתיב (בשאר עובדי כוכבים ומזלות) (ישעיה כו) רפאים בל יקומו. אלא ודאי כל עלמא יתסון גרמין בבי קברי, אבל מנהון יקומו, ומנהון לא יקומו. ועל דא כתיב רפאים בל יקומו. זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב בהו גבלתי יקומו. ובהאי נושא, אשכחנא מלין לאסוותא, דכל עלמא.

האי נושא פיון דבלע ליונה מית. וביה הוה יונה תלתא יומין, לבתר אתקיים כמלקדמין, ואקי ליונה לבר, והא אוקמוה, דכתיב ויתפלל יונה אל יי אלהיו ממעי הדגה. כתיב הכא הדגה, וכתיב התם (שמות ז) והדגה אשר ביאור מתה, והא אוקמוה. כגוונא דא, זמינת ארעא דישראל לאתערא בקדמיתא, ולבחר וארץ רפאים תפיל.

והא אוקימנא, דשבעה דינין יחלפון עליה דבר נש, כד נפיק מהאי עלמא. חד, ההוא דינא עלאה, כד נפיק רוחא מן גופא. ב, כד עובדוי ומלוי אזלין קמיה ומכרוי עלוי. ג, כד עייל לקברא. ד, דינא דקברא. ה, דינא דתולעתא. ו, דינא דגיהנם. ז, דינא דרוחא דאזלא ושאתת בעלמא, ולא אשכחת אתר נייחא, עד דישתלים עובדוי. בגין דא, בעי בר נש לאסתכלא תדיר בעובדוי, ויתוב קמי מריה.

וכד אסתכל דוד מלכא בדינין אלין דבר נש, אקדים ואמר (תהלים קד) ברכי נפשי את יי, עד לא תפוק מן עלמא, בעוד דאנת אשתכחת עם גופא. וכל קרבי את שם קדשו, אינון שייפי גופא, דמשתתפי כחדא ברוחא. השתא דתשתכחון עמה, אקדימו לברכא שמא קדישא, עד לא ימטי זמנא דלא תיכלון לברכא, ולא תבא בתיובתא, ועל דא אמר ברכי נפשי את יי הללויה. אתו אינון חברייא ונשקו רישיה.

[זוהר חלק ב' - דף ר' ע"א]

רבי חייא פתח ואמר, (דף ר' ע"א) (שמות לה) קחו מאתכם תרומה ליי. תא חזי קודשא בריך הוא כד ברא עלמא, לא ברא ליה, אלא בגין דייתון ישראל, ויקבלון אורייתא. באורייתא אתברי עלמא, ועל אורייתא קיימא. הדיא הוא דכתיב, (ירמיה א) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. אורייתא איהי ארפא דחיי בהאי עלמא, וארפא דחיי בעלמא דאתי.

וכל מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אשתדל בהיכליה דקודשא בריך הוא. דהיכלא עלאה דקודשא בריך הוא, אורייתא איהי. וכד בר נש עסיק באורייתא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קודשא בריך הוא קאים תמן, ואצית לקליה, כמה דכתיב, (מלאכי ג) ויקשב יי' וישמע וגו'. ואשתזיב בר נש מתלת דינין: מדינא דהאי עלמא. ומדינא דמלאך המות, דלא יכיל לשלטאה עליה. ומדינא דגיהנם.

ויפתב ספר (ע' ע"א) זכרון. מאי איהו. אלא אית ספר לעילא, ואית ספר לתתא. זכרון אתר (נ"א את) קיימא קדישא, דנטיל וכניש לגביה, כל חיינ דלעילא. ספר זכרון תרין דרגין דאינון חד, ורוא דא שם יהו"ה שם חד. יהו"ה חד. וכלא מלה חדא.

בגין דאית שם, ואית שם, שם (קס"ב ע"א) לעילא, דאיהו אתרשים (ס"א אקרי שם) ממה דלא ידיע, ולא אתרמיז בידיעה כלל. ודא אקרי נקודה (צ"ג ע"א) עלאה. שם לתתא, דאקרי שם, (דברים ד) מקצה השמים ועד קצה השמים, בגין דקצה השמים אקרי זכרון. והאי שם, איהו נקודה דלתתא, דאיהו שם מההוא זכרון, דאיהו קצה השמים, דנטיל כל חיינ דלעילא. ודא איהו קצה השמים דלתתא. ושם דיליה איהי נקודה דלתתא. נקודה דא, איהו ספר דקיימא בחושבנא, ודא הוא ולחושבי שמו. ספר דקאמרן, ושם, חד מלה הוא, בכל סטרין.

נקודה דא בגין דקיימא באמצעיתא, איהי עלאה על כל דאתאחדן בה. שית סטרין, אתאחדן בספר (קל"ז ע"ב) עלאה, ואיהו עלאה עלייהו. שית סטרין אתאחדן בספר תתאה, ואיהו עלאה עלייהו. ועל דא, ספר עלאה, ספר תתאה, וכלא אקרי תורה.

מה בין האי להאי. אלא, ספר עלאה איהו תורה שבכתב. בגין דאיהי (רי"ד ע"א, שמיני מ' ע"ב) סתימא, ולא קיימא אלא בכתב, דתמן איהו אתר לאתגלאה לתתא. ומאן איהו עלמא דאתי. ספר תתאה, דא תורה דאקרי תורה שבעל פה, ומאן איהו על פה, אלין רתיכין דלתתא, דאיהי קיימא עלייהו. ובגין דלאו אינון בכללא דכתיבה דלעילא, אקרון על פה.

ותורה דא קיימא על פה, בגין דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים ותורה עלאה, אף על גב דאיהי קיימא לעילא, לא אקרי על הפתב, אלא שבכתב, דקיימא בכתב, וההוא כתב אתעביד היכלא לגביה, ואיהי קיימא גו ההוא היכלא, ואתטמרת תמן. ובגין כן אקרי תורה שבכתב, ולא על כתב.

אבל תורה דלתתא, איהי קיימא על רתיכהא, ואקרי על פה, דקיימא עלייהו. ובגין דלא אתחשיבת (נ"א אתיהיבת) מלגו, מפללא דכתיבה, לא אתעבידו היכלא להאי נקודה, כההיא נקודה עלאה. ובגין דקיימא עלייהו אקרי תרומה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תו שמענא מבוצינא קדישא. תרומה. מהו תרומה. כמה דאוקימנא, תרי ממאה. תא חזי, כל אינון דרגין קדישין, די ברוזא דמהימנותא, דקודשא בריך הוא אתגלי בהון, אינון עשר דרגין, ואינון עשר אמרון, כמה דאוקמוה. ואלין עשר סלקין למאה, וכד אצטריך לן להאי נקודה תתאה לארמא לה, אסיר לן לנטלא לה בלחודהא. אלא לה ולבעלה. ואינון תרי מאינון מאה דקאמרון, בגין דלא אצטריך לאפרשא לון כלל, אלא ליחדא לה ולבעלה. ועל דא אתקרי תרומה בכללא חדא.

[זוהר חלק ב' - דף ר' ע"ב]

ותא חזי, בכל יומא פרוזא קארי, כל בני עלמא, בכו קיימא מלה דא, ודא הוא (שמות לה) (דף ר' ע"ב) קחו מאתכם תרומה ליי'. ואי תימא דקשיא מלה עליכו. כל נדיב לבו יביאה.

מהו יביאה. אלא מהכא אוליפנא רזא לצלותא. דבר נש דדחיל למאריה ומכוין לביה ורעותיה בצלותא, אתקין תקוונא דלעילא, כמה דאוקימנא. בקדמיתא בשירין (קצ"ו ע"א) ותושבחון, דקאמרון מלאכין עלאין לעילא. ובההוא סדורא דתושבחון דקא אמרי ישראל לתתא, איהי קשיטת גרמאה, ואתתקנת בתקונהא. פאתתא דאתקשטת לבעלה.

ובסדורא דצלותא, בההוא תקוונא דצלותא דמיושב, אתקיננו עולמתהא וכל אינון דילה. ומתקשטון כל אינון בהדה, לבתר דאתתקון פלא ואתסדרו, כד מטו לאמת ויציב, כדין פלא מתתקנא, איהי ועולמתהא, עד דמטו לגאל ישראל, כדין אצטריך למיקם פלא על קיומיהו.

בגין דכד בר נש מטי לאמת ויציב, וכלא אתתקון. עולמתהא בטלי לה, ואיהי נטילת גרמה לגבי מלפא עלאה. פיון דמטו לגאל ישראל, כדין מלפא קדישא עלאה נטיל בדרגוי, ונפיק לקבלא לה.

ואנו, מקמי מלפא עלאה בעינן לקיימא על קיומנא, באימתא ברעדה. דהא כדין אושיט ימיניה לגבה, ולבתר שמאליה, דשוי לה תחות רישה, ולבתר אתחבקו תרווייהו פחדא בנשיקו. ואלין אינון תלת קדמיתא, ובעי בר נש לשוואה לביה ורעותיה, ולכוונא בכל הני תקונין וסדורין דצלותא. פומיה ולביה ורעותיה פחדא.

השתא דמלפא עלאה ומטרוניתא אינון בחבורא בחדוה באינון נשיקין. מאן דאצטריך למשאל שאלתין, ישאל. דהא כדין שעתיא דרעותא איהו. פיון דשאל בר נש שאלתוי מקמי מלפא ומטרוניתא, כדין יתקין גרמיה ברעותיה ולביה לתלתא אחרנין, לאתערא חדוה דטמירו, דהא מאלין תלת אתברכא בדבקווא אחרא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויתקין בר נש גרמיה למיפק מקמייהו, ולאנחא לון בחדוה גניזא דאלין תלת. ועם כל דא, דיהא רעותיה, דיתברכון תתאי, מאינון ברפאן דחדוה טמירא.

וכדין אצטריך למנפל על אנפוי, ולממסר נפשיה, בשעתא דאיהי נקטא נפשין ורוחין. כדין איהי שעתא לממסר נפשיה בגו אינון נפשין דאיהי נקטא, דהא כדין צרורא דחיי איהו כדקא יאות.

מלה דא שמענא ברזין דבוצינא קדישא, ולא אתייהיב לי רשו לגלאה, בר לכו חסידי עליונין. דאי בההיא שעתא דאיהי נקטא נפשין ורוחין ברעו דדביקותא חדא, איהו ישוי לביה ורעותיה לדא, ויהיב נפשיה בדביקותא, בההוא רעותא, לאכללא לה בההוא דביקותא. אי אתקבלת בההיא שעתא בההוא רעותא, דאינון נפשין ורוחין ונשמתין דאיהי נקטא. האי איהו בר נש דאתצריך בצרורא דחיי בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

ותו דבעיא לאתפללא מפל סטרין, מלכא ומטרוניתא, מלעילא (קפ"ט ע"א) ומתתא, ולא תעטרא בנשמתין בכל סטרין. אתעטרת בנשמתין מלעילא, ואתעטרת בנשמתין מתתא. ואי בר נש יכוין לביה ורעותיה לכל דא, וימסר נפשיה מתתא בדביקותא ברעותא כמה דאתמר. כדין קודשא בריך הוא קארי ליה שלום לתתא, כגוונא דההוא שלום דלעילא. ההוא דבריה לה למטרוניתא ואכליל לה ואעטר לה בכל עטרין.

אוף הכי, האי בר נש קודשא בריך הוא קרי ליה שלום לתתא, כמה דאת אמר (שופטים ו) ויקרא לו יי שלום. וכל יומי הכי קראן ליה לעילא, שלום. בגין דאכליל ואעטר למטרוניתא לתתא, כגוונא דההוא שלום לעילא.

[זוהר חלק ב' - דף ר"א ע"א]

וכד אסתלק ההוא בר נש מהאי עלמא, נשמתיה סלקא ובקעא בכל אינון רקיעין, ולית מאן דימחי בידה. וקודשא בריך הוא קרי לה ואמר (ישעיה נז) יבא שלום. ושכינתא אמרה, ינוחו על משכבותם וגו'. ויפתחון לה (דף ר"א ע"א) תליסר טורי דאפרסמונא דכיא, ולא יהא מאן דימחי בידה. ועל דא, זכאה איהו מאן דישיי לביה ורעותיה לדא. ועל דא פתיב, כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי לגבי מלכא עלאה, כמה דאתמר.

ארים רבי אבא קליה, ואמר, ווי רבי שמעון, אנת בחיין, ואנא בכינא עלך. לא עלך בכינא, אלא בכינא על חברייא, ובכינא על עלמא. רבי שמעון כבוצינא דשרגא, דאדליק לעילא ואדליק לתתא. ובנהורא דאדליק לתתא, נהירין כל בני עלמא, (נ"א נהיר לעילא) ווי לעלמא, כד יסתלק נהורא דלתתא בנהורא דלעילא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאן ינהיר נהורא דאורייתא לעלמא. קם רבי אבא ונשיק לרבי חייא. אמר ליה מלין אלין הוו תחות ידך, ועל דא קודשא בריך הוא שדרני עד הכא, לאתחברא עמכון זכאה חילקי.

רבי יוסי פתח קרא אבתריה ואמר, (שמות לה) וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו וגו', האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא למשה, (דברים א) הבו לכם אנשים חכמים ונבונים, אשגח בכל ישראל, ולא אשפח נבונים, הדא הוא דכתיב, ואקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידועים, ואלו נבונים לא פתיב. ואי תימא דנבון איהו דרגא עלאה מחכם, הכי איהו ודאי.

מה בין האי להאי. חכם, הא אוקמוה, דאפילו תלמיד המחפים לרביה אקרי חכם. חכם, דידע לגרמיה כל מה דאצטריך. נבון כמה דרגין אית ביה, דאסתפל בכלא, וידע בדיליה ובאחרנין. וסימנה, (משלי יב) יודע צדיק נפש בהמתו. (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלהים. והכא חכם לב דייקא. בלב חכם, ולא באתרא אחרא, בגין דקיימא בלב, ונבון לעילא ותתא, אסתפל בדיליה ובאחרנין.

פתח ואמר, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה וגו', הכא בצלותא דבעי בר נש לצלאה קמיה דקודשא בריך הוא, דאיהי פולחנא חדא רבא ויקרא, מאינן פולחנין דמאריה. תא חזי, אית פולחנא דקודשא בריך הוא, דקיימא בעובדא, דאיהו פולחנא דקיימא בעובדא דגופא, ואיהו פולחנא. ואית פולחנא דקודשא בריך הוא, דאיהו פולחנא פנימאה יתיר, דאיהו עקרא דכלא, קיימא בההוא פולחנא פנימאה, דאיהו עקרא דכלא.

בגופא אית (בראשית ט"ז ע"א) תריסר שייפין, דקיימין בעובדא דגופא, כמה דאוקימנא. ואינן שייפין דגופא, ופולחנא דקודשא בריך הוא, דעובדא קיימא בהו. בגין דפולחנא דקודשא בריך הוא, בתרין סטרין, שייפין דגופא לבר, ואית תריסר שייפין אחרנין, פנימאין לגו מן גופא. ואינן תקונין פנימאין לגו מן גופא, לאתתקנא בהו תקונא דרוחא, דאיהו פולחנא יקירא פנימאה דקודשא בריך הוא, כמה דאוקימנא גו רזין פנימאין דקאמר רבי שמעון, ואינן רזא דחכמתא עלאה, ואתידעו ביני חבריא, זכאה חילקיהון.

צלותא דבר נש, איהו פולחנא דרוחא, ואיהו קיימא ברזין עלאין, ובני נשא לא ידעין, דהא צלותא דבר נש בקעת אורין, בקעת רקיעין, פתחת פתחין, וסלקא לעילא.

בשעתא דנהיר נהורא, ואתפרש נהורא מן חשוכא, כדין פרוזא אזלא בכלהו רקיעין, אתתקנו מארי דפתחין, מאריהון דהיכלין, כל חד וחד על מטריה. בגין דאינן דשלטניהון ביממא, לאו אינן דשלטניהון בליליא. וכד עאל ליליא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתעברו שולטנין דיממא, ואתמנון שלטנין אחרנין, דשליטין בליליא, ואתחלפן אלין באלין.

ורזא דא, (בראשית א) את המאור הגדול לממשלת היום וגו'. וממשלת היום וממשלת הלילה, שולטנין אינון די ממנון ביממא, ושולטנין אינון די ממנון בליליא. ואלין אקרון ממשלת היום. ואלין אקרון ממשלת הלילה.

[זוהר חלק ב' - דף ר"א ע"ב]

כד עאל ליליא, פרוזא נפקא, אתתקנו שולטנין דליליא, כל (דף ר"א ע"ב) חד וחד לאתריה. וכד נהיר יממא, פרוזא נפקא, אתתקנו שולטנין דיממא, כל חד וחד לאתריה. (כדין מתעברי שלטנין דליליא ואתפקדון שלטנין דיממא) וכד פרוזא אכרית, כדין פלהו כל חד וחד, אתפקד על ההוא אתר דאתחזי ליה. כדין שכינתא קדמא, ונחתא, וישראל עאלין לבי פנישתא, לשבחא למאריהון, פתחין בשירין ותושבחון.

דבעי ליה לפר נש, (ויקרא ק"כ ע"ב) כיון דאתקין גרמיה בפולחנא דעובדא, בתקוני דמצוה וקדושה, ליחדא לביה בתקוונא דפולחנא פנימאה דמאריה, ולשוואה לביה ורעותיה בההוא פולחנא דאינון מלין, (ד"א דקאמר) דהא מלה סלקא.

ואינון ממנון דקיימין באוירא, אתמנון לד' סטרי עלמא. לסטר מזרח אתמנא ממנא חד, דקיימא באוירא לההוא סטרא, גזרדי"א שמייה, ועמיה סרכין ממנון אחרנין, דאינון מחפאן לההיא מלה דצלותא, וסלקא באוירא בההוא סטרא, ונטיל לה האי ממנא.

אי היא מלה פדקא יאות, הוא, וכל אינון סרכין נשקין לההיא מלה, וסלקין עמה עד ההוא אוירא דרקיעא לעילא, דתמן ממנון סרכין אחרנין. בשעתא דנשקי לההיא מלה, פתחי ואמרי, זכאין אתון ישראל, דינדעיתו לאעטרא למאריכון בעטרין קדישין זכאיהו פומא, דמלה דעטרא דא נפקא מניה.

כדין פרחין אתון דקיימין באוירא, דבשמא קדישא דתריסר אתון, דההוא שמא שליט באוירא, והאי איהו (בראשית ט"ז ע"א) שמא, דהוה טאס ביה אליהו, עד דאסתלק לשמיא. והיינו דקאמר עובדיה לאליהו, (מלכים א יח) ורוח יי' ישאף. בגין דבשמא דא, הוה אליהו טאס ביה באוירא, והאי איהו שמא דשליט באוירא.

סדר הלימוד ליום כא שבט [יום 139 בשנה]

ואינון אתון פרחין וסלקין בההיא מלה, וההוא ממנא דמפתחן דאוירא בידיה, וכל אינון ממנון אחרנין, פלהו סלקין ביה עד רקיעא, ואתמסר בידי דממנא אחרא, לסלקא לעילא.

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 1545]

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לְסֵטֶר דְרוּם, אֵית מְמַנָּא אַחְרָא דְשִׁלְטָא בְּאוּרָא לְהוּוּא סֵטֶר, וְכַמָּה מְמַנֵּן אַחְרֵינֵין וְסֵרְכִין עֲמִיָּה. פְּסַגְנִי'ה שְׁמִיָּה, וּבִיָּה מִתְאַחְדֵּן (נ"א וְלִיָּה אֶתְמַסְרָאן) מִפְתַּחַן דְּאוּרָא לְהוּוּא סֵטֶר. וְכָל אֵינּוֹן מְאָרֵי דְעֵקוֹ, דְּצִלְאֵן צְלוֹתָא לְמְאָרִיָּהוֹן מְגוֹ עֲקָתָא, מְגוֹ תְבִירוֹ דְלִבָּא, אִי תְהִיא מְלָה כְּדָקָא יְאוּת, סְלָקָא לְאוּרָא בְּתַהוּוּא סֵטֶרָא, וְנָטִיל לָהּ הָאִי מְמַנָּא, וְנִשְׁיָק לָהּ (ס"א בְּגִין דְּסִלְקָא בְּהוּוּא סֵטֶרָא) כְּדֵן נִשְׁיָק לָהּ, פְּתַח וְאָמַר, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְחוּס לְקַבְּלֵךְ (נ"א וְעַלְךְ) וּבְגִינֵךְ יִתְמַלֵּי רַחֲמִין.

סְלָקִין עֲמָה כָּל אֵינּוֹן מְמַנֵּן קְדִישִׁין, וְכָל אֵינּוֹן סֵרְכִין דְּהוּוּא סֵטֶרָא. וּפְרַחֲוִין אֶתְוֹן דְּשִׁמְא קְדִישָׁא, דְּאֵינּוֹן ד' אֶתְוֹן, דְּמִתְעַטְרִין וְשִׁלְטִין בְּהוּוּא סֵטֶרָא דְּאוּרָא, וְסִלְקִין בְּהוּוּא סֵטֶרָא דְּאוּרָא, עַד רְקִיעָא, עַד הוּוּא מְמַנָּא דְּרְקִיעָא דְּשִׁלְטִין בְּהוּוּא סֵטֶרָא.

לְסֵטֶר צְפוֹן, אֵית מְמַנָּא אַחְרָא, וְעֲמִיָּה כְּמָה סֵרְכִין מְמַנֵּן דְּשִׁלְטִין בְּאוּרָא, וְהוּוּא מְמַנָּא פְּתַחֲוִי'ה שְׁמִיָּה, וְהָאִי אֶתְמַנָּא בְּאוּרָא לְהוּוּא סֵטֶרָא, וְכָל אֵינּוֹן דְּמִצְלָאֵן צְלוֹתִין עַל בְּעַלְי דְּבָבוֹ דְּעֵקִין לוֹן, וְכַד מְלָה דְּתַהִיא צְלוֹתָא סְלָקָא לְאוּרָא בְּתַהוּוּא סֵטֶרָא, אִי זְכָאָה הוּא, נָטִיל לָהּ הָאִי מְמַנָּא, וְנִשְׁיָק לָהּ.

כְּדֵין אֶתְעַר רוּחָא חֲדָא דְּנִפְקָא מְגוֹ תְהוּמָא בְּסֵטֶרָא דְּצְפוֹן, וְהוּוּא רוּחָא קְאָרֵי בְּכָל אֵינּוֹן אוּרִין, וְנָטִיל כְּלָהוּ תְהִיא מְלָה, וְסִלְקִין לָהּ עַד רְקִיעָא וְנִשְׁיָקִין לָהּ. פְּתַחֲוִי וְאָמַר, מָרְךְ יְרֵמִי שְׁנַאךְ לְקַמְךְ.

וְאֶזְלָא וְסִלְקָא וּבִקְעָא רְקִיעִין (ס"א אוּרִין) עַד דְּסִלְקִין עֲמָה לְגַבֵּי רְקִיעָא קְדַמְמָה סְלָקָא צְלוֹתָא, וּמִטָּאֵת לְגַבֵּי חַד מְמַנָּא, דְּאֶתְמַנָּא לְסֵטֶר מְעַרְב, וְתַמְן קִימִין תְּשַׁעָּה פְּתַחֲוִי, וּבְהוּוּ קִימִין כְּמָה סֵרְכִין, וְכַמָּה מְמַנֵּן, וְעַלְיָהוּ מְמַנָּא חַד דִּי שְׁמִיָּה זְבוּלִי'אֵל.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ב ע"א]

וְדָא אִיְהוּ דְּבַעֵי לְשִׁמְשָׁא בְּהָאִי רְקִיעָא בִּימְמָא, וְלֹא אֶתְיָהִיב לִיָּה רְשׁוֹ, עַד דְּסִלְקִין נְהוּרָא דְּסִיְהָרָא, וְכַדִּין אֶפִּיק כָּל אֵינּוֹן חִילִין, וְכָל אֵינּוֹן מְמַנֵּן. וְכַד נְהִיר יְמַמָּא, עֲאֵלִין כְּלָהוּ בְּפְתַחֲוִי חֲדָא, דְּאֵינּוֹן ט' פְּתַחֲוִי, דְּאִיְהוּ פְּתַחֲוִי עֲלָאָה עַל כְּלָהוּ. וְכַד צְלוֹתָא סְלָקָא, (דף ר"ב ע"א) עֲאֵלֵת בְּתַהוּוּא פְּתַחֲוִי, וְכְלָהוּ סֵרְכִין, וְכְלָהוּ מְמַנֵּן, נִפְקִין מִתְהוּוּא פְּתַחֲוִי. וְעַלְיָהוֹן זְבוּלִי'אֵל, הוּוּא רַב מְמַנָּא, וְנִפְקִי כְּלָהוּ וְנִשְׁיָקִי לָהּ, וּמִטָּאֵן עֲמָה עַד רְקִיעָא תְנִינָא. (ס"א בְּרְקִיעָא תְנִינָא סְלָקָא צְלוֹתָא עַד הוּוּא רְקִיעָא וְאֶתְפַּתַּחוּ) וְכַד סְלָקָא צְלוֹתָא עַד הוּוּא רְקִיעָא, אֶתְפַּתַּחוּ תְרִיסָר תְּרַעִין דְּתַהוּוּא רְקִיעָא. וּבְתַהוּוּא תְרַעָּא דְּתְרִיסָר, קָאִים מְמַנָּא חַד, דְּשְׁמִיָּה עֲנִי'אֵל, וְהָאִי מְמַנָּא עַל כְּמָה חִילִין, עַל כְּמָה מְשַׁרְיִין, וְכַד צְלוֹתָא סְלָקָא, קָאִים הָאִי מְמַנָּא וְכַרִּיז עַל כָּל אֵינּוֹן פְּתַחֲוִי וְאָמַר, (ישעיה כו) פְּתַחוּ שְׁעָרִים וְגו', וְכְלָהוּ תְרַעִין פְּתַחֲוִי, וְעֲאֵלֵת צְלוֹתָא בְּכָל אֵינּוֹן פְּתַחֲוִי.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

כדין, אתער חד ממנא סבא דיומין, דקאים לסטר דרום, דשמיה עזריאל סבא, ולזמנין אתקרי מחניאל, בגין דאתמנא על שתין רבוא משריין, וכלהו מארי דגדפין, מארי דמשריין, מליין עיינין. ולגבייהו קיימין אינון משריין מאריהון דאודנין. ואקרון אודנין, בגין דאינון צייתין, כל אינון דמצלאן צלותהון בלחישו, ברעותא דלבא, דלא אשתמע ההוא צלותא לאחרא. האי צלותא סלקא, וצייתין לה כל אינון דאקרון מארי דאודנין.

ואי ההיא צלותא אשתמע לאודנין דבר נש, לית מאן דציית לה לעילא, ולא צייתין לה אחרנין, בר מאן דשמע בקדמיתא, בגין כך בעי לאסתמרא דלא ישמעון לההיא צלותא בני נשא. ותו, דמלה דצלותא אתאחדא בעלמא עלאה, ומלה דעלמא עלאה, (בראשית ג' ע"ב) לא אצטריך למשמע.

כגוונא דא, מאן דקרי בספרא דאורייתא, חד קרי, וחד לשתוק, ואי תרי קראן באורייתא, גרעי מהימנותא דלעילא, בגין דחד קלא ודיבור כלא חד כדין תרין קלין ותרין דבורין, איהו גריעותא דמהימנותא. אלא דיהא קלא ודיבור חד כמה דאצטריך, בגין דיהא ההוא קלא וההוא דיבור חד.

וההוא ממנא, שמיה עזריאל סבא. כד ההיא צלותא סלקא בלחישו, כל אינון שתין רבוא משריין, וכל אינון מארי דעיינין, וכל אינון מארי דאודנין, כלהו נפקי ונשקי לההיא מלה דצלותא דסלקא. הדא הוא דכתיב, (תהלים לה) עיני יי' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. עיני יי' אל צדיקים, אלין מארי דעיינין דלתתא, בגין דאית (נ"א דלית) מארי דעיינין לעילא. ואזניו אל שועתם, אלין מאריהון דאודנין.

רקיעא תליתאה, ההיא צלותא סלקא ומטי לההוא רקיעא, ותמן ההוא ממנא דאקרי גדרג'ה, ועמיה כמה סרכין וכמה ממנון. ואיהו משמש ג' זמנין ביומא, לקבל חד שרביטא דזיהרא דנפיק, סליק ונחית ולא קיימא באתר חד, והאי איהו שרביטא דנטיל ג' זמנין ואתגניז. וכד צלותא סלקא, נחית ההוא שרביטא, וסגיד קמי ההוא צלותא, ואקרי האי רקיעא, רקיעא דשרביטא.

וכד סלקא ההיא צלותא, ההוא ממנא בתר דסגיד, בטש, בההוא שרביטא בטינרא, תקיפא דזהיר, דאיהו קאים באמצעיתא דההוא רקיעא, ונפקו מגו ההוא טינרא, תלת מאה ושבעין וחמש חיילין דאינון גניזין תמן מן יומא דאורייתא נחתת לארעא, בגין דאתתקפו לחברא (ס"א לסרבא) דלא תחות לארעא, ואנזיף בהו קודשא בריך הוא, ועאלו גו ההוא טינרא. ולא נפקין בר ההוא זמנא דצלותא סלקא, פתחי ואמרי (תהלים ח) יי' אדונינו מה אדיר שמך וגו'. דא היא צלותא, דסלקא על כל אינון רקיעין. כדין סגדין לגבה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

מכאן ולהלאה, צלותא מתעטרא בעטרין עלאין, וסלקא לגו רקיעא רביעאה, וכדין שמשא נפיק בדרגוי, ושמי"אל רב ממנא נפיק, ותלת מאה ושתין וחמש משריין סלקין עמיה, לגו ההוא רקיעא, ואקרון ימות החמה, וכלהו מעטרין לההיא צלותא, בעטרין דבוסמין דגנתא דעדן.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ב ע"ב]

ותמן אתעכבת צלותא, עד דכלהו משריין סלקין עמה לגו ההוא רקיעא חמישאה, ותמן איהו ממנא חד גדר"אל שמייה, והוא מארי קרבין דשאר עמין. וכד צלותא סלקא, כדין אודעזע הוא, וכל משריין דייליה, ואתבר (דף ר"ב ע"ב) חילייהו, ונפקי וסגדי, ומעטרין לההיא צלותא.

וסלקין עמה עד דמטו לגבי רקיעא שתיאה, וכדין נפקין כמה חיילין, וכמה משריין, ומקבלין לההוא צלותא, וסלקין בהדה, עד דמטו לשבעין תרעין, ותמן קאים חד ממנא, די שמייה ענפי"אל, רב ממנא. ואיהו מעטר לההיא צלותא, בשבעין עטרין.

וכיון דמתעטרא צלותא בכל הני עטרין, כדין מתחברין כל אינון חיילין דכלהו רקיעין, וסלקין לההיא צלותא דמתעטרא בכל עטרין, לגבי רקיעא שביעאה. וכדין עאלת צלותא, וסנדלפ"ן רב יקירא עלאה דכל מפתחן דמאריה בידיה, אעיל לההוא צלותא, לגו שבעה היכלין.

תא חזי אמר רבי שמעון שבעא מדורין אינון וכו', (אמרו המגיהים כבר נדפסו בפרשת בראשית דף מ"א ע"ש) שבעה היכלין אלין, אינון היכלין דמלכא, והאי צלותא כד מתעטרא בכל הני עטרין, כד עאלת, מחבר לון פחדא, לאתעטרא לעילא למהוי כלא חד כדקא יאות. ושמא דקודשא בריך הוא, מתעטרא בכל עטרין, עילא ותתא, למהוי חד, וכדין (משלי י) ברכות לראש (בראשית כ"ו ע"א) צדיק כתיב.

זכאה חולקיה דבר נש, דידע לסדרא צלותיה כדקא יאות. בהאי צלותא דמתעטרא ביה קודשא בריך הוא, איהו מחפה עד דיסתיימון כל צלותהון דישראל, וכדין כלא איהו בשלימו כדקא יאות, עילא ותתא. עד הכא מלין דצלותא, למנדע רזין עלאין, מכאן ולהלאה אית פקודי אורייתא, דאינון קיימין במלה, כמה דקיימין בעובדא.

ואינון שית פקודין, וקיימין אוף הכא בצלותא. חד, (דברים כח) ליראה את השם הנכבד והנורא. תניינא, לאהבה אותו. תליתאה, לברכו. רביעאה, ליחדו. חמישאה, לברך כהנא ית עמא. שתיתאה, למסור נשמתיה ליה. ואלין שית פקודין דקיימין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בצלותא דמלה, בר אינון פקודין (ר"ו ע"א) דקיימין בעובדא, כגוונא דציצית ותפלין.

ליראה את השם, פקודא דא קיימא באלין תושבחו דקאמר דוד מלכא, ובאינון קרבנין דאורייתא, דתמן בעי בר נש לדחלא מקמי מאריה, בגין דאינון שירין קיימין בההוא אתר דאקרי יראה. וכל אינון הללויה, דאינון רזא דיראה דקודשא בריך הוא. ובעי בר נש לשואה רעותיה באינון שירין ביראה, ואוקמוה חברייא כל אינון רזין דשירין ותושבחו, וכל אינון רזין דהללויה.

כיון דמטי בר נש לישתבח, ישוי רעותיה לברכא ליה לקודשא בריך הוא, כגון יוצר אור, יוצר המאורות. לאהבה אותו, כד מטי לאהבת עולם, (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך, דדא איהו רזא דרחימו דקודשא בריך הוא, והא אוקמוה. ליחדא ליה, שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, דהכא קיימא רזא דיחודא דקודשא בריך הוא, ליחדא שמייה ברעותא דלבא פדקא חזי. ומתמן ולהלאה אדכרותא דיציאת מצרים, דאיהו פקודא לאדכרא יציאת מצרים דכתיב, (דברים ה) וזכרת פי עבד היית בארץ מצרים.

לברכא כהנא ית עמא, בגין לאכללא ישראל כחדא, בשעתא דנטלין ברכאן לעילא, דהא בההיא שעתא נטלא כנסת ישראל ברכאן, ושעתא דרעותא הוא, למסור נפשיה לגביה, ולמיהב ליה נשמתא ברעותא דלבא, כד נפלין על אנפין, ואמרין (תהלים כה) אליך יי' נפשי אשא, דיכוין לביה ורעותיה לגביה, לממסר ליה נפשא ברעותא שלים. ואלין אינון שית פקודין דקיימין בצלותא, דסלקין לגבי שית מאה פקודין דאורייתא.

ואי תימא תליסר אחרנין יתיר. אינון קיימין לאמשכא תליסר מכילן דרחמי, דכלא כלילן בהו. (ס"א בהני) שית פקודין אלין, דצלותא מתעטרא בהו.

[זהר חלק ב' - דף ר"ג ע"א]

זכאה חולקיה, מאן די שוי לביה ורעותיה לדא, ולא שלמא (דף ר"ג ע"א) לון בכל יומא. ובאלין תליין אחרנין סגיאין. אבל כד מטי בר נש לאתרין אלין, אצטרף ליה לכוונא לביה ורעותיה, לא שלמא תהוה פקודא דקיימא בההוא מלה. וכדין אכריזו עליה ואמרי, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אתא רבי אבא ונשקיה.

פתח רבי יצחק אבתריה ואמר, (שמות לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'. אמאי כניש לון. בגין לממסר לון שבת כמלקדמין, דהא בקדמיתא עד לא עבדו בני ישראל ית עגלא, מסר לון את השבת. ודא איהו דלא נטרו אינון ערב

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רב. פִּיּוֹן דְּשִׁמְעוּ בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲמָרוּ וְאָנֹן מְלָה דָּא אֲתַמְנַע מִיָּנָן, מִיַּד (שמות לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהְרֹן וְגו', וְאֲתַמְשְׁכוּ סְגִיאיִן אֲבַתְרִייהוּ. לְבַתַּר דְּמִיתוּ אֵינֹן דְּמִיתוּ, כְּנִישׁ מִשָּׁה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֹדֵיהוּ, וַיִּהְיֶה לוֹן שַׁבַּת כְּמַלְקָדְמִין, הֲדָא הוּא דְכָתִיב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

לֹא תַבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם, הֲכָא אִית רְזָא דְרִזִּין, לְאֵינֹן דִּידְעֵי חֲכַמְתָּא עֲלָאָה, רְזָא דְשַׁבַּת הָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא. אֲבָל רְזָא דָּא, אֲתַמְסֵר לְחַפְיָי עֲלִינִין, דְּהָא שַׁבַּת רְזָא עֲלָאָה הוּא.

תָּא חֲזִי (ס"א ביומא שתיתאה בשעתא דמטי) בְּשַׁעְתָּא דִּיוּמָא שְׁתִּיתָאָה מְטָא זְמַנָּא דְעָרְב, כְּדִין, כְּכַבָּא חַד מְסַטְרָא דְצַפּוֹן נְהִיר, וְעַמִּיָּה שְׁבַעִין כְּכַבִּין אַחְרָנִין, וְהָהוּא כְּכַבָּא בְטִשׁ בְּאֵינֹן כְּכַבִּין אַחְרָנִין, וְאֲתַכְּלִילוּ פְּלָהוּ בְּהָהוּא כְּכַבָּא, וְאֲתַעְבִּיד חַד כְּלָלָא דְשַׁבַּעִין. וְהָהוּא כְּכַבָּא אֲתַפְּשֵׁט, וְאֲתַעְבִּיד כְּמַדוּרָא חַדָּא, לְהִיטָא בְּכָל סְטָרִין. כְּדִין אֲתַפְּשֵׁט הָהוּא מְדוּרָא סַחְרָנִיָּהוּ דְאַלְפָּה טוּרִין, וְקִיַּימָא כְּחַד חוּטָא דְסַחְרָא.

וְהָאִי מְדוּרָא דְאַשָּׁא, מְשִׁיךְ לְגַבִּיָּה גְּוֹנִין אַחְרָנִין דְלָגוּ מִנִּיהָ. גְּוֹן קְדַמָּאָה יְרוּקָא. פִּיּוֹן דְקִיַּימָא הָאִי גְּוֹנָא, סְלִקָּא הָהוּא מְדוּרָא דְאַשָּׁא, וְדַלִּיג לְעִילָא עַל הָהוּא גְּוֹן יְרוּקָא, וְעָאֵל לָגוּ מִנִּיהָ, וְשַׁדִּי לְהָהוּא גְּוֹן יְרוּקָא לְבַר, וְקִיַּימָא יְרוּקָא לְבַר, וְהָהוּא מְדוּרָא דְאַשָּׁא דְכְּכַבָּא כְּלִילָא לָגוּ.

לְבַתַּר, אֲמַשִּׁיךְ אֲבַתְרִיָּה גְּוֹן אַחְרָא תְנַיִנָּא חוּרָא, וְהָהוּא חוּרָא עָאֵל לָגוּ, פִּיּוֹן דְקִיַּימָא הָאִי גְּוֹן, סְלִקָּא הָהוּא מְדוּרָא דְאַשָּׁא דְהָהוּא כְּכַבָּא, וְשַׁדִּי לְהָהוּא חוּרָא לְבַר, וְעָאֵל אִיהוּ לָגוּ. וְכֵן כָּל אֵינֹן גְּוֹנִין, עַד דְשַׁדִּי לוֹן לְבַר, וְעִיִּל אִיהוּ לָגוּ, וְקָרִיב לְגַבִּיָּה הָאִי נְקוּדָה טְמִירָא, לְמִיטַל נְהוּרָא.

פְּתַח וְאָמַר, (יחזקאל א) וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן וְגו'. יְחֻזְקָאֵל חָמָא לְהָאִי חַיּוּוּ, בְּתַקוּנָא דְלֹא קִיַּימָא, בַּר בְּשַׁעְתָּא דְשַׁלִּיטָה הָהוּא כְּכַבָּא כְּדַקְאֲמָרוּן, אֲבָל הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ. וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה, אוֹקְמוּהָ, דְהוּא אֲתִי לְמַכְבֵּשׁ כָּל עֲלָמָא, לְקַמִּיָּה דְנְבוּכַדְנֶצַּר תִּיַּיבָּא. אֲבָל רוּחַ סַעְרָה דָּא, אִיהוּ הָהוּא כְּכַבָּא דְקַאֲמָרוּן, דְבַלַּע שְׁבַעִין כְּכַבִּין אַחְרָנִין, וְדָא אִיהוּ רוּחַ סַעְרָה דְחָמָא אֲלֵיהוּ, (מלכים א יט) מְפָרַק הָרִים וּמְשַׁבֵּר סְלֵעִים, וְדָא דְקִיַּימָא תְדִיר קָדָם כְּלָא, לְמִיטַר הָהוּא דְלָגוּ, כְּקַלִּיפָה לְמוּחָא.

וְאֵמָאִי אֲקָרִי סַעְרָה. דְסַעִיר כְּלָא, עִילָא וְתַתָּא. בָּאָה מִן הַצָּפוֹן, דְּהָא מִן הָהוּא סְטָרָא קָא אֲתִיא, וְסִימְנָךְ, (ירמיה א) מְצַפּוֹן תַּפְתַּח הַרְעָה, דְּהָא כְּמָה סְטָרִין אַחְרָנִין אֲתַאחְדֵן בְּהָהוּא רוּחַ סַעְרָה, וּבְגִין כְּךָ נִפְקָא מִן הַצָּפוֹן.

עָנֹן, בְּגִין דְאִיהִי סוּסְפִיתָא דְדַהְבָּא. וּמְסַטְרָא דְצַפּוֹן אֲתַאחְדָּא דָּא. וְהָאִי אִיהִי נְקוּדָה (קפ"ד ע"ב) אֲמַצְעִיתָא, דְקִיַּימָא בְּחוּרְבָּא. וּבְגִין דִּידְעָה לְמַפְתָּי, שְׁלִיטָה בְּגוּ

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

נקודה דישובא, וכל מלין דישובא. בר ארעא דישראל, כד שראן ישראל בגוה, איהו (ד"א לא) שלטא עליהו, ולבתר (קמ"א ע"א) דחבו ישראל (ד"א לא) שלטא על ארעא קדישא, בגין דכתיב, (איכה ב) השיב אחר ימינו מפני אויב.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ג ע"ב]

ענן גדול דא, איהו עננא דחשוכא, דאחשיף כל עלמא. תא חזי, מה בין עננא לעננא. ההוא עננא (דף ר"ג ע"ב) דכתיב (במדבר י) וענן יי' עליהם יומם. (במדבר יד) ועננך עומד עליהם. (ויקרא ק"ג ע"א, ג' ע"ב) האי איהו עננא דנהיר וזהיר, וכל נהורין אתחזון גו ההוא עננא. אבל עננא דא, עננא חשוד, דלא נהיר כלל, אבל מנע כל נהורין, דלא יכלין לאתחזאה קמיה.

גדול, אמאי אקרי גדול, והא זעיר איהו. אלא גדול איהו, פיון דשליט. דבר אחר גדול, ההוא חשוכא גדול, פיון דכסי כל נהורין ולא אתחזון קמיה, ואיהו גדול (נ"א שליט) על כל עובדין דעלמא.

ואש מתלקחת, דהא אשא דדינא קשיא, לא אעדי מניה לעלמין. ונגה לו סביב, אף על גב דכל האי קיימא ביה, נגה לו סביב. מהכא אוליפנא, דאף על גב דלית סטרא דא, אלא סטרא (ס"ט ע"א) דמסאבו, נגה לו סביב, ולא אצטריך ליה לבר נש, לדחייא ליה לבר. מאי טעמא. בגין דנגה לו סביב, סטרא דקדושה דמהימנותא אית ליה, ולא אצטריך לאנהגא ביה קלנא. ועל דא אצטריך למיהב ליה חולקא, בסטרא דקדושה דמהימנותא.

רב המנונא סבא, הכי אמר, וכי נגה לו סביב, ואצטריך לאנהגא ביה קלנא, האי נגה לו, לגו איהו, ולא קיימא לבר. ובגין דקיימא ההוא נגה לו מגו, פתיב ומתוכה פועין החשמל מתוך האש. מתוכה דמאן. מתוכה דההוא נגה. פועין החשמל: חש, מל, הא אוקמוה, חיוון דאשא (פ"א ע"ב) ממללא.

אבל מבוצינא קדישא שמענא עלה רזא דרזין. כד ערלה שרי על קיימא קדישא לסאבא מקדשא, כדין ההוא מקדשא, אתעכב מלגלאה רזא דאת קיימא, מגו ערלה. וכד האי נגה עאל לגו, ואפריש בין ערלה, ובין מקדשא, כדין אקרי חשמל חש ואתגליא. מל, מהו מל. כמה דאת אמר (יהושע ה) מל יהושע. רזא דאת קיימא, אתעכב מלאתגלאה מגו ערלה.

ואית רזא אחרא, דהא נהורא דיליה, אתחזי ולא אתחזי, וכד אתגליא חשמל אתעבר נהוריה. אבל רזא קדמאה, איהו ברזא דקרא כדקא יאות, וכלא שפיר איהו, ויאות הוא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּהַאי נִגְה, מִפְתִּי לְאַתְתָּא, לְנִטְלָא נְהוּרָא. וְעַל דָּא פְתִיב, (משלי ה) וְחֶלֶק מִשְׁמֵן חֶכְמָה, שְׁוִי הֵהוּא נְהוּרָא לְקַבְלִיה דְּבְרִית. וּבְגִינִי כִּד מִפְתִּי לִיה, וְנִטְלָא נְהוּרִיה. וְדָא אִיהוּ פְתוּיָא דְּמִפְתִּי לְאַתְתָּא, דְּכְתִיב, (משלי ה) נִפְתַּת תִּטְפְּנָה שְׁפִתֵי זָרָה וְגו'.
תָּא חֲזִי, בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה כִּד מְטָא זְמָנָא דְּעָרְב, דְּלִיג לְגוּ הֵהוּא (נ"א מדורא) נְהוּרָא דְּאִשָּׁא, וְסִלְקָא לְעִילָא לְאַעְלָא גוּ גּוּוּנִין. כְּדִין מִתְתַּקְנִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, וּמִסְדְּרִין סְעוּדַתִּין, וּמִתְקַנִּין פְּתוּרִין, כָּל חַד וְחַד פְּתוּרִיה. כְּדִין חַד שְׁלֵהוּבָא נְפִיק וּבִטְשׁ בְּהוּא מְדוּרָא, כִּיּוֹן דְּבִטְשׁ בֵּיה, מִתְגַּלְגֵּלֵן הֵהוּא שְׁלֵהוּבָא, וְהֵהוּא מְדוּרָא וְעָאֵלִין בְּנוֹקְבָא דְּתֵהוּמָא רַבָּא, וְאַתְטַמְרֵן וְיִתְבַּת תַּמָּן.

וְהֵהוּא שְׁלֵהוּבָא אִיהוּ מְסֻטְרָא דִּימִינָא, וּבְגִין דְּהוּא מְסֻטְרָא דִּימִינָא, אַעְבָּר לְהֵהוּא מְדוּרָא, וְאַעִיל לִיה לְנוֹקְבָא דְּתֵהוּמָא רַבָּא, וְיִתִּיב תַּמָּן עַד דְּנִפִּיק שְׁבַתָּא. כִּיּוֹן דְּנִפִּיק שְׁבַתָּא, אַצְטְרִיךְ לְהוּ לְעַמָּא דִּישְׂרָאֵל לְבְרַכָּא עַל אִשָּׁא, וְנִפְקָא הֵהוּא שְׁלֵהוּבָא, בְּבְרַכְתָּא דְּלַתְתָּא, וְשְׁלִיט עַל הֵהוּא מְדוּרָא כָּל הֵהוּא לִילָא, וְאַתְכַּפֵּיָא הֵהוּא מְדוּרָא.

תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן דְּעָאֵל שְׁבַתָּא, וְאַתְטַמְרֵן הֵהוּא מְדוּרָא, כָּל אִשִּׁין דְּאִשָּׁא קִשְׂיָא אַתְטַמְרוּ וְאַתְכַּפֵּיין, וְאַפִּילוּ אִשָּׁא דְּגִיחָנָם, וְחִיבִין דְּגִיחָנָם, אִית לוֹן נִיחָא. וְכִלָּא תַתָּא וְעִילָא אִית לְהוּ נִיחָא. כִּד נִפִּיק שְׁבַתָּא, וּמְבָרְכִין יִשְׂרָאֵל עַל נוּרָא, כְּדִין נִפְקִין כָּל אִשִּׁין דְּמִתְטַמְרֵן, כָּל חַד וְחַד לְאַתְרִיה. וּבְגִין דְּלָא לְאַתְעָרָא אִשָּׁא אַחְרָא, כְּתִיב (שמות לה) לֹא תִבְעֲרוּ אִשׁ בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, וְהָא אוֹקְמוּהָ, אִשָּׁא דְּמִדְּבַחָא אֲמַאי.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ד ע"א]

אֵלָא כִּד עָאֵל שְׁבַתָּא, פְּרוּזָא קָרִי בְּכוּלְהוּ רְקִיעִין, אַתְתַּקְנוּ רְתִיכִין, אַתְתַּקְנוּ מִשְׁרִיין, לְקַדְמוֹת מְאָרִיכוֹן. כְּדִין נִפִּיק חַד רוּחָא מְסֻטְרָא דְּדְרוּם, וְהֵהוּא רוּחָא אַתְפָּרֵשׁ (דף ר"ד ע"א) עַל כָּל אֵינּוֹן חִילִין וּמִשְׁרִיין דְּלִסְטֵר יְמִינָא, וְאַתְלַבְּשֵׁן בֵּיה, וְהֵהוּא רוּחָא אַקְרִי לְבוּשָׁא דִּיקָר דְּשְׁבַתָּא. כְּדִין פְּתוּרִי דְּהָאִי עֲלָמָא, מִתְתַּקְנֵן בְּחַד הִיכְלָא. וְכַפָּא חוּלְקִיה דְּהֵהוּא בַר נָשׁ, דְּסִדּוּרָא דְּפְתוּרִיה אַתְחֲזִי תַמָּן כְּדָקָא יָאוּת, וּקְיִימָא כָּלָא מִתְתַּקְנָא, בְּלָא כְּסוּפָא, אֵינֵשׁ כְּפּוּם חִילִיה.

כִּד עָאֵל שְׁבַתָּא, אַצְטְרִיכוּ אֵינּוֹן עַמָּא קְדִישָׁא לְאַסְחָאָה גְרַמִּייהוּ (קל"ו ע"ב) מִשְׁמוּשָׁא דְּחוּל, מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבְחוּל, רוּחָא אַחְרָא אֲזֵלָא וְשְׁטִיָא וְשָׂרָא עַל עַמָּא. וְכִד בְּעִי בַר נָשׁ לְנִפְקָא מִן הֵהוּא רוּחָא, וְלְאַעְלָא בְּרוּחָא אַחְרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, בְּעִי לְאַסְחָאָה גְרַמִּיהָ, לְמִשְׁרִי עֲלִיהָ הֵהוּא רוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

תָּא חֲזִי רוּזָא עֲלָאָה דְּמִלָּה, כָּל אֵינּוֹן שִׁית יוֹמִין, (קימא מלה דכלא) אַתְאַחְדֵן בְּרוּזָא דְּחַד נְקוּדָה קְדִישָׁא, וְכִלְהוּ יוֹמִין אַתְאַחְדֵן בֵּיה. וְאִית יוֹמִין אַחְרָנִין, דְּקִימִין לְבַר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בסֵטְרָא אַחְרָא. וְאִית יוֹמִין אַחְרָנִין, דְּקִימִין לְגוֹ (הקדמה ה' ע"ב) מַעְגוּלָא קַדִּישָׁא, וְאִתְאַחַדְן בְּנִקּוּדָה קַדִּישָׁא.

וְיִשְׂרָאֵל קַדִּישִׁין, וְכָל אֵינּוֹן דְּמִתְעַסְקִין בְּקִדּוּשָׁה, כָּל יוֹמָא דְשַׁבְּתָא, אִתְאַחַדְן כָּל אֵינּוֹן שִׁית יוֹמִין, בְּאֵינּוֹן שִׁית יוֹמִין דְּלָגוּ דְאִתְאַחַדְן בְּהֵיא נִקּוּדָה, אִתְאַחַדְן בְּהֵיא, בְּגִין לְנִטְרָא לֹון. וְכָל אֵינּוֹן שִׁית יוֹמִין (ד"א ואֵינּוֹן שִׁית יוֹמִין דְּלָגוּ) דְשַׁבְּתָא, הֵיא הֵיא נִקּוּדָה טְמִירָא אִיהִי. כִּיּוֹן דְּעָאֵל שַׁבְּתָא, כְּדִין סְלָקָא הֵיא נִקּוּדָה, וְאִתְעַטְרָא וְאִתְאַחַדָּא לְעֵילָא, וְכִלְהוּ טְמִירִין בְּגוּהָ.

תָּא חֲזִי, אִית יָמִים וְאִית יָמִים. יָמִי חוּל, כְּמָה דְאִתְמַר, וְאֵלִין קִימִין לְבַר לְעַמִּין. יָמִי הַשַּׁבָּת, דְּאֵינּוֹן יָמִי הַשַּׁבּוּעַ, קִימִין לְיִשְׂרָאֵל. וְכַד סְלָקָא הֵיא נִקּוּדָה, כְּלָא אִתְגַּנְיָו, וְאִיהִי סְלָקָא, כִּיּוֹן דְּאִיהִי סְלָקָא, אַקְרִי שַׁבָּת.

מִהוּ שַׁבָּת. אִי תִימָא בְּגִין שְׁבִיתָהּ, דְּכָתִיב כִּי בּו שַׁבָּת, יָאוּת הוּא. אָבֵל רָזָא דְמִלָּה, כִּיּוֹן דְּסְלָקָא הֵיא נִקּוּדָה, וְנִהוּרָא נִהִיר, כְּדִין מִתְעַטְרָא אִיהִי בְּאַבְהֹן, כִּיּוֹן דְּמִתְעַטְרָא אִיהִי בְּאַבְהֹן, כְּדִין אִתְחַבְּרַת וְאִתְאַחַדַּת בְּהוּ, לְמַהוּי חַד, וְאַקְרִי כְּלָא שַׁבָּת. שַׁבָּת: ש' בַּת. ש' הָא אוּקְמוּהָ, רָזָא דְתִלְת אַבְהֹן, דְּמִתְאַחַדְן בְּבַת יַחֲדָה, וְאִיהִי מִתְעַטְרָא בְּהוּ, וְאֵינּוֹן בְּעֵלְמָא דְאִתִּי. וְכִלָּא אִיהוּ חַד. וְדָא אִיהוּ ש' בַּת, לְמַהוּי כְּלָא חַד.

וְאִי תִימָא, שַׁבָּת הַגְּדוֹל, וְאִיהוּ לְעֵילָא, אִמָּאִי אַקְרִי שַׁבָּת. אֵלָא וְדָאִי הָכִי הוּא. וְרָזָא דְמִלָּה, בְּכָל אַתְר נִקּוּדָה דְאִיהִי עֲקָרָא דְכָל עֵינָא, אַקְרִי בַת. כְּמָה דְאִתְ אִמָּר, (תהלים יז) שְׁמִרְנִי כְּאִישׁוֹן בַּת עֵין, בְּגִין דְאִיהִי (נִקּוּדָה) עֲקָרָא דְכָל עֵינָא, אַקְרִי בַת.

עֲלְמָא דְאִתִּי, אִיהוּ (ק"פ ע"א) הִיכְלָא לְהֵיא נִקּוּדָה עֲלָאָה, וְכַד אִיהִי קִימָא, וְנִטְלָא בְּגַדְפָּהָא לְאַבְהֹן, לְאִתְעַטְרָא לְעֵילָא אַקְרִי כְּלָא שַׁבָּת. וְכַד אַבְהֹן מִתְעַטְרִין לְעֵילָא, בְּגוֹ נִקּוּדָה עֲלָאָה, אַקְרִי שַׁבָּת. נִקּוּדָה תַּתְּאָה (ע' ע"ב) כְּדִין מִתְעַטְרָא בְּאַבְהֹן אַקְרִי שַׁבָּת.

הֵיא נִקּוּדָה תַּתְּאָה כְּדִין סְלָקָא וְאִתְחַזִּית, וְאִתְקַשִּׁיטַת. (ס"א הֵיא נִקּוּדָה תַּתְּאָה כְּדִין סְלָקָא לְאִתְעַטְרָא בְּאַבְהֹן) כְּדִין כָּל חֲדוּה אֲשַׁתְּכַח לְעֵילָא וְתַתָּא, וְעֲלָמִין כְּלָהוּ בְּחֲדוּה. וּבְהֵיא לִילֵיא, הֵיא נִקּוּדָה אֲתַפְּשֵׁט נְהוּרָאָה, וּפְרִישׁ גְּדַפּוּי עַל עֲלְמָא, וְכָל שְׁלִטוֹנִין אַחְרָנִין מִתְעַבְּרִין, וְנִטְרִירוּ אֲשַׁתְּכַח עַל עֲלְמָא.

וְכְּדִין אֲתוּסְפָה רוּחַ נְשִׁמְתָא בְּיִשְׂרָאֵל, עַל כָּל חַד וְחַד, וּבְהֵיא נְשִׁמְתָא יִתְרָא, נְשִׁיין כָּל עַצְבָּא וְחִימְתָא, וְלָא אֲשַׁתְּכַח בְּר חֲדוּה, לְעֵילָא וְתַתָּא. הֵהוּא רוּחָא דְנַחֲתִית וְאִתוּסְפָה בְּבִנֵי עֲלְמָא, כְּדִין נַחֲתִית, אֲתַסְחִי בְּבוּסְמִין דְּגַנְתָּא דְעַדְן, וְנַחֲתִית וְשָׂרָא עַל עֲמָא קַדִּישָׁא, זְכָאִין אֵינּוֹן, כְּדִין הֵיא רוּחָא אֲתַעַר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף ר"ד ע"ב]

בהיא שעתא דהווא רוחא נחית נחתין עמה לגו גנתא דעדן, שתין רתיכין, מתעטרין לשית סטרין. וכד מטי לגנתא דעדן, כדין כל אינון רוחין ונשמתינ דגנתא דעדן, כלהו (מתערי להווא מתעטרי (נ"א בהווא)) רוחא. פרוזי קרי ואמר, זכאין אתון ישראל, עמא קדישא, דרעותא דמאריכון אתער (דף ר"ד ע"ב) לגבייכו.

רזא דרזין לידעי חכמתא, זכאין אינון כד האי רוחא אתער. האי רוחא איהו אתפשטותא דהאי נקודה, ונפקא מינה, ואתפשטא בעלמא, והווא הוי רזא דשבת, דשרא לתתא, ועל דא פתיב ביה שמירה, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, והא אוקמוה, שבת לא פתיב, אלא את השבת, לאסגאה הווא רוחא דשרי על כלא, ואצטריך לנטרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא פתיב, (ישעיה נו) כל שומר שבת מחללו.

בהאי רזא אית רזא אחרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתיא, תלת זמנין, בתלת סעודתינ, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדוה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, פיון דנחית, ואתסחי בגנתא דעדן בלילא, אתענג (ר"ח ע"א, צ"ח ע"ב) מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (נ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי בכל סטרין, בעטרא דלעילא ותתא.

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריך ליה לנטרא ליה. ועל דא פתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא ההיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דההיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברפאן מלעילא, על ההיא נקודה, אתנהיר כלא, ואתעביד רוחא נהירא בכל סטרין, אתפלג לעילא ונהיר. ואתפלג לתתא ונהיר. ודא הוא דכתיב ביני ובין בני ישראל חולק אחסנא אית לן כחדא.

חולקא דלעילא, אתעטר בהאי יומא, מענוגא עלאה קדישא, ואתהני מזיוא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. חולקא תתאה, אתעטר בהאי יומא, מענוגא דלתתא, דאתהני בהני סעודתי. ועל דא, בעי לענגא ליה, במיכלא ובמשתיא בלבושי יקר, ובחדוה דכלא.

וכד מתעטרא האי חולקא לתתא, ואתנטיר כמה דאצטריך, סלקא לעילא, ואתחברא בהווא חולקא אחרא. והאי נקודה נטיל כלא מעילא ותתא, ואתפלילא

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מכל סטריין. ובגין דמתעטרא בשבת, מעילא ומתתא, כל שאר יומין יהיב חילא לכלא, ואתייהיב ליה שולטנו מעילא ומתתא. וברזין דספרא דשלמה מלכא, אשתכח רזא דא, ואוקמוה בוצינא קדישא, זכאה חולקיהון דישראל.

כתיב וינפש, ואוקמוה ווי נפש דאבדת ושפיר איהו. אבל אי הכי ווי גופא אצטריך למימר, דמניה אבדת נפש. אבל רזא דמלה, בבר נש אית נפש, דנטלא ומשיך לגביה להאי רוחא מערב שבת. וההוא רוחא שריא בגווה דההיא נפש, ודיירא בה כל יומא דשבתא. וכדין, ההוא נפש, יתירה ברבויא ותועלתא יתיר ממה דהוה.

ועל דא תנינן, כל נפשאן דישראל מתעטרין ביומא דשבתא, ועטרא דלהון, דשריא האי רוחא בגווייהו. פיון דנפק שבתא, וההוא רוחא סלקא לעילא, כדין ווי לנפש, דאבדת מה דאבדת. אבדת ההוא עטרא עלאה, וההוא חילא קדישא דהוה בה, ודא הוא וינפש, ווי נפש, דאבדת מה דאבדת.

עונתן דחפמיין, דינדי רזין עלאין, מליליא דשבתא לליליא דשבתא, ואוקמוה. אבל מלה דא שאילנא לבוצינא קדישא, דהא חזינן דהאי פתרא תתאה, נקטא מה דנקטא ביממא, ובלייליא יהיב מזונא לכל חיליה, כמה דאוקמוה, דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. נקטא ביממא, ויהבא בליליא. והשתא אמר מר דזווגא אשתכח בהאי ליליא.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ה ע"א]

אמר, ודאי זווגא אשתכח בליליא דא. מאי טעמא. בגין דהאי ליליא, אפרישת נשמתין לכל אינון (דף ר"ה ע"א) חפמיין, דינדי רזין דחכמתא. ותבורא, וזווגא, לא אשתכח ביומא אחרא בכל חדוה, בלא ערבוביא (ס"א אלא בגין דא) אחרא, כגון דא. בגין דאינון נשמתין דפליגת, פליגת לון בחפמיין, בצדיקים, בחסידי פדקא יאות. (ס"א ותו בכל) ובכל ליליא וליליא, זווגא אשתכח ודאי. אימתי בפלגות ליליא. והא אוקימנא. אבל לא בכל סטריין כהאי זווגא.

ובגין דא, חפמיין דינדי רזין, בעיין לסדרא שמושא דלהון, בהאי ליליא. מאי טעמא. בגין דכל יומי דשבתא, אית לון רוחא אחרא דשרא על עלמא, ובהאי ליליא אית לון רוחא אחרא קדישא עלאה, דנחתא לבני קדישין, וההוא רוחא נשיב מעתיקא דכל עתיקין, ונחתא לגו נקודה תתאה, למיהב בה נייחא לכלא, ודא אתפליג לכל סטריין, לעילא ותתא, כמה דאת אמר ביני וביני בני ישראל.

סדר הלימוד ליום כב שבט [יום 140 בשנה]

וכד אינון חכימין, יתבין בהווא רוחא קדישא, רוחא עלאה, בעאן לשמשא ערסייהו, דהאי רוחא אמשיך אבתריה לתתא, כל אינון נשמתין קדישין, וירתין קדישי עלינון, בהאי רוחא, נשמתין קדישין לבניהון פדקא יאות.

כיון דהאי רוחא שרא על עלמא, כל רוחין בישין, וכל מקטרגין בישין, אסתלקו מעלמא ולא בעינון לצלאה על נטורא, בגין דישראל אינון נטירין בהווא רוחא, וספת שלום פריסת גדפהא עליהו, ואינון נטירין מכלא.

ואי תימא, הא תנינו, דלא יפוק בר נש יחידאי, לא בליליא רביעאה דשבתא, ולא בליליא דשבתא, ובעי בר נש לאסתמרא. והא אמרו, דבליליא דשבתא נטירין בני נשא מכל מקטרגין דעלמא, ולא בעינון לצלאה על נטורא.

תא חזי, הכי הוא ודאי, ליליא רביעאה דשבתא, בעינון לאסתמרא מנייהו, מאי טעמא. בגין דכתיב, (בראשית א) יהי מארת, מארת פתיב חסר, והא אוקמוהו, דבגין דהיא חסרה, כמה חבילי טהירין אתפלילן בהאי מארת. לווטין ומארת אינון בגריעותא דסיהרא, וכלהו שליטין בהווא ליליא.

בליליא דשבתא, כיון דכלהו מתבדרן לאעלא בנוקבא דעפרא, דלא יכלין לשלטאה, בעי בר נש יחידאי, לאסתמרא. ותו, אף על גב דלא יכלין לשלטאה, אתחזיין לזמנין, ובר נש יחידאי בעי לאסתמרא.

מלה דא הכי תנינו, ואי הכי גריעותא דנטורא איהו. אבל בשבתא נטירו אשתכח לעמא קדישא, וקודשא בריך הוא פד עאל שבתא, מעטר לכל חד וחד מישראל, ובעי דינטרון ליה להאי עטרא קדישא, דאתעטרו ביה, ואף על גב דאינון לא אשתכחו בישובא, לזמנין לבר נש יחידאי אתחזו, ואתרע מזליה. ואצטריך ליה לבר נש, לאתעטרא בעטרא קדישא, ולנטרא ליה.

סוף סוף, נטירו אשתכח בהווא ליליא לעמא קדישא, הואיל וספת שלום פריסא על עמא, דהא תנינו, בכל אתר דספת שלום אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכית.

יומא דשבתא, חדוה איהו לכלא, וכלא אתנטר לעילא ותתא. ונהורא (נ"א ונקודה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבעין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

כדין פד סליק נהורא, עמא קדישא מקדמי לבי כנישתא בלבוש יקר בחדוה, מתעטרן בעטרא קדישא דלעילא, בהווא רוחא דקיימא עלייהו לתתא, משבחן

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בשירין ותושבחו, וסלקין תושבחו לעילא, ועלאין ותתאין בלהו בחדוה, ומתעטרין בלהו בחדא. פתחי עלאי ואמרי, זכאין אתון עמא קדישא בארעא, דמאריכון אתעטר עליכון, וכל חילין קדישין, מתעטרין בגיניכון.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ה ע"ב]

האי יומא, יומא דנשמתין איהו, ולא יומא דגופא, בגין דשלטנו דצורא דנשמתין איהו, וקיימן עלאין ותתאין בלהו בזווגא (דף ר"ה ע"ב) חדא, בעטרא דרוחא יתרא עלאה קדישא.

צלוחא דשבתא, דעמא קדישא, תלת צלותין אשתכחו בהאי יומא, לקבל תלת שבתין, ואיקמוהו, וכלהו חד. פיון דעאלו עמא קדישא לבי כנישתא, אסיר לאשתדלא אפילו בצורך בי כנישתא, אלא במלי תושבחו וצלוחא, ואורייתא, וכדקא חזי לון.

ומאן (ר"ו ע"א, אמור ק"ה ע"א) דאשתדל במלין אחרנין, ובמלין דעלמא, דא איהו בר נש דקא מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא דישראל. תרין מלאכין ממנן על דא, ביומא דשבתא, ואינן שוו דידהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלגיא, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי לאשתדלא בצלוחא ובשירין ובתושבחו דמאריהון, ולאשתדלא באורייתא.

האי יומא, איהו יומא דנשמתין, דאתעטרא ההוא צורא דנשמתין. (בתושבחו דמאריהון) בגין כך משבחי בתושבחו תושבחתא דנשמתא, והיינו (קל"ח ע"א) נשמת כל חי תברך את שמך יי' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ולית תושבחתא אלא בסטרא דנשמתא ורוחא, והאי יומא, קיימא ברוחא ונשמתא, ולא דגופא.

תושבחתא דדרגא אחרא עלאה, רזא דיומא, שמשא קדישא דאיהו נהורא דיממא, היינו יוצר אור. רזא דנהורא דנהיר, דמניה אתזנן ונהרין כל אינן חייילין, רתיכון, וככביא ומזלי, וכל אינן דשלטין על עלמא.

תושבחתא דעלמא דאתי ביומא דא, היינו אל אדון. ותושבחתא דא, איהו ברזא דעשרין ותרין אתון עלאין קדישין, דמתעטרין באבהן וברתיכא עלאה קדישא.

אתון (הקדמה ג' ע"ב) זעירין, אינן עשרין ותרין אתון, דאינן בעלמא תתאה, דאינן אל ברוך גדול דעה וכו', ולא אית בין תיבה לתיבה, רווחא אחרא, אלא את רשימא בכל תיבה ותיבה. (קל"ב ע"ב) ובעלמא עלאה, אית רווחא, וסטרין קדישין, בין את לאת. ודא איהו, תושבחתא על תושבחתא, דאתון עלאין דיומא שביעאה, (ר"ד ע"א) קא משבח ואמר למלכא עלאה יוצר בראשית.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד תושבחתא דא סלקא לעילא, שתין רתיכין עלאין דקאמרן, מזדמנין ונטלי להאי תושבחתא מעמא קדישא, וסלקי לה לאתעטרא בה, בכמה רתיכין עלאין, די ממנו, וכל אינון צדיקייא דבגנתא דעדן, כלהו מתעטרן בתושבחתא דא, וכל אינון רתיכין, וכל אינון נשמתין דצדיקייא, כלהו סלקין בתושבחתא דא, עד רזא דכורסייא.

כד מטא לכורסייא קדישא, תושבחתא דא דכל ישראל, קיימא תמן, עד זמנא דקאמרי קדושה עלאה דמוסף. וכדין סלוקא דלתתא לעילא, לאתאחדא כלא לעילא לעילא, למחוי כלא חד. דא איהי תושבחתא, דסלקא על כלהו תושבחתן.

מכאן ולהלאה, סדורא דצלותא דשאר יומי, עד ישמח משה וכו', חדוותא דדרגא עלאה, עקרא דאבהן, דחדי בההוא עדבא דיליה, כד סליק פורסייא לגביה, ונטיל לה, ומתחבראן כחדא. ודא איהו חדוה דאורייתא עלאה דלעילא, תורה שבכתב. דחדי באורייתא דלתתא, תורה שבעל פה, ואתחברו דא בדא.

כיון דאתחברו כחדא, בעי בר נש לאכללא בההוא חדוה לעמא קדישא, ישמחו במלכותן שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו.

רזא דספר תורה ביומא דא, הא אוקמוה תנינן כתיב, (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא והא אוקמוה רזא, דאינון פסוקי טעמי, ומסורת, וכל אינון דיוקין, (נ"א תקונין) ורזין עלאין, כלא אתמסר למשה מסיני. אי בכל הני דיוקין אתמסר אורייתא למשה, ספר תורה דאיהו בכל אינון קדושאן, אמאי איהו חסר מפל הני תקונין ורזין דאתמסרו ליה למשה באורייתא.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ז ע"א]

אלא רזא דא, כד פורסייא קדישא מתעטרא, ואתכלילת בתורה שבכתב, כל אינון דיוקנין, וכל אינון טעמין ומסורות, כלהו עאלין בגניזו, ואתרשימו (דף ר"ז ע"א) בגו פורסייא קדישא, ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא דבכתב, באורייתא דבעל פה, ובהו אתעברת, כאתתא דאתעברת מן דכורא, ואשתארו אתוון עלאין לחודיהו בקדושיהו כדקא חזי. ולא תחזאה בבי פנישתא, דהא אתברכת ואתעטרת פורסייא מרזא דתורה שבכתב, ותמן אעיל כל אינון דיוקנין, ואיהי אתקדשת מניה, בעי לאתחזאה באתוון לחודיהו כדקא יאות.

וכדין, כלא אתקדש בקדושה עלאה כדקא חזי, כל שכן וכל שכן בהאי יומא. בהאי יומא בעי לסלקא שבעה גוברין, לקבל שבעה קלין, דאינון רזא דאורייתא. ובזמנין ובמועדין חמש, גו רזא דא. ביומא דכפורי שית. גו רזא עלאה דא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכלא רזא חדא. חמש, דאינון חמש דרגין לתתא, מדרגא דאור קדמא לתתא, ואינון רזא דאורייתא. שית, דאינון שית סטרין וכלא רזא חדא. שבע אינון שבע קלין. וכלהו רזא חדא, אלין ואלין.

בראש חדש אתוסף חד על תלתא, בגין שמשא, דנהיר בההוא זמנא, לסיחרא, ואתוסף גהורא על סיהרא, והיינו רזא (בראשית י"ז ע"א) דמוסף. בספר תורה, בעי לשתמע חד קלא ודבור.

סדורא לסדרא עמא קדישא ביומא דא, ובשאר יומין דספר תורה בעי לסדרא ולתקנא תקונא, בחד פרסיא דאקרי תיבה, וההוא פרסיא דלהוי בשית (י"ד ע"ב, מ"ג ע"א, שלח קס"ד ע"ב) דרגין, לסלקא בהו ולא יתיר, דכתיב, (דברי הימים ב ט) ושש מעלות לפסא. ודרגא חד לעילא, לשואה עליה ספר תורה, ולאחזאה ליה לכלא.

כד סליק ספר תורה לתמן, כדין בעאן כל עמא לסדרא גרמייהו לתתא, באימתא בדחילו ברתת בזיע, ולכוונא לבייהו, כמה דהשתא קיימין על טורא דסיני לקבלא אורייתא, ויהון צייתין וירכון אודנייהו. ולית רשו לעמא למפתח פומיהון, אפילו במילי דאורייתא, וכל שפן במלה אחרא, אלא כלהו באימתא, כמאן דלית ליה פומא והא אוקמוה, דכתיב, (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. (נחמיה ח) ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמר רבי שמעון, כד מפקין ספר תורה בצבורא, למקרא ביה, מתפתחון תרעי שמייא דרחמין, ומעוררין את האהבה לעילא, ואבעי ליה לבר נש למימר הכי.

ברוך שמייה דמארי עלמא, בריך כתרך ואתרך, יהא רעותך עם עמך ישראל לעלם, ופורקן מינה, אחזי לעמך בבית מקדשך, ולאמטויי לנא מטוב גהורך, ולקבלא צלותנא ברחמין. יהא רעוא קדמך, דתוריק לן חיים בטיבו, ולהוי אנא פקידא בגו צדיקיא, למרחם עלי, ולמנטר יתי, וית כל דילי, ודי לעמך ישראל. אתה הוא זן לכלא, ומפרנס לכלא, אתה הוא שליט על כלא, אתה הוא דשליט על מלכיא, ומלכותא דילך הוא. אנא עבדא דקודשא בריך הוא, דסגידנא קמיה, ומקמי דיקר אורייתיה, בכל עידן ועידן. לא על אינש רחיצנא, ולא על בר אלהין סמיכנא, אלא באלהא דשמיא, דהוא אלהא קשוט, ואורייתיה קשוט, ונביאוהי קשוט, ומסגי למעבד טבוון וקשוט. ביה אנא רחיץ, ולשמייה קדישא יקירא אנא אימר תושבחן. יהא רעוא קדמך, דתפתח לבאי באורייתך ותיבה לי בנין דכרין דעבדין רעותך. ותשלים משאלין דלבאי, ולבא דכל עמך ישראל לטב ולחייין ולשלם אמן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואסיר למקרי בספרא דאורייתא, בר חד בלחודוי, וכלא צייתין ושתקין, בגין דישמעון מלין מפומיה, כאילו קבילו לה ההיא שעתא מטורא דסיני. ומאן דקרי באורייתא, להוי חד קאים עליה, ושתיק. דלא ישתמע בר דבור חד בלחודוי, לא תרין דבורין, לשון קדש חד, וחד הוא, ולא תרין דבורין, ואי תרין משתכחין בספר תורה, גריעותא דרזא דמהימנותא איהו וגריעותא דיקרא דאורייתא אשתכח בספר תורה, ובעי חד קלא. מתרגם חד. ורזא דא קליפה ומוחא. (רזא דעלמא דא ורזא דעלמא דאתי).

[זוהר חלק ב' - דף ר"ו ע"ב]

כלא שתקין, וחד קארי, דכתיב, (שמות כ) וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר איהו לעילא, וכל עמא לתתא, (דף ר"ו ע"ב) דכתיב, (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתיב (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים.

וההוא דקארי באורייתא, ישוי לביה ורעותיה לאינון מלין, וכי איהו שליחא דמאריה, בסדורא דהני מלין, למשמע לכל עמא, דהא איהו קאים פדוגמא עלאה. בגין כן, מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון מלין בקדמיתא בביתיה, ואי לאו, לא יקרי באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע אורייתא לעמא קדישא מה פתיב, (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ולבתר, ויאמר לאדם הן יראת יי' היא חכמה וגו'.

אסיר ליה למאן דקארי באורייתא למפסק פרשתא, או אפילו מלה חדא, אלא באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא, יפסיק. ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא דא, בפרשתא דשבתא אחרא.

רזא דא, בשעתא דאיפסיקו פרשיין, כל חד וחד אתעטרא וקיימא קמי קודשא בריך הוא. כיון דאשלימו למפסק הני פרשיין דכל שתא, אתעטרו קמיה קודשא בריך הוא, ואמרי אנא משבת פלוני, (ס"א מצבורא פלוני) ואנא משבת פלוני. (מצבורא פלוני)

בההיא שעתא, קרא ליופיא"ל רב ממנא, ולחמשין ותלת רתיכין קדישין דתחות ידיה, דאתמנון בשמושא דאורייתא, וכל רתיכא ורתיכא מני ליה, להאי רתיכא על פרשתא פלניא, דבשבת פלוני. ורתיכא פלוני, על פרשתא פלניא, דשבת פלוני. וכל חד וחד, משמשא לאורייתא, דההוא שבת דיליה. ואסיר לן לערבא אלן באלין, ולא לאעלא רתיכא ברתיכא דחבריה, אפילו כמלא נימא. ואפילו בחד תיבה, או אפילו באת חד, אלא כל חד וחד, כמה דפסיק לון קודשא בריך הוא, וכמה דמני לון באינון פרשיין, כל חד וחד על מטריה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא, כד מתעטרא פרשתא דא, סלקון אינון מלין דההיא פרשתא, דאשתלים בצבורא, ונטיל לון ההוא רתיכא, דממנא בההיא פרשתא, וסליק לון קמי קודשא בריך הוא, ואלין מלין ממש, קיימין קמיה ואמרין, אנא פרשתא פלניא, דאשלימו לי צבורא פלוני, הכי והכי.

אי אשתלים כדקא חזי ליה, סלקין אינון מלין, ומתעטרין על כורסייא קדישא, וההוא רתיכא משמשא קמיה, כל רתיכא ורתיכא, פרשתא דכל שבתא ושבתא, וכלהו מתעטרין בגו כורסייא קדישא, ובהו איהי סלקא לאתיחדא לעילא לעילא, ואתעביד כלא כלא חדא. בגין כד, זכאה חולקיה מאן דאשלים פרשתא דכל שבתא ושבתא, כדקא יאות, כמה דאפסיקו לעילא.

תרי זמני, קרינן בספר תורה בשבתא, במנחה, בשעתא דדינא תליא, לעידן ערב. צריכין לאכללא שמאלא בימינא, דהא אורייתא מתרין (פ"ד ע"א) סטרין אתייהיבת, דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו, ימינא ושמאלא. בגין כד ספר תורה במנחה די בעשרה פסוקין, או יתיר, אבל לא שלימו דפרשתא, דהא שלימו דפרשתא לא הוי, אלא בימינא, וימינא תלייא עד שעתא דמנחה, והא אוקמוה.

בשני בשבתא, ובחמישי בשבתא, בגין דקא נחתין דרגין לתתא, דאינון כלא דאורייתא. ואי תימא, הא נביאין מתפרשן לתתא. אלא הכי הוא ודאי, אבל הני דלתתא, כלהו כלא דאורייתא, וכל חד וחד כליל לכל חד וחד.

ורזא דמלה, אלין דרגין עלאין, אינון אקרון פרשתא חדא, ולבתר נפקין מנייהו תשע דרגין, דאתאחדן כחדא, ובגין כד תשעה גוברין, תלת בשבתא במנחה, ותלת ביומא תניינא, ותלת ביומא חמשאה, הא תשעה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה בשבתא, הא אתער רזא דשמאלא, (כ"ד ע"א) ונקודה תתאה, בההוא סטרא דשמאלא, מקבלא רזא דאורייתא, כדין בההיא שעתא, נטלא מסטרא דשמאלא, ומדיליה קרינן.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ז ע"א]

דהא איהי קיימא ברזא (דף ר"ז ע"א) דתשע, (נ"א ספיראן) וקרינן תשע, ואינון שית דחול, ותלת בשעתא דאתער שמאלא בשבתא, ולא תכללא כלא כחדא. ואיהי מתעטרא בהו, בתלת סטרין, כגוונא דתלת סטרין עלאין, דאינון כלא דפרשתא דשבתא. זכאה חולקיה מאן דזכי ליקרא דשבתא, זכאה איהו בתרין עלמין, בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

כתיב (שמות טז) אל יצא איש ממקומו ביום השביעי מהו ממקומו. תנינן, ממקומו מההוא אתר דאתחזי למהד. ורזא דמלה, דכתיב, (יחזקאל ג) ברנך כבוד יי' ממקומו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא אִיהוּ מְקוּם, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכְתִיב, (שמות ג) כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עָלָיו. אֲתָר יִדְעָא אִיהוּ לְעִילָא, וְקָרִינָן לִיה מְקוּם, דְּאִשְׁתְּמוּדַע בֵּיה יִקְרָא עֲלָאָה דְלְעִילָא. וּבְגִין כֶּךָ, אֲזַהְרִיתָא לְבַר נָשׁ דְּהָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא קְדִישָׁא דְלְעִילָא, דְלָא יִפּוֹק מִיְמִינָה דְאִי (יִפּוֹק מִפּוּמִיָּה מִלּוּלָא דְחוּל) יִפּוֹק מִיְמִינָה, קָא מְחַלֵּל שְׁבֻתָּא. בִּידוּי, בְּעֵבִידְתָּא. כְּמָה דְאֻקִּימָנָא. בְּרַגְלוּי, לְמַתְּךָ לְבַר מִתְרֵי אֲלָפִין אֲמִין, כֹּל אֲלִין חֲלוּלָא דְשְׁבֻתָּא אִיהוּ.

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוּמוֹ, דָּא אִיהוּ אֲתָר יִקְרָא דְקְדוּשָׁה דָּא, דְּהָא מִיְמִינָה לְבַר, אֲתָר דְּאֲלֵהִים אַחֲרִים אִיהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוּמוֹ. כְּבוֹד יְיָ (בראשית כ"ה ע"א) דְלְעִילָא. מִמְּקוּמוֹ, דָּא כְּבוֹד דְלִתְתָּא וְדָא אִיהוּ רְזָא דְעַטְרָא דְשְׁבֻתָּא, בְּגִין כֶּךָ אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוּמוֹ, בְּרִיךְ הוּא לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין.

כְּתִיב (שמות לג) הִנֵּה מְקוּם אֲתִי, מְקוּם אֲתִי, וְדָאִי דָּא אִיהוּ מְקוּם טְמִיר וְגִנְזוּ, דְלָא אֲתִיידַע כְּלָל. מִשְׁמַע דְכְתִיב אֲתִי, אֲתָר דְלָא אֲתַגְלִיא, וְקִימָא טְמִירָא, וְדָא אִיהוּ אֲתָר עֲלָאָה לְעִילָא לְעִילָא, הִיכְלָא עֲלָאָה טְמִיר וְגִנְזוּ. אֲבָל דָּא, אִיהוּ אֲתָר לְתִתָּא כְּדַקְאֲמָרָן. וְדָא אִיהוּ מְקוּם דְאֲתַפְרֵשׁ לְעִילָא, וְאֲתַפְרֵשׁ לְתִתָּא, וּבְגִין כֶּךָ אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוּמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. (במדבר לה) וּמִדַּתֶּם מִחוּץ לְעִיר אֵת פֶּאת קַדְמָה אֲלָפִים בְּאַמָּה וְגו', (רט) הָא אֻקְמוּהָ בְּאִינוּן רִזִּין עֲלָאִין. אֲבָל אֲלָפִים בְּאַמָּה, דִּירְתָּה תְרִין (הקדמה ה' ע"א) סְטְרִין לְכָל סְטֵר, וְאִיהִי מִתְעַטְרָא תְדִיר בְּתִרִין סְטְרִין, בִּין לְעִילָא בִּין לְתִתָּא. וְסִימְנָךְ שְׂכִינָה לָא שְׂרִיא לְבַר מִתְחַוָּמָא דְאֲתַחְזִי לָהּ.

כְּד נִפְק שְׁבֻתָּא, צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל דְלִתְתָּא, לְאַעֲכָבָא, דְּהָא יוֹמָא רַבָּא עֲלָאָה אִיהוּ. (אצטריך לאתעכבא עליה) וּבְהַאי יוֹמָא, אוֹשְׁפִיזָא רַבָּא וְיִקְרָא, קָא שְׂרִיא עֲלֵיהּ, בְּגִין כֶּךָ בְּעִי לְאַתְעֲכָבָא, לְאַתְחַזָּאָה דְלָא דְחָקִין בְּאוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא. כְּדִין פְּתַחֵי יִשְׂרָאֵל וְאַמְרִי, (תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עוֹן וְגו', דְתַקוּנָא שְׁפִירָא אִיהוּ בְּהַאי לִילָא, כִּיּוֹן דְדִינָא אֲתַהְדֵּר לְאַתְרֵיהּ, מַה דְלָא אֲתַחְזִי כְּד עֵייל שְׁבֻתָּא, דְדִינָא אֲסַתְלֵק, וְלָא אֲשַׁתְכַּח.

בְּשַׁעֲתָא דְפְתַחֵי יִשְׂרָאֵל וַיְהִי בּוֹעֵם, וְקְדוּשָׁתָא דְסַדְרָא, כֹּל אִינוּן חֵיבִין דְגִיְהֵנְם, פְּתַחִין וְאַמְרִי, זְכָאִין אֲתוּן יִשְׂרָאֵל עֲמָא קְדִישָׁא, זְכָאִין אֲתוּן צְדִיקֵינָא, דְנִטְרִי פְקוּדֵי אוֹרִייתָא. וְוִי לֹון לְחֵיבֵינָא, דְלָא זְכוּ לְמִיטְר אוֹרִייתָא, כְּדִין דּוּמָה קְדִים, וְכְרוּזָא אֲתַעַר וְאַמְר, (תהלים ט) יִשׁוּבוּ רְשָׁעִים לְשֹׂאוֹלָה כֹּל גּוֹיִם שְׂכַחֵי אֱלֹהִים. וְכָל אֲלִין חֵבִילֵי טְהִירִין, טְרַדִין לֹון בְּגִיְהֵנְם, וְלִית מָאן דְמַרְחֵם עֲלֵיהוֹן. זְכָאִין אִינוּן כֹּל נִטְרֵי שְׁבֻתָּא בְּהַאי עֲלָמָא, וְקָא מְעַנְגִי לְהַהוּא עֲנַג דְשְׂרִיא מְלְעִילָא, כְּדַקְאֲמָרָן.

הַאי מָאן דְשְׂרִי בְתַעֲנִיתָא בְשְׁבֻתָּא, תְרֵי מִתְעַרֵי עֲלֵיהּ קָמִי מְלַכָּא קְדִישָׁא. חַד, הַהוּא רוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא דְאַצְטְרִיךְ לְאַתְעַנְגָּא, וְלָא אֲתַעַנְג. וְחַד, הַהוּא מְמָנָא

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

דְּקִימָא עַל מַאן דְּשָׂרֵי בְּתַעֲנִיתָא, וְסַנְגְרִי'ה שְׁמִיָּה. וְסַלְקִין קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא, וּמְתַעְרֵי עֲלֵיהּ.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ז ע"ב]

וְהָהוּא רוּחָא אֲסַתְלַק גְּרִיעַ מֵהָהוּא אֲתַהֲנוּתָא דְלִתְתָּא. וְכַד הָאִי רוּחָא לָא אֲשַׁתְּלִים לְתַתָּא, רוּחָא אַחְרָא דְלַעֲיִלָּא לָא אֲשַׁתְּלִים. כִּיּוֹן דְלָא אֲשַׁתְּלִים לְתַתָּא וְלַעֲיִלָּא, כְּדִין אֲתַחְזִי הָהוּא בְּרַ נֶשׁ לְאֲתַלְטִיא, וְלֹאֲתַעֲנֶשָׂא. אֲלֵא כִּיּוֹן דְאֲשַׁתְּלִים זְמַנָּא אַחְרָא, וְהָהוּא מְמַנָּא דְאֲתַמְנָא עַל עֲנוּיָא (דף ר"ז ע"ב) וְתַעֲנִיתָא, אֲשַׁתְּלִים גּוֹ אֵינוֹן מְמַנָּן אַחְרָנִין, בְּעֻגָּא דְלַעֲיִלָּא, קוֹרְעִין לֵיהּ כָּל גְּזֵר דִּינָא, דְאֲתַגְזֵר מֵאֵינוֹן שְׁבַעֲיָן שְׁנִין עַלְאִין.

לְמַלְכָּא דְחַדִּי בְּהַלּוּלָא דִּילֵיהּ, וְכָל בְּנֵי נֶשָׂא חֲדָאן עֲמִיָּה, חֲמָא חַד בְּרַ נֶשׁ יְהִיב בְּקוּלָּר, פְּקִיד עֲלוּי, וְשָׂרִייוּהוּ. בְּגִין דִּישְׁתַּכְּחוֹן כּוּלָּא בְּחַדוּת.

וְלְבַתָּר, מִתְהַדְרִין אֲלִין מְמַנָּן דְעֲנִשִׁין לְבְנֵי נֶשָׂא, וְאֲתַפְרַעֲיָן מִנִּיהּ דְבַר נֶשׁ, עַל דְאֲשַׁתְּכַח בְּגִינִיהּ גְּרִיעוּתָא עֵילָא וְתַתָּא. מֵאִי תַקְנִיתִיהּ. יִתִּיב תַעֲנִיתָא עַל תַעֲנִיתָא. מֵאִי טַעֲמָא. דָּא בְטִיל עֲנוּגָא דְשַׁבְּתָא, יְבַטֵּל עֲנוּגָא דְחוּל.

וְאִי אִיהוּ מְבַטֵּל עֲנוּגָא דְשַׁבְּתָא, וְקָא מִתַּעֲנַג בְּחוּל, דְמִי כְּמַאן דְחָשַׁב לְמַלְחָא אַחְרָא, יִתִּיר מִמֶּה דְחָשִׁיב לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. רוּחָא עֲלָאָה, קְדִישָׁא דְקוּדְשִׁין דְשָׂרִיא עֲלֵיהּ, לָא עֲנִיג, וּבְטִיל לֵיהּ מִנִּיהּ. רוּחָא אַחְרָא דְחוּל, דְשָׂרִיא לְבַתָּר עַל עֲלָמָא, חָשִׁיב וְקָא מְעַנְגָּא לֵיהּ. כְּדִין מִתְהַדְרִין וּמִתַּפְרַעֲיָן מִנִּיהּ, בְּהָאִי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאֲתִי.

בְּגִין כֵּךְ, אֲצַטְרִיךְ תַעֲנִיתָא אַחְרִינָא, בְּיוֹמָא קְדַמָּאָה דְחוּל, בְּזְמַנָּא דְשָׂרִיא עַל עֲלָמָא הָהוּא רוּחָא דְחוּל. וּבְהָאִי אֵית לֵיהּ אֲסוּוּתָא, כִּיּוֹן דְלָא חָשִׁיב לְרוּחָא דְחוּל. וְסִימְנִיךְ (וּיקרא ה) וְהָשִׁיב אֶת הַגְּזֻלָּה אֲשֶׁר גָּזַל וְגו'. גְּזֻלָּן, לָא חָשִׁיב לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לָא חָשִׁיב לְבְנֵי נֶשָׂא, בְּגִין כֵּךְ לֵית לֵיהּ עוֹנֶשָׂא פְּגָנְב. גְּנָב, דְחָשִׁיב לְבְנֵי נֶשָׂא, יִתִּיר מְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֵית לֵיהּ עוֹנֶשָׂא בְּהָאִי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאֲתִי. זְכָאָה אִיהוּ, מַאן דְאֲשַׁתְּלִים לְתַתָּא, לְהָהוּא עוֹנֶג עֲלָאָה כְּדָקָא חֲזִי.

יוֹמָא דָּא, מִתַּעֲטָרָא בְּשַׁבְּעִין עֲטָרִין, וְשְׁמָא עֲלָאָה (פ"ח ע"ב) קְדִישָׁא, אֲשַׁתְּלִים בְּכָל סְטָרִין, וְאֲתַנְהִירוּ כְּלָהוּ דְרַגְיָן, וְכָלָא בְּחַדוּתָהּ דְבְּרַכְפָּאן, וּבְקְדוּשָׁה עַל קְדוּשָׁה, וְתוֹסַפַּת דְקְדוּשָׁה.

קְדוּשָׁה דְמַעְלֵי שַׁבְּתָא, דָּא אִיהִי קְדוּשָׁה דְשַׁבְּתָא בְּרַאשִׁית. דְהָא אֲתַקְדֵּשׁ מִתְלַתִּין וְתַרִּין שְׁבִילִין, וְתַלַּת דְרַגְיָן דְתַפּוּחִין (וּיחי רמ"ט ע"ב) קְדִישִׁין. וּבְעֵינָן לְאֲדַכְרָא עַל הָאִי קְדוּשָׁה, כְּלָלָא דְעוּבְדָּא דְבְּרַאשִׁית, וְנִיחָא בְּרוּזָא דְתַלְתִּין וְתַרִּין שְׁבִילִין, וְתַלַּת

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דַּרְגִּין דְּאֵתְּכַלִּין בְּהוּ, רְזָא דְּסִהְדוּתָא דְּעוּבְדָא דְּבְרָאשִׁית, דְּהֵיִינוּ (בראשית ב) וַיְכַלּוּ
הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם וְגו'. וַיְכַל אֱלֹהִים, דְּאִית בְּסִהְדוּתָא דָא, תְּלַתִּין (הקדמה ה'
ע"ב) וַחֲמֵשׁ תִּיבִין. תְּלַתִּין וַתְּרִין שְׁבִילִין, וַתְּלַת דַּרְגִּין דְּתַפּוּחִין קַדִּישִׁין.

תְּלַת דַּרְגִּין, דְּאֵינוּן: שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. וְאִית בֵּיה רְזָא דְּעֵלְמָא עֲלָאָה, וְרְזָא
דְּעֵלְמָא תַּתָּאָה, וְרְזָא דְּכָל מְהִימְנוּתָא. תְּלַת זְמַנִּין אֱלֹהִים, חַד, עֲלְמָא תַּתָּאָה. וְחַד,
פַּחַד יִצְחָק. וְחַד, עֲלְמָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא, קַדִּשׁ קוּדִישִׁין. בְּעֵי בַר נֶשׁ לְמַסְהַד סִהְדוּתָא
דָא, בַּחֲדוּה, בְּרַעוּתָא דְּלַבָּא, לְאַסְהָדָא קַמִּי מְאָרִיָּה דְּמְהִימְנוּתָא. וְכָל מָאן דְּיִסְהִיד
דָא, וַיִּשְׁוֵי לְבֵיה וְרַעוּתִיה לְדָא, מְכַפֵּר עַל כָּל חוּבוֹי.

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹקֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְרָצָה בְּנוּ וְכו', הַאִי
קִידוּשָׁא אִיהוּ בַּחַד מִתְּקֵלָא, לְקַבֵּל סִהְדוּתָא דְּמְהִימְנוּתָא, וְאֵינוּן תְּלַתִּין וַחֲמֵשׁ תִּיבִין
אַחֲרָנִין, כְּמָה דְּאִית בּוּיְכַלּוּ. כְּלָא סְלָקִין לְשַׁבְּעִין תִּיבִין, (קל"ב ע"ב) לְאַתְּעֵטְרָא בְּהוּ
שַׁבַּת, דְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דְּבַר נֶשׁ, דְּיַכּוּוֹן רַעוּתִיה לְמַלְיָן אֱלִין, לְיַקְרָא
דְּמְאָרִיָּה.

קִידוּשָׁא דְּיוֹמָא, הָא אֹוקְמוּהָ בּוּרָא פְּרִי הַגֶּפֶן, וְלֹא יִתִּיר. דְּהָא יוֹמָא קָאִים
לְקַדִּישָׁא לִיָּה, מַה דְּלִית הֵכִי בְּלִילִיא, דְּאֵנָן צְרִיכִין לְקַדִּישָׁא לִיָּה, בְּהַנִּי מַלְיָן, כְּמָה
דְּאֹוקִימְנָא. וְלֹא אַתְּקַדִּישׁ הַאִי לִילִיא, אֲלָא בְּעַמָּא קַדִּישָׁא לְתַתָּא, כַּד שְׂרִיא עֲלֵיהּ
הַהוּא רַוְחָא עֲלָאָה. וְאֵנָן בְּעֵינָן לְקַדִּישָׁא לִיָּה בְּרַעוּתָא דְּלַבָּא, לְכּוּוֹנָא דְּעַתָּא לְהַאִי.

וַיּוֹמָא אִיהוּ קָא מְקַדִּישָׁא לִיָּה. וַיִּשְׂרָאֵל מְקַדִּישֵׁי בְּצִלוֹתִין וּבְרַעוּתִין, וּמִתְּקַדִּישִׁין
בְּקַדוּשַׁתִּיה, בְּהַאִי יוֹמָא. זַכָּאִין יִשְׂרָאֵל, עַמָּא קַדִּישָׁא, דְּאַחֲסִינוּ יוֹמָא דָא, אַחֲסַנְת
יְרוּתָא לְעֵלְמִין.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ח ע"א]

לְבַתֵּר דְּנַפְיָק שַׁבְּתָא, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַפְרָשָׁא, בֵּין קַדִּישׁ לְחוּל. אַמְאִי. דְּהָא אַתְּיָהִיב
רְשׁוּ לְמַמְנָן דְּלַתְתָּא לְשִׁלְטָאָה עַל עֲלְמָא, וּבְכָל עוּבְדִין דְּעֵלְמָא, לְאַחֲזָאָה יְחוּדָא,
בְּאַתֵּר קַדִּישָׁא, בְּקַדוּשָׁה עֲלָאָה, וְלְאַפְרָשָׁא לְתַתָּא מִיְחוּדָא עֲלָאָה, (דף ר"ח ע"א)
וּלְבָרְכָא עַל נְהוּרָא דְּאַשָׁא.

בְּגִין דְּכָל אֲשִׁין אַחֲרָנִין, אַתְּטַמְרוּ וְאַתְּגַנְיוּ בְּיוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, בַּר אֲשָׁא חַד
דְּקַדוּשָׁה עֲלָאָה, דְּאַתְּגַלִּיא וְאַתְּכַלִּילָא בְּקַדוּשָׁא דְּשַׁבְּתָא. וְכַד הַאִי אֲשָׁא אַתְּגַלִּיא,
כָּל אֲשִׁין אַחֲרָנִין אַתְּטַמְרוּ, וְאַתְּגַנְיוּ קַמִּיהָ. וְהַאִי אֲשָׁא, אִיָּה דְּעַקִּידָה דְּיִצְחָק,
דְּאַתְּלַהֲטָא עַל גְּבִי מְדַבְּחָא. בְּגִין כַּךְ, בְּעֵי לְבָרְכָא עַל נְהוּרָא דְּאַשָׁא. וְהַאִי אֲשָׁא,
לֹא בְּעֵי אֲשָׁא דְּחוּל, אֲלָא אֲשָׁא דְּשַׁבַּת, וְהַאִי אֲשָׁא, אִיָּהוּ אֲשָׁא דְּנַפְיָק מִהַהוּא
אֲשָׁא דְּלַעִילָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא אִיהוּ אִשָּׁא דְסָבִיל אִשָּׁא. וְכִיּוֹן דְּהָאִי אִשָּׁא דְנִפְיָא מֵאִשָּׁא דְלַעֲיָלָא אֲתַבְרַכָּא
בְּבִרְכָה דְנְהוּרָא, כְּדִין כָּל שָׂאֵר אִשֵּׁין אַחֲרֵינִין נִפְקִין, וְאֲתַמְנֵן בְּדוּכְתִייהוּ, וְאֲתִייהִיב
לוֹן רְשׁוּתָא לְאַנְהָרָא.

בְּהֵיא שְׁעָתָא דְקָא מְבָרְכִין עַל אִשָּׁא, אֲזַדְמַנֵּן אַרְבַּע רְתִיכִין, אַרְבַּע מְשָׂרִין
לְתַתָּא, לְאַנְהָרָא מֵהוּוּ אִשָּׁא מְבָרְכָא, וְאִינוּן אַקְרוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ. בְּגִין כֵּן, בְּעֵינֵן
לְאַכְפִּיא ד' אַצְבָּעָן דִּידָא דִּימִינָא, וְלְאַנְהָרָא לוֹן מְגוּ הוּוּ נְהוּרָא דְשָׂרְגָא
דְּמִתְבְּרָכָא.

וְאִינוּן אַצְבָּעָן, רְמֵז לְאִינוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, דְנְהִירֵי וְשִׁלְטֵי מֵהוּוּ נְהוּרָא דְשָׂרְגָא
דְּמִתְבְּרָכָא. וּבְגִין דְאִינוּן דְרָגִין לְתַתָּא, כְּד אַחֲזִי בְר נֶשׁ אַצְבָּעָן קָמִי הוּוּ נְהוּרָא
דְשָׂרְגָא, בְּעֵי לְאַכְפִּיא לוֹן קָמִיָּה, בְּגִין דְהוּוּ נְהוּרָא שְׁלֵטָא עַלִּייהוּ, וְאִינוּן נְהִרִין
מְנִיָּה.

בְּשָׂאֵר בְּרַכָּאן בְּעֵינֵן לְזַקְפָּא לוֹן לְאַצְבָּעָן, בְּגִין לְאַחֲזוּתָא קְדוּשָׁה עֲלָתָהּ, דְדְרָגִין
עֲלָאִין, דְשִׁלְטִין עַל כְּלָא, דְשָׂמָא קְדִישָׁא אֲתַעֲטֵר בְּהוּ וְאֲתַקְדֵּשׁ בְּהוּ, וְאֲתַבְּרַכֵּן כְּלָהוּ
דְרָגִין כְּחֻדָּא, וְנְהִרִין מְגוּ בּוּצִינָא עֲלָתָהּ דְכְּלָא, וּבְגִין כֵּן בְּעֵינֵן לְזַקְפָּא לוֹן לְעֵילָא.
וְהָא בְּעֵינֵן לְאַכְפִּיא אַצְבָּעָן קָמִי שְׂרָגָא, בְּגִין לְאַחֲזוּתָא דְרָגִין דְלְתַתָּא, דְנְהִרִין
מְגוּ בּוּצִינָא דְלַעֲיָלָא, וּמֵהֵכָא שְׁלֵטִין וְנְהִרִין מְנִיָּה, וְאִינוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ.

בְּכָל יוֹמָא אֲנֵן מְבָרְכִין מְאוּרֵי אוּר, דְאִינוּן נְהוּרִין עֲלָאִין, דְקָיִמֵן בְּהוּוּ אוּר
קְדֻמָּתָהּ, וְאֲתַבְּרַכֵּן כְּלָהוּ דְרָגִין, וְנְהִרִין כְּלָהוּ כְּחֻדָּא, מְגוּ בּוּצִינָא עֲלָתָהּ. וְהִנֵּי אַקְרוּן
מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּבְגִינֵי רוּזָא דָא, מְבָרְכִין בּוּרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ.

וְאִי תִימָא, אֲמַאי בּוּרָא, וְלֹא אֲמַרוּ מְאוּרֵי הָאֵשׁ. הוּוּ אִיל וְקָא נְהִרִין מֵהוּוּ
אֵשׁ, מֵהוּוּ בּוּצִינָא מְבָרְכָא. אֲלָא כִּיּוֹן דְעָאֵל שְׁבַתָּא, כָּל אִינוּן דְרָגִין דְלְתַתָּא, וְכָל
אִינוּן דְנְהִרִין וְשִׁלְטִין, כְּלָהוּ עֲאֵלִין וְאֲתַכְּלִילוּ בְּהָאִי שְׂרָגָא, וְאֲתַטְמְרוּ וְאֲתַגְּנִיזוּ,
וְאֲתַנְטְרוּ בֵּיהּ, וְלֹא יִתְחַזּוּן בֵּיהּ, אֲלָא הוּוּ נְקוּדָה בְּלְחוּדָהּ, וְכָלְהוּ אֲתַטְמְרוּ בְּגוּוּהּ,
כָּל יוֹמָא דְשְׁבַתָּא.

כִּיּוֹן דְנִפְקַת שְׁבַתָּא, אֲפִיק לוֹן לְכָל חַד וְחַד, כְּאִילוּ הָאֵשׁ שְׁעָתָא אֲתַבְּרִיאוּ, וְנִפְקוּ
כְּלָהוּ וְאֲתַבְּרִיאוּ כְּמִלְקָדְמִין, וְאֲתַמְנִיאוּ עַל דּוּכְתִייהוּ לְשִׁלְטָתָהּ כְּדִין אֲתַבְּרָכָא הָאִי
שְׂרָגָא, וְאֲתַכְּפִיין קָמִיָּה, לְאַנְהָרָא. כִּיּוֹן דְנְהִרִין, כְּדִין אֲתַמְנֵן כָּל חַד וְחַד עַל
דּוּכְתִיָּהּ.

סדר הלימוד ליום כג שבט [יום 141 בשנה]

כְּגוֹוְנָא דָא, אֵינּוֹן דְּרַגִּין עֲלָאִין, דְּאֶקְרוּן מְאוּרֵי אוּר, שְׁלִטִין בִּימְמָא, וְנִהְרִין מְגוּ בּוּצִינָא עֲלָאָה. בְּשַׁעְתָּא דְרַמְשׁ לִילְיָא, הֵוּא בּוּצִינָא עֲלָאָה פְּנִישׁ לֹון, וְאֶעִיל לֹון בְּגוּיָה, עַד דְּנִהֵר יִמְמָא. כִּיּוֹן דְּמִבְּרַכִּין יִשְׂרָאֵל עַל נִהוּרָא בִּימְמָא, פְּדִין אֶפִיק לֹון בְּשִׁלְמוֹ דְנִהוּרָא. וְעַל דָּא מִבְּרַכִּין יוּצֵר הַמְּאוּרוֹת, וְלֹא אִמְרֵי בּוּרָא, (ס”א אלא יוצר) (קנ”א ע”א) וְהֵכָא בּוּרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. בְּגִין דְּאֵינּוֹן דְּרַגִּין לְתַתָּא.

וְכֻלָּא אֵיהּ רְזָא דְאַצְבָּעָאן, בְּהוּ רְמִיז דְרַגִּין עֲלָאִין, וְדְרַגִּין תַּתָּאִין. (קצ”ב ע”ב, תיקון י”ח, ס”ז ע”א) דְרַגִּין עֲלָאִין אֲשֶׁתְּמוּדְעָאן, בּוּזְקִיפוּ דְאַצְבָּעָאן לְעִילָא. וּבּוּזְקִיפוּ דְאַצְבָּעָאן, אֲתַבְּרְכוּן דְרַגִּין עֲלָאִין, וְדְרַגִּין תַּתָּאִין כְּחֵדָא. וּבְמֵאִיכוּ דְאַצְבָּעָאן, אֲתַבְּרְכוּן לְאַנְהָרָא דְרַגִּין תַּתָּאִין לְחוּדִיָּהּ.

[זוהר חלק ב' - דף ר”ח ע”ב]

וְרְזָא דָא, טוּפְרֵי דְאַחֹרֵי אֲצָבָעָאן. וְאַצְבָּעָאן לְחוּדִיָּהּ לְגוּ. טוּפְרֵי דְאַחֹרֵי אֲצָבָעָאן, אֵינּוֹן אֲנַפִּין אַחֲרֵינִין, דְאַצְטְרִיכוּ לְאַנְהָרָא מְגוּ הֵוּא שְׂרָגָא, וְאֵינּוֹן אֲנַפִּין דְאַקְרוּן (דף ר”ח ע”ב) אַחֹרֵיִם. אֲצָבָעָאן לְגוּ בְּלֹא טוּפְרִין, אֲלִין אֵינּוֹן אֲנַפִּין פְּנִימָאן אֲתַכְסִּיין. וְרְזָא דָא, (שמות לג) וְרֵאִיתְ אֶת אַחֹרֵי. אֲלִין אַחֹרֵי, (בראשית ר”א ע”א) אֲצָבָעָאן, לְאַחֹרָא בְּטוּפְרֵיהוֹן. וּפְנֵי לֹא יֵרְאוּ, אֲלִין אֲצָבָעָאן לְגוּ, בְּלֹא טוּפְרִין, דְאֵינּוֹן אֲנַפִּין פְּנִימָאִין.

וְכַד מִבְּרַכִּינֵן עַל שְׂרָגָא, בְּעֵי לְאַחֲזֹאָה אַחֹרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרִין, לְאַתְנַהָרָא מְגוּ הֵוּא שְׂרָגָא, וּפְנִימָאֵי דְאַצְבָּעָאן, לֹא אֲצְטְרִיכוּ לְאַכְפִּיא (נ”א לאחזאה) לֹון לְאַתְנַהָרָא מְגוּ הֵוּא שְׂרָגָא, דְהָא אֵינּוֹן לֹא נִהְרִין, אֲלֹא מְגוּ שְׂרָגָא עֲלָאָה דְלַעִילָא לְעִילָא, דְאֵיהּ טְמִירָא וּגְנִיזָא דְלֹא אֲתַגְלִיָּא כְּלָל. וְאֵינּוֹן לֹא נִהְרִין מְגוּ שְׂרָגָא דְאַתְגְּלִיא כְּלָל, בְּגִין כַּד בְּעֵי לְאַחֲזֹאָה אַחֹרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרִין. וּפְנִימָאֵי דְאַצְבָּעָאן, לֹא בְּעֵי לְאַחֲזֹאָה קָמֵי הָאֵי שְׂרָגָא. טְמִירִין אֵינּוֹן, וּבְטְמִירוֹ אֲתַנְהָרִין. פְּנִימָאִין אֵינּוֹן, וּמְפְנִימָאָה אֲתַנְהָרִין. עֲלָאִין אֵינּוֹן, וּמְעֲלָאָה אֲתַנְהָרִין. זַכָּאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי.

וּבְעֵי לְאַרְחָא בְּבוּסְמִין, כַּד נְפִיק שְׁבַתָּא, עַל דְאַסְתְּלֵק הֵוּא רוּחָא, וּנְפִשָּׁא דְבַר נֶשׁ אֲשֶׁתְּאַרְתָּ בְּעַרְטוּלָא, (ס”א אשתנית בקרטופא) בְּגִין הֵוּא סְלִיקוּ, דְאַסְתְּלֵק רוּחָא מִנִּיהּ וְהָא אוּקְמוּהָ.

כְּתִיב (בראשית כז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגִדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר הָאֵי קָרָא אוּקְמוּהָ וְאַתְמַר, אֲבַל תָּא חַזִּי, רִיחָא אֵיהּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגִין דְאֵיהּ מְלָה דְאַעִיל לְנַפְשָׁא, וְלֹא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְגוֹפָא. תָּא חֲזִי, פְּתִיב וִירַח אֶת רִיחַ בְּגָדֵי, הָא אוֹקְמוּהָ, אֵינּוֹן לְבוּשֵׁי דְאָדָם
קְדָמָא הוּוּ, דִּיהָב לִיה קוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא לְאַלְבֵּשָׁא לֹוֹן.

בְּגִין דְּהָא כַּד חָב אָדָם, אֶתְעָדִי מִנִּיה תְּהוּא לְבוּשָׁא יְקִירָא, דְּאֶתְלַבֵּשׁ בֵּיה
בְּקִדְמִיתָא, כַּד אָעִיל לִיה בְּגִנְתָּא דְעֵדוֹן. וּלְבַתֵּר דְּחָב, אֲלַבִּישׁ לִיה בְּלְבוּשָׁא אַחְרָא,
לְבוּשָׁא קְדָמָא, דְּאֶתְלַבֵּשׁ בֵּיה אָדָם בְּגִנְתָּא דְעֵדוֹן, אִיהוּ הוּוּ (מֵאֵינוֹן מְלָבוּשִׁין) מֵאֵינוֹן
רְתִיכִין, דְּאֶקְרוּן אַחֲוֵרִיִּים, וְאֵינוֹן לְבוּשִׁין דְּאֶקְרוּן לְבוּשֵׁי טוֹפְרָא.

וְכַד הוּוּ בְּגִנְתָּא דְעֵדוֹן, כָּל אֵינוֹן רְתִיכִין, וְכָל אֵינוֹן מִשְׂרִיין קְדִישִׁין, כְּלָהוּ סַחְרִין
לִיה לְאָדָם, וְאֶתְנַטֵּיר מִכְּלָא, וְלֹא הוּוּ יְכִיל מְלָה בִישָׁא לְאַתְקֶרְבָּא בְּהִדִּיה. כִּיּוֹן דְּחָב,
וְאֶתְעָדוּ מִנִּיה אֵינוֹן לְבוּשִׁין, (ס"א וְאֶתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשִׁין דְּחוּל מִמְלִין כו') דְּחִיל מִמְלִין
בִישִׁין, וְרוּחִין בִישִׁין, וְאֶסְתַּלְקוּ מִנִּיה אֵינוֹן מִשְׂרִיין קְדִישִׁין, וְלֹא אֶשְׁתַּאֲרוּ בֵּיה,
אֶלָּא אֵינוֹן רְאִשֵׁי טוֹפְרֵי דְאַצְבָּעָאן, דְּסַחְרִין לֹוֹן לְטוֹפְרִין סַחְרָנּוּ דְזוּהֶמָא אַחְרָא.

וּבְגִין כַּךְ, לָא לִיבְעִי לִיה לְבַר נֶשׁ לְרַבָּא אֵינוֹן טוֹפְרִין דְזוּהֶמָא, דְּהָא כְּמָה
דְּאַסְגִּיאוּ, הֲכִי נְמִי אֶסְגִּי עָלֵיה קֶסְטוּרָא, וְיִדְאָג בְּכָל יוֹמָא, וּבְעִי לְסַפְרָא לֹוֹן, וְלֹא
יְרַמִּי לֹוֹן, דְּלֹא יַעֲבִיד קְלָנָא בְּהוּא אַתְר, דִּיכִיל תְּהוּא בַר נֶשׁ לְאַתְזַקָּא. וְכָלָא
כְּגוּוֹנָא עֲלָא. דְּהָא לְכָלְהוּ אַחֲוֵרִיִּים, סַחְרָא סַטְרָא אַחְרָא, וְלֹא אֶצְטְרִיד לִיה בְּאַתְר
דְּעֲלָמָא.

לְבַתֵּר עֵבֵד לִיה לְאָדָם, לְבוּשִׁין אַחְרָנִין, מִטְרַפִּי אֵילָנִין דְּגִנְתָּא דְעֵדוֹן דְּאַרְעָא.
דְּהָא בְּקִדְמִיתָא הוּוּ אֵינוֹן לְבוּשִׁין, מֵאֵינוֹן אַחֲוֵרִיִּים דְּגִנְתָּא דְלְעִילָא, וְהֶשְׁתָּא מְגִנְתָּא
דְּאַרְעָא, וּנְפִקִי מְגִנְתָּא. וְאֵינוֹן לְבוּשִׁין הוּוּ סְלֶקֶין רִיחִין וּבוֹסְמִין דְּגִנְתָּא, דְּנִפְשָׁא
מִתִּישְׁבָּא בְּהוּ, וְחֲדִי בְּהוּ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וִירַח אֶת רִיחַ בְּגָדֵי וּיְבִרְכֶהוּ, דְּהָא
אַתִּישְׁבָּא נְפִשִׁיה וְרוּחִיה דִּיצְחָק בְּהוּא רִיחָא.

בְּגִין דָּא כַּד נְפִק שְׁבֵתָא, בְּעִי לְאַרְחָא בְּבוֹסְמִין, לְאַתִּישְׁבָּא נְפִשִׁיה בְּהוּא רִיחָא,
עַל תְּהוּא רִיחָא עֲלָא קְדִישָׁא דְאַסְתַּלְק מִנִּיה. וְהוּא רִיחָא מְעִילָא דְבוֹסְמִין אִיהוּ
הֲדָס. דְּהָא קִיּוּמָא דְאַתְר קְדִישָׁא דְנִשְׁמַתִּין נְפִקִין מִנִּיה, הֲדָס אִיהוּ. וְדָא אִיהוּ קִיּוּמָא
דְּנִפְשָׁא, כְּגוּוֹנָא דְלְעִילָא, לְאַתְקִימָא מִתְּהוּא עֲרִטוּלָא דְאַשְׁתַּאֲרַת.

כַּד נְפִק שְׁבֵתָא, אֶתְלַבֵּשׁ אָדָם, בְּאֵינוֹן לְבוּשִׁין דְּגִנְתָּא דְעֵדוֹן דְּאַרְעָא, דְּסֶלֶקֶין
רִיחִין וּבוֹסְמִין, לְקִימָא נְפִשִׁיה, עַל תְּהוּא רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָא יְקִירָא דְאַסְתַּלְק
מִנִּיה. וְהֲדָס אִיהוּ קִיּוּמָא דְנִפְשָׁא וְדָאִי. כְּגוּוֹנָא עֲלָא, דְּאַתְקִימָא קִיּוּמָא דְנִפְשָׁא.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ט ע"א]

הוּוּא רוּחָא עֲלָא דְנַחֲתָא עָלֵיה דְבַר נֶשׁ בְּחֲדוּ, וְחֲדִי לְנְפִשִׁיה, כְּדִין קִימָא נְפִשָׁא
דְבַר נֶשׁ, כְּגוּוֹנָא דְעֲלָמָא דְאַתְר, דְּזִמִּין (דף ר"ט ע"א) לְאַתְהַנָּא מִנִּיה, כְּמָה דְבַר נֶשׁ,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֶהְיֶה לְהַאי רוּחָא בְּעֵלְמָא דָּא. הֵכִי הֵהוּא רוּחָא אֶהְיֶה לֵיה לְבַר נֶשׁ, לְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְכַתִּיב, (ישעיה נח) אִז תִּתְעַנַּג עַל יִי' וְגו'. וְכַתִּיב וְהִשְׁבִּיעַ בְּצַחְצְחוֹת נַפְשָׁךְ. כִּמְה דְבַר נֶשׁ, רֵוִי לְהֵהוּא עֲנוּגָא, וְאֶהְיֶה לֵיה, הֵכִי נִמִּי אִיהוּ רֵוִי לֵיה לְעֵלְמָא דְאַתִּי. כְּדִין כַּד בַּר נֶשׁ זָכִי, וְאַשְׁלִים שְׁלִימוּ דִּיקְרָא דְשִׁבְתָּא כְּדִקְאֲמַרְן, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְאָרִי עֲלֵיה וְאָמַר, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדִי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

קָם רַבִּי אַבְא, וְשָׂאֵר חֲבֵרֵיִיא, וְנִשְׁקוּ רִישֵׁיה. בְּכוּ וְאָמְרוּ, זַכָּא חוּלְקָנָא דְאַרְחָא דָּא זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַבְּלָן. אָמַר רַבִּי אַבְא, לִי זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַרְחָא דָּא, בְּגִין לְאַתְחַבְּרָא עִמְכוּן. זַכָּא אִיהוּ חוּלְקִי, דְזַכִּינָא לְאַרְחָא דָּא.

אָמַר לְהוּ, אִימָא לְכוּ מַה דְחַמִּינָא, יוּמָא דָּא נַפְקָנָא לְאַרְחָא, וְחַמִּינָא נְהוּרָא חַדָּא, וְאַתְפְּלַג לְתַלַּת נְהוּרִין, וְאִזְלוּ קְמָא, וְאַתְטַמְרוּ. וְאִמִּינָא וְדָאִי שְׁכִינְתָּא חַמִּינָא, זַכָּא חוּלְקִי. וְהִשְׁתָּא אִינּוּן תַּלְתַּת נְהוּרִין דְחַמִּינָא, אַתּוּן אִינּוּן, וְדָאִי אַתּוּן נְהוּרִין, וּבּוֹצִינִין עֲלָאִין, לְאַנְהָרָא בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

אָמַר רַבִּי אַבְא עַד הֵכִי לָא יַדְעָנָא, דְכָל אֲלִין מְרַגְלָן סְתִימִין הוּוּ תַחוּת יְדֵיכוּן, כִּיּוֹן דְחַמִּינָא, דְהָא בְּרַעוּתָא דְפַקוּדָא דְמֵאֲרִיכוּן אַתְאֲמְרוּ מְלִין אֲלִין, יַדְעָנָא, דְכַלְהוּ מְלִין סְלִקִין יוּמָא דָּא, לְגוּ כּוּרְסֵיִיא עֲלָא, וְנִטִּיל לֹון הֵהוּא מְאָרִי דְאַנְפִין, וְעֲבִיד מִינֵיהוּ עֲטָרִין לְמֵאֲרִיָּה. וְיוּמָא דָּא מֵתְעַטְרִין (נ"א שבעין) שְׁתֵּין רְתִיכִין קְדִישִׁין, לִיקְרָא דְכּוּרְסֵיִיא, בְּאֲלִין מְלִין דְאַתְאֲמְרוּ הֵכָא, יוּמָא דָּא.

אֲדַהֲכִי זְקַף עֵינּוּי, וְחַמָּא דְאַעֲרַב שְׁמֵשָׁא. אָמַר רַבִּי אַבְא, נְהַךְ לְגַבִּי הָאִי כְּפַר, דְאִיהוּ קָרִיב לְגַבְנָא בְּמִדְבָּרָא. אִזְלוּ וּבִיתוּ תַמְן. בְּפִלְגוֹת לִילֵיא, קָם רַבִּי אַבְא וְשָׂאֵר חֲבֵרֵיִיא, לְאַשְׁתַּדְלָא בְּאוּרֵיִיתָא, אָמַר רַבִּי אַבְא, מִכָּאן וְלְהֵלָאָה נִימָא מְלִין לְאַתְעַטְרָא בְּהוּ צְדִיקָא דְבַגְנָתָא דְעַדוֹן, דְהִשְׁתָּא אִיהוּ זְמָנָא, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל צְדִיקָא דְבַגְנָתָא דְעַדוֹן, צִיִּיתִין לְקַלְיָהוֹן דְצְדִיקָא דִּי בְּאַרְעָא.

פְּתַח רַבִּי אַבְא וְאָמַר, כְּתִיב (תהלים קטו) הַשְּׁמַיִם שְׁמַיִם לֵיִי וְהָאָרֶץ נְתַן לְבַנֵּי אָדָם הָאִי קְרָא אִית לְאַסְתַּפְּלָא בֵּיה, וְהֵכִי אֲצַטְרִיךְ לְמִימַר הַשְּׁמַיִם לֵיִי, וְהָאָרֶץ נְתַן לְבַנֵּי אָדָם. מֵאִי הַשְּׁמַיִם שְׁמַיִם. אֲלָא הֵכָא אִית לְאַסְתַּפְּלָא, בְּגִין דְאִית שְׁמַיִם, וְאִית שְׁמַיִם.

שְׁמַיִם לְתַתָּא, וְאָרֶץ לְתַתָּא מְנִיִּיהוּ. שְׁמַיִם לְעֵילָא, וְאָרֶץ לְתַתָּא מְנִיִּיהוּ. וְכָל דְרַגִּין עֲלָאִין וְתַתָּאִין, כְּלָהוּ כְּגוּוּנָא דָּא, אֲלִין בְּאֲלִין. שְׁמַיִם לְתַתָּא, אִינּוּן עֶשֶׂר יְרִיעוֹת, כְּמַה דְאַתְ אָמַר (תהלים קד) נוֹטָה שְׁמַיִם כִּיְרִיעָה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לֹון, וּמְשַׁרְיִין דִּי בְּגוּוּיָהוּ, לְאַנְהָגָא אַרְעָא תַתָּא. תְּשִׁיעָהּ אַנְהִיג לְתַתָּא, דְסַחְרֹן כְּקוּפְטָרָא דְקוּלְטָא. עֲשִׂירָאָה, אִיהוּ עֲקָרָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובכלהו משיריין ממנן עד שביעאה. משביעאה ולהלאה, אית נהורא דאתפשט לתתא, מגו כורסייא עלאה, ונהיר לעשיראה. ועשיראה, מההוא נהירו דנקטא, יהיב לתשיעאה, ואיהו לתמינאה ולתתא.

האי תמינאה, כד אתפקדון חילי דכוכבייא, ואפיק לון, ההוא נהירו, קיימא ויהיב חיליה לכל חד וחד, לאתמנאה בההוא אתר דאצטריך. דכתיב, (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו', מרב אונים, דא איהו זהרא דלעילא, דאקרי רוב אונים.

ובכל רקיעא ורקיעא, אית ממנא, ואתפקד על עלמא, ועל ארעא, לאנהגא פלא. בר ארעא דישראל, דלא אנהיג לה רקיעא, ולא חילא אחרא, אלא קודשא בריך הוא בלחודוי, והא אוקמוה. ואי תימא היך שריא למגנא רקיעא על ארעא דישראל, והא מטרא וטלא מרקיעא נחית עלה, כשאר כל ארעא אחרא.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ט ע"ב]

אלא, בכל רקיעא ורקיעא אית ממנן שלטין על עלמא, (דף ר"ט ע"ב) וההוא ממנא דשלטא על ההוא רקיעא, יהיב מחילא דאית ליה לההוא רקיעא בגין למיחב לתתא, וההוא רקיעא נקיט מההוא ממנא, ויהיב לתתא לארעא. וההוא ממנא לא נקיט, אלא מתמצית דלעילא. אבל ארעא קדישא, לא שליט על ההוא רקיעא דעליה ממנא אחרא, ולא חילא אחרא, אלא קודשא בריך הוא בלחודוי ואיהו פקיד לארעא קדישא בההוא רקיעא.

בכל רקיעא ורקיעא, אית פתחין ידיעון, ושולטנו דכל ממנן, מפתחא לפתחא רשימא, ומההוא פתחא ולהלן, לא שלטא אפילו כמלא נימא, ולא עאל דא, (אפילו) בתחומא דפתחא דחבריה, בר כד אתיהיב ליה רשו, לשלטאה חד על חבריה. כדן, שלטין מלכין די בארעא, חד על חבריה.

באמצעייתא דכלהו רקיעין, אית פתחא חדא, דאקרי גבילו"ן, ותחות האי פתחא, אית שבעין פתחין אחרנין לתתא, ושבעין ממנן נטרין, מרחיק תרי אלפין אמין, דלא קרבין לגביה. ומההוא פתחא ארחא סליק לעילא לעילא, עד די מטא לגו כורסייא עלאה, ומההוא פתחא לכל סטרין דרקיעא, עד תרעא דפתחא דאקרי מגדו"ן, (ס"א מגדו"ן) דתמן איהו סיימא דרקיעא דתחומא דארעא דישראל.

וכל אינון ע' פתחין, דרשימין גו ההוא פתחא דאקרי גבילו"ן, כלהו רשימין בכורסייא קדישא, וכלהו קרינן לון שערי צדק, דלא שליט אחרא עלייהו. וקודשא בריך הוא פקיד לארעא דישראל בההוא רקיעא, מפתחא לפתחא, בפקידו כמה דאצטריך. (קמ"א ע"א) ומתמציתא דההוא פקידא, נטלין אינון שבעין ממנן, ויהבין לכלהו ממנן אחרנין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

השלמה מההשמטות (סימן ד)

איכא בצוואת רבי אליעזר הגדול, קרקע הגן הוא כשפרא הקדוש ברוך הוא גן עדן, נטל שלג מתחת פסא הכבוד וממנה נעשה קרקע הגן וזהו קרקעיתו של גן עדן. ואינו נוגע עם הארץ הזאת שהיא למעלה מכל הארצות. רקיע שעל גבי הגן, הוא כעין כל הגוונים, כמעשה לבנת הספיר. ושמו של הקדוש ברוך הוא, חקוק באמצע הרקיע. וארבע טבעות בד' קצות הרקיע וד' אופנים בכל טבעת. ובאמצע הרקיע עמוד א', ועמוד הנה נעוץ מקרקע הגן עד שאוחזו פני פסא הכבוד והוא מכוסה מענן הכבוד. והמלאך גבריאל לבוש הבדים עומד עליו, פעם כולם אוחזים בטבעות הרקיע והעמוד חוזר והרקיע סובב, ואותיות שם המפורש בולטות ונוצצות ועולות ויורדות.

קול קורא התנודדו מחנות צדיקים קדושים, אשריכם שזכיתם לכהן. מי שמע פזאת, מי ראה פאלה, בהיות כל נגון הרקיע בנוסעו על ידי האיש לבוש הבדים, והוא מסתלק והרקיע עומד. והעמוד מנגן, עולה ויורד, עד שנמשך אור זוהר, אור נועם מלמעלה באותו העמוד. והצדיקים עומדים לנגד האור והוא ונהנים ממנו עד חצות הלילה.

בחצי הלילה כשפא הקדוש ברוך הוא ליפנס עם הצדיקים, שומעים קול סיבוב הרקיע והעמוד מנגן, וקרקע הגן מתנשא, והצדיקים עולים מחופותיהם לקראת בוראם, וכל הגן מתמלא מכבודו. באותה שעה מזדווגות הרוחות זכרים ונקבות כפי שהיו קודם שנבראו, ומאותו נועם תאותם לחזות בנועם ה' כולם עושים פרי, דהיינו רוחות לגרים: (עד כאן מההשמטות)

בגנתא דעדן דלתתא, רקיעא דקיימא עליה, אית ביה רזין עלאין, פד עבד קודשא בריך הוא רקיעא אייתי אש ומים, מגו פורסי יקריה, ושתף לון כחדא, ועבד מנהון רקיעא לתתא, ואתפשטו עד דמטו לההוא אתר דגנתא דעדן, ויתבו. מה עבד קודשא בריך הוא. נטל משמים עלאין קדישין, אש ומים אחרנין דמשתכחין ולא משתכחין, דאתגליין ולא אתגליין, ומאינון אש ומים, דאתנטלו משמים עלאין, עבד מנייהו מתיחו דרקיעא, ומתח ליה על האי גנתא דלתתא, ומתחבר גו רקיעא אחרא.

ארבע גוונים, בההוא מתיחו דרקיעא דעל גנתא, חיוור וסומק ירוק ואוכם. לגבי הני גוונים, אית ארבע פתחין, לתתא מההוא מתיחו דרקיעא. ואינון פתחין לארבע סטרין דרקיעא דעל גבי גנתא. מאינון אש ומים, דאתעביד מנהון ההוא רקיעא. מתפתחין בארבע פתחין, ארבע נהורין. לסטר ימינא בההוא פתחא, מגו מתיחו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דִּסְטֵר (נ"א מיא) יְמִינָא, נְהָרִין תְּרִין נְהוּרִין, בְּאִינוּן תְּרִין פְּתַחֲוּן, בְּפִתְחָא דִּימִינָא, וּבְפִתְחָא דְאִיהוּ (נ"א לגו נפקא נהורא ואיהו אנפין) לְקַבֵּל אַנְפִּין.

גו נְהוּרָא דְנְהִיר לְסֵטֵר יְמִינָא, אֲתֵרְשִׁים אֶת חַד, נְהִיר וּבְלִיט, (נ"א ולהיט) וּנְצִיץ בְּנְצִיצוּ, מְגוּ הַהוּא נְהוּרָא, וְאִיהוּ אֶת מ', וְקִימָא בְּאַמְצָעִיתָא דְהַהוּא נְהוּרָא דְפִתְחָא. אֶת דָּא, סְלָקָא וּנְחַתָּא, וְלֹא קָאִים בְּאַתֵּר חַד. הַהוּא נְהוּרָא, נְטִיל לְהַהוּא אֶת וְאַפִּיק לָהּ, בְּגִין כֹּךְ לֹא קִימָא בְּאַתֵּר חַד.

גו נְהוּרָא דְנְהִיר בְּסֵטֵרָא דְאִיהוּ לְקַבֵּל אַנְפִּין, אֲתֵרְשִׁים אֶת חַד, דְנְהִיר וּבְלִיט וּנְצִיץ בְּנְצִיצוּ גו הַהוּא נְהוּרָא, וְאִיהִי אֶת ר', וְלִזְמַנִּין אֲתַחְזִי ב' (נ"א ד') וְקִימָא בְּאַמְצָעִיתָא דְהַהוּא נְהוּרָא דְפִתְחָא. וְסְלָקָא וּנְחַתָּא, לְזַמְנִין אֲתַגְלִיא, וְלִזְמַנִּין לֹא אֲתַגְלִיא, וְלֹא קִימָא בְּאַתֵּר חַד. אֲלִין תְּרִין אֲתוּון קִימִין, וְכַד נְשַׁמְתָּא דְצִדִיקָא עֲאֵלַת בְּגַנְתָּא דְעֵדוּן, אֲלִין תְּרִין אֲתוּון נְפָקִין מְגוּ הַהוּא נְהוּרָא, וְקִימִין עַל הַהִיא נְשַׁמְתָּא, וְסְלָקִי וּנְחַתִּי.

[זוהר חלק ב' - דף ר"י ע"א]

כְּדִין, מְאִינוּן תְּרִין פְּתַחֲוּן, מְקַדְמִי וּנְחַתִּי מְעִילָא, תְּרִין רְתִיכִין. רְתִיכָא חַדָּא עֲלָתָה, דְאִיהִי רְתִיכָא דְמִיכָאל, רַב סְגָבִין. רְתִיכָא תְּנִינָא, דְאִיהִי רְתִיכָא מִהַהוּא רַב מְמָנָא, דְאֶקְרִי בּוּא"ל. וְדָא אִיהוּ שְׁמֵשׁא יְקִירָא (דף ר"י ע"א) דְאֶקְרִי רְפֵא"ל. וְאִינוּן נְחַתִּין וְקִימִין עַל נְשַׁמְתָּא, (מ"ו ע"א) אֲמַרִין לָהּ שְׁלוֹם בּוּאָךְ. (ישעיה נז) יְבֵא שְׁלוֹם יְבֵא שְׁלוֹם. כְּדִין אִינוּן תְּרִין אֲתוּון, סְלָקִין וְקִימִין בְּאַתְרֵיהוּ, וְאַתְגְּנִיזוּ גו הַהוּא נְהוּרָא, דְאִינוּן פְּתַחֲוּן.

תְּרִין פְּתַחֲוּן אַחְרָנִין, תְּרִין נְהוּרִין אַחְרָנִין קָא מְלַהֲטִין, מְנַהֲרִין דְאֶשָּׂא, בְּאִינוּן פְּתַחֲוּן חַד לְסֵטֵר שְׁמַאלָא, וְחַד לְאַחֲוֵרָא. תְּרִין אֲתוּון אַחְרָנִין, מְלַהֲטִין בְּאִינוּן נְהוּרִין, וּנְצִיץ בְּגוּוֹיָהוּ, אֶת חַד ג', וְאֶת חַד נ', וְכַד אֲתוּון קַדְמָאִי מִתְהַדְרִין לְאַתְרֵיהוּ, אֲלִין תְּרִין אַחְרָנִין נְצוּצִין, סְלָקִין וּנְחַתִּין, נְפָקִין מְאִינוּן נְהוּרִין, וְקִימִין עַל נְשַׁמְתָּא.

כְּדִין נְחַתִּין תְּרִין רְתִיכִין, מְאִינוּן תְּרִין פְּתַחֲוּן. רְתִיכָא חַדָּא אִיהוּ רְתִיכָא דְגַבְרִיאֵל, רַב מְמָנָא וְיְקִירָא. רְתִיכָא תְּנִינָא, אִיהִי רְתִיכָא אַחְרָא קַדִּישָׁא דְנוּרִיא"ל רַב מְמָנָא, וּנְחַתִּין מְאִינוּן פְּתַחֲוּן, וְקִימִין עַל נְשַׁמְתָּא, וְאַתוּון מִתְהַדְרִין לְאַתְרֵיהוּ.

כְּדִין, אֲלִין תְּרִין רְתִיכִין, עֲאֲלִין לְגוּ הִיכְלָא חַדָּא טְמִירָא דְגַנְתָּא, דְאֶקְרִי אֶהְלוֹ"ת, וְתַמָּן (קל"ב ע"א) תְּרִיסֵר זִינֵי בּוּסְמִין גְּנִיזִין, דְכְּתִיב, (שיר השירים ד) נָרַד וְכַרְכָּם קָנָה וְקַנְמוֹן וְגו'. וְאִינוּן תְּרִיסֵר זִינֵי דְבוּסְמִין דְלִתְתָּא.

וְתַמָּן כָּל אִינוּן לְבוּשִׁין דְנְשַׁמְתִּין, דְאַתְחַזוּן לְאַתְלַבְּשָׁא בְּהוּ, כָּל חַד וְחַד, כְּדָקָא חֲזִי. בְּהַהוּא לְבוּשָׁא, אֲתֵרְשִׁימוּ כָּל אִינוּן עוּבְדִין טְבִין, דְעַבְדַּ בְּהַאי עֲלָמָא. וְכִלְהוּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רשימין ביה, ומכריזי האי איהו לבושא דפלגיא, ונטלין להווא לבושא ואתלבשת ביה ההיא נשמתא דצדיקיא (ויחי רכ”ד ע”ב) דבגנתא, כגוונא דדיקנא דהאי עלמא.

והני מילי, מתלתין יומין ואילך, דהא כל תלתין יומין, לית לך נשמתא דלא תקבל עונשא, עד לא תיעול לגנתא דעדן. פיון דקבילת עונשא, עאלת לגנתא דעדן, כמה דאוקמוה. לבתר דאתלבנת, אתלבשת פיון דאתלבשת בהאי לבושא, יחבין לה אתר כמה דאתחזי לה. כדן, כל אינון אתוון, נחתין, וסלקין אינון רתיכין.

ההוא רקיעא אהדר תרין זמנין בכל יומא, בההוא נטילו דהאי רקיע אחרא, דמתדבק ביה. והאי רקיעא לא נפיק לבר מגנתא. רקיעא דא, מרקמא בכל זיני גוונין.

תרין ועשרין אתוון רשימין מחקקון, בההוא רקיעא, כל את ואת, נטיף ממנא (ס”א מטלא), מטלא דלעילא על גנתא. ומההוא טלא דאתוון אתסחיין אינון נשמתין, ומתספין, בטר דטבלו בנהר דינור לאתדפאת. וטלא לא נחית, אלא מגו אתוון דרשימין ומחקקון בההוא רקיעא, בגין דאינון אתוון כללא דאורייתא. וההוא רקיעא רוא דאורייתא, דהא מאש ומים דאורייתא אתעביד.

ועל דא אינון נגדין טלא, על כל אינון דאשתדלו באורייתא לשמה בהאי עלמא. ואלין מלין רשימין בגנתא דעדן, וסלקין עד ההוא רקיעא ונטלין מאינון אתוון ההוא טלא, לאתזנא ההיא נשמתא. הדא הוא דכתיב, (דברים לב) יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי.

באמצעיתא דהאי רקיעא, קיימא פתחא חדא, לקבל פתחא דהיכלא דלעילא, דבההוא פתחא, פרחין נשמתין מגנתא דלתתא לעילא, בחד עמודא דנעיץ (ויחי ר”ט ע”א) בגנתא, עד ההוא פתחא.

גו ההוא רקיעא (נ”א עמודא) בההוא פתחא דאיהו באמצעיתא דרקיעא דבגנתא, עאלין בגוה תלת גוונין דנהורא פלילן כחדא, ונהרין לגוונין דההוא עמודא. וכדן רקיעא (נ”א עמודא) דא, נציץ ואתלהיט בכמה גוונין (נ”א נהורין) דמתלהטן. בכל שעתא, נהרין צדיקיא, מההוא זיוא עלאה. אבל בכל שבתא ושבתא, ובכל ריש ירחא, אתגלייא שכינתא, יתיר משאר זמני בהאי רקיעא, ואתיין פלהו צדיקיא, וסגדין לגביה.

[זוהר חלק ב’ – דף ר”י ע”ב]

זכאה חולקיה, מאן דזכי להני לבושי דקאמרון, דמתלבשן בהו צדיקיא בגנתא דעדן (לתתא). אלין מעובדין טבין, דעביד (דף ר”י ע”ב) בר נש, בהאי עלמא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בפקודי אורייתא. ובהון קיימא נשמתא בגנתא דעדן לתתא, ואתלבשת בהני לבושין יקירין.

כד (רכ"ט ע"ב) סלקא נשמתא בהוא פתחא דרקייעא לעילא, אודמנן לה לבושין אחרנין יקירין עלאין, דאינון מרעותא וכונה דלבא באורייתא ובצלוחתא, דכד סלקא ההוא רעותא לעילא, מתעטר בה מאן דמתעטרא, ואשתאר חולקא לההוא בר נש, ואתעבד מניה לבושין דנהורא, לאתלבשא בהו נשמתא. לסלקא לעילא. ואף על גב דאוקמוה, דאינון לבושין בעובדין תללין. אלין לא תללין אלא ברעותא דרוחא, כמה דאתמר, לקיימא גו מלאכין רוחין קדישין ודא איהו ברירו דמלה. ובוצינא קדישא, אוליף הכי מאליהו, לבושין דלתתא בגנתא דארעא בעובדין. לבושין דלעילא, (ס"א ברוחא ברעותא וכוונא דלבא) ברעותא וכוונא דרוחא בלבא. (בראשית ב) (ויקרא י"א ע"א) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו', הא אוקמוה, אבל בהאי גנתא דלתתא, נהר יוצא מעדן ודאי. ואצטריך למנדע, האי נהר דנפיק בגנתא דלתתא, באן אתר עקרא ושרשא דיליה. באן אתר, בעדן. עדן דא רוא עלאה איהו, ולא אתייהיב רשו לשלטאה ביה עינא דסכלתנו. ורוא דמלה אלמלי אתר דא אתמסר לתתא לאתגלאה, אתר דעדן עלאה קדישא, אתמסר אוף הכי למנדע. אלא (נ"א אבל) בגין טמירו דיקרא דעדן עלאה קדישא, אתמסר ואתגניז עדן תתאה, דההוא נהר נגיד ונפיק מניה. ועל דא לא אתמסר לאתגלאה, אפילו לאינון נשמתין דבגנתא דעדן.

כמה דהאי נהר אתפרש ונפיק מגו עדן, לאשקאה לגנתא דלעילא, הכי נמי מגו ההוא פתחא דאמצעייתא נפיק חד נהורא, דאתפרש לד' סטרין, בד' פתחין דקאמרן. אתר דקיימין אינון אתוון רשימן. וההוא נהורא דאתפרש לארבע נהורין, בד' אתוון דניצוצין, (נ"א ונפקין) נפיק מעדן, אתר דוהרא נקודה לעילא.

וההוא נקודה אתנהיר, ואתעביד עדן לאנהרא. ולא אית מאן דשליט למחמי ולמנדע להאי נקודה, בר ההוא נהירו דאתפשט מניה, דסגדין לקמיה אינון צדיקיא דבגנתא דעדן, כמה דאתמר. והאי נקודה תתאה, איהי גנתא לגבי עדן עלאה, אתר דלא אתייהיב למנדע ולאסתכלא. על כל דא פתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזולתך. שמא דא אתפרש, אלהים וזולתך, דא נקודה תתאה קדישא, דאיהו ידע האי עדן דלתתא, דטמיר בגנתא, ולית אחרא מאן דידע ליה. (בראשית כ"ו ע"א) אלהים וזולתך, דא עדן עלאה על כלא, דאיהו רוא דעלמא דאתי, דאיהו ידע לנקודה תתאה, בחד צדיק דנפיק מניה, נהר דרוי ליה, ולית מאן דידע ליה בר איהו, דכתיב אלהים וזולתך, דאיהו אחיד לעילא לעילא עד אין סוף.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והאי נהר דנפיק מעדן לתתא, רזא איהו לחפמינ, ברזא דכתיב, (ישעיה נח) והשביע בצחצחות נפשך. ומלה דא אתפרש לעילא ותתא. נשמתא דנפקא מהאי עלמא דחשוכא, איהי תאיבת למחמי בנהירו דעלמא עלאה, כהאי בר נש דתאיב למשתי בתאיבו למיא, הכי כל חד וחד, איהו צחצחות, כמה דאת אמר, (ישעיה ה) צחה צמא. צמא, מאיבון צחות דנהורין דגנתא ורקיעא והיכלין דגנתא.

וההוא נהר דנפיק מעדן, כל איבון נשמתין בלבושי יקר, יתבין על ההוא נהר, ואלמלא ההוא לבושא, לא יכלין למסבל. וכדין מתיישבון, ורוון באיבון צחות, ויכלי למסבל. וההוא נהר איהו תקונא דנשמתין, לאתיישבא, ולא תזנא ולא תהנא, מאיבון צחות ונשמתין אתהקנן (נ”א אתקנו) על ההוא נהר, ומתיישבון ביה.

[וזהר חלק ב' - דף רי"א ע"א]

ההוא נהר עלאה דלעילא, אפיק נשמתין, ופרחין מניה, לגו גנתא, דהאי נהר דלתתא בגנתא דארעא, אתקין נשמתין, לאתתקנא לאתיישבא, באיבון (דף רי"א ע"א) צחות. כגוונא דא בהאי עלמא לבר, בריחא דמיא מתיישבא נפשא לאתנהרא, דהא מעיקרא כגוונא דא נפקא. ובגין דמתתקנין נשמתין על ההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן, יכלין לאתיישבא באיבון צחות עלאין, ולסלקא לעילא. בההוא פתחא דאמצעיתא דרקיעא (ויחי רי"ט ע"א) וחד עמודא דקאים באמצעות גנתא דקאמרן.

בההוא עמודא סלקין לעילא, בגו ההוא פתחא דרקיעא, וביה סחרניה, אית ביה (ישעיה ד) ענן ועשן ונגה. ואף על גב דאוקמוה להאי קרא, אבל ענן ועשן אלין מלבר, ונגה מלגו. ודא איהו לחפמיא על איבון דסלקין לעילא, דלא יתחזון מקמי איבון דיתבין לתתא.

והא הכא רזא דרזין, פד (נ”א בעי קודשא בריך הוא לאתתקנא האי נקודה וכו') האי נקודה בעא לאתתקנא בתקוני, ולא תקשטא, בשפתי ובזמני ובחגי, משדר ארבע אנפין דנשר, וקיימין על היכלא דאקרי דרור, והיינו מר דרור. ובגין דא בשתא דיובלא, בעינן לאכרזא דרור, כמה דאת אמר (ויקרא כה) ויקראתם דרור. ואיבון ארבע אנפין יתבין קלא, ולית מאן דישמע ליה, בר איבון נשמתין דאתחזון לסלקא, ואיבון מתפנשין תמן, ונטלי לון אלין ד' אנפין, ואעלין לון לגו, בההוא עמודא דקיימא באמצעיתא.

ובההיא שעתא סלקא ההוא עמודא, דעננא ואשא ותננא, ונגה מלגו. ואלין תרין אקרון, (ישעיה ד) מכון הר ציון ומקראיה. מכון הר ציון, דא איהו תקונא דלעילא, פד נקודה תתאה מתקשטא, ואיבון מקראיה דההיא נקודה לאתקשטא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כיון דסלקין אלין נשמתין עד ההוא פתחא דרקייעא, כדין, ההוא רקייעא סחרא סחרי דגנתא, תלת זמנין. ומקל נעימו דסחרא ההוא רקייעא, נפקין כל אינון נשמתין ושמעין ההוא נעימו דההוא רקייעא, וחמאן ההוא עמודא, דסלקא אשא וענא ותנא ונגה דלהיט, וסגדין פלהו. כדין נשמתין סלקין בההוא פתחא, עד דסלקין לגו עגולא, דסחרא בההיא (נ"א לההוא) נקודה. כדין חמאן מה דחמאן. ומגו נהירו וחדוותא מההוא דחמאן, סלקין ונחתין קרבין ורחקין.

ואיהי תאיבא לגבייהו, ומתקשטא בנהירו. כדין אלביש קנאה (מנהורא) חד צדיק עלאה, ואסתכל בנהורא ושפירו דהאי נקודה, ובתקונהא, ואחיד בה, וסליק לה לגביה, ונהיר נהורא בנהורא, והווי חד. כל חילא דשמיא פתחי בההיא שעתיא ואמרי, זכאין אתון צדיקייא, נטרי אורייתא, זכאין אינון דמשתדלין באורייתא, דהא חדוותא דמאריכון הוי בכו, דהא עטרא דמאריכון, מתעטר בכון.

כדין כיון דנהרין נהורא בנהורא, תרין נהורין מתחברן כחדא, ונהרין. לבתר אינון גוונין נחתין, ואסתכלן לאשתעשעא באינון נשמתין דצדיקייא, ומתקני לון לעטרא לעילא. ועל דא אתמר, עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו.

פתח רבי שמעון ואמר, כתיב (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה. האי קרא אוקמוה, אבל אית רקיע ואית רקיע, רקיע דלתתא איהו קיימא על גבי ד' חיוון. ומתמן אתפשט ושאר דייקנא דחד נוקבא, דאחורי דכורא, ודא איהו רזא דכתיב, (שמות לג) וראית את אחורי. כמה דאת אמר, (תהלים קלט) אחור וקדם צרתני. וכתיב (בראשית ב) ויקח אחת מצלעותיו.

רקיע דלעילא איהו קיימא על גבי חיוון עלאין, ומתמן אתפשט ושאר דייקנא דחד דכורא, דאיהו רזא עלאה. והני תרין רקיעין, חד אקרי קצה השמים. וחד אקרי מקצה השמים. דכתיב, (דברים ד) ולמקצה השמים ועד קצה השמים. ראשי החיה דלתתא אינון ארבע חיוון, דאינון רשימין (נ"א נהורין) עלאין, על אינון ארבע אתוון רשימין, די בגו אינון ארבע פתחין, דבגנתא דעדן.

[זוהר חלק ב' - דף ר"א ע"ב]

ואף על גב דאמרן עדן דלתתא בארעא, הכי הוא ודאי. אבל כלא רזא עלאה איהו, כמה דאתמר (דף ר"א ע"ב) דהאי נקודה דקאמרן, כמה דאית לה חולקא לעילא, הכי נמי אית לה חולקא לתתא בארעא. והאי גנתא לתתא, איהו חולקא דההיא נקודה לאשתעשעא ברוחי דצדיקייא בארעא, ואתהני בכל סטרין לעילא (ויצא קנ"ז ע"ב) ותתא. לעילא בצדיק. לתתא בההוא איבא דצדיק, ולא אשתכח שעשועא עילא ותתא אלא בצדיק. והאי גנתא איהו, מההיא נקודה דאקרי עדן (נקודה דנטלא מאימא עילאה טמירא איהי גן עדן דארעא).

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אינון ראשי החיה, אלין ארבע רישי אנפין. חד אריה, דכתיב, (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין. וחד שור, דכתיב ופני שור מהשמאל. וחד נשר, דכתיב ופני נשר לארבעתן. אדם כללא דכלא, דכתיב ודמות פניהם פני אדם. ואלין ארבע רישי נהרין דמטוליהון (ס"א חיוון דנטלין) לכורסייא קדישא, ומגו מטולא דילהון זעין. ומההוא זיעא דמטולא דילהון, אתעביד ההוא נהר די נור. דכתיב, (דניאל ז) נהר די נור נגד ונפק מן קדמוהי אלף אלפין ישמשונה.

סדר הלימוד ליום כד שבט [יום 142 בשנה]

ונשמתינ כד סלקין, אתסחיין בההוא נהר די נור, וסלקין לקורבנא ולא אתוקדן, אלא אתסחיין. תא חזי מסלמנדרא, דעבדין מנה לבושא. ומגו דאיהי מנורא, לא אתסחייא ההוא לבושא, אלא בנורא, אשא אכיל זוהמא דביה, ואתסחי ההוא לבושא. הכי נמי נשמתינ די נור דאתנטילת מגו כורסייא קדישא. דכתיב בה (דניאל ז) כרסיה שביבין די נור. בזמנא דבעייא לאתסחייא מההוא זוהמא דבה, אתעפרת בנורא ואתסחייא. ונורא אכלא כל ההוא זוהמא די בנשמתינ. ונשמתינ אתסחייא ואתלבנת.

ואי תימא אי הכי עונשא לית לה לנשמתינ בהאי. תא חזי, ווי לנשמתינ דסבלת אשא נוכראה, ואף על גב דאיהי אתלבנת. אבל כד זוהמא איהו סגי עליה, ווי לנשמתינ דסבלת ההוא עונשא, בגין דההוא זוהמא בתרי זמני אתלבנת בנורא.

וזמנא קדמאה פיון דקבילת עונשא בגופא, אזלא נשמתינ, ונטלי לה, ואעלין לה בגו אתר חד דאקרי בן הנם, ואמאי אקרי בן הנם. אלא אתר חד איהו בגיהנם, דתמן אתצריפו נשמתינ, בצרופא, לאתלבנת עד לא עאלין בגנתא דעדן. (ואי זכאין אינון נשמתינ כד אעלין לון בההוא אתר) תרין מלאכין שליחן זמינין בגנתא דעדן, וקיימין לתרעא, וצווחין לגבי אינון ממנן דבההוא אתר דגיהנם, בגין לקבלא ההיא נשמתינ.

וההיא נשמתינ עד לא אתלבנת בנורא, אינון שליחן צווחין לגבייהו, ואמרי הנם. ובזמנא דהיא אתלבנת, אינון ממנן נפקין עמה מההוא אתר, וזמיני לה לגבי פתחא דגנתא דעדן, דתמן אינון שליחן ואמרי לון הנם. הא אינון נשמתינ דהא אתלבנת, כדין אעלין לההיא נשמתינ בגנתא דעדן.

וכמה איהי תבירא מגו ההוא תבירו דאתלבנותא דגיהנם. (ס"א דהוא) דההיא תבירו דאשא תתאה. ואף על גב דנחית מלעילא, (אבל) פיון דמטא לארעא לתתא, איהו אשא דלא דקיק, ונשמתינ אתענשא ביה, ואתפרת. כדין קודשא בריך הוא אפיק שמשא דנהיר מאינון ארבע פתחין דנהרין ברקיעא דעל גנתא, ומטא לההיא

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

נשמתא ואתסיאת. הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

[זוהר חלק ב' - דף רי"ב ע"א]

זמנא תניינא, לבתר דיתבא בגנתא דעדן דלתתא, כל ההוא זמנא דיתבא ועד כען לא אתפרשת מאינן מלין דחיוז דהאי עלמא מכל וכל. וכד סלקין לה לעילא, אצטריך לאתפרשא, מכל חיוז ומכל מלין דלתתא. ואעברו לה בההוא נהר די נור, כדין נשמתא אתלבנת ביה מכל וכל. ונפקת ואתחזיאת קמי מארי דעלמא בריכא (ד"א ברירא) מכל סטרין. כיון דאסתכלת בההוא נהורא אתסיאת ואשתלימת מכלא. וכדין קיימין אינן נשמתין בלבושין, מתעטרין קמי מאריהון. זכאה חולקיהון (דף רי"ב ע"א) דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ואינן נשמתין דבגנתא דעדן דלתתא, שטאן בכל רישי ירחי ושפתי, וסלקין עד ההוא אתר דאקרי חומות ירושלם. דתמן כמה ממנן ורתיכין דנטרי אינן חומות. דכתיב, (ישעיה סב) על חומותיך ירושלם הפקדתי שומרים. וסלקין עד ההוא אתר, ולא עאלין לגו, עד דאתלבנן. ותמן סגדין, וחדאן מההוא נהירו, ותייבין לגו גנתא.

נפקין מתמן ושטאן בעלמא, וחמאן באינן גופין דחייביא, בההוא עונשא דילהון, (קנ"א ע"א) דכתיב, (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. מאי לכל בשר. לאינן שאר גופין דבסחרנייהו, והא אוקמוהו. ולבחר משטטי ומסתכלן באינן מאריהון דכאבין, ובני מרעין, ואינן דסבלין על יחודא דמאריהון, ותבין ואמרין ליה למשיחא.

בשעתא דאמרין ליה למשיחא צערא דישראל בגלותהון, ואינן חייביא די בהון, דלא מסתכלי למנדע למאריהון, ארים קלא ובכי, על אינן תייבין דבהו. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו מדופא מעונותינו תייבין אינן נשמתין וקיימין באתרייהו.

בגנתא דעדן אית היכלא חדא, דאקרי היכלא דבני מרעין. כדין משיח עאל בההוא היכלא, וקרי לכל מרעין וכל כאבין, כל יסוריהון דישראל, דייתון עליה, וכלהו אתיין עליה. ואלמלא דאיהו אקיל מעלייהו דישראל, ונטיל עליה, לא הוי בר נש דיכיל למסבל יסוריהון דישראל, על עונשי דאורייתא. הדא הוא דכתיב (ישעיה נג) אכן חליינו הוא נשא וגו'. כגוונא דא רבי אלעזר בארעא.

בגין דלית חושבנא, לאינן יסורין דקיימין עליה דבר נש בכל יומא, על עונשי דאורייתא, וכלהו נחתו לעלמא, בשעתא דאתיהיבת אורייתא. וכד הווי ישראלי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בארעא קדישא, באינן פולחנין וקרבינין דהו עבדי, הו מסלקין כל אינן מרעין ויסורין מעלמא. השתא משיח מסלק לון מבני עלמא, עד דנפיק בר נש מהאי עלמא, ומקבל עונשיה, כמה דאתמר. כד אינן חובין יתיר דעילין לון לגו בגו גהינם, באינן מדורין תתאין אחרנין, ומקבלין עונשא סגי מסגיאות וזהמא די בנשמטא, כדין אדליקו נורא יתיר, למיכל ההוא וזהמא. (ווי לההיא נשמטא דסבלת ההוא עונשא. ועל דא אינן מלאכי חבלה דבגיהנם מטרדין לון בחוטרין דאשא לנערא ההוא וזהמא. ווי לנשמטא דסבלת ההוא עונשא).

זכאין אינן דנטרי פקודי אורייתא. ההיא נקודה קדישא, דאיהי בעיא לאשתעשעא לעילא ולתתא ברוחיהון דצדיקיא, כמה (רי"א ע"ב) דאתמר. כד ההיא נקודה בעא לאשתעשעא לתתא ברוחיהון דצדיקיא, כאמא דחדאת על בנהא, ואשתעשעא בהון, הכי נמי בפלגות ליליא איהי נחתא ואשתעשעא בהו.

רקיע דקאמרן דקיימא על גנתא, איהי קיימא על ד' רישי חיוון, ואינן ד' אתון (רי"א ע"א) דקאמרן, אינן רוא דד' חיוון. והאי רקיעא קיימא לתתא (ס"א עליהו), כמה דאתמר. רקיע דההיא נקודה, קיימא לעילא, על אינן ד' חיוון עלאין דקאמרן, וההוא רקיעא (כגוונא דא מן דא) איהו אתרקם בגוונין קדישין.

בהאי רקיע אסתכלן ארבע חיוון, וכל אינן חילין לתתא. כד האי רקיע אנהיר בגונוי ונציץ, כדין ידעין כל אינן רתיכין, וכל אינן חילין ומשירין, דהא טרפא דילהון אנדמן. רקיעא דא מרקמא בכל גוונין קדישין, ביה קיימין ארבע פתחין רשימין, בארבע אתון מנצצן.

פתחא חדא רשימא לסטר מזרח, וביה קיימא בההוא פתחא את חד, וההוא את איהו א', ודא נציץ וסליק ונחית בהאי פתחא. פתחא דא נהיר ונציץ מנציצו עלאה. והאי את נציץ ובלייט (ס"א ולהיט) בגויה, ואיהי נחתא וסלקא, ואתרשים בההוא פתחא.

[זוהר חלק ב' - דף רי"ב ע"ב]

פתחא תניינא, רשימא לסטר צפון, וביה קיימא את חד, ואיהי את ד'. (דף רי"ב ע"ב) ודא קיימא ונצצא, סלקא ונחתא, ולהטא בההוא פתחא. לזמנין נציץ בנציצו, ולזמנין אתטמר ההוא נהורא, ולא נהיר. ועל דא, את דא לא קיימא בקיומא תדיר, ואת דא אתרשים בההוא פתחא.

פתחא תליתאה, איהו פתחא דקיימא לסטר מערב, וביה קיימא את חד, דאתרשים ואתנהיר בההוא פתחא. ודא איהו את נ', והאי את נציץ בנציצו בההוא פתחא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פתחא רביעאה, דא איהו פתחא דקיימא לסטר דרום, וביה קיימא רשימו דחד נקודה תתאה זעירא, דאתחזי ולא אתחזי, ודא איהי את י', ואלין ארבע אתון לארבע סטרין, (נ"א נציצין) נצצין בההוא רקיע, באינן פתחין.

בהאי רקיע רשימין אתון אחרנין, (ד"א לד' סטרין) בכתרין על רישיהו. ואינן עשרין ותרין אתון, מתעטרן בכתרין. רקיעא דא נטיל וסחרא על גבי חיוון, ברשימו דאתון, רזא דחושפן דיהודא, ברזא דצרופא חדא ואינן: א"ט ב"ח ג"ז ד"ו.

אלין אתון סחרן בההוא רקיע, ברזא דאתון אחרנין, (דרתיכי) עלאין קדישין סתימין. ואינן אתון אחרנין (ס"א עלאין) סתימין, סחרין לההוא רקיע, וכדין אתחזיין אלין אתון בגלגולא, (ס"א דהאי רקיעא) דאינן א"ט ב"ח, ורשימין בהאי רקיעא.

בשעתא דאתנהיר האי רקיעא, אתנהרן ביה ארבע רזין דשמהן קדישין, ואינן צרופא בצרופין דתלתין ותרין שבילין. כדין נחית טלא מהאי רקיעא, באינן אתון דרזא דשמא קדישא, ואתננו כל אינן רתיכין, וכל אינן חילין ומשיריין קדישין, ונטלי פלהו בחדות.

בשעתא דדינא תלייא, אלין אתון אתטמרו, ואתגניזו ד' גו ד', ואינן ט"ח ז"ו. בשעתא דאלין אתגניזו ואתטמרו, כדין קלא דסטר צפון אתער, וידעי דדינא שרייא על עלמא. ובהאי רקיעא אתרשים גוונא חדא, דכליל כל גוונין.

כד נטיל האי רקיעא מסטרא דמזרח, אינן ארבע רישין דקאמרן, בארבע (אנפין) אתון, נטלין פלהו במטלנין, וסלקי בסליקו לעילא. וכד אינן נטלין וסלקין לעילא, אסתלקת מאן דאסתלקת. ואתון אתהדרו ואתחזיין בשלימו, ברזא קדמאה, א"ט ב"ח ג"ז ד"ו, ואתרקם ההוא רקיעא, כדין אתנהיר בנהירו.

וכד האי רקיעא אתנהיר כמלקדמין, באלין אתון, פולהו אתהדרו ושאגי למטרף טרפא ומזונא. פיון דאינן שאגי וסלקין קלא, ההוא קלא אשתמע לעילא לעילא, וכדין נטלא ברכאן וקדושן, מאן דנטלא.

סחרן אתון ומתגלגלן, וסחרן ההוא רקיעא, וקיימין אינן אתון לסטר דרום. פיון דקיימין אינן אתון לסטר דרום, סלקין ונצצין בנציצו ולהטין. כדין באמצעיתא דההוא רקיעא, רשימו חד אתרשים, וההוא רשימו איהו את חד, ואיהו י'. פיון דאת דא אתרשים ואתחזיין, כדין להטין אבתריה, תלת אתון אחרנין, ואינן הו"ה.

אלין אתון מנצצן באמצעו דהאי רקיעא, סלקין ונחתין, מלהטין בתליסר (נ"א בתריסר) להטין. כדין לבתר דאלין תליסר זמנין מלהטין, נחתא מאן דנחתא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואתפלילת באיגון אתוון, ואתעטרת בהו, ולא אתידעת. כדין, פלהו חיילין, וכלהו משיריין, בחידו. וסלקין שירין ותושבחן.

[זוהר חלק ב' - דף רי"ג ע"א]

רקיעא דא נטלא תננינות, וסחרא ומתגלגלא, ואיגון אתוון קדמאי דקאמרן, דאיגון א"ט ב"ח, פלהו אתפלילו באיגון אתוון עלאין, רזא דשמא קדישא דקאמרן, וסחרן ההוא רקיעא, וקיימין איגון אתוון דהו באמצעיטא רזא דשמא קדישא, פלהו אתרשימו לסטר צפון, ואתרשימו ולא אתרשימו. לית מאן דיסתפל בההוא סטרא, פלהו אתחפין, ואמרי בקל נעימו ברוך כבוד יי' ממקומו. אתחפין מסטרא דצפון (דף רי"ג ע"א) (ס"א דאנפין) ואמריין דא אתחפין מכל סטריין ואמריין דא.

רקיעא דא סחרא כמלקדמין, ואתגלגלא מסטרא לסטרא. כדין קל נעימו דמשיריין סגיאין בסטרא דא, וקל נעימו דמשיריין סגיאין בסטרא דא, וכן לד' סטריין. בההיא שעתא ההוא רקיעא אתנהיר בנהירו אחרא, יתיר מכמה דהוה, וקיימא בנהירו בגוון אחרא, פלילא בכל גוויין.

ואלין אתוון דקאמרן, סלקין לעילא בההוא רקיעא, ומקבלין לאת חד דאיהי עלאה, דקא מתחברא בשמא דא, דאלין אתוון. בגין דאף על גב דאלין אתוון דשמא קדישא, האי איהו שמא דאתפליל לתתא, בגין דרזא דא אתפליל לעילא, ואתפליל לתתא, וכד אתפליל לתתא, אלין אתוון סלקין לקבלה לאת חד (ד"א יו"ד) דהא מההוא את אתזנו אלין אתוון לתתא, ויהוא את איהו ו'. ונחית ואתחברו אלין אתוון. בההוא את, וכדין פלהו בעטורא חדא, ואתעביד שמא שלים.

לתתא, שמא שלים ולא שלים. שמא שלים בחמש אתוון (ד"א ולא שלים דתשע אתוון, שמא שלים בחמש אתוון) איהו, (רכ"ו ע"ב) וידו"ד. רזא דכר ונוקבא ברמיזו. שמא שלים בתשע אתוון, איגון ידו"ד אלהים. דא איהו שמא שלים מפלא. שמא אחרא איהו ברמיזו, ואיהו בחמש כדקאמרן. אבל דא איהו שלים (בראשית מ"ה ע"ב) בכלא.

כיון דמתחברן אלין אתוון, ההוא רקיעא אנהיר בתלתין ותרין גהורין, כדין פלא איהו בחדוה, פלא קאים ברזא חדא עילא ותתא. כל איגון רתיכין, וכל איגון משיריין, פלהו קיימין ברזא דשלימו. וכל דרגין מתקנן על אתרייהו, כל חד וחד כדקא יאות.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בהאי רקיעא קאים לסטר צפון, חד שלהובא נהיר, דלא שכיד תדיר, ואיהו רשים באתון אחרנין, לימין, ואינון עשר שמהן, וסלקין לשבעין שמהן, וכלהו רשימין בהאי רקיעא, ונהרין פלהו כחדא.

מהאי רקיעא, נטלין כל אינון רקיעין דלתתא, דלסטר קדושה, עד דמטו לאינון רקיעין אחרנין דלסטר אחרא, ואלין אקרון יריעות עזים, כמה דאת אמר ויעש יריעות עזים לאהל על המשכן.

בגין דאית יריעות ואית יריעות, יריעות המשכן, אינון יריעות דאקרון רקיעי חיוון דמשכנא קדישא. יריעות עזים. אינון רקיעין (ד"א יריעות) אחרנין דסטר אחרא. אלין רקיעין ברזא דרתיכין דרוחין קדישין. ואלין רקיעין דלבר, דקיימין במלין דעלמא, ואינון סטרין דתיובתין, ועובדין דגופא. ואלין חפייין על אינון רקיעין דלגו, כקליפה על מוחא. רקיעין דלגו אינון תהוא קלישו, דקיימא על מוחא, ואלין אקרון שמים ליי. לשמא חדא דא דלתתא.

רקיעין אחרנין לעילא, ואינון רקיעין פנימאין, דאקרון רקיעי החיות, דאינון רזא דשמא קדישא, ברזא דחיוון רברבן עלאין, ואלין אינון רזין דאתון (ס"א רזין עלאין) עלאין, ברזי דאורייתא, כללא דעשרין ותריין אתון, מחקקן רשימין, דנפקי מגו רקיעא עלאה תמינאה. דאיהו רקיע דעל גבי חיוון עלאין, והאי איהו דלית ליה חיוון. האי איהו טמיר וגניז, לית ביה גוון.

כל גוונין מניה נפקי. ביה לית גוון, לא אתחזי, ולא אתגלייא, האי איהו דאפיק כל גהורין. ביה לא אתחזי, לא נהירו, ולא חשוף, ולא גוון כלל, בר נשמתין דצדיקייא, דחמאן מגו רקיעא תתאה, כמבתר פותלא, נהירו דאפיק ונהיר האי רקיעא עלאה, וההוא נהירו דלא פסק, לית מאן דינדע ליה, לית מאן דקאים ביה.

[זוהר חלק ב' - דף רי"ג ע"ב]

מתחות דא, כל אינון רקיעין אתכלילו בשמא דא אקרי שמים ואלין (ד"א שמא קדישא) (תקון קט"ו ע"ב) אקרון השמים אינון דשמא עלאה אקרי בהון, אינון דשמא קדישא אתעטר בהון. ועל דא פתיב, (תהלים קטו) השמים שמים ליי, לההוא גניזו דרקיעא עלאה, דקאים (דף רי"ג ע"ב) עלייהו.

עד הכא רמז לשמא קדישא, (נ"א רזא דשמים קדישין) דקודשא בריך הוא אקרי בשמהן. מכאן ולהלאה, לית חפים בסכלתנו, דיכיל למנדע ולא תדבקא כלל. בר נהירו חד זעיר בלא קיומא, (נ"א קיומא דכלא) לאתיישבא ביה. זכאה חולקיה מאן דעאל ונפק, וידע לאסתכלא ברזין דמאריה, ולא תדבקא ביה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ברזין אלין יכיל בר נש לאתדבבא במאריה, למנדע שלימו דחכמה ברזא עלאה, כד פלח למאריה בצלותא, ברעותא, בכוון לבא, אדבק רעותיה פנורא בגחלתא, לייחדא אינון רקיעין תתאין דסטרא דקדושה, לאעטרא לון בשמא חדא תתאה. ומתמן ולהלאה לייחדא אינון רקיעין עלאין פנימאין, למהוי פלהו חד, בההוא רקיעא עלאה (רל"ט ע"א) דקיימא עלייהו.

ובעוד דפומיה ושפוטתיה מרחשון, לביה יכוון, ורעותיה יסתלק לעילא לעילא, לייחדא פלא ברזא דרזין, דתמן תקיעו דכל רעותין ומחשבין ברזא דקיימא באין סוף, ולכוונא בהאי בכל צלותא וצלותא, בכל יומא ויומא לאעטרא כל יומי, ברזא דיומין עלאין בפולחניה.

בליליא ישוי רעותיה, דהא אתפטר מעלמא דא, ונשמתייה נפקת מניה, ויהדר לה למארי דכלא, בגין דכל ליליא ויליליא, (ס"א) ההיא נקודה קיימא, לאכללא בגווה אינון נשמתיין דצדיקיא).

רזא דרזין למנדע לאינון חכימי לבא. רקיעא דא תתאה, ברזא דההיא נקודה קיימא, כמה דאמרן. ההוא רקיעא איהו פליל מעילא (ויצא קנ"ג ע"ב) ומתתא, ויסודא דיליה לתתא פהאי שרגא דסלקא נהורא אוכמא, (בראשית נ"א ע"א) לאתאחדא בנהורא חוורא, ויסודא דילה איהו לתתא, בההיא פתילה במשחא. אוף הכי לתתא, ההיא נקודה. ביממא אתפלילת מלעילא, וביליליא אתפלילת מתתא, באינון נשמתיין דצדיקיא.

וכל מלין דעלמא, אהדרו פלהו, לעקרא ויסודא ושרשא, דנפקו מניה. וכמה ליליון זמינין לנטלא כל חד וחד מה דאתחזי ליה. כמה דאת אמר (תהלים טז) אף לילות יסרוני כליותי. נפשא אזלת ושטאת, ותבת להווא עקרא דאתחזי לה. גופא קאים שכיך פאבנא, ואהדר להווא אתר דאתחזי ליה, למשרי עלוי, ובגין כך תב גופא לסטריה, ונפשא לסטרה.

גופא שרי עלוי רזא דסטרא אחרא, ובגין כך אסתאבו ידוי, ובעי לאסחאה לון. כמה דאוקימנא, דהא בליליא פלא תב לאתריה, ונשמתייהו דצדיקיא סלקין ואתהדרן לאתרייהו, ואתעטרת (בהו) מה דאתעטרת, ואתפלילת מכל סטרין, כדין סלקא יקרא דקודשא בריך הוא ואתעטר מפלא.

בליליא שלטאן ממנן דאתפקדו על אינון נשמתיין דצדיקיא, לסלקא לון לעילא, ולקרבא לון קרבן גייתא, לגבי מאריהון. ההוא ממנא דאתפקד על כל אינון משריין, (רנ"ג ע"א קנ"ד ע"א) סורי"א שמייה רב ממנא. פיון דנשמתייה סלקא בכל אינון רקיעין, כדין מקרבין לה לגביה, וארח בה כמה דאת אמר, (ישעיה יא)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְהָרִיחוּ בִּירָאתַי יי'. כְּמָה דְזָמִין מְלָפָא מְשִׁיחָא לְמַעְבַּד בְּעֵלְמָא, וְעַל יְדֵיהּ אֲעַבְרוּ כְּלָהוּ בְּפִקְדוֹנָא עַל יְדֵיהּ, לְאַתְקַרְבָּא לְהֵלְאָה.

וְכִלְהוּ נְשַׁמְתִּין כַּד אֲתַקְרִיבוּ לְהֵהוּא אֲתֵר דְאַתְקְרִיבוּ, וְאַתְחַזֵּן תַּמָּן, דָּא אִיהוּ רְזָא, כְּלָהוּ נְשַׁמְתִּין אֲתַפְלִילוּ בְּהֵיא נְקוּדָה, וְנִטְלָא לֹון זְמַנָּא חֲדָא, כְּמָאן דְּבִלְע בְּלִיעוּ דְמֵלָה, וְאַתְעַבְרָא כְּאַתְתָּא דְמַתְעַבְרָא. רְזָא דָּא לְמֵאֲרֵי מְדִין. כַּד הָאֵי נְקוּדָה אֲתַעַבְרָת, כְּאַתְתָּא דְמַתְעַבְרָא, אֲתַהֲנִי מֵהֵיא הֵנְאוּתָא, דְאַתְפְּלִילַת נְשַׁמְתָּא מֵהֵיא עֵלְמָא, בְּאַיְנוֹן עוֹבְדִין, וּבְהֵיא אֲוֵרִייתָא דְאַשְׁתַּדְלַת בַּהּ בִּימָמָא. וְנִטְלָא הֵהוּא רְעוּ דְהֵיא עֵלְמָא, וּבִיהּ אֲתַהֲנִי בְּחֻדוּהּ, וְאַתְפְּלִילַת מִכָּל סְטְרִין.

[זוהר חלק ב' - דף רי"ד ע"א]

לְבַתֵּר אֲפִיקַת לֹון לְבַר, וְאוֹלִידַת לֹון כְּמִלְקַדְמִין, וְנְשַׁמְתָּא אִיהִי חֲדַתָּא הַשְׁתָּא כְּמִלְקַדְמִין, וְרְזָא דָּא (איכה ג) חֲדָשִׁים לְבַקְרִים. חֲדָשִׁים וְדָאֵי כְּמָה דְאַתְמַר. מַה טַּעַם (דף רי"ד ע"א) אִינּוֹן חֲדָשִׁים. בְּגִין רְזָא דְכְּתִיב, רַבָּה אֲמוּנָתְךָ. רַבָּה וְדָאֵי, (בראשית י"ט ע"ב) דִּיכְלָא לְאַכְלֵלָא לֹון, וְלֹאֲעֵלָא לֹון לְגוּוּהּ, וְאַפִּיקַת לֹון וְאַיְנוֹן חֲדַתִּין. וְעַל דָּא נְקֻטָּא אַחֲרָנִין מְלַעֲיָלָא בִּימָמָא. זְכָאִין אִינּוֹן צְדִיקֵיָא בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

אַדְהֵכִי נְהַר יְמָמָא, אָמַר רַבִּי אַבָּא, נְקוּם וּנְהַךְ, וְנוּדָה לְרַבּוֹן עֵלְמָא. קָמוּ וְאַזְלוּ, וְצִלוּ, וּלְבַתֵּר אַהֲדַרוּ חֲבַרְיָא לְגַבְיָהּ, אָמְרוּ לִיהּ, מָאן דְשָׂרִי, לְסִיִּים שְׁבַחָא. זְכָאֵה חוֹלְקָנָא בְּאוֹרְחָא דָּא, דְכָל הָאֵי זְכִינָא לְאַעֲטָרָא לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּרוּזִין דְחֻכְמָתָא.

פֶּתַח רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, (שמות לו) וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל אֶת הָאָרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים וְגו'. הֲכָא, אִף עַל גַּב דְכָל רֹזִין דְמִשְׁכְּנָא הָא אוּקְמוּהּ חֲבַרְיָא בְּאַדְרָא קְדִישָׁא. הֲכָא אִית לְאַסְתַּפְּלָא, דְהָא רְזָא דָּא מַתְעַטְרָא בְּכַמָּה רֹזִין, לְמִילָף חֻכְמָתָא. אָרוֹן דָּא אִיהוּ רְזָא לְמִיעַל תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב. וְאַתְגַּנִּיז בִּיהּ בְּשִׁית לּוּחִין (ס"א וְאַתְגַּנִּיז בִּיהּ שִׁית לּוּחִין וְאַיְנוֹן שִׁית מִסְחָרִין) וְדָא אֲקָרִי אָרוֹן. כַּד סַחֲרָן אִינּוֹן שִׁית לְמַהוּי כְּחֲדָא, כַּדִּין אִיהוּ גּוּפָא חַד לְאַעֲלָא בִּיהּ רְזָא דְאוֹרִייתָא, בְּשִׁית סְטְרִין וְאַרוֹן.

לוּחִין אִינּוֹן חֲמִשׁ, וְעָאֲלִין בִּיהּ חֲמִשׁ סְפָרִים, וְאַיְנוֹן חֲמִשׁ אִינּוֹן שִׁית, בְּחַד דְרָגָא דְאַעֲלִיל בַּהּ בְּגַנְיָזוּ, דְאַקְרִי רְזָא דְכָלָא, וְהָאֵי אִיהוּ רְזָא דְבְרִית. כַּד עָאֵל דָּא, גּוּ אִינּוֹן חֲמִשׁ לּוּחִין, כַּדִּין קִיִּימָא אָרוֹנָא וְאוֹרִייתָא, בְּרְזָא דְתַשַּׁע דְרָגִין, (רי"ג ע"א) דְאַיְנוֹן תְּרִין שְׁמָהוּ, יְהו"ה אֱלֹהֵי"ם. וּלְבַתֵּר קִיִּימָא לּוּחָא חֲדָא, רְזָא עֵילְאָה דְחַפְיָא עַל כָּלָא וְהֵהוּא הוּי רְזָא דְהֵהוּא רְקִיעָא דְסַחֲרָא וְחַפְיָא עַל כָּלָא וְכִלְהוּ קִיִּימֵי בְּגַנְיָזוּ.

הֲכָא אִית לָן לְאַסְתַּפְּלָא, וְלְמַנְדַּע רֹזִין דְאַרוֹנָא, אִית אָרוֹן וְאַית אָרוֹן, דָּא לְקַבֵּל דָּא. פֶּתַח וְאָמַר, (שמואל ב כד) הַכֹּל נָתַן אָרוֹנָהּ הַמֶּלֶךְ לְמֶלֶךְ וְגו'. וְכִי אָרוֹנָהּ מְלָךְ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוּה וְאֵף עַל גַּב דְּחִבְרֵיָא אוּקְמוּהּ, אֲלֵא דְדוּד, דְּכַתִּיב בֵּיה (שמואל ב ה) כָּל מִכָּה יְבוּסֵי וַיִּגַע בַּצְּנוּר וְגו' וְאִיהוּ נָטַל וְתַפִּיס לְיְרוּשָׁלַם, וּמִדִּידִיה הוּה, אֲמַאי קָנָה בְּכִסְפָא. וְאִי תִימָא אֵף עַל גַּב דְּתוּת יְרוּשָׁלַם דִּידִיה דְּדוּד, הֵהוּא אֲתָר אַחְסִנְתִּיה דְּאַרְוֵנָה הוּה, כְּמָה דְּתוּה בְּנִבּוֹת הַיִּזְרְעֵאלִי, דְּאֵף עַל גַּב דְּשְׁלִיט אַחָאב, וְהוּה מְלָכָא, אֲצִטְרִיךְ לְמַתְבַּע לְנִבּוֹת הֵהוּא כְּרַם, אוּף הָכִי דוּד.

אֲלֵא וְדַאי אַרְוֵנָה מְלָכָא הוּה, וְהֵהוּא אֲתָר בְּרִשׁוּתִיה הוּה, וְתוּה שְׁלִיט עֲלוּי, וְכַד מָטָא זְמַנָא לְנַפְקָא מִתַּחַת יְדִיה, לֹא נַפִּיק אֲלֵא בְּסִגְיָאוֹת דְּמָא וְקִטּוּלָא בִּישְׂרָאֵל. לְבַתָר קָאִים הֵהוּא מְלָאכָא מְחַבְּלָא עַל הֵהוּא אֲתָר, וְתַמְזַן כַּד הוּה קִטִּיל, וְקָאִים בְּהֵהוּא אֲתָר, לֹא הוּה יְכִיל, וְתִשְׁשׁ חִילִיָה.

וְהֵהוּא אֲתָר, אֲתָר דְּאֲתַעְקַד בֵּיה יִצְחָק הוּה, דְּתַמְזַן בְּנֵה אַבְרָהָם מְדַבְּחָא, וְעַקַד לִיה לְיִצְחָק בְּרִיה. פִּיּוֹן דְּחָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הֵהוּא אֲתָר, אֲתַמְלִי רַחְמִין, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (דברי הימים א כא) רָאָה יְי' וַיִּנָּחַם וְגו'. מַהוּ רָאָה יְי'. חָמָא עַקִּידָת יִצְחָק בְּהֵהוּא אֲתָר, וְתַב וְרִיחַם עֲלֵיהוּ מִיַּד.

וַיֹּאמֶר לְמַלְאָךְ הַמְשַׁחִית רַב עֲתָה וְגו'. מַהוּ רַב. הָא אוּקְמוּהּ, טוּל הָרַב. אֲלֵא הָכִי הוּא, כְּתִיב הֵכָא רַב, וְכַתִּיב הַתָּם, (דברים א) רַב לָכֶם שָׁבַת בְּהַר הַזֶּה. אוּף הָכִי נְמִי רַב, רַב לָךְ לְמַהוּי הָאִי אֲתָר תַּחַת יְדֵךְ, שְׁנִין סִגְיָאִין הוּה תַּחַת יְדֵךְ, מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה רַב, אַהֲדַר אֲתָרָא לְמַאֲרִיָה. וְעַם כָּל דָּא (בדמא) בְּמוֹתָא וּמְמוֹנָא נַפְקַן מִתַּחַת יְדִיה.

אֲמַאי אַקְרִי אַרְוֵנָה. אֲלֵא כְּתִיב אַרְוֵנָה וְכַתִּיב אַרְנָן. בְּעוּד דְּתַהוּא אֲתָר הוּה תַּחַת יְדִיה, אַקְרִי אַרְוֵנָה אַרְוֵן דְּסִטְרָא אַחְרָא. וְעַל דְּאֲתוּסְפוּ בֵּיה אַתּוּוֹן יְתִיר, הָכִי אֲצִטְרִיךְ (קס"ד ע"ב) לְאֲתוּסְפָא לְהֵהוּא רַע עֵין, רְזָא דְּסִטְרָא אַחְרָא, וְהֵהוּא תוּסְפַת אִיהוּ גְרִיעוּתָא לְגַבִּיהָ.

[זוהר חלק ב' - דף רי"ד ע"ב]

בְּסִטְרָא דְּקְדוּשָׁה גְרַעִין לִיה אַתּוּוֹן, וְאֲתוּסְפָא קְדוּשָׁתִיה. וְדָא רְזָא דְּכַתִּיב, (מלכים א ז) עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר בְּקָר. גְרַע מ"ם (דף רי"ד ע"ב) דְּלֹא כְּתִיב שְׁנַיִם, אֲלֵא שְׁנֵי. וְלְסִטְרָא (קס"ד ע"ב) אַחְרָא יְהִיבִין לִיה תוּסְפַת אַתּוּוֹן, דְּכַתִּיב וַיַּעַשׂ יְרִיעוֹת עֲזִים לְאַהֲל עַל הַמִּשְׁכָּן עֲשֵׂתִי עֶשְׂרֵה יְרִיעוֹת, תוּסְפַת אַתּוּוֹן וְאִיהוּ גְרִיעוּתָא. וּבְסִטְרָא דְּקְדוּשָׁה, שְׁנֵי עֶשֶׂר וְלֹא יְתִיר. וְהֵכָא עֲשֵׂתִי עֶשְׂרֵה. וְכֹלֵא אִיהוּ גְרִיעוּ לְגַבִּיהָ, וְהָכִי אֲצִטְרִיךְ לְהֵהוּא רַע עֵין, לְאֲשַׁלְמָא עֵינִיה וְאִיהוּ בְּגְרִיעוּ. (כגוונא דא ארונה, תוספת אתוון ולא כתיב ארון)

תָּא חֲזִי, סִטְרָא דְּקְדוּשָׁה אַקְרִי אַרְוֵן הַבְּרִית. וְהֵהוּא אַרְוֵן הַבְּרִית, אַתְחֲזִי לְגוּפָא לְמִיעַל בֵּיה דִּיוֹקְנָא דְּאָדָם. וְעַל רְזָא דָּא, אֵינּוֹן חֲסִידֵי קְדִישִׁין, כַּד הוּוּ מִפְטְרֵי מַהֲאִי עֲלָמָא, הוּוּ אַעֲלִין לֹוֹן בְּאַרְוֵן. דְּהָא סִטְרָא אַחְרָא לֹא מִתְתַקַּן בְּגוּפָא, וְלֹאוּ אִיהִי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכלל דגופא דאדם. ובגין דא לא אתברון גופייה לההוא סטרא אחרא, בגין דלאו אינון (הקדמה ו' ע"ב) בכלל דגופא דאדם.

ביוסף מה פתיב, (בראשית נ) וישם בארון תרין יודין אמאי. אלא דאתחבר ברית בברית. רזא דלתתא ברזא דלעילא. ועאל בארונא. מאי טעמא. (ס"א תא חזי סטרא דקדשה אקרי ארון הברית וההוא ארון הברית אתתקן לאעלא ביה רזא דאורייתא דאיהי רזא דדיוקנא דגופא קדישא. כגוונא דא לתתא אתתקן ארונא לאעלא ביה דיוקנא דגופא רזא דאדם ומאן איהו דקאים ברזא דאדם מאן דנטיר את קיימא קדישא ועל רזא דא אינון חסידי קדישין כד הוו מפטרי מהאי עלמא הוו עאלין לון בארונא בגין דלא אתחזי למיעל בארונא אלא מאן דנטיר להאי ברית את קיימא קדישא. ביוסף מה פתיב וישם בארון) בגין דנטיר ברית קדישא, ואתקיים ביה. להכי אתחזי לאעלה בארונא, וכלא פדקא חזי.

בכה רבי אבא ואמר, ווי לבני עלמא, דלא ידעי לההוא פסופא. ווי לההוא עונשא, דכל מאן דבעי עאל בארונא. בגין דלא אצטריך למיעל בארונא, בר צדיק, דידע בנפשיה, ואשתמודע בגרמיה, דלא חטא בההוא ברית, את קיימא קדישא, מעולמוי, וקא נטיר ליה פדקא יאות. ואי לאו, לא אצטריך ליה למיעל בארונא, ולמפגם ארונא.

רזא אצטריך לאתחברא באת קיימא קדישא דאיהו רזא דאתחזי ליה, ולא לאחרא. דהא ארון לא אתחבר אלא בצדיק, דנטיר את קיימא קדישא. ומאן דפגים ברית ועאל בארונא, ווי ליה, דפגם ליה בחייוי. ווי ליה דפגים ליה במיתתיה. ווי ליה מההוא עונשא. ווי ליה דפגים את ארון קיימא קדישא. ווי ליה לההוא פסופא, דנקמין מניה נקמת עלמין, נוקמא דעלמא דא, ונוקמא דההוא פגימו. ורזא דא פתיב (תהלים קכה) פי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים.

בשעתא דדיינין ליה בההוא עלמא, מסתפלן בעובדוי, אי הוה פגים רזא דברית קדישא דחתים בבשריה. והשתא פגים ארונא (דברית) דיליה בהאי. האי לית ליה חולקא בצדיקייא. מסתפלן ביה, ודיינין ליה, ומפקי ליה לבר מפללא דאדם. פיון דאפקי ליה מפללא דאדם, אפקי ליה מפללא דכלהו אחרנין, דאתעתדו לחיי עלמא, ויהבי ליה לההוא (ארון) סטרא דלא אתפליל ברזא דגופא דאדם. פיון דאתמסר לההוא סטרא, ווי ליה, דאעלין ליה בגיהנם, ולא נפיק מניה לעלמין. על דא פתיב (ישעיה 10) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגו'. אינון דאשתארו מפללא דאדם.

והני מלי פד לא עבד תיובתא שלימתא. תיובתא דאיהי אתחזייתא לחפייא על כל עובדוי. ועם כל דא טב ליה דלא יעול בארונא, דהא כל זמנא דגופא קיים,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נשמתא אתדנת, ולא עאלת לאתרה. בר אינון חסידי עליונין קדישין, דאתחזון לסלקא בגופיהון, זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

בגין דלית חובא דקשיא קמיה קודשא בריה הוא, כהאי מאן דמשקר ופגים להאי את קיימא קדישא. ודא לא חמי אנפי שכינתא, על חובא דא כתיב (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יי. וכתיב (תהלים ה) לא יגורף רע.

מה כתיב הכא, ויעש בצלאל את הארון. וכי אמאי לא עבדו אינון חכימין, דעבדו משכנא, ית ארונא. אלא בצלאל, סיומא דגופא דאיהו (רע"ד ע"א) רזא דברית קדישא, ונטר ליה, ואיהו קאים בעדבא דחולקיה. איהו אשתדל בעובדא דיליה, ולא אחרא. אתו פלהו חבריאי, ונשקו ליה.

[זוהר חלק ב' - דף רט"ז ע"א]

סדר הלימוד ליום כה שבט [יום 143 בשנה]

כד מטו לגבי דרבי שמעון, וסדרו מלין אלין קמיה, כל מה דאתמר בההוא אורחא. פתח ואמר, (משלי ד) ואורח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. (דף רט"ז ע"א) האי קרא אתמר. אבל האי קרא אית לאסתכלא ביה, ואורח צדיקים, ההוא אורחא דצדיקייא אזלו ביה, איהו ארח קשוט. אורחא דקודשא בריה הוא אתרעי ביה. אורחא דאיהו אזיל קמייהו, וכל אינון רתיכין, אתיין למשמע מלין דאינון ממללן ואמרי בפומייהו. כאור נגה: דנהיר ואזיל, ולא אתחשף (ס"א כלל), כאורח דאינון חייביא, דאורח דילהון אתחשף תדיר, כמה דאת אמר (משלי ד) דרך רשעים כאפלה וגו'.

דבר אחר ואורח צדיקים. מה בין אורח לדרך, הא אוקמוה. אבל (קל"ז ע"א ויקרא פ"ח ע"א) אורח הוא, דהשתא אתפתח ואתגלייא, ואתעביד בההוא אתר אורח, דלא כתישו ביה רגלין מקדמת דנא. דרך: כמה דאת אמר (ישעיה ג) כדורך בגת, דכתשין ביה רגלין כל מאן דבעי.

ועל דא לצדיקייא קארי ארח, דאינון הוו קדמאי למפתח ההוא אתר. ולא על אתר איהו אלא אף על גב דאחרנין בני עלמא אזלי בההוא אתר, השתא דאזלין ביה צדיקייא, איהו אתר חדתא, דהשתא חדתא איהו ההוא אתר כמה דלא אזיל ביה בר נש אחרא לעלמין. בגין דצדיקייא עבדין חדתא לכל ההוא אתר, בכמה מלין עלאין דקודשא בריה הוא אתרעי בהון.

ותו, דשכינתא אזלא בההוא אתר, מה דלא הוות מקדמת דנא. ובגין כף ארח צדיקים אקרי, בגין דאתארח ביה אושפיזא עלאה קדישא. דרך: איהו פתוח לכלא,

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וּכְתָשִׁין בֵּיהַ כָּל מֵאן דְּבַעֵי, אֲפִילוּ אֵינּוֹן חַיִּיבִין. דְּרַךְ, רְזָא דָא, (ישעיה מג) הַנּוֹתָן בֵּים דְּרַךְ, בְּגִין דְּדְרִיךְ בֵּיהַ סְטָרָא אַחְרָא, דְּלֵא אַצְטְרִיךְ, וְשְׁלִיט לְסַאבָא מְשַׁכְנָא. וְעַל דָּא, צְדִיקָיָא בְּלַחֲדֵיהוּ, קִיַּיְמִי וְשְׁלִטִי בְּהֵוֹא אַתְר דְּאַקְרִי אֹרְחַת. כְּמָה דְּאוּקְיָמָא דְּרַךְ פְּתוּחַ לְכָלָא, לְהַאי סְטָרָא וְלְהַאי סְטָרָא.

וְאַתּוֹן קְדִישֵׁי עֲלִיּוֹנִין, אֹרְחַת קְדִישָׁא עֲלָא אֲזַדְמִן לְגַבֵּיכּוֹן, וְאַרְחַתּוֹן בֵּיהַ וּמְלִין מְעֲלִין עֲלָאִין (נ"א אלין) אַתְסַדְרוּ קָמִי עֲתִיק יוֹמִין. זְכָאָה חוּלְקִיכוֹן.

פְּתַח רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דברים לה) וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מָלֵא רוּחַ חֲכָמָה כִּי סָמַךְ מֹשֶׁה וְגו', בְּכַמָּה אַתְר תְּנִינָן, דְּמֹשֶׁה אֲנָפוּי כְּאַנְפֵי שְׁמַשָּׁא, וַיְהוֹשֻׁעַ כְּאַנְפֵי סִיְהָרָא. דְּלִית נְהוּרָא לְסִיְהָרָא, אֲלֵא נְהוּרָא דְּשְׁמַשָּׁא כַּד נְהַר לְסִיְהָרָא, וְסִיְהָרָא מְגוּ שְׁמַשָּׁא אַתְמַלֵּיא. וְכַד אַתְמַלֵּיא, כְּדִין קִיַּיְמָא בְּאַשְׁלָמוּתָא.

אַשְׁתְּלִימוּתָא דְּסִיְהָרָא, מֵאן אִיהוּ. רְזָא דְּכָלָא, דְּאַקְרִי דְּמוּת בְּרְזָא דְּשְׁמָא עֲלָאָה יי'. דְּהָא בְּשְׁמָא דָא לֹא קָאִים, בְּר בְּזַמְנָא דְּקִיַּיְמָא בְּאַשְׁלָמוּתָא. דְּהָא כְּמָה שְׁמָהּ אֵינּוֹן דְּאַחְסִינָא, וְאַתְקְרִי בְּהוּ כְּךָ כְּפּוּם שְׁעֵתָא דְּקִיַּיְמָא בֵּיהַ, (וכפום שעתא דקיימא ביה) הַכִּי אַקְרִי בְּהֵוֹא שְׁמָא מְמַשׁ. וְכַד קִיַּיְמָא בְּרְזָא דְּאַשְׁלָמוּתָא וְאַשְׁתְּלִימַת מְכַל סְטָרִין, כְּדִין אַקְרִי יְדוּ"ד אֲשְׁלָמוּתָא דִּילָהּ, כְּאַשְׁלָמוּתָא דְּלַעֲיָלָא. (ק ע"ב) דִּירְתָא בְּרְתָא לְאַמָּה.

וְהֵינּוּ (ד"א נהירו) בְּחַמִּיסָר יוֹמִין, דְּכַתִּיב, (ויקרא כג) בְּחַמְשָׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה. וְכַתִּיב (ויקרא כג) אַךְ בְּעֶשְׂרֵי יוֹם) לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. וְכָלָא רְזָא חֲדָא, כַּד קִיַּיְמָא עֲלָמָא דְּאַתִּי בְּרְזָא דְּכָל עָשָׂר אַמִּירָן, עַל הַאי חֲדָשׁ, אַקְרִי (קפ"ה ע"ב) בְּעֶשְׂרֵי. וְכַד אַתְרִישִׁימַת סִיְהָרָא בְּאַשְׁלָמוּתָא חֲדָא בִּינֵיהוּ, אַקְרִי בְּחַמְשָׁה עָשָׂר, דְּהָא ה' אַתְחַבְרַת וְאַתְחַקַּקַת בִּינֵיהוּ.

וְרְזָא דָא י"ה וְכַד קִיַּיְמָא בְּשְׁמָא דָא, כְּדִין אַתְחַבְרַת בְּה', וְאַיְהִי אַתּוּסְפָא (ד"א לגביה תתאי למיון לון ולמיהב לון טרפיהו ואתוספא) אִיְהִי, בְּרְזָא דְּאַת ה' כְּמַלְקַדְמִין. חֲדָא, לְאַתְחַקַּקָא וְלְאַתְחַבְרָא בְּרְזָא דְּלַעֲיָלָא. וְחֲדָא לְמִיְהַב מְזוּנָא לְתַתָּא. וְכְדִין קִיַּיְמָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁלָמוּתָא לְכָל סְטָרִין, עֵילָא וְתַתָּא, בְּרְזָא דְּשְׁמָא דָא, לְמַהוּי כְּלָא רְזָא חֲדָא, וְשְׁלִימוּ חַד.

יְהוֹשֻׁעַ דָּא אִיהוּ רְזָא דְּאַשְׁלָמוּתָא דְּסִיְהָרָא, בְּאַלִּין אַתּוּון בֶּן נוּ"ן, נו"ן וְדַאי דְּהָא נוּן רְזָא דְּסִיְהָרָא אִיְהִי. מָלֵא בְּרְזָא דְּאַשְׁלָמוּתָא דְּשְׁמָא קְדִישָׁא, כְּדִין אִיהוּ מָלֵא רוּחַ חֲכָמָה וְדַאי.

[זוהר חלק ב' - דף רט"ז ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דנקודה עלאה דאיהי י', אתפשט ואפיק רוח, והוא רוח עביד היכלא. והוא רוח אתפשט, ואתעביד שית סטרין. והוא רוח אתפשט, ברזא דכל אליון. ואמלי ועביד היכלא לתתא, ואתמלי כלא, ואתעביד רזא (דף רט"ו ע"ב) דשמא קדישא, באשלמותא חדא.

ובגין דא יהושע מלא רוח חכמה, בגין פי סמוך משה את ידיו עליו, דאיהו אריק ברכאן עליה, ואתמלי בירא מניה. ואתון קדישי עליונין, כל חד מנייכו אתמלי רוח חכמה, וקיימא באשלמותא, ברזין דחכמתא. בגין דקודשא בריך הוא הוא אתרעי בכו, ואסמיך ידוי עלייכו. זכאה חולקי דעיני חמו דא, וחמו שלימו דרוח חכמתא בכו.

פתח ואמר, כתיב (ויקרא יט) לא תאכלו על הדם לא תנחשו ולא תעוננו. האי קרא אוקמוה, ורזא דמלה, האי מאן דאכיל בלא צלותא, דיצלי (ד"א קדם דאכיל) על דמיה, שקיל איהו כמנחש ומעונן.

בגין דבליילא נשמתא סלקת ואשתתחת למחמי ברזא דיקרא עלאה, כל חד וחד כמה דאתחזי ליה. ואשתאר בר נש בההוא חילא דאשתתף (נ"א דאתפשט) גו דמא, לאתקיימא גופא. ועל דא (ס"א ועם כל דא) טעים טעמא דמותא, וההוא חילא לא מתעתדא לאתערא גו ההוא חילא דנשמתא, ולקבלא ליה. וכד אתער בר נש, לאו איהו דכי. והא אוקימנא, דסטרא אחרא שליט, על אתר דקיימא בלא נשמתא.

כיון דאתדפי במיא, ואף על גב דאשתדל בר נש באורייתא, (נ"א טעים טעמא דמותא, דסטרא אחרא שליט על אתר דקיימא בלא נשמתא וכד אתער בר נש אף על גב דאשתדל באורייתא) ההיא נשמתא לא אתקיימת באתרה, ולא שלטא ביה בבר נש, בר חילא דדמא בלחודוי, דאקרי נפש, ההיא דאתפשטא בדמא תדיר, והא אוקימנא. וכד יצלי בר נש צלותא דפולחנא דמאריה, כדין מתיישבא חילא דדמא באתריה, ואתגבר חילא דנשמתא, ואתיישבא על ההוא אתר. וכדין בר נש אשתלים קמי מאריה, כמה דאצטריך, נפש לתתא, ורזא דמלה דנשמתא לעילא.

ועל דא, מאן דצלי צלותא עד לא ייכול, קאים גרמיה כמה דאצטריך, וסלקא נשמתא על אתר מותבה כמה דאצטריך, ואי אכיל עד לא צלי צלותיה לאתיישבא דמא על אתריה, הא איהו כמנחש ומעונן. בגין דהא איהו ארחיה דמנחש, לסלקא לסטר אחרא, ולמאכא סטרא דקדושה.

אמאי אקרי בר נש ההוא דאשתדל בההוא סטרא מנחש. על דאשתדל בההוא נחש, לאתקפא חיליה ולאגברא. ודא איהו כמאן דפלח לאלהים אחרים. וכן האי פלח לההוא חילא דדמא, ולא פלח ליה לקודשא בריך הוא, לאתקפא סטרא דנשמתא, סטרא דקדושה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מעונן, דאשתדל בחובא, ולא אשתדל בזכו. ואי תימא הא קיימא נ' באמצעייתא. הכי הוא ודאי, דהא לא יכלין לשלטאה בההוא סטרא אחרא, עד דאתערבי ביה ערובא דסטור קדושה, כחוטא חד דקיק. מאן (הקדמה ב ע"ב) דבעי לקיימא שקרא, יערב בה מלה דקשוט, בגין דיתקיים ההוא שקרא. ועל דא עון מלה דשקר הוא, ובגין לקיימא ליה, עאלין בה מלה דקשוט, ודא איהו נ', בדא מקיימי לההוא שקר. ומאן דלא צלי צלותא לקמי קודשא בריך הוא, עד לא ייכול על דמיה, כמנחש ומעונן.

צלותא דבר נש, כמה דאמרתון אתון קדישי עליונים, זכאה חולקיכון, דהא בצלותא מתתקן גופיה ונפשיה דבר נש, ואתעביד שלים. צלותא איהי תקונין מתקנן דמתתקנן פחדא, ואינון ארבע. תקונא קדמאה, תקונא דגרמיה, לאשתלמא. תקונא תניינא, תקונא דהאי עלמא. תקונא תליתאה, תקונא דעלמא לעילא, בכל אינון חילי שמיא. תקונא רביעאה, תקונא דשמא קדישא, ברזא דרתיכון קדישין, וברזא דעלמין כלהו, עילא ותתא בתקונא (דרזין דשמא קדישא) פדקא יאות.

תקונא קדמאה תקונא דגרמיה, בגין דאצטרף לאתקנא גרמיה, במצוה וקדושה, ולא אתקנא בקרבנין ועלוון לאתדכאה.

תקונא תניינא, בתקונא דקיימא דהאי עלמא, בעובדא דבראשית, לברכא לקודשא בריך הוא, על כל עובדא ועובדא, באינון הללויה, (תהלים קמח) הללוהו כל ככבי אור הללוהו שמי השמים וגו' לקיימא קיימא דהאי עלמא. ועל דא בברוך שאמר, ברוך, ברוך על כלא.

[זוהר חלק ב' - דף רט"ז ע"א]

תקונא תליתאה, דאיהו תקונא (דף רט"ז ע"א) לעלמא לעילא, בכל אינון חילי חילין ומשריין. יוצר משרתים ואשר משרתיו וגו', והאופנים וחיות הקדש. תקונא רביעאה, תקונא דצלותא, בתקונא דרזא דשמא קדישא פדקא אמרתון, זכאה חולקיכון. והכא רזא דתקונא דשמא שלים. זכאה חולקי עמכון בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

פקודי אורייתא (ר"ב ע"ב) דאמרתון בצלותא ודאי הכי הוא. פתח ואמר, כתיב (דברים י') את יי' אלהיך תירא אותו תעבוד. וכתיב, (ויקרא יט) ויראת מאלהיך. האי קרא אית למימר הכי, ויראת אלהיך, בגין דהא כתיב את יי' אלהיך תירא, מהו מאלהיך. אלא רזא איהו, מאלהיך ודאי, מההוא אתר דאתחבר וסחרא למוחא דלגו, ודא איהו מאלהיך, דחילו דא למדחל ליה, דהא תמן שרייא דינא, ואיהו דינא דאשתאיב מגו דינא דלעילא, בהאי אתר. (אית אשא ואית אשא) תלת גוויי אשא הכא. אשא קדמאה, איהו אשא דקביל אשא בחידו, וחדאן דא בדא ברחימו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אִשָּׁא תְּנִינָא, אִיהוּ אִשָּׁא דְכְּתִיב בֵּיהּ (יחזקאל א) וְנִגְהָ לְאִשׁ דְּאִתְחַזִּי בֵּיהּ נִגְהָ. וְדָא אִיהוּ אִשָּׁא, דְּקִימָא גּוּ אִשָּׁא פְּנִימָאָה בְּחִידוּ, כְּמָה (ר"ג ע"ב) דְּאִתְמַר. אִשָּׁא תְּלִיתָאָה, אִיהוּ אִשָּׁא (דלבר) דְּסַחְרָא לְהֵוּא נִגְהָ. וּבִהַאי אִשָּׁא שְׂאֵרֵי דְחִילוּ דְדִינָא, לְאִלְקָאָה חַיִּיבָא.

וְאִף עַל גַּב דְּתִנִּינָא, דְּאַרְבַּעָה גּוּוֹנֵי אִשָּׁא נִינְהוּ, וְאִינּוֹן אַרְבַּע דְּאִינּוֹן חַד. אֲבַל הֵכָא בְּהֵוּא אִשָּׁא דְקִאֲמָרֵן, שְׂאֵרֵי דְחִילוּ דְדִינָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, וִירָאתָ מְאֹלְהֵיךָ, מֵהֵוּא עוֹנֵשָׁא דִילֵיהּ.

וּבִהֵוּא יִרְאָה בְּעֵי לְשׁוּוּאָה רְעוּתִיהּ, בְּדְחִילוּ וּרְחִימוּ כְּחַדָּא, לְמַדְחַל בְּהַאי סְטְרָא, וּלְמַרְחַם בְּהַאי סְטְרָא. וּבְאִינּוֹן גּוּוֹנֵי דְקִאֲמָרֵן, וְהֵוּא דְחִילוּ לְהוּי לְמַדְחַל מְעוֹנֵשָׁא. דְּמֵאֵן דְּעֵבֵר עַל פְּקוּדֵי אִוְרִיתָא, אֲתַעֲבֵשׁ בְּהֵוּא סְטְרָא דְכַד שְׂאֵרֵי הֵוּא סְטְרָא לְאִלְקָאָה, לָא שְׂכִיךְ עַד דְּשַׁצִּי לֵיהּ מֵהַאי עֲלָמָא, וּמְעֲלָמָא דְאַתִּי. וּבְגִין כִּךְ בְּעֵי לְמַדְחַל מֵהַאי אִשָּׁא, דְּדְחִילוּ שְׂרִיִּיא בֵּיהּ.

וּמִנִּיָּה אֲתַפְּשֵׁט אִשָּׁא לְבַר דְּדְחַלָּא אַחְרָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (שופטים ו) לָא תִירָאוּ אֶת אֱלֹהֵי הָאֻמּוֹת, דְּאִסִּיר לְמַדְחַל מִנִּיָּה. וְהַאי אִשָּׁא דְּדְחִילוּ דְקִאֲמָרֵן, אִיהוּ קִדְשׁ וְאַשְׁתַּתַּף בְּקְדוּשָׁה, וְהַאי אִיהוּ דְּסַחְרָא לְהֵוּא נִגְהָ דְקִאֲמָרֵן. וְהַיָּא אִשָּׁא אַחְרָא דְלִבְרָא, אִיהוּ דְּאִתְחַבֵּר בְּהַאי לְזִמְנִין. וְלְזִמְנִין אֲתַעֲבֵר מִנִּיָּה, וְלָא אֲתַחַבֵּר בְּהִדִּיָּה. וְכַד גְּרִים דְּאִתְחַבֵּר בְּהַאי, כְּדִין הוּא אִשָּׁא דְחִשׁוּף, וְאַחֲשִׁיךְ וְכַסִּי נְהִירוּ דְאַלִּין אַחְרֵנִין. וְסִימְנִיךְ (יחזקאל א) וְאִשׁ מֵתְלַקַּחַת, וְלָא דְקִימָא תְדִיר, וְהַא אֲתַמַּר

לְבַתֵּר אַהֲבָה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ דְאַהֲבָה שְׂרִיִּיא לְבַתֵּר יִרְאָה. וְרוּזָא דְמִלָּה, פִּיּוֹן דְּשְׂאֵרֵי יִרְאָה עַל רִישֵׁיהּ דְּבַר נִשׁ, אֲתַעֲר לְבַתֵּר אַהֲבָה, דְּאִיהוּ יְמִינָא. דְּמֵאֵן דְּפִלַּח מִגּוֹ אַהֲבָה, אֲתַדְבֵּק בְּאַתֵּר עֲלָאָה לְעִילָא, וְאַתְדְּבֵק בְּקְדוּשָׁה דְּעֲלָמָא דְאַתִּי, בְּגִין דְּהָא סְלִיק לְאַתְעֲטָרָא וְלְאַתְדְּבֵקָא בְּסִטְר יְמִינָא.

וְאִי תִימָא דְּפּוֹלְחָנָא דְּאִיהוּ מְסִטְרָא דְּיִרְאָה לָאוּ אִיהוּ פּוֹלְחָנָא. פּוֹלְחָנָא יִקְרָא אִיהוּ, אֲבַל לָא סְלִיק לְאַתְדְּבֵקָא לְעִילָא. וְכַד פִּלַּח מְאַהֲבָה, סְלִיק וְאַתְעֲטָר לְעִילָא, וְאַתְדְּבֵק בְּעֲלָמָא דְאַתִּי, וְדָא אִיהוּ בַר נִשׁ דְּאִזְדְּמֵן לְעֲלָמָא דְאַתִּי, זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דְּהָא שְׁלִיט עַל אַתֵּר דְּיִרְאָה, דְּהָא לִית מֵאֵן דְּשְׁלִיט עַל דְּרָגָא דְּיִרְאָה, אֲלָא אַהֲבָה, רוּזָא דִּימִינָא.

רוּזָא דְּיַחְוּדָא דְּאַצְטְרִיךְ לֵיהּ לְהֵוּא דְּאִתְחַזִּי לְעֲלָמָא דְאַתִּי, לְיַחְוּדָא שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִיַּחְוּדָא שְׂיִיפִין וְדְרָגִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין, לְאַכְלָלָא כְּלָהוּ, וְלְאַעֲלָאָה בְּאַתֵּר דְּאַצְטְרִיךְ לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא. וְדָא אִיהוּ רוּזָא דְכְּתִיב, (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד.

זוהר ה'יומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וְרָזָא (ק"ס ע"ב) דְשִׁמְעָ, שֵׁם דְסָלִיק לְע' שְׁמֵהּ, וְדָא כְּלָא חָדָא. יִשְׂרָאֵל: יִשְׂרָאֵל סְבָא, בְּגִין דְאִית (מ"ג ע"א) זִוְטָא, דְכְתִיב (הושע יא) נָעַר יִשְׂרָאֵל וְאֶהְבֵהוּ. וְדָא אִיהוּ יִשְׂרָאֵל סְבָא, רָזָא חָדָא בְכָלְלָא חָדָא. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, הֲכָא אֲתַכְלִילַת אֲתַתָּא בְּבַעְלָהּ.

[זוהר חלק ב' - דף רט"ז ע"ב]

וְלִבְתַר דְאֲתַכְלִילוּ דָא בְדָא בְכָלְלָא חָדָא, כְּדִין אֲצַטְרִיכוּ לְיִחְדָא (דף רט"ז ע"ב) שְׁיִיפִין, וְלַחְבְּרָא תְרִין מִשְׁפָּנִין כְּחָדָא, בְּכֻלְהוּ שְׁיִיפִין, בְּרַעוּ דְלִבָּא, לְאַסְתְּלָקָא בְּדַבְּקוּתָא דְאִין סוּף, לְאַתְדַּבְּקָא כְּלָא תְמוֹן, לְמַהוּי רַעוּתָא חָדָא עֲלָאי וְתַתָּאי.

וְרָזָא דָא יְהִיָּה, כְּמָה דְאֵת אָמַר (זכריה יד) יְהִיָּה יְי' אַחַד, בְּרָזָא דְיִהְיִה. י', לְיִחְדָא וְלְאַתְדַּבְּקָא בַּה', דְאִיהוּ הִיכְלָא פְּנִימָאָה, לְאַתְר (נ"א אתר) גְּנִיזוּ דְהָאי נְקוּדָה עֲלָאָה, דְאִיָּה י'. וְדָא אִיהוּ רָזָא יְדוּ"ד אֱלֹהֵינוּ. אֲלִין תְרִין אֲתוּוֹן (נ"א שמהן) דְאִינּוֹן י'ה.

וְלְאַכְלָלָא כָּל שְׁיִיפִין בְּתַהוּא אֲתַר דְנִפְקוּ מִנִּיהּ, דְאִיהוּ הִיכְלָא פְּנִימָאָה, לְאַתְבָּא מְלִין לְאַתְרֵיהוֹן, לְעַקְרָא וְיִסוּדָא וְשִׁרְשָׁא דִילְהוֹן, עַד הֵהוּא אֲתַר דְשִׁרְשָׁא דְבְרִית.

וְלִבְתַר אִינּוֹן תְרִין אֲתוּוֹן אַחְרָנִין (דאיהו י"ה) לְיִחְדָא וְלְאַתְדַּבְּקָא י' בַּה'. י' אִיהוּ רָזָא דְבְרִית קְדִישָׁא. וְהָאִי ה' אִיהוּ הִיכְלָא, אֲתַר גְּנִיזוּ דְהָאי רָזָא דְבְרִית קְדִישָׁא דְאִיָּהוּ י'. וְאֵף עַל גַּב דְאֹקִימָנָא דְאִיָּהוּ ו' תְנִינָא. אַבְל י', רָזָא דִילִיָּה לְיִחְדָא לֹון כְּחָדָא.

אַחַד, לְיִחְדָא מִתְמוֹן וְלְעִילָא, כְּלָא כְּחָדָא, וְלְסִלְקָא רַעוּתָא לְאַתְקִשְׂרָא כְּלָא (מתתא לעילא) בְּקִשְׁרָא חַד. לְסִלְקָא רַעוּתִיָּה בְּדַחִילוּ וּרְחִימוּ לְעִילָא לְעִילָא עַד אִין סוּף וְלָא יִשְׁתַּבֵּק רַעוּתָא מִכָּל אִינּוֹן דְרָגִין וְשְׁיִיפִין, אֲלָא בְכֻלְהוּ יִסְתַּלַּק רַעוּתִיָּה לְאַדְבְּקָא לֹון, וְלְמַהוּי כְּלָא קִשְׁרָא חָדָא בְּאִין סוּף.

וְדָא הוּא יְחִוּדָא דְרַב הַמְנוּנָא סְבָא, דְאֹלִיָּה מְאֹבִי, וְאֹבִי מְרַבִּיָּה, עַד פּוּמָא דְאַלְיָהוּ, וְשְׁפִיר אִיָּהוּ, וְיְחִוּדָא בְּתַקוּנָא. וְאֵף עַל גַּב דְאִנּוֹן אֹקִימָנָא לְהָאִי בְכְמָה רְזִין, כְּלָהוּ רְזִין סִלְקִין לְחַד. אַבְל רָזָא דָא אֲשַׁכְּחָנָא בְּסַפְרֵיהּ, וְשְׁפִיר אִיָּהוּ, וְיְחִוּדָא בְּתַקוּנָא. וְהָא אִנּוֹן בְּיְחִוּדָא דְרָזָא אַחְרָא אֲתַעֲרָנָא מְלִין, וְאִיָּהוּ שְׁפִיר, וְיְחִוּדָא כְּדָקָא חֲזִי וְהָכִי הוּא. אַבְל יְחִוּדָא דָא, יְחִוּדָא בְּתַקוּנָא, וְדָא אִיָּהוּ יְחִוּדָא דְרַב הַמְנוּנָא סְבָא.

וְתוּ הוּהּ אָמַר, מֵאֵן דְרַעוּתִיָּה לְאַכְלָלָא כָּל רְזִין דְיְחִוּדָא בְּמִלָּה דְאַחַד שְׁפִיר טְפִי. וְלְהָכִי אִנּוֹן מְאַרְיִכִין בְּאַחַד, לְסִלְקָא רַעוּתִיָּה מְעִילָא לְתַתָּא, וּמִתַּתָּא לְעִילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד. אַבְל בְּרָזָא דָא יְהִי"ה, סִימָנָא (בעלמא) אִיָּהוּ לְהָאִי.

וְהָא דְתְנִינָן אַחַד (למהווי ד') רָזָא עִילָא וְתַתָּא, וְאַרְבַּע סְטְרִין דְעֲלָמָא, הָכִי אִיָּהוּ. לְיִחְדָא עִילָא וְתַתָּא כְּמָה דְאַתְמַר (ס"א ולארבע) וְאַרְבַּע סְטְרִין דְעֲלָמָא, אֲלִין אִינּוֹן.

”זוהר היוםמי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

רְזָא רְתִיכָא עֲלָא, לְאִתְכַלְלָא כְּלָא כְּחָדָא, בְּקִשְׂרָא חָדָא, בְּיַחְוּדָא חָדָא עַד אֵין סוּף, כְּמָה דְאוּקְיָמְנָא.

רְזָא לְאִדְכְּרָא יְצִיאַת מְצָרִים לְבַתֵּר. בְּגִין דְהוּוֹת שְׂכִינְתָא בְּגִלוּתָא, וּבְזִמְנָא דְאִיהִי בְּגִלוּתָא, לָאו אִיהוּ חִבּוּרָא, לְאִתְחַבְּרָא דָא בְּדָא עֲלָמָא תַתָּא בְּעֲלָמָא עֲלָא, וּלְאִתְחַזָּא חִירו דְהִיא גְאוּלָּה, דְהוּוֹת בְּכַמָּה אַתִּין, בְּכַמָּה נְסִין דְעֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאַצְטְרִיךְ תְּהוּא פּוּרְקָנָא לְאִתְדְּכְרָא, וּלְאִתְחַזָּא דָאף עַל גַּב דְהוּוֹת בְּגִלוּתָא, הַשְׁתָּא חִירו אִית לָהּ, מִיּוֹמָא דְאִינוּן קִשְׂרִין בְּמְצָרִים אֲשֶׁתְּרִיאוּ, אִינוּן אַתִּין וְנִסִּין אַתְּעֵבִידוּ.

וְאַצְטְרִיךְ לְאִתְחַזָּא חִירו דִּילָהּ, בְּגִין דְאִתְחַבְּרָא בְּבַעֲלָהּ וּבְגִין לְאִסְמַכָּא גְאוּלָּה לְתַפְלָה, לְמַהוּי כְּלָא חַד בְּלָא פְרוּדָא, וְלָא לְאִתְחַזָּא תְרוּכִין, וְסִימְנִיךְ (וִיקְרָא כֹּא) וְאַשֶׁה גְרוּשָׁה מְאִישָׁה לֹא יִקְחוּ.

וְאִי תִימָא, וְהָא בְּגִלוּתָא אִיהִי, וְהָא אַתְתַּרְכַּת, לָאו הֵכִי, אֲלָא וּדְאִי בְּגִלוּתָא אִיהִי, לְדִיִּירָא עֲמַהוּן דְיִשְׂרָאֵל, וְלֹאֲגִנָּא עֲלִייהוּ, אֲבָל לֹא אַתְתַּרְכַּת. וְהָא שְׂכִינְתָא לֹא אַתְחַזִּי בְּבֵית רֵאשׁוֹן וּבְבֵית שְׁנִי. עַד דְלֹא גְלוּ יִשְׂרָאֵל סְלִקָא לְעִילָא, וּלְבַתֵּר אִיהִי שְׂוִיאַת מְדוּרָה עֲמַהוּן. אֲבָל תְרוּכִין לֹא הוּוֹת לְעֲלָמִין.

וּבְגִין דָּא בְּעִי לְאִתְחַזָּא פּוּרְקָנָא, דְאִית בָּה אַרְבַּע גְאוּלוֹת. וְרְזָא הָכָא, בְּשַׁעְתָּא דְנִפְקָא שְׂכִינְתָא מְגִלוּתָא דְמְצָרִים, תְּבַעַת מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְיִפְרוּק לָהּ הַשְׁתָּא ד' זְמַנִּין, דְאִינוּן ד' גְאוּלוֹת, לְקַבֵּל אַרְבַּע גְּלִילוֹת. בְּגִין דְתַהָא בַת חוּרִין, וְלֹא תַהָא מִתְתַּרְכָּא. וּבַהֲהִיא שַׁעְתָּא קִיִּימָא וְאַתְפַּרְקַת אַרְבַּע גְאוּלוֹת, בַּהֲהִיא יְצִיאַת מְצָרִים. וְהַשְׁתָּא דְאַצְטְרִיכַת בְּתַקוּנָהָא לְאִתְחַבְּרָא בְּבַעֲלָהּ, אַצְטְרִיךְ לְאִתְחַזָּא הִיא גְאוּלָּת מְצָרִים, דְאִית בָּה אַרְבַּע גְאוּלוֹת.

[זוהר חלק ב' - דף רי"ז ע"א]

וְעַל דָּא אִית (דף רי"ז ע"א) לְאִדְכְּרָא בַּהֲהִיא גְאוּלָּה, ד' זְמַנִּין אַמְת. אַמְת. אַמְת. וְעַל דָּא אִית (דף רי"ז ע"א) לְאִדְכְּרָא בַּהֲהִיא גְאוּלָּה, ד' זְמַנִּין אַמְת. אַמְת. אַמְת. אַמְת. וְעַל דָּא אִית (דף רי"ז ע"א) לְאִדְכְּרָא בַּהֲהִיא גְאוּלָּה, ד' זְמַנִּין אַמְת. אַמְת. אַמְת. אַמְת. וְעַל דָּא אִית (דף רי"ז ע"א) לְאִדְכְּרָא בַּהֲהִיא גְאוּלָּה, ד' זְמַנִּין אַמְת. אַמְת. אַמְת. אַמְת. וְעַל דָּא אִית (דף רי"ז ע"א) לְאִדְכְּרָא בַּהֲהִיא גְאוּלָּה, ד' זְמַנִּין אַמְת. אַמְת. אַמְת. אַמְת. וְעַל דָּא אִית (דף רי"ז ע"א) לְאִדְכְּרָא בַּהֲהִיא גְאוּלָּה, ד' זְמַנִּין אַמְת. אַמְת. אַמְת. אַמְת.

וְכַלְהוּ בַּהֲהִיא יְצִיאַת מְצָרִים, דְאִילוּ לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ אִינוּן ד' גְאוּלוֹת בַּהֲהִיא יְצִיאַת מְצָרִים, כָּל זְמַנָּא דְלַהוּי גְלוּתָא, לֹא אַתְחַבְּרַת בְּתַקוּנָהָא לְאִתְיַחְדָּא שְׂמָא קְדִישָׁא. וְעַל דָּא אִית לְאִדְכְּרָא גְאוּלָּה דְמְצָרִים תְּדִיר, בְּכָל קְדוּשִׁין דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִיהּ לְעַלְמֵי עֲלָמִי עֲלָמִי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רזא דקדושה (דשמיח) הא אוקימנא, דהא בקדושה מתקדשי פלא, עילא ותתא, וכל דרגין, וכל רתיכין עלאין ותתאין, כלהו מתקדשי בקדושתא דא. ובקדושה דא, אוקימנא רזין עלאין, לאינן מארי רזין דמסתכלין בקדושה דמאריהון, זכאה חולקיהון.

רזא לממסר נפשא למאריה, שפיר איהו, דקא (ר' ע"ב) אמרתון חברייא, זכאה חולקיהון, ונפאין עיני דחמו פך, דזכינא בחיי, דמתערין מלין קדישין אלן בהאי עלמא, (ס"א בגין דכלהו) וכלהו פתיבי לעילא קמי מלפא קדישא.

פתח ואמר (מלאכי ג) אז נדברו יראי יי' איש אל רעהו ויקשב יי' וישמע ויפתב ספר זכרון לפניו ליראי יי' ולחושבי שמו. האי קרא אית לאסתכלא ביה, אז נדברו, אז דברו מבעי ליה, מאי נדברו. אלא נדברו לעילא, מפל אינן רתיכין קדישין, וכל אינן חיילין קדישין.

בגין דאינן מלין קדישין, סלקין לעילא, וכמה אינן דמקדמי ונטלין לון קמי מלפא קדישא, ומתעטרין בכמה עטרין, באינן נהורין עלאין, וכלהו נדברו מקמי מלפא עלאה. מאן חמי חדוון, מאן חמי תושבחן, דסלקין בכל אינן רקיעין, פד סלקין מלין אלן, ומלפא קדישא מסתכל בהו, ואתעטר בהו, ואינן סלקין (נ"א על רישיה דהו עטרה ונחתין ויתבין וכו') ויתבין על חיקיה, ומשתעשע בהו, מתמן סלקין על רישיה, והו עטרה. ועל דא אמרה אורייתא, (משלי ח) ואהיה שעשועים יום יום. והייתי לא פתיב, אלא ואהיה, בכל זמן, ובכל עידן, דמלין עלאין סלקין קמיה.

תרי זמני פתיב יראי יי' יראי יי'. אלא יראי יי' לעילא, יראי יי' לתתא. יראי יי' קיימין לתתא, ואינן מלין קיימין בדיוקניהון לעילא. ורזא דא אשכחנא בספרא דחנוד, דכל מלין דצדיקייא די בארעא, אינן מתעטרין, וקיימין קמי מלפא, ומשתעשע בהו קודשא בריך הוא. ולבתר אינן נחתי, וקיימין קמיה בדיוקנא דהווא צדיק דקאמר לון, ואשתעשע קודשא בריך הוא בהווא דיוקנא. ולבתר אכתיבו בספר זכרון לפניו, לקיימא קמיה בקיומא תדיר.

ולחושבי שמו, מאי ולחושבי שמו. הא אוקמוה, (אבל) כל אינן דמחשבי מלין דאורייתא, לאדבקא למאריהון ברזא דשמא קדישא, בגין למנדע ליה, ולאסתקנא חכמה דשמיה בלביהו, דכתיב ולחושבי שמו, דהווא רזא דשמא קדישא.

פתיב (יחזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא, האי קרא הא אוקמוה. אבל וממעל לרקיע, בהווא רקיע לתתא, כמה דאמרתון חברייא, זכאה חולקי, וזכאה חולקיהון. (בהווא רקיע לתתא) דהא ברקיעא דלעילא, לית מאן דאסתכל ביה. ומלעילא מגיה קיימא הווא אבן ספיר, דהא אתערנא ביה ברזא דהווא מרגלית טבא יקרא, כמה דאוקימנא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף רי"ז ע"ב]

דמות פסא, ולא פתיב דמות הפסא. בגין דאית פסא, ואית פסא. הפסא: עלאה טמירא גניזא דלא אתגלייא, ולית מאן דקיימא ביה למנדע ולאסתכלא. ועל דא פתיב פסא סתמא, דא פסא דלתתא. דמות כמראה אדם, כיון דאמר דמות, אמאי כמראה, דהא סגי ליה דמות אדם. אלא דמות אדם, דא איהו רזא עלאה, בההוא כבוד עלאה, דיוקנא דאדם. אבל הא דאתוסף כמראה, לאכללא אינון דיוקנין דמלין דחכמתא, ואינון רזין דחכמתא (דף רי"ז ע"ב) דסלקן ומתעטרן לעילא, ולבתר קיימין בדיוקנא דאדם בההוא דיוקנא דצדיקייא דמעטרין לון, ובכלהו אשתעשע קודשא בריך הוא בעטרוי.

ואתון חברייא, הא קודשא בריך הוא אשתעשע השתא, באינון מלין דקא אמריתו, מתעטרן בההוא אורחא. והא קיימתון קמי מאריכון בדיוקניכו קדישין, דהא אנא בשעתא דחמינא לכו, ואסתכלנא בדיוקניכו, חמינא בכו דאתון רשימין ברזא דאדם, וידענא דהא דיוקנא דילכון אתעתדא לעילא. והכי אודמנן צדיקייא לזמנא דאתי, לאשתמודעא לעיניהון דכלא, ולאחזאה פרצופא קדישא לקמי כל עלמא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סא) כל רואיהם יפירום כי הם זרע ברך יי'.

אדהכי חמא לרבי יוסי, דהוה מהרהר במלי דעלמא. אמר ליה, יוסי קום אשלים דיוקנך, דאת חד חסר בך. קם רבי יוסי ותדי במלין דאורייתא, וקם קמיה, אסתכל ביה רבי שמעון, אמר ליה, רבי יוסי, השתא אנת שלים קמי עתיק יומין, ודיוקנך שלים.

פתח ואמר, (שמות כח) ויעש את ציץ נזר הקדש זהב טהור וגו'. אמאי אקרי ציץ. אסתכלותא לאסתכלא ביה. ובגין דהוה קיימא על אסתכלותא דבר נש, אקרי ציץ. וכל מאן דאסתכל ביה בההוא ציץ אשתמודעא ביה.

בציץ הוה אתוון דשמא קדישא גליפן בגלופא, ומחקקן ביה. ואי זכאה הוה ההוא דקיימא קמיה, אינון אתוון דמחקקן ביה גו דהבא, הוה בלטין מתתא לעילא, וסלקין מההוא גליפו בנהירו, והוה נהרין באנפין דההוא בר נש.

נציץ נציצו ביה, ולא נצצין. בשעתא קדמיתא דאסתכל כהנא ביה, הוה חמי נהירו דאתוון כלהו באנפין. וכד הוה מסתכלא לעיינא ביה, לא הוה חמי מדי, אלא נהירו דאנפוי דנהיר, כאילו ניצוצא דדהבא הוה נציץ ביה, בר דכהנא הוה ידע חיזו דאסתכלותא קדמאה, דהוה חמי לפום שעתא, דהא רעותא דקודשא בריך הוא הוה ביה בההוא בר נש, וידע דאיהו זמין לעלמא דאתי, בגין דחיזו דא נהרין עליה מלעילא, וקודשא בריך הוא הוה אתרעי ביה. וכד מסתכלין ביה לא חמאן מדי, בגין דחיזו דלעילא לא אתגלייא אלא לפום שעתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי קיימא בר נש קמי ההוא ציץ, ואנפוי לא אתחזיין לפום שעתיא, חיזו קדישא. הוה ידע כהנא דהא איהו תקיף מצחא, ובעי לכפרא עליה, ולמבעי עלוי רחמין. (שמות מ) ויעש את ציץ נזר הקדש. רבי יהודה פתח קרא ברות, (רות ב) עיניך בשדה אשר יקצרון וגו'. האי קרא אית לאסתכלא ביה, אמאי אצטריך הכא למכתב. אמר ליה רבי יצחק, אי הכי כמה קראין אינון באורייתא דאתחזיאו דלא אצטריכו למכתב, וחמינו דכלהו רזין עלאין. אמר רבי יהודה, האי קרא מאן דחמי ולא אסתכל ביה, כמה דלא טעים תבשילא דמי.

אלא רזא הכא, וברוח קודשא אתמר, בגין דחמא בעז דיינא דישראל, ענוותנותא דהתיא צדקת, דלא מסלקא עינא למחמי באתר אחרא, אלא לקמה. וחמאת כל מה דחמאת, בעינא טבא, ותוקפא דמצחא לא הוה בה, שבח עינהא.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ח ע"א]

בגין דאית עיינין דבגיניהון לא שלטא ברכתא בההוא אתר, ואיהו עינא טבא חמא בה, דכל מה דאסתכלת הוה בעינא טבא. ותו, דחמא, דהוה אצלח בידהא, כל מה דהוות לקטא, אתוסף בחקלא. ובעז אסתכל דרוחא קדישא שרייא עליה, כדין פתח ואמר, עיניך בשדה אשר יקצרון וגו'. אי תימא בגין אינון לקטין כל אינון אחרינין, היך אמר דתהך אבתריהו, לא אצטריך למכתב אלא ולקטת אחריהן, מאי והלכת אחריהן, אלא בגין עינהא קאמר. עינהא דהו גרמין (נ"א ברכאן סגיאין, ועל דא וכו'), ברכתא לקטין סגיאין ועל דא והלכת אחריהן, בטר עיניך. כל שאר בני עלמא לית להו (דף ר"ח ע"א) רשו למיהך בטר עינוי. ואנת לבתר עיניך, דעיניך גרמין ברכאן סגיאין.

דבר אחר עיניך בשדה אשר יקצרון. בעז חמא ברוח קודשא, דזמינין לנפקא מינה מלכין עלאין שליטין דאינון עיינין דכלא. כמה דהוות תמר, דכתיב בה, (בראשית לח) ותשב בפתח עינים. אתיישבת בפתחא דנפקין מינה מלכין שליטין עלאין, דאקרון עיינין, כמה דאת אמר (במדבר טו) אם מעיני העדה. כמה דכל שייפי גופא לא אזלין אלא בטר עיינין, ועיינין אינון מנהגין לכל גופא. אוף הכי מלכין וסנהדרין, וכל אינון שליטין, כלא אזלין אבתריהו (ס"א דאזלין שייפין בטר עיינין) ובגין כך אמר לה עיניך אלן מלכין ושליטין, דזמינין למיפק מינה.

בשדה. מאן שדה. דא ציון וירושלם, דכתיב, (מיכה ג) ציון שדה תחרש. וכתיב (בראשית כז) פריח שדה אשר ברכו יי', דא ירושלם. ועל דא כתיב עיניך בשדה, דאינון עיינין דילה, דזמינין למיפק מינה, לא יהון שליטין אלא בשדה. אשר יקצרון, דהא מההוא שדה, הו נקטין כל בני עלמא תורה, ונהורא דנהיר, דכתיב, (ישעיה ב) פי מציון תצא תורה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והלכת אחריהו, באלין עובדין דכשרון, דאנא חמינא בך. הלא צויתי את הנערים וגו'. כמשמעו דיליה, בגין דאתתא דעתא קלה. וצמית, לישנא דנקיות נקט, וצמית, דאי תיאובתך לאדבקא בבר נש לקיימא זרעא בעלמא, והלכת אל הפלים, אלין אינון צדיקייא, דאקרון פלי יי, דכתוב, (ישעיה נב) הברו נשאי פלי יי. דזמינן צדיקייא לאיתתאה לון כל עלמא, דורנא למלכא משיחא, ואינון פלי יי, מאנין דקודשא בריך הוא אתהני בהו, אלין אינון מאנין תבירין, תבירין אינון בהאי עלמא, בגין לקיימא אורייתא. ושימושא דקודשא בריך הוא אשתמש בהו, לא אשתמש אלא מגו הנני פלים. וכד תתדבק בהו ושתית וגו'.

רבי יוסי פתח ואמר, (רות ג) ויאכל בעז וישת וייטב לבו. מהו וייטב לבו. דברך על מזוניה, ואוקמוה. ודא הוא רזא, דמאן דמברך על מזוניה, דא אוטיב ללביה, ומאן אוטיב (נ"א איהו) כמה דכתוב, (תהלים כז) לך אמר לבי. וכתוב (תהלים עג) צור לבי וגו'.

סדר הלימוד ליום כו שבט (יום 144 בשנה)

ובגין דברכת מזונא חביבא קמי קודשא בריך הוא, כל מאן דברך על שבועא, אוטיב וחדוי לאתר אחרא, וסימנך סעודתי דשבת, דאתר אחרא אתהני מההיא ברכה (ר"ד ע"ב) דשבועא וחדו. והכא אתהני מההיא ברכה דשבועא דההוא צדיק בעז ודא וייטב לבו.

מאי טעמא. בגין דמזונא איהו קשה קמי קודשא בריך הוא ההוא אתר, וכיון דבר נש אכיל ושתוי, וקא מברך. ההיא ברכתא סלקא, ואתהני מאינון מלין דשבועא דסלקין, ואשתכח דאתהני ממזונא מתתא ומלעילא.

ודא איהו רזא דבין חברייא. רזא בחול לא אתהני ההוא אתר, אלא מאינון מלין דסלקין מגו שבועא, וכלהו מלין מתעטרין וריון ושבעין בחידו, וההוא אתר אתהני מנייהו. בשבת איהו רזא אחרא, במזונא ממש, ובההוא חדוה דמזונא דמצוה דשבת, ובכלא אשתכח פלילא מעילא ותתא. ורזא דא (דבה הימים א כט) פי ממך הכל ומידך נתנו לך. ודאי בהנאותיה דא, ובההוא חדוה דמזונא דמצוה דשבת, כמה דאוקמוה.

מאן דמברך לקודשא בריך הוא מגו שבועא, בעי לכוונא לביה, ולשוואה רעותיה בחדוה, ולא ישתכח עציב, אלא דיברך בחדוה ברזא דא, ולשוואה רעותיה דהא איהו יהיב השתא לאחרא בחדוה, בעינא טבא, וכמה דאיהו מברך בחדוה ובעינא טבא. הכי יהבין ליה בחדוה ובעינא טבא. ובגין כך לא ישתכח עציב כלל, אלא בחדוה, ובמלין דאורייתא, וישוי לביה ורעותיה למיהב ברכה דא, ברזא דאצטריך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רְזָא הָכָא, אַרְבַּע רְתִיכִין שְׁלִיטִין, בְּד' סְטְרִין וּמְשִׁירִין, אַתְּזִנוּ מֵהֵיא בְּרַכְתָּא דְשִׁבְעָא, וּבְאִינוּן מְלִין דְּבְרוּךְ אַתָּה, אַתְּהִנִּי וְאַתְרֵבִי וְאַתְעֲטֵר בֵּיהּ. וּמֵאן דְּמְבַרְךְ אַצְטְרִיךְ רְעוּתָא בְּחֻדוּתָהּ, וּבְעֵינָא טְבָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (משלי כב) טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ.

[זוהר חלק ב' - דף רי"ח ע"ב]

וְהָכָא שְׁפִיל לְסִיפִיה דְקָרָא, דְכְתִיב פִּי גִתִּין מִלְחָמוֹ לְדָל. דָּאִי לָא תִימָא הָכִי, הָאִי קָרָא לָאוּ רִישִׁיהּ סִיפִיה, וְלָאוּ סִיפִיה רִישִׁיהּ. אֲלֵא טוֹב (דף רי"ח ע"ב) עֵין, כְּמָה דְאוּקִימָנָא, הוּא יְבַרְךְ וְדָאִי, בְּעֵינָא טְבָא בְּחֻדוּתָהּ. וְלָאוּ אִיהוּ לְמַגְנָא לְבְרַכָּא בְּחֻדוּתָהּ, דְהָא מֵהֵיא בְּרַכְתָּא, וּמֵהֵיא חִידוּ גִתִּין מִלְחָמוֹ לְדָל, אַתְרֵ דְאַצְטְרִיךְ לְאַתְזָנָא מִכָּל סְטְרִין. אַתְרֵ דְלִית לֵיהּ מַגְרָמִיהּ כְּלוּם. אַתְרֵ דְאַתְהִנִּי מִכָּל סְטְרִין וְאַתְכְּלִיל מִכָּל סְטְרִין. מְלִין אֵלִין לָא אַתְמַסְרוּ אֲלָא לְחַפְיָמִין דִּידְעִין רְזִין עֲלָאִין וְאוּרְחִין דְאוּרִייתָא.

תָּא חֲזִי, בְּעֵזוֹ טַב עֵינָא הוּא תוֹקְפָא דְמִצְחָא לָא הוּא בֵּיהּ לְעֲלָמָא. מַה כְּתִיב, (רות ג') וַיֵּבֵא לְשֹׁכֵב בְּקִצָּה הָעֶרְמָה, רְזָא דְכְתִיב, (שיר השירים ז) בְּטֶנֶךָ עֶרְמַת חֲטִים. מֵהָכָא אוּלְפִינָא, כָּל מֵאן דְּמְבַרְךְ בְּרַכְתָּא מְזוּנָא כְּדָקָא יְאוּת, בְּחֻדוּתָהּ בְּרְעוּתָא דְלִבָּא, כְּדֵ סְלִיק מֵהָא עֲלָמָא, אַתְרֵ אַתְתְּקָנָא לֵיהּ, גּוֹ רְזִין עֲלָאִין בְּהִכְלִין קְדִישִׁין. זְכָאָה אִיהוּ בְּרֵ נֶשׁ דְנִטִיר פְּקוּדֵי דְמֵאֲרִיָּה, וַיִּדַע רְזָא דִילְהוֹן, דְלִית לָךְ פְּקוּדָא וּפְקוּדָא בְּאוּרִייתָא, דְלָא תְלִיין בֵּיהּ רְזִין עֲלָאִין, וְנִהוּרִין וְזִיוִין עֲלָאִין, וּבְנֵי נֶשׂא לָא יִדְעִי, וְלָא מְשַׁגְּיחִין בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן. זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דְצְדִיקֵיָא, אִינוּן דְמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא זְכָאִין אִינוּן בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

תָּא חֲזִי דְהָא אֲמָרוּ, דְכָל אִינוּן תְּקִיפֵי מִצְחָא, דְלִית לָהּ פְּסוּפָא, לִית לָהּ חוּלְקָא בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. כָּל אִינוּן תְּקִיפֵי מִצְחָא דְהוּוּ בְּהוּ בִישְׂרָאֵל, כְּדֵ הוּוּ מְסַתְּפֵלָן בְּהוּא צִיץ, הוּוּ מִתְבָּרֵן לְבִיָּהּ, וּמְסַתְּפֵלָן בְּעוּבְדֵיָּהּ. בְּגִין דְצִיץ עַל אַתְ הוּוּ קָאִים, וְכָל מֵאן דְּמְסַתְּפֵל בֵּיהּ, הוּוּ מְכַסֵּף בְּעוּבְדוּי. וְעַל דָּא צִיץ מְכַפְרָא עַל אִינוּן תְּקִיפֵי אֲנָפִין, תְּקִיפֵי מִצְחָא.

אַתְוּוֹן דְרְזָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא דְהוּוּ גְלִיפִין עַל צִיצָא, הוּוּ נְהַרִין וּבְלִטִין וּנְצִיצִין. כָּל מֵאן דְּהוּוּ מְסַתְּפֵל בְּהוּא נְצִיצוּ דְאַתְוּוֹן, אֲנָפוּי נְפִלִין מֵאִמְתָּא, וְהוּוּ אַתְבֵּר לְבִיָּהּ, וְכִדִּין צִיצָא מְכַפְרָא עֲלֵיָּהּ. כְּגוּוּנָא דָּא פִּיּוֹן דְאִיהוּ גְרִים לְתַבְרָא לְבִיָּהּ, וְלֵאֲתַכְּנַע מִקְמֵי מֵאֲרִיָּהּ.

כְּגוּוּנָא דָּא קְטֻרֵת, כָּל מֵאן דְּאַרְחָ בְּהוּא תְּנָנָא, כְּדֵ סְלִיק הוּוּ עֲמוּדָא מֵהֵיא מְעֵלָה עֲשׂוֹן, הוּוּ מְבַרֵר לְבִיָּהּ, בְּבִרְיוֹ בְּנִהִירוֹ בְּחֻדוּתָהּ לְמַפְלַח לְמֵאֲרִיָּהּ, וְאַעְבֵּר מִנִּיהּ זוּהֵמָא דִּיצֵר הָרַע, וְלָא הוּוּ לֵיהּ אֲלָא לִבָּא חֲדָא, לְקַבֵּל אֲבוּהָ דְבִשְׂמִיָּא. בְּגִין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְקָטְרַת, תְּבִירוֹ דִּיצַר הָרַע אִיהוּ וְדַאי בְּכָל סְטָרִין. וּכְמָה דְצִיץ הָוּה קָאִים עַל גִּיסָא, אֹפֵה קְטָרַת. דְלִית לָךְ מְלָה בְעֵלְמָא, לְמַתְבַּר לִיה לְסְטָרָא אַחְרָא, בַּר קְטָרַת.

תָּא חֲזִי מַה פְּתִיב, (במדבר יז) קַח אֶת הַמַּחְתֶּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטָרַת. מֵאֵי טַעְמָא. כִּי יֵצֵא הַקֶּזֶף מִלְפָּנֵי יי', הַחֵל הַנֶּגֶף. דְּהָא לִית תְּבִירוֹ לְהֵהוּא סְטָרָא בַר קְטָרַת. דְלִית לָךְ מְלָה חֲבִיבָה קָמִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, פְּקָטְרַת. וְקִיִּימָא לְבַטְלָא חֲרָשִׁין, וּמְלִין בִּישִׁין מִבֵּיתָא. רִיחָא וְעֵשְׂנָא דְקְטָרַת דְעַבְדֵי בְנֵי נֶשְׂא, בְּהֵהוּא עוֹבְדָא אִיהוּ מִבְּטַל, כָּל שְׁפֹן קְטָרַת.

מְלָה דָא גְזֹרָה קִיִּימָא קָמִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְכָל מָאן דְאַסְתְּפֵל וְקָרִי בְכָל יוֹמָא עוֹבְדָא (נ"א פרשתא) דְקְטָרַת, יִשְׁתַּזְיַב מִכָּל מְלִין בִּישִׁין חֲרָשִׁין דְעֵלְמָא. וּמִכָּל פְּגַעִין בִּישִׁין, וּמִהֲרַהוּרָא בִישָׂא, וּמִדִּינָא בִישָׂא, וּמִמוֹתְנָא, וְלֹא יִתְזַק כָּל הַהוּא יוֹמָא, דְלֹא יִכִּיל סְטָרָא אַחְרָא לְשַׁלְטָא עָלֶיהָ, וְאַצְטְרִיךְ דִּיכּוּיִן בֵּיה.

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי בְנֵי נֶשְׂא הוּוּ יַדְעֵי כְּמָה עֵלְאָה אִיהוּ עוֹבְדָא דְקְטָרַת קָמִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, הוּוּ נְטִילֵי כָּל מְלָה וּמְלָה מִנֵּיהּ, וְהוּוּ סִלְקֵי לֵה עֵטְרָה עַל רִישֵׁיהוּ, כְּכַתְרָא דְדַהֲבָא. וּמָאן דְאַשְׁתַּדֵּל בֵּיה, בְּעֵי לְאַסְתְּפֵלָא בְּעוֹבְדָא דְקְטָרַת, וְאִי יִכּוּיִן בֵּיה בְכָל יוֹמָא, אִית לִיה חוּלְקָא בְּהַאי עֵלְמָא, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְיִסְתַּלַּק מוֹתְנָא מִנֵּיהּ, וּמֵעֵלְמָא, וְיִשְׁתַּזְיַב מִכָּל דִּינִין דְהַאי עֵלְמָא, מִסְטָרִין בִּישִׁין, וּמִדִּינָא דְגִיְהֵנָם, וּמִדִּינָא דְמַלְכוּתָא אַחְרָא.

בְּהֵהוּא קְטָרַת כַּד הָוּה סִלְקֵי תַנְנָא בְּעַמּוּדָא, כְּהֵנָּא הָוּה חָמִי אַתּוּן דְרֹזָא דְשָׂמָא (דף ריט ע"א) קְדִישָׁא, פְּרִישָׁא (נ"א פרחין) בְּאוּרָא, וְסִלְקֵי לְעֵילָא בְּהֵהוּא עַמּוּדָא. לְבַתֵּר כְּמָה רְתִיכִין קְדִישִׁין סְחָרִין לִיה מִכָּל סְטָרִין, עַד דְסִלְקֵי בְנֵהִירוֹ וְחֲדוּתָא, וְחֲדֵי לְמָאן דְחֲדֵי, וְקָשֶׁר קְשָׁרִין לְעֵילָא וְתַתָּא לִיחְדָּא כְּלָא, וְהָא אוּקִימָנָא. וְדָא מְכַפֵּר עַל יֵצֵר הָרַע, וְעַל עֲבוּדָה זָרָה, דְאִיהוּ סְטָרָא אַחְרָא. וְהָא אוּקְמוּהָ.

פְּתַח וְאֲמַר, (שמות לו) וַיַּעַשׂ מִזְבֵּחַ מִקְטֹרֶת קְטָרַת וְגו'. הָאִי קָרָא אִית לְאַסְתְּפֵלָא בֵּיה, בְּגִין דְתַרִין מְדַבְּחִין הוּוּ, מְדַבְּחָא דְעֵלְוֹן, וּמְדַבְּחָא דְקְטָרַת בּוֹסְמִין, דָּא לְבַר, וְדָא לְגו'. הָאִי מְדַבְּחָא דְקְטָרַת, דְאִיהוּ פְּנִימָאָה, אֲמַאי אֲקָרִי מִזְבֵּחַ, וְהָא לָא דְבַחִין בֵּיה דְבַחִין, וּמִזְבֵּחַ עַל דָּא אֲקָרִי.

אֲלֹא בְּגִין דְבְטִיל וְכַפִּית לְכְמָה סְטָרִין בִּישִׁין, וּבְגִין דְהֵהוּא סְטָרָא בִישָׂא כַפִּית לָא יִכִּיל לְשַׁלְטָאָה, וְלֹא לְמַהוּי קְטִיגוּרָא, וְעַל דָּא אֲקָרִי מִזְבֵּחַ. כַּד הֵהוּא סְטָרָא בִישָׂא הָוּה חָמִי (ס"א עמודא דעשנא) עֵשְׂנָא דְקְטָרַת דְסִלְקֵי, אַתְּפִיִּיא וְעָרְקֵי, וְלֹא יִכִּיל לְקַרְבָּא כָּלִל לְמִשְׁכָּנָא. וּבְגִין דָּא אַתְדְּכִי וְלֹא אַתְעָרַב בְּהֵהוּא חֲדוּתָא דְלְעֵילָא, בַּר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי, וּבְגִין דְחֲבִיבָא כָּל כְּהֵן, לָא קָאִים הֵהוּא מִזְבֵּחַ, אֲלֹא (ד"א פנימאה) לְגו'. דְהַאי אִיהוּ מִזְבֵּחַ דְבְרַפָּאן אֲשַׁתְּכַחוּ בֵּיה, וְעַל דָּא סְתִים מַעֲיָנָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מה פתיב באהרן, (במדבר יז) ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה, דכפית ליה למלאך המות, דלא יכיל לשלטאה כלל, ולא למעבד דינא. סימנא דא אתמסר בינא, די בכל אתר דקאמרי בכוונה, ורעותא דלבא עובדא דקטרת, דלא שלטא מותנא בההוא אתר, ולא יתוק, ולא יכלין שאר עמין לשלטאה על ההוא אתר.

תא חזי מה פתיב, מזבח מקטר קטרת. כיון דכתיב מזבח, אמאי אקרי מקטר קטרת. אלא בגין דנטלי מהאי אתר לאקטרא, כמה דעבד אהרן. תו, מזבח אצטריך לאקטרא לקדשא ליה בההוא קטרת, ועל דא מקטר קטרת. תו, מקטר קטרת, פתרגומו, לאקטרא קטרת, דהא אסיר לאקטרא באתר אחרא קטרת, בר ממחיתה. (נ"א ממחיתה דיום הכפורים)

תא חזי, האי מאן דדינא רדיף אבתריה, אצטריך להאי קטרת, ולא תבא קמי מאריה, דהא סיועא איהו לאסתלקא דינן מגיה, ובהאי ודאי מסתלקין מגיה, אי הוא רגיל בהאי, לאדכרא תרין זמנין ביומא, בצפרא וברמשא, דכתיב קטרת סמים בבקר בבקר וכתיב בין הערבים יקטירנה. ודא איהו קיומא דעלמא תדיר, דכתיב, (שמות ל) קטרת תמיד לפני יי' לדורותיכם ודאי הוא קיומא דעלמא לתתא, וקיומא דעלמא לעילא.

בההוא אתר דלא אדכר בכל יומא עובדא דקטרת, דינן דלעילא שריין ביה, ומותנן סגיא ביה, ועמין אחרנין שלטין עליה. בגין דכתיב, קטרת תמיד לפני יי'. תמיד איהו קיימא לפני יי', יתיר מפל פולחנין אחרנין, חביבא איהו עובדא דקטרת, דהוא יקיר וחביב קמי קודשא בריך הוא, יתיר מפל פולחנין ורעותין (נ"א ועובדין) דעלמא. ואף על גב דצלותא איהי מעלייא מפלא, עובדא דקטרת הוא יקיר וחביב קמי קודשא בריך הוא.

תא חזי, מה בין צלותא לעובדא דקטרת. צלותא אתקיננו לה באתר דקרבינן, דהו עבדי ישראל, וכל אינון קרבינן דהו עבדי ישראל, לאו אינון חשיבין פקטרת. ותו מה בין האי להאי. אלא צלותא איהו תקוונא לאתקנא מה דאצטריך, קטרת עביד יתיר, מתקין וקשיר קשרין, ועביד גהירו יתיר מפלא. ומאן איהו דאעבר וזהמא ואידכי משפנא, וכלא אתנהיר ואתתקן ואתקשר פחדא.

ועל דא בעינן לאקדמא עובדא דקטרת לצלותא, בכל יומא ויומא, לאעברא וזהמא מעלמא, דאיהו תקוונא דכלא, בכל יומא ויומא. כגוונא דההוא קרבנא חביבא דאתרעי ביה קודשא בריך הוא.

[זוהר חלק ב' - דף רי"ט ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מה פתיב במשה (שמותל) ויאמר יי אל משה קח לך סמים נטף וגו' אף על גב דאוקמוה, אבל מאי שנא בעובדא דא יתיר מפל מה דאמר ליה. אלא קח לך, להנאתך ולתועלתך. בגין דכד אתתא אתדכפאת, הנאותא דבעלה איהו. ורזא דא קח לך סמים, לאעברא זיהמא, לאתקדשא אתתא בבעלה. זכאה חולקיה (דף רי"ט ע"ב) דמשה.

כגוונא דא (ויקרא ט) קח לך עגל בן בקר, דאתמר לאהרן. לכפרא על חוביה, על ההוא עגל דאיהו גרים לון לישראל. ועל דא פתיב במשה, קח לך, להנאתך, ולתועלתך. (ס"א לכך אוקמוה בפסל לך, מההוא פסולת דלוח אבנא נתעשר משה אוף הכי לך להנאתך ולטובתך)

קטרת קשיר קשירו, נהיר נהירו ואעבר זיהמא. וד' אתחבר בה' (ד"א ד' אתעביד ה'), ה' אתחבר בו'. ו' סליק ואתעטר בה'. ה' אתנהיר בי'. וכלא סליק רעותא לאין סוף. והוי כלא קשירו חד, ואתעביד חד קשירו, ברזא חדא דאיהו קשרא עלאה דכלא.

מכאן ולהלאה, פיון דכלא אתקשרא בהאי קשרא, אתעטר כלא ברזא דאין סוף. ורזא דשמא קדישא אתנהיר, ואתעטר בכל סטרין, ועלמין פלהו בחדוה. ואתנהירו בוצינין ומזונין וברכאן אשתכחו בכל עלמין, וכלא ברזא דקטרת. ואי זיהמא לא אתעבר, כלא לא אתעביד. דכלא בהאי תלייא.

תא חזי, קטרת איהו קדמאה תדיר, קדם לכלא. ובגין כך עובדא דקטרת אצטריך לאקדמא לצלותא, לשירין ותושבחו. בגין דכל דא לא סלקא, ולא אתתקו, ולא אתקשר, עד דאתעבר זיהמא, מה פתיב (ויקרא ט"ז) וכפר על הקדש וגו' בקדמיתא, ולבתר ומפשעיהם לכל חטאתם. ועל דא בעינן לכפרא על קודשא, ולאעברא זיהמא, ולא אתדכפא קדשא. ולבתר שירין ותושבחו וצלותין, כלא כדקאמרן.

זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דהא אינון ידעין לתקנא תקוונא דלעילא ותתא, כדבעינן לתקנא תקוונא מתתא לעילא עד דאתקשר כלא כחדא, בקשורא חד, בההוא קשורא (ס"א קשורא) עלאה כד בעינן לתקנא (תקונין לתתא בעינן לתקנא) בתקוונא דאתון רשימין, דקודשא בריך הוא אתקרי בהון.

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוו יתבי ליליא חד, ולעאן באורייתא. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי. הא פתיב (בראשית ג) ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרונך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך וגו'. ואוליפנא דדא איהו רזא עלאה. תינח לתתא, אבל איהו כגוונא דלעילא, מאי איכא למימר.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים מב) כַּאֲשֶׁר תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם וְגו'. הַאִי קָרָא אוֹקִימָא. אֲבָל חַיָּה חֲדָא אֵית בְּעֵלְמָא, וְאִיהִי שְׁלֵטָא בְּשִׁלְטָנָא עַל אֶלְפָּה מִפְּתַח בְּכַל יוֹמָא. וְאִיהִי נוֹקְבָא וְתִיאֻבְתָּא דִּילָהּ תְּדִיר עַל אֲפִיקֵי מַיִם לְמִשְׁתֵּי וּלְאַתְרוּוָּא מִצְחוּתָא, דְּכְתִיב כַּאֲשֶׁר תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם.

הֵכָא אֵית לְאַסְתְּפְּלָא. בְּקִדְמִיתָא כְּתִיב כַּאֲשֶׁר, וְלֹא כְּתִיב כַּאֲשֶׁר, וּלְבַתֵּר תִּעְרַג, וְלֹא כְּתִיב יַעְרַג. אֲבָל רְזָא דָּא, דְּכַר וְנוֹקְבָא תְּרוּוִייהוּ כְּחֲדָא דְּלֹא לְאַפְרָשָׁא לֹון, וְחַד אִיהוּ, דְּלֹא אֲצִטְרִיךְ לְסִלְקָא דָּא מִן דָּא, אֲלֵא תְּרוּוִייהוּ כְּחֲדָא. וְהַאִי נוֹקְבָא, תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, וְאִיהִי מִתְעַבְרָא מִן דְּכּוֹרָא, וְקָשִׁי עָלֶיהָ דְּהָא עַל דִּינָא קִיִּימָא.

וְכַד אוֹלִידַת קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין לֵהּ חַד חוּיָא עֲלָאָה רַבְרָבָא, וְאִתִּי וְנִשְׁיךְ לְגַבֵּי הַהוּא אַתְרָא, וְאוֹלִידַת. וְרְזָא דָּא הַרְבֵּה אַרְבֵּה עֲצָבוֹנָךְ וְהַרְוֵנָךְ, בְּגִין דְּאִיהִי מִתְחַלְחֵלָא בְּכַל יוֹמָא, וּבְעֲצִיבוּ עַל עוֹבְדֵי דְּעֵלְמָא. בְּעֲצָב תְּלִדֵי בְּנִים. בְּעֲצָב, דָּא רְזָא דְּחוּיָא, דְּעֲצִיב אֲנִפִּיהוֹן דְּעֵלְמָא.

וְאֵל אִישׁךְ תְּשׁוּקְתֵךְ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם. וְהוּא יִמְשַׁל בְּךָ, הָא אוֹקִימָא רְזָא, דְּאִיהוּ שְׁלִיט עָלֶיהָ. וְכַל דָּא לְמָה. בְּגִין דְּאִמְרָה סִיְהָרָא, כְּמָה דְּתַנִּינָן. וּבְגִין כְּךָ אֲזַעֲרִית נְהוּרָאָה, וְאֲזַעֲרִית שׁוֹלְטָנְהָא, וְלִית לֵהּ רִשׁוּ מִגְרָמָה, בַּר כַּד יְהִיבִין לָהּ חֵילָא.

בְּעֲצָב תְּלִדֵי בְּנִים, כְּמָה דְּאוֹקִימָא. וְאִי תִימָא אֲמַאי אֲצִטְרִיךְ חוּיָא לְדָא. אֲלֵא דָּא פֶּתַח אוֹרְחָא לְנַחְתָּא כָּל (ס"א בכל) אֵינּוֹן נְשַׁמְתִּין דְּעֵלְמָא. דְּאֵלְמֵלָא לָא פֶּתַח אוֹרְחִין לְנַחְתָּא לְתַתָּא, לָא יִשְׂרִי בְּגוּיָה דְּבַר נֶשׁ, מַה כְּתִיב לְפֶתַח חֲטָאת רִבִּין. מַאי לְפֶתַח. לְהַהוּא פֶּתַח דְּאֵתְעַתְּדָא לְאוֹלְדָא, לְאַפְקָא נְשַׁמְתִּין לְעֵלְמָא, אִיהוּ קָאִים לְגַבֵּי הַהוּא פֶּתַח.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ב ע"א]

וְכַל אֵינּוֹן נְשַׁמְתִּין דְּאֲצִטְרִיכוּ לְנַחְתָּא בְּגוֹפִין קְדִישִׁין, לָא קָאִים אִיהוּ לְהַהוּא פֶּתַח, וְלִית לֵיהּ רִשׁוּ בְּתַהִיא נְשַׁמְתָּא. וְאִי לָאו, הָא חוּיָא נְשִׁיךְ, וְאַסְתָּאב הַהוּא נְהַר (ס"א אתר), וְלָאו אִיהִי נְשַׁמְתָּא דְּאֵתְדְּכִיָּא וְהֵכָא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה, בְּעֲצָב תְּלִדֵי בְּנִים. רְזָא דָּא, דָּא נַחֲשׁ, דְּהָא (דף ר"ב ע"א) עֲמִיָּה אוֹלִידַת נְשַׁמְתִּין, בְּגִין (שלח ק"ע ע"א) דְּדָא אִיהוּ עַל גּוֹפָא, וְדָא עַל נְשַׁמְתָּא, וְתְּרוּוִייהוּ דָּא בְּדָא. דָּא נְקִיט נְשַׁמְתָּא, וְדָא נְקִיט גּוֹפָא.

וְזִמְינָא דָּא חוּיָא, לְאוֹלְדָא כָּל אֵינּוֹן גּוֹפִין, עַד לָא יִיתִי זְמַנָּא דִּילֵיהּ, הַדָּא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה סו) בְּטָרָם תַּחֲלִיל יִלְדֵהּ. זְמַנָּא דְּחוּיָא לְאוֹלְדָא בְּשִׁבְעַ שְׁנִין, וְהֵכָא

”זוהר היוםי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בשית, מה דלאו איהו זמניה. ובההוא זמנא דאוליד לון, מההוא לידה ימות. דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח. וכתיב (ישעיה כו) יחיו מתיד נבלתי יקומון.

אמר רבי שמעון, בההוא זמנא דיתערון מתי עלמא, ויתעדון בארעא קדישא, יקומון חיילין חיילין, פלהו על ארעא דגליל, בגין דתמן זמין מלכא משיחא לאתגלאה, בגין דאיהו חולקיה דיוסף, ותמן אתברו (אתחרב) בקדמיתא. ומתמן שארו לאגלאה מפל אתריהו, ולא תבדרא ביני עממיא, כמה דאת אמר (עמוס ו) ולא נחלו על שבר יוסף.

ואמאי יקומון תמן, בגין דאיהו חולקיה דההוא דאשתי בארונא, דכתיב, (בראשית ג) וישם בארון במצרים, ולבתר אתקבר בארעא קדישא, דכתיב, (יהושע כד) ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם. ודא איהו דקאים בקיומא דברית, יתיר מכלא.

ובההוא זמנא דיתערון פלהו חיילין חיילין, פלהו יתכון, דא לחולק אבהתהון, ודא לחולק אבהתהון, דכתיב (ויקרא כה) ושבתם איש אל אחותו. וישתמודעון דא לדא. וזמין קודשא בריה הוא לאלבשא לון לכל חד וחד לבושי מרקמן, וייתון פלהו וישבחון למאריהון בירושלם, ויתחברון תמן אוכלוסין אוכלוסין, וירושלם יתמשך לכל סטרין, יתיר ממה דאתמשך כד אתחברו תמן מגלותא.

כיון דיתחברון וישבחון למאריהון, קודשא בריה הוא יחדי עמהון, דדא הוא דכתיב, (ירמיה לא) ובאו ורננו במרום ציון, ולבתר ונהרו אל טוב יי וגו', כל חד וחד לחולקיה, וחולק אבהתוי. ואחסנתהון דישראל תהא, עד (נ"א רמתא דרומא), דמתא דרומאי, ותמן ילפון אורייתא, והא אוקמוה, וכתיב (ישעיה כו) הקיצו ורננו שוכני עפר וגו'.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

זוהר פרשת פקודי

(שמות לח) אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו'. רבי חייא פתח, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל כל הנחלים אלין רזין דנחלין ומבועין קדישין, דאתמליין, ונפקין (מבועין קדישין) לאנהרא ולמלייא להאי ימא רבא, וכיון דהאי ימא רבא אתמלי מסטרא דאינון נחלין פדין הוא אפיק מיא, ואשקי לכל חיוון ברא, כמה דאת אמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מה פתיב לעילא, המשלח מעינים וגו', ולבתר, ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. אלין אינון רתיכין דלתתא, דכד ימא נקיט לון, כלהו נקיט לון, ושאיב לון בגויה, ולבתר אפיק מיין לסטרא אחרא, דאינון רתיכין קדישין דלתתא, ואשקי לון. וכלהו אתמנון ואתפקדון בשמא, כמה דאת אמר (ישעיה מ) לכלם בשם יקרא. ובגין כך, (שמות לה) אלה פקודי המשכן משכן העדות.

[זוהר חלק ב' - דף ר"כ ע"ב]

רבי יוסי פתח, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים כך נגד בני אדם. מה רב טובך. כמה אית לון לבני נשא, לאסתכלא ולמנדע באורחוי דקודשא בריך הוא, דהא בכל יומא ויומא (דף ר"כ ע"ב) קלא נפיק, ואכריז ואמר, אסתמרו בני עלמא, טרוקו גלי חובין, אסתלקו מרשתא דתפיס, עד לא יתפסון רגלייכו בהאי רשתא. (רל"ה ע"ב) גלגלא סחרא תדיר, סליק ונחית. ווי לאינון דחייין רגלייהו מגו גלגלא, דהא נפלי לגו עומקא, דטמיר לאינון חייבי עלמא.

ווי לאינון דנפלין ולא יקומין, ולא ינהרו בנהורא דגניז לצדיקייא לעלמא דאתי. זכאין אינון צדיקייא לעלמא דאתי, דכמה נהורין גניזין לון, כמה עדונין בההוא עלמא טמירין לון, דכתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. מה רב טובך, הא אוקמוה, דא הוא אור דגניז לצדיקייא לעלמא דאתי, דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, וכתיב (תהלים צז) אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. ועל דא מה רב טובך.

כתיב הכא מה רב טובך, וכתיב התם וירא אלהים את האור כי טוב. אשר צפנת, בגין דאסתכל קודשא בריך הוא בההוא נהורא, ואסתכל באינון חייביא דומינין למחטי בעלמא, וגניז ליה לההוא נהורא, למזכי ביה צדיקייא לעלמא דאתי, כמה דאתמר.

פעלת, בקדמיתא צפנת, ולבתר פעלת. אלא צפנת כמה דאתמר. פעלת בגין דההוא נהורא דגניז, ביה עביד קודשא בריך הוא אומנותא דעלמא. מנלן. דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, באברהם פתיב, וההוא נהורא דאברהם, גניז ליה קודשא בריך הוא, וביה עביד אומנותא דעלמא, דכתיב פעלת לחוסים כך, לאינון דיתבי תחות צלא דקודשא בריך הוא.

נגד בני אדם, דהא בהאי אומנותא דאתעביד בהאי נהורא, קיימין בני נשא בעלמא, וקיימא דילהון הוי. אף על גב דאיהו גניז, ביה קיימין בני נשא בעלמא דין. פעלת, אומנותא דעלמא דא, דביה אתעביד פלא בחושבנא, אומנותא דעלמא, פגוונא דא אומנותא דמשכנא, דאיהו אומנותא פגוונא דעלמא, והא אוקימנא.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

כתיב הכא אלה פקודי המשכן, וכתיב התם אלה תולדות השמים והארץ. בגין דכל אינון תולדין דעבדו ואפיקו שמיא וארעא, כלהו בחילא דההוא נהורא דגניז אתעבידו ונפקו. פקודי המשכן בההוא חילא נפקו. מנלן. דכתיב ובצלאל בן אוּרִי בן חור למטה יהודה, דא איהו מסטרא (רכ"ב ע"א רל"ו ע"א) דימינא. ואתו אהליאב דא (ר"כ ע"ב) איהו מסטרא דשמאלא. ומשכנא מסטרא דימינא ושמאלא אתקם ואתעביד. ומשה דהוה בינייהו, אוקים ליה.

רבי אלעזר פתח ואמר, (ישעיה טז) והוכן בחסד פסא וישב עליו באמת וגו'. והוכן בחסד פסא, הא אוקימנא, כד מחשבה סליק, ברעו דחדוה מטמירא דכל טמירין דלא אתיידע ולא אתדבק, מטי ההוא חדוה, ובטש גו מחשבה, וכדין עאל באתר דעאל.

עד דאתגניז בחד היכלא עלאה, דאיהו טמיר לעיל. ומתמן נגדין ואתמשכן כל נהורין, דימינא דנטיל בקדמיתא, ולבתר נטיל כלהו. ומההוא סטר ימינא, אתקן פורסייא לתתא. דהא קודשא בריך הוא, אתקין לההוא פורסייא בחסד, וישב עליו באמת, דאיהו תקוונא דחותמא דכלא. ולא יתיב על ההוא פורסייא, אלא בחותמא דא דאיהו אמת. באהל דוד, דאיהו בי פורסייא לתתא.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"א ע"א]

שופט ודורש משפט ומהיר צדק. שופט מסטרא דינא. ודורש משפט, מסטרא דרחמי. ומהיר צדק, איהו פורסייא דינא, דאיהו בי דינא לתתא. תא חזי, כגוונא דא, משכנא לא אתתקן אלא בסטרא דא כגוונא דא, דחסד כדקאמרן לעיל, ועל דא אתמנון תולדין ואתתקנו כלהו לתתא. (שמות לח) אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה. רבי שמעון פתח, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, האי קרא (דף רכ"א ע"א) אוקמוה ואתמר בכמה סטרין. אבל כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, ברא ליה כגוונא דלעילא, למהוי עלמא דא בדיוקנא דעלמא דלעילא. וכל אינון גוונין דלעילא, אתקין לון לתתא, לאתדבקא ולא תקשרא עלמא בעלמא.

וכד בעא קודשא בריך הוא למברי עלמא, אשגח באורייתא וברא ליה. ואסתכל בשמא קדישא, (ויקרא י"ט ע"א כ"א ע"א) כלהו דאורייתא, וקיים עלמא. בתלת סטרין אתקיים עלמא, ואינון חכמה ותבונה ודעת. בחכמה, דכתיב, (משלי ג) "בחכמה יסד ארץ. בתבונה, דכתיב כוונן שמים בתבונה. בדעת, דכתיב בדעתו תהומות נבקעו. הא כלהו בקיומא דעלמא. ובאלין תלתא אתבני משכנא, דכתיב ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּכְלָהוּ תִלְתָּא רְמִיזִין בְּקִרְאָה דָּא, בְּרֵאשִׁית, הֵינֵנו דְּכָתִיב בְּחֻמְהָ. בְּרָא אֱלֹהִים, הֵינֵנו דְּכָתִיב בְּתוֹבָנָה. אֵת הַשָּׁמַיִם, הֵינֵנו דְּכָתִיב בְּדַעַת. וּכְלָהוּ כְּתִיבֵי בְּעֵבֶידַת מִשְׁכָּנָא. וּבְרִזָּא דָּא כְּתִיב, אֱלֹהִים פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן, דָּא רִזָּא דְּחֻמְהָ. מִשְׁכַּן הָעֵדוּת, דָּא רִזָּא דְּתוֹבָנָה, אֲשֶׁר פֶּקֶד עַל פִּי מֹשֶׁה, דָּא רִזָּא דְּדַעַת. וּכְלָא דָּא לְקַבֵּל דָּא, בְּגִין דְּכָל מַה דְּבִרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵלְמָא דִּין, בְּרָא לֵיהּ כְּגוּוּנָא דְּלַעֲיָלָא. וּכְלָא אֲתַרְשִׁים בְּעֵבֶידַת מִשְׁכָּנָא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּאָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה עֶבֶיד מִשְׁכָּנָא, הוּוּהוּ קָאִים מֹשֶׁה תוּוּהָא, דְּלֹא יָדַע מַה לְמַעֲבַד, עַד דְּאֲחֲזִי לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵינָא, כְּמַה דְּכָתִיב, (שְׁמוֹת כה) וּרְאָה וַעֲשֵׂה בְּתַבְנִיתֶם אֲשֶׁר אֲתָה מֵרָאָה בְּהַר. מֵאִי בְּתַבְנִיתֶם. אֱלֹא אֹוֹלִיפְנָא, דְּאֲחֲמִי לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה, דְּיוֹקְנָא דְּכָל מְלָה וּמְלָה, כְּהוּוּא דְּיוֹקְנָא דְּאִיהוּ לְעֵילָא, וְכָל חַד וְחַד הוּוּהוּ עֶבֶיד דְּיוֹקְנָא דִּילֵיהּ כְּדְּיוֹקְנָא (דְּאִיהוּ לְעֵילָא וְכָל חַד הוּוּ עֶבֶיד דְּיוֹקְנָא דִּילֵיהּ כְּדְּיוֹקְנָא) דְּאִיהוּ אֲתַעֲבִיד בְּאַרְעָא.

אֲשֶׁר אֲתָה מֵרָאָה בְּהַר, אֲשֶׁר אֲתָה רִזָּא מְבַעֵי לֵיהּ. אֱלֹא אֹוֹלִיפְנָא, דְּאֲסַפְקִלְרִיא דְּלֹא נְהָרָא, הוּוּהוּ אֲחֲמִי לֵיהּ בְּגוּיָה כָּל אֵינֻן גּוּוּנִין וְדְּיוֹקְנִין דְּאֲתַעֲבִידוּ לְתַתָּא, כְּהֵאִי חֲזִיו דְּאֲחֲזִי בְּגוּיָה כָּל אֵינֻן דְּיוֹקְנִין.

מִשְׁמַע דְּכָתִיב אֲשֶׁר אֲתָה מֵרָאָה, (קל"ח ע"ב) אֲתָה, רִזָּא דְּאֲסַפְקִלְרִיא דְּלֹא נְהָרָא, דְּאֲחֲזִי לֵיהּ בְּגוּיָה כָּל אֵינֻן דְּיוֹקְנִין. וְהוּוּ חֲמִי לֻוּן מֹשֶׁה כָּל מְלָה וּמְלָה עַל תְּקוּוּנֵיהּ, כְּמַה דְּחֲמִי גּוּ עֲשִׂישִׁתָּא, וְגוּ חֲזִיו דְּאֲחֲזִי כָּל דְּיוֹקְנִין. וְכַד אֲסַתְּכַל בְּהוּ מֹשֶׁה, אֲתַקְשִׁי קַמֵּיהּ, אָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֹשֶׁה, אֲתָ בְּסִימְנִיָּה, וְאֲנִי בְּסִימְנִי כְּדִין אֲתִיִּישֵׁב מֹשֶׁה בְּכָל עֵבֶידַתָּא.

כַּד אֲתַעֲבִיד כָּל עֵבֶידַתָּא, אֲצַטְרִיךְ מֹשֶׁה לְמַמְנֵי כְּלָא, בְּגִין דְּלֹא יִימְרוּן יִשְׂרָאֵל דְּאֲשַׁתְּאָר כְּסָפָא וְדִהְבָּא, וְאֲסַתְּלִיק לְנִטְלָא לֵיהּ. וְעַל דָּא אֲצַטְרִיךְ לְמַמְנֵי חוּשְׁבָּנָא קַמֵּיהּ דְּיִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְּכָתִיב, (במדבר לז) וְהֵייתֶם נִקְיִים מִיַּי וּמִיִּשְׂרָאֵל.

וּבְגִין דָּא כְּתִיב, אֱלֹהִים פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת, דְּהֵא רִזָּא דְּקוּדְשָׁא, הוּוּהוּ אֲחֲזִי לְכָלָא, חוּשְׁבָּנָא דְּכָל דִּהְבָּא וְכְסָפָא דְּנִדְּבִיבוּ יִשְׂרָאֵל, וְרוּחַ קוּדְשָׁא הוּוּהוּ אָמַר וְכֻסְפֵי פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֵת כְּפָר וְגו', כָּל הַזֶּהב הָעֲשׂוּי לְמַלְאכָה וְגו'. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ, בְּאֵינֻן אֹוּמְנִין, וּבְעָא לְאַפְקָא מְהֵימְנוּתָא דִּילְהוּן קַמֵּי כְּלָא.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"א ע"ב]

אֱלֹהִים פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן. תָּא חֲזִי, בְּהֵאִי שַׁעְתָּא דְּעֵבֶידַתָּא דְּמִשְׁכָּנָא אֲתַעֲבִיד, הוּוּהוּ סְטְרָא אַחְרָא אֲזִיל וְשַׁאט לְאַסְטָאָה, וְלֹא אֲשַׁכַּח עֵילָה עַל מְהֵימְנוּתָא דְּאֹוּמְנִין, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּפִיף לֵיהּ לְקַמֵּיהּ דְּמֹשֶׁה, וְאִיהוּ עֶבֶיד חוּשְׁבָּנָא דְּמְהֵימְנוּתָא בְּעַל

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברחיה, וסליק מהימנותא דילהון לגבי כלא. ורזא דא דכתיב אלה פקודי המשפן. והא אוקימנא, אלה: כמה דאת אמר, (ישעיה מט) גם אלה (מ"ו ע"ב) תשכחנה. וכתיב, אשר פקד על פי משה, דתמן אתמני ואתפקיד, עד דאתעביד חושבנא דבי משפנא, קמי משה וישראל כלהו. (דף רכ"א ע"ב) (שמות לח) אלה פקודי המשפן משפן העדות. מאן עדות. אלא תרי זמני כתיב הכא משפן, חד לעילא, וחד לתתא. ומשפן אקרי משפן העדות. ומאן עדות. כמה דאת אמר (תהלים קכב) שבטי יה עדות לישראל. שמא דא, איהו עדות לישראל.

כגוונא דא (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו, עדות שם יה ביהוסף, איהו עדות ודאי, אלין תרין אתוון סהדין סהדותא בכל אתר, והכא איהו עדות. ובגין כך, משפן העדות, משפנא דהאי עדות. ועל דא משפנא אקרי, על רזא דשמא דא קדישא. והיינו דכתיב, (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם, בגין דהאי אתר, איהו סתימו וגניזו דכלא.

אשר פקד על פי משה, עד הכא לא ידענא, אי האי משפנא פקד, או האי עדות. אלא פקד ודאי האי עדות. בגין דמן יומא דאסתליקו אבתן מעלמא, וכל אינון שבטין בנוי דיעקב, ואשתארו ישראל בגלותא, באינון עאקו, אתנשי מנייהו ידיעא דרזא דשמא קדישא עלאה דא, דאיהו (רכ"ט ע"ב) שמא דעדות, קיומא דשמיא וארעא, דאלין תרין אתוון, אוקימו עילאי ותתאי, וכלהו סטרין דעלמא.

כיון דאתא משה, אתפקד ואדפר שמא דא בעלמא. דכד הוה בסנה מיד שאיל על שמא דא, דכתיב, (שמות ג) ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם. ותמן אתפקד שמא דא על פי משה.

סדר הלימוד ליום כז שבט [יום 145 בשנה]

עבדת הלויים, מאי עבדת הלויים. אלא רזא דא דכתיב, (במדבר יח) ועבד הלוי הוא. הוא: דא רזא דשמא (ויצא קנ"ד ע"ב) קדישא, דאקרי הוא, ולא אקרי אתה. ובגין דא עבודת הלויים ודאי. דבר אחר עבדת הלויים, דאינון נטלין משפנא על כתפיהו מאתר לאתר, דכתיב, (במדבר ז) ולבני קהת לא נתן פי עבודת הקדש עליהם בפתח ישאו. (שמות לח) אלה פקודי המשפן משפן העדות וגו'. רפי אבא פתח, (ישעיה יא) והיה ביום ההוא שרש ישי וגו'. והיה ביום ההוא, בזמנא דקודשא בריך הוא יסגי שלמא בעלמא, יתקיים שרשא דאילנא דחיי, וההוא שרשא, מניה יתקיימו שאר שרשין לתתא, דכלהו אשתרשן ואתקיימן מניה.

אשר עומד לגם עמים, דהאי איהו קיימא לגסא ולאת לרזא דשמא קדישא. אליו גוים ידרשו, דתמן רזא דקיימא דשמא קדישא, ובגין כך אליו גוים ידרשו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כמה דאת אמר, (ישעיה ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר יי וגו', ועל דא, אליו גוים ידרשו. והיתה מנוחתו כבוד, מנוחתו, דא בי מקדשא. דכתיב, (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד. כבוד, דהכי אקרי כבוד יי בההוא זמנא, דכתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים.

ומנוחתו דההוא שרש ישי, דאתקרי כבוד יי, לא יתמני, ולא יקום בחושבנא לעלמא. מאי טעמא. (ד"א בגין דהא קיימא בחושבנא השתא וההוא זמנא לא יתקיים בחושבנא. מאי טעמא) בגין דכל מה דקיימא בחושבנא, לא שריין תמן ברכאן בשלימו. וברפאן שריין במה דלא קיימא בחושבנא. בזמנא קדמא קיימא בחושבנא, דכתיב אלה פקודי המשפן.

תא חזי, משכנא דא קיימא בחושבנא, ובגין כף אצטריך לצלותא דמשה, דישרי עליה ברכאן, דכתיב ויברך אותם משה, ומה ברכה בריך לון, יהא רעוא דתשרי ברכה על עובדי ידיכון. וברפאן לא שראן על האי חושבנא עד דאקשר ליה משה במשכנא דלעילא, דכתיב אלה פקודי המשפן משפן העדות אשר פקד על פי משה. דאי לאו דאתעבד חושבנא על ידא דמשה, לא יכלין אינון למעבד חושבנא, דכתיב אשר פקד על פי משה.

פתח ואמר, (מלכים א יז) ויהי דבר יי אל אליהו לאמר קום לך צרפתה וגו' הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך. וכי אן פקיד לה קודשא בריך הוא. אלא עד לא ייתי לעלמא, פקיד קודשא בריך הוא בגזירה דיליה לעילא על העורבים, למייתי מזונא לאליהו, ולהחיא אתתא למיהב ליה מזונא.

מה פתיב, (רכ"ב ע"א) (מלכים א יז) ותאמר חי יי אלהיך אם יש לי מעוג פי אם מלא כף קמח בפד ומעט שמן בצפחת וגו'. והא הכא מדידו הוה בההוא קמחא, דהא הוה ביה מלא כף קמח בפד, כף הוא מדידו דיליה, ואתחזי דלא שריין ביה ברכון, הואיל וקאים במדה. מה פתיב, (מלכים א יז) פי כה אמר יי אלהי ישראל פד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא תחסר עד יום תת יי גשם.

תת, תתן פתיב, מאי טעמא. בגין דבכל דרא לא אשתכח מאן דיזפי לזכו פהאי אתתא, ועל דא פתיב תתן, אנת תתן מטרא על עלמא, בגין דזכותך סגי.

וכתיב (מלכים א יז) פד הקמח לא כלתה וצפחת השמן לא חסר כדבר יי אשר דבר ביד אליהו. וכי אם ההוא קמחא דקיימא במדידו, דהוה מלא כף קמח, לא פסקו מניה ברכאן בגין מלה דאליהו, דכתיב פד הקמח לא תכלה, וכתיב פד הקמח לא כלתה. משפן העדות אף על גב דקיימא בחושבנא, הואיל ואתפקד על ידא דמשה, כל שפן וכל שפן דשריין ביה ברכאן. ועל דא פתיב, אלה פקודי המשפן משפן העדות אשר פקד על פי משה. (שמות לח) אלה פקודי המשפן. רבי חזקיה

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פתח ואמר, (שמות ג) אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך וגו'. האי קרא אוקמוה, דפריש ליה קודשא בריה הוא מאתתיה, בגין לאתדבקא בשכינתא, דכתיב, (שמות ג) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אדמת קדש, דא שכינתא, אתדבקותא קדישא אתדבק משה בהיא שעתא לעילא.

דכדין קודשא בריה הוא קשיר ליה בחביבותא דלעילא, ואתפקד רב ממנא על ביתא, ואיהו גזיר, וקודשא בריה הוא עביד, דכתיב, (במדבר טז) ופצתה האדמה את פיה וגו', וכתיב (במדבר טז) ויהי ככלותו לדבר וגו', ותבקע האדמה. וכתיב, (במדבר י) קומה יי'. שובה יי'. הדא הוא דכתיב אשר פקד על פי משה. על פי משה אתתקן, ואתפקד בכלא. (ויצא קנ"ט ע"ב) פקידה דמשכן הוה על ידא דמשה, דכתיב (שמות ג) פקד פקדתי אתכם, דאיהו הוה קול, דאפיק להווא דבור, ועביד ליה פקידה לנפקא מן גלותא. והשתא אתפקדא לאמשכא קדושה מעילא לתתא, כמה דאת אמר (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. (שמות לח) ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וגו'. אמר רבי יהודה, הא אתמר, דהא בצלאל מסטרא דימינא הוה, ואיהו אתקין תקונא דכלא. ותו, דהא יהודה איהו שליטא ומלכא על כל שאר שבטין, ומניה נפק מאן דאתקין כל משכנא. בצלאל, הא אוקמוה, בצל אל, ומאן איהו בצל אל. דא ימינא. ותו, מסטרא דא אתקין כלא, וירית חכמתא למעבד כל עבידא.

ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן, דא איהו מסטרא דשמאלא, דא איהו מסטרא דדינא קשיא, (נ"א קדישא) והא אוקמוה, דהא מתרין סטרין אלין, אתעביד משכנא, ואתתקן בהו, לאתקשרא בהו, למהוי בין ימינא ושמאלא, והא אתמר ואוקמוה.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ב ע"ב]

פתח ואמר, (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירפתי צפון קרית מלך רב. תא חזי, כד ברא קודשא בריה הוא עלמא, אשדי חד אבנא יקרא מתחות כרסי יקריה, ושקע עד תהומא, ורישא חדא דהווא אבנא נעין גו תהומי, ורישא אחרא לעילא, והווא רישא אחרא עלאה, איהו חד נקודה (עילאה) דקיימא באמצעיתא דעלמא, ומתמן אתפשט עלמא לימינא ושמאלא ולכל סטרין, ואתקיים בהיא נקודה אמצעיתא, והיא אבנא אתקרי שתיה, דמנה אשתיל עלמא לכל סטרין. תו (ויחי רל"א ע"א) שתיה, שת ייה, קודשא בריה הוא שוי לה למהוי יסודא דעלמא ושתילו דכלא. (דף רכ"ב ע"ב) בתלת גוונין אתפשטת ארעא סחרניה דהווא נקודה, אתפשטותא קדמאה, סחרניה דהווא נקודה, כל צחותא וזכותא דארעא קיימא תמן, ותמן איהו. והאי קיימא לעילא על כל ארעא סחרניה דהווא נקודה. אתפשטותא תניינא, סחרניה דהווא אתפשטותא קדמאה, לאו איהו צחותא וזכותא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כהוא קדמא, אבל איהו דקיק וצח בצחותא דעפרא, יתיר מכל שאר עפר אחרא. אתפשטותא תליתאה, איהו חשוד וגסו דעפרא יתיר מכלהו, וסחרניה דהאי, קיימין מיין דימא דאוקיינוס, דאסחר כל עלמא. אשתכח דהוא נקודה קיימא באמצעיתא, וכלהו גוונין דאתפשטותא דעלמא סחרניה.

אתפשטותא קדמא איהו בי מקדשא, וכל אינון היכלין ועזרות, וכל ההוא תקונא דיליה, וירושלם, וכל מתא משורא ולגו. אתפשטותא תניינא, כל ארעא דישראל דאתקדשת בקדושה. אתפשטותא תליתאה, איהו כל שאר ארעא, אתר בי מותבא דשאר עמין. וימא דאוקיינוס דסחרא כללא.

והא (רכ"ו ע"א) אוקמוה, דרנא דא גוונין דעינא, דסחרן לההוא נקודה דאמצעיתא דעינא, דאיהו חיזו דכל עינא, כגוונא דההיא נקודה אמצעיתא דקאמרן, דאיהו חיזו דכלא, ותמן קאים בית קדש הקדשים, וארון וכפרת, דאינון חיזו דכלא. אשתכח, ההוא נקודה חיזו דכל עלמא. ועל דא כתיב, יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו'. יפה: שפיר ההוא חיזו וחדוה דכלא. נוף: נופא דאילנא דאיהו שפירו דכלא.

תא חזי, שפירו דעלמא, וחיזו דעלמא, לא אתחזי בעלמא, עד דאתבני ואתקם משכנא, ועאל ארונא לגו קודשא. מההיא שעתא, אתחזי חיזו דכלא בעלמא, ואתתקן עלמא, ואזלי בההוא משכנא ובההוא ארונא, עד דמטי לההיא נקודה דאיהי יפה נוף חדוה דכלא. כיון דמטו להתם כדן פתח ארונא ואמר, (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אויתיה.

רבי ייסא אמר, האי קרא כנסת ישראל אמרה ליה, בשעתא דאתבני בי מקדשא, ועאל ארונא לאתריה. רבי חזקיה אמר, קודשא בריך הוא אמר ליה, על כנסת ישראל, כד ישראל עבדין רעותיה, דהא כדן קודשא בריך הוא יתיב על פורסי יקריה, וחייס על עלמא, וברכה ושלום וחביבותא דכלא אשתכח. וכדן אמר זאת מנוחתי עדי עד.

ותא חזי, בשעתא דכלהו אומנין שארו למעבד אומנותא, ההוא עובדא ממש דשראן, איהי אשתלימת מגרמה. אינון שראן, ואיהי אשתלימת עבידתא, איהי ממש, מנלן, דכתיב ותכל כל עבודת משכן אהל מועד.

כגוונא דא (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ. ואי תימא, ויכל אלהים ביום השביעי. ודאי הכי הוא, דכל עלמא, אף על גב דכל עבידן אשתלימו כל חד וחד, עלמא כללא לא הוה שלים בקיומיה, עד דאתא יומא שביעאה, דכד אתא יומא שביעאה, כדן אשתלימו כל עבידן, ואשלים ביה קודשא בריך הוא עלמא, הדא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוא דכתיב ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. בהאי, אשתלים בקיומא כל עבידתא דעבד, ועל דא ויכל אלהים ביום השביעי.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ג ע"א]

וכד אתבני בי מקדשא, כל עבידתא דאתעביד, איהי מגרמה אתעבידת אומנין שראן, ועבידתא אתחזיאת לון למעבד, ואתרשימת קמייהו, ואשתלימת היא מגרמה. והא אוקמוה, דכתיב, (מלכים א ו) והפית בהבנותו. והפית כאשר בנהו לא פתיב. אלא בהבנותו. דאיהי אשתלימת מגרמה. וכתיב אבן שלמה מסע נבנה. בנהו לא פתיב. אלא נבנה הוא מגרמיה נבנה, וכן בכל עבידתא דאיהי קדישא, איהי אשתלימת מגרמה. (דף רכ"ג ע"א)

(שמות לח) ובצלאל בן אורי בן חור. האי קרא אוליפנא, דרוח קודשא אכריז עליה לעיניהון דישראל, ואמר ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה יי' את משה. ואתו אהליאב בן אחיסמך. מאי ואתו. אלא אוליפנא, דאהליאב לא עביד עבידתא בלחודוי, אלא עם בצלאל, ועמיה עבד כל מה דעבד. הדיא הוא דכתיב ואתו, ואתו ולא בלחודוי. מכאן דשמאלא איהי בכלל ימינא תדיר. ועל דא פתיב ואני הנה נתתי אתו את אהליאב, דא ימינא ודא (ר"כ ע"ב) שמאלא. (שמות לח) אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה וגו'. רבי ייסא אמר, פיון דעבדו כל חפימייא ית משכנא, אצטריף למתדר חושבנא, מפל אינון עבידן דאתעבידו ביה. מאי טעמא. בגין דכל חושבן וחושבן, פד הוה אתעביד חושבנא, הכי אתקיים ההוא עבידא, ואתקיים באתריה.

וישראל פלהו כמה דאתרעו במה דנדיבו בקדמיתא, הכי נמי אתרעו בההוא חושבנא, וכדין אתקיים כל עבידא, בההוא רעותא. ועל דא אצטריף הכא חושבנא, בגין דבהאי אתקיים עבידא. אלה פתיב, ולא פתיב ואלה. אלא דא איהו חושבנא דפסיל כל חושבנין דעלמא, ודא אתקיים יתיר מפלהו, דבהאי אתקיים משכנא, ולא באחרא.

פתח ואמר, (ישעיה לג) והיה אמונת עתך חסן ישועות חכמת ודעת יראת יי' היא אוצרו. האי קרא אוקמוה חברייא, אבל הא תנינן, כל בר נש דאתעסק באורייתא בהאי עלמא, וזכי למקבע עתין לה, אצטריף באמונה, דרעותא דיליה יתכויין לקודשא בריך הוא, יתכויין לשם שמים, בגין דאמונה להכי אתכוון. חסן ישועות, לאכללא רחמי בדינא. חכמת ודעת, דתרין אלין שראן דא על דא. דא טמיר וגניז, לאשראה דא על דא.

יראת יי' היא אוצרו. אוצרו דכל אלין, בגין דהאי יראת יי', נקיט כל אינון נחלין, ואיהי אתעבידת אוצר לכלהו. וכד נפקין מנה כל אינון גניזין פלהו, אפיק

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לון בחושבנא. מנלן. דכתיב, (שיר השירים ז) עיניך ברכות בחשבון. בחשבון ודאי עבד, ואפיק אינון ברכות מים, ואשגח לאפקא כלא בחושבנא. (נ”א ואסקו לכלא).

ועל דא אקרי אמונה. ובכלא אקרי אמונה, והא אוקימנא. ומה אי הכא אצטריך לאחזאה מהימנותא, לשאר מלי דעלמא על אחת כמה וכמה. ועל דא, קודשא בריך הוא הוה אודע להו לכל ישראל, רזא דמהימנותא דילהו, בכל מה דעבדו, וכלא אתמר.

רבי יוסי ורבי יצחק הוו אזלי בארחה, אמר רבי יוסי, ודאי דקודשא בריך הוא אתרעי ביה בבצלאל לעבידת משכנא, יתיר מכל ישראל, אמאי. אמר ליה, שמא גרים, והא אוקמוה, דקודשא בריך הוא שוי שמחן בארעא, לאתערטא (ס”א לאתערטא) בהו, ולמעבד בהו עבידתא בעלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים מז) אשר שם שמות בארץ.

אמר ליה, רזא איהו הכא, יהודה מסטר שמאלא הוה, ואהדר ואתדבק בימינא. ועל דא, בסטרא דא אתעביד משכנא, שארי מסטר שמאלא, ואתדבק בסטר ימינא, ולבתר אתפליל דא בדא, ואתעביד כלא ימינא. פגוונא דא אורייתא, שארי משמאלא, ואתדבק בימינא, ואתפליל דא בדא, ואתעביד כלא ימינא. ראובן שרא מימינא, וסטא לשמאלא, ונטלו עמיה אינון שאר שבטין, דאינון שמאלא, בגין דשארי מימינא וסטא לשמאלא.

[זוהר חלק ב' - דף רכ”ג ע”ב]

יהודה שרא משמאלא, וסטא לימינא, שרא משמאלא, בגין דאתי מסטר שמאלא, ואתדבק בימינא, ומשכנא בסטרא דא אתעביד. שארי מסטר שמאלא, ואתדבק בסטר ימינא, ועל דא, בצלאל איהו דאתי מסטריה, עבד משכנא ואתתקן לגביה. והא אוקמוה, דקודשא בריך הוא אתרעי ביה, ובריר ליה מפלא (דף רכ”ג ע”ב) לעבידתא דא.

ויהב ליה חכמה ותבונה ודעת, כמה דאוקמוה. בגין דעמיה הוה בקדמיתא סכלתנו דלבא, דכתיב ובלב כל חכם לב נתתי חכמה. בגין דקודשא בריך הוא לא יהיב חכמתא, אלא למאן דאית ביה חכמתא, ואוקמוה חברייא ואתמר. וכן פגוונא דא בצלאל. רבי שמעון אמר, בצלאל שמייה גרים ליה, ועל חכמתיה אקרי הכי, ורזא דמלה בצלאל, בצל אל.

פתח ואמר, (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער כן דודי וגו'. בצלו: היינו בצלאל, דאיהו אתקין משכנא, ועביד ליה. דכתיב חמדתי וישבתי. דמשכנא חמידא איהו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למיתב ביה, דאיהו עביד חמודא לכנסת ישראל, וכנסת ישראל יתבא בצלא דאל.
ודא איהו בצלאל.

ופריו מתוק לחכי, דדא (רי"ד ע"ב) איהו דעביד פירין טבין בעלמא, דכתיב,
(הושע יד) ממני פריך נמצא. מאן הוא פרי. אלן אינון נשמתהון דצדיקייא, דאינון
איבא דעובדוי דקודשא בריך הוא. דההוא נהר דנפיק מעדן, איהו אפיק וזריק
נשמתין לעלמא, ואינון פירין דקודשא בריך הוא, ובגין כך פרו. דא איהו
כדקאמרן.

בצלו: דא הוא בצלאל. ועל דא תקוונא דמשכנא על ידא דבצלאל הוה. ובגין כך
ובצלאל בן אורי בן חור. בן אורי, דא נהורא דשמשא דנפיק. בן אורי, דא ימינא.
בן חור, דא איהו שמאלא. בן אורי בן חור, (ס"א בן חור בן חורי) ועל דא אשתלים
ביה דינא דקודשא בריך הוא בעובדא דעגלא. (שמות לח) כל הזהב העשוי. מההיא
שעתא דיהבו ליה ישראל, הוה עשוי ואתתקן מקדמת דנא, בכל מלאכת הקדש,
כל ההוא דהבא, אתעביד ואתתקן בכל מלאכת הקדש. מאי טעמא. בגין דבכל
דרגא ודרגא, הוה אתתקן ביה דהבא. דלית שלימו אלא רחמי ודינא, ועל דא
דהבא הוה אזיל בכל מלאכת הקדש, בכל ההיא עבידתא דאקרי קדש, הוה אזיל
בה דהבא, דהבא בכלא.

רבי אבא רבי יוסי ורבי חזקיה הוו יתבין ולעאן באורייתא, אמר ליה רבי חזקיה
לרבי אבא, הא חמינן דקודשא בריך הוא אתרעי בדינא בכלא, לאתערבא דא
בדא, ואיהו אריך דינא בחייבי עלמא, אי איהו אתערי בדינא, אמאי סליק ליה
מחייביא. אמר ליה, כמה טורין אתעקרו במלה דא, אבל כמה מלין גלי בוצינא
קדישא בהאי.

ותא חזי, דינא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה, איהו דינא בריר, איהו דינא (נח
ס"ד ע"א) דאתער רחמו וחדוה. אבל חייביא כד אינון בעלמא, פלהו דינא דזוהמא.
פלהו דינא דלא אתרעי ביה קודשא בריך הוא כלל. ועל דא, לא בעי לאתערבא
דינא קדישא בדינא מסאבא דזוהמא, עד דאיהו אשתצי מגרמיה, ולאובדא ליה מן
עלמא דאתי, ויהוה דינא דזוהמא דביה איהו אוביד ליה מעלמא.

פתח ואמר (תהלים צב) בפרח רשעים כמו עשב ויצו כל פועלי און להשמדם
עדי עד, האי קרא אוקמוה, אבל תא חזי, בפרח רשעים כמו עשב. פהאי עשבא
דאיהו ביבישו דארעא, ואיהו יבישא, כד שראן ביה מיא אפריח, וההוא יבישו
אתפרח. וכהאי אילנא קציצא דנציץ, ולא סליק אלא אינון פארות, לסטר דא
ולסטר דא, דאינון ענפין דסלקין, ולעלמין לא סליק אילנא, כד הוה בקדמיתא
למהוי אילנא. וכל דא, להשמדם עדי עד, לאעקרא לון משרשין ומכלא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ד ע"א]

תו רזא אחרא אית בהאי, על דקודשא בריך הוא אריך רוגזיה בחייביא בהאי עלמא, בגין דהאי עלמא, איהו חולקא דסטרא אחרא. ועלמא דאתי איהו סטרא דקדושה. ואיהו חולקא דצדיקייא, למתוי צדיקייא אינון בעטרא דיקרא דמאריהון ביה. ותרין סטרין אלין, קיימין דא לקבל דא. דא (דף רכ"ד ע"א) סטרא דקדושה. ודא סטרא אחרא דמסאבא. דא קיימא לצדיקייא, ודא קיימא לרשיעייא, וכלא דא לקבל דא. זכאין אינון צדיקייא, דלית לון חולקא בהאי עלמא, אלא בעלמא דאתי.

תא חזי פלא אתתקן ואתגלי קמי קודשא בריך הוא. ואף על גב דבלק ובלעם לא אתכוונו לגבי קודשא בריך הוא, פלא איהו מתתקן קמיה, ולא גרע מאגר דלהון כלום בהאי עלמא. בההוא זמנא שליטו על ישראל, דגרם ההוא קורבנא, לאסתלקא מישראל ארבעה ועשרין אלפין, בר כל אינון דאתקטלו, דכתיב, (במדבר כה) הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל פעור, וכתיב קח את כל ראשי העם והוקע אותם ליי. ועד כען ההוא קרבנא הוה תלי לאתפרעא מנהון דישראל. שבעה מדבחן כחושבן ארבעין ותרין.

רבי שמעון אמר, תא חזי, אינון ארבעין ותרין קרבנין עבדו בלעם ובלק, ונטלו לון מההוא סטרא אחרא לגבי קודשא בריך הוא, ועל דא הוה תלי ההוא קרבנא, לנטלא ליה ההוא סטרא אחרא דאקרי קללה מישראל, ועד השתא לא גבה מנייהו. ודא איהו רזא (מלכים ב ב) ויפן אחריו ויראם. ויפן אחריו, אחוריו שכינתא, דקיימא סטרא אחרא לאחורא. ויראם. אסתפל בהו ההוא סטרא אחרא, וחמא לון דאתחזון לאתענשא, ועל דא ויקללם בשם יי. בשם יי לאפקא ההוא שם יי מחיובא דא. מההוא חיובא דההוא קרבן דאקריב ההוא סטרא לגביה. וכלא איהו מתתקן קמיה דקודשא בריך הוא, ולא אתאביד מלה. כגוונא דא, פלא אתתקן קמיה דקודשא בריך הוא, הן לטב הן לביש.

תא חזי, דוד איהו הוה דערק קמיה דשאול. ועל דא גרים, דאתאבידו כל אינון כהני דנוב, ולא אשתאר מפלהו בר אביתר בלחודוי דערק. ודא גרים כמה בישין בישראל, ומית שאול ובנוי, ונפלו מישראל כמה אלפין ורבבן. ועם כל דא, ההוא חובה הוה תלי על דוד לגבות מניה, עד דכל בנוי דדוד אתאבידו ביומא חד, ולא אשתאר מנייהו אלא יואש בלחודוי, דאתגניב. כגוונא דלא אשתאר מאחימלך בר אביתר בלחודוי. ועד כען ההוא חובא הוה תלי, למעבד דינא על נוב, על ההוא חובה דנוב, דכתיב, (ישעיה י) עוד היום בנוב לעמוד ואוקמוה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹנוֹא דָא, כָּל הַזֶּהב הָעֲשׂוּי לְמַלְאכָה. מֵאֵי הָעֲשׂוּי. הֵכָא אֲסַתְפַּל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד יֵהְבוּ יִשְׂרָאֵל דְּהָבָא לְעַגְלָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲקָדִים (קצ"ה ע"א) לֹון דְּהָבָא דָא לְאַסּוּוֹתָא, דְּהֵאֵי דְּהָבָא דְּמִשְׁכַּנָּא אֲקָדִים לֹון, לְהֵהוּא דְּהָבָא דְּיֵהְבוּ לְעַגְלָא, דְּכָל דְּהָבָא דְּהוּה עִמְהוֹן, וְאַשְׁתַּכַּח עִמְהוֹן, יֵהְבוּ לְאַרְמַת מִשְׁכַּנָּא. סְלִקָא דְּעַתָּה, דְּכַד עֲבָדוּ יַת עֵגְלָא אֲשֶׁתַּכַּח עִמְהוֹן דְּהָבָא, וְאַיְנוּן פְּרִיקוּ אוּדְנִיָּהוּ לְנִטְלָא הֵהוּא דְּהָבָא, דְּכְתִיב, (שמות לב) וַיִּתְפָּרְקוּ כָּל הָעָם אֶת גִּזְמֵי הַזֶּהב אֲשֶׁר בְּאַזְנוֹתֵיהֶם. וְעַל דָּא אֲקָדִים דְּהָבָא דְּאַרְמוֹתָא. לְכַפְּרָא עַל עוֹבְדָא דָא. (חסר) (ובגין כך)

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ד ע"ב]

וּבְצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמִטָּה יְהוּדָה, מִסְטְרָא דְּמַלְכוּתָא עֲשֵׂה אֶת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יי' אֶת מֹשֶׁה. דְּהָא כָּל אוֹמְנוּתָא דְּמִשְׁכַּנָּא אֲתַתְקַנַּת בְּהוּ, וְעַל יְדִיָּהוּ. בְּצִלְאֵל אִיהוּ עֶבֶד אוֹמְנוּתָא, וּמֹשֶׁה אִיהוּ אֲתַקִּין כָּלָא לְבַתֵּר. מֹשֶׁה וּבְצִלְאֵל כַּחַד הוּוּ, מֹשֶׁה לְעֵילָא, בְּצִלְאֵל תַּחֲוֹתֵיהּ, סִיּוּמָא (רנ"ט ע"א, רי"ד ע"ב) דְּגוּפָא כְּגוּפָא. בְּצִלְאֵל וְאַהֲלִיאֵב, הָא אוּקְמוּהּ, דָּא יְמִינָא, וְדָא שְׁמַאלָא, וְכָלָא חַד. וּבְגִין כֵּךְ, וּבְצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמִטָּה יְהוּדָה וְגו', וְאַתּוּ אֲהֵלִיאֵב בֶּן אַחִיסָמָךְ לְמִטָּה דֵן וְגו'. (שמות לח) כָּל הַזֶּהב הָעֲשׂוּי לְמַלְאכָה בְּכָל מַלְאכַת הַקֹּדֶשׁ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פָתַח קָרָא בְּאַלִישַׁע, דְּכְתִיב, (מלכים ב ב) וַיַּעַל מֹשֶׁה בֵּית אֵל וְהוּא עוֹלָה בְּדֶרֶךְ וְגוּמַר. וְנַעֲרִים קְטַנִּים. הָא אוּקְמוּהּ, מְנוּעָרִים הוּוּ מִכָּל מִלֵּי אוּרִיָּתָא וּמִכָּל פְּקוּדֵי אוּרִיָּתָא. קְטַנִּים (דף רכ"ד ע"ב) זַעֲרֵי מְהִימְנוּתָא, וְאַתְחִיבּוּ בַחֲיוּבָא דְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וּבַחֲיוּבָא דְּעֲלֵמָא דָּאֲתִי. יְצֵאוּ מִן הָעִיר, נִפְקוּ מִרְזָא דְּמְהִימְנוּתָא. כְּתִיב הֵכָא יְצֵאוּ מִן הָעִיר, וְכְתִיב הֵתֵם (הושע יא) וְלֹא אָבָא בְּעִיר. (ס"א מרזא דמְהִימְנוּתָא אַקְרִי עִיר (תהלים מח) עִיר יי' צְבָאוֹת עִיר אֱלֹהִינוּ).

וַיִּפְּן אַחֲרָיו וַיֵּרָאם, וַיִּפְּן אַחֲרָיו, דְּאַסְתְּפַל לְאַחֲוֹרָא, אֵי יְהִדְרוּן בְּתִיּוּבָתָא, וְאַם לָאו. וַיֵּרָאם, מֵאֵי וַיֵּרָאם. אֲסַתְפַּל בְּהוּ, דְּהָא לִית זִרְעָא מִתְתַקְנָא זְמִין לְנַפְקָא מִנִּיָּהוּ, וְאוּקְמוּהּ. וַיֵּרָאם, הָא אוּקְמוּהּ, דְּאַתְעִבִּידוּ בְּלִילִיא דְּכַפּוּרִי. מִיַּד וַיִּקְלַלם בְּשֵׁם יי'.

וְרָזָא אִיהוּ בְּהֵאֵי קָרָא, וַיִּפְּן אַחֲרָיו, אֲסַתְפַּל בְּהוּ, אֵי יִתְעַנֵּשׁ עֲלֵיָּהוּ, וְאַתְפְּנֵי מְהֵאֵי. כְּמָה דָּאֲתָא אֲמַר, (במדבר יב) וַיִּפְּן אַחֲרָיו, דְּאַתְפְּנֵי מִצַּרְעֵתֵיהּ. אוּף הֵכָא אֲתְפְּנֵי מְעוּבָשָׁא דְּלֵהוֹן. וַיֵּרָאם, דְּהוּוּ קַיִמִין לְבַתֵּר לְמַעַבְד כְּמָה בִישׁוּן בִּישְׂרָאֵל.

וַיִּפְּן אַחֲרָיו, כְּמָה דָּאֲתָא אֲמַר (בראשית יט) וַתִּבֹּט אֲשֶׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו. מֵאֵי מֵאַחֲרָיו. מֵאַחֲוֹרֵי שְׂכִינְתָא. אוּף הֵכָא וַיִּפְּן אַחֲרָיו, אֲסַתְפַּל מֵאַחֲוֹרֵי שְׂכִינְתָא. וְחָמָא לְכַלְהוּ, דְּהָא בְּהֵהוּא לִילִיא דְּשִׁלְטָא עַל כַּפְּרָה דְּחֻבִּיָּהוּן דִּישְׂרָאֵל, אֲתַעֲבְרוּ אִמְהוֹן מִנִּיָּהוּ, מִיַּד וַיִּקְלַלם בְּשֵׁם יי'. וְתַצְאֵנָה שְׁתֵּים דּוּבִים מִן הָעִיר. שְׁתֵּים דּוּבִים, שְׁנַיִם דּוּבִים מִבְּעֵי לֵיהּ, מֵאֵי שְׁתֵּים דּוּבִים. נּוֹקְבִין הוּוּ, וּבְנִיָּהוּ. וְתַבְקַעְנָה מֵהֶם אַרְבַּעִים וּשְׁנַיִם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יָלֵדִים, הָא אֲוִקְמוּהָ לְקַבֵּל קַרְבְּנֵי דְבִלְק. (שמות לח) וְיֵהִי זֶהב הַתְּנוּפָה, אֲמַאי אֲקָרִי זֶהב הַתְּנוּפָה, וְלֹא אֲקָרִי הָכִי כֶסֶף הַתְּנוּפָה. אֲלֵא, תְרִין אֵינֹן דְאֲקָרוּן הָכִי. זֶהב הַתְּנוּפָה,

וּנְחֹשֶׁת הַתְּנוּפָה. וְלֹא אֲקָרִי הָכִי כֶסֶף הַתְּנוּפָה, אֲלֵא אֵלֵין אֲקָרוּן הָכִי, בְּגִין דְאִיהוּ אֲסַתְלָקוּתָא לְעֵילָא, דְהָא אֵית הָכִי לְתַתָּא. וְלֹאֹ אִיהוּ זֶהב (כגוונא) דְאֲרַמוּתָא. וּבְכָל אַתְר תְּנוּפָה אִיהוּ אֲרַמוּתָא לְעֵילָא וְלֹא לְנַחְתָּא לְתַתָּא.

וְאִיהוּ רְזָא דְחוּשְׁבָנָא דָּא, דְכָל אֵלֵין דְרַגְיָן וְרַתִּיכִין כְּלָהוּ, קִיִּימִי בְּאֲרַמוּתָא (דא), וְאִיהוּ דְהַב אֲרַמוּתָא, וְדָא אִיהוּ דְהַבָּא. דְכָל מַה דְמַתְפַּשְׁטָא לְתַתָּא, אֲסַתִּים חִיזוּ וְטִיבוּ וְנִהְיִרוּ דִילֵיהּ, וְכַד אִיהוּ בְּאֲרַמוּתָא, כְּדִין אִיהוּ דְהַב טַב בְּרְזָא דְנִהְיִרוּ דִילֵיהּ. וְכָל הַהוּא דְלְתַתָּא, סוּסְפִיתָא דְדְהַבָּא, וְאִיהוּ הַתּוּכָא דִילֵיהּ. (שמות לח) וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה, בְּגִין דְהָאִי, אִיהוּ כָּל מַה דְאֲתַפְּשֵׁט לְתַתָּא הָכִי הוּא טַב, וְאִף עַל גַּב דְלֹאֹ אִיהוּ בְּהַאי אֲרַמוּתָא, כְּלָא הוּא לְטַב. אֲבָל דְהַבָּא, כָּל מַה דְאֲתַפְּשֵׁט לְתַתָּא, כְּלָא הוּא לְבִישׁ. דָּא, אֲתַפְּשֵׁט לְטַב. וְדָא אֲתַפְּשֵׁט לְבִישׁ. וּבְגִין כֶּהָ, דָּא אֲצַטְרִיךְ לְאֲרַמָּא אֲרַמוּתָא, וְלֹאֲסַתְלָקָא לְעֵילָא. וְדָא, אֲצַטְרִיךְ לְאֲתַפְּשֵׁטָא לְתַתָּא, וְלְכָל סַטְרִין, בְּגִין דְכְּלָהוּ קָאִים לְטַב.

פְּתַח וְאָמַר (תהלים פד) כִּי שָׁמֶשׁ וּמַגֵּן יְיָ וְגוֹ'. כִּי שָׁמֶשׁ, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וּמַגֵּן, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. שָׁמֶשׁ: דָּא הוּא רְזָא דְשָׁמָא קְדִישָׁא יְדוּ'ד, דְהַכָּא קִיִּימִין כָּל דְרַגְיָן לְנִיחָא. וּמַגֵּן; דָּא אִיהוּ רְזָא דְשָׁמָא קְדִישָׁא דְאֲקָרִי אֱלֹהִים. וְרְזָא דָּא דְכְּתִיב, (בראשית טו) אֲנֹכִי מַגֵּן לְךָ. וְשָׁמֶשׁ וּמַגֵּן דָּא אִיהוּ רְזָא דְשָׁמָא שְׁלִים. חֵן וְכַבּוּד יִתֵּן יְיָ, לְמַהוּי כְּלָא רְזָא חֲדָא.

לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלְכִים בְּתַמִּים, רְזָא דָּא (ההוא) דְכְּתִיב, (איוב לח) וְיִמְנַע מִרְשָׁעִים אֹרֶם. וְדָא אִיהוּ נְהוּרָא קְדִמָּאָה, דְכְּתִיב בֵּיהּ (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶךְ כִּי טוֹב, דְגִנְזוּ וְסַתִּים לִיהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כְּמַה דְאֲוִקְמוּהָ, וּמִן חִיבִיָּא גִנְזוּ לִיהּ, וּמְנַע לִיהּ בְּהַאי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאֲתִי. אֲבָל לְצַדִּיקֵיָא מַה כְּתִיב, לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלְכִים בְּתַמִּים. דָּא אֹרֶךְ קְדִמָּאָה דְכְּתִיב בֵּיהּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶךְ כִּי טוֹב.

וְעַל דָּא, לֹא אֲצַטְרִיךְ דָּא לְאֲסַתְלָקָא וְלֹאֲרַמָּא לִיהּ, אֲלֵא לְאֲתַפְּשֵׁטָא וְלֹאֲתַגְלָאָה, וְלֹא לְאֲסַתְלָקָא כְּהוּא אַחְרָא, דְאִיהוּ שְׁמַאלָא, וְעַל דָּא אֲקָרִי הַהוּא תְּנוּפָה, וְלֹאֹ הָאִי. וּבְגִין כֶּהָ וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֵת כֶּפֶר וְגוֹ'.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ה ע"א]

תָּא חֲזִי, סַטְרָא דִימִינָא, אִיהוּ תְדִיר קִיִּימָא לְקִיִּימָא בְּכָל עֲלָמָא, וְלֹאֲנַהֲרָא (דף רכ"ה ע"א) וְלְבִרְכָא לִיהּ. וּבְגִין כֶּהָ, כְּהֵנָּא דְאִיהוּ מִסַּטְרָא דִימִינָא, אֲזַדְמֵן תְּדִיר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְבָרְכָא עֲמָא, דְהָא מְסֵטְרָא דִּימִינָא, אַתְיִין כּל בְּרַכָּאן דְעֵלְמָא, וְכִהְנָא נְטִיל בְּרִישָׁא,
וְעַל דָּא אַתְמָנָא אִיהוּ לְבָרְכָא לְעֵילָא וּלְתַתָּא.

תָּא חֲזִי, בְשַׁעְתָּא דְכִהְנָא פְּרִישׁ יְדוּי לְבָרְכָא עֲמָא, כְּדִין שְׂכִינְתָּא אַתְיָא וְשָׂרְיָא
עֲלוּהִי, וְאַמְלִי יְדוּי, יְדָא דִּימִינָא זְקָפָא לְעֵילָא עַל יְדָא דְשִׁמְאֵלָא, בְּגִין לְסַלְקָא
יְמִינָא, וְלֹאֲתַגְבֵּרָא עַל שִׁמְאֵלָא. וְכִדִּין כְּלָהוּ דְרַגִּין דְקָא פְּרִישׁ בְּהוּ יְדוּי, כְּלָהוּ
אַתְבְּרַכָּאן מִמְקוֹרָא דְכִלָּא. מְקוֹרָא דְבִירָא מֵאן אִיהוּ. דָּא צְדִיק. (רס"א ע"א) מְקוֹרָא
דְכִלָּא, דָּא אִיהוּ עֵלְמָא דְאַתִּי, דְאִיהוּ מְקוֹרָא עֵלְאָה דְכִלָּא אַנְפִּין נְהִירִין מִתְמָן, דְהָא
אִיהוּ מְבוּעָא וּמְקוֹרָא דְכִלָּא. וְכִל בּוּצִינִין וְנְהוּרִין, מִתְמָן אַתְדְּלִיקוּ.

כְּגוּוּנָא דָּא, מְקוֹרָא וּמְבוּעָא דְבִירָא, כּל אִינוּן בּוּצִינִין דְלְתַתָּא, כְּלָהוּ אַתְנַהֲרִין
וְאַתְמַלְיִין נְהוּרִין מִבֵּיה. וְדָא קִיִּימָא לְקַבֵּל דָּא. וּבְגִין כֵּן, בְשַׁעְתָּא דְכִהְנָא פְּרִישׁ
יְדוּי, וְשָׂרְיָא לְבָרְכָא עֲמָא. כְּדִין שָׂרָאן בְּרַכָּאן עֵלְאִין, מִמְקוֹרָא עֵלְאָה, לְאַדְלְקָא
בּוּצִינִין, וְנְהִירִין כּל אַנְפִּין. וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אַתְעַטְרַת בְּעַטְרִין עֵלְאִין. וְכִל אִינוּן
בְּרַכָּאן נְגִדִין וְאַתְמַשְׁכֵּן מְעִילָא לְתַתָּא.

תָּא חֲזִי, מִשָּׁה פְּקִיד, וּבְצִלָּל עֲבִיד, לְמַהוּי כִלָּא בְּרִזָּא דְגּוּפָא, (רכ"ד ע"א) וְסִיּוּמָא
דְגּוּפָא דְאִיהוּ אַתְ קִיִּימָא קְדִישָׁא, לְאַסְגָּאָה רְחִימוּ וְקְשׁוּרָא דִּיחּוּדָא בְּמִשְׁכַּנָּא. וְכִלָּא
בְּרִזָּא דִּימִינָא קָא אַתְעַבִּיד. וְעַל דָּא, בְּכִל אַתְר דְסֵטְרָא דִּימִינָא אֲשַׁתְּכַח, עֵינָא
בִּישָׁא לָא שְׁלֵטָא בֵּיה. וּבְגִין כֵּן, וְכִסְף פְּקוּדֵי הַעֲדָה. בְּגִין דְהָהוּא כִסְף מְסֵטְרָא
דִּימִינָא קָא אַתְיָא. וְעַל דָּא אַתְמָנָא כִלָּא בְּמִנְיָנָא.

רַבִּי יִצְחָק שְׂאִיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲמַר לִיה, הָא אוּקְמוּהָ דְבְּרַכְתָּא לָא שְׂרִיא בְּמִלָּה
דְקָאִים בְּמִדִּידוּ, וּבְמִלָּה דְקָאִים בְּחוּשְׁבָנָא, הִכָּא בְּמִשְׁכַּנָּא אֲמַאי הוּהּ כִלָּא בְּחוּשְׁבָנָא.
אֲמַר לִיה הָא אַתְמַר, אֲבַל בְּכִל אַתְר דְסֵטְרָא דְקְדוּשָׁה שְׂרִיא עֲלֵיה, אִי הָהוּא
חוּשְׁבָנָא אַתְיָא מְסֵטְרָא דְקְדוּשָׁה, בְּרַכְתָּא שְׂרִיא עֲלֵיה תְדִיר, וְלָא אַתְעֵדִי מִבֵּיה.
מְנַלְן. מִמְעַשְׂר. בְּגִין דְאַתְיָא חוּשְׁבָנָא לְקַדְשָׁא. בְּרַכְתָּא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה. כּל שְׁכֵן
מִשְׁכַּנָּא דְאִיהוּ קַדְשׁ, וְאַתְיָא מְסֵטְרָא דְקַדְשׁ.

אֲבַל כּל שְׂאָר מְלִי דְעֵלְמָא, דְלָא אַתְיִין מְסֵטְרָא דְקְדוּשָׁה, בְּרַכְתָּא לָא שְׂרִיא
עֲלֵיהוּ, כִּד אִינוּן בְּחוּשְׁבָנָא. בְּגִין דְסֵטְרָא אַחְרָא, דְאִיהוּ רַע עֵין, יְכִיל לְשַׁלְטָאָה
עֲלֵיה. וְכִיוֹן דִּיכִיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיה, בְּרַכְתָּא לָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה, בְּגִין דְלָא יְמַטוּ
בְּרַכָּאן לְהָהוּא רַע עֵין. (ולא הוי מסטרא דקדושה).

סדר הלימוד ליום כח שבט [יום 146 בשנה]

וּמְדִידוֹ דְקְדוּשָׁה, וְחוֹשְׁבָנָא דְקְדוּשָׁה, תְּדִיר בְּרַכָּאן אֲתוּסְפָאן בֵּיהּ. וְעַל דָּא, וְכִסְף וְכִסְפֵי הָעֵדָה. פְּקוּדֵי הָעֵדָה בְּקוּשְׁטָא וְדָא, וְלֹא דְחִילוֹ מְעִינָא בִישָׂא, וְלֹא דְחִילוֹ מִכָּל חוֹשְׁבָנָא דָּא, דְהָא בְּכָלָא שְׂרָאן בְּרַכָּאן מְלַעֲיָלָא.

וְתָא חֲזִי, בְּזִרְעָא דְיוֹסֵף לָא שְׁלֵטָא בֵּיהּ עֵינָא בִישָׂא, בְּגִין דָּאֲתִי מִסְטְרָא דִימִינָא, וְעַל דָּא אֲתַעְבִּיד מִשְׁכָּנָא עַל יְדָא דְבַצְלָאֵל, דְהָא אִיהוּ בְּרוּא דְיוֹסֵף קָא שְׂרִיא, דְאִיהוּ רוּא דְבְרִית קְדִישָׁא. וְעַל דָּא, מֹשֶׁה פְּקִיד, וְבַצְלָאֵל עֲבִיד, לְמַהוּי כְּלָא בְּרוּא דְגוּפָא, וְסִיּוּמָא דְגוּפָא, דְאִיהוּ אֲת קִימָא קְדִישָׁא, לְאַסְגָּאָה רְחִימוֹ וְקִשּׁוּרָא דִיחֻדָּא בְּמִשְׁכָּנָא, וְכָלָא בְּרוּא דִימִינָא קָא אֲתַעְבִּיד, וּבְגִין כֶּךָ וְכִסְפֵי פְּקוּדֵי הָעֵדָה, וְהָהוּא חוֹשְׁבָנָא, אִיהוּ חוֹשְׁבֵן דְרִגְיִן רַבְרְבִין מִמֶּנּוּ, דְאֲתַאחֲדֵן מִסְטְרָא דִימִינָא. וְעַל דָּא פְּתִיב מֵאֲת כֶּכָר וְגו'.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ה ע"ב]

רְבִי אַבְא, וְרְבִי אַחָא, וְרְבִי יוֹסִי, הוּוּ אֲזִלִי מִטְבַּרְיָה לְצַפּוּרִי, עַד דְהוּוּ אֲזִלִי, חֲמוּ לִיָּה לְרְבִי אֲלַעְזָר דְהוּוּ אֲתִי, וְרְבִי חִיָּא עֲמִיָּה. אָמַר רְבִי אַבְא, וְדָאִי נִשְׁתַּתַּף בְּהַדִּי שְׁכִינְתָא. אֲוִרִיכוּ לְהוּ, עַד דְמָטוּ לְגַבְיֵיהוּ. פִּיּוֹן דְמָטוּ גַבְיֵיהוּ, אָמַר רְבִי אֲלַעְזָר, פְּתִיב (תהלים לה) עֵינֵי יְיָ אֵל צְדִיקִים וְאֲזַנְיוֹ אֵל שׁוֹעֲתִם. הָאִי קָרָא קְשִׁיא, מֵאִי עֵינֵי יְיָ אֵל צְדִיקִים. אִי בְּגִין דְאֲשַׁגְחוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ עֲלֵיהוּ לְאוּטְבָא לִוְן בְּהָאִי עֲלָמָא, הָא חֲמִינּוּ, כְּמָה זְכָאִין אֵינּוֹן בְּהָאִי עֲלָמָא, וְאֲפִילוּ מְזוּנָא כְּעוֹרְבֵי בְרָא לֹא יְכַלִּין (דף רכ"ה ע"ב) לְאַדְבָּקָא, אִי חֲכִי מֵאִי עֵינֵי יְיָ אֵל צְדִיקִים.

אֲלָא רוּא חֲכָא, תָּא חֲזִי, כָּל אֵינּוֹן בְּרִיִּין דְעֲלָמָא, כְּלָהוּ אֲשַׁתְּמוּדְעָאן לְעֵילָא, בֵּין לְסְטְרָא דָּא, וּבֵין לְסְטְרָא דָּא. אֵינּוֹן דְלְסְטְרָא דְקְדוּשָׁה, אֲשַׁתְּמוּדְעָאן לְעֵילָא לְגַבְיָהּ, וְאֲשַׁגְחוּתָא דִילֵיהּ תְּדִיר עֲלֵיהוּ. וְאֵינּוֹן דְלְסְטְרָא מִסְאֲבָא, אֲשַׁתְּמוּדְעָאן לְגַבְיָהּ, וְאֲשַׁגְחוּתָא דִילֵיהּ תְּדִיר עֲלֵיהוּ. וּבְאַתֵּר דְשְׁלֵטָא הֵהִיא אֲשַׁגְחוּתָא דְסְטְרָא דְקְדוּשָׁה, לָא אֲשַׁגַּח עֲלֵיהּ סְטְרָא אַחְרָא, וְלֹא יִקְרַב לְגַבְיָהּ לְעֲלָמִין, וְלֹא יְכִיל לְדַחֲיָא לִיָּה מֵאֲתֵרֵיהּ, בְּכָלָא, בְּכָל מָה דְאִיהוּ עֲבִיד. וְעַל דָּא, עֵינֵי יְיָ אֵל צְדִיקִים וְגו', בְּגִין דָּא סְטְרָא אַחְרָא לָא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהּ. וְהִשְׁתָּא סִייעָתָא דְשְׁמִיא חֲכָא, וְכָל אֲשַׁגְחוּתָא טְבָא דְלַעֲיָלָא חֲכָא, וְכָל סְטְרָא אַחְרָא, וְכָל מְלָה בִישָׂא, לָא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהּ.

אָמַר רְבִי אַבְא, הָא אֲוִלִּיפְנָא דְבְּכָל אֲתֵר דְסְטְרָא דְקְדוּשָׁה שְׂרִיא עֲלוּי, אִף עַל גַּב דְקִימָא בְּחוֹשְׁבָנָא, בְּרַכָּתָא לָא אֲתַמְנַע מִתְּמֵן. אָמַר רְבִי אֲלַעְזָר, וְדָאִי חֲכִי הוּוּ. אָמַר לִיָּה, הָא יִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן קְדֵשׁ, וְאֲתִיִּין מִסְטְרָא דְקְדֵשׁ, דְכְּתִיב (ירמיה ב) קְדֵשׁ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ישראל ליי, וכתיב (ויקרא כ) והייתם קדושים כי קדוש אני, אמאי פד עבד דוד חושבנא לישראל, הוה בהון מותנא, דכתיב, (שמואל ב כד) ויתן יי דבר בישראל מן הבקר ועד עת מועד.

אמר ליה, בגין דלא נטל מנייהו שקלים, דאיהו פורקנא. דכתיב, (שמות ל) ונתנו איש כפר נפשו ליי בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקד אותם. בגין דאצטריך קדש, (דאיהו באתגלייא) למיהב פורקנא דקדש, וההיא פורקנא דקדש לא אתנטיל מנייהו. תא חזי, ישראל איהו קדש, דקיימא בלא חושבנא, (דגרמייהו) ועל דא אצטריך פורקנא דיתנטיל מנייהו, וההוא פורקנא קיימא בחושבנא, ואינן לא קיימו בחושבנא.

מאי טעמא. בגין דקדש איהו רזא עלאה דכל דרגין, מה ההוא קדש איהו סליק על פלא, ואית ליה לבר קדש אחרא לתתא דקיימא תחותיה, וקאים בחושבנא ובמניין. אוף הכי ישראל אינן קדש, דכתיב קדש ישראל ליי, ואינן יהבי קדש אחרא, פורקן דלהון, דקיימי בחושבנא, ורזא דא, ישראל אינן אילנא דקיימא לגו, פורקנא (נ"א קדש) אחרא קיימא לבר, וסליק לחושבנא, ואגין דא על דא. אזלו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (הושע ב) והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר וגו'. מהו כחול הים. תרין גוונין אינן הכא. חדא כחול הים, בגין דימא פד סלקין גלוי בזעפא ורוגזא, ואינן גלין סלקאן לשטפא עלמא, פד מטאן וחמאן חולא דימא, מיד אתברו ותבין לאחורא, ואשתככי, ולא יכלין לשלטאה ולשטפא עלמא.

כגוונא דא, ישראל אינן חולא דימא, וכד שאר עמין דאינן גלי ימא, מארי דרוגזא, מארי דדינן קשין, בעאן לשלטאה ולשטפא עלמא, חמאן להו לישראל דאינן מתקשראן בקודשא בריך הוא, ותבין ואתברו קמיייהו, ולא יכלין לשלטאה בעלמא. גוונא אחרא, בגין דחולא דימא לית ליה חושבנא, ולא קיימא בחושבנא, ולא במדידו, דכתיב אשר לא ימד ולא יספר, אוף הכי ישראל לית להו חושבנא, ולא קיימין בחושבנא.

תא חזי, אית מדידו טמיר וגניז, ואית חושבן דקיימא בגניזו טמיר וגניז, והאי קיימא במדידו, והאי קיימא בחושבן. ודא איהו רזא וקיימא דכלא דלעילא ותתא, בגין דההוא מדידו לא אתיידע לעלמין, על מה קיימא רזא דההוא מדידו. ועל מה קיימא רזא דההוא חושבנא, ודא איהו רזא דמהימנותא דכלא.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ז ע"א]

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לִימוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

וְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא לָא קַיִמִין בְּחוּשְׁבֵּנָא, אֲלֵא בְּסִטְרָא דְמַלְהָ אַחְרָא, וּפּוֹרְקָנָא אִיהוּ דְקַיִמָא בְּחוּשְׁבֵּנָא. וּבְגִין כִּף יִשְׂרָאֵל כַּד עָאֲלִין (דף רכ"ו ע"א) בְּחוּשְׁבֵּנָא נְטִילֵי מְנִייהוּ פּוֹרְקָנָא כְּמָה דְאַתְמַר. וְעַל דָּא בְּיוֹמוֹי דְדוּד, כַּד עֵבֵד חוּשְׁבֵּנָא בְּיִשְׂרָאֵל, וְלֵא נְטִיל מְנַהוֹן פּוֹרְקָנָא, הָוָה רוּגְזָא, וְאַתְאַבִּידוּ מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה חִילִין וְכְמָה מְשַׁרְיִין.

וּבְגִין כִּף כְּתִיב בְּעוֹבְדָא דְמִשְׁכָּנָא, וְכִסְף פְּקוּדֵי הָעֵדָה וְגו', וְכַל הָעוֹבֵר עַל הַפְּקוּדִים. וְכֵלָּא אַתְקַדְּשׁ לְעֵבִידַת מִשְׁכָּנָא, וְהָא אוּקְמוּהָ כְּפָרִין חוּשְׁבֵּנָא חֲדָא. שְׁקָלִים חוּשְׁבֵּנָא חֲדָא. בְּגִין דְּאִית עֲלָאִין דְּסִלְקוֹן לְחוּשְׁבֵּנָא עֲלָאָה, וְאִית אַחְרָנִין דְּסִלְקוֹן לְחוּשְׁבֵּנָא אַחְרָא. דָּא עֲלָאָה וְדָא תַתָּאָה. וּבְגִין כִּף כְּתִיב וַיְהִי מֵאֵת כֶּכֶר הַכֶּסֶף לְצַקַּת אֵת אֲדָנֵי הַקֹּדֶשׁ וְגו'. אֲלִין אֲדָנִים הָא אוּקְמוּהָ.

תּו פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם יִי' לֹא יִבְנֶה בַּיִת וְגו', הָאִי קָרָא שְׁלֹמֶה מְלָכָא אָמַר לִיה, בְּשַׁעְתָּא דְהוּהוּ בְּנֵי בִי מִקְדָּשָׁא וְשָׂאֲרֵי לְמִבְנֵי, וְהוּהוּ חָמֵי דְעוֹבְדָא אַתְתַּקְנַת בִּידִייהוּ, וְהוּהוּ מִתְבְּנֵי מִגְרָמִיָּה, כְּדִין שָׂאֲרֵי וְאָמַר אִם יִי' לֹא יִבְנֶה בַּיִת וְגו', הֵינּוּ רְזָא דְכְּתִיב בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּרָא וְאַתְקִין לְהָאִי עֲלֵמָא, בְּכַל מָה דְאַצְטְרִיךְ, דְּאִיהוּ בַּיִת.

שְׂוֹא עֲמְלוֹ בּוֹנֵי בּוֹ, אֲלִין רְזָא דְאִינּוֹן נְהָרִין, (נ"א נחלין) דְנִפְקִין וְעָאֲלִין כְּלָהוּ בְּגוֹ הָאִי בַּיִת, לְאַתְקָנָא לִיה בְּכַל מָה דְאַצְטְרִיךְ. וְאָף עַל גַּב דְכְּלָהוּ קָא אַתְיִין לְאַתְקָנָא לְמַעַבְדַּת תְּקוּנִיָּה, וְדָאִי אִם יִי', דְּאִיהוּ רְזָא דְעֲלֵמָא עֲלָאָה, דְּאַתְקִין (ס"א ביטיה לא אַתְקִין) וְעֵבִיד בַּיִתָּא כְּדָקָא יְאוּת, אִינּוֹן בּוֹנִין לְמַגְנָא אִינּוֹן, אֲלֵא מָה דְאִיהוּ עֵבִיד וְאַתְקִין. אִם יִי' לֹא יִשְׁמַר עִיר, כְּמָה דְכְּתִיב (דברים יא) תִּמִּיד עֵינֵי יִי' אֲלֵהִיךָ בְּהַ מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה וְאוּקְמוּהָ. וּבְאַשְׁגַּחוֹתָא דָּא, אִיהִי נְטִירָא בְּכַל סִטְרִין.

וְאָף עַל גַּב דְכְּתִיב, (שיר השירים ג) הִנֵּה מִטְתּוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבוּרֵי יִשְׂרָאֵל. וְכְלָהוּ נְטִירֵי לָהּ. מֵאִי טַעְמָא נְטִירֵי לָהּ. בְּגִין דְכְּתִיב מִפְּחַד בְּלִילוֹת, דָּא פְּחַדָּא דְגִיְהִנְסָם, דְּקָאִים לְקַבְּלָהּ, בְּגִין לְדַחֲיָא לָהּ, וּבְגִין דָּא כְּלָהוּ סַחְרִין לָהּ. (נדפס רס"ח ע"ב)

וְאָף עַל גַּב דְכְּלָהוּ קַיִמֵי בְּנֵהִירוֹ דְמַחְשְׁבָה דְלֵא אַתְיִידַע. וּכְדִין, הָאִי נְהִירוֹ דְמַחְשְׁבָה דְלֵא אַתְיִידַע, בְּטַשׁ בְּנֵהִירוֹ דְפְרִיסָא וְנְהָרִין כְּחֲדָא וְאַתְעֵבִידוּ (רס"ט ע"א) תַּשַּׁע הִיכְלִין.

וְהִיכְלִין לָאוּ אִינּוֹן נְהוּרִין, וְלָאוּ אִינּוֹן רוּחִין, וְלָאוּ אִינּוֹן נְשַׁמְתִּין, וְלָאוּ אִית מֵאֵן דְקַיִמָא בְּהוּ. רַעוּתָא דְכָל תַּשַּׁע נְהוּרִין דְקַיִמֵי כְּלָהוּ בְּמַחְשְׁבָה, דְּאִיהִי חַד מְנִייהוּ בְּחוּשְׁבֵּנָא, דְכְּלָהוּ לְמַרְדָּף אַבְתְּרִייהוּ, בְּשַׁעְתָּא דְקַיִמֵי בְּמַחְשְׁבָה. וְלֹא מִתְדַבְּקוֹן, וְלֹא אַתְיִידַעוּ, אֲלִין לָא קַיִמֵי, לֹא בְּרַעוּתָא, וְלֹא בְּמַחְשְׁבָה עֲלָאָה. תַּפְסִין בְּהַ וְלֹא תַּפְסִין. בְּאַלִין קַיִמִין כָּל רְזֵי מְהִימְנוּתָא, וְכַל אִינּוֹן נְהוּרִין מְרִזָּא דְמַחְשְׁבָה עֲלָאָה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דלתתא פלהו אקרון אין סוף. עד הכא מטון נהורין ולא מטון, ולא אתידיעו. לאו
הכא מחשבה ולא רעותא.

כד נהיר מחשבה, ולא אתיידע ממה נהיר כדין אתלבש ואסתים גו בינה, ונהיר
(מאן) למה דנהיר, ועאיל דא בדא, עד דאתכלילו פלהו כחדא, והא אוקמוה. וברוא
דקרבנא, כד סליק כלא, אתקשר דא בדא, ונהיר דא בדא, כדין קיימין פלהו
בסליקו, ומחשבה אתעטר באין סוף, והוא נהירו דנהיר מניה מחשבה עלאה, אקרי
אין סוף. (ע"כ)

כיון דאנהיר ואתפשטו מניה חילין, ההיא מחשבה אסתים ואגניז ולא ידיע,
ומתמן אתפשט פשיטותא לכל סטרין, ואתפשט מניה חד פשיטו, דאיהו רוא
דעלמא עלאה.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ז ע"ב]

ודא קיימא (ל"א ע"א) בשאלתא, ואיהו מאמר עלאה, ואוקמוה דאקרי מ"י.
דכתיב, (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. שאלתא ההוא דברא אלה.
לבתר אתפשט ואתעביד ים, (נ"ו ע"א) סופא דכל דרגין, דאיהו לתתא. ומתמן שארי
למבני לתתא. וכלא עביד בההוא גוונא מממש (דף רכ"ו ע"ב) דלעילא דא, לקבל דא.
ודא כגוונא דדא. ובגין כך, נטירו דכלא מעילא ותתא.

והאי פשיטו, דמחשבה איהו, דאיהו עלמא עלאה. ודא איהו אם יי' לא ישמר
עיר שוא שקד שומר, דאיהו שומר ישראל. (נ"א שקד שומר ההוא דכתיב ביה (משלי
כז) ושומר אדוניו יכובד) דלאו ביה קיימא נטירו, אלא בעלמא עלאה.

תא חזי, תכלא דמשפנא, כלא קיימא ברוא עלאה, ואוקמוה. תכלת וארגמן חד,
לאתקשרא בחד. והא אתמר ברוא דכתיב, (דברים ד) כי יי' אלהיך אש אכלה הוא.
והא אתמר דאית אשא אכלא אשא, ואכיל ליה ושצי ליה. בגין דאית אשא תקיפא
מאשא. (מאן דבעי למנדע חכמתא ביחודא קדישא וכו'. מכאן עד דקיימא עליה
בפרשת בראשית דף נ"א ע"ש. ואלו החילופים מצאנו בין הכתוב כאן לבין הכתוב
שם. שורה א' במקום גסה מצאנו אחרא. בשורה ב' דאתאחיד ביה. בשורה י"א
לאדלקא ולאתאחדא ביה. בשורה י"ב שיצי ליה ואכיל ליה. בשורה כ"ג ועל
נהורא חוורא שרייא לעילא נהורא סתימא דאקיף ליה רוא עילאה הכא וכלא
תשכה. בשורה ל"ג כלא אתחבר. בשורה ל"ד ביה לתתא. בשורה ל"ה דסליק.
בשורה ד' ואיהו. בשורה ה' דאיהו דליק. שורה ו' וכלא אתקשר. שורה י' על
תרבינן. שורה י"ד וכלהו קיימי ת"ח. שורה ט"ו מלה אחרא לתתא. שורה י"ז ולית
לך. (וכבר נתקן הכל בנוסחא אמיתית. הרש"ב). (שמות לח) ואת האלף ושבע המאות
וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וצפה ראשיהם וגו'. תא חזי, אוליפנא דאינון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תקלין אנשי לון משה, ולא ידע מה דאתעביד מנייהו, עד דנפק קלא ואמר, ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים.

רבי חזקיה פתח ואמר, (שיר השירים א) עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. האי קרא אתמר, אבל עד שהמלך במסבו, דא קודשא בריך הוא, פד יחב אורייתא לישראל, ואתא לסיני. וכמה רתיכין הוו עמיה, פלהו רתיכין קדישין, וכל קדושין עלאין, דקדושה דאורייתא, פלהו הוו תמן, ואורייתא אתייהבת בלהטי אשא, וכלא בסטרא דאשא, וכתיבא באשא חורא, על גבי אשא אוכמא. ואתוון הוו פרחין וסלקין באורא.

ואת קדמאה דאורייתא, אתפליג לשבע מאה ושבעים וחמשה לכל סטר, וכלהו אתחזון באורא דרקיעא באת ו', ו' לסטרא דא, ו' לסטרא דא. וכן לכל סטרין.

ואלין ווין הוו קיימין על עמודין, ואיבון עמודין הוו קיימין על ניסא, וכלהו ווין עלייהו. בגין דרזא דאורייתא על ו' קיימא. ואיבון ווין דאיבון רזא (בראשית נ"ב) דמהימנותא דאורייתא, פלהו על איבון עמודים קיימין, דאיבון רזין דנפקין בהו גביאים, רזא דלהון בכל סטר. ועל איבון קיימין, קיימין איבון ווין.

ו' עלאה, איהו רזא דקול דאשתמע, ואיהו רזא דקיימא ביה אורייתא, בגין דאורייתא נפקא מההוא קלא פנימאה, דאקרי קול גדול. ודא קול גדול איהו רזא דאורייתא. ועל דא כתיב (דברים ה) קול גדול ולא יסף.

תא חזי, האי קול גדול, איהו עקרא דכלא, ורזא דשמא קדישא עלאה, ועל דא אוקמוה, דאסיר ליה לבר נש לאקדמא שלמא לחבריה, עד לא יצלי צלותיה. ורזא דא אוקמוה, דכתיב, (משלי כז) מברך (קפ"ב ע"א) רעהו בקול גדול בבקר השכם קללה תחשב לו. ולא איהו אסור, עד דמברך ליה ברזא דקול גדול, דאיהו עקרא דשמא קדישא.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ז ע"א]

ועל דא, רזא דאורייתא נפקא מההוא קול גדול, ודא איהו מלך. במסבו: דא מעמד הר סיני, ואוקמוה נרדי נתן (דף רכ"ז ע"א) ריחו, דא כנסת ישראל. בגין דאמרנו ישראל, (שמות כד) כל אשר דבר יי' נעשה ונשמע. שהמלך: דא איהו מלך עלאה, ואוקמוה.

תא חזי, פד קודשא בריך הוא אייתי טופנא על עלמא, בגין לחבלא פלא, אמר ליה קודשא בריך הוא לנת, בעי לך (ס"א לאסתרא) לאסתמרא, ולא תחזי גרמך קמיה דמחבלא, דלא ישלוט עליך, בגין דלא הוה מאן דיגין עלוי. פיון דאתקריב קרבנא, דקריב נת, פדין אתבסם עלמא, ולא אתבסם כולי האי עד דקיימו ישראל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

על טורא דסיני. פיון דקיימו ישראל על טורא דסיני, כדין אתבסם עלמא, ומחבלא לא אשתכח בעלמא.

ובעא קודשא בריך הוא בההוא זמנא, לאעברא ההוא מחבלא מעלמא, (וכד) בר דישראל סרחו בההוא זמנא, ליומין זעירין, ועבדו ית עגלא. וכדין מה פתיב, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. ועדים הוה רזין דשמא (בראשית נ"ב ע"ב) קדישא, דאעטר לון קודשא בריך הוא, ואתנטל מנייהו, כדין שלטא מחבלא על עלמא, ואהדר כמלקדמין, כההוא זמנא דשלטא בעלמא, ועביד דינא.

אמר רבי יוסי, ביומי דטופנא, מאן יהיב תמן מחבלא, דהא מיא הוה דאתגברו, תא חזי, לית לה דינא בעלמא, או כד אתמחי עלמא בדינא, דלא אשתכח (קצ"ו ע"א) ההוא מחבלא בינייהו, דאזיל בגו אינון דינין דאתעבידו בעלמא. אוף הכא, טופנא הוה, ומחבלא אזיל בגו טופנא, ואיהו אקרי הכי. ועל דא אמר ליה קודשא בריך הוא לנח, לטמרא גרמיה, ולא יתחזי בעלמא. והא אוקמוה.

תא חזי, אמר רבי יוסי לא אתיישב עלמא ולא נפקת ארעא מזוהמא וכו'. אמר רבי יוסי לא אתיישב עלמא ולא נפקת ארעא ומזוהמא וכו'. עד פך ישראל עם קודשא בריך הוא. בפרשת נח דף ס"ג ב' וס"ד א' וב' ואלו החילופים מצאנו בין הכתוב כאן לבין הכתוב שם. דף ס"ג ב' שורה כ"ד. לתתא ואיהו אמשיך ליה לעלמא לבתר דכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל והא אתמר. שורה כ"ח עלמא צ"ל על מיא. שורה ל"א אמר לן. שורה ל"ז צ"ל בראש השנה שורה ח' ורזא חדא. שורה י"ג בדיקנא דשייפי. שורה י"ד נמי איהו. שורה כ"ז דלתתא. שורה ה' דעלמא ובעוד דאיהו בלחודוי עם מלכא שאיל ליה כל צרכוי ויהיב ליה. (וכבר נתקן הכל בנוסחא אמיתית - הרש"ב)

תא חזי, אמר רבי אלעזר, ואת האלה ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים. אמאי ווים. אלא כמין ו'ו' הוה, ורישיהון חפא בדהבא. אינון דכסף, ורישיהון מחפן בדהבא, בגין דכל ו'ו' בסטרא דרחמי קא אתיא, וכלהו הוה אשתמודען לעילא בחושבנא. ובגין דאתו מסטרא דרחמי, הוה אקרונ ווים. וכל שאר תליין בהו. ולית ו'ו' אלא דהבא וכספא פחדא. ובגין פך, כל אינון אקרונ, ווי דאינון עמודים. מאן עמודים. כמה דאת אמר והעמודים שנים וגו'. בגין דהא אלין לבר מגופא, לתתא הוה קיימין.

אמר רבי יצחק, לא ידענא אי דא עבידתא דקדש, או חול. בגין דכתיב ואת האלה, דהא פתיב הכא האלה, וכתיב התם (שיר השירים ח) האלה לה שלמה, מה להלן האלה חול, אוף הכא האלה חול.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה, לאו הכי, דאי הוא הוה חול, לא יתעביד מנייהו ווים. ותו, דהא תמן פתיב האלף ולא יתיר, והכא פתיב האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים. האלף דהתם אינון חול, דכתיב האלף לך שלמה. ודא איהו חול, בגין דכל חול לאו איהו בסטרא דקדושה כלל. חול איהו מסטרא אחרא מסאבא. ועל דא הבדלה בין קדש לחול, בגין דבעינן לאפרשא בין קדש לחול. ורזא דקרא הכי הוא, (ויקרא י') ולהבדיל בין הקדש ובין החול ובין הטמא ובין הטהור.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ז ע"ב]

ועם כל דא אף על גב דפרישו אית לקדש מן החול, חולקא חדא אית ליה בקדושה (דף רכ"ז ע"ב) מסטרא דשמאלא. הדיא הוא דכתיב האלף לך שלמה, דאינון אלף יומי החול. ואינון יומי דגלותא. כמה דאית אלף יומין דקדושה, הכי נמי אלף יומין לסטרא אחרא.

ועל דא אתערו חברייא, אינון יומין דגלותא, אלף שנין הוו. ועל דא, אית אלף ואית אלף, ואינון אלף שנין דגלותא, אף על גב דישאל יהון בגלותא, ויתמשכון יתיר, בהני אלף שנין יתמשכון, דאינון אלף יומין דקאמרן. ובגין דא אוקמוה, כל שלמה דאית בשיר השירים קדש, בר מהאי דאיהו חול. האלף דהכא, קדש איהו, וכל עובדי קדש, ועל דא עשה ווים לעמודים.

תא חזי, הא אמרן כל ו' ברזא דרחמי איהו, וכל אתר דאתי ו' בשמא קדישא, רחמי איהו. (נדפס נח ס"ד ע"ב) כגון (בראשית יט) וי' המטיר על סדום. (בראשית יג) וי' אמר אל אברם. רחמי ודינא כחדא. דמאי שנא בטופנא, דכתיב אלהים בכל אתר, אמאי לא כתיב וי'. אלא תנינו, בכל אתר דכתיב וי', הוא ובית דינו. אלהים סתם, דינא בלחודוי.

אלא בסדום, אתעביד דינא, ולא לשיצאה עלמא. ובגין כף אתערב איהו בהדי דינא. אבל בטופנא, כל עלמא שצי, וכל אינון דאשתכחו בעלמא. ואי תימא, דהא נח ודעמיה אשתזיבו. הא סתים מעינא הוה, דלא אתחזי. ועל דא כל מה דאשתכח בעלמא שצי ליה.

ועל דא וי' באתגלייא, ולא שצי פלא. אלהים סתים, ובעי לאסתמרא, דהא פלא שצי. ועל דא אלהים בלחודוי הוה, ורזא דא (תהלים כט) וי' למבול ישב. מהו ישב. אלמלא קרא פתיב, לא יכלינן למימר. ישב ישב בלחודוי, דלא אתא עם דינא. פתיב הכא ישב, וכתיב התם (ויקרא יג) בדד ישב בלחודוי.

ורזא אוליפנא, קודשא בריך הוא סתים וגליא. גליא הוא בי דינא לתתא. סתים הוא אתר דכל ברכאן נפקי מתמן, בגין כף, כל מלוי דבר נש דאינון בסתימו,

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בְּרַכָּאן שְׂרִיין עֲלֵיהּ וְכַל דְּאִינּוֹן בְּאַתְגְּלִיָּא, הֵהוּא אֲתֵר דְּבֵי דִינָא שְׂרִיא עֲלוּי, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתֵר בְּאַתְגְּלִיָּא. וְכֹלָא אִיהוּ בְּרִזָּא עֲלָאָה, כְּגִוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא. (ע"כ) (שיר א) עַד שְׁהַמְלִךְ בְּמִסְבוֹ, בְּהֵהוּא חֲבֵרוֹתָא וְתַפְנוּקָא דְעֵדוֹן עֲלָאָה, (הא אוקמוה דהא) בְּהֵהוּא שְׁבִיל דְסִתִּים וְגִנְיֹז וְלֹא אֲתִידַע, וְאַתְמַלִּיא מִנִּיהּ, וְנִפְקִין בְּנַחֲלִין יְדִיעָאן. (ויקרא ס"א ע"א) גְּרֵדֵי נְתָן רִיחוּ, דָּא יָם בְּתֵרָאָה, דְּבִרָא עֲלָמָא תַתָּאָה, כְּגִוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא, וְסֻלִיק רִיחָא טָבָא עֲלָאָה, לְשִׁלְטָאָה וְלַמְעַבְד, וְיַכִּיל וְשִׁלִּיט וְנִהִיר בְּנִהוּרָא עֲלָאָה.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְהָאֵי גְרָדָא סֻלְקָא רִיחָא לַעֲיָלָא, כְּדִין חֲבִיבוֹתָא אֲתַקְשְׂרַת, וְסֻלְקָא הָאֵי גְרָדָא לְאַתְאַחַדָּא לַעֲיָלָא. וְכִלְהוּ רְתִיכִין קַדִּישִׁין, כְּלֵהוּ סֻלְקִין רִיחִין לְאַתְעֻטְרָא לְגַבֵּי דְלַעֲיָלָא. אִינּוֹן רְתִיכִין כְּלֵהוּ אֲקֵרוֹן עֲלָמוֹת שִׁיר, כְּמָה דָּאֲתָא אָמַר (תהלים מו) עַל עֲלָמוֹת שִׁיר, וְהָא אֲוִקְמוּהָ. מֵאֵי עֲלָמוֹת שִׁיר. אֲלָא כְּמָה דָּאֲתָא אָמַר, (שיר השירים ו) וְעֲלָמוֹת אֵין מְסַפֵּר. מֵאֵי וְעֲלָמוֹת אֵין מְסַפֵּר. כְּמָה דָּאֲתָא אָמַר (איוב כה) הֵישׁ מְסַפֵּר לְגְדוּדֵיו. וּבְגִין דְלִית לְהוּ חוֹשְׁבֵנָא כְּתִיב וְעֲלָמוֹת אֵין מְסַפֵּר. (שמות לח) וּוּיָם לְעַמּוּדִים, כְּלֵהוּ דְכוּרִין. כָּל אִינּוֹן דְסֻלְקִין בְּרַבּוּ מִשַׁח לַעֲיָלָא, כְּלֵהוּ קִיּוּמִין בְּרִזָּא דְדְכוּרִין, וְלֹא אֲקָרִי דְכַר אֲלָא ו', רִזָּא דְשִׁמְיָא, דְאִינּוֹן דְכוּרִין. וְכֹל אִינּוֹן דְלַתָּתָא, אֲקֵרוֹן נוֹקְבֵי. וּבְגִין כֶּף כָּל אִינּוֹן דְאַתְיִין מְסַטְרָא דְשִׁמְאֵלָא, מְסַטְרָא דְנוֹקְבָא, אֲתַמְנֵן עַל הַשִּׁיר, וְאֲמַרִי שִׁירְתָא תְדִיר. וְעַל דָּא כְּתִיב, עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. וְכִלְהוּ נִפְקוּ בְּרִזָּא דְה'. ה' אֲפִיקַת כְּמָה חִילִין לְזַנְיָהוּ בְּרִזָּא דְו'. ו', דָּא רִזָּא דְדְכוּרָא דְקִיּוּמָא לְמִיָּהּ מְזוּנָא לְנוֹקְבָא.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ח ע"א]

וּבְגִין כֶּף, כָּל אִינּוֹן וּוּיָן עֵבֵד בְּצִלְאֵל, לְמִיָּהּ לֹון לְאַשְׂרָאָה עַל נוֹקְבֵי. וְנִפְקִי מְרִזָּא דְאַלְף, דְאִיהוּ חוֹשְׁבֵן שְׁלִים. וְשִׁבַּע מְאוֹת, דְאִיהוּ רִזָּא שְׁלִים. וְחֲמִשָּׁה חֲכֵי נִמִּי. וְשִׁבְעִים כְּלָא רִזָּא חֲדָא. וְעַל דָּא, מְרִזָּא דְנָא, וְחוֹשְׁבֵן דָּא, עֲשֵׂה וּוּיָם. וְכִלְהוּ בְּרִזָּא דְו', וּבְדִיוֹקְנָא דְו' אֲתַעֲבִידוּ, וְכֹלָא בְּרִזָּא עֲלָאָה, וּבְחוֹשְׁבֵנָא נְטִלִי. (דף רכ"ח ע"א) (שמות לח) וּנְחֻשֶׁת תִּתְנוּפֶה שְׁבַעִים כֶּפֶר, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל דָּא נְחֻשֶׁת לְתַתָּא, בְּדִיוֹקְנָא עֲלָאָה דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא. כְּגִוּוֹנָא דָּא עֵבֵד (דניאל ג) נְבוּכַדְנֶצַּר הָרָשָׁע הֵהוּא צִלְמָא דְאַתְקִין. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִיהוּ לֹא עֵבֵד חֲכֵי, אֲבָל בְּחִלְמִיהָ חֲמָא חֲכֵי, דְהָא בְּחִלְמִיהָ חֲמָא, (דניאל ב) רִישָׁא דֵי דְהָבָא, וְלִבְתֵּר כְּסָפָא, וְלִבְתֵּר נְחָשָׁא. וְאֵי תִימָא פְּרוּזָלָא וְחֲסָפָא אֲמַאי לֹא חֲכֵי. בְּגִין דְלֹא אִינּוֹן כְּדָאֵי לְאַעֲלָא לְקוּדְשָׁא, וְאַלִין תְּלַתָּא אַחֲרֵינִין עֲאֵלוּ.

וְרִזָּא דִילִיָּה דְמִשְׁכְּנָא, בְּתַלְתָּ תַלְתָּ בְּאַלִין מִתְכֵן. וּבְשָׂרָא אַרְבַּע, כְּגִוֹן תְּכַלַּת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שְׁנִי וְשֵׁשׁ. וּכְגִוֹן אַרְבַּעַה טוּרֵי אֶבֶן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יהודה, מנהון בתלת. מנהון בד'. מנהון בתרין. מנהון בחד. אבל כל סדרא וסדרא לאו איהו אלא בתלת. (ויצא קנ"ט ע"א) תלת סדרין אינון דמתפרשין לכל סטר, לארבע סטרי עלמא, וכל סדרא וסדרא דאיהו לכל סטר, תלת סדרין אינון. ואוקימנא.

סדרא קדמאה דלסטר מזרח, תלת סדרין אינון ואינון תשעה סדרין, בגין דכל סדרא מאינון ג', אית ליה תלת סדרין, ואשתכחו דאינון תשעה. וכמה אלה ורבבן תחותייהו. והני סדרין תשעה, פלהו מתנהגי באתוון רשימן. וכל סדרא אסתכי לאינון אתוון רשימן, והא אוקמוה. וכן לכל סדרא וסדרא, וכלהו נטלי באתוון רשימן. ואלין עלאי מאלין, וקיימן אלין על אלין. (נ"א ומתחברן כולהו ואמרי שירתא)

וכד אינון אתוון פרחין, גו אוירא דרוחא, ההוא דממנא על פלא, פדין פלהו נטלי, (נ"א ושירתא אתבסס) והא אוקמוה. וחד את בטש מתתא, וההוא את סלקא ונחתא, ותרין אתוון פרחי עלה. והאי את מתתא, סלקא מתתא לעילא, ואתחבר בהו, ואתעבידו תלת אתוון, פלהו לפום אתוון יד'ו, דאינון תלת גו אספקלריא דנהרא. מאלין אתפרשו תלת סדרין. ואינון אתוון תרין, וההוא את דסלקא מתחברא עמהון, ואינון תלת.

תא חזי, אינון תרין אתוון עלאין דסלקין באוירא, אינון פלילין דא בדא, רחמי ודינא, ובגין כך אינון תרין, ואינון מעלמא דלעילא. ברזא דדכורא. והאי דסלקא ומתחברא עמהון, איהי נוקבא, ואתכלילת בתרווייהו.

פגוונא דנוקבא אתכלילת בתרין סטרין, בימינא ושמאלא, ואתחברת בהו. הכי נמי, האי את נוקבא, ואתחברת בתרין אתוון אחרנין, ואינון בתרין סטרין, אלין עלאין, ואלין תתאין, וכלא איהו חד, דכר ונוקבא.

דכד אתברי עלמא, אינון אתוון מעלמא עלאה גינהו, דאינון אולידו כל עובדין לתתא, פגוונא דלהון ממש. בגין כך, מאן דידע לון, ואזדהר בהו, רחים לעילא רחים לתתא.

רבי שמעון אמר, אלין אתוון פלהו דכר ונוקבא, לאתפללא פחדא, ברזא דמיין עלאין ומיין תתאין, וכלא חד, ודא הוא יחודא שלים. ועל דא, מאן דידע לון, ואזדהר בהו, זכאה איהו בהאי עלמא, וזכאה איהו בעלמא דאתי. בגין דאיהו עקרא דייחודא שלים פדקא חזי. תלת תלת מסטרא דא ומסטרא דא, ביחודא חדא, בשלימו דכלא. וכלהו רזא דסדרא עלאה פדקא חזי פגוונא דלעילא, דההוא סדרא תלת תלת ברזא חדא.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ח ע"ב]

סדרא תניינא דלסטר דרום, (דאיהו רזא דכסף) תלת סדרין אינון להווא סטרא. וכל סדרא וסדרא תלת תלת, ואינון ט', כמה דאתמר. ואתוון אתפלגו הכי לכל סטרי, לאתחברא כלא בחד, בגין דאית אתוון ברזא דנוקבא, ואתוון ברזא דכורא, ואתחברו פלהו כחדא, והו חד, ברזא דשמא קדישא שלים. ולגבייהו סדרין ממנו, תלת תלת, כמה דאתמר. וכלא נפקא מסדרא דאבהן דלעילא פסדרא (דף רכ"ה ע"ב) דאתקנו אתוון דשמא קדישא יד"ו, כמה דאתמר. הני סדרין פלהו, מתנהגי באלין אתוון ידיעו, ונטלי בהו. וכמה חילין ורברבן, פלהו לתתא, דנטלי ואתנהגי בסדרא דא.

סדרא תליתאה דלסטר צפון, בתלת סדרין אינון להווא סטרא, ואינון תשעה. ובתלת סטרי תלת תלת לכל סטר, ואינון תשעה. ואינון סדרין מתלת סטרי כמה דאתמר.

שבעה ועשרין ברזא דאתוון, דאינון שבעה ועשרין. ואף על גב דאינון תרין ועשרים, שלימו דאתוון שבעה ועשרין אינון. ואשתכחו, כמה דאתוון כ"ז, הכי סדורא דסדרין אלין, שבעה ועשרין, לתלת תלת סדרין לכל סטר. ואשתכחו אלין תלת דהאי סטרא דאינון ט'. ואלין תלת דהאי סטרא דאינון תשעה. אשתכחו פלהו לשבעה ועשרין.

ורזא דאלין שבעה ועשרין, אינון ט' אתוון דאינון ברזא דנוקבא, לאתחברא עם אינון תמניסר אחרנין ברזא דדכר, וכלא איהו כדקא חזי.

תא חזי, כגוונא דאתוון עלאין דעלמא עלאה, הכי נמי אתוון אחרנין לתתא. אתוון עלאין רברבין, (הקדמה ג' ע"ב) ואתוון תתאין זעירין. וכלא דא כגוונא דא. וכל הני רזין ברזא דדכר ונוקבא כלא חד בשלימו. ועל דא כלא איהו ברזא עלאה. (ע"כ) (נדפס בראשית כ"א ע"ב) בארבעין וחמש זיני גווני נהורין אתפליג עלמא. שבעה מתפלגין לשבעה תהומין. כל חד בטש בתהומא דיליה, ואבנין מתגלגלן בגו תהומא, ועייל ההוא נהורא, באינון אבנין, ונקיב לון, ומיין נפקין בהו. ושקעין כל חד וחד על תהומא, וחפיא לתרין סטרין.

נפקי מיא באינון נוקבין, ועאל נהורא, ובטש לארבע סטרי תהומא, מתגלגלא נהורא בחברתיה, ואערעו בחד, ופלגין מיא.

ואחידן כל אינון שבעה, בשבעה תהומי, וכראן בחשוכי תהומי, וחשוכי אינון מתערבי בהו. סלקין מיין, ונחתין מתגלגלן באינון נהורין, ואתערבן כחדא, נהורין וחשוכין ומיין, ואתעבידו מנייהו נהורין דלא אתחזיין חשוכאן. בטש כל חד בחבריה, ומתפלגין לשבעה וחמש צנורי תהומין ובהו נגדין מיא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

כָּל צְנוּרָא וְצְנוּרָא סְלִיק בְּקַלְיָהּ, וְאִזְדַּעְזְעוּן תְּהוּמִין. וְכַד הָהוּא קָלָא אֲשַׁתְּמַע, כָּל תְּהוּמָא קְאָרִי לְחַבְרִיָּה, וְאָמַר פְּלִיג מִימְךָ, וְאִיעוּל בְּךָ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים מב) תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוּל צְנוּרִיךָ.

תְּחוּת אֲלִין, תְּלַת מַאָּה וְשִׁתִּין וְחֲמִשׁ גִּידִין, מְנַהוֹן תְּחוּרִין, מְנַהוֹן אוּכְמִין, מְנַהוֹן סוּמְקִין, אֲתַפְלִילֵן דָּא בְּדָא, וְאֲתַעְבִּידוּ גּוּוֹן חַד. אִינּוֹן גִּידִין אֲתַרְקִימוּ בְּשִׁבְעַ עֲשָׂרָה רְשָׁתוֹת, וְכָל חַד רְשָׁת גִּידִין אֲקָרִי. אֲתַרְקִימוּ דָּא בְּדָא, וְנַחְתִּין בְּשַׁפּוּלֵי תְּהוּמָא. תְּחוּת אֲלִין, תְּרִין רְשָׁתִין קִימִין בְּחִיזוּ דְּפִרְזָלָא, וְתִרִין רְשָׁתִין אֲחֲרִינִין בְּחִיזוּ דְּנַחְשָׂא.

סדר הלימוד ליום כט שבט [יום 147 בשנה]

תְּרִין פּוּרְסוּוֹן קִימִי עֲלִיָּהוּ, חַד מִימִינָא, וְחַד מִשְׁמְאַלָּא. כָּל אִינּוֹן רְשָׁתִין מִתְּחַבְּרִין כְּחַדָּא, וּמִיִּין נַחְתִּין מֵאִינּוֹן צְנוּרִין, וְעֲאֲלִין בְּאֲלִין רְשָׁתִין. אִינּוֹן תְּרִין פּוּרְסוּוֹן, חַד פּוּרְסִיָּא דְּרַקִּיעָא אוּכְמָא, וְחַד פּוּרְסִיָּא דְּרַקִּיעָא סִסְגוּנָא.

אֲלִין תְּרִין פּוּרְסוּוֹן, כַּד אִינּוֹן סְלִקִין, סְלִקִין בְּהוּא פּוּרְסִיָּא (רמ"ג ע"ב) דְּרַקִּיעָא אוּכְמָא. וְכַד נַחְתִּין, נַחְתִּין בְּהוּא פּוּרְסִיָּא דְּרַקִּיעָא סִסְגוּנָא. אֲלִין תְּרִין פּוּרְסוּוֹן, חַד מִימִינָא וְחַד מִשְׁמְאַלָּא. הָהוּא פּוּרְסִיָּא דְּרַקִּיעָא אוּכְמָא מִימִינָא. וְהָהוּא פּוּרְסִיָּא דְּרַקִּיעָא סִסְגוּנָא מִשְׁמְאַלָּא. כַּד סְלִקִין בְּכּוּרְסִיָּא דְּרַקִּיעָא אוּכְמָא. מֵאִיד פּוּרְסִיָּא דְּרַקִּיעָא שְׁמַאֲלָא וְנַחְתִּין בֵּיתָהּ. מִתְּגַלְגְּלֵן פּוּרְסוּוֹן חַד בְּחַד. נְקִטִין כָּל אִינּוֹן רְשָׁתִין בְּגוּוִיָּהוּ, וְעֲאֲלִין לוֹן בְּשַׁפּוּלֵי דְּתְּהוּמָא תְּתַאָּה.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ט ע"א]

קָאִים חַד פּוּרְסִיָּא, וְסְלִיק לְעֵילָא מִכָּל אִינּוֹן תְּהוּמִי, וְקָאִים פּוּרְסִיָּא אֲחֲרָא, לְתַתָּא דְּכָל תְּהוּמִי. (דף רכ"ט ע"א) בֵּין תְּרִין פּוּרְסוּוֹן אֲלִין מִתְּגַלְגְּלֵן כָּל אִינּוֹן תְּהוּמִי, וְכָל אִינּוֹן צְנוּרִין, אֲתַנְעִיצוּ בֵּין תְּרִין פּוּרְסוּוֹן אֲלִין.

שְׁבַעִין וְחֲמִשׁ צְנוּרִין אִינּוֹן, שְׁבַעִה אִינּוֹן עֲלָאי דְּכָלָא. וְכָל אִינּוֹן אֲחֲרִינִין אֲחִידִין בְּהוּ, וְכִלְהוּ נְעִיצִין בְּגַלְגְּלוֹי דְּהָאי פּוּרְסִיָּא בְּסִטְרָא דָּא, וְנְעִיצִין בְּגַלְגְּלוֹי דְּהָאי פּוּרְסִיָּא בְּסִטְרָא דָּא.

בְּהוּ, מִיִּין (בתהומא) סְלִקִין וְנַחְתִּין, אִינּוֹן דְּנַחְתִּי פְּרָאן בְּתְּהוּמִי, וּבְקַעֲי לוֹן. אִינּוֹן דְּסְלִקִין עֲאֲלִין בְּאִינּוֹן נוּקְבֵי אֲבִינִין, וְסְלִקִין וּמְלִיִין לְשִׁבְעָה יָמִים. עַד כָּאן שְׁבַעִה גּוּוִי נְהוּרִין בְּרִזָּא עֲלָאָה. (ע"כ).

תָּא חֲזִי, נְחוּשְׁתַּת הַתְּנוּפָּה דְּקָא אֲמָרוּ, אֲלִין אִינּוֹן (רל"ג ע"א) טוּרֵי נַחְשָׁת, דְּאֲקָרוּן הָרֵי נַחְשָׁת. וְאִינּוֹן דְּאֲקָרוּן אֲדִנֵי נַחְשָׁת. (ואלין) קִימִין תְּרַעִין, בְּכָל אִינּוֹן פְּתַחִין,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וסחרין להו, לכל אינון דקיימן לגו, בגין דאלין אינון תרעין דקיימין לפתחין לבר, ואלין עאלין ונפקי בבי מלכא.

ומן נחשת דא, כל אינון מאנין דמדבחא לשמשא בה. ואלין אינון מאנין למדבחא, דכד נשמתין מתקרבין לסלקא על גבי מדבחא, אלין אינון פלחין ההוא פולחנא דמדבחא, וכלהו מסייעי לשמשא ההוא שמושא, ואקרון פלי המזבח. וכל אלין מאנין, וכל אינון יתדות המשכן, פלהו בשמהן אקרון, מאני דשמושא לשמשא בקודשא. ועל דא קיימין פלהו ממנן ידיעאן, ורתיכין ידיעאן, ורוחין ידיעאן, כל חד וחד פדקא חזי ליה. ובהיכלין דקודשא דאינון היכלין ידיעאן, פלהו בחושבנא.

קשורא דדהבא בדהבא. כספא בכספא. נחשא בנחשא. אלין דנחשת דלתתא, נטלי חילא מנחשת דלעילא, וכן פלא. כל אינון גוויין מתערבי אלין באלין, לאחדא לאתקשרא אלין באלין.

קרסי זהב אינון קיימין לקשרא אינון יריעין חד בחד. קרסי נחשת אינון קיימין לקשרא משבנא. ואלין לקבל אלין. וכלהו קיימין פככביא (רל"ב ע"ב) אלין ברקיעא, כמה דנהירין פככביא ברקיעא ואתחזון, הכי נמי נהירין אינון קרסים במשבנא. והא אוקימנא. ונהרין אינון קרסים ואתחזון, פככביא דקיימי ובלטי ונצצי. (נ"א ולהטי) ואינון חמשין דדהבא, וחמשין דנחשא, ונהרין אלין לקבל אלין.

מגו נהורא דלעילא, נפק חד נציצו דנצין, ואנהיר בגו אספקלריא דלא נהרא, וההוא נציצו פליל מפל גוויין דנהירין, ואקרי ארגמן. וכד בטש האי ארגמן בההוא נהורא חשוכא (ס"א תכלא), פדין נפק חד נציצו אחרא דלא להיט, ואתערבו דא בדא. ואינון הוו לבושין דקודשא, דאתלבש בהו מיכאל פהנא רבא.

וכד אתלבש בהו באינון לבושי יקר, פדין עאל לשמשא בקודשא, ועד לא לביש במלבושין אלין, לא עאל לקודשא. פגוונא דא, (שמות כד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל החר, (צ"ט ע"א) ואוליפנא דהוה מתלבש בעננא. וכד הוה מתלבש בעננא, פדין ויעל אל החר. ועד לא אתלבש ביה, לא יכיל למיעל לגו. פגוונא דא פהנא רבא, לא עאל לקודשא, עד דאתלבש באלין לבושין, בגין לאעלא לקודשא.

ובגין דנפקו מרוזין עלאין, ואינון פגוונא דלעילא, אקרון בגדי שרד. בגין דאשתארו מאינון לבושין עלאין, בגין דהו ממה דאשתאר מנהורין דזוין עלאין. תכלת וארגמן, גוויין דרזא דשמא קדישא, דאקרי שמא (בראשית מ"ח ע"ב) שלים, ידו"ד אלהים. ודא איהו רזא, לאתלבשא פהנא רבא, למיעל לקודשא. תולעת שני

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אינון גוונין סומקא, ותכלא וארגוונא, דאיהו פליל בכל אינון גוונין. ומגו דאיהו
אתלבש בהו בלבושין דגוונין אליו, הוה עאל לגו ולא דחין ליה לבר.

[זוהר חלק ב' - דף רכ"ט ע"ב]

תא חזי, פלא אתעביד ברזא דמהימנותא, למהוי פלא פגוונא דלעילא. ועל דא
כתיב, בגדי השרד לשרת בקודש. ואקרון בגדי (קודש) שרד בגין דלא אקרון קדש,
אלא פד שראן ביה אינון גוונין. דכתיב, (ויקרא טו) בגדי (דף רכ"ט ע"ב) קדש הם.
וכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה. קדש ישראל: בגין דבישראל
אתחזון כל גוונין. כהנים ולוים וישראל. ואלין אינון גוונין לאתחזאה לגו.

תא חזי, (נח ב, רל"א ע"א) נשמתא לא סלקא לאתחזאה קמי מלכא קדישא, עד
דזכאת לאתלבשא בלבושא דלעילא לאתחזאה תמן. וכן פגוונא דא לא נחתא
לתתא, עד דאתלבשת בלבושא דהאי (ק"ב ע"א) עלמא.

פגוונא דא מלאכין קדישין דלעילא, דכתיב בהו (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות
משרתיו אש לוחט. פד עבדין (רל"א ע"א) שליחותא בהאי עלמא, לא נחתין לתתא,
עד דמתלבשין בלבושא דהאי עלמא. וכלא איהו פגוונא דההוא אתר דאזיל תמן.
והא אוקימנא, דנשמתא לא סלקא, אלא בלבושא דנהיר.

ותא חזי, אדם הראשון פד הוה בגנתא דעדן, הוה מתלבש בלבושא פגוונא
דלעילא, ואיהו לבושא דנהורא עלאה. פיון דאתתריך מגנתא דעדן, ואצטריך
לגוונין דהאי עלמא, מה כתיב (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות
עור וילבישם. בקדמיתא הוּוּ כתנות אור, אור, דההוא נהורא עלאה, דשמש ביה
בגו עדן.

בגין דהא גנתא דעדן, נהורא עלאה דנהיר משמש ביה. ועל דא, אדם קדמאה
פד עאל לגו גנתא, אלביש ליה קודשא בריך הוא בלבושא דההוא נהורא, ואעיל
ליה תמן. ואי לא אתלבש בקדמיתא בההוא נהורא, לא ייעול לתמן. פיון דאתתריך
מתמן, אצטריך למלבושא אחרא, כדין, ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות
עור. וכלא פמה דאצטריך. והכא פגוונא דא, עשו בגדי שרד לשרת בקדש,
לאעלא בקודשא.

והא (ב' ע"א) אוקמוה, דעובדין טבין דבר נש דעביד בהאי עלמא, אינון עובדין
משכי מנהורא דזיוא עלאה, לבושא, לאתתקנא ביה לההוא עלמא, לאתחזאה קמי
קודשא בריך הוא. ובההוא לבושא דלביש, אתהני וחמי גו אספקלריא דנהורא, פמה
דאת אמר (תהלים כז) לחזות בנעם יי' ולבקר בהיכלו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא, נשמעת את לבשת בתרין עלמין, למהוי לה שלימו בכלא, בהאי עלמא דלתתא, ובעלמא דלעילא. ועל דא פתיב, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. אך צדיקים יודו לשמך בהאי עלמא, ישבו ישרים את פניך בהוא עלמא. (שמות לט) ויעש את האפוד זהב, הא אוקמוה. אמר רבי יוסי, אפוד וחשן כחדא הוו, ואוקמוה דהא באתר דהוא קיומא, קיימן כל אינון תריסר אבנין, פלהו נטלי שמהן בני ישראל, וכלהו תריסר תחומין עלאין, פלהו ברזא דשבטי ישראל אינון.

ורזא דא פתיב, (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם יי. ששם עלו שבטים, אלין אינון תריסר שבטין עלאין לעילא, דאינון שבטי יה, דהא שמא דא עדות לישראל.

אמר רבי חייא, תרי זמני פתיב שבטים. אלא, ששם עלו שבטים, אלין שבטין דלתתא. שבטי יה, אלין שבטין דלעילא. עדות לישראל, דא רזא (רכ"א ע"ב) דשמא קדישא עלאה דא, דאקרי עדות, כמה דאת אמר, (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם. ואינון תריסר שבטין קדישין עלאין, אינון תריסר אבנין קדישין. ועל דא אינון קיימין לתתא, כגוונא דלעילא, וכל אינון שמהן דתריסר שבטין, פלהו גליפאן באינון אבנין, וכהנא רבא נטיל לון.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ל ע"א]

תא חזי, יעקב פד הוה אזיל לחרון, מה פתיב (בראשית כח) ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו. אלין תריסר אבנין קדישין, וכלהו אתעבידו חד אבנא, דכתיב והאבן הזאת אשר שמת מצבה. וקרי להו אבן, מאי טעמא. בגין דכלהו תריסר אבנין, אתפלילו באבנא חד קדישא עלאה, דאיהי לעילא מנהון, דכתיב והאבן הזאת (דף ר"ל ע"א) אשר שמת מצבה יהיה בית אלהים.

ועל דא הכא, כהנא רבא שוי לון על לביה, לדכרא להון תדיר, דכתיב, (שמות כח) ונשא אהרן את שמות בני ישראל על לבו לפניי תמיד. ובגין כן, פלא איהו ברזא דתריסר, (מקץ קצ"ט ע"א) תריסר עלאין טמירין לעילא, דאתגניזו ברזא עלאה קדישא, ואינון רזא דאורייתא, ונפקי מקול חד דקיק והא אוקמוה. תריסר אחרנין טמירין לתתא, כגוונא דלהון, ונפקי גו קלא אחרא, דאיהי אבן דכתיב, (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל.

ועל דא אוקמוה ברזא דקרא דכתיב, (בראשית כט) ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן. דא שכנתא, דאקרי אבן בחון, אבן ישראל. דמגנדרין לה, ועאלין לה בגלותא, וכתיב והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה, ועל שמה אקרין פלהו אבנין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכמה אבנין לאבנין. אית אבנין ואית אבנין, אית אבנין יסודי ביתא, דכתיב, (מלכים א ה) ויצו המלך ויסיעו אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית. ואית אבנין עלאין יקירין, ואינן (אלין) תריסר. ואינן ארבע סדרין, תלתא תלתא לכל סדרא, לארבע רוחי עלמא. פגוונא דא אינן ארבע דגלים, דהו אולי במדברא, ואינן תריסר שבטין, תלתא תלתא לכל סטרא, לארבע רוחי עלמא. וכלא רזא חדא והא אוקמוה.

ותא חזי, בשעתא דכהנא רבא הוה שוי אלין תריסר אבנין, ולביש לון בחושנא ואפודא, כדין שריא עליה שכינתא. ואינן תריסר אבנין, גליפין בשמתן דכלהו שבטין. וכל שבטא ושבטא אתגליף על אבנא חד. משקען הוה אתון על אבנין. וכד נהירין אבנין, אתון הוה בלטין לבר, ונהרין על מה דאצטריכו. (ובאתון דשבטין) ובשבטין פלהו, לא הוה תרין (קנ"ב ע"א) אתון ח' ט', בגין דלא אשתכח חובה בכלהו. אמר רבי חזקיה, אי הכי ח' דשמא גרים יאות. אבל ט', דאיהי את טב, ותנינן מאן דחמי את ט' בחלמיה, טב ליה, בגין דביה פתחא אורייתא פי טוב. דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, והואיל והיא את טב, אמאי לא אכתוב באינן שבטין.

אמר ליה, בגין דסמיכין תרין אתון אהדדי. ותו, דהא את ט' גניז וטמיר. ואיהו נהיר נהירו דכלהו, דהא את דא נהירו דכלהו הוי. ולא נהירו אשתכח בר מאת דא, דכתיב וירא אלהים את האור כי טוב. והוא נהירו דההוא נהורא דגניז וטמיר. ועל דא כתיב, (תהלים פד) לא ימנע טוב להולכים בתמים. ודא איהו נהורא דכלהו שבטין. ובגין כך לא אתגלף בהו. ותו, דכלהו תריסר נפקי מגו אכסדרא דא טמירא, דאיהי ברזא דאת ט', ובגין כך איהו טמיר וגניז, ולא אתחזי בהו.

תא חזי, כל הני אבנין, קיימי באורח את וניסא. וכלהו כד הוה נהרין, כדין כהנא רבא הוה נהירין אנפוי, ואתון נהרין ובלטין לאשתמודעא לבר. וכד הוה נהרין אנפוי דכהנא כדין הוה אשתמודען בליטו דאתון, דאיהו לטב. ובדא אשתמודע כהנא, אי זכאה הוא אי לאו. ועל דא פלא איהו באת וניסא, והא אוקמוה.

רבי אבא הוה שכיח קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, הא דכתיב, (שמות כח) ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התומים, ותנינן, אורים: דנהרין במלה דאצטריכו. תומים: דאשלימו במלייהו. תו אנן צריכין למנדע. (האי רזא)

[זוהר חלק ב' - דף ר"ל ע"ב]

אמר ליה, ודאי, והכי איהו, חשן ואפוד לקבל אורים ותומים. ודא רזא, דתפלין, וקשרא דתפלין, לקבל תרין אלין. פתח ואמר (שמות לג) וראית את אחורי ופני לא יראו. וראית את אחורי, הא תנינן, דאחזי ליה קודשא בריך הוא למשה, קשר של

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תפלין. ופני: אלן תפלין ממש. ופני אינו תפלין, דאינו רזא עלאה שמא קדישא. (דף ר"ל ע"ב) אהור, איהו רזא דקשרא דתפלין. והא ידיעא לגבי חב"י. בגין דדא אספקלריא דנהרא. ודא איהי אספקלריא דלא נהרא.

לקבל דא, אורים: דנהרין במלייהו. תומים: דאשלימו במלייהו. דא פנים. ודא אהור. ורזא דא קול ודבור. קול אנהיר לדבור, למלא. דבור אשלים מלה. ותדיר דא בדא סלקון, ולא (הקדמה ז' ע"ב) אתפרשן דא מן דא לעלמין, ובגין כן, חשן ואפוד, דא פנים ודא אהור וכלא רזא חדא בלא פרישו כלל.

אמר ליה, אי הכי דלא מתפרשן לעלמין, ומאן דאפריש לון, הא תנינן, דכתיב, (משלי טז) מפריד אלוף, מהו דכתיב, (שמואל א כג) ויהי בברוח אביתר בן אחימלך אל דוד קעילה אפוד ירד בידו, ואלו חשן לא קאמר.

אמר ליה, ודאי הכי הוא, כל מה דהוא חשיב, איהו טמיר וגניז, ולא אדפר כל כן. כגוונא דא נושאי אפוד בד, מה דאיהו באתגלייא יתיר, איהו אדפר, בגין דיתכפי מה דאיהו בגניזו וטמירו. ועל דא אדפר מה דאיהו באתגלייא יתיר.

ובגין כן, שמא עלאה איהו רזא בטמירו וגניזו, ולא אדפר אלא בשמא דאיהו באתגלייא. דא אדפר, ודא אגניז. דא באתגלייא, ודא בסתירו, וכל מה דאתגלייא איהו אדפר לעלמין. שמא דגניז איהו ידו"ד, שמא דאיהו באתגלייא איהו אדנ"י, ועל דא אכתוב באתון טמירין, ואקרי באתון אלין, ואתכפי דא בדא, למהוי יקרא עלאה טמיר וגניז לעלמין. דכל (צ"ט ע"א) אורחי דאורייתא הכי הוא, אתגלייא וסתמא. וכל מלין דעלמא בין דעלמא דין, ובין דעלמא דלעילא, פלהו איהו טמיר וגליא.

פתח ואמר, (יונה א) ויאמרו אליו הגידה נא לנו באשר למי הרעה הזאת לנו וגו'. האי קרא אית לאסתכלא ביה, פלהו ברזא דחכמתא שאילו. דכתיב הגידה נא לנו באשר למי, באשר, רזא דחכמתא שאילו. הכא שאילו רזא דאיהו באתגלייא, למנדע אי מזרעא דיוסף קאתי, דימא פיון דחמא ארונא דיליה, מיד אתבקע, והוה יבשתא, דכתיב (תהלים קיד) הים ראה וינזם, הים ראה, והוה דכתיב ביה (בראשית לט) וינס ויצא החוצה. מיד הירדן יסוב לאחור.

ועל דא שאילו ליה באשר, דכתיב ביה ביוסף, (בראשית לט) באשר את אשתו. אי מהווא זרעא קא אתית, צלי דישתוק ימא מינן. למי, ואי מזרעא דיעקב קא אתית, דכתיב ביה, (בראשית לב) למי אתה ואנה תלך, ואינון הוו מלאכין קדישין, דשדר בשליחותיה, ואשתזיב מהווא עאקו. צלי למרד, וישדר מלאכיה, ונשתזיב מהווא עאקו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי לאו, מה מלאכתך, במה אשתדלותך בכל יומא. ומאין תבא, מאן אינון אבהתך. מה ארצך, אי היא ארעא דאתחזייא לאתענשא. ואי מזה עם אתה, אי הוא עמלק, או חד משבעה עממין, דאתחזון לאתענשא. כלא שאילו ליה כדקא יאות.

מה אתיב לון, ויאמר אליהם עברי אנכי, מההוא זרעא דאברהם העברי, דאקדיש שמא דמאריה בכל יומא בעלמא. ואת יי' אלהי השמים אני ירא וגו', אינון לא שאילו ליה אלא מלה באתגליא ובאתכפיא למנדע ביה. ואיהו אתיב לון כלא באתגליא.

מה כתיב וייראו האנשים יראה גדולה, פיון דשמעו שמא דקודשא בריך הוא, מיד דחילו, בגין דכלהו הוו ידעין נסין וגבוראן דעבד קודשא בריך הוא בימא, וכיון דאמר לון שמא דקודשא בריך הוא, מיד דחילו קמיה דחילו סגיא.

תו אמר לון, דאיהו ערק מקמי קודשא בריך הוא. ועל דא אמרו ליה, מה זאת עשית, דאנת ערקת מקמיה, ולא עבדת פקודי. ובגין כך מה זאת עשית דאנת עברת על פקודי דמארך.

[זוהר חלק ב' - דף רל"א ע"א]

ותא חזי, כל אלין אתגגירו לבתר, כד חמו נסין וגבורן דעבד ליה קודשא בריך הוא ליונה בימא. וכלהו חמו ליה כד נפל בימא, (דף רל"א ע"א) וההוא נונא דסליק ובלע ליה קמיהו. וכד אתא ההוא נונא רבא לעיניהון דכלא, ופלט ליה ליבשתא, אתו לגביה ואתגגירו פלהו. הדא הוא דכתיב, (יונה ב) משמרים הבלי שוא חסדם יעזובו.

ותא חזי, פלהו אלין הוו גרי צדק, ואתחכמו באורייתא, והוו חפימין עלאין, בגין דהא קודשא בריך הוא אתרעי בהו, ובכל אינון דמקרבי לגביה, ומקדשין שמייה באתגליא דכד אתקדש שמייה באתגליא, שמייה דאתכפיא, אסתליק על פורסי יקריה, דכתיב, (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל. (תא חזי מה כתיב) (שמות לט) וירפסו את החשן מטבעותיו אל טבעות האפוד בפתיל תכלת. אמאי בפתיל תכלת. אלא לא אחזאה בהאי (רל"ה ע"ב) תכלא אתקשר בכלא. ועל דא פלא איהו ברזא עלאה.

מה כתיב, פעמון זהב ורמון, ואוקימנא, וכלא איהו ברזא עלאה כדקאמרן. מה כתיב, ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני יי'. בגין דאצטרף (בראשית נ' ע"ב) קלא דאשתמע, וברפאן ישרון על עלמא בגיניה דכהנא, דאיהו מברך כלא, ופלט כלא. פעמון זהב, הא אוקימנא. רמון, דאתמלייא כרמונא דא, דאיהו אתמלייא מפלא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכלא אוקימנא. (שמות לט) ויעש את מעיל האפוד מעשה אורג כליל תכלת. הא אתמר ברזא דחשן ואפוד, וכלא חד. כליל תכלת, דהכי אתחזי כמה דאוקימנא, דתכלא איהו רזא דנהורא דכורסייא תכלא. דאיהו בקשורא דנהירו (בראשית ג"א ע"א) חורא, כלא פחדא. ועל דא תכלא לאפודא איהו.

אמר רבי שמעון, הני מאני דלבושין דכהנא, פלהו ברזא עלאה איהו, למהוי לבושין דלתתא, כגוונא דלעילא. תא חזי, כיון דמיכאל כהנא רבא איהו, ואתי מסטרא דימינא, אמאי כתיב בגבריאל, (דניאל יב) האיש לבוש הבדים, דהא לבושין לכהנא רבא איהו, ומיכאל איהו כהנא, ואתי מסטרא דימינא. אלא מהכא, דשמאלא אתכליל בימינא תדיר, ואתלבש גבריאל (רל"ג ע"א) בלבושין אלין.

תו, דהא גבריאל איהו אתמנא שליחא בהאי עלמא, וכל שליחא דאתמנא בהאי עלמא, אצטריך לאתלבשא בלבושין דהאי עלמא, והא אוקימנא ברזא דנשמתא, כד סלקת לעילא אתלבשת בלבושא כגוונא דלעילא, בגין למהוי תמן. וכן כד נחתת לתתא מלעילא, כלא איהו כגוונא דההוא אתר דאזלת תמן. כגוונא דא כל אינון שליחן דאתמנן בשליחותא בהאי עלמא, והא (רכ"ט ע"ב) אוקימנא.

ותא חזי, האי מעילא דאפודא, לחפיא עליה, כד לביש ליה. כתיב (תהלים קלט) אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה. האי קרא הא אוקמוה.

אבל תא חזי, בשעתא דברא קודשא בריך הוא לאדם הראשון. דכר ונוקבא אתבריא, והוו תרווייהו דא עם דא קשורא, נוקבא לאחורא, ודכורא לקמא, עד דנסר לון קודשא בריך הוא, ואתקין לה, ואעיל לה לקמיה דאדם, לאסתכלא אנפין באנפין, וכיון דאסתכלו אנפין באנפין, כדין אתסגי רחימותא בעלמא, ואולידו תולדין בעלמא, מה דלא הוות מקדמת דנא, והא אוקימנא.

ולבתר דחב אדם ואתתא, ואתא נחש על חוה, ואטיל בה זונהמא, אולידת חוה לקין, והוה דיוקניה, דיוקנא דלעילא (קס"ז ע"א) ותתא, מרזא דזונהמא דסטרא אחרא, ומסטרא דלתתא. ועל דא איהו הוה קדמאה, דעבד מותא בעלמא, בגין דסטרא דיליה גרים. חויה אורחיה הוא למהוי כמין לקטולא, ההוא דאתי מניה אורחיה נקיט ואזיל, ועל דא כתיב (בראשית ד) ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו. (בראשית ג"א ע"ב).

[זוהר חלק ב' - דף רל"א ע"ב]

אשכחנא בספרין קדמאין, דכד קטל ליה קין להבל, הוה נשיך ליה נשיכין, (דף רל"א ע"ב) כחויא, עד דאפיק נשמתיא, וקטל ליה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְכָל מַלְאָךְ אֲהַדְרֵהוּ לְיִסּוּדָא קְדָמָא, וְאִי לָאו דְהוּה קִין מֵהוּוּא סְטְרָא, לָא אֲשַׁתְּכַח
הֵכִי לְגַבֵּי אַחוּהָ. וְעַל דָּא, כִּיּוֹן דְחֻזָּא אָדָם דְאֲתַקְטִיל הַבֵּל, וְאֲתַתְרִיד קִין, אָמַר, מַה
אַנָּא אוֹלִיד מִכָּאן וְלַהֲלָא, אֲתַפְרֵשׁ מֵאַתְתִּיהָ מֵאָה וְתַלְתִּין שָׁנִין, וְרוּחִין נוֹקְבֵי
מִסְאָבֵי, הוּוּ אֲתִיין וּמִתְחַמְמֵן מִבֵּיהּ, וְהוּוּ אוֹלִיד רוּחִין וְשִׁדְיָן, וְאֲקָרוּן נְגַעֵי בְנֵי אָדָם,
וְאוֹקִימָנָא.

לְבַתֵּר קִנֵּי וְאֲתַלְבֵּשׁ בְּקִנְיָה, וְאֲתַחַבֵּר בְּאַתְתִּיהָ, וְאוֹלִיד לְשֵׁת. דְכְּתִיב, (בראשית ה)
וַיֹּלֶד בְּדַמּוּתוֹ כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת. דָּא אִיהוּ בְּדַמּוּתוֹ כְּצִלְמוֹ, מַה דְלָא הוּוּ
הֵכִי בְּקַדְמִיתָא, בְּאֵינוֹן בְּנֵין קְדָמָי, דְהוּוּ מִקְדַּמַּת דְנָא.

בְּגִין, דְהָא בְּקַדְמִיתָא, אֲתַחַבְרוּתָא אַחְרָא הוּוּת לְגַבֵּיהּ, וְאוֹקְמוּהָ, עַד דְאֲתַת חוּהָ,
וְאֲתַקִּין לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּוּא לְגַבֵּיהּ דְאָדָם, וְאֲתַחַבְרוּ אַנְפִּין בְּאַנְפִּין. וְעַל דָּא כְּתִיב,
(בראשית ב) לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה, דָּא אִיהִי אֲתַתָּא, אֲבָל אַחְרָא לָא אֲקָרִי הֵכִי. וְהָא
אוֹקְמוּהָ. וּבְגִין כֶּךָ, דְאָדָם וְחוּהָ כְּחֻדָּא אֲתַבְרִיאוּ, כְּתִיב (בראשית ה) זָכָר וּנְקֵבָה בְרָאם
וַיְבָרֶךְ אוֹתָם, תְּרוּוּיָהוּ כְּחֻדָּא הוּוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, אַחֹר וְקֵדָם צְרַתְנִי.

תָּא חוּזֵי, אַפּוּד וְחֻשׁוֹן, אַחֹר וְקֵדָם הוּוּ, וְכַד כְּהָנָא אֲתַלְבֵּשׁ בְּהוּ, הוּוּ דְמֵי בְּדִיוֹקְנָא
עֲלָאָה. וְהָא אֲתַמַּר, דְכַדִּין אַנְפּוּי נְהִירִין, וְאֲתוּוֹן בְּלִטִּין, וְסִלְקִין לְעֵילָא מְנַהֲרוֹן, וְכַדִּין
הוּוּ יָדַע מְלָה.

וּבְגִין כֶּךָ, תְּקוּנָא דְחוּשְׁנָא, וְתְקוּנָא דְאַפּוּדָא, כְּחֻדָּא מִתְקַשְׁרוּן. וְאַף עַל גַּב
דְּתְקוּנָא דְדָא לָאו אִיהוּ כְּתְקוּנָא דְדָא, וְכֻלָּא בְּרוּזָא חֻדָּא. קְשׁוּרָא דְדָא בְּדָא,
לְאַתְאַחַדָּא חוּשְׁנָא בְּאַפּוּדָא, בְּאַרְבַּע עֶזְקוֹן, דְאֲתַקְשְׁרוּ בְּהַאי אַתְרָא, וּבְהַאי אַתְרָא.
וְאֵינוֹן רְזָא דְאֵינוֹן רְתִיכִין, דְמִתְקַשְׁרוּן בְּהַאי סְטְרָא דְלַתְתָּא, לְאֵינוֹן דְלְעֵילָא, וְכֻלָּא
אִיהוּ בְּרוּזָא דְאוּפְגִין וְחִיּוּת.

כְּתִיב, בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וְאוֹקְמוּהָ, דְהָא כְּלָא כְּגוּוּנָא
דָּא אֲתַעֲבִיד מִשְׁכְּנָא, כְּגוּוּנָא דְעֲלָמָא תַתָּא, עֲבַד כְּגוּוּנָא דְעֲלָמָא עֲלָאָה, וְכֻלָּא
עוּבְדוּי דְעֲבַד כְּגוּוּנָא דְלְעֵילָא. הֵכִי נְמִי מִשְׁכְּנָא, כֹּל עוּבְדוּי אֵינוֹן כְּעוּבְדָא וְכְגוּוּנָא
דְעֲלָמָא (עֲלָאָה). (ס"א וְאוֹקְמוּהָ כְּגוּוּנָא דָּא אֲתַעֲבִיד מִשְׁכְּנָא וְכֻלָּא עוּבְדוּי דְעֲבַד בְּהַאי
עֲלָמָא כְּגוּוּנָא דְלְעֵילָא עֲבַד. וְהֵכִי נְמִי מִשְׁכְּנָא כֹּל עוּבְדוּי אֵינוֹן כְּגוּוּנָא דְלְעֵילָא
כְּגוּוּנָא דְעֲלָמָא תַתָּא וְכְגוּוּנָא דְעֲלָמָא עֲלָאָה)

וְרוּזָא דָּא כֹּל עוּבְדִין דְמִשְׁכְּנָא, כְּלָהוּ עוּבְדִין וְתְקוּנִין דְלְעֵילָא וְתַתָּא, בְּגִין
לְאַשְׁרָאָה שְׂכִינְתָא בְּעֲלָמָא, בְּדִיוּרִין עֲלָאִין, וּבְדִיוּרִין תַתָּאִין. כְּגוּוּנָא דָּא, גֵּן עֲדוֹן
לְתַתָּא, אִיהוּ כְּגוּוּנָא עֲלָאָה. וְכְגוּוּנָא תַתָּא, כֹּל צִיּוּרִין, וְכֻלָּא דִיוֹקְנִין דְעֲלָמָא כְּלָהוּ
תְּמוֹן. וְעַל דָּא, עֲבִידַת מִשְׁכְּנָא, וְעֲבִידַת (ר"כ ע"א) שְׁמַיִם וְאַרְצָא, כְּלָהוּ בְּרוּזָא חֻדָּא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פתיב (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה וגו'. האי קרא אוקמוה, אבל תא חזי, וכי בגין דיסתכל בר נש עינוי לעילא, וזקיף לון לעילא, יכיל למנדע ולאסתכלא במה דלא אתרשו למנדע ולמחמי.

אלא שאו מרום עיניכם, מאן דבעי לאסתכלא ולמנדע בעובדוי דקודשא בריך הוא, יזקיף עינוי לעילא, ויחמי כמה חיילין, וכמה משריין, עובדין משניין דא מן דא, רברבין אלין מאלין. וכדין תחמון ותשאלון ותימרון, מאן ברא אלין. מי ברא אלה, הא אוקימנא רזא דמי, ברא אלה. דהוא אתר דקיימא מרום וגניז וסתים ולא ידיע, (צ"ב ע"א, קס"ח ע"ב) וקיימא תדיר לשאלה, בגין דלא אתגלייא לההוא אתר. (בראשית ב' ע"א)

[זוהר חלק ב' - דף רל"ב ע"א]

המוציא במספר צבאם, מאי המוציא. אלא בגין דההוא אתר דאיהו טמיר וגניז, איהו אפיק כלא, ברזא דקול דנפיק משופר. וההוא קול, איהו מספר דכל חיילין עלאין, וחושבנא דכלא. ומתמן אשתכח רזא דמהימנותא עלאה, בכל אינון סטריין עלאין, עד דנגדין דרגין, ואתמשכאן לתתא, ואתפרשאן כמה (ק"מ) חיילין לזנייהו, וכלהו קיימן בחושבנא, ואקרון בשמא. מרוב אונים, דא סטרא דימינא. ואמיץ פת, דא סטרא דשמאלא. איש לא נעדר, סטריין דנגדין מתריין עבריין. (דף רל"ב ע"א) דבר אחר שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, האי קרא פד אתקם משכנא. והוה אתתקון, כל מאן דחמי ליה למשכנא, אסתכל ביה לעילא ותתא, וכלא חמי ביה במשכנא. בגין דכל עובדין דעלמא עלאה ותתאה, פלהו אתתקונו ביה במשכנא, והא אוקימנא, כל מאן דחמי אינון קרסים במשכנא, ואסתכל בהו, הוה מסתכל בנהירו דלהון, בנהירו (רכ"ט ע"א) דככביא, בגין דהכי קיימן ככביא ברקיעא.

פתח ואמר, (תהלים קמח) הללויה הללו את יי' מן השמים וגו', תא חזי תושבחתא דא אמר דוד, לקבל רזא דשמא קדישא, דאיהו כללא דתושבחתא דכלא. תריין תושבתן אינון, פגוונא דרזא דשמא קדישא עלאה, דאיהו כללא דתושבחתא דכלא. ואינון: דא, ותושבחתא בתראה, דאיהי כללא דתושבחתא דכלא, דכתיב, (תהלים קנ) הללויה הללו אל בקדשו וגו'. אבל דא הוה, על עשר מינים. ודא הוא על שבע, וכלא רזא חדא בשמא קדישא.

הללויה הללו את יי' מן השמים, איהו שירותא דשית סטריין לאתפשטא לתתא, דדא איהו רזא דקיימא לשאלה, כמה דאת אמר, (דברים ד) כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך וגו', עד הכא אית רשו לשאלה, מן היום אשר ברא וגו', ועד קצה השמים מכאן ולהלאה, לאו קיימא לשאלא, בגין דאיהו אתר טמיר וגניז.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא הללו את יי' מן השמים הללוהו במרומים, אלין תרין סטרין, (דאינון רומא דשירותא) מינא ושמאלא. ומהכא אתפשטאן כלהו אחרנין לתתא, ברוא דדרגין לאתתקנא פדקא יאות. הללוהו (קס"ו ע"א) כל מלאכיו, אלין תרין קיימין דקיימי תחות גופא, למשען גופא עלייהו.

תא חזי, אינון קיימין דגופא אשתען עלייהו, קיימי הכא ברוא דמלאכין, בגין דירכין אינון שליחן, למיזל מאתר לאתר, ומרוא דא, נפקין אינון דאקרון מלאכין, דאינון שליחן למהך בשליחותא דמאריהון, מאתר לאתר.

הללוהו כל צבאיו, דא איהו אתר דנפקי מניה כל חילין קדישין עלאין, רוא דאת קיימא קדישא, ואיהו רשים בכל שאר רבוון, פדקא אמרן, דכתיב, (ישעיה מח) יי' צבאות שמו, אות איהו בכל שאר חילין ורבוון. הללוהו שמש וירח, ביה קיימא רוא דא, ואיהו שמשא לאנהרא, וביה קיימין ככבייא עלאין דנהרין, ומזלי, והא אוקימנא. לבתר אהדר לעילא, לשהוא אתר דקאים ברומא דמרומים, ותמן תקיעו דכלא, הללוהו שמי השמים. לבתר הללו את יי' מן הארץ, לקבל אלין אש וברד וגו'.

סדר הלימוד ליום ל שבט [יום 148 בשנה]

תא חזי, אינון ככבים לתתא, קיימין במשיכו דאתמשכאן מרוא עלאה, בגין דכלא קיימא בדיוקנא עלאה, והא (בראשית ל"ד ע"א) אוקימנא. ובגין כך כל אינון ככבייא ומזלי, מרום רקיעא, כלהו קיימי לאנהגא ביה עלמא דלתתא מניה, ומתמן אתפשטאן דרגין, עד דקיימין דרגין לאינון ככבייא דלתתא, דכלהו לא קיימי ברשותייהו פלום, והא אוקימנא, וכלהו קיימאן ברשותא דלעילא. ועל דא כתיב, (ישעיה מז) יעמדו נא ויושיעך הוברי שמים החוזים בפוכבים, וכלא איהו ברשותא ואתמר. (שמות לט) ויעשו את הכתנות שש וגו' ואת המצנפת שש וגו'.

רבי יוסי פתח, (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית יי' בראש ההרים וגו'. והיה באחרית הימים, כד יפקוד לה קודשא בריך הוא לברתא דיעקב, ויוקים לה מעפרא, ויתתבר שמשא בסיהרא, פדין נכון יהיה הר בית יי', דא ירושלם לעילא, דתתא מתתקנא בתקונהא לאתנהרא בנהורא דלעילא, דכל נהורא לאו איהו מתתקנא, אלא בנהורא דלעילא. ובההוא זמנא יתנהיר עלה נהורא עלאה, על חד שבועה ממה דהות מקדמת דנא, כמה דכתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבועתים וגו'.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ב ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּרֹאשׁ הַהָרִים. בְּרֹאשׁי הַהָרִים מִבְּעֵי לֵיהּ. מֵאֵי בְּרֹאשׁ אֶלָּא נְהוּרָא דָּא דִּיהָא לָהּ
(דף רל"ב ע"ב) בְּרֹאשׁ הַהָרִים אִיהוּ. וּמֵאֵן אִיהוּ רֹאשׁ הַהָרִים. דָּא כְּהֵנָּא רַבָּא. דְּאִיהוּ
רֹאשׁ הַהָרִים. רִישָׁא דְכָלָּא סְטֵר יְמִינָא. וְדָא אִיהוּ דְמִתְקַן לְבֵיתָא תְּדִיר, וּמְבָרַךְ לָהּ
לְאַנְהָרָא אֲנַפְהָא. וְעַל דָּא, יְהִיָּה נְכוּן.

וּבְמָה יִתְקַן לָהּ. בְּאִינּוֹן לְבוּשֵׁין דְּאִינּוֹן כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא, כְּמָה דְּאִוְקְמוּהּ. וְאִינּוֹן
לְבוּשֵׁין כְּלָהוּ קְיִימָן בְּרוּזָא דְשִׁית. וְהֵאֵי בֵּיתָא כַּד יְהֵא מִתְתְּקַן בְּהֵאֵי רֹאשׁ הַהָרִים,
דְּאִיהוּ כְּהֵנָּא רַבָּא, כְּדִין אֲתִקְשֵׁר וְאֲסִתְלַק לְעֵילָא בְּקִיּוּמָא עֲלָאָה, וְיִתְנַהֵר עֲלִמָּא
מִהֵוּא נְהִירוּ עֲלָאָה, (כְּדִין) וְדָא הוּא וּנְשָׂא מְגַבְעוֹת, מְכַל שְׂאֵר חִילִין וּמְשָׁרְיִין
עֲלָיִן, וּכְדִין וּנְהִירוּ אֲלִיו כָּל הַגּוּיִם.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְכְּהֵנָּא דְלִתְתָּא פְּרִישׁ יְדוּי, כְּדִין רוּחָא עֲלָאָה אֲנַהֵר, וּנְפִיק,
וְכַל בּוּצִינִין נְהִרִין, וּנְהוּרִין אֲתַמְשַׁכָּאן וְאֲתַנְהִרִין וְאֲתִקְשֵׁרִין אֲלִין בְּאֲלִין, עַד דִּיתְנַהֵרוּ
אֲנַפְהָא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְכָלָּא עַל יְדָא דְנְהוּרָא קְדַמָּאָה דְאִיהוּ כְּהֵנָּא. וְכַד כְּהֵנָּא
אֲתַעַר לְתַתָּא, כְּהֵנָּא אֲתַעַר לְעֵילָא. וּבְעוּבְדִין דְלִתְתָּא, אֲתַעַר אֲתַעְרוּתָא דְלַעֲיָלָא.

וְעַל דָּא נְכוּן יְהִיָּה הַר בֵּית יִי' בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְגו', וּנְהִירוּ אֲלִיו כָּל הַגּוּיִם. בְּגִין
דְּהִשְׁתָּא, כָּל שְׂאֵר עֲמִין, אִית לֹון מִמֶּנּוּן בְּרִקִיעָא עֲלֵייהוּ. וּבְהֵוּא זְמַנָּא, יַבְעַר לֹון,
וְיַפִּיל לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשׁוּלְטַנְיָהוּן, דְכְּתִיב, (ישעיה כד) יִפְקוּד יִי' עַל צְבָא
הַמְּרוֹם בְּמְרוֹם, וְכִיּוֹן דְכְּלָהוּ יִתְעַבְרוּן מְשׁוּלְטַנְיָהוּן, כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְתְּקַף
בְּלַחֲוִדִיָּה, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (ישעיה ב) וְנִשְׁגַּב יִי' לְבַדּוּ בַּיּוֹם הַהוּא, וּכְדִין וּנְהִירוּ אֲלִיו
כָּל הַגּוּיִם. וְהָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְהִלְכּוּ עֲמִים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכּוּ וְנַעֲלָה אֵל הַר יִי' אֶל
בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְגו'.

וְכָלָּא אִיהוּ, בְּשַׁעְתָּא דְכְּהֵנָּא, דְּאִיהוּ רֹאשׁ הַהָרִים יְנַהֵר לָהּ, וְכָלָּא אִיהוּ בְּרוּזָא
דְשִׁשׁ, שִׁית אִינּוֹן בְּכָל סְטֵרִין דִּינְהִיר לָהּ, דְּהָא בְּרוּזָא דְשִׁית יְנַהֵר לָהּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הוּוּ אֲזִילִי בְּאוּרְחָא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, עֵידָן
אִיהוּ לְמַהֲרָא בְּשַׁכִּינְתָּא, בְּגִין דְשַׁכִּינְתָּא לָא תִשְׁרִי עֲלֵן, אֶלָּא מְגוּ מְלִי דְאוּרִייתָא.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מֵאֵן דְּאִיהוּ רִישָׁא, לִיפְתַח בְּרִישָׁא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיט) צַעִיר אֲנֹכִי וּנְבֹזָה פְּקוּדִיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי. צַעִיר
אֲנֹכִי וּנְבֹזָה, דְּוֹד מְלַכָּא, לְזַמְנִין אִיהוּ קָא מְשַׁבַּח גְּרַמְיָה, דְכְּתִיב, (תהלים יח) וְעוֹשֶׂה
חֶסֶד לְמַשִּׁיחוֹ לְדוֹד וּלְזֹרְעוֹ עַד עוֹלָם. וְכְּתִיב, (שמואל ב כג) נָאִם דְּוֹד בֶּן יִשִׁי וּנְאָם
הַגְּבַר הוֹקֵם עַל מְשִׁיחַ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב. וּלְזַמְנִין עֲבַד גְּרַמְיָה מְסַכְנָא, דְכְּתִיב, (תהלים פו)
כִּי עָנִי וְאֲבִיוֹן אָנִי. וְכְּתִיב צַעִיר אֲנֹכִי וּנְבֹזָה. וְאִיהוּ אָמַר (תהלים קיח) אֲבָן מֵאִסוּ
הַבּוֹנִים הִיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא, בּוֹמְנָא דְהוּה סְלִיק בְּדַרְגָּא דְשַׁלְמָא, וְאִסְתַּלַּק בְּדִינָא דְקָשׁוּט, וְהוּה שְׁלִיט
עַל שְׁנָאוֹי, הוּה קָא מְשַׁבַּח גְּרַמְיָה. וּבּוֹמְנָא דְחַמָּא גְּרַמְיָה בְּעַקוּ, וְשְׁנָאוֹי קָא דְחַקִּין
לִיה, כְּדִין מְאִיךְ גְּרַמְיָה, וְהוּה קָרִי גְּרַמְיָה מְסַכְנָא, זְעִירָא לְכָלָא. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין,
דְּהָא לְזַמְנִין הוּה שְׁלִיט, וְלְזַמְנִין הוּה בְּעַקוּ דְשְׁנָאוֹי.

וְעַם כָּל דָּא אִיהוּ שְׁלִיט עַלֵייהוּ תְדִיר, וְלֹא יְכִילוּ לִיה. וְדוּד מְלַכָּא, תְדִיר אִיהוּ
הוּה שְׁפִיל גְּרַמְיָה לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מֵאן דְּמְאִיךְ גְּרַמְיָה קָמִי קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, אִיהוּ זְקִיף לִיה עַל כָּלָא. וּבְגִין כֵּן, אֲתַרְעֵי בֵּיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַאי
עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. בְּעֲלָמָא דִּין, דְכַתִּיב, (ישעיה לז) וְגִבּוֹתַי עַל הָעִיר הַזֹּאת
לְהוֹשִׁיעָה לְמַעַנִי וְלְמַעַן דּוֹד עַבְדִּי. וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי, דְכַתִּיב, (הושע ג) וּבְקִשׁוּ אֶת יְיָ
אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דּוֹד מְלָכָם וּפְחָדּוּ אֵל יְיָ וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. דּוֹד אִיהוּ הוּה
מְלַכָּא בְּהַאי עֲלָמָא, וְדוֹד יְהָא מְלַכָּא לְזַמְנָא דְאַתִּי. וְעַל דָּא אָמַר, אֲבָן מְאָסוּ הַבּוֹנִים
הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ג ע"א]

תָּא חֲזוּ, בְּשַׁעְתָּא דְשַׁמְשָׁא מְהַדֵּר אַנְפוּי, וְלֹא נְהִיר לְסִיְהָרָא, אֲתַעֲבַר נְהוּרָהָא
(לְסִיְהָרָא) וְלֹא נְהִירָת, כְּדִין אִיהוּ בְּמִסְכְּנוֹתָא בְּכָל סְטָרִין, וְאֲתַקְדָּרָת. וְלִית לָהּ נְהוּרָא
כָּלֵל. וְכַד שַׁמְשָׁא אֲהַדֵּר לְקַבְלָהּ, וְאֲנְהִיר לָהּ, כְּדִין אֲתַנְהִירָת אַנְפְּהָא, וְאֲתַקְשָׁטָת
לְגַבֵּיהּ, כְּנוֹקְבָא דְאַתְקִשָׁטָת לְגַבֵּי דְכוּרָא, וְכְדִין אִיהוּ שְׁלֵטָא (דף רל"ג ע"א) בְּשׁוּלְטָנוֹ
בְּעֲלָמָא.

וְעַל דָּא, דּוֹד הוּה מְעַטֵּר גְּרַמְיָה, בְּהַהוּא גּוּוֹנָא מְמֵשׁ. לְזַמְנִין אִיהוּ מְסַכְנָא,
וְלְזַמְנִין אִיהוּ בְּעוֹתָרָא בְּעַתִּירוֹ דְכָלָא, וּבְגִין כֵּן הוּה אָמַר, צָעִיר אֲנִכִי וְנִבְזָה. וְעַם
כָּל דָּא, פְּקוּדִיךְ לֹא שְׁכַחְתִּי. כְּגוּוֹנָא דָּא, אִית לִיה לְבַר נֶשׁ לְמַהוּי נִבְזָה בְּעֵינָיו,
(ס"א וְנִבְזָה וְמָה אִי דוֹד מְלַכָּא כֵּן כָּל שְׁכֵן בַּר נֶשׁ אַחֲרָא דְאִית לִיה) לְאַשְׁפְּלָא גְּרַמָּה בְּכָלָא,
לְמַהוּי אִיהוּ מְאָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בֵּיה, וְהָא אוּקְמוּהָ, דְכַתִּיב, (ישעיה נז)
וְאֵת דְּכָא וְשַׁפֵּל רוּחַ. הַשְׁתָּא אֲנָא אֲפַתַּח בְּרִישָׁא.

פְּתַח וְאָמַר, (יחזקאל מ) וַיָּבֵא אוֹתִי שָׁמָּה וְהִנֵּה אִישׁ מֵרְאֵהוּ כְּמִרְאָה נְחֹשֶׁת וּפְתִיל
פְּשִׁתִּים בְּיָדוֹ וְקִנְיָה הַמַּדָּה וְהוּא עוֹמֵד בְּשַׁעַר. הָאִי חָמָא לִיה יְחֻזְקָאֵל, בְּהַהוּא חִיזוּ
דְנִבּוּאָה, וְהָאִי אִיהוּ אִישׁ, דְּאִיהוּ שְׁלִיחָא בְּאִינּוֹן לְבוּשִׁין.

וְהִכָּא לֹא אָמַר אֵלָא אִישׁ, וְלֹא אָמַר אִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים. אֵלָא, בְּשַׁעְתָּא דְעַבִּיד
שְׁלִיחוּתָא לְמַעַבְדֵּי דִינָא, אוּ לְאַחְזָאָה דִינָא, אֲקָרִי לְבוּשׁ הַבְּדִים. וּבְשַׁעְתָּא דְלֹא אֲתִי
לְהַכִּי, אֲשַׁתְּנִי לְגוּוֹנָא אַחֲרָא, כְּפּוּם שְׁלִיחוּתָא, הַכִּי שְׁנֵי חִיזוּ דִילִיָּה בְּאִינּוֹן לְבוּשִׁין,
וְאֲשַׁתְּנִי מְלַבוּשִׁין לְלְבוּשִׁין, בְּגִין דְּאִיהוּ תְדִיר בְּסִטֵּר שְׁמַאֲלָא, וְכִמְהָ גּוּוֹנִין אִינּוֹן
דְּאַתְלַבֵּשׁ בְּהוּ, וְכָל אִינּוֹן דְּאַתִּינּוֹן מְסִטְרִיה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מראהו כמראה נחשת, הכא אתלבש בהוא לבושא דאינון (ר"ס ע"א, קל"ט ע"א, רכ"ט ע"א) טורי נחשת, דאקרון (זכריה ו) הרי נחשת. ודא אייתי מדידו, למעבד משחתא. האי (קנה המדה) לאו איהו בוצינא דקרדינותא דטמיר וגניז, אלא מתמן נפקת האי קנה לתתא, דאתגליד מגו נהירו דאשתביק מבוצינא דקרדינותא, כד אסתלקת לעילא, ואתגלפת גו (רמ"ה ע"ב) ספירו דנציץ ולא אתיידע. ועל דא, ההוא קנה המדה איהו קיימא במדידו דמשחתא, דקיימא לתתא.

ולזמנין קנה המדה, ולזמנין (רנ"ח ע"א) קו המדה, ועל דא פתיל וקנה, וכלא משחתא למעבד מדידו, (התם) כל מדידו דיחזקאל, איהו הוה בההוא קנה המדה, ובעובדא דמשכנא פלא הוה בקו המדה.

במשכנא, בההוא מדידו דלתתא, דאיהו קו המדה, כגוונא דההוא פתיל, דכד שרי לאתפשטא, בכל אמה חד קשרא, ובההוא משחתא מדיד, ואקרי אמה. ובגין כך, שמנה ועשרים באמה, דדא הוא ארפא ופותיא ארבע באמה, ולא כתיב ארבע אמות, בגין דאמה מדיד לכל סטר.

והאי נפקא, מרזא דבוצינא דלעילא, דמדידו דהאי לתתא מהאי מדידו דלעילא אשתכח. מדידו דלתתא, אלף וחמש מאה סטרין, וכל סטרא וסטרא תריסר אלפי אמין, ועל דא אמה חד אזיל בכלהו, וההוא אמה דמדיד דא, אתפשט קו משחתא ואתגלייא אמה ומדיד, וכן בכל אינון משחתתי. (ס"א תריסר אלפי אמין אתפשט קו משחתא ואתגלייא אמה ומדיד וכן בכל אינון משחתי ועל אמה חד אזיל בכלהו וההוא אמה דמדיד דא מדיד דא).

שמנה ועשרים באמה, איהו ארפא, דחד אמה, ופותיה ארבע בההוא אמה. אשתכח, אמה חד דאיהו תלתין ותריין שלישים. כמה דאת אמר (ישעיה מ) וכל בשליש עפר הארץ, ואינון ל"ב, לקבל ל"ב שבילין דנפקין מלעילא.

וכד אתעביד משחתא דארפא בהאי מדידו, איהו ארבע סטרין ההוא ארפא. וכל סטרא ז' אמין, דלהכי סלקו אינון שבעה אמין, לארבע סטרין, ברזא דשבע, (ס"א ומתחומין) דאינון תמניא ועשרים דאינון בארפא, בגין דשבע איהו רזא עלאה בכלא. וכל אינון תלתין ותריין שבילין כלילן בשבע, ברזא דשמא קדישא.

ואי תימא, הא כתיב מדה אחת לכל היריעות. ודאי מדה אחת איהו, אף על גב דאתפשט אמה בתר אמה, ודא בתר דא, וכלא ברזא (ס"א מרזא) דבוצינא דלעילא קא אתיא, למהוי עילא ותתא משחתא חדא.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ג ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא אִיהוּ מְשַׁחְתָּא דְאִיהוּ בְּקְדוּשָׁה יְתִיר, בְּגִין דְאִית מְשַׁחְתָּא אַחְרָא, דְאִיהִי
לְחַפְיָא עַל דָּא דְאִיהִי לְגוּ. דְהָא בְּמְשַׁחְתָּא אַחְרָא דְחַפְיָא עַל דָּא, סְלָקָא בְּחוּשְׁבְנָא
בְּחוּשְׁבֵּן ד”ל, וּלְגָאוּ בְּחוּשְׁבֵּן ל”ב (ס”א דְאִיהִי דְחַפְיָא עַל דָּא דְאִיהִי לְגוּ וּסְלָקָא
בְּחוּשְׁבְנָא, בְּחוּשְׁבֵּן ד”ל וּלְגָאוּ בְּחוּשְׁבֵּן ל”ב) וְדָא אִיהוּ רְזָא (דף רל”ג ע”ב) דְחַפְיָא
דָּא עַל דָּא, ל”ב לְגוּ, ד”ל (ל”ב אִיהוּ קִימָא לְגוּ, ד”ל אִיהוּ קִימָא) לְבַר.

בְּגִין דְהָא מְשַׁחְתָּא קְדָמָאָה, דְאִיהוּ קְדִישָׁא בְּגוּוּנִין קְדִישִׁין, דְאִינוּן שֵׁשׁ מְשׁוּר
וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלְעַת שְׁנִי, אֲלִין גּוּוּנִין קְדִישִׁין, וְכָל חוּשְׁבֵּן דִּילֵיהּ סְלָקָא לְחוּשְׁבֵּן
ל”ב. וּמְשַׁחְתָּא תְּנִינָא דְאִיהוּ לְבַר לְחַפְיָא עַל דָּא, אִיהִי סְלָקָא לְחוּשְׁבֵּן ד”ל. וְדָא
אִיהוּ רְזָא דְכְּתִיב, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דֵּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יי. בְּיוֹם רָעָה
מִמֶּשׁ, יִמְלִטְהוּ יי.

רְזָא דְחוּשְׁבְנָא לְגוּ, דְאִיהוּ רְזָא ל”ב. וּבְהָהוּא חוּשְׁבְנָא דְלְבַר, מַה כְּתִיב, וְעֲשִׂית
יְרִיעוֹת עֲזִים. יְרִיעוֹת עֲזִים, אֲמָאֵי עֲזִים. אֲלָא רְזָא דְגוּוּנָא דִּילֵיהּ, לְמִיָּהֵב דּוּכְתָא
בְּרְזָא דְקוּדְשָׁא, וּבְגִין כֶּךָ יְרִיעוֹת עֲזִים וְדָאֵי. כְּתִיב (שיר השירים ו) אֶל גִּנַּת אֲגוּז
יְרַדְתִּי וְגו’, הָא אוּקְמוּהָ, אֲבָל מַה אֲגוּז אִית לֵיהּ קְלִיפָה, דְסַחְרָא וְחַפְיָא עַל מוּחָא,
וּמוּחָא לְגוּ, אוּף הָכִי בְּכָל מְלָה דְקוּדְשָׁא, קְדוּשָׁה לְגוּ, וּסְטְרָא אַחְרָא לְבַר. וְרְזָא
דָּא, (חבוקק א) רָשַׁע מִכְתִּיר אֶת הַצְּדִיק. וְעַל דָּא אֲקָרִי אֲגוּז, וְהָא אוּקְמוּהָ.

תָּא חֲזִי, בְּהָהוּא דְלְבַר, כָּל מַה דְאוּסִיף גְּרַע, וְסִימְנִיף פְּרִי הַחֶגֶג, דְמִתְמַעֲטִין
וְאֲזִלִין. אוּף הָכָא נְמִי, בְּמַה דְלְגָאוּ (קס”ד ע”ב) כְּתִיב, וְאֵת הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר
יְרִיעוֹת. בְּמַה דְלְבַר כְּתִיב, עֲשִׂיתִי עֶשְׂרֵה יְרִיעוֹת. אוּסִיף אֲתוּוֹן וְגִרַע מְחוּשְׁבְנָא.
אוּסִיף חוּשְׁבְנָא וְגִרַע (אֲתוּוֹן), אוּסִיף חוּשְׁבְנָא, דְכְּתִיב, (שמות כו) אַרְבֶּה הִירִיעָה הָאֲחַת
שְׁלֹשִׁים בְּאַמָּה וְרֹחֵב אַרְבַּע בְּאַמָּה הִירִיעָה. וְכֹד סְלִיק לְחוּשְׁבְנָא, סְלִיק לְחוּשְׁבֵּן ד”ל.
דְלִית בְּכָל אִינוּן זִינֵי מְסַפְנוּתָא, כְּהָהוּא דְאֲקָרִי ד”ל, וּבְגִין כֶּךָ כֹּד סְלִיק לְחוּשְׁבְנָא
יְתִיר, סְלִיק בְּגִרִיעוּ.

וְכֹד אִיהוּ גְרַע בְּחוּשְׁבְנָא (גרע), סְלִיק בְּסְלִיקוּ, דְסְלִיק לְרְזָא דְל”ב, דְאִיהוּ רְזָא
דְכָל מְהִימְנוּתָא, וְאִיהוּ רְזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא, וְעַל דָּא, דָּא סְלִיק, וְדָא גְרַע. דָּא סְלִיק
וְגִרַע. וְדָא גְרַע וְסְלִיק. דָּא לְגוּ. וְדָא לְבַר.

הָאֵי קוּ הַמְדָּה, שְׂרִי לְאַתְפְּשָׁטָא, וּמְדִיד מְשַׁחְתָּא לְקַרְשִׁים, דְכְּתִיב (שמות לו) וַיַּעַשׂ
אֶת הַקַּרְשִׁים לְמִשְׁכַּן עֲצֵי שֹׁטִים עוֹמְדִים, וְאֲלִין אִינוּן רְזָא דְשְׂרָפִים, וְהָא אוּקְמוּהָ,
דְכְּתִיב עֲצֵי שֹׁטִים עוֹמְדִים, וְכְּתִיב (ישעיה ו) שְׂרָפִים עוֹמְדִים.

מְדִידוּ דְמְשַׁחְתָּא דָּא, עֶשֶׂר אַמּוֹת אַרְבֶּה הַקַּרְשׁ וְאַמָּה וְחֲצֵי הָאַמָּה. הָכָא כְּתִיב עֶשֶׂר
אַמּוֹת, וְלֹא כְּתִיב עֶשֶׂר בְּאַמָּה. אֲלִין תְּלַת תְּלַת תְּלַת, דְאִינוּן תְּשַׁע, וְחַד דְשְׂרִיא
עֲלִייהוּ, וְדָא אִיהוּ רוּחָא חָדָא דְשְׂרִיא עֲלִייהוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְהָא אַמְרוּ, כְּמָה אִיהוּ שִׁיעוּרָא דְאַמָּה. וְדָא אִיהוּ רִזָּא דְשִׁיעוּרָא חַד סְרִי וּפְלָגָא, דְסִלְקִין, וְלֹא סִלְקִין, בְּגִין דְגֵרְעִין מְאִינוּן אֹפְנִים. וְאוּקְמוּהּ בְּרִזָּא דְרִתִּיכָא קְדִישָׁא, וְאִינוּן עֲשְׂרִין, לְהָאִי סִטְרָא עֲשֶׂר, וְלְהָאִי סִטְרָא עֲשֶׂר, עַד דְסִלְקִין לְרִזָּא דְשִׁרְפִים עֲלָאִין. וְלְבִתֵּר סִלִּיק רִזָּא דְקוּדְשָׁא, עַד דְאַתְעֵרוּ (ס”א דַּאֲתַעְדוּ) כְּלָהוּ, בְּרִזָּא דְהָהוּא בְּרִיחַ הַתִּיכוּן, כְּמָה דְאוּקְמוּהּ, וְעַל דָּא פְלַג אֵית בֵּיה בְּלֹא שְׁלִימוּ.

רִזָּא דְהָאִי מְשַׁחְתָּא, לְעֲשְׂרִין דְפִין אִינוּן מְאֵתָן וְתַלְתִּין. וְכֹל הָאִי קִיַּמָּא בְּמִדְדוֹ בְּחוּשְׁבְּנָא, וְהָכִי סִלִּיק כָּל חוּשְׁבֵן דְנִפְקָא מִהָאִי מִדְדוֹ בְּרִזָּא דְאִינוּן שְׁרָפִים.

רִיעוּת דְמִשְׁכְּנָא דְאַמְרוּן דְאִינוּן רִזִּין עֲלָאִין. רִזָּא דְשְׁמִיָּא וְהָא אוּקְמוּהָ (תהלים קד) נוֹטָה שְׁמִים כִּיִּרְעָה. וְרִזָּא דְהָאִי בְּהָהוּא חוּשְׁבֵן דְקֹאֲמֵרוּן. וְאֵית יִרְעֵן דְקֹאֲמֵרוּן בְּרִזָּא חֲדָא וְאֵית יִרְעֵן בְּרִזָּא אַחְרָא, וְכֹלָא אִיהוּ בְּרִזָּא דְלְעִילָא. וְעַל דָּא כְּלָא אִיהוּ לְמַנְדַּע חֲכֻמָּתָא, דְכָל סִטְרָא וְסִטְרָא, וְכֹל מְלָה וּמְלָה. וְעַל דָּא אַבְחִין בְּרִזָּא בִּין טַב לְבִישׁ, בִּין רִזָּא דְחֲכֻמָּתָא, וּבִין מְלָה דְלֹא קִיַּמָּא בְּחֲכֻמָּתָא. וּבְרִזָּא דְמִדְדוֹ קְדֻמָּתָא, הָא אַתְמַר בְּכֻמָּה סִטְרִין אִיהוּ.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ד ע"א]

רִזָּא דָּא רִזָּא דְאַרְוֵנָא דְקֹאִים בְּחוּשְׁבְּנָא, מְמָה דְאִיהוּ נְטִיל, וּמְמָה דְאִיהוּ קְבִיל, וּמְמָה דְאֵית בֵּיה, וּמְמָה אִיהוּ מְקַבֵּל: דְאִיהוּ תְרִין סִטְרִין, וְנְטִיל מְאִינוּן (דף רל"ד ע"א) תְרִין סִטְרִין. וְעַל דָּא אַמָּה אִיהוּ בְּסִטְרָא דָּא, וְאַמָּה בְּסִטְרָא דָּא, וּפְלָגָא דִילִיָּה. וּבְגִין כְּף אַמְתִּים וְחֻצֵי אַרְכּוּ, אַמְתִּים מְתִרִין סִטְרִין, וּפְלָגָא דִילִיָּה, הָאִי בְּאַרְכָּא. בְּפוּתִיא וְרוּמָא, אַמָּה וְחֻצֵי, חַד מִתְהוּא סִטְרָא יִתִיר, דְקָא נְטִיל כְּגוּוֹנָא דִימִינָא וּשְׁמֵאלָא. וּפְלָגָא דִילִיָּה. דְהָא לֹא שְׁרִיא מְלָה, אֶלָּא עַל מְלָה וּבְגִין כְּף, פְּלָגָא בְּכָל חוּשְׁבֵן וְחוּשְׁבֵן, וּבְגִין כְּף, אַרְוֵנָא מְקַבֵּלָא מְכֻלָּא, וְקִיַּמָּא בְּרִזָּא דְחוּשְׁבְּנָא דְכֻלָּא.

וְהָא אוּקְמוּהּ, עַל מָה אִיהוּ מְחַפֵּיָּא בְּדַהְבָּא, לְגוּ וְלִבְר, וְהָאִי אִיהוּ שִׁיעוּרָא לְמִיקָם בְּמִדְדוֹ קְדֻמָּתָא, וְכֹלָא קֹאִים בְּרִזָּא חֲדָא. פְּתוּרָא, כְּהָאִי גּוּוֹנָא דְמִדְדִּד בְּהָהוּא שִׁיעוּרָא קְדֻמָּתָא.

אַבְל הָאִי מִדְדוֹ דְאַרְוֵנָא, דְקִיַּמָּא בְּרִזָּא דְאוּרִיָּתָא, וּבְהָהוּא מְשַׁחְתָּא קְדֻמָּתָא דְקֹאֲמֵר אַבָּא, לִית בְּהָ לְמַעַבְד שִׁיעוּרָא יִתִיר כְּמָה דְאִיהוּ גְלִי בְּרִזָּא לְחַפִּימִי עֲלִיוֹנִין, לְמַנְדַּע בְּהָ רִזָּא דְחֲכֻמָּתָא, לְאַבְחִנָּא בִּין טַב לְבִישׁ, בִּין חֲכֻמָּתָא עֲלָאָה, לְחֲכֻמָּתָא אַחְרָא. כְּלָהוּ עוּבְדִין אַחְרִינִין, כְּלָהוּ בְּמִדְדוֹ דְאַמָּה, בְּהָהוּא מְשַׁחְתָּא, בְּרִזָּא מְשַׁחְתָּא דְחֻשְׁבֵן, דְאִיהוּ זֵרֵת, וְהָא אוּקְמוּהּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כתנת (אף על גב) דכלהו אתעבידו ברזא דקדושה, כלא איהו ברזא דשש, ובעובדא דשש, וקיימא בשש. וכלהו תקונין, לאתלבשא ולא תקנא בהו שש, וברזא דשש.

וכלא ברזא דקו המדה. וקנה המדה בההוא מדידו דיחזקאל, בגין דאיהו ביתא לאתקיימא (נ"א בגין דא ההוא ביתא לא איתקיימא) באתריה, באינן כותלין, באינן שורין, באינן פתחין, באינן דלתין, בגין למהוי כלא במדידו.

אבל לזמנא דאתי, משחתא ההוא מה כתיב בה, (יחזקאל מא) ורחבה ונסבה למעלה למעלה. בשעתא דישרי למבני ביה האי קנה המדה, סלקא לעילא לעילא, לארפא ולפותיא, למהוי אתפשטותא דביתא בכל סטרין ולא ישגחון עליה לביש, כמה דאוקמוה, דכתיב, (זכריה ט) ודמשק מנוחתו. דהא בההוא זמנא דינא לא ישתכח בעלמא, בגין כף כלא אתקיים על קיימיה בקיימא שלים, כמה דאת אמר (שמואל ב ז) לא ירגז עוד ולא יוסיפו בני עולה לענותו וגו'.

ותא חזי, כל משחתין, וכל מדידין, כלהו קיימין בהאי עלמא, (ס"א וכל מדידין דהאי משכנא והאי ביתא כולהו) בגין לאתקיימא האי עלמא, ברזא דגוונא דלעילא, לאתקשרא האי עלמא בעלמא דלעילא, למהוי כלא חד ברזא חדא. ובההוא זמנא דקודשא בריך הוא אתער לחדתותי עלמא, כדין ישתכחון כלהו עלמין ברזא חדא, ויקרא דקודשא בריך הוא בכלא, וכדין כתיב, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד וישמו אחד.

פתח רבי יהודה אבתריה ואמר, (תהלים כה) סוד יי ליראיו ובריתו להודיעם. האי קרא הא אוקמוה, אבל סוד יי ליראיו, ההוא רזא עלאה דקיימא בגניזו, (דאיהו סתים וגניז) לא קיימא אלא ליראיו, דאינן דחלין לקודשא בריך הוא תדיר, ואינן אתחזון לאינן רזין עלאין, ולמהוי אינן רזין עלאין בגניזו ובסתימו פדקא יאות, בגין דאינן רזין עלאין. אבל ובריתו להודיעם, רזא דאיהו קיימא בברית קיימא, להודיעם, בגין דאיהו אתר דקיימא לגלאה למנדע.

תו סוד יי ליראיו, דאינן רזין דקיימין בדחילו, ואינן דחלי חטאה דחלין בהו, באינן רזין עלאין. אבל ובריתו להודיעם: למנדע ולפרשא מלין, בגין דאינן מלין דקיימין לפרשא.

תא חזי, בארבעין ותרין אתוון אתגליף עלמא, ואתקיים. וכלהו עטרא דשמא קדישא. פד מצטרפין, (בראשית ל' ע"ב) סלקין באתווי לעילא, ונחתין לתתא, מתעטרן עטרין, בארבע סטרי עלמא, וכיל לאתקיימא.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ד ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּלְבַתֵּר נִפְקוּ אֲתוּוֹן וּבְרוּ עֲלֵמָא לְעֵילָא וְתַתָּא. בְּעֲלֵמָא דִּיחֻודָא, וּבְעֲלֵמָא דִּיפְרוּדָא, וְאֲתִקְרוּן הָרִי בְתֵר, טוּרֵי (בראשית ר"מ ע"ב) דִּיפְרוּדָא דְמִשְׁתַּקְיָין. כַּד סִטְרָא דְדָרוּם שְׂאֲרֵי לְקִרְבָּא (דף רל"ד ע"ב) בְּהִדְיָה, וּכְדִין מֵיָא נִגְדִין, וּבְחֵילָא דָּא דְעֵילָא, נִגִּיד, כֹּלָא הוּא בְּחִידוּ.

כַּד מַחְשְׁבָה, סְלִיק בְּרַעוּ דְחֻדוּה, מִשְׁמִירָא דְכָל טְמִירִין, מְטִי וְנִגִּיד מְגוּיָה חַד זִיְהָרָא, מִתְקַרְבִּין דָּא בְדָא, וְהָא אוּקְמוּהָ.

וְאֵינּוֹן אַרְבְּעִין וְתֵרִין אֲתוּוֹן, אֵינּוֹן רְזָא עֲלָאָה, וּבְאֵינּוֹן אֲתַבְרִי עֲלֵמָא עֲלָאָה וְעֲלֵמָא תַתָּאָה. וְאֵינּוֹן קִיּוּמָא וְרְזָא דְכָל עֲלָמִין. וְעַל דְּאִיהוּ רְזָא דְעֲלָמִין, כְּתִיב סוּד יִי לִירְאִיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. דָּא רְזָא, דְּאֲתוּוֹן גְּלִיפִין, בְּגַלְפּוּי בְּאַתְגְּלִיָּיא.

כְּתִיב וְנִתְתָּ אֶל חֲשׁוֹן הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתּוֹמִים, וְהָא אוּקְמוּהָ. אֶת הָאוּרִים: דְּנִהָרִין, רְזָא דְאַסְפְּקִלְרִיא דְנִהָרָא, וְדָא אִיהוּ גְלִיפּוּ דְאֲתוּוֹן דְשִׁמָּא קְדִישָׁא, בְּרְזָא דְאַרְבְּעִין וְתֵרִין, דְּבַהּוּ אֲתַבְרוּן עֲלָמִין, וְהוּוּ מְשַׁקְעִין בֵּיתָה. וְאֶת הַתּוֹמִים: רְזָא דְאֵינּוֹן אֲתוּוֹן, דְּכִלְיָן בְּאַתֵּר דְאַסְפְּקִלְרִיא דְלָא נִהָרָא. וְאִיהִי (קל"ב ע"א) אֲתַנְהָגָא (ד"א אֲתַנְהָרָא) בְּע"ב אֲתוּוֹן גְּלִיפִין, דְּאֵינּוֹן רְזָא דְשִׁמָּא קְדִישָׁא, וּכְלָהּוּ אֲקִרוּן אוּרִים וְתוֹמִים.

תָּא חֲזִי, כַּד אֵינּוֹן אֲתוּוֹן מְשַׁקְעָאן תַּמּוֹן, בְּהִהוּא חֵילָא, נִהָרִין אֲתוּוֹן אַחַרְנִין, בְּגַלְפּוּ דְאֵינּוֹן שְׁמֵהֶן דְשַׁבְטִין, וְנִהָרִין אוּ אֲתַחֲשַׁכְּאן, וּכְלָא בְּהִהוּא רְזָא דְאֵינּוֹן אֲתוּוֹן דְשְׁמֵהֶן קְדִישִׁין כְּדַקְאֲמָרֵן. וְאֵינּוֹן אֲתוּוֹן דְשְׁמֵהֶן קְדִישִׁין, אֵינּוֹן אֲתִיִּין עַל רְזָא דְאוּרִיָּתָא, וּכְלָהּוּ עֲלָמִין אֲתוּוֹן (ס"א אֲתַבְרוּן), בְּרְזָא דְאֵלִין אֲתוּוֹן. אֵלִין שְׁמֵהֶן הוּוּ גְנִיזִין מְשַׁקְעִין תַּמּוֹן, וְשְׁמֵהֶן דְשַׁבְטִין הוּוּ בְּלִטִין אֲתוּוֹן דְלֵהוֹן לְעֵילָא. וְעַל דָּא כֹּלָא מְרְזָא דְאֵינּוֹן אֲתוּוֹן, וּכְלָא אוּקְמִנָּא.

וְהָא אֲתַמַּר בְּרְזָא דְאֲתוּוֹן דְאוּרִיָּתָא. ב', דְאוּרִיָּתָא שְׂרָאת בְּתָה, וְהָא אוּקְמוּהָ ב' בְּרָא וְדָאִי בְּחֵילָא עֲלָאָה, בְּתַקִּיפּוּ דְרְזָא דְאֵינּוֹן אֲתוּוֹן. ב' נוֹקְבָא, א' דְכוּרָא. כְּמָה דְב' בְּרָא, הִכִּי נְמִי א', אֲפִיק אֲתוּוֹן, כֹּלָלָא דְעֵשְׂרִין וְתֵרִין אֲתוּוֹן.

ה', זוּוּגָא חֻדָּא בְּשָׁמַיִם, לְמִיְהִב לֵיהּ חֵיִין, וְלֹא שְׂרָאָה לֵיהּ. ו', הָאֲרִץ, לְמִיְהִב לָהּ מְזוּנָא, וְלֹאֲתַקְנָא לָהּ סְפוּקָא דְאֲתַחֲזִי לָהּ. וְרְזָא דָּא בְּרָאשִׁית וְגו', עַד הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאֲרִץ. ו' וְאֶת, כֹּלָלָא דְעֵשְׂרִין וְתֵרִין אֲתוּוֹן, וּמִתְזֵן אֲרַעָא, וְאֲרַעָא כֹּלִיל לֹוֹן לְגוּוּהָ כְּמָה דְאֶת אָמַר, (קִהֲלַת א) כֹּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם, וְהֵינּוּ רְזָא, וְאֶת הָאֲרִץ, דְּכִנְיֵשׁ לְכֹלָא בְּגוּוּהָ, וְקַבִּילַת לֹוֹן. הָאֲרִץ נְטִלַת ו', וְקַבִּילַת לֹוֹן לְאֲתַזְנָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְרָזָא דָא, מְשַׁכְּנָא לָא אַתְקֵן אֱלָא עַל יְדָא דְמִשָּׁה, בְּגִין דְּמַהְוָא סְטְרָא, אַתְעַר
דְּרָגָא אַחְרָא עֲלָאָה, לְקַיִּמָא לִיהַ, לְמַהוּי קְיוּמָא דְכִלְא. וְרָזָא דָא, וְיָקָם מִשָּׁה אַת
הַמְשָׁכֵן, קְיוּמָא דִּילֵיהּ הָוֵה, בְּאִינוּן אַתְוּוֹן דְּאַתְבְּרִיאוּ בְּהוּ שְׁמִיָא וְאַרְעָא.

וּבְגִין כְּהַ, כֹּל עֲבִידָאן דְּמִשְׁכְּנָא, הָוֵה בְּצִלְאֵל עֲבִיד לֹוֹן, בְּרָזָא דְּגִלּוּפָא (דְּצִרּוּפָא)
דְּאַתְוּוֹן, דְּאַתְבְּרִיאוּ בְּהוּן שְׁמִיָא וְאַרְעָא. וְעַל דָּא אַקְרִי בְּצִלְאֵל, בְּגִין דְּהוּה יָדַע
בְּצִלְאֵל, גִּלּוּפָא (צִרּוּפָא) דְּאַתְוּוֹן, דְּאַתְבְּרִיאוּ בְּהוּ שְׁמִיָא וְאַרְעָא. וְאִי לָא דְּהוּה יָדַע
לְהוּ בְּצִלְאֵל, לָא הָוֵה יְכִיל לְמַעַבְדַּ אִיהוּ אִינוּן עֲבִידָאן דְּמִשְׁכְּנָא. מְאִי טַעְמָא. אֱלָא,
כְּמָה דְּמִשְׁכְּנָא עֲלָאָה, לָא הָוֵה וְלָא אַתְקִינוּ כֹּל עוּבְדוּי, אֱלָא בְּהוּוָא רָזָא דְּאִינוּן
אַתְוּוֹן, אוּף הָכָא מְשַׁכְּנָא דְּלַתְתָּא, לָא הָוֵה וְלָא אַתְתְּקֵן, אֱלָא בְּרָזִין דְּאִינוּן אַתְוּוֹן.

בְּצִלְאֵל הָוֵה מְצַרְף אִינוּן אַתְוּוֹן, וּבְרָזָא דְּכָל צִרּוּפָא וְצִרּוּפָא הָוֵה עֲבִיד אוּמְנוּתָא.
וְכָל עֲבִידָא וְעֲבִידָא דְּמִשְׁכְּנָא, בְּכָל צִרּוּפָא הָוֵה עֲבִיד חַד אוּמְנוּ, וְכָל מַה דְּאַתְחַזִּי
לִיהַ. וְכֵן בְּכָל עֲבִידָאן דְּמִשְׁכְּנָא, וְכָל אִינוּן שְׁיִיפִין וְתִקּוּנִין דְּמִשְׁכְּנָא, כֹּלָא הָוֵה
בְּצִרּוּפָא דְּאַתְוּוֹן דְּשְׁמָא קְדִישָׁא.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ה ע"א]

וְכֵד אַתָּא לְאַקְמָא לִיהַ, לָא הָוֵה יְכִיל לְמִיקָם לִיהַ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּרַעוּתָא
דְּסֻלִּיק עַל אִינוּן אַתְוּוֹן, לָא אַתְמָסֵר אֱלָא לְמִשָּׁה בְּלַחֲדוּי, וְאִיהוּ הָוֵה יָדַע הַהוּא
רַעוּתָא דְּסֻלִּיק לְאִינוּן אַתְוּוֹן, וְעַל דָּא (דף רל"ה ע"א) אַתְקָם מְשַׁכְּנָא עַל יְדֵיהַ, דְּכַתִּיב
וְיָקָם מִשָּׁה. וַיִּתֵּן מִשָּׁה. וַיִּשֶׂם מִשָּׁה. וּבְצִלְאֵל לָא הָוֵה יָדַע, וְלָא הָוֵה יְכִיל לְמִיקָם
לִיהַ.

פְּתַח רַבִּי יְצַחְק אַבְתְּרִיָּה וְאָמַר, (תהלים כא) יי' בְּעֵנֶךָ יִשְׁמַח מְלֶךְךָ וּבִישׁוּעַתְךָ מַה
יִגִּיל מְאֹד תִּאֲוֹת לְבוֹ וְגו', חַיִּים שְׁאֵל מִמֶּךָ וְגו', שִׁירְתָּא דָּא לָא אָמַר לָהּ דְּוֹד, אֱלָא
עַל תּוֹשִׁבְחָתָא דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדַי לָהּ בְּחִידוּ דְּאוּרִייתָא, דְּאַקְרִי
עֵז, דְּכַתִּיב, (תהלים כט) יי' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן וְגו'. יִשְׁמַח מְלֶךְךָ: דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
(ד"א דא כנסת ישראל) דְּאַתְקְרִי מְלֶךְךָ, דְּכַתִּיב, (דברים לג) וַיְהִי בִישְׁרוֹן מְלֶךְךָ.

וּבִישׁוּעַתְךָ מַה יִּגִּיל מְאֹד, דָּא (רכ"ג ע"א) יִשׁוּעָה דִּימִינָא, כְּמָה דְּאַתְ אָמַר (תהלים
ס) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעֲנִי. וְתוֹשַׁע לֹו יְמִינוּ. מַה (דבר אחר) יִגִּיל מְאֹד, י' יִתִּירָה, וְדָא
אִיהוּ רָזָא דְּבְרִית קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ חֲדוּה דְּכִלְא (דִּילָהּ), וְכִלְא עַל הַאי מְלֶךְךָ
אַתְמַר.

חַיִּים שְׁאֵל מִמֶּךָ נְתַתְּ לֹו אַרְךָ יָמִים עוֹלָם וְעַד. מִהָכָא אוּלִיפְנָא, דְּדוּד מְלֶכָא לָא
הָוֵה לִיהַ חַיִּים כֹּלָל, בְּר דְּאָדָם קְדַמָּאָה יְהַב לִיהַ מְדִילִיהַ. וְהָא אוּקְמוּהַ, דְּדוּד דְּמְלֶכָא
אַתְקִיִּים שְׁבַעִין שְׁנִין. וְאִינוּן ע' שְׁנִין יְהַב לִיהַ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְאִינוּן שְׁנִין דְּאָדָם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קדמא, ובהו אתקיים, ואתייהיב ליה אוריכו דיומין בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, ועל דא חיים שאל ממך נתת לו.

גדול כבודו, בגין דאיהו גדול, דכתיב, (תהלים קמז) גדול אדונינו ורב פת. ודאי אקרי גדול, ורזא דא, (בראשית א) ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים, גדולים הו ודאי. ועם כל דא, איהו אקרי גדול, כמה דאתמר גדול אדונינו ורב פת. וקודשא בריך הוא לא אקרי גדול, אלא בהאי, דכתיב, (תהלים מח) גדול יי' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. כמה איהו גדול, (ויקרא ה' ע"א) בעיר אלהינו הר קדשו. (תהלים כא) פי תשיתו ברכות לעד. פי תשיתו ברכות, בגין דהאי איהו ברכתא דכל עלמא, וכל ברכאן דכל עלמא מהכא נפקי, ודא איהו ברכה. ורזא דא, (בראשית יב) והיה ברכה. דהא הכא שריאן כל ברכאן דלעילא, ומהכא נפקי לכל עלמא, ועל דא אקרי ברכה.

תחדהו בשמחה, כתיב הכא תחדהו בשמחה, וכתיב התם (שמות יח) ויחד יתרו, בגין דזמין קודשא בריך הוא לאקמא לה לכנסת ישראל מעפרא, ולא תקפא בה ברזא דימינא, ולחדתותי לה חדותא דסיהרא בשמשא.

כתיב תחדהו בשמחה את פניך, את פניך, למהוי קמך, ולמהוי בחידו לקבל אנפך, בההוא שלימו דתשתלים בההוא זמנא. דהא בזמנא דאתחרב בי מקדשא, אתרקנת מפל מה דאתמלייא. כמה דאת אמר (ירמיה טו) אמללה יולדת השבעה. וכתיב (יחזקאל כו) אמלאה החרבה. (כאן חסר)

תא חזי, בההוא זמנא דאוקים משה ית משכנא, אסתפל בכל אינון עבידאן, דהו פדקא יאות, וכדין אוקים ליה. וכל אינון עבידאן דהו ביה במשכנא, כל חד וחד אייתיא ליה למשה. ורזא דא (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה מובאות לה. מובאות לה דכתיב. (שמות לט) ויביאו את המשכן אל משה.

תוספתא השלמה מההשמטות (סימן ה) פקודא לאקרבא קרבנא דאיהו חדותא דסיהרא בכל ירחא וירחא, ובחדתותי דיילה למקרב חביבותא עילא ותתא, ולא עברא זוהמא מבי מקדשא וקרבנא דראש חדש סליק לעילא. בגין לאמשכא נהירו דאנפין ממקורא דלעילא, לתתא. דדא איצטרך בגין מיעוטה וועירו דסיהרא, וההוא שער דראש חדש אעבר זוהמא וסליק ליה דלא חפי לסיהרא. וכדין אנגיד נגידן לגבה מעילא לתתא ואתנהרת סיהרא פדקא יאות. בגין דשער מפני זוהמא תדיר ממקדשא, וגרם לאמשכא נהירו מעילא לתתא. וקרבנא דא סליק לעילא. ובגין כך כתיב בו (ביה) (במדבר כ"ט) חטאת לה. בגין ההוא זוהמא דחפי לסיהרא, ואיהו רזא דכתיב (בראשית ד') לפתח חטאת רובץ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואי תימא אמאי פתיב חטאת ליי, אלא ודאי ההוא שעיר מעברא ההוא חטאת, וגרם לאמשכא נהירו מעילא. ודא איהו ושעיר עזים אחד לחטאת, לאעברא ליה מן מקדשא. ליי, לאמשכא נהירו מעילא. דכד חטאת אתעבר, ההוא נהירו וחדוה נחית מעילא לתתא. ועל דא סליק קרבנא דא לעילא וקרבנא דא אקרי פפרה, לפנאה מקדשא ולאעברא זוהמא: (עד כאן מההשמטות)

אמאי ויביאו את המשכן. בגין דהא בההיא שעתא, הוה זווגא דמשה לאזדווגא, ועל דא ויביאו את המשכן אל משה, כמה דאייתי פלה לבי חתן. בגין דהא בקדמיתא אצטריך לאעלא לכלה לגבי חתן, כמה דאת אמר (דברים כב) את בתי נתתי לאיש הזה לאשה. ולבתר איהו (רל"ח ע"א) ייתי לגבה, דכתיב ויבא אליה. וכתיב (במדבר יז) ויבא משה אל אהל העדות.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 1648]
